

Giới thiệu Nữ Phụ Chia Tay Hằng Ngày

Thể loại: Xuyên thư, ngọt, hài, 1vs1, HE

Editor: Mít

Tình trạng bản gốc: Hoàn (138c)

Bookcover by Kỳ Vân

Biết mình sau khi xuyên thư lại trở thành nữ phụ ác độc, La Thiên kiên quyết khẳng định mình sẽ không đi tìm đường chết mà dấn vào nam nữ chính. Mỗi ngày cô đều thấp thòm chờ đợi mình có thể thành công thoát thân, yên ổn mà làm Bao Tô Bà (*).

(*) Bao Tô Bà: nhân vật trong phim Tuyệt đỉnh Kungfu của Châu Tinh Trì, là bà chủ của một dãy các phòng trọ cho thuê. La Thiên cũng muốn mua nhà rồi cho thuê như Bao Tô Bà =)))

Đầu tiên, cô ngồi đợi nữ chính xuất hiện.

Sau đó, cô ngồi đợi tình cảm của nam nữ chính thăng hoa.

Tiếp đến, cô ngồi đợi nam nữ chính chia tay.

Cuối cùng là ngồi đợi nam nữ chính gương vỡ lại lành, vui sướng hạnh phúc, kết hôn sinh con, happy ending.

Kết quả thì sao chứ? Sao lại biến thành cô và nam chính sinh em bé rồi? La Thiên mông lung, rốt cuộc là cô tính sai bước nào?

Chú ý:

1. Nữ chính (La Thiên) không mạnh mẽ, là một nữ chính bình thường, bình thường, bình thường.

2. Là ngọt văn, nhưng vẫn có một chút khúc mắc.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Chia Tay Hằng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1

Edt: Mít

~~~~~

La Thiên cũng không phải tự mình nguyện ý đến đây, cô cả đời nghèo rớt mồng tơi, ăn không đủ no mặc không đủ ấm.

Ba tuổi chết mẹ, năm tuổi chết ba, đi theo ông nội tới năm mười tuổi, ông và bà cũng lần lượt mất. Sau đó đưa đến nhà ông ngoại, năm cô tốt nghiệp sơ trung, trong ba năm thời gian ông bà ngoại cũng lần lượt mất.

Từ đây, cô ở trong thôn trở thành thiên sát cô tình, chuyên khắc thân nhân. Cuối cùng không ai dám tiếp nhận cô, trôi qua tới năm 18 tuổi, chịu không nổi đòn dãi vớ vẫn trong thôn liền đi ra ngoài làm công.

Không bằng cấp không tư sắc, cũng chỉ có thể làm nhân viên phục vụ, bạn trai đầu tiên cũng là duy nhất của cô chính là nhân viên phục vụ chung cửa hàng, lừa hết tiền tiết kiệm của cô, tiền lương 10 ngày cũng từ bỏ, ôm tiền chạy.

Thành phố lớn, công nhân ngoại lai nhiều vô số kể, đừng nói là tìm, cho dù chuyện mười vạn nguyên bị mất của cô đem đi cục cảnh sát báo án, cảnh sát cô cho cô ký tên, sau đó lại quên mất.

Từ đây, La Thiên cũng không dám dễ dàng tin tưởng người khác nữa, đến năm 35 tuổi chưa từng được một ngày tốt lành, tiền đường lão cũng tồn được gần 30 vạn.

Kết quả còn chưa vui vẻ được hai ngày, bệnh viện tra ra cô bị bệnh máu trắng cấp tính.

Bác sĩ nói chỉ trị bệnh bằng hoá chất, 30 vạn cũng đủ rồi, La Thiên không mua nổi tế bào gốc, cũng không ai nguyện ý cho cô tế bào gốc.

Cho nên cô liền lấy tiền làm trị bệnh bằng hoá chất, sau đó.....

Chính là không ngừng trị bệnh bằng hoá chất, mua thuốc, nằm viện, trị bệnh bằng hoá chất, mua thuốc, nằm viện.....

Cuối cùng toàn thân khí quan suy kiệt, khi nằm ở trên giường bệnh, La Thiên tiếc nuối đời này của mình sống không được tốt, không được mặc đẹp, không được ăn ngon, không được sáng khoái mua đồ vật, không được nghỉ ngơi dài hạn, không.....

Giống như nhớ lại, cả đời đều ở những quán cơm khác nhau mà làm công..... Thật tiếc nuối! La Thiên cảm thán.

"Những điều đó, tôi đều cho cô, cô có thể giúp tôi không?"

Một khắc cuối cùng nhắm mắt, cùng xuất hiện với âm thanh tâm điện thẳng tắp vang lên, chính là giọng nữ dễ nghe này.

Thời điểm La Thiển mơ mơ hồ hồ tỉnh táo lại, chỉ cảm thấy hạ thân đau đớn, không tự giác rên rỉ hai tiếng 〇〇.

Trong lay động, cô nghe thấy chỗ sâu trong linh hồn đang đứt quãng mà hò hét.

"Một..... Muốn..... Hắn....."

Cái gì? Nói cái gì?

Nghe không rõ ràng lắm..... Đau.....

Sáng sớm ánh mặt trời xuyên thấu qua màn cửa sổ, La Thiển duỗi tay che khuất ánh sáng chói mắt, tới nơi này cũng đã cả đêm, nói thật ra, cô..... Thiệt tình không phải rất hiểu rõ tình huống hiện tại.

Có thể là thời cơ tới không quá khéo, cho nên ký ức La Thiển tiếp thu được... Cũng tương đối tán loạn.

Nhưng mà, điều đó đều không có quan hệ gì, La Thiển liều mạng ngăn chặn khóe miệng cười cười, từ trong trí nhớ hỗn loạn lấy ra một ít ký ức mà cô cần biết.

Đây là một khối thân thể khỏe mạnh, lớn lên đẹp, nữ nghệ sĩ tuyến 18 trong giới giải trí.

Chủ yếu là, cô có tiền, tuy rằng là kim chủ cấp.

Nhưng có tiền rất tốt nha!

Có tiền có thể mua những thứ muốn ăn, muốn mặc, muốn chơi, không cần làm công..... Nghĩ như thế nào cũng cảm thấy vui vẻ.

La Thiển siêu cấp muốn ở trên giường lăn hai cái, nhưng..... Cô nhịn xuống.

Cô quay đầu nhìn người đàn ông bên người, diện mạo tổng tài tiêu chuẩn, có thể là trải qua một đêm hỗn loạn tối hôm qua, lúc này hấn ngủ rất sâu.

La Thiển lên nhìn, lên đứng dậy, sau đó đem bức màn kéo xuống, ngăn trở ánh nắng chói mắt bên ngoài.

Tùy tiện mặc vào quần áo ngày hôm qua vứt trên mặt đất, nhẹ nhàng ra khỏi phòng ngủ.

Mitt [Wattpad: HBNmoemoe]

Một bên sửa sang lại ký ức hỗn loạn trong đầu, một bên đánh giá cái chung cư này.

Đầu tiên, thế giới cô đang sống hiện tại là một quyển tiểu thuyết từ rất nhiều năm trước 《thể thân si tình》, một bộ tiểu thuyết ngôn tình nổi danh nhất của một tiểu thuyết gia tiêu biểu. Cuốn tiểu thuyết này nhìn từ tên là biết nữ chủ là một thể thân, nhưng..... Cô ấy không phải thể thân duy nhất.

Tiếp theo, La Thiển cùng với nữ phụ thể thân ác độc La Thiển trong cuốn tiểu thuyết này trùng tên trùng họ, cho nên, lúc ấy sau khi xem xong quyển sách này đến bây giờ, La Thiển còn có một chút ấn tượng. Nhưng mà, nữ phụ La Thiển không cam lòng làm thể thân, luôn muốn thay thế, sau khi bị chia tay làm ra rất nhiều chuyện không thể cứu vãn, thậm chí hãm hại nữ chủ. Cho nên, kết cục của nữ phụ La Thiển có chút thảm, bị đánh gãy hai chân, gả cho ông chồng là dân cờ bạc, nhận hết ngược đãi.

Cuối cùng, nam chủ Đường Diễn đối với thanh mai trúc mã bạch nguyệt quang* tình cũ khó quên, nhưng lại bị nữ chủ thể thân thiện lương bắt lấy.

*Bạch nguyệt quang(ánh trăng sáng): ngôn ngữ mạng Trung Quốc, ý chỉ trong lòng luôn có một người mình yêu thương, mình ái mộ nhưng lại không được bên nhau, không thuộc về mình. Nguồn: google

Cho nên, tình cảnh hiện giờ của La Thiển là trước có bạch nguyệt quang, sau có chân ái.....

Má ơi.....

Này đó, đều không phải vấn đề, tuy rằng nhớ tình tiết không phải rất rõ ràng. Nhưng dù chỉ có một đoạn ngắn ký ức, căn cứ theo định luật tiểu thuyết cũng biết, nữ phụ giống nhau đều đi tìm đường chết.

La Thiển thì không! Mục đích của cô rất đơn giản, cô hiện giờ vẫn là thể thân, nữ chủ chân ái còn chưa xuất hiện, bạch nguyệt quang cũng còn chưa trở về.

Kim chủ đại nhân rất dễ hầu hạ, ra tay hào phóng, cô chỉ cần ngoan ngoãn mà..... Lấy tiền lấy tiền lấy tiền, sau đó chia tay chạy lấy người, không liên quan đến nhân sinh bất hòa của bọn họ..... Ngắm lại nhân sinh kế tiếp, càng tốt đẹp.

Nghĩ đến đây, La Thiển hi hi cười ra tiếng, nằm ở trên sofa thật dày trong phòng khách, sờ sờ.

"Thật là thoải mái! Sofa này, rất đáng giá đúng không?"

Sờ sờ bụng, có chút đói bụng.

La Thiển thật ra không chỉ có thân thể đói, sinh lý cũng đói, cô hiện giờ còn dừng lại ở đoạn thời gian trước khi chết.

Tiền đều cầm đi chữa bệnh, cũng không có tiền mua cái gì ăn, thời điểm chết cảm giác đều là đói bụng.

La Thiến liền sờ soạn đến cánh cửa nối liền phòng khách với phòng bếp, sau đó hai mắt sáng lấp lánh lên.

"Oa! Thật xinh đẹp!" La Thiến đến chết cũng không có trở lại thôn của mình, cô vẫn luôn thuê một cái nhà trệt nhỏ ở tại trong thành thôn, phòng bếp chính là cái loại để một cái bàn lên trên hành lang.

Nơi nào gặp qua loại này, hoàn cảnh sáng ngời, tủ bát xa hoa, đồ làm bếp lấp lánh sáng lên, cái gì cần có đều có.

La Thiến mặt đầy hạnh phúc mà mở tủ lạnh, đến nguyên liệu nấu ăn cũng đều là thứ mà cô hiếm thấy, còn có sandwich.

Cầm sandwich, La Thiến trực tiếp ngồi xôm trước tủ lạnh mở hộp sữa bò vừa ăn vừa uống, ăn ngon, La Thiến lớn như vậy không phải chưa từng ăn sandwich, nhưng cái loại sandwich giá rẻ quả nhiên cùng loại này không giống nhau.

Ăn sandwich, La Thiến lại tìm được không ít trái cây, cô lấy ra một quả táo lớn, tùy tiện lau hai cái liền cắn ăn.

Ngọt, giòn, còn tràn đầy nước.....

Ăn ăn, La Thiến cảm giác có một tâm mát lạnh băng ở sau cái ót của mình, chỉ cảm thấy cả người run lên, thật lạnh nha!

Cầu sinh dục mạnh mẽ làm cái cổ cứng đờ của cô quay đầu nhìn về phía sau, phía sau nam chủ đang dùng ánh mắt xem người chết nhìn chằm chằm cô, La Thiến thật sâu cảm thấy hẳn có thể đã sớm định ra kết cục cho mình.

Đường Diễn lạnh lùng nhìn cô một cái, lại quay đầu nhìn mặt bàn ăn sạch sẽ phản quang kia, hỏi: "Com sáng đâu?"

Một đoạn ký ức ngắn lóe lên tiến vào, đứng vậy, nữ phụ La Thiến không thỏa mãn với việc chỉ làm một thể thân, cô trong thời gian làm thể thân chính là thập phần chuyên nghiệp làm tất cả những việc mà một người vợ có thể làm.

Cho nên, com sáng.....

La Thiến yên lặng nhìn hán trong chốc lát, nhắc tay gặm một nửa quả táo, sau đó nhỏ giọng hỏi: "Ách..... Ăn không?"

Đường Diễn yên lặng nhìn La Thiến một phút đồng hồ, xác định La Thiến không tiếp tục mở miệng, hán mới nói: "Không cần."

Thẳng đến khi Đường Diễn mặc vào trang phục đi làm cứng nhắc kia của hán, mặt vô biểu tình mà rời khỏi chung cư. La Thiến mới bắt đầu tự mình tỉnh lại, a ~ cảm giác ngày đầu làm tiền nhiệm hình như không có làm tốt bản chức công việc!

~~~~~

♥□ ♥□♥□♥□

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Chia Tay Hằng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2

Edt: Mít

~~~~~

Đường Diễn đi rồi, La Thiến nhẹ nhàng thở ra.

La Thiến ăn uống no đủ, trở lại trên giường, dùng thời gian sáng sớm sửa sang lại một chút ký ức trong đầu.

Nói cho cùng thì cô xem quyển tiểu thuyết kia cũng đã rất nhiều năm rồi, không chắc là nhớ rõ. Nhưng mà suất diễn của La Thiến ở trong tiểu thuyết cũng không nhiều lắm, nhiều nhất chỉ là mấy đoạn làm như thế nào tàn hại nữ chủ mà thôi.

Đối với sinh hoạt cơ bản cùng Đường Diễn đều không có đề cập đến, cho nên, muốn thông qua ký ức nữ phụ La Thiến để lại cho cô mà sửa sang lại một chút.

Má ơi..... Bởi vì thời gian tiếp nhận thân thể tương đối vi diệu, cho nên, ký ức thật ra cũng đứt quãng.

La Thiến biết gia đình của thân thể này chẳng ra gì, thù lao từ chỗ kim chủ trừ bỏ căn chung cư này, còn được mỗi tháng cấp 20 vạn nguyên tiền mặt, mặt khác ngẫu nhiên cho chút tài nguyên hoặc lễ vật.

Mà thân thể này đi theo kim chủ đã được một năm, vốn dĩ nói như thế nào cũng phải tồn được trên trăm vạn, nhưng bởi vì nguyên chủ tiêu tiền rất nhiều, thẻ ngân hàng hiện giờ cũng chỉ dư lại 3 vạn.

La Thiến hẳn là trọng sinh trở về, thân thể này không chỉ có ký ức cho tới hôm nay, mà còn có ký ức cả bi thảm, nào là sau này hãm hại nữ chủ, bị Đường Diễn trả thù, chặt đứt hai chân, gả cho dân cờ bạc.

Nhưng không phải rất hoàn chỉnh, ví dụ như ký ức mỗi buổi sáng nữ phụ La Thiến đều sẽ dậy làm com sáng cho nam chủ, La Thiến không có. Nhưng thời điểm nam chủ

nhắc tới tới, trong đầu La Thiên sẽ tự động xuất hiện ký ức này, cho nên, La Thiên cảm thấy, ký ức đứt gãy ở thời điểm tiếp xúc được nhắc nhở là có thể khôi phục.

Có cái nhận biết này, La Thiên cũng không lo lắng, chỉ muốn trước ăn no ngủ một giấc, những việc khác về sau lại nói.

Kết quả đôi mắt còn chưa nhắm lại, điện thoại liền vang lên.

La Thiên tìm kiếm nơi nơi, mới ở chỗ tủ đầu giường tìm được một cái smart phone.

Oa! Cái này chính là smart phone rất đắt đúng không? La Thiên chỉ dùng qua cái loại smart phone 888 thấp kém mà thôi, thời điểm có thể nhớ, có thể lên trời luôn.

“Alo.”

“.....” Trần Trùng trầm mặc trong chốc lát nói: “Alo cái gì? Cô còn chưa tới đoàn phim?”

“Đoàn phim?” La Thiên sững sốt, sau đó trong đầu tự nhiên nhớ tới việc này. La Thiên kỹ thuật diễn không tốt, đáng đáp không tệ, nhưng người có đáng đáp không tệ trong giới giải trí rất nhiều, loại như La Thiên cũng có vẻ bình thường.

Từ sau khi theo kìm chủ Đường Diễn, công ty đối với cô cũng coi như không tệ, có tài nguyên cũng sẽ suy xét đến cô. Không nói cho tài nguyên tốt nhất, nhưng tóm lại cũng không tệ.

Cái đoàn phim này chính là công ty lấy tới một nữ số N, có tập đoàn Đường thị đầu tư, suất diễn chỉ có mấy tập, nhưng tóm lại cũng rất vui vẻ!

“A a a, tôi đã biết, tôi hiện tại lập tức qua đó.”

“Cô quên.” Trần Trùng nói, không phải nghi vấn, là câu trần thuật.

La Thiên sững sốt, da mặt dày nói: “Không có, chỉ ngủ quên.”

“Đường tổng ngày hôm qua ở chỗ cô?”

La Thiên áp ứng mà “Ừ!” Một tiếng, Trần Trùng cũng không nói gì, chỉ báo.

“Nhanh lên.”

La Thiên nhanh chóng từ tủ quần áo tìm một bộ quần áo thay đổi, liền vội vàng ra cửa.

Mitt [Wattpad: HBNmoemoe]

Trần Trùng là người đại diện của La Thiên, nhưng không phải chỉ mang một mình La Thiên. Trần Trùng có năng lực không tệ, dưới tay mang theo mấy nam nữ nghệ sĩ, La Thiên là người tệ nhất, thuần túy là nhìn mặt mũi Đường tổng mới đưa La Thiên nhét vào trong tay Trần Trùng.

Nhưng bên người La Thiên có một trợ lý chuyên đi theo cô, tên Triệu Vũ Lâm, hai ngày này xin nghỉ. Cho nên, La Thiên chỉ có thể tự mình gọi xe chạy tới đoàn phim.

Thời điểm La Thiên chạy tới đã là 11:27, mọi người trong đoàn phim sắc mặt đều không quá tốt.

Trần Trùng sau khi biết La Thiên buổi sáng không đến đoàn phim, cũng đã lại đây trước xử lý tình huống bên này, lúc La Thiên đến Trần Trùng đang mang theo một trợ lý tên Ngô Bội một bên xin lỗi những người khác trong đoàn phim, một bên phân đồ uống lạnh cho bọn họ.

La Thiên đi vào, tranh thủ thời gian dưới sự dẫn dắt của Trần Trùng đi xin lỗi Giang Hoa đạo diễn.

Giang đạo cười lạnh: “Nào dám nhận, người của Đường tổng, chúng tôi cũng chỉ có thể cung.” Có thể thấy được, hôm nay La Thiên vô duyên vô cớ đến trễ, đã triệt để đắc tội đạo diễn.

“Thực xin lỗi, thực xin lỗi, Giang đạo, sẽ không có lần sau.” La Thiên chỉ có thể xin lỗi.

Liếc mắt nhìn cô một cái rồi nói: “Tất cả mọi người đều đi ăn cơm trưa, chờ ăn xong rồi bắt đầu quay.”

“Vâng vâng vâng.” La Thiên thái độ thành khẩn.

Giang đạo kỳ quái liếc nhìn cô một cái, ai nha, nha đầu này hôm nay thái độ không tồi nha!

Ngày thường, La Thiên không chỉ đến muộn mà còn mang theo kính râm lớn của cô, nhìn xuống thứ dân như bọn họ, càng không cần phải nói xin lỗi.

La Thiên ù rù cụp đuôi đi theo phía sau Trần Trùng vào phòng hóa trang, chuyên viên trang điểm ăn được một nửa bị kêu trở về sắc mặt cũng không quá tốt.

Chỉ có thể kìm nén bức bối hóa trang cho cô, Trần Trùng bảo trợ lý đi mua cơm cho La Thiên, sau đó cô ta ở một bên chờ La Thiên hoá trang, đồng thời hỏi: “Ngày hôm qua Đường tổng ở chỗ cô, có nói cho cô tài nguyên gì hay không?”

La Thiên ngơ ngác trả lời: “Không có!”

Trần Trùng nhú mày, La Thiên ngoại trừ khuôn mặt, nói thật, một chút không gian phát triển cũng không có. Nếu không có chỗ dựa lớn này, cả đời cũng chỉ ở tuyến 18 mà lẫn lộn.

“Mỗi lần đến chỗ cô không phải đều sẽ cho chút gì sao? Cái chương trình truyền hình thực tế hần đầu tư kia cô không muốn với hần sao?”

La Thiến lúc này mới lại từ trong một góc ký ức tìm được nguyên nhân gây ra chuyện, Đường Diễn gần đây có đầu tư một chương trình truyền hình thực tế, đã được công bố ra ngoài.

Hiện giờ xem ra độ mong chờ của người xem rất cao, La Thiến nghĩ lần này Đường Diễn tới là muốn mở miệng xin một vị trí ở chỗ hắn.

Trần Trùng mang theo La Thiến cũng không phải hoàn toàn không có chỗ tốt, La Thiến từ chỗ Đường Diễn có được tài nguyên, có đôi khi cũng có thể phân một ít đến chỗ nghệ sĩ dưới tay cô ta.

Dưới tay Trần Trùng có một ngôi sao nữ trọng điểm bồi dưỡng, tên Lâm Giai Thần. Đi theo con đường thanh thuần thiếu nữ, hiện giờ cũng coi như ở tuyến 2, vừa mới quay xong một bộ tiên hiệp đang hot, ẩn ẩn có thể xâm nhập vào tuyến 1.

Trước khi bộ phim của Lâm Giai Thần được công chiếu, Trần Trùng liền muốn cho cô ta tham gia chương trình truyền hình thực tế trước, không để cho fans mình, còn có thể kiếm thêm được một bộ phận fans, tạo thế cho bộ phim.

Cho nên, Trần Trùng thực coi trọng lần cơ hội này của La Thiến.

La Thiến chỉ có thể nhìn gương nói: “Chưa kịp, buổi sáng hắn đi rất sớm.”

Xuyên thấu qua gương, La Thiến nhìn thấy chuyên viên trang điểm trợn trắng mắt, trong mắt ẩn ẩn đều là khinh bỉ.

La Thiến: “.....” Lão nương dựa vào thực lực ôm đùi vàng, dựa vào cái gì khinh thường tôi?

“Tìm thời gian muốn với Đường tổng, cô chẳng lẽ muốn luôn ở cái tuyến 18 này lẫn lộn? Có Đường tổng sủng, làm sao cũng phải chen đến tuyến 3 cho tôi!” Trần Trùng thanh âm lạnh lùng.

“Tôi thấy buổi sáng hắn ra cửa không cao hứng cho lắm!” La Thiến nói.

“Vì sao?”

“Có thể là bởi vì.....” La Thiến quay đầu nhìn Trần Trùng, không xác định mà trả lời.

“Không ăn cơm sáng?”

Trần Trùng: “.....”

La Thiến thẳng đến khi bắt đầu quay mới phản ứng lại, kỹ thuật diễn..... mình không có.

May mắn thân thể này tự mang kỹ thuật diễn của La Thiến, sau khi hơi chút thích ứng, suất diễn của nhân vật cũng rất đơn giản, chỉ cần cười ngọt bạch ngọt là được.

La Thiến những thứ khác không biết, nhưng làm nhân viên phục vụ, mỉm cười ngọt ngào là sở trường của cô, hơn nữa thêm vào kỹ thuật diễn của nữ phụ La Thiến.

Buổi chiều, đối với nam chủ cười, cười, cười..... Suất diễn cũng xem như thuận lợi.

Thẳng đến khi treo dây thép.....

~~~~~

Mấy chương đầu hơi nhạt thì mọi người thông cảm, về sau thì cười không nhạt được lắm =))))

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Chia Tay Hằng Ngày* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3

Edt: Mít

~~~~~

Nhân vật trước kia của nữ phụ La Thiến căn bản không dùng đến dây thép, cho dù là phim hiện đại hay là cổ đại, suất diễn của cô ấy cũng đều quá nhẹ.

Đây là lần đầu tiên treo dây thép, La Thiến không giữ được cân bằng, làm lại chậm trễ thêm 1 giờ, diễn viên nam nữ chính sắc mặt đều đen, hướng chỉ là đạo diễn.

“Cô là heo sao? Đơn giản như vậy cũng không biết, cũng không biết, không biết sao?”

Giang đạo cảm kích bản liễu mạng gỗ.

La Thiến về mặt vô tội: “Không biết mà!”

Giang đạo: “.....” Nếu không phải bởi vì cô đi cửa sau, tôi thật sự muốn đánh chết cô.

Diễn viên nữ chính cười nhạo một tiếng.

“Nói giống như ai cũng sẽ như vậy, tất cả mọi người đều bắt đầu từ những cái không biết, không phải trước đó cô chưa từng luyện tập một chút chứ?”

La Thiển nhẫn nhịn, quyết định thêm một chuyện không bằng ít đi một chuyện, liền trầm mặc.

Người diễn vai nữ chính tên Hà Khả Hân, là nữ nghệ sĩ tuyến 3. La Thiển không biết cô ta có phải bồi người khác ngủ hay không, nhưng cô ta bắt đầu tốt nghiệp từ học viện điện ảnh ra thì đều diễn vai nữ chính, đến nay còn chưa từng diễn qua nhân vật nữ 2.

Nhưng mà, ngay cả như vậy Hà Khả Hân vẫn có một điều khiến La Thiển thật muốn cười trên nỗi đau của người khác, đó chính là cho dù cô ta đóng bao nhiêu bộ phim, cho dù phim có hot hay không, thì cô ta vẫn không nổi tiếng.

Hà Khả Hân liếc mắt nhìn cô một cái rồi quay sang nhìn Giang đạo nói: “Như vậy chúng ta quay tiếp thế nào đây? Dứt khoát thay người đi.”

Giang đạo nhìn cô một cái cũng không nói chuyện, đôi người hay không đôi cũng không phải ông có thể quyết định, La Thiển ở trong vòng tuy thanh danh không tốt, nhưng người ta vận khí tốt, người ta dựa vào tổng tài của tập đoàn Đường thị.

“Quay cảnh của các người trước, La Thiển cô ở chỗ này luyện dây thép, chờ quay xong suất diễn của Hà Khả Hân với Viên Khai Khái, tôi lại qua đây quay đoạn này của cô.” Giang đạo cảm kích bản chỉ chỉ La Thiển.

La Thiển gật gù đầu: “Vâng Giang đạo.”

Những người này không có trong tiểu thuyết, nhưng trong trí nhớ nữ phụ La Thiển thì có, Viên Khai Khái chính là nam chính của bộ phim này, vừa mới lên tuyến 2, trong khoảng thời gian này phát triển rất tốt.

Giang Hoa là đạo diễn phim thần tượng nổi tiếng, những bộ phim trong tay ông ta cơ bản đều hot.

La Thiển người này, không được hưởng qua cái phúc gì, nhưng lại ăn khổ không ít. Những thứ khác cô không có, nhưng định lực cùng với sức chịu đựng thì chuẩn khỏi phải bàn.

Sau khi cô có thể nắm giữ cân bằng, cô huấn luyện qua lại đã hơn một giờ, chờ đến thời điểm Giang đạo trở về, La Thiển đã đau đến không còn cảm giác.

“Không tồi, nghe nói cô đã có thể ứng phó tự nhiên?” Giang đạo nhìn La Thiển hỏi.

“Đại khái không có vấn đề.” La Thiển cũng không dám bảo đảm.

“Vậy có thể quay chưa?” Giang đạo tiếp tục hỏi.

La Thiển gật đầu, Giang Hoa có chút giật mình, sự phụ lại đây nói với ông thời điểm La Thiển học xong cũng ở lại tiếp tục luyện tập, Giang Hoa rất giật mình.

Hôm nay thái độ La Thiển cũng tốt, làm việc cũng nghiêm túc, nói thật, cô kiên trì biết nỗ lực cố gắng như vậy Giang Hoa rất thương thức. Nói cho cùng thì treo dây thép cũng không thoải mái, huống chi là người mới, lúc này trạng thái của La Thiển thì Giang Hoa có chút đoán được, nhưng cô còn nguyện ý tiếp tục quay, không nháo tính tình đại tiểu thư, xác thật rất hiếm thấy.

Cảnh diễn này rất nhanh vượt qua, trước khi La Thiển rời đi, đạo diễn còn nhìn cô nói: “Sau này làm việc chớ tốt.”

La Thiển ngẩn người, cười gật đầu.

Mitt [Wattpad: HBNmoemoe]

Thời điểm tháo trang sức, Hà Khả Hân cũng hoàn thành công việc hôm nay, hai người chạm mặt ở phòng hóa trang, Hà Khả Hân cười lạnh hỏi: “Lần trước không phải nói kêu Đường tổng làm cho chúng tôi đẹp mặt sao?”

Hà Khả Hân một bên nói, một bên ngồi vào trước gương, tự có chuyên viên trang điểm đi lên tháo trang sức cho cô ta.

La Thiển liếc nhìn cô ta một cái, hợp lại chuyên môn nói móc tôi à?

“Chính cô hot không được cũng không cần đến chỗ tôi phát tiết.” La Thiển trả lời một câu, cô biết, Hà Khả Hân những chuyện khác có thể không thèm để ý, nhưng cô ta ghét nhất người khác nói cô ta hot không được, người càng thiếu cái gì thì càng sợ người ta nói cái đó.

“Cô nói cái gì? Tệ nhân, cô lặp lại lần nữa, bất quá chi là đồ bán thân, còn là nghệ sĩ nhỏ tuyến 18, cũng dám đến trước mặt tôi giường oai.” Hà Khả Hân cầm lấy một lọ kem dưỡng ẩm trên bàn nện đến bên chân La Thiển.

La Thiển cúi đầu nhìn miếng thủy tinh kia một chút, ngẩng đầu nhìn Hà Khả Hân nói.

“Tôi bán thân thì làm sao? Tôi bán bằng bán linh, cô có giỏi thì cũng đi bán đi?”

Hà Khả Hân thiếu chút nữa nôn ra một búng máu, ai không biết là do Đường tổng chọn? Hần tìm những tình nhân đó, không phải bằng tư sắc mà kết luận. Mãi cho đến mấy năm nay, mới nghe người ta nói cái Đường tổng tìm chính là bóng dáng của mỗi tình đầu.

Cái này, cũng không phải lớn lên xinh đẹp là có thể lọt vào mắt hán, còn phải lớn lên có bóng dáng giống với người kia.

“Hừ, bất quá chi là thể thân, rất nhanh sẽ bị người khác thay thế. Nếu chính chủ trở về, vậy càng tốt, đến lúc đó giống như chó nhà có tang.” Hà Khả Hân cười lạnh, tốc độ đổi tình nhân của Đường tổng tuy rằng không tính là nhanh, nhưng nếu tìm được người giống hơn, tự nhiên sẽ đổi.

La Thiến một chút cũng không tức giận, cười hí hì nhìn Hà Khả Hân nói: “Đến lúc đó tôi đã có tiền làm bao thuê bà rồi!” Còn sầu cái gì?

Hà Khả Hân: “.....” Bao thuê bà? Là cái quý gì?

La Thiến ôm cái mộng tưởng này vui sướng đi theo Trần Trùng, lưu lại Hà Khả Hân về mặt hoảng sợ nhìn cô, loại người như các cô chẳng lẽ không phải chinh phục giới giải trí sao?

Chờ lên xe, Trần Trùng ngồi vào bên cạnh La Thiến, lạnh mặt nói: “Thu hồi nụ cười ngây ngô trên mặt cô đi, buổi tối trở về gọi điện thoại cho Đường tổng. Chương trình truyền hình thực tế kia còn một tháng nữa bắt đầu bấm máy, nếu lấy không được danh ngạch, thì sẽ không có danh ngạch của cô đâu.”

La Thiến có cũng được mà không có cũng không sao trả lời, cô biết Trần Trùng nói điều này là vì muốn lấy danh ngạch cho Lâm Giai Thần. La Thiến đến bây giờ còn lẫn lộn ở tuyến 18, ngoại trừ bản thân thật sự không có vốn liếng gì bên ngoài, thì không thể bỏ qua công lao của Trần Trùng.

Dù sao cô ấy theo Đường Diễn đã được một năm, thật ra không phải lần nào Đường Diễn cho tài nguyên cũng đều không tốt. Có đôi khi La Thiến vỗ Đường Diễn vui vẻ, hẳn cũng sẽ cấp cho tài nguyên không tồi thậm chí rất tốt.

Nhưng một khi có tài nguyên tốt như vậy, Trần Trùng sẽ ngay lập tức từ trong tay cô ấy lấy đưa cho Lâm Giai Thần.

Ví như bộ phim tiền hiệp kia, là một bộ phim lớn mà mấy năm trước công ty Đường Diễn mua bản quyền, khi đó chính sách và lưu lượng không thích hợp. Năm trước công ty mở họp, cảm thấy mấy năm nay người xem đã quá chán ngán với những bộ phim quốc dân rồi, bên bây giờ là thời cơ tốt để chính thức đưa ra thị trường bộ phim có đề tài mới mẻ.

Bộ phim kia có đầu tư vô cùng lớn, không gì có thể chê. La Thiến năm trước mới vừa được Đường Diễn coi trọng, Đường Diễn dùng vai nữ chính của bộ phim này làm điều kiện để La Thiến làm tình nhân của hắn.

La Thiến diễn vai quân chúng đã được mấy năm, đến vai nữ phụ cũng chưa diễn qua, đột nhiên rơi xuống cái bánh có nhân lớn như thế, không chút nghĩ ngợi liền đồng ý.

Công ty thấy cô leo lên được Đường thị, liền điều cô tới làm nghệ sĩ dưới trướng của Trần Trùng.

Trần Trùng tiếp nhận cô cũng có điều kiện, cô ta muốn vai nữ chính của bộ phim này trong tay La Thiến. La Thiến tuy rằng không phải người tốt, nhưng suy nghĩ thật ra rất đơn giản, bằng không hại người cũng sẽ không trực tiếp như vậy, nếu cô vì bộ phim này mà trở mặt với Trần Trùng thì sẽ không có lợi, tiền hiệp cũng là một đề tài mới, chưa biết có hot hay không. Không bằng cho Trần Trùng, đưa một cái nhân tình, sau này Trần Trùng cũng có thể đề ý đến cô nhiều hơn một chút.

Kết quả sau này, tài nguyên tốt Đường Diễn cấp cho đều sẽ bị Trần Trùng đoạt đi. Những tài nguyên này không phải trực tiếp đưa cho La Thiến, mà là cấp trên ở công ty thu được sau đó mới chia cho La Thiến, La Thiến không rõ ràng lắm những tài nguyên mà Đường Diễn cho cô tốt hay không tốt, cũng không rõ ràng lắm cái nào là Đường Diễn cho, công ty chỉ là nhìn mặt mũi Đường Diễn, dù sao cô vẫn luôn có công việc, cũng có không phát hiện những điều đó.

Đường Diễn càng sẽ không nhắc nhở cô những việc đó, cho nên, cô cứ như vậy một đường bị hớ bỏ ở tuyến 18 không đứng dậy nổi.

~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Chia Tay Hằng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4

Edt: Mít

♥□ ♥□ ♥□

Thật ra hiện tại La Thiến cũng không phải rất hiểu những việc đó, nhưng trong trí nhớ của cô đã có ký ức tương lai của nữ phụ La Thiến, thời điểm nữ phụ La Thiến biết những việc này, học máu có thể nghĩ.

Tài nguyên có được từ chỗ Đường Diễn, rất ít khi không tốt. La Thiến nghĩ nghĩ, thời điểm mình chết, nữ phụ La Thiến nói muốn mình giúp cô ấy.

Nhưng cô không nghe rõ nữ phụ La Thiến rốt cuộc muốn cái gì, nhưng cô cũng là người đã chết qua một lần. Cho nên, cô biết, thời điểm một người chết đi, nhiều nhất là muốn cả đời không tiếc nuối.

Nữ phụ La Thiến tuy rằng không phải người tốt, nhưng không có giết người phóng hỏa, chỉ là tính tình kiêu ngạo, miệng độc, đúng lý không tha, không biết suy nghĩ cho người khác...à.. Tóm lại chính là một người không được người khác thích.

Quá lắm chính là đôi bản thiết kế của nữ chủ, lại đi nói nữ chủ sao chép, cùng với không muốn sống tự thêm một vài hãm hại lớn nhỏ!.

Nhưng mà cô ấy bị đánh gãy hai chân là do một người đàn ông say mê nữ chủ làm ra, tìm không được công việc là do nam chủ Đường Diễn làm ra, bị gả cho dân cờ bạc là bạch nguyệt quang làm ra, sau đó bị ông chồng mê bài bạc sống sờ sờ đánh chết.

Cả đời này trôi qua vô cùng thâm thúy, vì những chuyện đó mà trả giá đại giới thì cũng quá nặng.

La Thiến đưa suy nghĩ của mình vào, sau đó vô cùng khẳng định, nếu mình trải qua cả đời như vậy, khẳng định sẽ có suy nghĩ giống mình hiện tại.

Rời xa nữ chủ nam chủ bạch nguyệt quang, để các cô ấy tự đi yêu hận gút mắt dây dưa không rõ, em yêu tôi tôi không yêu em tôi yêu cô ấy nhưng tôi lại yêu em.....

Không thể cứ bị Trần Trùng tiếp tục lừa gạt như vậy, có tài nguyên tốt mình phải túm trong tay, mặc kệ cuối cùng hot hay không hot, cũng không đến mức sau này nghĩ lại tức học máu.

Dù sao hot hay không hot, La Thiển vẫn trung thành với mộng tưởng làm -- bao, thuê, bà!

Trần Trùng nhìn La Thiển ở một bên cười ngây ngô, đầu đầu xoa xoa thái dương. Cái tài nguyên này rất khó lấy, rất khó rất khó. Bằng không, cô ta cũng sẽ không có ý hôm nay đến đây một lần.

Chờ sau khi đưa La Thiển về tới chung cư, Trần Trùng nhìn cô dặn dò mãi.

"Nhớ rõ nói với Đường tổng chuyện chương trình truyền hình thực tế, có thể đòi..... Nhiều thêm một cái danh ngạch, ngày mai Vũ Lâm sẽ trở lại."

La Thiển gật đầu, chưa nói cái gì liền đi lên lầu.

Ngày hôm sau trợ lý Triệu Vũ Lâm 9 giờ sáng tới ấn chuông cửa, La Thiển ngáp một cái đi mở cửa, mặc áo ngủ tơ tằm, dáng người pháp phòng quyền rũ, còn có ngũ quan tinh xảo. Nếu không phải ở giới giải trí, La Thiển như vậy, đã xem như là mỹ nữ khó gặp.

Triệu Vũ Lâm nhìn lướt qua La Thiển từ trên xuống dưới.

"Chị Thiển, chị lại xinh đẹp hơn rồi." thời điểm cô mới vừa đi theo La Thiển, La Thiển thật ra có chút què mùa, tuy có một khuôn mặt không tệ, nhưng cái loại què mùa này là có từ trong xương cốt.

Từ sau khi La Thiển đi theo Đường tổng, cũng bắt đầu biết làm đẹp, biết mặc đồ hàng hiệu, biết tập thể hình, biết học những khí chất phù hợp.

Đây thật ra cũng chỉ mới một năm, La Thiển trở nên càng thêm trở mã, càng thêm xinh đẹp, làn da trắng nõn, đôi mắt thủy nhuận, lúc cười lộ đúng là bông tát sinh huy.

"Em thật là càng ngày càng biết nói chuyện."

La Thiển cười, những khí chất quý tộc này học được, là thứ mà nữ phụ La Thiển khắc vào trong xương. Bởi vì cô không có, cho nên mới liều mạng học hỏi, đến nỗi luyện tập kỹ thuật diễn cũng không có nghiêm túc như vậy, nhưng lại cùng với quý tộc chân chính vẫn có khác biệt.

"Chị Thiển mấy ngày nay không có sắp xếp gì, muốn đi công ty không?" ý tứ của Triệu Vũ Lâm là đi đến phòng tập diễn luyện tập một chút, Trần Trùng thường xuyên dặn dò cô ấy như vậy.

La Thiển nghĩ nghĩ nói: "Không được, hôm nay chị phải đi công ty Đường tổng!" Nữ phụ La Thiển không phải chưa từng đi qua đó, nhưng đều bị đuổi ra ngoài.

Nhưng nếu chờ Đường Diễn tới, cái danh ngạch trong chương trình truyền hình thực tế này xem như không có hy vọng, thời gian Đường Diễn tới đây là nửa tháng tới một lần, nhiều hơn thì là 3 tháng tới một lần. Cho nên, ngày tháng thân cận da thịt với Đường tổng thật ra đếm trên đầu ngón tay.

Wattpad: HBNmoemoe

La Thiển nấu chút cháo, mang theo rau xanh củ cải ướp ngày hôm qua, đóng hộp tốt, liền theo Triệu Vũ Lâm ra cửa.

"Chị Thiển, còn muốn đi sao?" Triệu Vũ Lâm chính là bị đuổi đến sợ, quả thực mất mặt.

"Đi, nghe nói cái chương trình kia đã định ra không ít người. Còn không đi thì không có cơ hội." La Thiển gật đầu, cái chương trình này là một tiếc nuối của La Thiển, bởi vì chương trình truyền hình thực tế này cuối cùng rất hot, làm cho tất cả khách quý đều nổi lên.

"Được rồi!" Triệu Vũ Lâm lấy xe ô tô nhỏ chạy bằng điện của cô ấy đưa La Thiển đến cửa lớn Đường thị.

"Chị Thiển, chị đi vào chờ trước đi, em đi kiểm chỗ đậu xe." Triệu Vũ Lâm vươn đầu ra nói.

Hiện tại là 7 giờ sáng, cho dù là buổi sáng nhưng cũng đã rất nóng, La Thiển gật đầu đi vào đại sảnh của Đường thị.

Tập đoàn Đường thị là tập đoàn mới, tập đoàn hiện giờ chủ yếu là phát minh nghiên cứu khoa học kỹ thuật, thiết kế internet cùng với mấy chi nhánh lớn đầu tư giải trí.

Nguyên một tòa cao ốc này đều bị Đường thị mua, thành lập chỉ mới được 6 năm nhưng đã trở thành một trong những tập đoàn đứng đầu cả nước.

Thời điểm La Thiển đến đại sảnh, lễ tân ở quầy nhìn thấy cô, đầu đầu mà cúi xuống khe khẽ nói nhỏ với đồng nghiệp bên cạnh.

"Má ơi, La đại tiểu thư này lại tới nữa."

"Quan tâm cô ta làm gì."

"Thật phiền, tổng giám đốc làm sao lại coi trọng cô ta vậy."

"Cát, chi là một món đồ chơi mà thôi, cũng không phải nghiêm túc."

Hai người trò chuyện vui vẻ, La Thiển gõ mặt bàn nói: "Tôi tìm Đường tổng của các cô."

Hai người lập tức mỉm cười chuyên nghiệp, người bên phải nói: "Chào La tiểu thư, ngài có hẹn trước với Đường tổng không?"

La Thiển sững sờ, còn phải hẹn trước? Lại không phải gặp chủ tịch.

Người bên trái đại khái là sợ La Thiên nổi bão, tiếp tục nói: "La tiểu thư, tôi điện thoại hỏi một chút." Sau đó lưu loát gọi điện thoại đến phòng thư ký tầng cao nhất, chưa nói hết hai câu, lưu loát cúp điện thoại, mỉm cười nói với La Thiên: "Đường tổng không rảnh."

"Tôi đi lên chờ anh ấy." La Thiên nói.

"La tiểu thư đừng khó xử chúng tôi, ngài cũng biết tự mình cho ngài đi lên, chúng tôi đều phải bị sa thải. Ngài hẹn trước với Đường tổng rồi lại đến đi!" Người bên phải mặt mỉm cười cự tuyệt.

La Thiên mặt vô biểu tình liếc mắt nhìn các cô ấy một cái, đi khu nghỉ ngơi lầu một tìm một cái sofa ngồi xuống. Triệu Vũ Lâm rất nhanh liền tìm đến, thấy La Thiên ngồi ở đây, chạy nhanh lại hỏi.

"Chị Thiên, thế nào rồi?"

La Thiên vẫn như cũ mặt vô biểu tình, nội tâm lại táo bạo mạnh mẽ, nhưng âm thanh vẫn thực bình tĩnh: "Không thể đi lên."

Tuy rằng như thế, Triệu Vũ Lâm vẫn nghe ra nhân nhạ ưu thương, cô an ủi nói.

"Chị..... Thử gửi tin nhắn cho Đường tổng xem?"

La Thiên sau khi tiếp thu ký ức trong đầu, bị ai vô cùng nói: "Anh ấy không đồng ý lời mời kết bạn của chị."

Mẹ nó, hai người cùng đã là cái loại quan hệ đó rồi, WeChat cũng chưa thêm sao? Triệu Vũ Lâm nội tâm phun tào, ngoài miệng lại hỏi.

"Số điện thoại thì sao?"

"Ngược lại là có." La Thiên rút di động ra, bắt đầu đánh chữ.

[Đường tổng thân ái, em là cục cưng bé nhỏ ban đêm giải sầu tịch mịch cho anh. Hôm nay đặc biệt mang đến một phần bữa sáng mỹ vị, không biết Đường tổng có rảnh không?]

Tin nhắn chẳng ra gì cứ như vậy mà gửi đi, một chút cũng không có cố kỵ, Đường Diễn buổi sáng đang uống cà phê thấy những lời này, vì duy trì thiếp lập của mình, nhịn xuống không nhả ra để bị sặc cà phê thiếu chút nữa nghẹn tức chết.

~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Chia Tay Hằng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5

Edt: Mít

~~~~~

Thật ra ngày đó, Đường Diễn ở thời điểm La Thiên rời giường cũng đã tỉnh rồi, cô gái này tự cho là tay chân nhẹ nhàng, nhưng cái giường này mềm mại, mấy động tác của cô làm động. Đường Diễn cũng đã có ý thức, chỉ là không muốn mở mắt ra nhìn cô mà thôi.

Chờ La Thiên rời khỏi phòng, Đường Diễn mới vọt vào trong phòng tắm tắm rửa, rửa mặt một chút.

Hắn cho rằng chút thời gian này, La Thiên hẳn đã làm xong cơm sáng. Ít nhất trước kia vẫn luôn là cái dạng này, cho nên, khi hắn đi đến phòng khách, thấy cô gái kia ngồi dưới đất, ăn miếng sandwich, uống miếng sữa bò.

Đường Diễn nội tâm là:.....

Toàn bộ quá trình, La Thiên không biết là ăn đến choáng váng hay như thế nào, dù sao Đường Diễn đứng ở phía sau cô tới 10 phút, cô cũng không có phản ứng.

Đường Diễn không thể ức chế mà có ý nghĩ "Tôi chờ nhìn xem, cô rốt cuộc đến khi nào mới phát hiện ra tôi?".

Đương nhiên, bản thân Đường Diễn tuyệt sẽ không thừa nhận cái tâm lý ấu trĩ này của mình, hắn thập phần lãnh khốc mà cảm thấy mình đây là đang khinh thường cô gái ngu xuẩn kia.

Thẳng đến khi cô gái kia yếu ớt giọng quạ hỏi mình: "..... Ăn không?"

Đường Diễn cảm thấy mình đã chịu khiêu khích, cô đây là trần trụi phản kháng đúng không?

"Không cần!" hai chữ này, hắn nói ra từ trong kẽ răng, sau đó, hắn thấy được một màn làm hắn học máu.

Cô gái vẻ mặt vô tội, hai mắt ngây thơ, lại đáng thương vô cùng mà nhìn hắn, thậm chí còn yên lặng mà gặm cắn thêm một miếng táo. Xác định cô gái này sẽ không nói thêm bất kỳ lời nói nào nữa, Đường Diễn nuốt máu rồi đi.

Được hầu hạ như tổ tông lâu như vậy, cô đột nhiên không hầu hạ nữa, Đường Diễn còn rất không quen.

Buổi sáng thời điểm đi làm, thư kí Kiều đưa tới văn kiện của hai ngày nay, Đường Diễn hưng hăng đem chuyện này bỏ qua một bên. Tay phải cầm cà phê uống, tay trái tùy ý mà tiếp nhận văn kiện trong tay thư kí Kiều.

Đường Diễn buổi sáng uống cà phê, hơn nữa còn là cà phê đen, hẳn không thích cà phê đen, nhưng chất lượng giấc ngủ buổi tối không phải quá tốt. Buổi sáng dễ dàng mệt mỏi, có vẻ không có tinh thần, cho nên, buổi sáng hẳn luôn muốn uống một ly cà phê đen để nâng cao tinh thần.

Tiếp nhận văn kiện nhìn nhìn, cái loại khó chịu do ngủ không đủ giấc lại lần nữa đánh úp đến. Đường Diễn chỉ có thể lấy cà phê ở một bên uống vào, đang uống "Đỉnh" một tiếng, âm thanh tin nhắn di động truyền đến.

Di động Đường Diễn rất ít khi có tin nhắn, muốn liên lạc với hắn đều trực tiếp điện thoại liên hệ.

Đường Diễn cũng không để ý, hắn uống cà phê, tâm mắt tùy tiện đảo qua nội dung tin nhắn trên màn hình di động.

Wattpad: HBNmoemoe

Sau đó một cổ dục vọng học máu dâng lên, cà phê vừa mới uống vào nếu lúc này phun ra, chẳng những máy tính cùng với văn kiện trước mặt gặp nạn, ngay cả uy tín của hắn ở trước mặt thư kí Kiều cũng không có.

Cường chế nuốt vào cà phê, hậu quả chính là nghẹn tới ho thiếu chút nữa lục phủ ngũ tạng cũng muốn nhổ ra hết.

"Khụ khụ khụ khụ khụ khụ khụ khụ khụ khụ khụ....."

Thư kí Kiều nhìn cấp trên nhà mình đột nhiên ho sặc sụa, vội vàng hỏi.

"Đường tổng, anh không sao chứ?"

Đường Diễn lắc lắc tay, cô gái này, cái gì gọi là cục cưng bé nhỏ giải sầu tịch mịch? Cô là do tôi tiêu tiền mua, mua, mua đó.

Cục cưng bé nhỏ cái gì chứ?

Chờ uống xong nước thư kí Kiều đưa tới, yết hầu còn hơi vì ho quá độ mà có chút đau.

"La Thiên tới?" Đường Diễn hỏi.

Thư kí Kiều biết La Thiên tới là lúc đi ra ngoài lấy nước, La Thiên không phải lần đầu tiên tới, nhưng Đường tổng đã từng dặn dò qua, phụ nữ bên cạnh hắn, không có thông báo của hắn thì không được tùy tiện cho vào công ty.

Cho nên thư kí Kiều cũng không để trong lòng. Đường tổng vừa hỏi, cô còn ngần ngại mới mở miệng nói: "Mới vừa ra ngoài, Tiểu Trần có nói qua lâu một điện thoại nói La tiểu thư tới."

"Đề cô ta đi lên." Đường Diễn lạnh lùng nói.

Lúc này thư kí Kiều cũng có chút ngạc nhiên, nhưng vẫn lập tức giải quyết việc công mà nói: "Vâng."

Cầm lấy văn kiện mà Đường Diễn đã ký, cô đi ra ngoài bàn giao với thư kí bên ngoài.

La Thiên ở dưới lầu ngồi 15 phút đồng hồ, lễ tân ở quầy mới hô: "La tiểu thư, Đường tổng đề cô đi lên."

"Ài?" La Thiên sững sốt, sau đó vui vẻ mà nhìn Triệu Vũ Lâm nói: "Ai nha, gửi tin nhắn quả nhiên hữu dụng."

Triệu Vũ Lâm cũng là vẻ mặt ngạc nhiên, phải biết rằng mấy lần trước tới, thiếu chút nữa là bị bảo an lấy cớ điện thoại ra ngoài.

"Tới ngay." La Thiên cầm lấy hộp cơm cùng với túi xách nhanh chóng đi theo lễ tân kia, Triệu Vũ Lâm cũng tranh thủ đuổi kịp.

Thang máy có rất nhiều bộ, trong đó có một bộ là chuyên dụng của Đường Diễn, La Thiên tự nhiên là không được đi, cô đi theo nhân viên lễ tân đi thang máy dành cho nhân viên.

Hiện tại là thời gian làm việc, thang máy không có bao nhiêu người, La Thiên nhìn nhân viên lễ tân kia nhất cái nút của tầng cao nhất, cửa thang máy bắt đầu chậm rãi đóng lại.

"Từ từ, từ từ." Ngoài cửa có một giọng nữ dễ nghe truyền đến, sau đó ở một giây cuối cùng cửa thang máy đóng lại chen lấn tiến vào.

Hai tay cô ấy đều xách đầy đồ vật, vẫn là nhân viên lễ tân kia hỏi: "Lâm Phi à!" Hẳn là có quen biết nên trực tiếp giúp cô ấy ấn nút lầu 12.

Lâm Phi?

La Thiên nhìn về phía cô gái kia, tóc đuôi ngựa, trang phục công sở đen trắng, mặt trái xoan, mắt đào hoa, đây là..... Nữ chủ?

"Cám ơn chị Vương."

Nhân viên lễ tân kia đại khái là họ Vương, cô cười nói: "Không có gì, em lại giúp người khác mua đồ à?"

La Thiên biết, nữ chủ là một cái bánh bao mềm, ở thời điểm mới vào công ty không ít lần bị người ta khi dễ, các tiền bối trong công ty đều gửi mua đồ vật này kia hoặc đồ uống, thậm chí tặng ca, Lâm Phi đều chạy không thoát.

"Ha ha, em là người mới, những việc đó nên làm."

Chị Vương lắc đầu: "Cũng may tính tình em tốt, nhưng cho dù là người mới thì cũng phải cẩn thận sau này những việc đó chính là một phần công việc của em."

Lâm Phi cười cười, cái trán còn lấm tấm mồ hôi.

Cũng đúng, tháng 7, Lâm Phi là sinh viên thuộc khóa năm nay, lúc trước thực tập cũng là ở công ty Đường Diễn, một năm sau, cô ấy sẽ chính thức vừa gặp đã yêu với Đường Diễn. Chờ tình cảm hai người ấm lên, aaa..... Bạch nguyệt quang cũng nên trở lại, mình cũng nên công thành lui thân.

Không biết phí chia tay của Đường Diễn là bao nhiêu? Nghe nói mấy người trước đều cho rất nhiều, có người cũng là nữ minh tinh, nghe nói không bao gồm bất động sản, chỉ tiền mặt mà đã hơn 8000!

Nghĩ đến đây, La Thiên lại hi hi cười ra tiếng.....

"Chị Thiên, chị..... không sao chứ?" Triệu Vũ Lâm một bên kéo kéo cô.

La Thiên lắc đầu, đã đến lầu 12, Lâm Phi nhanh chóng xách theo một đồng hồ trong tay đi ra ngoài. Thang máy tiếp tục chạy lên, sau khi đến tầng cao nhất, chị Vương ấn mở cửa cười nói: "La tiểu thư, tới rồi, ngài đi thang thả."

La Thiên gật gật đầu, mang theo Triệu Vũ Lâm đi ra ngoài.

Không gian tầng cao nhất của Đường thị thật rộng, không giống lầu 12 mở ra đều là hành lang, tầng cao nhất vừa mở ra chính là văn phòng nhóm thư kí của Đường Diễn.

Thấy La Thiên ra tới, thư kí Kiều chờ ở một bên đẩy đẩy mắt kính không gọng trên mũi nói: "La tiểu thư, bên này."

Triệu Vũ Lâm không được phép đi vào, chỉ có La Thiên mang theo hộp com của cô đi vào văn phòng Đường Diễn.

Văn phòng cũng rất lớn, lớn đến có chút trống trải, bài trí trong văn phòng phần lớn là đầu gỗ, La Thiên nhìn cũng không hiểu, nhưng biết hiện tại đầu gỗ rất đáng giá.

Đường Diễn nhìn cô đang ngó xung quanh, nhũn mày lạnh giọng hỏi: "Com sáng đâu?"

~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Chia Tay Hằng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6

Edt: Mít

~~~~~

La Thiên: “.....” A..... Hắn đối với việc buổi sáng không được ăn com sáng rồi cuộc có bao nhiêu oán niệm?

“Này này này!” La Thiên nhanh tay đem hộp com để lên bàn làm việc của hắn, bàn làm việc lớn đến nỗi 10 người vây quanh ăn uống cũng không có vấn đề gì.

Thái độ Đường Diễn lại không tốt, La Thiên cũng không thèm để ý, người ta có tiền đó! Hầu hạ tốt thì mình cũng có tiền, La Thiên cảm thấy Đường Diễn chính là có cái vốn liếng này.

Nhìn hộp com hồng nhạt ba ngón của La Thiên đặt trước mặt, nắp hộp còn là hình mèo kitty?!

Đường Diễn: “..... buổi sáng cô đưa tới cho tôi chính là cháo loãng và củ cải này?”

《thể thân si tình》có rất nhiều tình tiết thật ra không nhớ rõ, nhưng có chút tin tức rất máu chó trong tiểu thuyết mà ký ức nữ phụ La Thiên không có. Ví dụ như dạ dày Đường Diễn không tốt, thể thân cái loại đồ chơi này ấy à, hơn phân nửa là từ các ngõ ngách xâm lấn sinh hoạt của vai chính.

Thế cho nên sau khi nam nữ chính tách ra, nam chính sẽ từ các loại hồi ức không khoẻ mà nhớ đến thể thân kia, sau đó biến thành chân ái.

Lâm Phi ở những ngày tháng làm thể thân, chính là rất có trách nhiệm, đặc biệt dưỡng cho bệnh dạ dày của Đường Diễn tốt lên.

Cho nên La Thiên nhớ rõ Đường Diễn có bệnh dạ dày, cô cảm thấy, bệnh dạ dày nên ăn nhiều cháo, dưỡng dạ dày! Nên làm đồ ăn tự nhiên cũng tận lực thanh đạm, như vậy không phải rất tốt sao?

“Buổi sáng uống cháo mới tốt.” La Thiên chớp chớp mắt to vô tội của cô, biểu thị dụng tâm thuần lương của mình.

“Ha ha!” Đường Diễn cười lạnh hai tiếng, vậy trước kia mỗi sớm chuẩn bị cà phê đen cùng với sandwich cho tôi là ai?

Nữ phụ La Thiên thật ra cũng biết làm những thứ này, nhưng cô ấy tự nhận mình đã không còn là dân quê, cho nên cô ấy khinh thường làm loại đồ ăn này. Đồ ăn cô ấy làm cho Đường Diễn tự nhiên là các loại đồ ăn cao cấp.

Cho nên, cô ấy đi học rất nhiều món com Tây, mỗi sớm đều sẽ chuẩn bị cho Đường Diễn cả phê đen phối hợp với sandwich hần thích nhất, Đường Diễn chưa từng ở chỗ La Thiên đến giữa trưa, chỉ thỉnh thoảng đến vào ban đêm.

Nữ phụ La Thiên trước nay đều làm các món cao cấp như là bò bít tết, mì Ý hoặc là com Pháp linh tinh, nói thật ra, tay nghề của nữ phụ La Thiên cũng không tồi. Cho nên, đối với việc ăn com ở bên kia, Đường Diễn cũng không bài xích.

Nghĩ như vậy, Đường Diễn cảm thấy hần xác thật chưa từng ăn qua món ăn Trung Quốc mà La Thiên làm, vậy nên có thể thử một chút.

Bởi vậy rất tự nhiên lấy đôi đũa với cái muỗng mà La Thiên ân cần đưa qua, ăn hai miếng.

Không tồi, hương vị rất thanh đậm, không thể nói ngon hay không, nhưng đối với Đường Diễn buổi sáng đến bây giờ còn chưa ăn com sáng mà nói thì ăn rất thoải mái.

Đường Diễn không phải không ai làm com sáng, chỉ là buổi tối ngủ không được ngon nên buổi sáng rời giường không có khẩu vị. Đợi đến công ty, lại trở nên không có tinh thần, vẫn luôn uống cà phê đen để nâng cao tinh thần.

Trong nhà cha mẹ khi còn nhỏ chịu ảnh hưởng của văn hóa Châu Âu rất nhiều, mỗi đầu bếp cũng là phương diện này. Cho nên, com sáng vẫn luôn là cà phê sữa bò bánh mì sandwich linh tinh, cho dù là cha mẹ hay là ở nhà chính, cũng sẽ không thường xuyên làm những món Trung Quốc đơn giản.

Ăn một bữa com no nê, tâm tình Đường Diễn không tồi, quyết định tha thứ cho cô vì ngày hôm qua vô lễ, mở miệng hỏi: “Tôi có chuyện gì không?”

La Thiên lập tức lộ ra một nụ cười ngọt ngào: “Đường tổng, công ty gần đây không phải có đầu tư một cái chương trình truyền hình thực tế sao?”

Đường Diễn nhàu mày, nói là đầu tư, thật ra cơ bản chính là Đường thị bỏ vốn. Cái hạng mục này không nhỏ, phía dưới thương lượng rất lâu, mở hội nghị vài lần, phân tích lợi và hại cùng xác xuất thành công...vân vân...

Wattpad: HBNmoemoe

Đường Diễn không có tham dự, công ty của hần đầu tư giải trí không phải hạng mục chủ yếu, nhưng gần đây đầu tư giải trí xác thật kiếm lời không ít. Huống chi lần đầu tư này rất lớn, mấy lần đại hội cuối cùng hần đều có tham dự, cho nên có ấn tượng, văn kiện cuối cùng hần còn ký tên.

La Thiên nói không phải là cái này chứ?

“Cô nói là 《Thời Gian Nhân Nhã》?” Đường Diễn hỏi.

La Thiên gạt đầu, duỗi hai ngón tay trắng nõn mảnh khảnh nói: “Có thể cho tôi hai slot không?”

Đường Diễn cười nhạt: “Một cái hạng mục lớn như vậy, mời đều là những minh tinh nổi tiếng tuyển một, một slot cũng đừng nghĩ, cô còn muốn hai slot?”

Xác thật, trong “thể thân si tình” tuy rằng không nhắc tới, nhưng trong trí nhớ đời trước của nữ phụ La Thiên, cái hạng mục này xác thật chưa từng đến tay La Thiên.

Lâm Giai Thần sau đó là bằng thực lực lấy được, La Thiên muốn hai slot là vì không muốn dây dưa với Trần Trùng.

“Vậy một cái không được sao?” La Thiên ủ rũ cuối đầu nhìn Đường Diễn.

Đường Diễn là một người lạnh lùng, cũng phải bị cô chọc cười, nhưng hần vẫn nỗ lực bảo trì thiết lập con người của mình mà nói.

“Cho cô một cái, cũng không đến được trong tay cô đúng không?” Đường Diễn đã cho La Thiên tài nguyên gì, thật ra chính hần không phải nhớ rất rõ, đây đều là người phía dưới nhìn tình hình mà cấp cho cô, bao gồm phí sinh hoạt mỗi tháng cho La Thiên cũng đều là thư kí Kiều sắp xếp.

Nhưng, tài nguyên cho La Thiên, La Thiên phần lớn đều chưa từng dùng tới, chuyện này thư kí Kiều đã báo cáo qua với hần, thậm chí đến nguyên nhân cũng nói rõ ràng. Đường Diễn chỉ là tùy ý gạt đầu, nhưng việc này hần vẫn biết.

La Thiên, là đầu không lại người đại diện của cô ấy.

La Thiên lập tức ngồi thẳng, nói: “Anh đừng khinh thường người khác, tôi mà lấy được, tôi khẳng định đi.”

Đường Diễn không để ý tới cô, cúi đầu xử lý công việc, ý tứ quá rõ ràng: Cầm hộp com của cô rút nhanh lên!

La Thiên có loại cảm giác bị qua cầu rút ván, tá ma giết lừa, vô lực mà từ trong túi xách lấy ra một thanh chocolate. La Thiên cũng không phải là thích điểm tâm ngọt, đòi trước không có tiền được ăn những món cao cấp như thế này, tự nhiên không thể nói là thích hoặc không thích.

Nhưng hiện giờ có tiền, loại điểm tâm ngọt vừa thấy liền biết rất cao cấp, cô mui phần nguyện ý nếm thử. Buổi sáng khi đi ngang qua tiệm bánh ngọt bên ngoài cao ốc, cô liền thuận tay mua một ít bỏ vào trong túi xách.

Tâm tình không tốt, ăn chút đồ ngọt giảm sức ép, những điều đó đòi trước lúc cô làm việc ở tiệm cà phê thường xuyên nghe những nhân viên văn phòng nói, vẫn luôn nhớ rõ đồ ngọt đại khái giúp giảm sức ép!

“Cô đang ăn cái gì?” Đường Diễn lạnh lùng mà nhìn cô.

“..... Chocolate.” La Thiên không hiểu tại sao, đây không phải quá dễ dàng nhìn ra được sao?

“Ai cho phép cô ở văn phòng của tôi ăn uống lung tung?”

Âm thanh của Đường Diễn thậm chí muốn đông lạnh mọi thứ.

“Vây.....vừa rồi anh còn ở văn phòng ăn cơm sáng nữa mà!” La Thiển không phục, cô nhìn ra được Đường Diễn thật sự tức giận, nhanh chóng lấy thêm một thanh chocolate, đưa qua hỏi: “Nếu không, anh cũng ăn một cái?”

Đường Diễn cứ như vậy yên lặng nhìn chăm chăm thanh chocolate trong tay cô đến một phút đồng hồ, sau đó lại ngẩng đầu nhìn La Thiển, dùng một loại âm thanh thập phần lạnh băng làm người nghe cũng cảm thấy lạnh đến run rẩy nói: “Tôi không ăn đồ ngọt.”

Tay cũng đã cầm đưa qua, được câu trả lời như vậy, La Thiển yên lặng thu hồi chocolate.

Nhìn ánh mắt vẫn lạnh băng như cũ của Đường Diễn, La Thiển đột nhiên như bị sét đánh giữa trời quang, không ăn đồ ngọt mà nhìn chăm chăm thanh chocolate của tôi lâu như vậy?

“Thật ra.....” La Thiển có một loại giả thiết không thể tưởng tượng, rốt cuộc thì điểm này cho dù là từ trong ký ức của nữ phụ La Thiển hay là trong tiểu thuyết đều không có nhắc tới. La Thiển lật vỏ của thanh chocolate, lại lần nữa đưa qua nói: “Ăn một chút cũng tốt.”

Đường Diễn lại yên lặng mà nhìn chăm chăm thanh chocolate kia một phút đồng hồ, tiếp tục dùng âm thanh lạnh băng của hắn nói.

“Không ăn.”

“Cứ ăn một chút đi!” La Thiển đã bị lòng hiếu kỳ thôi thúc, không màng hậu quả mà đem chocolate đưa vào trong miệng hắn.

Đường Diễn yên lặng cắn nửa thanh chocolate, sau đó mơ hồ không rõ mà nói.

“Là cô ép tôi ăn.”

La Thiển vâng vâng vâng gật đầu.

~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Chia Tay Hằng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7

Edt: Mít

~~~~~

Chờ ăn xong chocolate, tâm tình Đường Diễn hình như rất tốt, âm thanh cũng hòa hoãn một chút hỏi: “Cô nói cô muốn tham gia Thời Gian Nhân Nhã?”

“Có thể chứ?” Hai mắt La Thiển đều phát sáng.

“Suy xét một chút.”

La Thiển dứt một nửa chocolate còn dư lại cho Đường Diễn, còn rất thức thời mà nói.

“Tôi lại ép anh ăn một chút chocolate!”

Đường Diễn tán thưởng mà liếc nhìn cô một cái: “Trở về chờ thông báo.”

“Vâng!” La Thiển đứng vững, kính chào theo nghi thức quân đội: “Đường tổng hẹn gặp lại.”

Sau đó lưu loát dọn dẹp hộp cơm trên bàn, xoạch xoạch rời đi.

Nhìn thân ảnh La Thiển nhảy nhót rời đi, Đường Diễn không tự giác mà cong cong khóe môi.

Ở trước khi thư kí Kiều tiến vào, hắn thập phần bình tĩnh rút tờ giấy xoa xoa miệng, xác định không còn bất kì dị thường gì, cũng ở trong lòng yên lặng nói: Mình cũng là bị ép buộc, không có biện pháp.

Sau đó, liền mười phần yên tâm thoải mái.

“Đường tổng, có chuyện gì?” thư kí Kiều gõ cửa tiến vào, nhìn Đường Diễn hỏi.

Đường Diễn nhìn văn kiện trong tay, đầu cũng không thèm nâng nói: “Cấp một vị trí cho La Thiển trong《 Thời Gian Nhân Nhã 》.”

“.....” thư kí Kiều ngẩn người, lại xác định mình không có nghe lầm, mới mở miệng trả lời: “Được.”

La Thiển tâm tình sung sướng trở về, buổi chiều Trần Trùng thu được tin tức lập tức gọi điện thoại lại hỏi: “Chuyện chương trình truyền hình thực tế kia Đường tổng nói

như thế nào?”

La Thiئن không muốn cho Lâm Giai Thần cơ hội, tự nhiên không có ngu ngốc mà nói chỉ có một vị trí không thành vấn đề, mà là không xác định nói: “Đường tổng chưa cho trả lời xác định, tôi cũng không biết!”

Trần Trung nhủ mày, hỏi: “Vậy Đường tổng nói về chuyện này như thế nào?”

La Thiئن nghĩ nghĩ nói: “Đường tổng nói cái hạng mục này rất quan trọng, mọi đều là những minh tinh nổi tiếng tuyến 1!”

Trần Trung nói một câu đã biết rồi cúp điện thoại. La Thiئن nằm trên sofa đắp mặt nạ, ăn quả táo bĩu môi, tùy tiện ném điện thoại qua một bên, tiếp tục thời gian nhàn nhã của cô.

Cô một bên đắp mặt nạ một bên nghĩ, ai nha, quả thực không thể tưởng tượng, Đường Diễn vậy mà thích ăn đồ ngọt?

Cái này trong tiểu thuyết không có nói nha! Ít nhất thì cho dù là bạch nguyệt quang, hay là Lâm Phi, đều không có nhắc tới cái này. Nữ phụ La Thiئن theo Đường Diễn hai năm, cũng không có phát hiện gì, nếu không phải mình ôm quyết tâm hần phải chết thử một lần, thật đúng là không phát hiện được điều này.

Hi hi hi...

La Thiئن lại bắt đầu cười, cảm thấy mình đã phát hiện một cái bí mật động trời, toàn thế giới cũng chỉ có một mình mình biết bí mật này, hơn nữa, Đường Diễn người nọ lãnh khốc vô tình, giống như núi băng, mỗi ngày mặt vô biểu tình, lại thích ăn đồ ngọt, hi hi hi hi.....

La Thiئن tự mình tiêu khiển một phen, liền nhận được tin nhắn của thư kí Kiều nói buổi tối Đường tổng tới, La Thiئن lập tức đi siêu thị mua không ít đồ ăn, còn có ý đi tới một tiệm bánh ngọt rất có danh tiếng mua hai cái bánh kem nhỏ đất nhất.

Wattpad: HBNmoemoe

Nói là đất nhất, cũng chỉ hơn 60 đồng một cái, La Thiئن cảm thấy vì kim chủ đại nhân trong túi có vàng, chút tiền này vẫn bỏ ra được.

La Thiئن có những ký ức của các món com Tây, cô tự mình cũng muốn ăn thử xem, nhưng Đường Diễn vẫn luôn ăn com Tây, nghĩ đến cũng thấy ngán.

La Thiئن làm nhân viên phục cũng được 20 năm, cũng đã từng ra sau bếp hỗ trợ, đi theo đầu bếp cũng học được hai tay trù nghệ.

Rất nhanh, sườn xào chua ngọt, cá kho, canh rau trộn, rau muống xào, ba món ăn một món canh đã làm xong.

Đường Diễn hôm nay tới sớm, thời điểm hần đến La Thiئن đang đem món canh cuối cùng đặt lên bàn, chuông cửa liền vang lên.

La Thiئن mở cửa, Đường Diễn nhìn cô, La Thiئن cười hi hi, cởi khăn quàng cổ đón hần tiến vào.

“Anh tới đúng lúc, com mới vừa làm xong, ngồi xuống ăn đi!” La Thiئن xoay người đặt hai chén com lên trên bàn.

Đường Diễn nhìn đồ ăn trước mặt, nhủ nhủ mày, La Thiئن vốn dĩ muốn làm cá chua ngọt, nhưng sợ ngọt quá ăn ngán cho nên đem cá đi kho.

“Anh ăn một chút đi! Chay mặn thịt cá đều có, đặc biệt món sườn xào chua ngọt này là món ăn sở trường tốt nhất của tôi đấy.” La Thiئن đưa đĩa sườn xào chua ngọt tới trước mặt Đường Diễn.

Trong bữa com Đường Diễn quả nhiên đem đĩa sườn xào chua ngọt đó ăn đến không sai biệt lắm, sau đó mới buông chén đũa nói.

“Không tồi.”

La Thiئن trong lòng ghen cười, nhưng cô biết Đường Diễn thích sữ diện, trên mặt một mảnh đứng đắn nói: “Món sở trường của tôi đương nhiên không tồi rồi, lần sau anh tới tôi lại làm cho anh ăn. Cá chua ngọt cũng là món sở trường của tôi, còn có thịt chiên ướp nước mắm tôi cũng có thể làm.”

Đường Diễn mặt vô biểu tình gật đầu, hình như là vì khen ngợi La Thiئن, hần nhàn nhạt mở miệng: “《 Thời Gian Nhân Nhã 》 có một vị trí, tôi giữ lại cho cô.”

A! La Thiئن ở trong lòng làm cái thủ thế v, trên mặt một mảnh cảm kích: “Đa tạ Đường tổng, đại ân đại đức suốt đời khó quên.”

Đường Diễn không để ý tới cô, đứng dậy đi đến phòng khách mở TV xem, La Thiئن dọn dẹp chén đũa.

Sau đó từ tủ lạnh lấy ra bánh kem, một cái phóng tới trên bàn trà trước mặt Đường Diễn, một cái phóng tới trước mặt mình, nói: “Đường tổng, đây là điểm tâm ngọt sau bữa ăn.”

Đường Diễn không biết là từ bỏ giấy giũa, hay là đã chịu mê hoặc, hần liếc mắt nhìn La Thiئن một cái.

La Thiئن cảm giác ánh mắt Đường Diễn chỉ có ba chữ: Làm không tồi!

Ăn xong bánh kem, tự nhiên còn lại là chuyện nam nữ, điểm tâm ngọt đối với Đường Diễn đại khái chính là rau chân vịt đối với thủy thủ mạnh mẽ. (popeye - hoạt hình)

Ăn điểm tâm ngọt xong Đường Diễn cả đêm tinh lực thập phần tràn đầy, La Thiئن nói thật vẫn còn là một lão xử nữ. Nhưng việc này cô cũng không phải là hoàn toàn không hiểu, huống chi thời điểm xuyên tới còn không lên tiếng mà thể hội một phen!

Khi đó Đường Diễn không hiểu thương hương tiếc ngọc, La Thiئن lại tinh thần không tập trung, cũng không có nhiều cảm giác. Hôm nay hai người nước chảy thành sông, nhưng thật ra thể hội được cảm giác không giống nhau.

La Thiئن cảm thấy cảm giác là..... Không tồi, ít nhất cô được hưởng thụ. Nhưng Đường Diễn thích tư thế lão hán đẩy xe (*bỏ edit k có kinh nghiệm màng này nên k*

hiếu tư thế này ra làm sao, thắc mắc muốn chót luôn) này, làm cô rất là mệt.

Lăn lộn La Thiên thật lâu, hai người mới đều nặng nề ngủ. Đúng vậy, nặng nề ngủ, Đường Diễn rất khó có được một giấc ngủ ngon.

Có lẽ đồ ngọt đối với La Thiên không rõ ràng, nhưng đối với Đường Diễn xác thật có công hiệu giảm sức ép, tóm lại, ngày này ăn Đường Diễn ăn đồ ngọt, cảm giác sinh hoạt tức khắc sáng lên rất nhiều, đến giấc ngủ cũng cảm thấy không khó chịu nữa.

Ngày hôm sau thời điểm Triệu Vũ Lâm tới gõ cửa, còn nghĩ không biết chị Thiên thế nào, ngày hôm qua đại diện Trần gọi cho cô hỏi chuyện này, nhưng cô không có theo vào, tự nhiên cũng không biết bên trong rốt cuộc nói cái gì.

Nhưng thời điểm chị Thiên đi ra, biểu tình trên mặt rất sung sướng, cho nên, hẳn là không có vấn đề đúng không?

Nhưng mà, Triệu Vũ Lâm cũng không có thành thật nói chuyện này với Trần Trường, chỉ nói mình không có đi theo vào, không biết kết quả như thế nào. Nói như vậy, cũng không phải bởi vì cô đối với La Thiên có bao nhiêu trung thành, mà vì tính tình La Thiên thật không dễ ở chung.

Nếu La Thiên tính tình không tốt, Triệu Vũ Lâm cũng không muốn cuối cùng bị cô ấy làm khó dễ. Cô chỉ cần ở giữa có thể sinh hoạt bình thường là tốt rồi.

Triệu Vũ Lâm nghĩ đến xuất thần, liền thấy cửa mở ra một chút, Đường Diễn trầm khuôn mặt than, mặc áo ngủ nhìn chăm chăm mình.

Cô thậm chí nhìn ra được, mình nếu không nói rõ ràng ý đồ đến, khả năng một giây sẽ bị Đường tổng diệt.

“Thiên Thiên..... chị Thiên có ở đây không? Chị ấy muộn giờ đi đoàn phim rồi.” Triệu Vũ Lâm tiếng nói run run, hơn nữa vì sao Đường tổng ở đây? Không phải mười ngày nữa tháng mới đến một lần sao? Hôm trước không phải vừa tới sao?

Đường Diễn nhìn chăm chăm cô tầm 30 giây, đầu mới bắt đầu chuyển động, sau đó “Ừ” một tiếng.

Đi đến cửa phòng, nhớ tới La Thiên còn sạch sẽ ở trên giường, hẳn yên lặng quay đầu nhìn chăm chăm Triệu Vũ Lâm một chút, nói: “Cô tại đây chờ, tôi đi kêu cô ấy.”

“Được được được!” Triệu Vũ Lâm điên cuồng gật đầu, một chút cũng không dám phản kháng, cũng không dám thúc giục.

~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Chia Tay Hằng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 8

Edt: Mít

~~~~~

Vào phòng, Đường Diễn ngay lập tức hô hấp cứng lại, lúc này, La Thiên đang ôm gối đầu của bản thân thập phần bất nhả mà ngủ.

May mà bộ vị máu chót đều đắp chắn, nhưng cái này muốn lộ không lộ... nhìn thập phần mê người!

Đường Diễn thờ ra một hơi, sau đó đi đến bên người La Thiên, dùng chân đá đá giường, mở miệng: “Còn chưa chịu rời giường, trợ lý cô tìm cô.”

La Thiên ngủ đến mơ màng, cô dụi dụi mắt, mơ hồ nhìn Đường Diễn: “Tìm tôi làm cái gì?”

Đường Diễn dùng ánh mắt như nhìn tên ngốc nhìn cô: “Cô hôm nay có đi đoàn phim không?”

La Thiên trong đầu tự động nhớ lại thời gian biểu công việc hai ngày này, a..... Hình như là, lại..... Đến trễ?

La Thiên nghĩ tới sắc mặt Giang đạo kia thật trầm, trên người đánh run một cái.

“Xong rồi, Giang đạo khẳng định sẽ tức giận.”

Đường Diễn cười nhạo, nói: “Thời gian làm việc của mình cũng không nhớ rõ, khó trách hiện tại còn chưa nổi chút nào.” Nguyên nhân chân chính La Thiên nổi không được hẳn tự nhiên cũng biết, nhưng La Thiên không biết cố gắng cũng là sự thật.

“Tôi.....Tôi không quên, nhưng tôi lại ngủ quên. Cái này cũng đều tại anh ngày hôm qua.....” La Thiên chết không thừa nhận mình quên mất, nhanh chóng nói sang chuyện khác: “Mấy giờ rồi?”

Đường Diễn nghe La Thiên nói, cảm thấy La Thiên đang khen mình hùng phong một phen, cho nên tâm tình không tồi. Nghe La Thiên hỏi thời gian, giờ tay nhìn đồng hồ, sau đó, hẳn cũng cứng lại rồi.

8: 43

Hắn..... Cũng đến muộn!

Triệu Vũ Lâm ở bên ngoài chờ sốt ruột, nhưng có Đường tổng ở bên trong lại không dám thúc giục, bực này không đầy một lát, liền nghe được bên trong có âm thanh va chạm.

“Đây không phải là làm tiếp chứ?” Triệu Vũ Lâm quả thực muốn mở cửa vọt vào.

Nhưng hiển nhiên, cô hiểu nhầm rồi, không đến vài phút, hai người quần áo không chỉnh tề mở cửa đi ra.

“Đi đi đi, hôm nay định mấy giờ đến?” La Thiển chạy bước nhỏ đến cửa, một bên hỏi Triệu Vũ Lâm.

“9h30, hiện tại lái xe qua đó chắc sẽ kịp.” Triệu Vũ Lâm tự nhiên là bóp tốt thời gian tới, bởi vì La Thiển thường xuyên đến trễ, cho nên trước nay sốt ruột chỉ có một mình Triệu Vũ Lâm.

La Thiển gạt đầu, ở chỗ để giày trước cửa quay đầu lại liếc mắt nhìn Đường Diễn phía sau một chút, cô một bên mang giày một bên nói: “Đường tổng, anh là ông chủ anh gấp cái gì? Chờ lát nữa đi ra ngoài, đi sớm một chút mua bữa sáng đi! Tôi vốn dĩ muốn rời giường sớm làm cho anh, kết quả ngủ quên mất, lần sau anh tới tôi làm cho anh ăn. Nhưng mà, buổi sáng cũng đừng uống cái gì cà phê đen, ăn cơm sáng tốt cho thân thể, vô cùng tốt!”

Đường Diễn gạt đầu, La Thiển và Triệu Vũ Lâm vội vã rời đi, Đường Diễn nhanh chóng thay giày da của mình, một bên đóng cửa, một bên thất cà vạt đi đến bãi đỗ xe.

Đường Diễn tính một chút, từ nơi này đến công ty, làm sao cũng không có khả năng đến đúng 9 giờ! Hắn xác thật không có cố định phải đúng 9 giờ đến công ty, nhưng từ trước tới nay hắn đều như thế.

Cho nên, lần đầu tiên đến trễ hắn khó tránh khỏi có chút khản trương. Nhưng ngẫm lại dù sao cũng không đến kịp, La Thiển nói cũng đúng, mình là ông chủ nên không cần thiết phải đến đúng giờ như vậy.

Lại nói, hôm nay hắn tinh thần rất tốt, một chút cũng không muốn uống cà phê đen, ngược lại có thể sớm đi ăn một chút rồi chạy qua đó.

WATTPAD: HBNmoemoe

Ừ! Vậy nhắn cho thư kí Kiều một tiếng.

Sau đó, Đường Diễn lại mười phần yên tâm thoải mái, đến trễ.

Thư kí Kiều: “.....” Buổi sáng sẽ có một cuộc họp đó ông chủ, nhưng mà tính lại, dù sao cũng không phải đại hội, trì hoãn một chút là được. Sau đó vội vàng liên hệ với các bộ môn, dời cuộc họp đến buổi chiều.

La Thiển là đến đúng 9h30, ngày thường Đường Diễn không ở đó, La Thiển ở một mình nên không xuống bếp. Cho nên, trên xe có đồ ăn sáng Triệu Vũ Lâm đã mua sẵn, La Thiển một bên ăn, một bên chỉnh quần áo, trang điểm sơ một chút.

Nữ phụ La Thiển vốn dĩ cũng không khó coi, hướng chỉ tới bên kia lại phải trang điểm lại, La Thiển dứt khoát trang điểm nhạt một xíu.

Nhìn thấy La Thiển đến sát 9h30, Giang Hoa tuy rằng sắc mặt khó coi, nhưng cô khó có được một lần không muộn đến, Giang Hoa cảm thấy thế nhưng cũng không tức giận lắm.

Giang Hoa: “.....” Ngược nhiều, điểm mấu chốt cũng giảm xuống.

“Giang đạo, thực xin lỗi.” La Thiển đầu tiên là tranh thủ thời gian đến xin lỗi.

Giang Hoa cứng đờ cười cười: “Cò lại không đến trễ, xin lỗi cái gì. Đi vào hóa trang, tranh thủ thời gian.”

Giang đạo làm đạo diễn bộ phim này, là một bộ phim cổ trang, hoặc là nói phim thần tượng cổ trang. Mấy năm nay, phim thần tượng cổ trang rất lưu hành, trước kia biên kịch rất khó thích ứng với khẩu vị của người trẻ tuổi hiện tại.

Cho nên, mấy năm nay phim thần tượng rất lưu hành. Bộ này của Giang đạo cũng là một tác phẩm tiêu biểu của một tác giả trên mạng.

Cốt truyện thật ra không giống với những bộ được biên kịch lợi hại, loại hình có tính tiết tấu rồi phức tạp. Bản tiểu thuyết này, là một bộ ngọt văn được lưu hành hiện tại, đến người xấu cũng có chút đáng yêu.

Tiểu sư muội chỉ là mối tình đầu của nam chủ, ở thời điểm nam chủ quyết định thổ lộ với tiểu sư muội, tiểu sư muội xảy ra chuyện ngoài ý muốn mà qua đời.

Nói chung thì trong câu chuyện xưa này, tiểu sư muội cũng là bạch nguyệt quang của nam chủ, nữ chủ chính là chậm rãi thay thế bạch nguyệt quang, trở thành chân ái của nam chủ.

Suất diễn tiểu sư muội của La Thiển vốn dĩ không nhiều lắm, lúc trước đã quay được không ít, đại khái lại đến thêm hai ba lần cô liền có thể đóng máy.

Suất diễn của La Thiển lại vừa nhẹ vừa đơn giản, nếu không phải bởi vì mỗi lần bối cảnh khác nhau, chỉ mấy ngày là cô có thể đóng máy.

Nhưng bởi vì thay đổi bối cảnh, suất diễn của cô cũng biến hóa theo, bởi vậy kéo đến thời gian dài như vậy.

Buổi chiều 3 giờ, suất diễn La Thiển đã xong rồi, cô không vội đi, ngồi ở một bên nhìn những người khác đóng phim, quan sát kỹ thuật diễn của người khác.

La Thiển không muốn làm diễn viên, mộng tưởng của cô là làm bao thuê bà, nhưng, trong khoảng thời gian ngắn cô vẫn sẽ làm một diễn viên, cho nên cô cảm thấy học thêm một chút vẫn là tất yếu.

Kết quả cứ như vậy bị tai bay vạ gió, nữ chủ và nữ phụ trong phim ồn ào một trận. Ra tới bên ngoài cũng vẫn nhao nhao, rất nhanh liền liên lụy tới La Thiển ở một bên xem diễn bị rút xuống nước.

La Thiến không biết bơi, rơi xuống nước gây lợi hại, sức lực cũng lớn. Nhưng mà trong đoàn phim không có mấy người biết bơi, cuối cùng vẫn là nam chủ Viên Khai Khai trong phim nhảy xuống nước cứu La Thiến lên.

Việc này, thiếu chút nữa hù chết Triệu Vũ Lâm, cô lập tức gọi điện cho Trần Trùng.

“Làm sao lại rơi xuống nước?”

Triệu Vũ Lâm đơn giản đem chuyện này giải thích một chút, Trần Trùng cả giận: “Không có việc gì ngốc ở đoàn phim làm cái gì? Bình thường không phải lập tức trở về sao? Cho dù ngốc ở bên kia, người ta cãi nhau đấy! Cô ta xem nào nhiệt cái gì? Cho dù xem nào nhiệt thì làm sao lại bị người ta đá vào trong nước?”

Triệu Vũ Lâm: “.....” nói với tôi cũng vô dụng mà! Thật ra, Triệu Vũ Lâm cũng cảm thấy Trần Trùng quá không tận chức, La Thiến gặp chuyện không may, nói những lời này có ích lợi gì? Ngược lại phải cho cái chí thị chứ! Hơn nữa, người còn là Viên Khai Khai cứu, nói không chừng một hồi sẽ có mưa rền gió dữ.

Trần Trùng thờ dãi nói: “Tôi hiện tại không rảnh, nghe nói Thời Gian Nhân Nhả bên này còn một slot, tôi mang theo Giai Thần ở bên này tranh thủ. Cô xem tình huống mà xử lý một chút!”

“Không phải, chị Trần, Viên Khai Khai kia.....” Triệu Vũ Lâm còn chưa nói xong, Trần Trùng đã cúp điện thoại, Triệu Vũ Lâm yên lặng mà đem lời còn lại nói cho xong.

“Có cần phải làm một cái quan hệ xã hội hay không?”

Thời điểm Đường Diễn thu được tin tức thì việc này đã nháo tới trên mạng rồi, là thư kí Kiều thu được tin tức đến nói với hần.

Đường Diễn mặc dù là tiêu tiền mua tình nhân, nhưng vốn dĩ chính là quan hệ lợi ích, không muốn thì có thể tùy thời nói với hần, quan hệ có thể lập tức giải trừ.

Nhưng hai người trong lúc còn quan hệ, là không thích những loại tin tức như thế này.

Nói cho cùng, đàn ông đều không thích — màu xanh lục!

~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Chia Tay Hằng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 9

Edt: Mít

~~~~~

“La Thiến rớt xuống nước?” Thật rõ ràng, điểm chú ý của Đường tổng và thư kí Kiều không giống nhau.

“Vâng!” Đường nhiên, mặc kệ lão tổng để ý cái gì, cô chỉ cần trả lời đúng là được.

“A, ngu ngốc.” Đường Diễn mười phần cười trên nỗi đau của người khác, hỏi: “Người không sao chứ?” Ngày hôm qua vừa mới được vuốt xe an ủi xong, hôm nay đã bị người khác khi dễ, Đường Diễn cảm thấy uy tín của hần đã chịu uy hiếp!

Thư kí Kiều: “.....không sao, uống hai ngụm nước. Đã về nhà nhưng mà hiện tại trên mạng nháo đến lợi hại.”

“Áp xuống đi, tôi qua đó nhìn xem, tư liệu còn lại ngày mai đưa cho tôi.” Đường Diễn cầm lấy áo khoác, thấp phần bình tĩnh nói.

Thư kí Kiều: “.....” cái này phát triển có chút không đúng!

Thời điểm Đường Diễn đến, La Thiến đã sinh long hoạt hổ, chỉ là uống hai ngụm nước mà thôi, không chết là được.

Thời điểm La Thiến mở cửa, Đường Diễn thực tự nhiên tiến vào, một chút cũng không có tự giác của một vị khách. Nói cho cùng, phòng ở này vốn dĩ là của hần, ở trung tâm thành phố, căn phòng lớn này thật ra không rẻ.

“Nghe nói hôm nay cô xem nào nhiệt đến quăng mình vào trong hồ?” Đường Diễn nói lòng cà vạt hỏi.

La Thiến bĩu môi: “Tôi làm sao lại tự mình rơi vào chứ, ai biết hai người kia sẽ động thủ. Không phải đều nói mình tỉnh đều rất thận trọng sao? Các cô ấy động thủ cũng không sợ lên báo, tôi là bị một người đẩy một người khác, sau đó bị một người khác dụng ngã vào trong hồ.” La Thiến cảm thấy quả thực không ai vô tội hơn mình.

“Nhưng mà người lên báo chính là cô.”

Đường Diễn lạnh lùng liếc nhìn cô một cái, tin tức kia lúc trên đường tới hần cũng nhìn một chút.

《 Bạn gái của tiểu thịt tươi đang nổi Viên Khai Khai thế nhưng là.....》

《 Viên Khai Khai lần đầu tiên ướt thân 》

《 Viên Khai Khai chưa từng nháo tai tiếng xuất hiện bạn gái 》

.....

Đề mục có tên của La Thiển không có mấy cái, nói chung thì cô cũng không có tên tuổi gì, nhưng Viên Khai Khai lại thật sự bị hung hăng xoát nhiệt độ. Mỗi tin tức đều có ảnh chụp hai người ướt thân, hơn nữa cực kỳ ái muội.

La Thiển ha ha cười ngây ngô hai tiếng.

“Người ta thấy việc nghĩa hăng hái làm cũng bị viết thành như vậy.” Nhưng mà, ở sâu trong nội tâm lại đối với Viên Khai Khai cảm giác thập phần có lỗi, người đàn ông này tuy rằng là tiểu thịt tươi, nhưng thập phần giữ mình trong sạch, đến nay còn chưa từng có tai tiếng.

Wattpad: HBNmoemoe

Kết quả, cái tai tiếng đầu tiên lại là cùng với mình, cái này cũng chưa tính, nếu hai công ty buộc chặt tiêu thụ thì coi như xong, người ta thật sự là nhiệt tâm cứu người. La Thiển cảm thấy mình hôm nay bị tai bay vạ gió, Viên Khai Khai chắc cũng không khá hơn.

Hơn nữa, tương đối mà nói, Viên Khai Khai so với mình thâm hơn nhiều. Minh xác thật là mang tâm tính của phụ nữ nông thôn, tiến lên xem náo nhiệt, bị liên lụy. Rót trong nước không có việc gì, nhưng Viên Khai Khai ôn thiện tâm cứu người, tin tức kể tiếp này có chút phiền toái.

“Cô còn có thời gian đi quan tâm người khác, cô lên Weibo nhìn chưa? Trên mạng đều đang mắng cô.....” Đường Diễn cười lạnh nhìn La Thiển.

La Thiển kinh ngạc mà nhìn hắn: “Vì sao?” Tôi làm sai cái gì? Chẳng lẽ là tôi muốn rót xuống nước sao?

Đường Diễn cười nhạo, cao ngạo nói.

“Có thể là thân phận của các người có chênh lệch.”

La Thiển:..... Chúng ta đều là người, cảm ơn.

Cái đề tài này cũng được ngừng lại, La Thiển bởi vì rót xuống nước, lại thêm chuyện của Viên Khai Khai, Triệu Vũ Lâm sợ cô đi ra ngoài bị paparazzi theo dõi.

Cho nên, sau khi trở về, Triệu Vũ Lâm vội vã đi ra bên ngoài mua không ít đồ ăn trở về.

Kết quả, chịu kinh hãi một chút cũng không thua gì buổi sáng, cửa nhà được Đường tổng mở ra.

Triệu Vũ Lâm “.....”

Đường Diễn vương chi miệt thị trực tiếp dọa Triệu Vũ Lâm nói lắp, “Đường Đường Đường..... Đường tổng.”

“Ừ!”

“Tôi tôi tôi tôi..... mang đồ ăn tới cho chị Thiển.”

Đường Diễn dùng ánh mắt quét đồ vật trong tay cô từ trong ra ngoài một lần, sau đó nhúu mày mắt lạnh nhìn cô, ánh mắt kia thập phần không hữu hảo, nhưng vẫn để cô tiến vào.

Triệu Vũ Lâm run run rẩy rẩy mà vào phòng, đem đồ vật đều để vào tủ lạnh. Ở cái quá trình này, Đường Diễn đều dùng một loại ánh mắt cùng loại với ánh sáng X bắn phá ở trên người cô, cô quả thực không biết mình đắc tội Đường tổng chỗ nào?

Nhưng vẫn căng da đầu đem đồ vật mua tới sắp xếp tốt, thời điểm La Thiển từ trong phòng ra tới liền nhìn thấy Đường Diễn đôi tay ôm ngực, cau mày, vẻ mặt lãnh khốc mà nhìn chằm chằm trợ lý nhỏ nhà mình.

La Thiển theo ánh mắt hắn nhìn tới chỗ Triệu Vũ Lâm, sau đó cười hỏi Triệu Vũ Lâm.

“Điểm tâm ngọt chị kêu em mua đâu?”

Sắc mặt Đường Diễn không thể nhìn thấy mà hòa hoãn hơn một chút, Triệu Vũ Lâm một bên để đồ vật, một bên nói: “Chị Trần kêu chị phải chú ý hình thể, không cho em mua.”

Sau đó Đường Diễn tiếp tục dùng tia X của hắn bắn phá trợ lý nhỏ không hiểu chuyện này, La Thiển nén cười nói: “Em là trợ lý của chị, sau này chị kêu em mua thì em cứ mua là được.”

Đúng vậy, người một nhà cũng quản không tốt, khó trách hiện tại còn nổi chưa được. Trong lòng Đường Diễn thập phần đồng ý lời này của La Thiển.

Triệu Vũ Lâm biết La Thiển sợ Trần Trùng, nhưng cô cũng sẽ không vạch trần, chỉ gật đầu nói: “Vâng.”

Triệu Vũ Lâm đặt xong đồ vật, liền nói với La Thiển hai tiếng rồi vội vàng rời đi.

La Thiển đeo tạp dề, một bên sửa sang lại nguyên liệu nấu ăn trong tủ lạnh nhìn xem buổi tối có thể làm cái gì, một bên nói với Đường Diễn: “Tôi nấu cơm, anh đi nghỉ ngơi một chút đi!”

“Tôi đến thư phòng.” Đường Diễn mặc dù là trốn việc nhưng có chút công việc thông qua máy tính là có thể hoàn thành, Đường Diễn chuẩn bị đi thư phòng tiếp tục công

việc.

La Thiến gạt đầu, Đường Diễm liền cởi áo khoác đặt ở giá áo, sau đó đi thư phòng.

Thông qua máy tính liên hệ với thư kí Kiều, Đường Diễm liền bắt đầu xử lý một ít chuyện đơn giản. Không bao lâu, bên ngoài liền truyền đến âm thanh xào rau, có mùi hương thơm ngọt theo kẹt cửa bay vào.

Đường Diễm đang nói, nhưng tâm tư đã bay tới bên ngoài, không biết La Thiến người phụ nữ này làm món ngon gì?

La Thiến từ sau khi biết Đường Diễm thích ăn ngọt, trên bàn cơm tự nhiên ít nhất có một món ăn khẩu vị ngọt. Hôm nay, La Thiến cố ý phân phó Triệu Vũ Lâm mua cá về, làm một món thập phần xinh đẹp lại mỹ vị trứng muối cá cho Đường Diễm.

Thời điểm Đường Diễm nghe La Thiến bên ngoài kêu ăn cơm, hẳn liền thập phần đắc ý mà cong cong môi nói với thư kí Kiều: “Còn lại ngày mai báo cáo cho tôi.” Sau đó đóng máy tính rồi đi.

Thư kí Kiều: “.....”

Trứng muối cá, thịt kho tàu, rau xanh xào chay cùng với canh hải sản đậu hũ, như cũ là ba mẩu một canh. Đường Diễm ngồi xuống, La Thiến thập phần tự nhiên mà điều động vị trí đồ ăn cho hẳn một chút, Đường Diễm thực hài lòng mà ăn xong bữa cơm này.

Chờ La Thiến dọn dẹp xong, Đường Diễm cũng rửa mặt tốt, thay áo ngủ nằm trên sô pha phòng khách xem tin tức, La Thiến từ trong tủ lạnh lấy ra hai phần điểm tâm ngọt được đóng hộp. Cái này là La Thiến tự mình mua bỏ vào tủ lạnh, không phải loại điểm tâm ngọt tinh xảo mà giá cả cũng tương đối rẻ.

La Thiến vốn là mua cho chính mình ăn, đời trước La Thiến thường ăn chính là cái món đậu hũ hạnh nhân này, hương vị thơm ngọt tron mềm, cho nên ngày thường đều sẽ cùng đầu bếp xin một ít bỏ vào trong tủ lạnh ở nhà.

Sau khi đến đây, cô chỉ có thể đi đến một vài khách sạn mua loại đậu hũ hạnh nhân được đựng trong hộp nhỏ này, loại này đầu bếp tự tay làm ngon hơn mua ở bên ngoài.

“Hôm nay ăn với tôi chút đậu hũ hạnh nhân đi!” La Thiến đặt một cái đến trước mặt Đường Diễm, còn đề thêm một cái muỗng nhỏ.

Đường Diễm kinh ngạc mà liếc nhìn cô một cái, sau đó thực tự nhiên tiếp nhận, hỏi cô.

“Thời Gian Nhân Nhã tháng 8 bắt đầu thu, suất diễn của cô xong rồi chứ?”

La Thiến tính tính thời gian nói: “Ừ, qua mấy ngày nữa là xong rồi.”

“Vậy tháng 8 đừng nên nhận công tác.” Đường Diễm nhắc nhở.

Đối với Đường Diễm nhắc nhở, La Thiến ngoan ngoãn đồng ý, Đường Diễm tán thưởng liếc nhìn cô một cái, sau đó dựa vào sô pha ăn điểm tâm ngọt xem tin tức.

~~~~~

Cuộc sống hạnh phúc là đây chứ đâu. Ban ngày đi làm, đêm về ăn cơm với nhau, cơm xong thì cùng ăn bánh kem xem tivi.. Ôiii ~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Chia Tay Hằng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10

Edt: Mitt

~~~~~

Đường Diễm thật ra khá dễ dãi, La Thiến lần đầu tiên có loại cảm giác này, tuy rằng cô tới không lâu, thậm chí mới mấy ngày, nhưng trong trí nhớ nữ phụ La Thiến lấy lòng Đường Diễm thật đúng là liều mạng.

Mà La Thiến mới đến mấy ngày lại cảm giác mình trong lúc vô tình dẫm đến vận cứt chó, làm cô rất là nhẹ nhàng chăm sóc chu đáo cho đại lão.

Loại chu đáo này liên tục đến trên giường của Đường tổng —— lão hán đẩy xe.

Tuy rằng cả đêm chất lượng giấc ngủ của hai người rất tốt, nhưng có giáo huấn của ngày hôm trước nên ngày hôm sau Đường Diễm rất đúng giờ rời giường.

La Thiến hôm nay không có đi đoàn phim, chịu đựng eo đau chân mỏi dậy nấu một nồi cháo trắng cho Đường Diễm, lấy củ cải trắng mà mình đã ướp sẵn, rau trộn rong biển cùng một chén con sứa da.

Những món ăn đó đều rất đơn giản, nhưng tay nghề La Thiến không tồi, đi theo đầu bếp học được, tuy rằng không có cái loại hương vị tinh xảo như đầu bếp. Nhưng tay nghề La Thiến nhiều thêm một chút hương vị gia đình, giống như có một số người đẹp thì rất đẹp, nhưng nhìn lâu sẽ chán. Mà cô một số người, ánh mắt đầu tiên nhìn thấy không phải khuy nh quốc khuy nh thành, nhưng càng nhìn càng có ý vị.

Đường Diễn thực hiện nhiên vừa lòng tay nghề của La Thiên, nếu không ngày đó La Thiên mang theo hộp com đến công ty, Đường Diễn sẽ không ăn hết tất cả.

Buổi sáng với com sáng thanh đạm, Đường Diễn thực nể tình uống hai chén cháo, sau đó đi làm.

Thời điểm Triệu Vũ Lâm tới, La Thiên cũng vừa ăn xong, thấy Triệu Vũ Lâm cô còn rất ngạc nhiên: “Hôm nay không phải chị không có lịch sao?”

Triệu Vũ Lâm gật đầu, nói: “Đúng vậy! Em lại đây báo cáo lịch trình sau này cho chị. Chị Trần lát nữa cũng muốn lại đây, chị ấy kêu em đem lịch trình cho chị xem trước.”

La Thiên chỉ có thể dọn dẹp chén đĩa trước: “À, đúng rồi, em biết Đường tổng vì sao lại thích dùng tư thế lão hán đẩy xe không?”

Triệu Vũ Lâm sững sốt 10 giây, mới sắc mặt đỏ bừng mà nói: “Chị Thiên, đây vẫn là chính chị nói với em, chị quên rồi sao? Bởi vì Đường tổng coi trọng chị, chính là coi trọng bóng dáng của chị đó.!”

“Bóng dáng?” La Thiên sững sốt một chút, trong mơ mơ hồ hồ xác thật nhớ tới, La Thiên thân là thể thân luôn có chỗ tương tự với bạch nguyệt quang, thì ra là bóng dáng!

Nữ chủ Lâm Phi mắt đào hoa hầu như là giống với bạch nguyệt quang, đây cũng là nguyên nhân sau này La Thiên bị Lâm Phi thay thế, thế thân à! La Thiên lắc đầu, tiếp tục rửa chén.

Chờ sửa sang lại xong, lúc ngồi vào phòng khách, Trần Trùng vừa vặn cũng đuổi lại đây, Trần Trùng hôm nay vẫn như cũ mặc âu phục của cô ta, mang một cái túi xách màu đen.

Wattpad: HBNmoemoe

“Chị Trần.” La Thiên với Triệu Vũ Lâm cùng nhau chào một tiếng.

Trần Trùng gật gù đầu, ngồi xuống đối diện La Thiên hỏi: “Nhìn lịch trình chưa?”

La Thiên lắc đầu, Trần Trùng liền hást cầm ra hiệu với Triệu Vũ Lâm.

Triệu Vũ Lâm nhanh chóng đem văn kiện tìm ra đưa tới trước mặt La Thiên, Trần Trùng nói: “Cô xem trước đi.”

La Thiên gật đầu, cầm lấy tờ giấy kia, mấy ngày nay vẫn như cũ không có công tác gì, thời điểm cuối tháng 7 nhận cho cô một cái gameshow đang hot, La Thiên biết loại gameshow này mới dạng như La Thiên đi lên thật ra cần bản không có mấy ống kính, nhưng phải đi theo những người đó quay một ngày.

Nữ phụ La Thiên không biết điều đó, thường thường thấy chương trình hot như vậy cũng đã vui vẻ đến không được rồi.

La Thiên không có kích động, tiếp tục nhìn xuống, đầu tháng 8 nhận cho cô một cái vai phụ thứ n phim hiện đại. Cũng là một bộ phim chuyển thể, mấy năm trước bộ truyện đó nổi tiếng trên internet, hiện giờ được tôn sùng là một trong những tiểu thuyết kinh điển tiêu biểu.

La Thiên nhú mày, nhìn lịch trình nói: “Chị Trần, tháng 8 tôi đã có công tác, lịch trình để trống đi!”

Trần Trùng nhú mày, hỏi cô: “Công tác gì?”

“Chị không phải kêu tôi muốn vị trí trong Thời Gian Nhân Nhả với Đường tổng sao? Đường tổng ngày hôm qua tới nói có một vị trí cho tôi, kêu tôi tháng 8 đi thu.” La Thiên biết Trần Trùng đại khái là đã biết chuyện mình muốn đi thu, cho nên mới sắp xếp công tác tháng 8 cho mình, nếu cô ta đã biết, La Thiên cũng không muốn giả ngu.

“Cô không thích hợp.” Trần Trùng nói.

La Thiên cười cười: “Có cái gì không thích hợp? Tham gia chương trình có rất nhiều người cũng không nổi tiếng.”

“Nhưng người ta không bị bôi đen, huống chi 《Thời Gian Nhân Nhả》mời đều là diễn viên nổi tiếng tuyến 1 không giống với những chương trình trước mời tuyến 1 lại thêm mấy người không nổi. Lại nói, chuyện cô và Viên Khai Khai, trong khoảng thời gian này cô chính là không tham gia được Thời Gian Nhân Nhả Nhân, cũng không thể nổi lên được.” Trần Trùng phân tích.

La Thiên tay chống đầu, nhẹ giọng nói: “Dù sao tôi muốn thử xem, cho dù là thành công hay không thành công.”

Trần Trùng nhú mày: “Cơ hội tốt như vậy làm sao có thể tùy tiện dùng hết? Thử rồi lỡ như không thành công thì làm sao bây giờ? Cô vẫn là làm đầu chắc đấy mới tốt, trước tham gia chương trình tôi nhận cho cô, sau đó lại nhận vai nữ phụ của phim truyền hình. Hai cái đều là tài nguyên đứng đầu hiện tại, bao nhiêu người đoạt đến vỡ đầu cũng đoạt không được.”

La Thiên ném giấy lên bàn.

“Cái chương trình kia, cho dù tôi tham gia, người ta nếu muốn đều có thể cắt đến không còn gì giống như không tham gia. Còn bộ phim kia càng không cần phải nói, vai nữ phụ đó chỉ là một tùy tùng, lộ mặt cũng không ít nhưng một lời kịch cũng không có. Sau khi nữ chủ có công việc cô ấy thậm chí đến ống kính cũng không có. Tùy tùng diễn không có tiền đồ, chị Trần đây cho tôi đi! Tôi đã quyết định tham gia 《Thời Gian Nhân Nhả》!”

“Cô làm sao không nghe lời như thế?” Trần Trùng âm thanh lớn hai phần, nói: “Cô là người đại diện hay tôi là người đại diện, làm sao mới tốt cho nghệ sĩ tôi rõ ràng hơn cô.”

La Thiên nhú mày, cô không biết lúc này xé rách da mặt với Trần Trùng có đúng hay không, nhưng nếu buồn bực không lên tiếng thì ăn không được chỗ tốt.

La Thiên cười lạnh: “Tôi đây nếu không tham gia Thời Gian Nhân Nhả vậy tôi nỗ lực bồi ngu lấy tài nguyên tới chị tính chuẩn bị cho ai?”

Trần Trùng sùng sốt, đại khái không nghĩ tới La Thiên dám tranh luận. Sau khi cô ta tiếp nhận La Thiên, La Thiên cho dù kiêu ngạo cũng không dám ở trước mặt mình làm càn, thời điểm người đại diện mạnh hơn nghệ sĩ, nghệ sĩ muốn nổi, phải nhờ vào người đại diện có nhân mạch.

Trần Trùng lạnh lùng nói: “Cho ai tôi tự mình sắp xếp, cô chỉ cần làm theo lời tôi nói là được.”

“Là cho Lâm Giai Thần đúng không?” La Thiên lạnh giọng nói: “Dùng tôi đi dẫn mới có được tài nguyên đi dưỡng người khác, chị Trần, khi dễ người cũng phải như vậy đâu.”

Trần Trùng trừng mắt với cô, sau đó cười nhạo: “Cô dưỡng? Cô với Giai Thần cùng một đẳng cấp sao? Người ta không cần bồi người khác ngủ, cũng đi được đến hiện tại, cô thì sao?”

“Chị Trần quên rồi sao? Lâm Giai Thần hiện giờ ở tuyến 2 là bởi vì tôi đem vai nữ chủ của bộ tiền hiệp kia cho cô ta, nếu không cô ta là một người mới, còn không muốn bồi ngủ, cho dù có thực lực nhưng không đến 10 năm hay 8 năm, có thể một lần là nổi tiếng nhanh như vậy?” La Thiên nghĩ dù sao cũng xé rách mặt, cô dứt khoát nói ra hết.

“Đó cũng là thực lực, cô ấy diễn có thể nổi, nếu là cô, làm không tốt sẽ làm hỏng mất bộ phim.” Trần Trùng gõ gõ mặt bàn, nhìn kỹ thuật diễn của La Thiên, cho dù có cấp tài nguyên tốt, cũng chỉ là hủy mất một tác phẩm đồ sộ mà thôi.

“Vậy thì thế nào?” La Thiên không phục. “Đường tổng nguyên ý cho tôi, anh ấy nguyên ý bồi tôi. Tôi nếu nguyên ý diễn, cho dù thất bại cũng là chuyện của tôi, cũng không tới phiên người khác đi chỉ vị trí cho tôi, trả lại sắc mặt cho tôi xem.”

Đều là nghệ sĩ trong tay Trần Trùng, Lâm Giai Thần là người tốt nhất trong đó. Trần Trùng ngẫu nhiên cũng sẽ để Lâm Giai Thần mang theo những người khác, mọi người đều cảm động đến rơi nước mắt, La Thiên mỗi khi được mang, đều phải bị ánh mắt Lâm Giai Thần xem rác rưởi, bởi vì Lâm Giai Thần ngại cô —— dơ.

~~~~~

Mụ Trần Trùng quá đáng ghê, nói chuyện lại không dùng não nữa. Và mặt hết □□

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Chia Tay Hằng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 11

Edt: Mitt

~~~~~

Trần Trùng cũng hiểu, cái tài nguyên này nếu La Thiên nháo lên thì ai cũng chiếm không được chỗ tốt. Cô ta hoàn sắc mặt, ôn tồn nói: “Tính tình Giai Thần có chút kiêu ngạo, cái này tôi sẽ nói với cô ấy. Cô cũng không phải người mới, chút chuyện này cũng không cần quá quan tâm!”

Thật ra Lâm Giai Thần nghiêm khắc mà nói cũng không phải người mới, Lâm Giai Thần giống La Thiên, đều là diễn vai quần chúng, nhưng hai người bọn họ có một cái khác nhau trí mạng, chính là Lâm Giai Thần có kỹ thuật diễn, nhưng La Thiên không có.

Mà so bề ngoài, La Thiên xinh đẹp hơn Lâm Giai Thần, cho nên, đều là sinh hoạt của diễn viên quần chúng, thật ra tài nguyên của La Thiên hơn xa Lâm Giai Thần.

So về tuổi, Lâm Giai Thần nhỏ hơn La Thiên, cho nên nói Lâm Giai Thần là người mới, bất quá là bởi vì Lâm Giai Thần hiện giờ đang nổi, lại còn mới 20 tuổi, không tính là già. Không giống La Thiên, mấy năm nay không hot nổi, cũng có thể về hưu.

Nhưng lời nói không phải nói như vậy, Lâm Giai Thần nhìn La Thiên không vừa mắt, chủ yếu là do La Thiên ngủ mới có tài nguyên.

Lâm Giai Thần thì không giống vậy, nhưng mà tài nguyên tốt trong tay cô ta đều là lấy từ chỗ La Thiên, Lâm Giai Thần không có khả năng không biết, dùng đến yên tâm thoải mái cũng thôi đi, bằng cái gì khinh thường tôi?

La Thiên nhìn Trần Trùng: “Đây không phải vấn đề ngạo hay không ngạo, thái độ Lâm Giai Thần có vấn đề. Ghét bỏ tôi bồi ngủ, vậy nhờ ra hết tài nguyên từ chỗ tôi đi?”

Trần Trùng sùng sốt, La Thiên đều biết?

La Thiên không nhìn sắc mặt Trần Trùng mà tiếp tục nói: “Ghét bỏ tôi dơ, dùng đồ của tôi, cô ta sạch sẽ chỗ nào? Tôi nguyên ý cho cô ta thì cho cô ta, hiện tại tôi không muốn, chính là nháo đến hai người cũng không ai có, tôi cũng vui.”

Trần Trùng cười cười nói: “Miệng thật ra có thể nói không ít.”

“Chị Trần, tôi cũng không lòng vòng, cái Thời Gian Nhân Nhả này tôi nhất định phải tham gia. Lâm Giai Thần ấy à, tự cô mang theo cô ta nhìn xem có chỗ nào tranh thủ được một danh ngạch hay không đi!” La Thiên nói.

La Thiên cũng đã nói đến tình trạng này, Trần Trùng không ngốc, hiện giờ xé rách da mặt đối với cô ta một chút chỗ tốt cũng không có. Thời Gian Nhân Nhả xác thật là một cơ hội tốt, La Thiên tham gia nếu có thể nổi, đối với cô ta cũng có chỗ lợi.

Nếu đoạt không được, cũng không cần thiết phải làm căng, Trần Trùng đứng dậy nói.

“Vậy được, công tác tháng 8 tôi đều dời cho cô, cô kêu Đường tổng chiều cô cô nhiều thêm một chút, nếu có thể ở Thời Gian Nhân Nhả nổi lên, cũng là bản lĩnh của cô.”

La Thiên cũng cười cười đứng dậy: “Vậy cảm ơn cát ngôn của chị Trần.”

Trần Trùng gật gật đầu liền rời đi, Triệu Vũ Lâm lúc này mới thở ra một hơi, nói với La Thiên: “Chị Thiên, chị cũng thật lợi hại, dám khiêu chiến với chị Trần.”

La Thiên cũng hư thoát mà ngồi xuống sofa: “Nếu muốn ăn thịt, nhất định phải vùng lên.”

Triệu Vũ Lâm cười cười, sau đó nói: “Vậy lịch trình em lại làm một phần mới cho chị, đúng rồi, suất diễn của chị trong đoàn phim này còn hai cảnh nữa sẽ đóng máy, thời gian phân biệt là cuối tuần này và cuối tuần sau.”

La Thiên gật gật đầu, tỏ vẻ đã biết.

Triệu Vũ Lâm tiếp tục hỏi: “Vậy thời gian nhân rồi chị Thiên có sắp xếp gì không?”

La Thiên nghĩ nghĩ nói: “Vậy đi công ty trước! Bình thường không có việc gì không phải đi công ty bên kia nhìn một chút xem có công việc gì hay không sao?” Dù sao Trần Trùng mỗi lần chỉ cấp một cái công việc đơn giản để tổng cổ mình, công ty có đôi khi sẽ có cái loại làm thời cần người, hoặc là công việc mà người khác chường nất.

La Thiên nghĩ nghĩ tiền trong thẻ rồi nói.

“Chị cũng muốn kiếm thêm một chút, hiện tại những suất diễn đó của chị cũng không kiếm được bao nhiêu tiền. Khấu trừ cho công ty, tới tay chị một tháng cũng chỉ mấy ngàn.”

Triệu Vũ Lâm ở sâu trong nội tâm mắt tròn trắng, nhưng ngoài miệng vẫn khuyên bảo.

“Chị Thiên, lần sau không thể phung phí. Chị hiện tại quần áo túi xách gì đó cũng đủ rồi, tiền phải để dành.”

Triệu Vũ Lâm không có nói rõ, La Thiên lật qua lật lại ký ức cũng biết cô ấy nói chính là tiền mỗi tháng Đường Diễn cấp cho.

Cô làm mình tình tiền làm việc một tháng có thể thừa mấy ngàn nguyên, hiện giờ hàng hiệu hàng mã trên người đều là do Đường Diễn cho tiền mua. Nghệ sĩ nhỏ tuyến 18 như cô ăn mặc thật ra cũng không thua gì Lâm Giai Thần, hoặc nói so với cô ta có khả năng tốt một chút.

Wattpad: HBNmoemoe

Nói cho cùng thì, Đường Diễn thật sự rất hào phóng, thời điểm tâm tình tốt, một tháng cấp cho nữ phụ La Thiên 20 vạn để mua sắm, đôi khi đồ cô ấy mua, đều là nợ của Đường Diễn.

Đương nhiên, cũng không thể nhiều lần như thế, ký sổ nợ trước, việc này phải báo cáo với thư kí Kiều, thư kí Kiều nói có thể, nữ phụ La Thiên mới có thể mua trời mua đất.

Cho nên, vài thứ kia trong tủ quần áo hiện giờ của La Thiên, giá trị không dưới 200 vạn đâu!

Nhưng mà, những điều này đối với La Thiên mà nói không có ý nghĩa gì, 2 vạn quần áo cùng với 200 vạn quần áo, đối với La Thiên mà nói là hoàn toàn giống nhau. Nếu đã có nhiều quần áo như vậy, La Thiên cũng không muốn mua thêm.

Một năm này hầu hạ Đường Diễn cho tốt, dành dụm đủ tiền, chờ một năm, nữ chủ nên lên sân khấu tỏ sáng. Khi đó, mình mỗi ngày ở nhà hưởng điều hòa, mỗi tháng đi ra ngoài thu tiền thuê nhà, còn có thể ăn một nửa để dành một nửa. Hi hi hi. Trên thế giới này làm sao lại có nghề nghiệp vĩ đại như bao thuê bà vậy chứ?

Đời trước La Thiên thuê phòng ở của người ta, tuy rằng là trong thành thôn, một tháng cũng tốn 500 tiền thuê nhà, nhưng một tòa nhà đó La Thiên tính tính, một tháng kiếm được gần ba vạn!

Đến lúc đó cô ở thành phố lớn mua một đồng phòng ở, tiền thuê nhà cùng với nhà trệt nhỏ ở nông thôn kia không giống nhau, tiền thuê nhà mỗi tháng. Ngẫm lại cũng cảm thấy vui vẻ.

Có chút tâm tư cùng với mộng tưởng như thế, La Thiên nghĩ nghĩ đến thất thần. Triệu Vũ Lâm nhìn cô trong chốc lát nhủ mảy, trong chốc lát cười hi hi, cảm thấy chị Thiên gần đây đều như thế này, cũng không thêm đề ý, chỉ một lần nữa nghiêm túc bắt đầu đổi lịch trình.

Thời điểm La Thiên đi công ty, đối với công ty còn có chút cảm giác xa lạ. Nói cho cùng bản thân cô chưa từng tới, nữ phụ La Thiên vốn dĩ cũng ít khi tới. Nữ phụ La Thiên chính là loại người không biết cố gắng lại không có thực lực, có Đường Diễn nuôi liền vui vẻ, còn ảo tưởng cả đời.

Có Trần Trùng cung cấp công việc thì bắt đầu làm, còn muốn một lần là nổi tiếng.

Tính nết như vậy, có chỗ dựa lớn, sớm có được năm vạn tám vạn, làm sao chịu đến công ty.

Cho nên tuy rằng trong trí nhớ La Thiên cũng có bộ dáng của công ty, nhưng đều có vẻ thật xa xưa.

Vào đại sảnh, đại sảnh cũng giống như Đường thị, có một quầy lễ tân dẫn đường, có hai vị lễ tân xinh đẹp ngồi ở chỗ kia.

Lầu một rất ít khu làm việc, chủ yếu là tạo ấn tượng cho người khác, cho nên đại sảnh giống nhau đều rất lớn. Loại công ty giải trí này, đại sảnh trừ bỏ quầy lễ tân, còn có một khu nghỉ ngơi thoải mái, cũng có phục vụ trà uống với điểm tâm.

La Thiên tiến vào, liền thấy khu nghỉ ngơi có không ít người vây quanh.

“Bên kia xảy ra chuyện gì?” La Thiên thò đầu ra nhìn, tâm bất quái bất đầu ngo ngoe rục rịch.

Triệu Vũ Lâm nhìn qua nói.

“Đại khái là nhất ca hoặc nhất tỷ của công ty ở bên kia!”

Loại tình huống này rất thường thấy, địa vị không giống nhau cũng chú định người theo bên người mình nhiều hay ít. Loại bởi vì có chỗ dựa giống La Thiên, công ty cấp cho một trợ lý, bằng không, đến tư cách có trợ lý cũng không đủ.

“Hình như là Lâm Giai Thần!” Đây là lần đầu tiên La Thiên nhìn thấy Lâm Giai Thần, nhưng ấn tượng của nữ phụ La Thiên đối với cô ta khác rất sâu, cho nên chỉ liếc mắt một cái La Thiên cảm giác được chính là Lâm Giai Thần.

“Chị Giai Thần?” Triệu Vũ Lâm nhìn qua theo: “Có chút giống, chị ấy làm sao trở về rồi? Gần đây không phải vội đến thời gian ngủ cũng không có sao?”

~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Chia Tay Hằng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 12

Edt: Mít

~~~~~

“Vội như vậy sao?” La Thiên không thích Lâm Giai Thần, nhưng cũng không có địch ý quá lớn, chỉ là cảm khái một chút.

Vừa nói như vậy! Liền thấy Lâm Giai Thần bị vây quanh ở chính giữa quay đầu nhìn lại đây, Lâm Giai Thần xác thật không tính là thập phần xinh đẹp.

Nhưng cũng không xấu, cũng coi như thanh tú, không có gì đặc biệt. Ở giới giải trí, chẳng sợ bạn không đẹp, ít nhất có xấu cũng phải xấu đến nỗi có thể làm cho người ta nhớ kỹ, nếu tướng mạo bạn bình thường, đừng nói Lâm Giai Thần như vậy đến La Thiên loại có chút tư sắc này cũng bị bao phủ ở sông dài trong giới giải trí, huống chi là Lâm Giai Thần!

Nhưng cô ta lại có thể đi lên, có thể nổi tiếng.

Ngôn luận chỉ nhằm vào người chưa nổi, mà một khi bạn nổi, vậy bạn có đẹp hay không đều không phải vấn đề, ở trong mắt fans, bạn chính là đẹp nhất.

Hiện giờ Lâm Giai Thần nổi, La Thiên cũng không sợ. Thấy Lâm Giai Thần nhìn qua, La Thiên cũng không né tránh, Lâm Giai Thần lại cười cười khiêu khích, trong mắt đều là khinh thường.

La Thiên hướng lên trời trợn trắng mắt, nhếch miệng với Lâm Giai Thần, sau đó xoay người rời đi. Ai nguyện ý suốt ngày cung phụng người như vậy, phi, khinh thường nữ phụ La Thiên, vậy chính mình cao quý chỗ nào?

La Thiên cũng thật tình chường mắt Lâm Giai Thần, cho dù là không có ý tứ cũng được, nhưng người ta lại ghét bỏ nữ phụ La Thiên.

Nếu không phải nữ phụ La Thiên, bộ dáng kia của Lâm Giai Thần mà cũng muốn nổi? Cô ta cũng có thể đến ngủ với Đường Diễn kia kia!

Nghĩ đến Đường Diễn, La Thiên lại nhụt chí, thật ra cũng không chỉ Lâm Giai Thần khinh thường cô, La Thiên biết, rất nhiều người đều chường mắt cô.

Nhưng, La Thiên nắm chặt tay, nữ phụ tuy rằng bồi ngủ, nhưng tất cả cũng không phải công cốc, bồi ngủ là không tính công lao của người ta sao? Mọi người đều dựa vào bản lĩnh thôi!

Có lẽ là bởi vì xuyên vào nữ phụ La Thiên, La Thiên ít nhiều cũng có chút cảm thấy không đáng giá thay nữ phụ, cho nên cô hung hăng thề: Cô yên tâm, đời này, tôi nhất định sẽ giúp cô sống tốt. Ăn ngon uống ngon ngủ ngon, sinh hoạt tốt. Làm bao thuê bà được mọi người hâm mộ, không làm cũng có tiền!!!

Một lần nữa ở trong lòng ảo tưởng một chút cuộc sống tương lai tốt đẹp, sau đó cùng với Triệu Vũ Lâm hai người đi thang máy.

Nói đến cũng khéo, thang máy này xuống tới, cửa vừa mở ra người xuất hiện thế nhưng là Trần Trùng.

“Chị Trần.” La Thiên chào hỏi, nói cho cùng thì hiện tại còn đi theo dưới tay của người ta.

Trần Trùng gật đầu, hỏi: “Hôm nay làm sao lại tới công ty?”

La Thiên cười cười: “Tới công ty nhìn một chút, cũng thật lâu rồi tôi chưa có tới.”

Trần Trùng gật gật đầu, tỏ vẻ tán đồng: “Tôi vẫn luôn kêu cô tới, có thời gian đến công ty, đều có lão sư dạy, học với lão sư nhiều một chút, đối với phát triển của cô rất có ích.”

Hai người hàn huyên hai câu, Trần Trùng liền xua xua tay rồi rời đi.

La Thiến kỳ quái mà nhìn Triệu Vũ Lâm nói.

“Chị Trần vội vàng làm cái gì vậy?”.

Triệu Vũ Lâm cười nói: “Chị Thiến chị quên rồi sao, chị Trần chủ yếu là đi cùng chị Giai Thần. Hơn phân nửa thời gian đều ở bên người chị Giai Thần, những người khác đều trực tiếp sắp xếp công việc để cho bọn họ tự mình chạy. Hiện tại chị Giai Thần ở công ty, cho dù là chuyện gì, chị Trần khẳng định đều phải đi xem.”

Hai người một bên nói một bên tiến vào thang máy, La Thiến sờ sờ cằm nói: “Lâm Giai Thần không phải muốn tham gia Thời Gian Nhân Nhả sao? Vậy thời gian tháng 8 của cô ta đều trống đúng không?”

Wattpad: HBNmoemoe

Triệu Vũ Lâm không xác định: “Chuyện này em không biết, lịch trình của chị ấy khẳng định đều ở trong tay chị Trần và Hồ Tuệ.”

“Hồ Tuệ?”

“Chính là trợ lý của chị Giai Thần! Ăn uống với sinh hoạt hàng ngày của chị Giai Thần đều do cô ấy xử lý.” Triệu Vũ Lâm giải thích.

La Thiến tiếp tục cúi đầu trầm tư: “Cái này thật ra cũng dễ đoán, tháng 8 cô ấy khẳng định không có nhận công việc, chỉ chờ tham gia Thời Gian Nhân Nhả thôi! Dù sao cũng là chế tác lớn, nếu được đi, nhất định phải làm tốt chuẩn bị. Cũng không thể chờ đến khi nhận được thông báo của Thời Gian Nhân Nhả mới đòi tất cả những công việc khác? Đây không phải đắc tội với người ta sao?”

Triệu Vũ Lâm ngẫm lại nói: “Vậy cũng đúng, vì tài nguyên tốt hơn, thoái thác sớm những hợp đồng đã đáp ứng trước đó, chẳng những không đắc tội với người ta. Những người khác cũng không dám tùy tiện dùng tới, nói như vậy, tháng 8 này chị Giai Thần khả năng thật sự không có công tác đâu!”

Lâm Giai Thần dùng tài nguyên của người khác yên tâm thoải mái như vậy, làm sao sẽ cam nguyện bỏ trống một tháng. Hiện tại cách tháng 8 còn tới 10 ngày, thời gian này không có khả năng sẽ được sắp xếp công việc.

Hầu như là những công việc quan trọng đều đã sớm tìm người rồi. Không có khả năng trong thời gian khẩn cấp như vậy mới tìm, mà có thể tìm được trong thời gian khẩn như vậy, không phải bị cho leo cây thì chính là loại công việc nhỏ đơn giản, tùy thời đều có thể tìm được người.

Loại công tác này, lấy Lâm Giai Thần hiện giờ mà nói, là không có khả năng coi trọng.

La Thiến ngừng đầu thờ dãi: “Chị có một loại dự cảm không ổn.”

Triệu Vũ Lâm: “.....” xin chỉ giáo?

La Thiến tuy nói như vậy, nhưng nhất thời còn chưa biết hai gia hỏa cấu kết với nhau làm việc xấu phía dưới rốt cuộc muốn làm cái gì? Cho nên, chỉ có thể lấy bất biến ứng vạn biến.

Lên lầu đụng tới không ít tiểu trong suốt* tuyến 18, Trần Trùng có một gian phòng nghỉ riêng, nghệ sĩ trong tay cô ta đều sẽ ở nơi đó.

**Đại khái là những người chưa nổi*

La Thiến đi vào, hôm nay bên trong chỉ có nghệ sĩ của Trần Trùng là Đặng An Di cùng với Giang Nhất Nhiên, giống với La Thiến hai người này cũng đều là nữ phụ và nam phụ vạn năm.

Đặng An Di nhỏ hơn La Thiến 1 tuổi, tài nguyên cũng không khác gì La Thiến, dù sao cũng đều là từ trong tay Trần Trùng chảy ra.

Giang Nhất Nhiên thì lớn hơn La Thiến 1 tuổi, khoảng thời gian trước mới vừa quay xong một bộ võng kịch, hai ngày này đang tuyên truyền, hiện giờ xem như còn tốt.

Thấy La Thiến, hai người đều sững sốt, sau đó mấy người chào hỏi với nhau.

La Thiến cười nói: “Tôi thấy chị Trần vội vã đi rồi, có chuyện gì vậy?”

Đặng An Di người này tính tình tương đối thẳng thắn, nói đến nguyên nhân Trần Trùng rời đi, cười lạnh nói: “Còn có thể có chuyện gì, Lâm Giai Thần kia ở dưới lầu chờ chị ấy, kêu chị ấy đi xuống.”

Giang Nhất Nhiên tính tình tương đối ôn hòa, nhưng hiển nhiên hôm nay cũng bị khinh bỉ, nói chuyện cũng không có cẩn thận như ngày xưa: “Đúng vậy! Vốn dĩ chị Trần kêu hai chúng tôi tới là có công việc cần sắp xếp, nói đến một nửa Lâm Giai Thần kia liền gọi điện thoại tới. Chị Trần nói tạm thời không có thời gian, cô ta lại nói.....”

Nói tới đây, hình như có chút khó có thể mở miệng, Đặng An Di lại không sợ, nói thẳng.

“Nói cái gì không cần phải để ý đến loại phế vật không lay nổi như chúng ta, cũng không nhìn lại bản thân mình xem, bản thân lăn lộn trong dàn diễn viên quần chúng bao lâu, lại nói tiếp, còn không bằng tôi đâu!”

Ít nhất Đặng An Di thật sự đánh bằng thực lực từ diễn viên quần chúng lăn lộn tới nữ phụ, cũng chính là từ khi chưa từng có lời kịch đến khi có lời kịch, đến khi có suất diễn nhiều.

Lâm Giai Thần cái loại này, Đặng An Di nhìn không thuận mắt, tự nhiên cảm thấy cô ta thuần túy là có vận khí tốt.

Nói tới đây, Đặng An Di liếc nhìn La Thiến một cái: “Cô ta có thể có ngày hôm nay, cũng ít nhiều có công lao của cô.”

La Thiến ha hả hai tiếng, cũng không cùng hai người nói nữa, chào hỏi một tiếng rồi đi địa phương khác tản bộ.

Lúc 5 giờ rời khỏi công ty, cô lại tìm được một công việc nhàn nhã, công việc không tính vất vả, chỉ thay đổi quần áo, làm người mẫu một chút, nhưng tiền lương không ít.

Lúc đầu là vị minh tinh đã hẹn trước lắm thời hủy show, người đại diện của cô ấy vừa lúc đang tìm người, La Thiển liền tự giới thiệu mình.

Dự cảm xấu của La Thiển chung quy trở thành sự thật, ngày hôm sau, cô còn đang ngủ mơ hồ, liền nhận được điện thoại của Triệu Vũ Lâm: “Chị Thiển, chị hay tin gì chưa? Chị Giai Thần hình như lấy được tài nguyên Thời Gian Nhân Nhã, chị ấy chuẩn bị tham gia.”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Chia Tay Hằng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 13

Edt: Mít

La Thiển có thể nói cái gì? Tòil đây ngủ một giấc dậy thời tiết liền thay đổi, làm sao mà biết được chứ?

Ngày hôm qua Đường Diễn cũng không có tới, không có cách nào nghe ngóng!

La Thiển chỉ có thể nói với Triệu Vũ Lâm

“Không bằng. Hôm nay đi đưa com sáng cho Đường tổng?”

Triệu Vũ Lâm: “.....”

Nói thật, loại vấn đề nhỏ này, ai sẽ đi báo cáo với lão tổng chứ?

Chả lẽ nói: “Ài, lão tổng, tiết mục đại hội lúc trước, tôi nhìn thấy ai ai ai khá tốt, hiện tại tôi quyết định thay đổi ai ai ai, thay ai ai ai, anh xem như vậy được không? Hoặc là đổi ai ai ai cùng với ai ai ai?”

Cái trình tự này, giám đốc hạng mục giải trí của Đường Diễn có thể quyết định, rốt cuộc thì thay đổi người ra vào đều sẽ ảnh hưởng tới hiệu quả của tiết mục.

Cho nên, điều động gì đó trong tiết mục này, trong công ty có chuyên gia phụ trách, cũng có bộ môn nghiên cứu. Thay người thay nhân khí! Có ảnh hưởng không tốt đến tiết mục hay không! Có thích hợp với tiết mục hay không! Văn văn.

Đường Diễn quản lý một cái công ty lớn như vậy, mỗi ngày phải làm ra những quyết sách quan trọng, cũng không thể vì hạng mục hiện tại bị đổi người mà Đường Diễn phải đi nghiên cứu một chút hướng gió của giới giải trí?

Vậy hẳn còn phải ra lương cao thuê nhân viên làm gì? Hẳn chỉ cần những người đó làm tốt công việc, bảo đảm hiệu quả, sau đó đưa đến trước mặt mình, nói rõ ràng có thể kiếm tiền hay không. Sau đó Đường Diễn phán đoán một chút, mở cái hội nghị, nếu có thể liền ký tên thi hành.

Cho nên chuyện 《 Thời Gian Nhân Nhã 》lắm thời thay đổi người, Đường Diễn không rõ tình hình.

Nếu như là ngày thường, thư kí Kiều cũng sẽ không tiến vào báo cáo. Thậm chí cái văn kiện này cũng sẽ không đưa tới tay thư kí Kiều, nhưng sắp xếp La Thiển tiến vào《 Thời Gian Nhân Nhã 》là do thư kí Kiều phân phó xuống, cho nên chuyện thay đổi người này, giám đốc của hạng mục giải trí vẫn gửi một bưu kiện cho thư kí Kiều.

Đương nhiên, lý do thay đổi người, tiền căn hậu quả, cùng với ảnh hưởng như thế nào đối với tiết mục văn văn hẳn đều giải thích rõ trong bưu kiện.

Thư kí Kiều sau khi xem xong, trầm ngâm trong chốc lát, sau đó đi vào nói với Đường Diễn, rốt cuộc thì người muốn La Thiển tham gia 《 Thời Gian Nhân Nhã 》chính là Đường Diễn, không phải cô, cô chỉ là truyền lời mà thôi.

“Cho nên, ý của cô là, tôi nhét thêm một người vào hạng mục đầu tư của mình, sau đó nhân viên của công ty tôi đem người mà hẳn muốn nhét vào, đá người của tôi ra?”

Đường Diễn một bên cúi đầu viết chữ, một bên hỏi.

Thư kí Kiều tự nhận là rất hiểu Đường Diễn, nhưng gần đây, cô đối với năng lực bắt trọng điểm của Đường Diễn luôn nhìn không hiểu.

Lúc trước, thời điểm thư kí Kiều cảm thấy Đường Diễn sẽ đổi quyết sách của mình hoặc công ty có ý kiến thì Đường Diễn lại để ý tình huống La Thiển. Hiện giờ, sau khi cô báo cáo xong, thật ra cần cứ theo lúc trước mà phán đoán, cảm thấy Đường Diễn hẳn sẽ để ý La Thiển bị đổi, nhưng biểu hiện của Đường Diễn chính là nhân viên phía dưới không thức thời nên không vui.

Wattpad: HBNmoemoe

Thư kí Kiều không thể nói phải, cũng không thể nói không phải, chỉ có thể mờ miệng nói: “Căn cứ nội dung trong bưu kiện, La Thiển gần đây có tai tiếng với Viên Khai Khai nên sẽ ảnh hưởng không tốt đối với tiết mục, mức độ nổi tiếng của La Thiển cũng quá thấp. Mà Lâm Giai Thần là nữ vương lưu lượng gần đây đang hot, rất nhiều chương trình đang mời cô ấy, hơn nữa thiết lập nhân vật lại là người dựa vào tài năng, ở giới giải trí chìm nổi nhiều năm rốt cuộc thành công.”

Đường Diễn giơ tay đánh gãy lòi thư kí Kiều nói, hấn xoa xoa cái trán: “Tôi có một loại dự cảm thật là không tốt.”

Thư kí Kiều: “???”

Theo âm thanh Đường Diễn vừa rơi xuống, cửa phòng làm việc bị gõ hai tiếng, sau đó thư kí Trần ở phòng thư kí mở cửa nói.

“Đường tổng, lâu 1 nói La tiểu thư tới.”

Thư kí Kiều: “!!!”

Đường Diễn thờ dãi: “Cho cô ấy đi lên.” sau đó nhìn Kiều bí thư nói: “Đi xem một chút xảy ra chuyện gì? Rồi gửi vào hòm thư cho tôi.”

“Vâng,” thư kí Kiều gật đầu, sau đó mở cửa rời đi.

Không bao lâu, Đường Diễn thấy cửa phòng làm việc lại mở, thư kí Kiều nói với người ngoài cửa: “La tiểu thư mời bên này.” Sau đó nói với Đường Diễn là La Thiên tới, liền đi ra ngoài.

Từ ngoài cửa mở ra, La Thiên thăm dò tiến vào, cười cười lấy lòng: “Đường tổng!”

Đường Diễn không tự giác mà gọi lên khoe miệng lãnh ngạnh, La Thiên cũng không phải chưa từng lấy lòng hấn, hoặc là nói, tình nhân Đường Diễn tiêu tiền mua đều rất đủ tư cách, cũng đều rất biết lấy lòng.

La Thiên tự nhiên cũng vậy, nhưng mà đồng dạng bộ dáng, đồng dạng lấy lòng, hai ngày này La Thiên lấy lòng thấy thế nào cũng vui hơn bình thường?

“Vào đi!”

“Vâng,” La Thiên đi nhanh vào, thuận tay còn đóng cửa lại.

Đường Diễn tự nhiên thấy hộp com mèo kitty trong tay La Thiên, hấn giật giật khoe miệng, thiếu chút nữa không nhận được mà mở miệng hỏi: Có thể đổi thành màu lam không?

“Tôi mang com sáng đến cho anh!” La Thiên ân cần đem hộp com đặt lên trên bàn, khác với hộp com hai tầng lần trước, lần này so với lần trước nhiều hơn một tầng.

La Thiên đem cháo trong hộp com đặt tới trước mặt hấn, một hộp khác sắc thái cũng so với lần trước phong phú hơn, có trộn lẫn đồ ăn, có trứng cuộn, có cá nướng, thế nhưng còn có trái cây. Lập tức toàn bộ hộp com đều lấp lánh tỏa sáng, rạng rỡ thêm không ít.

Đường Diễn nhìn cười, nói: “Hôm nay com sáng so với hai ngày trước nhìn muốn ăn hơn.”

La Thiên giật giật khoe miệng, nghĩ thầm, lúc trước không muốn ăn anh cũng đã ăn không ít nha?

Nhưng ngoài miệng lại lập tức cười nói.

“Thật ra đêm qua tôi đã bắt đầu nghiên cứu, chay mặn phối hợp, dinh dưỡng cân bằng, còn có trái cây bổ sung vitamin cho anh. Đương nhiên.....” La Thiên cầm lấy một hộp com cuối cùng đặt qua một bên nói: “Quan trọng nhất chính là điểm tâm ngọt sau bữa ăn.”

Trong hộp com trái từng khối bánh kem hình vuông, mỗi một khối đều là khác biệt về hoa văn cũng khác biệt màu sắc, nhưng mỗi một khối đều rất tinh xảo, Đường Diễn biết những khối bánh kem này, mỗi một khối đều khác nhau về hương vị.

La Thiên xác thật là hao hết tâm tư.

Đường Diễn cúi đầu liếc mắt nhìn bánh kem một cái, tiếp nhận chiếc đĩa La Thiên đưa tới, bắt đầu ăn com sáng.

Hấn hôm nay vẫn như cũ uống cà phê đen, hôm qua không đi chỗ La Thiên, giống như chứng mất ngủ đã trở lại, buổi sáng tỉnh tỉnh lớn không muốn ăn, vốn dĩ có thể đi sớm một chút ăn sáng, nhưng sáng nay một chút ý nghĩ cũng không có.

Tự nhiên Đường Diễn chỉ uống cà phê đen, đối với com sáng La Thiên đưa tới cảm thấy rất vừa lòng.

Ăn xong com sáng, La Thiên lập tức đem hộp com cất kĩ, sau đó thật cẩn thận đưa bánh kem đến trước mặt hấn, còn truyền lên cái nĩa, đến có cũng đã chuẩn bị xong cho Đường Diễn: “Buổi sáng đường máu thấp, bổ sung thêm chút đường.”

Đường Diễn tán đồng gật đầu, vừa ăn bánh kem máy tính lại Đỉnh một tiếng, là thư kí Kiều gửi bưu kiện tới.

“Tốc độ làm việc của Kiều Lâm vẫn luôn không tồi.” Đường Diễn một bên ăn bánh kem, một bên duỗi tay click mở bưu kiện. Kiều Lâm là tên của thư kí Kiều, cha họ Kiều, mẹ họ Lâm.

Bưu kiện của Kiều Lâm cũng thực ngắn gọn, không có chút dư thừa, nguyên nhân gây ra chuyện còn có thời gian địa điểm, đều viết rõ ràng ở trong đó, giống như báo cáo vậy, vừa xem hiểu ngay.

Đường Diễn liếc mắt một cái xem xong, ăn xong số bánh kem còn lại, chút khó chịu buổi sáng đã không cánh mà bay!

Hấn nhìn La Thiên tiếp tục dọn dẹp hộp com còn sót lại nói: “Tim tôi có chuyện gì?”

La Thiên hai mắt sáng ngời, nhìn Đường Diễn: “Đường tổng, không phải anh nói cho tôi tài nguyên Thời Gian Nhân Nhả sao?”

“Ừ.”

“Vậy tháng 8 tôi phải đi khởi động máy đúng không?” La Thiển thử hỏi.

“Tài nguyên là cho cô, chính mình bị người đại diện đòi không biết sao?” Đường Diễn gõ mặt bàn hỏi.

La Thiển hoảng sợ nhìn Đường Diễn, kêu:

“Lâm Giai Thần, cái vị trí kia của tôi quả nhiên là bị cướp?!” Cô đã nói rồi, đã nói rồi, dự cảm xấu của cô là đúng mà!

~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Chia Tay Hằng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14

Edt: Mít

~~~~~

La Thiển phản ứng có chút lớn, Đường Diễn không biết mình đã ở chỗ này rồi, cô còn hoảng sợ cái gì?

La Thiển ủy khuất cực kỳ, cô nhìn Đường Diễn nói: “Bị đòi tôi cũng không biết mà! Lịch trình tháng 8 của đều dời rồi, hơn nữa, là anh cho tôi, tôi cũng không nghĩ tôi sẽ bị người khác cướp.”

Đây là trách tôi? Đường Diễn nhướn mày nhìn cô, ánh mắt đều là: Hợp lại vẫn là tôi không nhìn kĩ tài nguyên đã cho cô?

La Thiển ừ rừ cụp đuôi, một bộ dáng đều là người đại diện của tôi không đáng tin cậy.

Nhìn thái độ nhận sai tốt đẹp của La Thiển, Đường Diễn tiếp tục mở miệng: “Hợp đồng còn chưa có ký với Lâm Giai Thần, đối với tôi mà nói, ký với ai cũng không có vấn đề, rất đơn giản.”

La Thiển ngẩng phát đầu, nhìn Đường Diễn, hai mắt phát ra hào quang: Ký với tôi đi! Ký với tôi đi!

Đường Diễn không nhịn nổi, cười một chút, Đường Diễn vốn lớn lên đẹp trai, cười rộ lên càng làm cho La Thiển nhìn đến mê mẩn.

Đường Diễn thích phản ứng của La Thiển, cho dù là vô thức hay là mơ hồ như bây giờ.

Hắn tiếp tục nói: “Cô đã hỏi qua người đại diện của cô chưa? Người đại diện của cô tối hôm qua mang theo Lâm Giai Thần đi ăn một bữa cơm với giám đốc của cái hạng mục này, giải thích rõ ràng cái lợi và cái hại. Cô ta làm cái gì tôi không biết, nhưng, giám đốc hạng mục giúp cô ta thay đổi cô với Lâm Giai Thần, hơn nữa..... Người đại diện của cô nói, đã ký cho cô hợp đồng làm việc tháng 8 rồi!”

La Thiển: “!!!” Hợp đồng? Hợp đồng gì? Tôi không có nghe nói qua mà!

“Nghe nói, còn là một hợp đồng không tồi.” Đường Diễn nói.

Chuyện người đại diện giúp nghệ sĩ công ty ký hợp đồng, ở trên người những nghệ sĩ hơi có danh tiếng đều là chuyện không thể được.

Thật ra, đến những nghệ sĩ nhỏ cũng có quyền lựa chọn hợp đồng cho mình, nhưng cái hợp đồng này đồng thời phải bảo đảm ích lợi công ty.

Nhưng trên thực tế, nghệ sĩ tuyến 18 rất ít khi có quyền lựa chọn như vậy, không phải bởi vì bọn họ không muốn, mà là bọn họ căn bản không có lựa chọn. Công việc của bọn họ vốn đã khó tìm, tài nguyên hơi tốt một chút đều rất khó rơi xuống trên người bọn họ.

Rất nhiều nghệ sĩ, thậm chí tiền tới tay mỗi tháng khả năng còn không bằng công nhân làm công bên ngoài. Giới giải trí lớn như vậy, người nổi tiếng lại nhiều, nhưng trên thực tế nhân số ở giới giải trí nhiều hơn rất nhiều lần những người có danh tiếng.

Nhưng, công việc tốt, đều sẽ tìm những người có danh tiếng, người không có danh tiếng chỉ có thể tự mình nỗ lực đi tranh thủ tài nguyên, sau đó bị sóng to trong giới giải trí bao phủ. Có thể coi qua cuộc sống này, đứng lên, để cho người ta biết đến, thật ra mỗi năm liền chỉ có mấy người như vậy.

Cho nên, người đại diện thay nghệ sĩ tuyến 18 ký hợp đồng là chuyện thực bình thường, cũng không có mấy người nghệ sĩ sẽ đi từ chối. Duy chỉ có, tài nguyên được ký có vấn đề, hoặc là thời điểm yêu cầu nghệ sĩ bồi rệu ảnh hưởng đến lợi ích của họ, hoặc yêu cầu trao đổi với nghệ sĩ, bọn họ tự nhiên cũng có quyền cự tuyệt, sau đó phai mờ trong mắt mọi người.

Đây chính là giới giải trí tàn khốc!

Wattpad: HBNmoemoe

Đường Diễn để La Thiển ngồi trên sofa ở một bên, La Thiển ngồi ở chỗ kia, Đường Diễn tiếp tục xem hợp đồng.

La Thiên lấy di động gửi tin nhắn cho Trần Trùng: “Chị Trần, nghe nói chị ký cho tôi hợp đồng tháng 8?”

Tin nhắn trả lời của Trần Trùng tới cũng rất nhanh.

“Có một cái hợp đồng không tôi, là nữ hai.”

“Tôi nói rồi tháng 8 tôi muốn tham gia chương trình của công ty Đường tổng, không phải đã không cho ký hợp đồng rồi sao? Chị hủy cho tôi đi!”

“Hợp đồng cũng đã ký, hủy như thế nào? Cô không muốn lẫn lộn ở giới giải trí nữa sao?” Ký hợp đồng lại hủy, đó chính là vi ước.

“Tôi mặc kệ, trước khi ký chị không nói với tôi, không được sự đồng ý của tôi.”

Trần Trùng gửi cái icon khinh bỉ, sau đó nói: “Hợp đồng công tác của cô có mấy lần là tự cô xem, đều là do người đại diện lựa chọn.”

“Đó không giống nhau, chị biết rõ tháng 8 tôi có công tác, lại đi ký hợp đồng cho tôi, loại tình huống này chị phải nói rõ ràng với tôi!”

“Cái hợp đồng này là nữ hai của bộ phim mạng, hiện tại phim mạng đang phát triển, có thể đóng vai nữ hai đối với cô hay đối với công ty đều có chỗ lợi. Làm người đại diện ký cho cô cái hợp đồng này, tôi cảm thấy không có vấn đề.” Trần Trùng đại khái là biết chuyện của Lâm Giai Thần đã nắm chắc, nói chuyện cũng không có khách khí.

“Đối với phát triển của tôi mà nói, tài nguyên nữ hai này không thắng nổi tài nguyên 《 Thời Gian Nhân Nhã 》, loại hành vi này của chị chính là đang tổn hại lợi ích của tôi. Lúc ấy trong hợp đồng công ty có nói, sẽ ưu tiên suy xét cho lợi ích của nghệ sĩ. Loại hành vi của chị không thể xưng là một người đại diện đủ tư cách, tôi đang ở chỗ Đường tổng, những chuyện chị làm tôi rất không cao hứng, tôi không thể tham gia, tôi cũng sẽ không để cho Lâm Giai Thần tham gia.”

La Thiên gửi xong một đoạn này, cũng không hề muốn trả lời Trần Trùng nữa.

Cô mắt trông mong nhìn Đường Diễn.

“Quá khi dễ người, làm sao có thể khi dễ người như vậy chứ?” Nói xong, hốc mắt cũng đỏ.

Phim mạng đều là đoàn phim nghèo, có được bao nhiêu tiền? Cô đi 《 Thời Gian Nhân Nhã 》, Đường Diễn cũng đã đáp ứng cấp 300 vạn phí tiêu dùng cho mình, tuy rằng công ty muốn điều động đi 200 vạn, tuy rằng so với những người nổi tiếng kia thì cực kì rẻ. Nhưng, đối với La Thiên mà nói đã đủ nhiều rồi!

“Ách.....” Đường Diễn có chút luống cuống nhìn cô.

La Thiên chà chà nước mắt sắp rơi xuống.

“Anh nói rất đúng, chị ta là người đại diện của tôi, chị ta muốn hớ tôi, tôi đến năng lực phản kháng cũng không có.”

Chuyện này, La Thiên là không có chỗ để nói rõ lí lẽ, nói với người khác là Trần Trùng tự ký hợp đồng cho mình, người khác tin sao? Người khác sẽ chỉ cho rằng La Thiên là vì tài nguyên tốt hơn mới từ bỏ đoàn phim này.

Sau đó, thanh danh của cô sẽ bị bôi xấu rồi truyền đi trong giới giải trí, về sau ai còn dám dùng cô?

Đường Diễn thờ dài, đứng dậy đi đến bên người cô, vuốt tay lau sạch nước mắt treo trên lông mi của cô, mở miệng nói.

“Cô vì sao không cầu tôi chứ?”

La Thiên chớp chớp mắt to, âm thanh mềm mại nói: “Vậy cầu xin anh.”

Đường Diễn: “.....” Vì sao cảm nhận không được thành ý thế này?

Không nghĩ ra mấu chốt nằm ở nơi nào, Đường Diễn mở miệng nói: “Đối với những người kia mà nói tự nhiên đã không còn cách xoay người, cô thì không giống, phía sau cô không phải còn có tôi sao? Người đại diện của cô trái với hợp đồng tự mình ký hợp đồng đó cho cô, muốn làm lớn chuyện đối với tôi cũng rất đơn giản. Nếu cô ta còn muốn lẫn lộn ở giới giải trí, loại thanh danh này cô ta tự nhiên không thể mang. Cho nên, việc này cô ta chỉ có thể tự mình đi giải thích với đối phương, cũng bởi thường, tự nhiên không có quan hệ gì với cô.”

Đúng vậy, những chuyện không có chỗ nói rõ lí lẽ, thật ra, phía sau nếu có chỗ dựa mà nói, tự nhiên rất đơn giản. Đặc biệt, thời điểm cái lý còn đang ở bên phía cô, vậy thì càng thêm đơn giản.

La Thiên tiếp tục chớp chớp hai mắt còn treo nước mắt liền vuốt tay giữ chặt đôi tay Đường Diễn, mười phần nghiêm túc nói.

“Đường tổng, tôi cũng không biết nên cảm ơn anh như thế nào. Thật là quá yêu anh, anh làm sao lại tốt như vậy chứ!”

Đường Diễn: “.....” Vì sao vẫn như cũ không cảm nhận được thành ý đây?

Đương nhiên, vẫn như cũ không phát hiện nơi xảy ra vấn đề, Đường Diễn tiếp tục nói.

“Nhân cơ hội này, đề nghị với công ty một chút đối người đại diện đi!”

La Thiên bỏ nhào vào trong lòng ngực Đường Diễn, ôm cô hân nói: “Tôi yêu anh quá đi mất, Đường tổng.”

“.....” Đường Diễn biết vấn đề ở nơi nào, hợp lại, vừa rồi cô đều nói cảm tạ ngoài miệng?

Đương nhiên, tôi dùng tiền mua tình nhân, cảm tạ tự nhiên muốn tự thể nghiệm!

Đường Diễn đối với nguyên nhân bất mãn cô chỉ cảm tạ ngoài miệng tìm tìm một chút, phát hiện cũng chỉ có cái này.

Cho nên, hẳn rất tự nhiên ôm La Thiển vuốt ve một phen.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Chia Tay Hằng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15

Edt: Mitt

La Thiển bị chiếm một phen tiện nghi, ủy khuất ghé vào bàn làm việc của Đường Diễn, nhìn Đường Diễn nghiêm túc làm việc.

Mà Đường Diễn bị La Thiển nhìn làm cả người không được tự nhiên, mười phần ảnh hưởng nên bất đắc dĩ nhìn cô, cuối cùng nói.

“Cô trở về đi! Việc này, tôi xử lý cho cô.”

Sau đó, Đường Diễn liền thấy La Thiển mười phần lưu loát đứng dậy, mang theo hộp com mèo kitty của mình xạch xạch rồi đi.

Đường Diễn: “..... Uy!”

“Sao ạ?” La Thiển xoay người.

Đường Diễn sùng sốt, hẳn chỉ là khó chịu khi thấy cô đi dứt khoát như vậy, cũng không có phản phó gì, cuối cùng chỉ có thể mở miệng nói: “Đổi hộp com khác.”

La Thiển cúi đầu nhìn hộp com trong tay, cười hi hi nói: “Không thành vấn đề!”

Chờ thời điểm Trần Trùng rút cuộc có thể gọi được cho La Thiển, La Thiển đã cùng với Triệu Vũ Lâm về tới chung cư.

“Chị Trần?” La Thiển tâm tình sung sướng tiếp điện thoại, một bên mở miệng một bên chào hỏi.

“Cô có ý gì?”

“Tôi làm sao?” âm thanh La Thiển vô tội.

“Giám đốc hạng mục của Đường thị tìm tôi nói chuyện, cô đoạt tài nguyên của Giai Thần?” (ta đọc mà ta tức á)

“Ai u, chị nói cái gì thế này? Tôi cũng chưa nói chị đoạt, chị không biết xấu hổ nói tôi đoạt? Chúng ta dựa vào bản lĩnh thôi!” La Thiển hi hi cười ra tiếng.

Trần Trùng cười lạnh: “Cô hiện tại là muốn hoàn toàn đối nghịch với tôi? Cùng người đại diện của mình đối nghịch, cô cho rằng cô có thể có chỗ tốt sao?”

La Thiển che miệng cười: “Ai u, chị Trần, chị cứ như vậy không biết xấu hổ nói là người đại diện của tôi? Thời điểm tôi không đối nghịch với chị, tôi có cái chỗ tốt gì?”

Trần Trùng: “.....” Thế nhưng cảm thấy có chút đạo lý.

“Vậy chị Trần, trước cứ như vậy đi. Chuyện về sau Đường tổng sẽ tìm người trò chuyện với chị, hiện tại nói với tôi tôi cũng không hiểu cái gì.” La Thiển nói xong liền cúp điện thoại, một thân thoải mái nhàn nhai.

Cô đã sớm muốn nói như vậy, nhưng mà lúc không có tiền, cũng không biết thái độ Đường Diễn. Hiện tại không cần sợ, Đường Diễn nếu đứng ở bên phía cô, cô đương nhiên sẽ đến ghé thăm Trần Trùng, cũng coi như trút giận cho nữ phụ La Thiển.

Triệu Vũ Lâm giúp đỡ La Thiển đem hộp com đi rửa, cô một bên rửa, một bên lơ đãng hỏi: “Chị Thiển, chị thật sự chuẩn bị đối người đại diện à?”

La Thiển ngồi ở sofa, một bên xoa chân, một bên không thèm để ý mà trả lời: “Đôi, Đường tổng cũng đã nói muốn giúp chị đối, nhân cơ hội này nếu không đối, về sau nơi nào còn có cơ hội? Lại nói, trong tay Trần Trùng có một Lâm Giai Thần, mà trong tay Trần Trùng tổng cộng lại chỉ có bao nhiêu đó tài nguyên. Chị ta cái gì cũng lo phát triển Lâm Giai Thần, thật ra, ở trong tay Trần Trùng cũng sẽ không có khả năng phát triển.”

Điểm này, La Thiển hiểu rất rõ, rất nhiều nghệ sĩ có khi cũng có thể nhìn rõ. Nhưng, bọn họ lại không có biện pháp đối người đại diện cho mình, cho dù đối, cũng sẽ không tốt hơn bao nhiêu so với người này, người đại diện nào không phải có một đến hai đối tượng trọng điểm bồi dưỡng?

“Vậy chị Thiển có nghĩ tới về trong tay của ai không?” Triệu Vũ Lâm hỏi.

La Thiển sùng sốt, ngẩng đầu nghĩ nghĩ nói

“Cái này, thật đúng là chưa nghĩ tới.” La Thiển đối với người đại diện ở công ty không hiểu hiểu, nữ phụ La Thiển cũng không hiểu. Đương nhiên, người đại diện kim bài

chỉ có mấy người như vậy, cái này La Thiên biết.

Nhưng, người đại diện kim bài thì nghệ sĩ trong tay không nhiều lắm, nhưng nhất định người nào người nấy đều rất có tiền đồ.

La Thiên cảm thấy mình đến dưới tay những người đại diện như vậy, không nhất định có thể lẫn lộn tốt.

Nữ phụ La Thiên thanh danh không tốt, là thật sự không tốt, thậm chí ở công ty cũng không phải rất tốt.

Từ sau khi đi theo Đường Diễn sau, cô ấy làm trời làm đất, chỉ kém không tìm đường chết. Nhưng, cũng không sai biệt lắm, trong tiểu thuyết sau khi La Thiên xảy ra chuyện, không có bất kỳ ai ra tay hỗ trợ. Đủ để thấy được đặc tội biết bao nhiêu người, tự nhiên, người đại diện kim bài chắc chắn không thích La Thiên.

Wattpad: HBNmoemoe

Những người đó không muốn tiếp mình, xem mặt mũi Đường Diễn, chỉ đành phải miễn cưỡng nhận mình, điều đó không nhất định là chuyện tốt, La Thiên có chút buồn rầu.

Triệu Vũ Lâm lau tay, ngồi vào đối diện La Thiên hỏi: “Chị Thiên, chị thấy em thế nào?”

“???”La Thiên về mặt mờ mịt.

Triệu Vũ Lâm ngượng ngừng cười cười, nói: “Em làm trợ lý tự nhiên cũng muốn phát triển thành người đại diện, em cũng biết, em hiện tại còn rất non. Trong tay không có tài nguyên gì, những tài nguyên lớn trên tay chị Trần, lấy em hiện giờ mà nói, là lấy không được. Nhưng, tài nguyên Đường tổng cho chị, em nhất định sẽ cho chị. Còn những tài nguyên nhỏ chị Trần cấp, những thứ đó, em cũng có thể bắt được.”

“Em đi theo chị cũng được 1 năm, so với những người đại diện khác, em tin tưởng em sẽ suy nghĩ cho tiền đồ của chị hơn những người đó. Em làm người đại diện của chị tự nhiên cũng một lòng giúp chị phát triển. Đương nhiên, em cũng không phải nhất định muốn chị để em làm người đại diện cho chị, chỉ là, em muốn tranh thủ một chút. Nếu, chị hiện tại đang suy xét chuyện người đại diện, như vậy cũng có thể suy xét đến em.”

La Thiên nhìn gương mặt tươi cười của Triệu Vũ Lâm, nói: “Nếu em làm người đại diện của chị, tạm thời là không có trợ lý, em phải làm người đại diện kiêm luôn trợ lý, như vậy sẽ tương đối mệt.”

“Em không có vấn đề.” Triệu Vũ Lâm trả lời, cô biết, La Thiên như vậy vốn dĩ là không thể có trợ lý. Nhưng tình huống cô ấy đặc thù, công ty cấp cho một người, mình nếu chuyển làm người đại diện, trợ lý mới của La Thiên không phải là từ bên cạnh người khác điều lại đây, thì là muốn một lần nữa tuyển thêm một người.

Hiện giờ công ty không có dư thừa trợ lý, muốn điều lại đây, tất yếu phải điều người từ trong tay những nghệ sĩ khác, chuyện đó thì quá đặc tội với người ta rồi. Một lần nữa tuyển thêm, cũng không phải nhất thời nửa khấc là có thể tốt được, huống chi, một lần nữa nhận người, lại phải trả thêm tiền lương, công ty cũng sẽ không quá vui.

La Thiên gật gật đầu nói: “Để chị suy nghĩ lại đã.”

“A! Vậy cảm ơn chị Thiên, đồ vật em đều sửa sang lại tốt cho chị, chị có việc cứ gọi điện thoại cho em, em đi về trước. Ngày mai chị còn phải đi công ty tìm anh Vũ chụp ảnh, ngày mai em lại đây đón chị.” Triệu Vũ Lâm nói, La Thiên gật đầu, cô ấy mới vui vẻ rời đi.

Đêm đó, Đường Diễn tới tìm La Thiên, buổi sáng cùng La Thiên tâm viên ý mã một chút, chỉ hôn hôn sờ sờ, buổi tối đã có chút tâm tư.

Tự nhiên vậy mà nói tới chuyện Trần Trùng.

“Trần Trùng buổi chiều điện thoại cho tôi, nói giám đốc hạng mục đã tìm chị ta nói chuyện?” La Thiên đưa kem ốc quế, mùa hè nóng bức thế này, cùng tổng tài đại nhân ngồi ở trong phòng có điều hòa, một người một ly kem ốc quế xem TV, thật thỏa mãn.

Đường Diễn đã có thể không cần chờ La Thiên tìm cớ, thật tự nhiên tiếp nhận kem ốc quế, thật nghiêm túc mà xé đóng gói.

Trong miệng không quên trả lời: “Tôi kêu giám đốc kia tới hỏi chuyện.” giám đốc hạng mục kia có chức vụ không tính là lớn, nhưng cũng không nhỏ, ngày thường mở họp cũng không có tư cách đi lên gặp Đường Diễn.

“Anh hỏi cái gì?” La Thiên tò mò.

Đường Diễn liếm một ngụm kem, thỏa mãn híp híp mắt, nhẹ giọng nói: “Tôi hỏi hần: Vì sao đem người phụ nữ của tôi kick ra?”

La Thiên: “.....” anh nói chuyện thật trực tiếp nha đại ca!

Đường Diễn lại liếm một ngụm, tiếp tục nói: “Hần nói: Không thể nào, còn nói nhất định có hiểu lầm, hần lập tức xử lý.”

La Thiên nhìn ánh mắt Đường Diễn, ngẫm hiểu mà nói một câu: “Anh quá lợi hại.”

Được khích lệ, Đường Diễn thỏa mãn quay đầu tiếp tục ăn kem ốc quế.

La Thiên liền hỏi cho bản thân.

“Nói dối người đại diện cho tôi, việc này có thể thành không?”

Đường Diễn nghĩ nghĩ: “Tôi và ông chủ công ty của cô tuy rằng không thân, nhưng cũng quen biết. Tôi tin cái mặt mũi này hần vẫn nguyện ý cho tôi, không đến mức vì việc nhỏ này.....” Hai bên nháo đến không thoải mái.

“Vũ Lâm nói muốn làm người đại diện của tôi, anh cảm thấy đáng tin cậy không?” La Thiên lại hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Chia Tay Hằng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16

Edt: Mít

Đường Diễm nghĩ nghĩ nói: “Nếu cô muốn phát triển tốt, Triệu Vũ Lâm không thích hợp làm người đại diện của cô!”

Đường Diễm nghĩ rất đơn giản, muốn phát triển tốt, không phải quan hệ tốt là có thể, người đó phải có năng lực, có thể xử lý các loại quan hệ xã hội, có thể cho nghệ sĩ giả thiết phương hướng phát triển.

Đường Diễm không hiểu người đại diện, cũng như giới giải trí. Nhưng, loại chuyện này, làm thương nhân như hân cũng biết, Triệu Vũ Lâm không thích hợp, cô ấy —— quá non.

La Thiển ha ha ha cười xua xua tay nói.

“Không sao không sao, tôi cũng không muốn phát triển thật tốt. Tôi chỉ muốn công việc đừng quá mệt mỏi, có thể kiếm ít tiền, đừng để bị người ta khi dễ, người đại diện một lòng vì tôi. Như vậy tôi đã thỏa mãn rồi, gỗ mục cho dù vào trong tay tinh anh thì đó cũng vẫn là gỗ mục.”

Không muốn quá mệt mỏi? Muốn kiếm tiền? Còn muốn người đại diện đối tốt với cô? Tự xưng gỗ mục?

Đường Diễm trầm mặc hai phút rồi nói.

“Vây..... cô cứ đem Triệu Vũ Lâm điều lên nhìn xem! Thật sự không được..... Đến lúc đó lại thay đổi người cũng giống nhau.”

La Thiển ha ha ha ha cười nói: “Tôi cũng cảm thấy như vậy, hiện tại tôi được điều đến trong tay ai thì cảm giác bọn họ cũng sẽ nhìn tôi không thuận mắt.” Nói cho cùng, mới vừa hồ người đại diện của mình một phen, cho dù nguyên nhân gây ra là cái gì, đối với những người đại diện khác mà nói, cũng không phải là một ấn tượng quá tốt.

Đường Diễm đối với mạch não của cô đã theo không kịp, chỉ là thực trầm mặc mà ăn xong kem ốc quế.

Ngày thứ hai, La Thiển chịu đựng eo đau làm một bữa sáng phong phú cho Đường Diễm, cảm tạ tương trợ to lớn của Đường Diễm, ăn qua cơm sáng, Đường Diễm thần thanh khí爽 đi làm còn không quên cho cô một ánh mắt: Làm không tồi.

Thời điểm Triệu Vũ Lâm tới, La Thiển đã chuẩn bị thỏa đáng.

“Chỉ nghĩ, chuyện người đại diện, chị cũng muốn cho em thử xem, em làm tốt mà nói, sẽ cho em làm luôn.” La Thiển không từ chối, cũng không cam đoan cái gì, muốn làm người đại diện, ít nhất, em phải làm cho tốt.

Triệu Vũ Lâm vui vẻ gật đầu: “Đương nhiên, em sẽ tận lực.”

Có thể là bởi vì chuyện này, hôm nay Triệu Vũ Lâm có vẻ rất có tinh thần.

Sau khi La Thiển đến công ty, cô lập tức liên hệ với người đại diện tên anh Vũ kia, đối phương tìm được La Thiển, mang theo La Thiển đi đến một cái lầu chụp ảnh ở bên ngoài gặp mặt cô chủ.

Quay chụp rất thuận lợi, không phải hàng hiệu gì, cũng không phải tạp chí thời trang yêu cầu cao.

Bất quá chỉ là thay quần áo, động tác cũng không cần quá nhiều, nhìn hơi đẹp mắt một chút là thông qua.

Cho nên, còn chưa chụp đến 3 giờ, La Thiển đã kết thúc công việc. Tiền lương được tính cùng ngày, khấu trừ cho người đại diện và cấp cho công ty, gửi tới trong thẻ La Thiển cũng được gần một vạn.

La Thiển cảm thấy mỹ mãn, ra ngoài làm ba giờ, liền có một vạn, kiếm lời, kiếm lời kiếm lời.

La Thiển nhìn tin tức trên di động, khoe miệng tươi cười cũng không giảm bớt.

Triệu Vũ Lâm đi theo bên người cô, nhìn cô thỏa mãn như vậy, đối với tương lai của mình càng thêm tràn ngập hy vọng, nghệ sĩ này cảm giác quá dễ hầu hạ.

Thời gian sau, La Thiển vốn không có công tác gì, chờ quay xong bộ phim kia của Giang đạo, sau đó mở ra hành trình 《 Thời Gian Nhân Nhả 》 là tốt rồi.

Không ngờ, ngày hôm sau đã bị thượng tầng công ty chào hỏi, Triệu Vũ Lâm tự nhiên cũng tới đón La Thiển.

Hai người lái xe vội vàng chạy tới công ty, La Thiển mới một bên ngáp một bên hỏi: “Biết chuyện gì không?”

Wattpad: HBNmoemoe

Từ sau khi đem mình định vị ở nhân vật người đại diện, Triệu Vũ Lâm tự nhiên cũng càng thêm nghiêm túc, công ty vừa kêu gọi, cô lập tức thông qua quan hệ hỏi nguyên do chuyện này.

“Tuy rằng không phải mười phần xác định, nhưng đại khái có thể khẳng định hẳn là có quan hệ với việc đổi người đại diện.” Triệu Vũ Lâm giải thích.

Tới công ty, trực tiếp đi lên trên tầng cao, tìm được văn phòng của quản lý Hoàng đã kêu gọi bọn họ, lúc đi vào thì Trần Trùng cũng ở đó.

La Thiển cũng không có quá giật mình, sau khi Triệu Vũ Lâm nhắc nhở, cô cũng biết công ty là muốn gặp cô, rốt cuộc việc này nói nhỏ cũng không nhỏ.

“La Thiển đứng không! Ngồi ngồi, có một chút chuyện, chúng ta cần nói chuyện.” Hoàng quản lý thái độ không tồi, La Thiển nhẹ nhàng thờ ra.

Chờ sau khi La Thiển và Trần Trùng cùng nhau ngồi xong, Hoàng quản lý ngồi ở đối diện mới mở miệng nói: “Việc này ấy à! Tôi cũng đã nghe nói, La Thiển cô muốn đổi người đại diện đúng không?”

La Thiển gật đầu nói: “Đúng vậy.”

Trần Trùng cười nhạo một tiếng, không trả lời.

“Có thể nói một chút là vì sao không?”

Hoàng quản lý hỏi, thật ra vấn đề này bất quá chỉ là một trình tự, chuyện La Thiển muốn thay đổi người, phía trên nói là đã định rồi, cũng chính là chuyện ván đã đóng thuyền. Nhưng vẫn phải đem người kêu tới, thông báo an bài, giao tiếp, chuyện kế tiếp đều phải xử lý từng chuyện một.

“Quan niệm bất hòa, tôi cảm thấy chị Trần không thích hợp làm người đại diện của tôi.” La Thiển cũng không nói quá nhiều, cô còn muốn ở cái công ty này lẫn lộn, công ty còn coi trọng Trần Trùng, cô cũng chỉ có thể nói như vậy.

“Quan niệm bất hòa sao? Quan niệm bất hòa xác thật không thích hợp hợp tác, việc này tôi đã báo lên rồi. Tôi thấy như thế này, hiện tại nghệ sĩ của mỗi một người đại diện đều đầy, cô không muốn hợp tác với Trần Trùng, ý tứ ở bên trên là nếu không trước tiên điều trợ lý nhỏ của cô lên làm người đại diện cho cô, cô thấy thế nào?” Hoàng quản lý hỏi chuyện này tuy rằng nói là công ty nói như vậy, nhưng hẳn biết, việc này cũng là ván đã đóng thuyền, còn là ý tứ của bản thân La Thiển.

La Thiển quả nhiên gật đầu, Trần Trùng cảm giác càng thêm buồn cười.

Hoàng quản lý lại chuyển qua nói muốn Trần Trùng bàn giao với Triệu Vũ Lâm, công tác phía trước, tư liệu, kế hoạch phát triển lúc sau, có thể bàn giao đều bàn giao một chút, Trần Trùng xác nhận.

Sau đó, Hoàng quản lý tiếp tục nói với Triệu Vũ Lâm, làm cho tốt! Đây là một cơ hội tốt! Nói một hồi, cuối cùng mới đến trọng điểm, cô là người mới! Tiền lương không nhiều lắm, phải làm cho tốt, sau này nếu làm tốt, tiền lương sẽ được tăng lên!

Triệu Vũ Lâm vâng vâng vâng một hồi, còn phải cảm động đến rơi nước mắt nắm tay Hoàng quản lý, sau đó Hoàng quản lý mới tiễn ba người ra cửa.

“Cô thật sự cho rằng dựa vào Đường tổng là có thể ở giới giải trí muốn làm gì thì làm?” trong lúc chờ thang máy đến, Trần Trùng cười lạnh hỏi.

La Thiển ngẩng đầu nhìn con số biến hóa kia rồi nói: “Tôi không chuẩn bị muốn làm gì thì làm, nhưng, của tôi chính là của tôi, chị Trần đối với hành vi của mình mới kêu là muốn làm gì thì làm!”

“Cô biết có bao nhiêu nhân tài đi theo bên người Đường tổng không? Cô biết lúc trước cô đắc tội bao nhiêu người không? Hiện nay người ta chịu đựng cô, chờ cô rời khỏi Đường tổng, cô sẽ cảm nhận được. Không có một người đại diện tốt, cô mới có thể biết được hiện thực tàn khốc trong giới giải trí.” Thang máy ding một tiếng, tới rồi.

Ba người cùng nhau vào thang máy, La Thiển nhìn chăm chăm cái giao diện con số nói: “Chị Trần đã dạy tôi rất nhiều hiện thực tàn khốc, khi chị Trần làm việc cũng không có nghĩ tới Đường tổng, cũng không có suy xét qua nếu như bị Đường tổng phong sát thì phải làm sao đúng không?”

Trần Trùng cười cười, La Thiển tiếp tục nói: “Chị Trần đại khái cảm thấy, người như tôi không đáng để Đường tổng làm được bước này. Nhưng chị Trần à, nếu có lẽ như thì sao?” La Thiển hơi mỉm cười, quay đầu nhìn Trần Trùng hỏi: “Hợp đồng tháng 8 đều hủy?” chị xem, đó còn không phải là lẽ như sao?

Trần Trùng sắc mặt cứng đờ, hủy, làm chị ta phải kêu nghệ sĩ tương đối có nhân khí của mình làm thời biểu diễn, còn phải cùng ông chủ kia bồi rượu xin lỗi, giảm tiền lương.

Nhưng, Đường thị bên kia phân phó như vậy, cũng không nhất định phải phục tùng Đường thị, nhưng, hậu quả bọ ngựa đá xe, Trần Trùng cũng biết, chị ta luôn rất thức thời.

Cho nên.....Hủy.

~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Chia Tay Hằng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 17

Edt: Mít

Tối lâu một, Trần Trùng đi ra ngoài, Lâm Giai Thần cũng ở đó, thoát nhìn hình như là đang đợi Trần Trùng.

La Thiển mang theo Triệu Vũ Lâm chuẩn bị rời đi, Trần Trùng cũng không có gì muốn bàn giao với Triệu Vũ Lâm, chỉ có một ít công tác lúc trước, trong tay Triệu Vũ Lâm cũng có. Từ khi La Thiển bắt đầu đi theo Trần Trùng, cũng là khi Triệu Vũ Lâm bắt đầu đi theo La Thiển!

Trần Trùng không làm được cho La Thiển cái gì, cho nên, còn không bằng Triệu Vũ Lâm luôn ngồi bên người La Thiển thời gian dài.

Muốn bàn giao? Tư liệu trong tay Trần Trùng khả năng còn không nhiều bằng Triệu Vũ Lâm, cho nên Trần Trùng đến thang máy liền nói, một ít tư liệu sẽ gửi vào hòm thư cho Triệu Vũ Lâm, Triệu Vũ Lâm gật đầu, trên thực tế có hay không đó là chuyện khác.

Đây cũng là nguyên nhân Triệu Vũ Lâm muốn ném thù cảm giác làm người đại diện, đi theo La Thiển chỉ có một năm, nhưng nếu thật sự chỉ là công việc của trợ lý đơn giản, Triệu Vũ Lâm còn không đến mức không biết tự lượng sức mình như vậy.

La Thiển không phải minh tinh lớn, nhưng cũng không phải cái loại tuyến 18 đơn giản, đi theo La Thiển trong khoảng thời gian này, công việc của Triệu Vũ Lâm thật ra là trợ lý kiêm người đại diện. Trừ bỏ không thể cung cấp tài nguyên, Triệu Vũ Lâm giống người đại diện ở chỗ phát triển nhân mạch.

Đi theo La Thiển, những tài nguyên nhỏ hiện giờ đối với Triệu Vũ Lâm mà nói là không có vấn đề gì. Lại có Đường tổng làm hậu thuẫn, La Thiển ít nhiều gì cũng có được tài nguyên tốt một chút. Có tài nguyên tốt, có thể kéo La Thiển, đồng thời cũng có thể kéo theo mạng lưới quan hệ của Triệu Vũ Lâm.

Đây cũng còn là nguyên nhân Triệu Vũ Lâm muốn làm người đại diện của La Thiển, đi theo La Thiển, Triệu Vũ Lâm có thể tiết kiệm mấy năm đi đường vòng. Không có mấy người trợ lý có thể thật sự chuyển lên chính thức, cho nên, La Thiển có tâm đầu đất, Triệu Vũ Lâm cũng cảm kích trong lòng.

Đây cũng là nguyên nhân mà La Thiển nguyện ý cho Triệu Vũ Lâm cơ hội, La Thiển không nghĩ sâu như vậy, ở chung mấy ngày với Triệu Vũ Lâm, biết Triệu Vũ Lâm mặc dù không có mười phần thiện tính đối đãi với mình, nhưng, cô ấy giống với những người bình thường khác, sẽ có tâm cảm kích đối với người đưa than ngày tuyết, mà La Thiển cũng không nghĩ tới chuyện sau khi bị Đường Diễn vứt bỏ lại tiếp tục lăn lộn trong giới giải trí, tự nhiên cũng không thêm để ý trợ giúp mà một năm này mình cấp cho Triệu Vũ Lâm.

Xem như đôi bên cùng có lợi đi!

“La Thiển?”

Thời điểm đi ngang qua trước mặt Lâm Giai Thần, Lâm Giai Thần gọi cô lại.

La Thiển nghi hoặc quay đầu nhìn cô ta, Lâm Giai Thần cười cười: “Qua bên kia ngồi không?” Lâm Giai Thần chỉ chỉ khu nghỉ ngơi lầu một.

La Thiển không tò ý kiến, bốn người liền ngồi xuống khu nghỉ ngơi, khu nghỉ ngơi lầu một có người chuyên cấp trà bánh cho khách.

Đám người rời đi, Lâm Giai Thần bùng cả phê lên hỏi: “Tôi nghe chị Trần nói cô không làm nghệ sĩ của chị ấy nữa?”

Trần Trùng hẳn là còn tức giận, đôi tay ôm ngực ngồi ở một bên không nói gì.

La Thiển cười cười nói: “Đừng vậy.”

Lâm Giai Thần nhìn cô một cái, La Thiển tiếp tục cười, Lâm Giai Thần luôn như vậy, trong ánh mắt của cô ta luôn mang theo sự cao cao tại thượng, không chút nào che giấu.

“Hà tất phải vậy chứ? Cái công ty này cũng chỉ có chị Trần nguyện ý tiếp nhận cô.” Lâm Giai Thần cười trào phúng.

Đúng vậy, thời điểm La Thiển đi theo Đường Diễn, tìm cho La Thiển người đại diện tốt cũng như là công ty cho Đường Diễn mặt mũi. Cũng nghĩ tới, La Thiển có Đường Diễn làm chỗ dựa, đó là một cái mầm có tiềm lực phát triển, cho nên, công ty suy xét đến việc cho La Thiển làm thủ hạ của người đại diện kim bài.

Nhưng, không có người nào nguyện ý tiếp nhận.

Thái độ của La Thiển trước và sau khi bị bao dưỡng có khác biệt quá lớn, người đại diện kim bài đều là nhân tinh. Liếc mắt một cái là có thể nhìn ra, tính tình La Thiển không dễ ở chung, rất dễ dàng đi tìm đường chết.

Đồng dạng, một người có thể nổi tiếng hay không, làm người đại diện nhìn đúng không tám thì mười, nhưng cũng không sai biệt lắm, thật ra chỉ cần liếc mắt một cái là nhìn ra được.

La Thiển chính là thuộc về gỗ mục khó điều khiển hình, một nghệ sĩ tính tình không tốt còn không có năng lực, tự nhiên những đại lão đó không muốn tiếp nhận. Công ty cũng không muốn đắc tội với những vị đại lão này, Trần Trùng cũng xem như người đại diện không tòi của công ty, không tính là kim bài, nhưng cũng không tầm thường.

Cô ta nhìn ra tiềm chất của Lâm Giai Thần, trọng điểm liền muốn bồi dưỡng Lâm Giai Thần, công ty tìm cô ta tiếp nhận La Thiển, cũng coi như là cấp mặt mũi cho La Thiển.

Nhưng, Trần Trùng cũng có điều kiện, điều kiện này, tạo thành Lâm Giai Thần hiện giờ.

Đạo lý đều hiểu, La Thiển cười cười, nhưng, không liên quan đến tôi!!!

La Thiển trả lời: “Tôi điều Vũ Lâm lên.” Là ‘tôi điều Vũ Lâm lên làm người đại diện’, không phải quyết định của công ty.

Lâm Giai Thần cũng không để ý La Thiển đang khoe, cô ta chỉ cảm thấy ghê tởm, một người bán đứng thân thể để có được quyền lợi thì có cái gì mà kiêu ngạo.

Lâm Giai Thần sớm biết rằng giới giải trí hỗn loạn, cho nên, cô ta đã nhắc nhở chính mình từ sớm là không được đi con đường này.

“Nói cho cùng trước kia Vũ Lâm từng làm trợ lý.” âm thanh Lâm Giai Thần nhàn nhạt.

La Thiển cười ra tiếng: “Không sao, ít nhất cô ấy còn biết cảm kích, không giống một số người, hai mặt.”

Trần Trùng trừng cô: “Cô nói tôi? Tôi phải làm cái gì cho cô mới tốt? Đi theo tôi một năm, cô cũng coi như là lộ mặt.”

La Thiển đứng dậy, vuốt vuốt váy, thấp giọng nói: “Tôi không chỉ nói chị!” Sau đó xoay người rời đi, Triệu Vũ Lâm nhanh chân đuổi kịp.

Lâm Giai Thần đặt cái ly lên bàn thật mạnh, phát ra một tiếng “Bang”. Lầu một âm thanh nói chuyện vốn không lớn, nháy mắt đều biến mất.

Lâm Giai Thần đứng dậy, đề cao âm lượng.

“Vậy cô chính là đang nói tôi? La Thiển, không phải cô cho rằng không có cô là tôi không nổi tiếng được chứ? Tôi nói cho cô biết, thời điểm cô bồi người khác ngủ, tôi đều đang đi theo thầy giáo luyện kỹ thuật diễn, tập lời kịch. Đây là điểm khác nhau của cô với tôi.”

Những lời này, Lâm Giai Thần cũng đã sớm muốn nói, cô ta biết cô ta có không ít tài nguyên tốt đều đến từ chỗ La Thiển, tuy rằng tiếp nhận rồi, nhưng trong lòng lại trước sau cho rằng tài nguyên cùng sự nỗ lực của chính mình mới đồng thời tạo thành chính mình.

Cho nên, cô ta vẫn luôn không ủng hộ, cũng không ngừng nói với chính mình như vậy, không có nỗ lực, có những tài nguyên đó thì thế nào?

La Thiển dừng bước chân, Lâm Giai Thần nói lớn tiếng như vậy, toàn bộ người trong đại sảnh đều nghe được lời nói La Thiển bồi ngủ. Nhưng đó vốn cũng không phải bí mật gì, chỉ là người khác sẽ không nói rõ ra mà thôi.

La Thiển ngược mặt lên trời xem thường một cái, cô không phải người sinh hoạt lịch sự tao nhã và tinh xảo, cô sinh hoạt trước nay chỉ vì sống sót. Cô nghe không hiểu những lời loanh quanh lòng vòng đó, có thể tranh luận giống như vậy, bất quá chỉ giống như phụ nữ nông thôn đang chửi đồng mà thôi.

“Lâm Giai Thần!” La Thiển mở miệng kêu một tiếng, đây là lần đầu tiên cô làm trò kêu thảng tên Lâm Giai Thần, nữ phụ La Thiển trước nay đều kêu là chị Giai Thần.

La Thiển mặt vô biểu tình xoay người nhìn Lâm Giai Thần nói: “Cô thật sự cho rằng gần bùn mà không nhiễm bùn à?”

La Thiển cười nhạo hai tiếng: “Gần bùn mà không nhiễm bùn, đầu tiên cô cũng phải là đóa hoa sen đã! Rút củ cái mang ra hồ, đây mới là sinh hoạt chân chính, giới giải trí đặc biệt như thế. Thiển phú? Giới giải trí lớn như vậy, cô thật sự cho rằng tìm không ra những thiên tài bị mai một?”

Cô đi từng bước đến gần Lâm Giai Thần, chỉ chỉ bả vai cô ta.

“Cô lấy cái gì so với người ta? Sắc đẹp, có tài năng hay là tài nguyên?” sắc đẹp? Lâm Giai Thần chỉ tính là dễ nhìn, còn không đẹp bằng La Thiển. Tài năng? Giới giải trí còn thiếu người có tài năng? Tài nguyên? Nếu cô ta có tài nguyên, khi đó làm sao sẽ cùng với Trần Trùng hai người khắp nơi cầu người?

“Cô không được quên cô làm sao để hot lên? Lâm Giai Thần, cô là do.....sau khi Trần Trùng ký với tôi mới hot lên.” La Thiển nhàn nhạt nói, vừa dùng ngôn từ hoa mỹ, lại vừa ám chỉ trong lòng, bởi vì La Thiển tôi, cô mới hot, “Đây là hiện thực!” La Thiển cuối cùng phun ra một câu hung hăng tát ở trên mặt Lâm Giai Thần.

Lâm Giai Thần sắc mặt xanh trắng đan xen, La Thiển cười lạnh, cô cho rằng chỉ cô biết dối à? Cmn, chúng tôi làm người phục vụ cũng phải lục đục với nhau có biết không?

~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Chia Tay Hằng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 18

Edt: Mít

~~~~~

Phụ cận khu nghỉ ngơi không có nhiều người, với thêm âm thanh của La Thiển cũng nhỏ, người khác không biết La Thiển nói gì, nhưng nhìn sắc mặt Lâm Giai Thần không tốt, đều ở bên kia khe khẽ nói nhỏ.

La Thiển lúc này mới gật gật đầu với Trần Trùng và Lâm Giai Thần rồi xoay người rời đi.

Lâm Giai Thần thật ra xác thật còn trẻ, trong lòng cô ta cho dù có nhiều bất mãn, đều không nên liên lụy đến La Thiển. Lúc trước tiện nghi gì cô ta cũng chiếm, La Thiển cũng không có ý tứ muốn truy cứu.

Mặt khác, sau này hai người tách ra, đi theo người đại diện khác nhau, liền giống như người xa lạ. Đây..... Đã là kết cục tốt nhất, ít nhất đối với Lâm Giai Thần mà nói là như thế!

Nhưng Lâm Giai Thần chính là không cam lòng, không muốn trên lưng mang theo tiếng địa vị hiện giờ của mình là do La Thiên bỏ thí. Trước kia thời điểm La Thiên không biết, cô ta còn có thể cười nhạo người phụ nữ này ngu muội, ngu với Đường tổng thì thế nào? Người Đường tổng muốn che chở cũng không phải cô.

Mà thời điểm biết La Thiên cái gì cũng biết đến, Lâm Giai Thần liền suy nghĩ, La Thiên có phải cũng ở sau lưng chê cười mình hay không? Cô ta tính là cái thứ gì? Chỉ được cái sắc đẹp bình hoa mà thôi, không có cô, tôi vẫn có thể đi lên như thường.

Lâm Giai Thần chính là không cam lòng, cô ta muốn nói với La Thiên những điều đó, để La Thiên biết, tất cả của Lâm Giai Thần tôi hiện giờ không phải bởi vì cô.

Đã từng, La Thiên kiêu ngạo, nhưng sẽ không kiêu ngạo với Trần Trùng và mình. Bởi vì La Thiên cũng muốn nổi tiếng, cô cũng biết Đường Diễn không phải cái gì cũng sẽ đứng về phía mình. Cho nên, cô sẽ tận lực đi lấy lòng Trần Trùng, cũng sẽ không đắc tội với nghịch lân của Trần Trùng —— Lâm Giai Thần.

Nhưng, thời điểm La Thiên kiêu ngạo ở trước mặt cô ta, Lâm Giai Thần mới phát hiện, cô ta xác thật không có cách nào phản bác lại La Thiên.

Cô ta chỉ có thể ngoài miệng mắng hai câu, hiện giờ bị La Thiên nhục nhã như vậy, cô ta nóng giận mà không quan tâm hô to lên.

“Cô đắc ý cái gì? Cô chính là bồi ngủ, dơ.”

Trần Trùng nhanh chóng kéo Lâm Giai Thần lại, vừa rồi âm thanh Lâm Giai Thần không lớn, khu nghỉ ngơi và quầy lễ tân bên kia có thể nghe thấy một ít, hiện giờ hô to như vậy, bên ngoài nếu có paparazzi, cũng có thể mơ hồ nghe thấy. Một khi bị lên báo, đối với thiết lập của Lâm Giai Thần tự nhiên có ảnh hưởng.

La Thiên dừng lại bước chân, cô nghĩ nghĩ, đột nhiên cười hi hi lại đi trở về trước mặt Lâm Giai Thần nói: “Bồi ngủ thì như thế nào? Các người bồi rượu bồi cười bồi kỹ thuật diễn, bồi thấp hèn vì cái gì chứ? Nói cho cùng còn không phải là vì danh cùng tiền? Có khác gì với tôi? Đều phải xuất lực! Hơn nữa, tôi chỉ bồi loại mặt hàng như Đường tổng, tôi cao hứng! Có ăn com nhà cô sao?”

La Thiên lại có biểu tình vui sướng khi người gặp họa: “A a a ~~~! Tôi biết rồi, cô muốn tài nguyên của Thời Gian Nhân Nhãn còn phải đi bồi rượu cho thù hạ của Đường tổng nữa mà! Cô còn bồi không đến chỗ của Đường tổng đâu! Hi hi hi. .... Tôi không có kỹ thuật diễn? Nhưng, tôi có Đường tổng nha! Tôi có tài nguyên tốt! Cô có thể làm sao bây giờ đây?” La Thiên nói, còn thực bắt đắc đi buông tay, sau đó, xoay người nhảy nhót mà đi.

Tôi tức chết cô nha!!!

Lâm Giai Thần xác thật phải bị tức chết rồi!!!

Trần Trùng: “.....”

Ra cửa lên xe, Triệu Vũ Lâm nén cười hỏi.

“Chị và Lâm Giai Thần nói cái gì? Em thấy đỉnh đầu cô ta đều bốc khói.”

Tâm tình La Thiên rất tốt: “Không có gì, cô ta không muốn nghe cái gì, chị liền nói cái đó. Cô ta càng làm chị khó xử, chị càng phải vui vẻ. Quân thiên quân địa, còn có thể quân tâm tình chị à?” Dối chết Lâm Giai Thần, tâm tình La Thiên tự nhiên rất tốt.

Triệu Vũ Lâm cũng không nói cái gì thêm, vừa rồi La Thiên đi trở về nói với Lâm Giai Thần gì đó âm thanh cũng không lớn, mình cũng không cùng đi qua. Ở bên kia cô chỉ có thể mơ hồ nghe được một ít, những người khác hẳn là càng nghe không rõ ràng lắm, như vậy cũng tốt.

Ôm đùi cảm giác thật tốt quá, thế cho nên La Thiên hy vọng ở một năm kế tiếp cũng có thể an ổn vượt qua, cùng ngày đi mua hộp com mới, ngày hôm sau đi đưa com cho kim chủ đại nhân.

Đường Diễn nhìn hộp com Doraemon màu lam trong tay La Thiên, giựt khóe miệng, không biết nói cái gì.

La Thiên mười phần ân cần, hầu hạ đến Đường Diễn nhện không được hỏi: “Hôm nay có chuyện gì sao?”

La Thiên mặt vô tội, lắc đầu: “Không có nha! Tôi đến đưa com cho anh.”

Đường Diễn mười phần hoài nghi, La Thiên tổng cộng tới như vậy hai lần, có tới, nhất định là có chuyện cầu. Hôm nay cần cù chăm chỉ như vậy, thế nhưng chỉ là đơn thuần đưa com? Hơn nữa, tâm tình cô ấy còn thật không tồi, thế nhưng còn hừ khúc..

“Đường tổng, ăn đi ăn đi!” La Thiên chớp mắt to của cô, hai mắt sáng ngời có thần.

Đường Diễn: “.....”

Mang theo chút gánh nặng tâm lý, Đường Diễn ăn xong com sáng.

Tay nghề La Thiên có tiến bộ hay không, Đường Diễn không biết. Nhưng, tay nghề trang trí của La Thiên rõ ràng tiến bộ, còn ánh mắt chọn hộp com thật sự không được.

“Đường tổng! Tôi đầm đầm vai cho anh nha!”

Đường Diễn không tỏ ý kiến, thời điểm thư kí Kiều tiến vào, thấy tổng tài nhà mình cúi đầu nghiêm túc làm việc, La Thiên quanh thân hần, bên này hai quyền bên kia hai quyền, thư kí Kiều cũng cảm thấy phục tính tình tốt của tổng tài nhà mình.

Đường Diễn ngược lại không cảm thấy không thoải mái, với sức lực nhỏ bé cẩn thận kia của La Thiên, giống như đang sờ sờ trên người hần. Nhưng có một chút không tốt đó là cô ấy sờ sờ bên này, sờ sờ bên kia, như vậy có chút làm cho hần phẫn tâm.

Thật ra, trước khi thư kí Kiều tiến vào, Đường Diễn muốn dùng bàn tay to của mình nắm lấy tay nhỏ của La Thiên, sau đó kéo đến trong lòng ngực một phen. Nhưng thân là tổng tài của một công ty, hần cảm thấy hần vẫn rất cần thiết nghiêm túc làm việc.

Chỉ là hành vi nơi nơi đắm đuối của La Thiển, giống như đang chọc ngứa ở đầu quả tim của hắn, nhưng hắn vẫn phải mang mặt lãnh khốc phê văn kiện.

Thư kí Kiều tiến vào, La Thiển dừng động tác, không chỉ thư kí Kiều nhẹ nhàng thờ ra, Đường Diễn cũng nhẹ nhàng thờ ra.

“Cô qua bên kia ngồi.” Đường Diễn chỉ chỉ một góc nghỉ ngơi trong văn phòng, có nước trà, có quả hạch.

La Thiển ngoan ngoãn gật đầu, cảm giác mình hôm nay đã tận lực làm được các loại lấy lòng, cũng yên tâm thoải mái.

“Có chuyện gì?” Đường Diễn hỏi.

Thư kí Kiều nói: “Bên bộ thiết kế Internet xảy ra chút vấn đề, vốn dĩ tôi cũng không chuẩn bị báo cáo, nhưng viên chức nhỏ kia nháo rất lợi hại.”

“Vấn đề gì?” Đường Diễn nhủ mày.

“Tháng 6 năm nay có người mới tiến vào, bản thiết kế bị tiền bối cùng bộ môn đoạt mất.” Thư kí Kiều về mặt lãnh đạm, làm loại công việc như thiết kế này, vấn đề như vậy rất thường thấy, đặc biệt ở phương diện người mới. Các ngành các nghề đều có, thư kí Kiều không phải năm đầu tiên làm việc, phòng thiết kế cũng không phải lần đầu tiên nháo ra loại tình huống này, cô thấy nhiều rồi, nên cũng bình thản.

“Giám đốc bộ môn không xử lý sao?” làm sao lại trực tiếp báo tới nơi này của hắn? Đường Diễn nhủ mày.

“Không có chứng cứ, cho dù là người mới hay là tiền bối cũng không cách nào chứng minh sáng tác là của mình. Giám đốc bộ môn tự nhiên thiên vị công nhân cũ, công nhân mới tính tình rất quật cường, không chấp nhận, nháo muốn gặp anh.” thư kí Kiều đơn giản chỉ ra.

“Gặp tôi?” Đường Diễn tiếp tục nhủ mày.

“Thấy tôi liền có chứng cứ sao? Phân phó xuống, bảo giám đốc tự mình đi tra, công ty tôi cũng không thiếu một công nhân cũ, ai có thể chứng minh là của mình, mới là chính yếu.”

Một câu vô cùng đơn giản, thật ra đã cho người mới kia một cái công đạo. Người mới không phải không cách nào chứng minh là của mình, mà là không ai cho cô ấy cơ hội chứng minh. Những lời này của Đường Diễn, chính là cho cô ấy cơ hội, cô có thể chứng minh, vậy chính là cô đúng.

Đường Diễn làm được đến vị trí này, hắn không cần lấy lòng bất kì ai, nếu bị lấy trộm, chứng minh người mới vẫn có năng lực. Đường Diễn yêu cầu, là người có năng lực.

Thư kí Kiều hơi hơi mỉm cười: “Vâng, Đường tổng.” thư kí Kiều xoay người chuẩn bị đi ra ngoài, La Thiển ngồi ở sô pha, trong miệng ngậm hạt dẻ cười, thư kí Kiều cũng gật gật đầu với cô, La Thiển cũng gật gật đầu.

La Thiển giống như con sóc nhỏ chớp chớp đôi mắt, tình tiết này... má oiii. .... Hình như là nữ chủ nha!

~~~~~

Tự dừng hôm qua lên gg search bộ này. Lại thấy bị bê đi chỗ khác. Trong khi ta mới ra có 18c =)))

Lúc trước ta search thì mấy web kia lấy của bạn kia.. Tự dừng hôm qua ta search thì thấy lấy toàn bộ của ta luôn ~~~~ bê luôn cái ảnh bìa.. Ay ya:((((

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Chia Tay Hằng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 19

Edit: Linh Nguyệt

Nữ chính nhất gan sợ phiền phức, nhưng khi thành quả của mình bị cướp đi cũng sẽ không cam lòng, hơn nữa cô còn là người mới, ghé con mới sinh không sợ cộp, chỉ nghĩ muốn lấy lại công đạo.

Hình như đây chính là điểm khiến Đường Diễn có hảo cảm* với nữ chính nha!

**Hảo cảm: Ấn tượng tốt*

Hai mắt La Thiển sáng lên, nhìn Đường Diễn đang nghiêm túc cúi đầu làm việc, chặc chặc chặc... Từ giờ tới lúc nữ chính lên đài còn gần một năm, cốt truyện tổng tài lạnh lùng vô tình vì yêu mà điên cuồng cũng sắp bắt đầu rồi.

Ha ha ha... La Thiển vừa hạt dẻ vừa nghĩ đến tương lai của Đường Diễn, tự mình chọc cười chính mình.

Đường Diễn: “...”

Đường Diễn không buồn nổi giận, La Thiển quả thật là người tài. Ở bên cạnh hắn có thể phân tâm, giờ ngồi đằng kia cũng lại phân tâm. Ví dụ như hiện tại, tuy La Thiển đã cười đến không thể khống chế, nhưng động tác trong tay vẫn không ngừng bóc quả hạch.

Cô ấy cười cái gì chứ? Ăn quả hạch thôi cũng có thể điểm trúng huyết cười?

Đường Diễn cúi đầu, bên tai đều là tiếng cười của La Thiên, câu đầu tiên trên hộp đồng hán đã nhìn tám lần, mỗi một chữ hán đều biết, nhưng đặt chúng ở cạnh nhau hán lại không thể hiểu được! Bên tai đều là tiếng cười của người phụ nữ ngốc kia, không có cách nào tĩnh tâm đọc xong.

“La Thiên!” Đường Diễn mở miệng.

La Thiên đột nhiên thoát ra khỏi ảo tưởng, sau đó ngẩng đầu nhìn hán, biểu cảm kia muốn bao nhiêu vô tội có bấy nhiêu vô tội, miệng vẫn còn nhai, giống như một con sóc.

Đường Diễn: “Cô có muốn đi ra ngoài mua chút đồ không?”

La Thiên tiếp tục nhai quả hạch, hai mắt đen láy, đảo qua một vòng, nói: “Không muốn nha!” Người ta muốn tiền cơ.

“Tôi cho cô thẻ, cô đi ra ngoài dạo hai vòng đi!” Nếu cứ tiếp tục như vậy, hôm nay hán không cần làm việc nữa.

“Được! Được!” La Thiên gật đầu.

Đường Diễn: “...”

La Thiên nhận thẻ của Đường Diễn, cầm lấy hộp com trên bàn trà và túi xách, nhanh chóng ra ngoài.

Đường Diễn: “...” Sao hán lại không nghĩ tới việc trực tiếp để cô về nhà nhỉ?

La Thiên bị Đường Diễn “đuổi” ra khỏi phòng làm việc, vui vẻ chào hỏi với nhóm thư ký hoa hòe lộng lẫy, sau đó lại vui vẻ đi dạo trung tâm mua sắm.

La Thiên lớn như vậy, chưa bao giờ trải nghiệm qua cảm giác đi mua sắm thấy cái gì thích liền mua.

Công ty Đường Diễn nằm ở trung tâm thành phố, cách khoảng một trăm mét về bên trái có một trung tâm thương mại, bên trong muốn mua sắm, giải trí, dạo chơi, thảo luận công việc, nghỉ ngơi đều đầy đủ cả.

La Thiên nhìn hết tầng này đến tầng khác, oa! Thật nhiều thật đẹp, tầng một tầng hai đều là quần áo trang sức, tầng ba là quán ăn với karaoke giải trí, tầng bốn là rạp chiếu phim.

La Thiên không nhìn kịp, cô không có lòng tham như nguyên chủ, không liên tục quẹt thẻ mua sắm. Cô chỉ mua một vài đồ vật mình cần cùng một ít quần áo tặng Đường Diễn.

Gần đây Đường Diễn thường xuyên tới, quần áo ở chung cư không đủ để hán thay, La Thiên sớm đã muốn mua thêm hai bộ, thêm chút đồ dùng dành cho nam, sau đó tự mua đồ cho mình, đồ trong tay cô đã cảm không nổi. La Thiên tìm một cửa hàng gần đây, chọn phần ăn cao cấp, nghỉ ngơi.

Từ lúc ăn xong com hộp thư ký Kiều đưa tới cho đến khi thư ký Kiều trở lại lấy hộp, La Thiên vẫn chưa trở về.

Đường Diễn bắt đầu thất thần, sao lại đi lâu như vậy? Sẽ không đi lạc chứ? Cũng đúng, phụ nữ mua sắm quả thật tốn thời gian.

Đường Diễn yên tâm hơn, nhưng vẫn không thể tập trung làm việc buổi chiều.

Đến tận lúc tan tầm, La Thiên mới xách túi lớn túi nhỏ trở về, Đường Diễn đã đen mặt.

“Đường tổng, anh xem em cho mua áo ngủ cho anh này, anh có thích kiểu dáng này không?” La Thiên đưa quần áo cho Đường Diễn xem, nếu hán không thích thì hiện tại vẫn có thể cầm đi đổi.

Truyện được đăng tại [wattpad @dwlazp](#)

Sắc mặt Đường Diễn cuối cùng cũng tốt hơn một chút, hán chưa bao giờ chọn quần áo, quần áo hán mặc đều là hàng thủ công đặt riêng, nhưng quần áo bình thường Đường Diễn cũng không phải không quen mặc. Ánh mắt La Thiên còn tốt, áo ngủ vẫn có chút nội liễm, Đường Diễn có thể coi là vừa lòng.

Tóm lại trừ việc chọn hộp com hình Doraemon cho hán, thẩm mỹ của La Thiên coi như tạm ổn.

La Thiên mua không ít đồ, rất nhiều đều là mua cho Đường Diễn, tâm trạng hán liền tốt hơn không ít.

“Đi ăn com không?” Tâm trạng tốt Đường Diễn liền có hứng thú mang cô đi ăn com.

La Thiên gật gù đầu, Đường Diễn giúp cô đem đồ, bao gồm cả hộp com Doraemon kia đặt trong cốp xe. Bởi vì là đi theo Đường Diễn nên hai người đi thang máy chuyên dụng, không gặp người nào, cũng không có bởi vì đứng giờ tan tầm mà không đợi được thang máy.

Lại được hưởng thụ đặc quyền một lần nữa, La Thiên vô cùng vui vẻ.

“Có muốn ăn gì không?” Đường Diễn hỏi.

La Thiên nghĩ nghĩ, với kinh nghiệm nhiều năm làm việc của mình, quán hải sản, quán rượu, quán ăn khuya, tiệm com đều trải qua. Lúc còn trẻ từng làm phục vụ mấy năm ở một tiệm com Tây, ngoại trừ đồ ăn Trung Quốc cùng bit tết bò, cô chưa bao giờ ăn món ăn ngoại.

“Ăn ngon là được rồi, đồ Thái, đồ Nhật, đồ Pháp... Em đều chưa ăn bao giờ.” La Thiên nói.

Đường Diễn: “Vậy trước mang cô đi ăn đồ Thái nhé?” Tuy rằng không biết vì sao cô đều chưa ăn qua, nhưng nếu đã thế, vậy... cùng ăn hết đi!

La Thiến cho Đường Diễn một cái hôn gió. Kim chủ, em yêu anh lắm nha!

Đường Diễn cảm thấy buồn cười, tìm một nhà hàng Thái không tòi gần đây.

La Thiến giống như bà ngoại Lưu đến Đại Quan Viên*, nhìn ngó khắp nơi, đây cũng là lần đầu tiên Đường Diễn mang tình nhân đi ăn cơm, cho nên đối với phản ứng của La Thiến hẳn không biết có đúng hay không, nhưng thật sự cảm thấy thú vị.

**Bà ngoại Lưu, hay còn gọi là già Lưu, là một nhân vật trong tiểu thuyết Hồng Lâu Mộng của Tào Tuyết Cần. Trong lần thứ hai già Lưu vào phủ Vinh Quốc, Già mẫu dẫn già Lưu du ngoạn quanh Đại Quan Viên khiến bà lão nông thôn này thấy ngôi vườn còn đẹp hơn cả một bức tranh phong cảnh, bà được mở rộng tầm mắt.*

Đây chỉ là một nhà hàng bình thường không được tính là cao sang, ăn xong Đường Diễn liền chở La Thiến về chung cư.

Đối với việc gần đây Đường Diễn thường xuyên tới, La Thiến cũng coi như là vui mừng, Đường Diễn hiện tại càng hay tới càng tốt, về sau đến lúc tách ra... Ha ha... Tiền sẽ càng nhiều nha!

Khi La Thiến lần nữa trở lại đoàn phim của Giang đạo diễn, Viên Khai Khải vừa hay cũng ở đó, nhưng người đại diện của hắn lại vô cùng khấn trương, sợ La Thiến lại gần.

La Thiến cũng biết mình đã gây phiền phức cho Viên Khai Khải nên rất ngoan ngoãn ngồi ở một bên.

Người đại diện Viên Khai Khải là Tăng Tuân thấy La Thiến không có ý định tới đây liền nhẹ nhàng thờ ra.

La Thiến nhìn Viên Khai Khải, Viên Khai Khải gật đầu cười với cô, La Thiến cũng gật đầu lại. Đến lúc ngồi vào chỗ La Thiến liền bảo Triệu Vũ Lâm qua bên kia nói lời cảm ơn một chút.

La Thiến biết chính mình đi qua sẽ gây phiền phức cho hắn, nhưng được người ta giúp mà không cảm ơn, La Thiến không chịu được.

Triệu Vũ Lâm qua bên kia cúi đầu cùng Tăng Tuân nói chuyện, Viên Khai Khải ngẩng đầu nhìn Triệu Vũ Lâm một cái, sau đó lại cười.

La Thiến nhìn nụ cười kia liền hiểu, hắn đang nói: Không cần cảm ơn.

Triệu Vũ Lâm quay lại nói với La Thiến: "Con người Viên Khai Khải quả thật rất tốt, lúc em nói cảm ơn anh ấy còn ôn nhu đáp đầy là việc nên làm. Nhưng người đại diện của anh ấy hình như không mấy vui vẻ, chẳng nói câu gì cả."

La Thiến gật đầu, nói: "Không sao, dù gì thì chuyện này cũng gây cho hắn không ít phiền toái. Người đại diện kia không vui vẻ là điều dễ hiểu, nhưng chúng ta nên cảm ơn thì vẫn phải cảm ơn, đây là chệch thiếu hắn."

La Thiến cảm thấy mình tuy chỉ là một người nông dân từ nông thôn ra, trình độ học không hết cao trung, chưa từng vào đại học, nhưng cô biết những việc như này dù khi người ta làm không mong báo đáp thì nói một tiếng cảm ơn là nguyên tắc cơ bản cần phải có!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Chia Tay Hằng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20

Edit: Linh Nguyệt

Rất nhanh liền bắt đầu quay, nữ chính Hà Khả Hân vẫn còn cùng nữ phụ cãi nhau gay gắt, bất kể là trong phim hay ngoài đời.

Sau khi La Thiến quay xong vẫn như cũ lấy ghế ngồi cạnh đạo diễn Giang.

Đạo diễn Giang tò về sợ hãi nhìn cô nói: "Cô không quay về à?"

La Thiến lắc đầu nói: "Tôi phải học diễn cho tốt!"

"Thật ra cô có học hay không cũng thế thôi!"

"..." La Thiến yên lặng nhìn chăm chăm đạo diễn Giang hai giây, mới nói: "Đạo diễn Giang, bùn loãng trát tường, roi xuống vẫn lưu lại dấu vết mà?"

Giang đạo diễn sờ mũi nói: "Ồm, vậy cô ngồi bên kia đi."

La Thiến xách ghế lui về sau hai bước, vị trí này vừa hay có thể thấy hình ảnh máy quay trước mặt đạo diễn Giang. Cô vừa học cách diễn vừa học cách di chuyển vị trí.

Đạo diễn Giang quay phim rất nghiêm túc, La Thiến xem cũng rất nghiêm túc, không khí giữa hai người hoà thuận hơn không ít.

Nhưng khung cảnh hài hòa này rất nhanh đã bị phá hỏng, bởi bóng đèn dây tóc từ trên trời rơi xuống, xoạch một tiếng, rơi trước mặt La Thiến.

La Thiến không biết xảy ra chuyện gì, chỉ thấy trên người nhói lên đau đớn, đại não trống rỗng.

Khi cô nghiêm túc xem hình ảnh từ máy quay thì đột nhiên một bóng đen từ trên trời rơi xuống, sau đó chính là một tiếng vang lớn.

Không chỉ La Thiến, toàn bộ đoàn phim không mấy người biết đã xảy ra chuyện gì. Trong gian nghỉ ngơi Viên Khai Khai còn đang nằm trên ghế nghỉ, trợ lý giúp hắn điều chỉnh quạt điện.

Hai người nữ chính nữ phụ vẫn đang tranh cãi, đạo diễn còn cảm kích bản vẽ mặt nghiêm túc, tất cả đều bình thường.

Tiếng động lớn khiến mọi người dừng động tác, vẽ mặt mơ màng nhìn bóng đèn điện lớn trước mặt La Thiến.

"Trời ơi, La Thiến, chị không sao chứ?" Triệu Vũ Lâm là người đầu tiên phản ứng, chạy lại.

Theo tiếng Triệu Vũ Lâm, toàn bộ đoàn phim mới ồn ào lên.

"Sao lại thế này?"

"Phi đèn*... Rơi xuống?"

**Phi đèn: một loại đèn chuyên dùng cho việc quay phim, có thể hiểu là đèn trần*

Phi đèn có lá sắt bao quanh, từ nơi cao như vậy rơi xuống, nếu trực tiếp rơi trên đầu La Thiến, La Thiến có thể vui vẻ xuyên lỗ nữa.

Những diễn viên ở đó đều vẽ mặt hoảng sợ nhìn La Thiến, Triệu Vũ Lâm còn đi vòng quanh La Thiến kiểm tra, đạo diễn Giang trực tiếp nổi giận mắng: "Là tên mẹ nào cố định đèn? Muốn mưu sát à? Là ai?"

Người phụ trách cùng phó đạo diễn nhất thời cả cạ ồ ào.

Chỉ có La Thiến vẫn nhìn đèn kia, nếu không phải đạo diễn Giang bảo cô ngồi lùi về sau hai bước, chỉ sợ đèn này sẽ trực tiếp rơi trúng đầu cô.

La Thiến sờ sờ đầu mình, nói với Triệu Vũ Lâm: "Không biết là đầu chị cứng hay là sắt cứng nhỉ?"

Triệu Vũ Lâm: "... Chị vui là được.

Đạo diễn Giang: "..."

Viên Khai Khai từ xa đi tới vừa hay nghe được những lời này, không tự chủ được nắm chặt tay che miệng cười, sau đó ho khan một tiếng, trong giọng vẫn nhuộm ý cười nói: "Dù đầu cô có cứng cũng không đầu được lực đèn cùng tốc độ từ trên cao rơi xuống đâu!"

La Thiến trừng lớn hai mắt: "Tốc độ?" Cô học không hết cao trung, dù cho vật lý sơ trung vật lý có dạy cô cũng không nghiêm túc học, huống chi còn qua nhiều năm như vậy.

"Tốc độ à!" La Thiến cảm thán một tiếng, che dấu sự không hiểu biết của mình.

Truyện được đăng tại wattpad @dwlazp

Viên Khai Khai cảm thấy La Thiến không giống trước, trước kia nếu xảy ra chuyện như vậy cô nhất định sẽ ồ ào một phen, dù cho không phải La Thiến, việc này xảy ra trên người bất cứ ai đều cũng sẽ náo loạn.

Nếu việc này xảy ra với hắn, Khai Khai cảm thấy Tăng Tuân nhất định sẽ huỷ luôn đoàn phim này.

Mà La Thiến tránh được một kiếp lại không hề náo loạn, cô hiện tại hai chân nhũn ra nhìn đạo diễn Giang.

Đạo diễn Giang: "???"

"Đạo diễn Giang, nếu lúc đó tôi tiến lên hai bước hay ông lùi về trái hai bước thì sao nhỉ?" La Thiến nhìn đạo diễn Giang không có phản ứng nhắc nhở một tiếng.

Đạo diễn Giang: "....." Cúi đầu nhìn phi đèn vỡ nát bên chân, lúc này mới phản ứng, đèn rơi trước mặt La Thiến, cũng rơi ngay cạnh mình, không chỉ La Thiến tránh được một kiếp, mình cũng vậy.

Có khác chăng là chỗ ngồi của La Thiến, nếu không phải cô di chuyển vị trí thì sợ là đoàn phim của ông đã xảy ra án mạng rồi.

Cho nên, cảm giác của ông khác với cảm giác của người thật sự tránh được một kiếp cảm là La Thiến. Trơ mắt nhìn nơi mình vừa ngồi tự nhiên rơi xuống một vũ khí có tính sát thương như vậy, đôi là ai cũng đều bị dọa cho choáng váng.

"Khụ, cô đi nghỉ ngơi trước đi! Việc này tôi nhất định sẽ điều tra rõ." Đạo diễn Giang ho hai tiếng nói.

La Thiến được Triệu Vũ Lâm dìu, bị thương rồi đi. Cô chỉ muốn học hỏi thêm kỹ năng diễn thôi mà? Đây là lấy mạng đi học chứ còn gì!

La Thiến một giờ chiều về đến nhà, hai giờ Đường Diễn liền tới.

"Anh không đi làm à?" La Thiến còn ngây ngốc hỏi.

Đường Diễn quả thật bị cô chọc cười, nhưng nghĩ tới cô hôm nay trải qua đại nạn không chết, hoà hoãn hỏi: "Sao lại thế này?"

Nói đến việc này, tuy La Thiển bị thương nhưng chỉ là vết thương rất nhỏ, nhờ đến nỗi có thể xem nhẹ. Chỉ là bị thủy tinh lúc đèn rơi cắt tới rồi, chảy một hai giọt máu mà thôi.

La Thiển nghe Đường Diễn hỏi lập tức hưng phấn, người sau khi thoát nguy hiểm trong gang tấc sẽ cảm thấy đó là chuyện đáng tự hào.

Khác với ánh mắt tuyệt vọng khi La Thiển nhiễm bệnh đối mặt với cái chết, hai mắt cô đột nhiên sáng lên, giọng cũng hưng phấn cao lên hai độ: "Để em nói cho anh biết, em nói cho anh, cực kỳ nguy hiểm."

Sau đó, La Thiển liền vô cùng hưng phấn đem toàn bộ chuyện kể lại cho hắn.

Đường Diễn: "..."

"Anh có cảm thấy giống như số phận không?" La Thiển nhìn hắn hỏi.

Đường Diễn xoa xoa trán nói: "Xác định là ngoài ý muốn sao?" Đây mới là điều Đường Diễn quan tâm, dù sao cũng liên quan đến tính mạng.

La Thiển vẽ mặt nghi hoặc, sau đó hỏi: "Không phải ngoài ý muốn thì còn có thể là cái gì?"

"Tính cách cô như vậy mà không ai muốn đem cô đi chôn à?" Đường Diễn tiếp tục nói.

Mặt La Thiển lập tức đầy ủy khuất: "Em dù không tốt cũng sẽ không đến mức khiến người ta muốn giết nha! Cũng không phải là phim truyền hình, giết người sẽ ngồi tù đấy."

Đường Diễn: "... Ừ, nói có lý.

La Thiển vô tâm vô phách* cười nói: "Hon nữa, nếu thật vậy thì cũng trùng hợp quá đi? Em là nhất thời quyết định ngồi ở chỗ đó, chính em còn không biết mình muốn ở lại thì người khác làm sao biết được? Em ngồi chỗ nào, ai đoán được? Căn bản không có khả năng tính trước thời gian tạo cái bẫy này! Cứ coi như em có thói quen ngồi chỗ đó đi thì chẳng lẽ người không lo lắng, không rơi trúng em mà toi trúng đạo diễn à?"

**Vô tâm vô phách: Không tìm không phối, có thể là chỉ người vô tâm hoặc người có suy nghĩ đơn giản*

La Thiển lại cười, nhớ lại biểu cảm của đạo diễn Giang lúc đó, lại tiếp tục cười!

Đường Diễn: "... Thật muốn bóp chết cô ta, sao có thể vô tâm vô phách như thế này. Dù cho ngoài ý muốn thì người ta cũng phải hoảng sợ ít nhất hai ngày, cô thì hay rồi, mới hai giờ đã ha ha cười.

"À, anh nói xem, ông ấy có phải bồi thường tiền cho em không?" La Thiển đột nhiên lại hỏi Đường Diễn.

Đường Diễn: "Cô thiếu tiền như vậy sao?"

La Thiển lập tức ngậy người, nói thiếu thì hình như không đúng với Đường tổng, nói không thiếu lại không đúng sự thật, bởi vì cô thực sự thiếu tiền.

"Không thiếu thì không được lấy sao!" Mặt La Thiển đảo một vòng, nói.

Đường Diễn bất lực: "Giang Hoa chỉ cần không ngốc thì nhất định sẽ bồi thường cho cô. Không nhất định là bồi thường bằng tiền, nhưng chắc chắn tốt cho cô. Cô không được đi đòi đầu đấy!" Đường Diễn thật sự lo lắng người phụ nữ ngốc này sẽ chạy đi tìm người ta đòi tiền, như vậy thì mặt mũi hắn biết để đi đâu!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Chia Tay Hằng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 21

Edit: Linh Nguyệt

La Thiển gật gật đầu, nằm trên giường vui vẻ nói: "Đúng rồi, buổi chiều anh không tới công ty sao?"

"Tôi là ông chủ!" Đường Diễn nhấn mạnh hai chữ "ông chủ".

La Thiển gật đầu: "Thật ra thì Đường tổng, anh thật tốt, em bị thương anh liền tới." Lúc này La Thiển mới nhớ ra mình phải lấy lòng kim chủ.

Đường Diễn vừa lòng gật đầu, nói: "Cô nghỉ ngơi một chút đi! Tôi vào phòng sách."

La Thiển gật đầu, Đường Diễn tới phòng sách làm việc, cô đi ngủ trưa. Triệu Vũ Lâm có tới một lần, nghe Đường tổng nói La Thiển đang ngủ, liền đem tủ lạnh nhà La Thiển lấp đầy, để lại chút giấy tờ sau đó mới nhẹ nhàng rời đi.

La Thiển ngủ mê man tới tận chiều. Vừa mở mắt liền phát hiện Đường Diễn đang ngủ ở bên cạnh, chắc là sau khi làm việc thì vào đây nghỉ ngơi.

La Thiển nhẹ tay nhẹ chân ra khỏi phòng, nghĩ Đường Diễn vậy mà không rời đi, có lẽ đêm nay hắn sẽ ở lại.

Cô mở tủ lạnh tìm chút nguyên liệu rồi bắt đầu nấu.

Đường Diễn bị hương đồ ăn đánh thức, hần ra khỏi phòng thì vừa lúc La Thiển bày xong món ăn lên bàn.

Chỉ cần Đường Diễn tới, La Thiển nhất định sẽ làm cho hần một bàn đồ ngọt.

Hôm nay trước mặt Đường Diễn là thịt kho tàu, màu sắc xinh đẹp, ăn vào miệng ngoài giòn trong mềm, hương vị chua ngọt ngon miệng. La Thiển làm thịt kho tàu không tồi, Đường Diễn không phải là lần đầu tiên ăn, hần phải xã giao, từng ăn rất nhiều món ngon.

Rất ít người đặt món chua ngọt trước mặt hần, ngẫu nhiên có một hai lần, Đường Diễn vô cùng quý trọng nhưng chỉ ăn một miếng.

Thịt kho tàu của La Thiển ngon hơn ở bên ngoài, Đường Diễn thực thích, nghĩ khi nào lại kêu người phụ nữ gốc này làm một lần nữa.

Đang nghĩ như vậy, chuông điện thoại vang lên.

“Đường tổng?” Đầu bên kia là tiếng của thư ký Kiều.

“Ừ?” Đường Diễn tuy đáp cho có lệ, nhưng rõ ràng ngữ khí không tồi.

“Đường tổng đang ăn cơm sao?”

“Có vấn đề gì?” Đường Diễn nói.

Thư ký Kiều khẽ cười rồi nói: “Không có gì, chỉ là người thiết kế nhỏ lần trước được anh giúp đỡ hôm nay tặng điểm tâm cho anh. Tôi nghĩ lát nữa anh sẽ về công ty nên giữ lại.”

Đường Diễn từ chối nói: “Không cần, các cô chia nhau ăn đi!” Nói xong Đường Diễn liền cúp điện thoại.

La Thiển giương mắt nhìn Đường Diễn hỏi: “Thư ký Kiều ạ?”

“Ừ!” Đường Diễn cúi đầu chuyên tâm ăn cơm, La Thiển cũng không nói, hai người đều nghiêm túc làm no bụng mình.

La Thiển không biết, lần dây dưa đầu tiên của Đường Diễn và nữ chính Lâm Phi đã bị cô chặt đứt.

Đương nhiên La Thiển không biết nữ chính tặng đồ cũng không nghĩ tới. Bởi vì La Thiển nhớ rất rõ, Đường Diễn và Lâm Phi một năm sau mới gặp nhau.

Truyện được đăng tại [wattpad @dwlazp](#)

Nhưng, Đường Diễn thích Lâm Phi thật ra trừ bỏ bởi vì trời xui đất khiến còn là vì mắt Lâm Phi cùng mối tình đầu của hần rất giống nhau. Một năm này, Đường Diễn có ấn tượng tốt với Lâm Phi, Lâm Phi cũng có ấn tượng tốt với Đường Diễn.

Đường Diễn trong ấn tượng của Lâm Phi là một người cương trực công chính, thâm minh đại nghĩa, việc hần cho Lâm Phi một cơ hội chứng minh đã khiến cô ghi nhớ trong lòng.

Mà Đường Diễn nhận thức Lâm Phi là vì ấn tượng bởi hộp cơm. Hần thấy đây là một cô gái tâm tư đơn thuần, tay nghề tốt, biết lễ nghĩa báo ơn.

Nhưng hiện tại... Đường tổng một lòng một dạ muốn chiến đấu với thịt kho tàu này đương nhiên sẽ không nghĩ vậy, Lâm Phi trong trí nhớ của hần chỉ là một người thiết kế nhỏ đưa cơm để bày tỏ lòng biết ơn với hần thôi.

Còn La Thiển lúc này vẫn đang ngây ngốc chờ nữ chính Lâm Phi lên sân khấu, vui vẻ xoát độ hạo cảm với Đường Diễn, nghĩ đến tương lai cho dù mua nhà không phải ở trung tâm thành phố mà chỉ là ở vùng ngoại ô thì cũng có thể sung sướng hưởng thụ cuộc sống của một Bao Tô Bà!

“À, đúng rồi, Triệu Vũ Lâm để văn kiện trên bàn cho cô.” Đường Diễn ăn xong mới nhớ tới túi văn kiện buổi chiều Triệu Vũ Lâm đặt ở bàn trà trong phòng khách.

La Thiển ừ một tiếng rồi đi qua lấy túi văn kiện, ở trước mặt Đường Diễn mở ra.

Kế hoạch quay Thời Gian Vui Vẻ.

“Kịch bản?” La Thiển sững sờ, Thời Gian Vui Vẻ có kịch bản?

Đường Diễn duỗi tay lấy qua nhìn một lượt rồi nói: “Không phải kịch bản, khi mở hộp có nhấc qua, tuy muốn quay lại phản ứng chân thật của mọi người nhưng dù sao cũng phải chiếu trên TV nên vẫn e ngại riêng tư của khách mời. Thời Gian Vui Vẻ có mấy hạng mục hơi quá phạm, gửi cái này để xem xem mọi người có thể tiếp thu hay không.”

La Thiển lấy lại túi, mở ra, lấy văn kiện bên trong nhìn nhìn, tuy là kế hoạch nhưng cũng không có chi tiết tường tận. Chủ yếu chỉ ra mấy cái hoạt động chính, La Thiển đọc xong mới hiểu rõ tại sao lại phải báo trước.

“Bất heo?” La Thiển sững sờ, cô cảm thấy nhất định có người không thể tiếp thu nổi cái này! Nếu là ở hiện trường quay, thật sự sẽ có nghệ sĩ bãi công.

Đường Diễn "khụ" một tiếng, hần biết cái này nhưng lại không quá kỹ càng, ỉm đi.

Đường Diễn cười nói: “Cô có thể tiếp thu không?”

La Thiển cũng cười, nói: “Có thể!” Đơn giản, cô không phải chưa làm qua, lúc còn sống ở trong thôn vì kiếm tiền nên ngẫu nhiên sẽ đi giúp việc cho nhà người ta. Bất heo thôi mà, cả thôn không biết có bao nhiêu người từng làm qua, La Thiển cũng không ngoại lệ.

Đường Diễn có chút ngoài ý muốn: “Cô có thể?” Hấn vẫn nhớ La Thiển đã từng khó chịu, tuy rằng không phải nhằm vào hấn nhưng sắc mặt khi đó thật sự không quá vui vẻ.

La Thiển gật đầu nói: “Em từ nông thôn lớn lên mà, có cái gì không thể?”

Đường Diễn lúc này mới nhớ ra La Thiển quả thật lớn lên ở nông thôn tới, chỉ là cô ngại trang cho mình quá tốt.

“Lại nói...” La Thiển vuốt vuốt mái tóc dài của mình nói: “Hai ngày nữa là em đóng máy phim của đạo diễn Giang rồi. Lúc quay "Thời Gian Vui Vẻ" lại là vào giữa mùa hè, anh nói xem em có nên cắt tóc không?”

Đường Diễn sững sờ, trong đầu hiện lên hình ảnh cùng La Thiển triển miên ngày ngày đêm đêm, mái tóc đen của cô xoã tán loạn trên tấm lưng trắng nõn, đen trắng đối lập như vậy thường làm hấn mất không chế.

“Đừng cắt.” Đường Diễn lập tức bật thốt lên.

La Thiển hơi ngạc nhiên, nghi hoặc nhìn hấn, Đường Diễn chỉ có thể "khụ" một tiếng che dấu mình vừa rồi thất thố.

Sau đó, hấn mới cười nói: “Mặt cô lớn như vậy còn muốn cắt tóc ngắn? Không hợp.”

La Thiển cứng mình, quay đầu nhìn hình ảnh phản quang của mình trên quầy pha lê trong phòng bếp, nhìn trên dưới trái phải hai lượt.

Đầu lớn?

Không phải chứ?

Nguyên chủ tuy không phải quá xinh đẹp nhưng tuyệt đối là mỹ nữ Giang Nam điển hình. Nguyên chủ là người phía nam, khí chất trời sinh mang cảm giác uyển chuyển, ví dụ như mặt trắng ngỗng*, mày lá liễu.

**Mặt trắng ngỗng: mặt hình bầu dục như trứng ngỗng*

Mặt sườn xám cùng một chiếc ô nhỏ, chỉ cần như vậy là có thể khiến người ta trấn nhỏ Giang Nam như ẩn như hiện sau La Thiển.

Mỹ nữ như vậy mà anh nói là mặt to?

La Thiển lại lần nữa hoài nghi nhìn về phía Đường Diễn, không phục nói: “Một chút cũng không lớn.”

“Không liên quan tới việc mặt có dạng gì, cô không thích hợp.” Đường Diễn nghiêm túc nhìn La Thiển nói, quả thật mặt La Thiển không lớn, một bàn tay của Đường Diễn là có thể che lại. Ngủ quan cùng tỉnh xảo, có thể coi là đẹp. Chỉ cần yên tĩnh một chút... Nhưng tính tình của cô, bất kể là tính ngạo nghễ khiến người ta chán ghét trước đây hay là vẻ ngây ngô như hiện giờ đều phá hư nét đẹp này.

“Vậy thì không cắt!” La Thiển nghĩ rồi nói, dù sao thì nếu cắt cô cũng rất luyến tiếc. Nói gì thì nói, đời trước đầu cô trọc, không hề có tóc! Lúc đó cô chỉ nghĩ nếu sau này sức khỏe tốt hơn nhất định phải nuôi một đầu tóc dài.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Chia Tay Hằng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22

Edit: Linh Nguyệt

Không biết có phải do sự kiện cắt tóc hôm nay không mà buổi tối Đường Diễn vô cùng nhiệt tình khiến La Thiển cảm thấy rất vô tội.

Khi La Thiển lần nữa trở lại đoàn phim thì đã sắp đến lúc cô đóng máy. Cảnh hôm nay vừa ngắn vừa đơn giản, chính là chết một cách vô cùng sung sướng, hoàn toàn không hề có loại yêu cầu cao độ như ánh mắt trống rỗng hay hơi thờ tuýt vọng gì đó!

Sau khi La Thiển nhắm mắt, liền đóng máy.

Viên Khai Khai ôm thi thể tiểu sư muội, đem kỹ thuật diễn phát huy vô cùng nhuần nhuyễn, kìm nén không cho nước mắt vì đau khổ mà rơi xuống.

La Thiển nhắm mắt nên không nhìn thấy gì, nhưng giọng của Viên Khai Khai thực sự rất có sức cuốn hút!

Khi đạo diễn Giang vừa kêu “cắt”, đoàn phim liền hoan hô một tiếng, sau đó La Thiển thân là diễn viên tuyến mười tám lại được cảm thụ một phen cảm giác khi đóng máy của nghệ sĩ lớn.

Diễn viên nhỏ giống như La Thiển khi đóng máy chẳng qua cũng chỉ là đoàn phim hoan hô một chút, chúc mừng một chút.

Nhưng khi La Thiển đóng máy lại nhận được bó hoa, thu được bánh kem, còn có lời chúc mừng của nhân viên đoàn phim.

Đây không phải là công lao của Đường Diễn, thuần túy là muốn bồi thường cho việc La Thiển thiếu chút nữa chết ở đoàn phim, đạo diễn Giang thật lòng nhiệt tình tiễn La Thiển đi.

Trước kia cô làm trời làm đất ở đoàn phim, đạo diễn Giang đạo cũng không hề kinh sợ như vậy, nhưng so với sợ hãi như bây giờ, đạo diễn Giang thật sự cảm thấy còn không bằng làm một La Thiên khiến người người chán ghét trước kia!

Cô không ngoan ngoãn thì chúng tôi chán ghét cô. Hiện tại cô ngoan ngoãn, nhưng không có việc gì liên nguy hiểm đến tính mạng thì cũng quá khảo nghiệm trái tim của những người ở đây!

La Thiên nhận hoa tươi, liên tục nói cảm ơn nhưng trong lòng lại nghĩ không thể nào, đạo diễn Giang đây là chuẩn bị lấy hai bó hoa lừa tôi cho qua chuyện?

Thật ra ý của đạo diễn Giang chính là, La Thiên đi theo Đường tổng thì còn thiếu tiền sao? Khẳng định không! Vậy chúng ta sẽ ở mặt tinh thần cổ vũ cho cô, vì thế, Giang đạo liền tổ chức cho La Thiên một tiệc đóng máy lớn, hơn nữa còn hứa nếu sau này có vai diễn thích hợp nhất định sẽ liên lạc La Thiên. Đối với nghệ sĩ mà nói, vai diễn mà đạo diễn Giang hứa hẹn mới đáng quý.

La Thiên cũng chỉ có thể làm bộ dáng vô cùng vui vẻ mà nói: “Cảm ơn! Cảm ơn! Đạo diễn Giang, thật sự cảm ơn ông!”

La Thiên giả dối lời kéo tay đạo diễn Giang lay nhẹ hai cái, về mặt “vui mừng”.

Đạo diễn Giang: “...” Sao lại không cảm nhận được chút thành ý gì thế này? Đạo diễn Giang không giống như Đường Diễn, bắt được đúng "kênh" của La Thiên.

Tuy là một đạo diễn có danh tiếng nhưng ông vẫn như cũ không cảm thấy được rốt cuộc La Thiên không có thành ý ở điểm nào, chỉ có thể cùng La Thiên nói giong hai câu, việc này liền xem như qua đi.

Sau khi Đường Diễn biết việc này cũng không nói gì thêm, hẳn biết La Thiên vẫn luôn muốn nổi tiếng, mà lời hứa cấp tài nguyên tốt này của đạo diễn Giang chính là điều La Thiên muốn nhất.

Đương nhiên không có ai nghĩ đến, La Thiên chuẩn bị một năm sau rời khỏi giới giải trí. Tài nguyên không có ý nghĩa gì cả!

La Thiên rất thức thời, giống như Trần Trường nói, nếu không có Đường Diễn làm chỗ dựa, chưa kể những người nguyên chủ từng đắc tội, chỉ riêng năng lực thôi thì cô không thể không nổi được!

Trước khiến người bắt nạt mình thương tích đầy mình, sau đó mang theo tiền chạy, quá hoàn hảo!

Truyện được đăng tại wattpad @dwlazp

Thời gian sau đó có lẽ Đường Diễn bận công việc, không tới đây, nhưng Triệu Vũ Lâm lại chạy tới.

“Thời Gian Vui Vẻ hiện tại tạm định là ba nam năm nữ, không rõ là người nào nhưng khẳng định đều là một đại bài*, cho nên đến lúc đó chúng ta nên tận lực tránh có xung đột với người ta.” Tuy rằng gần đây La Thiên thay đổi không nhỏ nhưng Triệu Vũ Lâm vẫn sợ cô thôi cũ này lắm.

**Đại bài: Nghệ sĩ nổi tiếng*

La Thiên gật đầu, Triệu Vũ Lâm giới thiệu đơn giản lịch trình đoàn phim gửi qua cho cô rồi nói: “Đại khái ở là mình ba tháng tám sẽ chính thức quay, địa điểm là ở nông thôn, hiện tại em chỉ biết là ở thành phố Nam Đan, chúng ta đến đó. Trước khi xuất phát sẽ có máy quay tới ghi hình lúc sáng sớm rời giường xuất phát nhưng không cho chúng ta biết thời gian chính xác.”

La Thiên gật đầu, đây là lần đầu tiên cô tham gia gameshow, có chút không quen.

Triệu Vũ Lâm tiếp tục nói: “Chị không cần quá khẩn trương, đây không phải phát sóng trực tiếp, nếu có vấn đề thì có thể xin cắt cảnh.”

La Thiên thờ phào, nhẹ nhõm gật đầu, dáng ngủ của cô thật sự không hề vắn nhả, có thể cắt đi cũng tốt.

Triệu Vũ Lâm mua hai vé máy bay ngày mừng hai tháng tám, muốn đến trước một ngày để có thể nghỉ ngơi một chút, ngày hôm sau trực tiếp bắt đầu quay cũng tốt. Thời Gian Vui Vẻ chỉ quay một lần nên cuối tháng tám là có thể kết thúc.

Ngày mừng một tháng tám, La Thiên bắt đầu thu dọn hành lý.

Triệu Vũ Lâm giúp cô đem đồ vật không cần thiết lấy ra tới, vừa lấy vừa nói: “Mấy đồ không cần dùng mà chiếm vị trí thì chị không nên mang theo, bất kể là chương trình gì cũng nên hạn chế mang đồ ăn. Nhưng chị có thể mang theo đồ ăn vặt để ăn trên đường đi...”

Triệu Vũ Lâm rất có kinh nghiệm, lời nhai nói không ít.

La Thiên dứt khoát buông tay để Triệu Vũ Lâm sắp xếp lại, còn mình cầm điện thoại qua một bên chơi, đúng lúc ấy, màn hình hiện lên tin nhắn nhắc nhở.

“Ngân hàng Trung Quốc xin thông báo: tài khoản có đuôi 7279 vào lúc 10:06 ngày một tháng tám đã chuyển vào tài khoản của quý khách 20 vạn, hiện tại quý khách có 236164.7* trong tài khoản.”

**Mình không rõ lắm các đơn vị tiền bên Trung, 236164.7 chắc khoảng hơn 23 vạn*

La Thiên sững sốt, “A!” một tiếng.

Triệu Vũ Lâm hỏi: “Chị làm sao vậy?”

La Thiên nói: “Nhận được tiền.” Cô nhất thời vẫn chưa phản ứng lại, tiền này là từ đâu ra.

Triệu Vũ Lâm nghĩ nghĩ, nói: “Đúng rồi, hôm nay đã mừng một, hẳn là thư ký Kiều chuyển tới. Mỗi tháng không phải đều chuyển vào ngày hôm nay sao?” Có cái gì mà giật mình?

Oa, 20 vạn! Một tháng liền có 20 vạn, La Thiển sờ sờ di động một lát mới chợt nhớ: “Đây là tiền lương tháng trước hay là tháng này của chị?”

Tiền lương?

Triệu Vũ Lâm giật giật khoe miệng, vô cùng bội phục mạch não của La Thiển, nhưng vẫn có trách nhiệm đáp: “Tháng này ạ, mỗi tháng đều là đưa tiền trước, đại khái là nhắc nhở chị hầu hạ tốt Đường tổng!”

La Thiển gật gật đầu nói: “Cách này thực sự có hiệu quả.” Thấy tiền đầu tháng thì cả tháng đều có động lực nha! Đường tổng vừa đẹp vừa có tiền, còn hào phóng như vậy, tiền lương nhiều như thế, quá tốt quá tốt!

Triệu Vũ Lâm cũng rất hâm mộ việc một tháng có 20 vạn, tuy cô sẽ không...*, nhưng nếu giống như Đường tổng thì có thể suy xét nha! Dù sao thì Đường tổng như vậy, cũng không biết nên nói là bị ngủ hay là ngủ người ta.

**Chỗ này bản convert để trống, có lẽ ám chỉ việc bồi ngủ*

Một tháng 20 vạn, một năm 240 vạn. La Thiển cùng Triệu Vũ Lâm đồng thời ngẩng đầu suy nghĩ, hai năm liền có 480 vạn, cảm giác cuộc đời không còn gì hối tiếc nữa rồi.

Triệu Vũ Lâm khụ một tiếng, hoàn hồn, tiếp tục nói: “Chị Thiển, chị xem thử còn cái gì muốn mang theo không?”

La Thiển choáng váng lắc đầu.

Buổi tối, Đường Diễn tới, La Thiển thể hiện mười tám võ nghệ của bản thân.

Hai chữ "Đường tổng" từ miệng cô nói ra, khác hoàn toàn âm điệu bình thường.

Đường Diễn: “...”

Ngày hôm sau, khi tổ đạo diễn tới gõ cửa, La Thiển đang say giấc, Đường Diễn vốn chất lượng giấc ngủ không tốt, thật vất vả mới ngủ được chưa bao lâu đã bị đánh thức, vô cùng khó chịu mặc áo ngủ “rẻ tiền” La Thiển mua cho hắn đi mở cửa.

“Đường Đường Đường Đường... Đường tổng” Thanh âm phó đạo diễn Hường Kiến Hoa lấp bấp mãi mới nói nên lời.

Đường Diễn nhìn hắn, không quen.

Lại nhìn đội quay phim phía sau, hỏi: “Quay sao?”

“Vâng!” Hường Kiến Hoa lên tiếng.

Đường Diễn nói: “Vào đi!”

Một đám người xám xịt đi vào, bởi vì những người khác địa vị quá cao, không nghĩ sớm như vậy đi quay bọn họ nên mới chọn bắt đầu từ La Thiển, không nghĩ tới lại gặp ngay Boss lớn của công ty sản xuất ra Thời Gian Vui Vẻ, trong lòng ngay lập tức lệ rơi đầy mặt.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Chia Tay Hằng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23

Edit: Linh Nguyệt

Đường Diễn tới phòng bếp lấy đồ uống cho những người này, thấy trong tủ lạnh vẫn còn ít điểm tâm ngọt chưa ăn hết, hầu kết hơi động, vẻ mặt vô cùng trấn định.

Đường Diễn lấy hồng trà La Thiển mua, loại bình một lít.

“Phía dưới bàn trà chắc là có ly, các người tự mình lấy.” Đường Diễn chỉ chỉ dưới bàn trà, sau đó nói: “Tôi đi vào gọi cô ấy.”

“Được.”

Đường Diễn xoay người vào phòng ngủ, sau đó hoài nghi quay đầu nhìn máy quay phim phía sau, nói: “Đừng quay.”

Khi mở hộp có nói muốn quay hình ảnh chân thực, đánh thức nghệ sĩ là phần rất quan trọng, nhưng Đường Diễn không muốn tiết lộ thông tin cá nhân, hơn nữa còn cả thân thể trần trụi của La Thiển.

“Sẽ không.” Hường Kiến Hoa bảo đảm nói.

Đường Diễn lúc này mới mở cửa đi vào, còn đóng cửa lại!

Mấy người trong phòng khách nhìn nhau, thợ quay xinh được chỉ định đi theo La Thiên - Ô Đình nói: “Trước tắt máy nhé?”

Hường Kiến Hoa gật đầu: “Dù sao đoạn này cũng phải cắt, cứ tắt đi! Mọi người cứ uống nước, uống xong tôi mang những người còn lại đi quay một người khác gần đây, Ô Đình cậu ở lại theo La Thiên!”

Ô Đình gật đầu, những người khác liền mở nắp hồng trà, một người rót một ly.

Một lát sau, La Thiên mặc xong quần áo bước ra. Cô không tỉ mỉ trang điểm, bên ngoài có một đám người đang đợi như vậy, cô cũng không muốn để mọi người phải chờ lâu hơn.

Cho nên khi La Thiên bước ra trên mặt chỉ bôi kem nền đơn giản, trên đầu còn có hai nhúm tóc xù lên*, vốn La Thiên đã tốn không ít thời gian mà vẫn không áp xuống được, cuối cùng đành từ bỏ.

**Gốc là "ngốc mao", mình đoán là chỉ tóc trên đầu dựng lên nên để tạm, bạn nào biết thì giúp mình nhé*

Nhưng Đường Diễn lại rất thích, khi La Thiên sửa sang lại mình Đường Diễn cũng đã chuẩn bị xong.

La Thiên vừa mở cửa, ánh mắt năm người bên ngoài đều chuyển qua đây.

La Thiên giống như bị cố định vào một chỗ, cứng ngắc mà mở miệng chào hỏi: “À... Mọi người vất vả rồi!” Mới năm giờ sáng đã tới đây, bọn họ hẳn phải chuẩn bị từ rất sớm! La Thiên chỉ có thể nói như vậy.

“Không vất vả, không vất vả.” Hường Kiến Hoa xua xua tay nói.

La Thiên nhìn máy quay phim đặt ở trên sofa hỏi: “Không quay sao?”

Hường Kiến Hoa sững sốt: “Quay?”

La Thiên ngây người, không quay thì các người tới đây làm gì?

Đường Diễn cố nén cười nói: “Quay đi! Không có việc gì cả, đến lúc đó che mặt tôi là được.”

La Thiên lúc này mới phản ứng lại, nhìn Đường Diễn sau đó cười nói: “Che bằng hình Doraemon nhé.”

Đường Diễn giật giật khóe miệng nói với Hường Kiến Hoa: “Đừng nghe cô ấy.”

Hường Kiến Hoa giơ tay thề thốt: “Sao có thể chứ! Chúng tôi sẽ làm mờ đi.”

La Thiên vốn dĩ là nói đùa, trong phút chốc mọi người đều nhẹ nhõm hơn không ít.

Ô Đình lại khiêng máy quay khắp nơi, trước kia khi La Thiên còn làm người phục vụ thì ở trong một phòng thuê khá cũ, cho nên cô sẽ dọn dẹp phòng ở gọn gàng ngăn nắp, ít nhất không để cho phòng vốn đã cũ nát càng thêm lộn xộn.

Dần dần dưỡng thành thói quen, nơi ở hiện tại không mời giúp việc mà công tác của La Thiên cũng không vội nên cô vẫn như cũ tự mình dọn dẹp.

Ô Đình không có vào phòng ngủ, phần lớn vì đó là nơi Đường Diễn ngủ, là không gian riêng tư. Khi Ô Đình tới gần đó, ánh mắt Đường Diễn liền nhìn chăm chăm hằm. Điều này làm cho Ô Đình có áp lực như núi, đành từ bỏ ý định quay phòng ngủ.

La Thiên bên kia mặc tạp dề, mở tủ lạnh trong phòng bếp xem xét.

Thức ăn trong tủ lạnh không nhiều lắm, bởi vì hai ngày nay sẽ phải rời đi nên Triệu Vũ Lâm không mua thêm để tránh hư hỏng.

“Đường... Đường, bữa sáng ăn đơn giản chút nhé!” La Thiên nuốt xuống hai chữ “Đường tổng”, nhất thời đặt biệt danh cho hằm, Đường tổng? Đường tổng? Đường Đường? Đường Đường? Được nha, Đường tổng thích ăn ngọt như vậy còn không phải là Đường Đường sao! Ha ha ha...

La Thiên vừa cười vừa lấy một hộp trứng gà ra khỏi tủ lạnh. Đường Diễn đã quen cô ngẫu nhiên sẽ phát bệnh thần kinh, nói: “Tùy.”

La Thiên quay đầu hỏi mấy người Hường Kiến Hoa: “Mọi người chắc cũng chưa ăn nhỉ! Tôi làm luôn nhé?”

Truyện được đăng tại wattpad @dwlazp

“Không cần không cần!” Hường Kiến Hoa lắc đầu, quay xong đoạn này, bọn họ chạy tới địa điểm tiếp sẽ có người đi mua bữa sáng.

La Thiên vừa lấy trứng gà vừa nói: “Không sao đâu, dù sao làm hai người cũng là làm, bảy người cũng là làm. Không khác biệt!”

Hôm nay La Thiên làm bữa sáng kiểu Tây nhưng không phải sữa bò bánh mì. La Thiên chiên cho mỗi người một quả trứng, hai miếng thịt xông khói, một lát chân giò hun khói, thuận tiện còn đặt lên trên nửa quả cà chua xắt lát. Toàn bộ bày biện xinh đẹp, tuy không nhiều lắm nhưng nhìn rất muốn ăn.

Hơn nữa từ học theo ký ức của nguyên chủ, La Thiên làm một ít sandwich, thêm một ly sữa chua, ở giữa đặt hai quả blueberry trang trí.

Đem bữa sáng bày lên bàn, còn có mứt trái cây, nước ép quýt, sữa bò, phong ngừa mọi người ăn không đủ no muốn dùng thêm hay người không uống quen sữa chua có

thể đổi thành nước quýt hoặc sữa bò.

Trên bàn phút chốc đặt đầy đồ ăn, vừa phong phú lại vừa đẹp mắt, Ô Đình nhin không được quay lại hai lần.

“Cô ở đây ăn với Đường tổng đi! Chúng tôi ăn ở ngoài kia là được rồi.” Hương Kiến Hoa chỉ chỉ phòng khách.

La Thiến nhìn nhìn rồi hỏi: “Như vậy có bất tiện không?” Dù sao cũng chẳng phải chỗ để ăn cơm, ngồi ở đó ăn nhất định không thoải mái.

Hương Kiến Hoa xua xua tay nói: “Không đâu, không đâu, chúng tôi quen rồi. Vốn đang chuẩn bị ăn ở trên xe mà cô đã làm bữa sáng cho chúng tôi, như vậy là tốt lắm rồi. Hơn nữa, cô cùng Đường tổng ăn ở đây, chúng tôi vừa lúc quay thêm chút hình ảnh.”

La Thiến gật đầu, Ô Đình liền vừa ăn vừa đem máy quay nhắm ngay bàn ăn, sau đó nghiêm túc thưởng thức, tay nghề La Thiến quả thật không tồi!

“Một lát nữa anh sẽ tới công ty sao?” La Thiến vừa uống sữa chua vừa hỏi.

Đường Diễn gật gù đầu, La Thiến làm xong bữa sáng cũng đã hơn sáu giờ, ăn xong chắc vừa hay đến bây giờ, đến công ty tuy rằng hơi sớm nhưng cũng không sao cả.

“Ồm, một lát em sẽ xuất phát, tháng này chắc đều sẽ không ở nhà.”

Đường Diễn nhíu mày: “Ở giữa không phải có mấy ngày nghỉ ngơi sao?”

“Có, nghỉ ngơi ngày, nhưng nếu về rồi lại tới thì phiền phức quá.” La Thiến không giống những nghệ sĩ khác, cho dù chỉ có một chút thời gian nghỉ cũng muốn suốt đêm chạy tới nơi khác quay show.

Có tính lực như vậy, La Thiến nguyên ý đem thời gian này dùng để ngủ ở khách sạn.

Đường Diễn không nói gì, sau khi ăn xong, La Thiến tiễn hân ra cửa.

La Thiến lại đi đem hành lý lôi ra, còn có một cái ba lô không lớn, làm bộ dáng muốn xuất phát, ghi hình buổi sáng liền kết thúc.

Nhìn đồng hồ mới hơn bảy giờ, Hương Kiến Hoa liền nói: “Tôi đi trước, Ô Đình sẽ đi theo cô.” Thành phố này còn có hai người phải đi phỏng vấn, hân liền rời đi trước.

Sau khi La Thiến đem người tiễn đi, Ô Đình đóng máy quay, nói: “Người đại diện của cô đâu?”

“Tôi đã gọi rồi, cô ấy rất nhanh sẽ tới.” La Thiến nói rồi trở về dọn dẹp bàn ăn, xong xuôi mới khoác ba lô, đẩy rương hành lý ra cửa.

Triệu Vũ Lâm mở cửa xe ô tô chờ ở dưới, ba người vội vội vàng vàng chạy đến sân bay.

Có lẽ là khác chuyến nên khi lên máy bay La Thiến này không nhìn thấy người tham gia show nhưng lại thấy Lâm Phi. Vừa hay, Lâm Phi đang ngồi ngay sau La Thiến.

“Lâm Phi, nghe nói mấy hôm trước khi cô đưa cơm lên cấp trên rất vui vẻ. Tôi đã nói tay nghề cô tốt mà, cô xem, lần này đi công tác liền có tên của cô.”

La Thiến sững sốt, đưa cơm? Đưa đến chỗ Đường Diễn? Bọn họ sớm như vậy đã gặp nhau sao? Không thể nào?

La Thiến xác định mình cũng không có thay đổi cái gì mà?

“Đâu có? Tổng tài đại nhân đã giúp tôi, tôi cũng chỉ có thể dùng cách này báo đáp, nghe nói dạ dày anh ấy không tốt, hy vọng như vậy có thể giúp anh ấy!” Giọng Lâm Phi nhu hòa êm tai.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Chia Tay Hằng Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24

Edit: Linh Nguyệt

CMN, hai người này thông đồng từ khi nào?

La Thiến nhanh chóng gửi tin nhắn cho Đường Diễn trước khi máy bay cất cánh, cô không biết có phải cốt truyện đã thay đổi hay không: “Đường tổng! Sắp tới em không ở đó thì bữa sáng của anh làm sao bây giờ? Buổi sáng uống cà phê không tốt cho dạ dày đâu.”

Khi Đường Diễn nhận được tin nhắn thì biểu cảm sinh động hơn không ít, rốt cuộc còn biết quan tâm tôi, coi như có lương tâm!

Cho nên La Thiến nhận lại tin nhắn của Đường Diễn tiên sinh ngạo kiêu: “Không cần cô lo lắng, tôi tự có thể giải quyết.”

Hả? Giải quyết như thế nào? La Thiến nghĩ.

“Vậy sao! Để thư ký Kiều mua bữa sáng cho anh đi!”

“Nhà tôi có người làm nấu cơm.”

“Ồ!”

Sau đó... Liền không có sau đó, Đường Diễn cau mày cảm di động, thế là xong rồi? Mới vừa phát tiền lương cho cô mà cô đã vô trách nhiệm như vậy rồi, hơn nữa tháng này đều không ở đây, vẫn được lấy tiền lương của tôi mà còn không biết đường nói hai câu dễ nghe.

Đường Diễn hoàn toàn không có chú ý mạch nào mình như thế nào chuyển tới mặt này, nhưng với La Thiển một chút cũng không hề nhiệt tình nhắn ại, hẳn cảm thấy mình quá mệt.

La Thiển quay đầu nhìn Lâm Phi ở phía sau, Lâm Phi lớn lên so với La Thiển thì hơi nhu nhược một chút, cũng là gương mặt của con gái phía nam, nếu nhất định phải nói, chắc sẽ là cảm giác giống như Lâm Đại Ngọc*!

**Lâm Đại Ngọc: nhân vật trong tiểu thuyết Hồng Lâu Mộng của tác giả Tào Tuyết Cần*

“Chào cô!” Chú ý tới ánh mắt của La Thiển, Lâm Phi nhìn qua chào hỏi, sau đó hơi sừng sốt một chút, đột nhiên nói: “A! Cô là Đường tổng...”

“Bạn gái!” La Thiển nhanh nhẩu tiếp lời, dù sao thì cũng không thể nói là tình nhân mà. Tuy không sai, nhưng vẫn cảm thấy hơi quái quái.

Nét mặt Lâm Phi cứng đờ, cười cười, không nói tiếp.

La Thiển nhú mày, đây là biểu cảm gì thế?

Cô gái bên cạnh Lâm Phi cười nhìn La Thiển, nói: “Tôi không hề nghe nói Đường tổng có bạn gái mà!” Nhưng Đường tổng có tình nhân là việc mọi người đều biết, La Thiển ở công ty bọn họ khá nổi danh, dù sao cũng là người trước kia không biết xấu hổ một ngày tới ba lần, bị đuổi ra mà vẫn còn tới.

“Vì sao lại phải nói với các người?” La Thiển nghi hoặc, ông chủ vì sao lại phải thông báo cho nhân viên?

Cô gái bên cạnh Lâm Phi sừng sốt, sắc mặt trắng xanh luân phiên thay đổi, tự nhiên cảm thấy La Thiển nói rất có đạo lý.

La Thiển quay người lại, đeo bịt mắt, lúc thấy Lâm Phi thật ra cô không có cảm giác gì, nhưng ký ức của nguyên chủ lại hiện lên, Lâm Phi vốn không xấu, đúng vậy, cô cái gì cũng không có làm.

Người đánh gãy hai chân nguyên chủ là người yêu thầm cô ấy, cũng là nam phụ của quyển sách này Phùng Nhất Khê, khiến những năm tháng sau này của nguyên chủ đều sống dựa vào xe lăn, mỗi khi thời tiết chuyển xấu thì khớp xương lại đau nhức như tra tấn thần kinh nguyên chủ.

Tuy tiểu thuyết không viết rõ ràng chi tiết sự việc nhưng trong ký ức của nguyên chủ lại có, khi sắp bị đánh gãy hai chân, vốn chỉ cần một câu nói của Lâm Phi có thể ngăn cản chuyện này xảy ra, mà nữ chính lại không nói.

Đây vốn không phải trách nhiệm hay nghĩa vụ của cô ấy, nguyên chủ từng hại cô, cô có thể không cần thánh mẫu như vậy. Nhưng La Thiển lại cảm thấy, có thể là Lâm Phi cho phép Phùng Nhất Khê làm như vậy vì trong nội tâm Lâm Phi cũng hy vọng chuyện này xảy ra.

La Thiển cảm thấy, nguyên chủ đã làm sai quá nhiều chuyện, sau khi Lâm Phi và Đường Diễn ở bên nhau, Đường Diễn vì muốn Lâm Phi hết giận mà chặt đứt mọi công việc của nguyên chủ.

Đối với nguyên chủ mà nói, không có công tác, chỉ có thể ở bên ngoài lẩn lộn tìm cách sống, trừng phạt như vậy đã đủ rồi. Không đến mức, không đến mức muốn chặt đứt hai chân nguyên chủ.

Đại khái là ký ức này tự nhiên xuất hiện khiến La Thiển có chút khó chịu, nằm ở đó không nói gì. Tuy chỉ là ký ức nhưng cái loại cảm giác khó chịu, đau nhức này lại khiến La Thiển cảm thấy mình cũng từng trải qua bởi vậy làm cho tâm trạng cô lập tức chịu ảnh hưởng.

Đây không phải lần đầu tiên cô thấy Lâm Phi, lần trước thấy cũng không có tình huống thế này, La Thiển đoán, có lẽ là bởi... Lâm Phi đã bắt đầu có ý với Đường Diễn!

“Chị Thiển, tới rồi!” Triệu Vũ Lâm lay người La Thiển.

La Thiển đứng dậy, Triệu Vũ Lâm giúp cô lấy hành lý, Ổ Đình bắt đầu điều chỉnh máy quay, chắc là muốn quay hình ảnh La Thiển đến sân bay.

Cô gái đi theo cạnh Lâm Phi nhìn La Thiển diễn xuất, khó chịu nói: “Chẳng lẽ không thể tự đuổi tay lấy hành lý sao?”

La Thiển quay đầu nhìn cô ấy, vẻ mặt vô tội nói: “Không thể!”

“...” Nếu La Thiển nói cái khác, cô còn có thể đáp hai câu, đa số mọi người gặp tình huống này đều sẽ nói không phải, cô thật sự không biết nên nói lại như thế nào, chẳng lẽ nói người ta không được đi học sao?

Cứ như vậy chia tay trong tâm trạng không vui, La Thiển mới chậm rãi khôi phục tâm trạng, sau đó nghĩ lại mới sợ hãi vỗ vỗ ngực: “Cảm xúc của nguyên chủ cũng thật mãnh liệt, nhưng mà cũng có thể lý giải là được.”

Sau khi tới khách sạn cô cũng gặp những người khác, không biết người tới sẽ là ai.

Truyện được đăng tại wattpad @dwlazp

Ngày hôm sau, từ sáng sớm Triệu Vũ Lâm đã giúp La Thiển sửa soạn, sau đó mang theo La Thiển ngồi xe đến địa điểm quay.

La Thiển là người đến sớm nhất, Triệu Vũ Lâm nghĩ cô là người mới, không nên đến sau cái vị tiền bối. La Thiển gần đây cũng rất nghe lời, cô liền mang La Thiển đến sớm một chút.

“Bên kia là Thời Chấn, tổng đạo diễn của Thời Gian Vui Vẻ. Phó đạo diễn Hường Kiến Hoa, chắc chị đã gặp qua rồi...” Triệu Vũ Lâm vừa đi vừa giới thiệu cho La Thiển, sau đó mang theo La Thiển đi lên chào hỏi.

Thời Chấn thấy La Thiển cũng không có biểu hiện quá vui vẻ, chỉ gật đầu nói: “Tối rồi sao? Trước cứ qua bên kia ngồi đi, những người khác chắc sẽ tới nhanh thôi.”

La Thiển gật đầu nhưng Hường Kiến Hoa lại hoà nhã nhìn cô hỏi: “Cô đã ăn sáng chưa? Nếu chưa thì cầm cái này ăn đi! Bánh mì đoàn phim thật ra ăn không ngon đâu.”

Thời Chấn lờm lẩn một cái, hần cũng không để ý tới, La Thiển nhận lấy bánh mì, mỉm cười nói: “Cảm ơn anh.”

“Không cần khách khí! Coi như là đáp lễ lần trước ăn sáng ở nhà cô đi!” Hường Kiến Hoa nói.

La Thiển cười cười, giữ lại cho mình một cái, đưa cho Triệu Vũ Lâm một cái, mỗi người cầm một cái bánh mì ngồi trong góc ăn, ngay lập tức La Thiển cảm thấy mình thật thê lương.

“Cần gì phải lấy lòng cô ta?” Thời Chấn nhìn Hường Kiến Hoa nói.

Hường Kiến Hoa cười cười: “Cũng không hẳn là thế, tính tình cô ấy thật ra khá tốt, không giống như lời đồn đãi đâu. Lại nói, anh cần gì phải thế? Đường tổng nhét người vào, anh cứ nhận là được, dù sao cũng không phải chỉ có cô ấy là được nhét vào.”

Thời Chấn thờ dài, bất kể là tác phẩm cũng đều sẽ có người như vậy, nhưng hần lại không có cách nào khác.

Hường Kiến Hoa vỗ vỗ vai Thời Chấn, Thời Chấn chính là quá cứng nhắc, nếu không thành tựu của hần sẽ không chỉ có như vậy.

Hường Kiến Hoa và Thời Chấn vừa lúc lại trái ngược, hần khéo đưa đẩy, cũng biết thỏa hiệp, đem hai người sắp xếp cùng nhau, không biết là cố ý hay là vô tình.

“Cô La Xuân không tới sao?” Thời Chấn hỏi, hần tới đây làm đạo diễn cũng là do giám chế Cổ La Xuân giới thiệu.

Hường Kiến Hoa lắc đầu nói: “Ai biết, dù sao hần cũng chỉ có cái danh thôi.”

Khi La Thiển và Triệu Vũ Lâm ở bên này ăn thì máy quay được đặt lên giá bắt đầu ghi hình, Hường Kiến Hoa còn tốt bụng quay lại hình ảnh La Thiển ăn bánh mì.

Đây xem như là chính thức bắt đầu rồi?

La Thiển sừng sốt, nhìn Triệu Vũ Lâm hỏi: “Không cần chờ những người khác tới sao?”

Triệu Vũ Lâm nhỏ giọng nói bên tai cô: “Chương trình này không có kịch bản, chủ yếu là muốn quay phản ứng lúc xuất hiện của mọi người. Dù sao cũng không thể tới rồi lại quay lại mà, cho nên đây là đang chuẩn bị, bọn họ bắt đầu quay chứng tỏ có người tới rồi.”

La Thiển ngờ ngẩn mà nhìn Triệu Vũ Lâm, rất muốn hỏi, vậy chúng ta tới đây sớm như vậy làm gì?

Đương nhiên là Triệu Vũ Lâm đã hoàn thành vai trò của một người đại diện nên muốn giúp La Thiển trở thành một người mới khiêm tốn.

Nhưng La Thiển vẫn còn nghĩ mình chỉ là người làm công kiếm tiền nhân vật, kiếm đủ rồi thì sẽ mua phòng.

“Đến rồi!” Triệu Vũ Lâm nói.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Chia Tay Hằng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25

Edit: Linh Nguyệt

Vùng nông thôn này đường rất hẹp, là Thời Chấn cố ý chọn, xe không thể tiến vào.

Cho nên La Thiển nghe được tiếng động truyền đến dưới triền núi. Sau đó, cô nhìn thấy một người phụ nữ kéo hai vali hành lý đi đến, trên lưng còn đeo một cái balo, đó là còn chưa tính túi xách trên tay.

La Thiển - người chỉ có một vali hành lý và một balo nhỏ: “...”

“Đây là nữ diễn viên được chào đón nhất năm nay Mễ Tuyết Phi!” Thời Chấn khi quay hình cô ấy, nói một câu vào microphone. Nhân viên ở hiện trường rất phối hợp mà vỗ tay, bầu không khí nhất thời trở nên vô cùng náo nhiệt.

La Thiển: “...” Cảm giác chịu đối xử khác nhau, ủy khuất quá.

La Thiển nghĩ đến phần hậu kỳ còn có thể chen thêm bong bóng phấn hồng cùng các loại màu sắc sặc sỡ.

Mễ Tuyết Phi từ xa nhìn qua bên này, cố hết sức mỉm cười.

Triệu Vũ Lâm lại không có nghĩ nhiều như vậy, nhỏ giọng nói bên tai La Thiển: “Mễ Tuyết Phi hiện giờ là tiểu hoa đán trong nước.” Vừa nói vừa vờn ngón tay cái,

“Quan trọng nhất là cô ấy rất lợi hại, sau năm 25 tuổi mới bắt đầu có danh tiếng. Hiện giờ đã 27 tuổi, năm nay mới chân chính nổi tiếng, danh hiện đệ nhất lưu lượng năm nay hoàn toàn xứng đáng. Mỗi được cô ấy thì ratings sẽ có bảo đảm, thù lao đóng phim hiện giờ của người ta hoàn toàn không thua kém gì ảnh hậu.”

La Thiên bội phục mà gật đầu, đạo diễn Thời Chấn bên kia quan tâm hỏi: “Hành lý của Tuyết Phi có về không ít nhỉ!”

Mẽ Tuyết Phi đem hành lý sắp xếp tốt, đứng trước máy nói: “Phụ nữ chính là như vậy, lúc ra khỏi cửa thời điểm chi hận không thể dọn hết qua đây.”

Đạo diễn lại cùng Mẽ Tuyết Phi nói hai câu, sau đó lại có tiếng người tới.

La Thiên duỗi dài cổ, Triệu Vũ Lâm giật mình hô một tiếng: “Là Tiêu Vinh Thanh.”

La Thiên kỳ quái nhìn Triệu Vũ Lâm, hỏi: “Rất lợi hại sao?” La Thiên không có hiểu biết gì về giới giải trí ở thế giới này, nguyên chủ cũng không có toàn diện, tuy rằng nhận biết được nhưng không rõ ràng như Triệu Vũ Lâm.

“Đương nhiên là lợi hại!” Triệu Vũ Lâm nói: “Này nhé! Người mới vừa đến là nữ chính đỉnh nhất, mấy năm trước cũng được coi là đệ nhất lưu lượng. Hiện tại đổi thành vừa đóng phim vừa mở phòng làm việc, phim truyền hình tham gia diễn đều đạt doanh thu cao nhất năm, danh tiếng cũng không tồi, đầu tư mấy bộ phim cũng đều kiếm lời cả!”

La Thiên gật đầu, Triệu Vũ Lâm tiếp tục nói: “Còn có... Cô ta trước kia cũng là tình nhân của Đường tổng.”

La Thiên mắt mở to nhìn Triệu Vũ Lâm: “Cô ấy cũng vậy?”

Triệu Vũ Lâm thấy La Thiên không ghen, nhẹ nhàng thờ ra tiếp tục nói: “Cũng mấy năm trước rồi! Lúc đi theo Đường tổng cô ta có thể xem là tiểu hoa đán, địa vị cũng tầm như Lâm Giai Thần hiện giờ. Không tính là cao nhưng cũng không tính là vô hình, sau đó được Đường tổng trực tiếp nâng lên. Tự người ta cũng có kỹ thuật diễn, có tài nguyên, chủ yếu là... vô cũng khéo léo đưa đẩy, dù sao sau khi rời khỏi Đường tổng thì những cái Đường tổng để lại cũng đủ giúp cô ta đi đến địa vị hiện giờ.”

La Thiên nhìn nhìn Tiêu Vinh Thanh, trong nháy mắt có cảm giác không so sánh sẽ không đau thương. Tiêu Vinh Thanh đi theo Đường tổng leo lên được vị trí này mà mình lại chỉ nghĩ đi làm Bao Tô Bà. La Thiên ủy khuất về hình xoắn ốc trên mặt đất nhưng năng lực cô như thế, cũng không có cách nào khác.

Tiêu Vinh Thanh giống như Mẽ Tuyết Phi, được đoàn phim nhiệt liệt hoan nghênh, có lẽ là vô tình, cô liếc mắt nhìn La Thiên ở bên kia một cái.

La Thiên trộm thấy được, nhỏ giọng nói với Triệu Vũ Lâm: “Vừa rồi cô ấy nhìn chị.”

Triệu Vũ Lâm lại không nhìn về phía Tiêu Vinh Thanh, chỉ cúi đầu nói: “Đương nhiên rồi, đừng nhìn cô ta lúc Đường tổng muốn kết thúc ra đi dứt khoát thế nào, đó là vì cô ấy thông minh. Trên thực tế, đi theo Đường tổng rất tốt, ra khỏi cửa có mặt mũi, ngày thường còn có thể cung cấp trợ giúp, cô ta có thích Đường tổng hay không em không biết, nhưng nghe nói vẫn luôn muốn liên hệ với Đường tổng.”

La Thiên sùng sốt: “Sao em biết?”

Triệu Vũ Lâm cười xấu xa, nói: “Lúc chị đi vào tìm Đường tổng không phải em đều ở phòng thư ký chờ sao? Khi nói chuyện phiếm có nhắc qua, các cô ấy tuy nói không biết Tiêu Vinh Thanh có thích Đường tổng không nhưng người sáng suốt đều có thể nhìn ra cô ta có ý với Đường tổng.”

La Thiên bĩu môi, đó là cô ấy không biết Đường Diễn nhẫn tâm như thế nào, tuy nguyên chủ đối với Lâm Phi không tốt nhưng đối với Đường Diễn lại thực sự tận tâm tận lực, đương nhiên, việc hãm hại thù cho vợ hãm thì La Thiên không có lời gì để nói.

Nhưng hãm quá độc ác. Nếu Phùng Nhất Khê đánh gãy hai chân nguyên chủ về thể xác thì Đường Diễn ép nguyên chủ không thể có công việc, chỉ có thể bày quán vỉa hè, nhặt rác, làm người dọn vệ sinh... lại đánh gãy hai chân nguyên chủ về tinh thần.

Nhưng cô có thể làm gì bây giờ? Trả thù hãm? La Thiên nghĩ thôi cũng thấy run, nếu trả thù những người này rồi bị trả thù lại thì hậu quả không dám tả, cô vẫn nên ngoan ngoãn chờ cốt truyện qua xong, sau đó sống yên bình đến hết cuộc đời!

“Đi chào hỏi thôi.” Triệu Vũ Lâm đẩy đẩy cô.

La Thiên bình tĩnh lại, đứng dậy đi chỗ hai người kia tươi cười nói: “Xin chào, tôi là người mới La Thiên.” Tường phải nói tôi thích các cô chứ!

Đây đều là hai người nổi tiếng, nếu nói thích cả hai thì cũng quá giả dối rồi! Nói thích một người thì lại đắc tội người kia nên La Thiên ăn nói vụng về thức thời mà ngậm miệng.

Mẽ Tuyết Phi cười, bắt tay La Thiên nói: “Chào cô, sau này xin chiếu cố nhiều hơn.”

Tiêu Vinh Thanh lại tương đối rụt rè, chỉ hơi hơi mỉm cười, bắt tay La Thiên rồi nói: “Mong chiếu cố nhiều hơn!”

Không biết những người khác khi nào đến, mọi người trước cứ từng người nghỉ ngơi, người đại diện của Mẽ Tuyết Phi và Tiêu Vinh Thanh đã trộm đến chỗ máy quay không quay đến chờ hai người.

Chờ hai người đi qua thì ghế nằm đã chuẩn bị tốt, có người cầm quạt điện, có người bê nước khoáng, người đại diện cầm văn kiện nói bên tai hai người.

La Thiên: “...”

La Thiên yên lặng trở về cạnh Triệu Vũ Lâm, ngồi xổm xuống, sau đó hỏi: “Vũ Lâm, sao chị không có ghế nằm?”

Triệu Vũ Lâm xấu hổ cười: “Em không khiêng được!” Triệu Vũ Lâm mang theo không ít hành lý đi lên, thật sự là không có sức lực khiêng thêm ghế nằm.

Truyện được đăng tại wattpad @dwlazp

La Thiến yên lặng nhìn đoàn đội năm, sáu người bên kia, nói với Triệu Vũ Lâm: “Em nói xem, người với người sao lại khác biệt đến vậy?”

“Nếu không... em đi mượn ghế cho chị nhé?” Triệu Vũ Lâm nói.

La Thiến xua xua tay, ngoại trừ Thời Chấn đang ngồi, những người khác đều đang đứng, một ghế nhỏ cũng không thấy, vẫn là không nên đi thi hơn, đỡ mất mặt.

La Thiến đặt vali nằm ngang, cùng Triệu Vũ Lâm ngồi lên trên. Thời tiết nóng, Triệu Vũ Lâm đưa hai người mỗi người một chai trà lạnh.

Rất nhanh, chỗ sùnn núi lại truyền đến tiếng động.

Triệu Vũ Lâm nhìn nhìn, nhỏ giọng nói: “Là Mạnh Giang.”

Người này La Thiến biết, là ảnh đế mấy năm, vẻ ngoài kiên cường, không quá đẹp nhưng kỹ thuật diễn lại vô cùng tốt, bị mai một đến năm gần 30 tuổi mới được đạo diễn đào ra, mấy năm nay ở mảng điện ảnh đều lấy được thành tích vô cùng tốt.

Ba người lại ngoan ngoan đi lên chào hỏi đại tiền bối, Mạnh Giang trước kia tuy không nổi nhưng vẫn luôn ở giới giải trí, cho nên bối phận của hắn cũng hơn hẳn ba người ở đây.

Mạnh Giang tới không bao lâu, lại có một nam minh tinh đến, người này La Thiến cũng biết.

Tề Văn Hàm, giống Tiêu Vinh Thanh, đã vài lần đoạt được giải thưởng, lớn lên cũng đẹp. Hắn không nhận phim thần tượng, đối với việc nhận kịch bản khá kĩ tính, cũng chậm rãi chuyển hình, năm nay mới ra bộ điện ảnh đầu, nhưng cũng không kiếm được nhiều. Trong giới giải trí xem như đi đến đâu chắc đến đấy, từ quần chúng đến vai phụ, đến vai chính phim thần tượng rồi bây giờ là vai phụ phim điện ảnh. Rất rõ ràng, tiếp theo phần lớn thời gian của hắn sẽ dành để tiến vào mảng điện ảnh.

La Thiến mới ngồi xuống không bao lâu, chỉ có thể lại đứng dậy cùng hắn chào hỏi. Những người khác đều là những người có địa vị, có người tới chào hỏi hắn, có người được hắn chào hỏi, La Thiến cũng không thêm đề ý, chào hỏi lại đi trở về.

“Vũ Lâm, còn mấy người nữa thế?” Thời tiết càng ngày càng nóng, La Thiến chịu không nổi dùng tay làm quạt hỏi.

“Còn ba người nữa, chắc sẽ nhanh thôi.” Triệu Vũ Lâm nói.

Đúng như Triệu Vũ Lâm nói, rất nhanh lại có thêm một nam minh tinh xuất hiện. La Thiến nhìn mà sững sốt, Lâu Tùng Nguyên? Người này tuy cô không quen biết, nhưng nơi nơi đều có quảng cáo của hắn.

Triệu Vũ Lâm giải thích: “Giống Mễ Tuyết Phi, cũng là đệ nhất lưu lượng. Lớn lên... là gương mặt mà thiếu nữ thích nhất, ngoại trừ ca hát cũng chẳng có sở trường gì đặc biệt. Nhưng hắn cái gì cũng không cần làm, chỉ cần nhận quảng cáo thôi cũng nhận đến mỏi tay, lưu lượng so với Mễ Tuyết Phi còn muốn cao hơn. Thủ lao của hắn nếu đóng phim, chỉ sợ cũng chẳng kém Mạnh Giang là bao!”

La Thiến gật đầu, Lâu Tùng Nguyên được nhiệt liệt hoan nghênh, vừa an vị thì lại có người mới đến đến.

Triệu Vũ Lâm nhìn người mới xuất hiện người nói: “Người này chắc em không cần giới thiệu chị cũng biết. Du Mạn, hiện tại không phát triển trong nước, đã bảy, tám năm trong nước không có tác phẩm của cô ấy. Nhưng ở nước ngoài lại khá nổi, thăm dò nhất định có mặt. Hiện tại xem tin tức cũng có thể thấy, không ngờ lại có thể mời cô ấy đến.”

La Thiến bội phục nhìn Triệu Vũ Lâm: “Em hiểu biết nhiều thật đấy!” Triệu Vũ Lâm cười.

Mọi người trong đoàn ngạc nhiên, vui mừng, chào hỏi... đều thể hiện bộ dáng sùng bái khi nhìn thấy thần tượng, La Thiến nhìn, sau đó bị Triệu Vũ Lâm đẩy tới gia nhập.

Chờ bảy người chuẩn bị tốt đứng ở một bên, Thời Chấn mới phát hiện còn có người chưa tới. Hắn nhìn đồng hồ, nói với Hường Kiến Hoa: “Sao còn có người không tới?” Khẩu khí rất không tốt.

Hường Kiến Hoa nhìn tư liệu, thờ dài nói: “Là người của Tạ tổng.”

“Tôi đã nói không cần nhét người rồi mà, không cần. Lại mới ngày đầu tiên, là đại minh tinh à?” Thời Chấn tức giận nhìn máy quay.

Hường Kiến Hoa thờ dài nói: “Dù sao cũng là người của Tạ tổng, không có cách nào khác. Chờ một chút đi!”

Thời Chấn tức giận, bởi vậy ánh mắt nhìn La Thiến càng khó chịu.

La Thiến vô tội nói với Triệu Vũ Lâm: “Vi sao người khác đến trễ hắn lại nhìn chị không vừa mắt? Chị cũng có đến trễ đâu.”

Triệu Vũ Lâm kéo kéo tay cô: “Bởi vì chỉ có chị cùng người đó là do người khác nhét vào.”

La Thiến tiếp tục nói: “Vậy cũng không thể giận chó đánh mèo chị chứ!”

“Không sao cả, chị là người của Đường tổng, nhà đầu tư lớn nhất ở đây, hắn không dám làm gì chị đâu.”

La Thiến sững sốt, nhỏ giọng hỏi: “Chị lợi hại như vậy sao?”

Triệu Vũ Lâm cũng sững sốt, lập tức nói: “Em không phải đang khen chị!” Em là muốn chị đừng lúng túng, nhưng chị ngàn vạn đừng gây chuyện nha!

Cuối cùng một giờ sau, đúng mười một giờ, truyền đến tiếng đẩy hành lý.

Tất cả mọi người nhẹ nhàng thờ ra, cuối cùng cũng tới.

Chỉ có Thời Chấn sắc mặt đã đen như đáy nồi.

Người tới là một nữ sinh trẻ tuổi, mặc váy ngắn thể thao, mang theo mũ vận động mũ, cả người dưới ánh mặt trời có vẻ rất có sức sống.

Cô ấy đẩy một vali hành lý màu hồng phấn chạy vội đến, vừa đến liền ngượng ngùng cười nói: “Thực xin lỗi thực xin lỗi, tôi bị tắc đường.”

Thời Chấn còn có thể nói cái gì? Chỉ có thể hằm hừ nói: “Giờ thông báo quả thật dễ tắc đường.” Cho nên, cô không thể tới trước sao?

Nữ sinh thấy phía sau là một đám tiền bối, che miệng hét chói tai chạy, sau đó chào hỏi một lượt, nói người này là thần tượng của mình, người kia cũng là thần tượng của mình. Lúc thấy Du Mạn còn vui mừng nói, “Tôi từ nhỏ là xem anh trên TV mà lớn lên.”

Du Mạn: “...”

La Thiên ở một bên nhìn đến tròn mắt há mồm, ngơ ngác hỏi: “Có phải chị không hợp cách không?” So với người ta thì cô hình như quá lãnh đạm rồi?

Triệu Vũ Lâm che mặt nói: “Không không không, chị như vậy là tốt rồi, ngàn vạn đừng học cô ấy.” Chị không phát hiện mặt các tiền bối kia đều đen rồi sao? Không chỉ tới muộn mà còn đắc tội hết mọi người, giá trị thù hận lúc này chắc tăng cao lắm rồi.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Chia Tay Hằng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 26

Edit: Linh Nguyệt

La Thiên gật gù đầu, hỏi: “Ai thế? Chị không quen.”

Triệu Vũ Lâm quả nhiên hiểu biết, chỉ cần là giới giải trí này, cô đều biết: “Nguy Khả Tĩnh, cũng coi như là một người mới. Tốt nghiệp học viện điện ảnh liền tham diễn một phim chiếu mạng, hiện tại đi theo tổng tài Tạ Phú - Viêm Hoành. Trong Thời Gian Vui Vẻ hẳn là nhà đầu tư lớn thứ hai nên Viêm Hoành là đệ nhị đại nhà đầu tư, cho nên Nguy Khả Tĩnh xem như là đi cửa sau tiến vào.”

La Thiên tiếp tục gật đầu nói: “Người trẻ tuổi thật có sức sống!”

Người cuối cùng đến là đông đủ, tám người xếp thành một hàng. Nguy Khả Tĩnh và La Thiên đứng đầu hai bên. Xem ra Nguy Khả Tĩnh đã bị người đại diện của mình nói một hồi rồi.

“Hoan nghênh mọi người tới Kiều Nham Hương, đây là thôn mẫu mực của thành phố Nam Đan, trải qua mấy năm nỗ lực đã trở thành một thôn sạch đẹp, văn minh. Gần đây du lịch thành phố Nam Đan phát triển cũng góp phần giúp Kiều Nham Hương phát triển hơn.”

“Mấy năm nay, người tới Kiều Nham Hương du lịch nối liền không dứt. Kiều Nham Hương có khách sạn Phạm Gia, hiện giờ vợ chồng hai người rời nhà đi du lịch, khách sạn lại không có người trông hộ. Cho nên, hai người đã viết thư cho đoàn phim chúng ta, hy vọng có thể giúp họ quản lý khách sạn. Hiện giờ, nhiệm vụ của mọi người chính là trước khi vợ chồng Phạm gia trở về, phải làm tốt nhiệm vụ.”

Đạo diễn vừa nói xong liền có người đem nhiệm vụ phát cho tám vị nghệ sĩ.

La Thiên mở ra nhìn, người có tuổi lớn nhất, địa vị lớn nhất Du Mạn lên tiếng: “Xin giúp đỡ chăm sóc tốt vườn rau, vườn trái cây và gia súc, xin quản lý khách sạn Phạm Gia.”

Đạo diễn cười ha hả nói: “Nhiệm vụ của mọi người giống như trên giấy ghi, sẽ có người dạy mọi người nên làm như thế nào. Bây giờ chúng ta tới khách sạn Phạm Gia, phòng của mọi người đã chuẩn bị xong rồi.”

Đương nhiên, không cho phép hỗ trợ vận chuyển hành lý nên những nữ minh tinh mang theo nhiều hành lý nháy mắt ai oán kêu than.

Nguy Khả Tĩnh đẩy hành lý tới cạnh La Thiên, mở miệng hỏi: “Cô cũng là người mới sao?”

La Thiên lắc đầu nói: “Cũng không hẳn!”

“Hả, vậy sao tôi lại không biết cô nhỉ?” Nguy Khả Tĩnh hỏi.

La Thiên giật giật khóe miệng, người này thật sự lắm chuyện, nhưng ngại vì có máy quay, La Thiên chỉ có thể mỉm cười nói: “Không sao, tôi cũng không biết cô!”

“Không giống nhau! Tôi là người mới nhưng sau khi tôi nổi tiếng thì sẽ biết tôi thôi.” Khi Nguy Khả Tĩnh nói những lời này vô cùng kiêu ngạo, rõ ràng cảm thấy việc mình nổi tiếng là rất dễ dàng.

La Thiên cười nói: “Vây chờ sau khi cô nổi tiếng rồi hẵng nói! Tôi đi trước đây!”

Hành lý La Thiên là ít nhất, gương mẫu làm đầu tàu chạy đến đằng trước. Ba vị nam minh tinh hành lý cũng không nhiều lắm, nhưng không thể bỏ lại mấy nữ minh tinh kia cho nên giúp họ mang hành lý, cuối cùng vẫn là La Thiên đến sớm nhất.

Khách sạn Phạm Gia là một Nông Gia Nhạc*, lưng dựa núi, đằng trước có vườn trái cây và đồng ruộng, bên phải là nơi nuôi heo, bởi vì thói quen cách sân khá xa.

**Nông gia nhạc (农家乐): nơi mọi người từ các thành phố trở về với thiên nhiên để có được sự thư giãn và thể chất và tinh thần. (Đây là khi mình tra từ gốc tìm được nhưng theo mình nghĩ thì có lẽ nông gia nhạc là cụm từ chỉ nơi gần gũi với thiên nhiên)*

Gà nuôi thả ở vườn trái cây, đồng ruộng trồng không ít rau xanh. Sân rất lớn, có ba toà nhà, đối diện cổng chính là khách sạn. Cửa lớn bên trái là phòng bếp, bên trong bày không ít bàn ghế. Cửa lớn bên phải có người của đài truyền hình, nhìn thấy La Thiển đến đầu tiên liền chỉ rõ phương hướng cho cô, nhà nhỏ bên phải là ký túc xá của công nhân.

Vì hiệu quả tiết mục, người ở khách sạn người đầu bị thanh không. La Thiển cười hỏi người nọ: “Không cần thi đấu gì đó để tranh phòng à?”

Người kia cười đáp: “Là phòng tập thể, mọi người đi vào thì trực tiếp chọn giường ngủ. Có lẽ phải ngủ lại rất lâu đấy! Cho nên chọn cho tốt!”

La Thiển nói cảm ơn rồi nhanh chóng mang hành lý đi vào, theo sau là thợ quay phim Ô Đình. Trong phòng không có lắp máy quay, điều này lúc sáng đã nói qua, nếu có cái gì muốn quay thì thợ quay phim sẽ trực tiếp tiến vào.

La Thiển vào trong liền phát hiện phòng là dành cho bốn người, có lẽ là vì nhân viên đài truyền hình kê thêm một giường, cho nên có chút không hoà hợp.

La Thiển chọn giường có vị trí cách cửa sổ không quá xa, như vậy vừa hít thở không khí mới mẻ lại không cần vì người khác ra ra vào vào mà ảnh hưởng đến giấc ngủ. Giường dài khoảng 1m2 được sắp xếp gọn gàng, đồ dùng trên giường vừa nhìn liền biết là mới, hẳn là đài truyền hình sắp xếp. Trái phải mỗi giường đều có một ngăn tủ khoảng 80cm cùng một cái bàn ở đầu giường.

“Oa! Hoàn cảnh không tồi!” Quả thật không tồi, đời trước khi La Thiển còn làm phục vụ ở nhà hàng hải sản ký túc xá là loại giường hai tầng, sắt đều đã rỉ, lúc chuyển mình khi ngủ đều có tiếng cọt két. Trong phòng ngoại trừ giường sắt, đừng nói ngăn tủ, ngay cả một cái bàn cũng không có.

Đối lập hoàn toàn với ký túc xá hiện tại, tuy rằng ở nông thôn nhưng một phòng bốn người không tính là nhiều, giường làm bằng gỗ, còn có bàn có tủ quần áo. Lúc còn làm người phục vụ thời gian thường thiếu thốn nên hiện tại La Thiển cảm thấy có mấy thứ này đã hoàn toàn đủ rồi.

La Thiển vô cùng thỏa mãn, về mặt vui sướng, lập tức mở ra hành lý đem quần áo đặt vào trong ngăn tủ. Đồ trang điểm và mỹ phẩm dưỡng da đặt trên bàn ở đầu giường, đồ điện đặt trong ngăn kéo nhỏ.

**Convert là " nạp điện tuyến", mình đoán là máy sấy tóc hoặc sạc điện thoại nên để luôn là "đồ điện"*

Người quay phim vẫn còn đi theo phòng vẫn, hỏi La Thiển: “Đồ của cô ít quá!”

“Có thể sinh hoạt là được rồi!” La Thiển tùy tiện đáp lại.

Đồ của cô ít, không cần sắp xếp nhiều, đem vali đẩy xuống dưới gầm giường liền xong, toàn bộ quá trình còn chưa đến mười phút. Ô Đình nhìn đến tròn tròn mắt, La Thiển xếp xong liền nằm trên giường, hẳn có nên quay tiếp không?

Không bao lâu sau những người khác cũng tới, Du Mạn tuy rằng địa vị lớn nhất, nhưng là rõ ràng rất có kinh nghiệm. Đồ của cô ấy mang không nhiều lắm, chỉ có hai vali, hơn nữa mọi người đều nhường cô ấy, cho nên cô ấy là người thứ hai đến.

Du Mạn chọn ở giường gần cửa sổ giống La Thiển, nhưng giường đó cũng khá gần cửa ra vào, người ra ra vào vào dễ dàng đi ngang qua nơi này. Vị trí của La Thiển lại gần cửa sau một chút, cửa sau là ban công cùng nơi giặt quần áo, ít người qua lại.

Ba giường còn lại nằm ở đối diện, bởi vì có ba cái cho nên khác hoàn toàn chỗ hai giường bên này của La Thiển. Bên kia đầu giường chỉ có thể dựa tường, chẳng những không có cửa sổ mà còn gần cửa, có vẻ có chút loạn.

Ba người còn lại sau khi đến sắc mặt có chút không tốt, ánh mắt nhìn La Thiển đều là, người này sao có thể không hiểu chuyện như vậy?

Ngụy Khả Tĩnh là người cuối cùng đến, chỉ còn lại giường duy nhất lại ở góc tường, gần cửa ra vào, không có cửa sổ, có vẻ rất áp lực. Cô ta nhìn giường ngủ của mình rồi lại nhìn La Thiển.

Sau đó cười chạy đến trước giường cô hỏi: “Chị, em có thể đổi giường với chị không?”

La Thiển nhìn giường ngủ của cô ta, cười đáp: “Không thể!”

Lời này vừa nói ra trực tiếp khiến Du Mạn ở giường bên cạnh cười thành tiếng.

Ngụy Khả Tĩnh liếc mắt nhìn Du Mạn một cái, lại quay đầu cùng La Thiển nói: “Hô hấp của em không tốt lắm, ở bên kia không thở nổi.”

La Thiển cũng liếc mắt nhìn Ngụy Khả Tĩnh, cười nói: “Nếu tôi đến bên kia thì có khả năng sẽ bị suyễn, việc này cũng thật khó nói.”

Ngụy Khả Tĩnh nghẹn lời, có chút tức giận hỏi: “Có phải chị thấy tôi không danh tiếng cho nên khinh thường?”

La Thiển gạt mình nhìn cô ta hỏi: “Vậy có phải cô thấy tôi không nổi tiếng cho nên tóm lấy tôi đòi đổi giường?” Cũng không phải chỉ có nơi này của tôi có cửa sổ.

Ngụy Khả Tĩnh nhìn thoáng qua Du Mạn rồi hậm hực thu hồi ánh mắt, lờm La Thiển một cái rồi nói: “Keo kiệt.”

La Thiển nhìn theo bóng dáng cô ta: “Tôi đây keo kiệt đấy.”

Du Mạn đã nghỉ ngơi đủ cũng bị La Thiển chọc cười, hỏi cô: “Nếu tôi muốn đổi với cô thì cô có đổi không?”

“Không đổi.” La Thiển đáp.

Du Mạn nhướn mày: “Vì sao?”

La Thiên cũng nhướn mày: “Vì cái gì lại muốn đổi?”

Du Mạn cười nói: “May quá, tôi không có tự làm mình mất mặt.”

Truyện được đăng tại wattpad @dwlazp

Du Mạn vừa nói ra lời này thì những người khác liền không còn gì để nói. Người ta địa vị cao như vậy còn ngại, bọn họ chẳng lẽ còn nghĩ muốn đổi giường?

Giường Mễ Tuyết Phi không gần cửa sổ cũng không gần cửa ra vào nhưng lại có ánh sáng. Du Mạn đã nói vậy cô tự nhiên cũng sẽ không “tự làm mình mất mặt” mà đi đổi giường.

Giường của Tiêu Vinh Thanh gần cửa sau, nhưng tạm chấp nhận được, mà cô ta cũng chỉ có thể tập quen vị trí này.

La Thiên có chút khó hiểu, bắt đầu quay rồi, vội vàng như vậy, một ngày có thể ngủ bao lâu mà còn muốn đổi giường? Một đám mặt buồn bực, Du Mạn lại không sao cả, nhưng đầu vậy cô cũng không nghĩ vô duyên vô cớ đi nhường giường. Cô tin tưởng, giới giải trí cũng giống như người phục vụ trong ngành sản xuất, cô nhường một lần, người ta sẽ được một tác lại muốn tiến một bước, dù sao cô cũng ăn qua loại một này rồi.

Sự việc đổi giường rất chân thật bị người quay phim từ các góc độ khác nhau ghi lại, La Thiên nhìn lướt qua Ô Đình đã tắt máy quay vẫn đứng ở chỗ cũ, suy nghĩ tại sao đã đến giờ nghỉ ngơi mà tên này vẫn không đi?

Hắn không nghỉ, nghĩa là công việc chưa kết thúc.

La Thiên nghĩ nghĩ, đứng dậy xò giày ra ngoài. Thời Chấn cùng những người khác quả nhiên đều đang ngồi ở chính viện uống trà nói chuyện phiếm.

Thấy La Thiên ra ngoài, Ô Đình nhanh chóng mở máy quay chạy theo, La Thiên đi thẳng đến trước mặt Thời Chấn hỏi: “Com trưa của chúng ta giải quyết như thế nào vậy?”

Thời Chấn sững sốt, không nghĩ tới La Thiên lại là người thứ nhất thắc mắc, hỏi: “Vì sao lại hỏi như vậy?”

La Thiên cười cười nói: “Tôi chỉ hỏi một chút thôi mà!” Cũng sắp đến thời gian ăn trưa, thực sự cô có chút đói bụng rồi.

Thời Chấn cười nói: “Ha, một tháng này các người chỉ cần hoàn thành nhiệm vụ là được, những cái khác chúng tôi đều sẽ không nhúng tay quản. Com trưa cô có thể tự đến phòng bếp nhìn xem.”

La Thiên xoạch xoạch chạy tới phòng bếp nhìn, ngoại trừ túi gạo, cái gì cũng không có.

La Thiên tròn tròn mắt!

“Đạo diễn, chúng ta buổi chiều ăn cơm tẻ sao?” La Thiên từ phòng bếp thò đầu ra hỏi.

Thời Chấn cười nói: “Là các người, không phải chúng ta!”

CMN, La Thiên thiếu chút nữa chửi tục nhưng chú ý tới máy quay bên cạnh, cuối cùng vẫn đem lời nói nuốt vào đi.

La Thiên quanh phòng bếp, tưởng tượng thấy cảnh tượng đoàn phim dọn không cho bọn họ, lắc đầu. Sau đó lại xoạch xoạch tới ký túc xá, Thời Chấn nhìn cô đi dứt khoát, có chút không hiểu cô làm cái gì, liền hỏi: “Cô không nấu cơm sao?”

“Chỉ có gạo trắng thì nấu kiểu gì? Cơm khô chan nước tương à?” La Thiên hỏi.

“Vậy cô định làm gì?” Thời Chấn hỏi.

La Thiên lè lưỡi: “Không nói cho ông.”

La Thiên trở về ký túc xá nửa, không lòng vòng mà dứt khoát nói: “Nên làm cơm trưa rồi.”

Ký túc xá rất yên tĩnh, lúc La Thiên nói chỉ có Du Mạn giật giật mí mắt, hỏi: “Com trưa gì cơ?”

“Đoàn phim không cấp cơm hộp, về sau một ngày ba bữa đều do chúng ta tự giải quyết.”

Du Mạn tròn mắt, nhìn nàng hỏi: “Sao cô biết?”

“Tôi đi ra ngoài hỏi đạo diễn! Hắn nói mặc kệ chúng ta sống chết.” La Thiên nói.

Trên đầu Ô Đình chảy xuống một giọt mồ hôi lạnh, đạo diễn vốn không phải nói như vậy có được không. Đến lúc đó phát sóng, hắn có thể tưởng tượng ra lúc La Thiên nói những lời này nhất định sẽ xuất hiện đủ loại màu hiệu ứng, còn có hình ảnh đạo diễn khóc lớn.

Du Mạn nghĩ nghĩ nói: “Tôi không biết có chuyện đó!”

La Thiên nhìn những người khác rồi chậm rãi đứng lên: “Dù sao trước hết cứ đi đến phòng bếp nghĩ biện pháp rồi nói sau! Tôi đi ký túc xá nam nói với bọn họ.”

Du Mạn chỉ có thể nói: “Đi thôi!”

Ngụy Khả Tĩnh lập tức lên tiếng: “Tôi hôm nay không thoải mái!”

La Thiên không thèm nhìn cô ta, nói: “Vậy cô chắc không cần ăn uống.”

Nguyệt Khả Tĩnh: “...”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Chia Tay Hằng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27

Edit: Linh Nguyệt

Đoàn người cuối cùng vẫn tập hợp lại trong phòng bếp, nhìn phòng bếp trống rỗng, biểu cảm trên mặt mỗi người đều là sống không còn gì lý tưởng.

Mạnh Giang là đại ca, người cũng ngay thẳng, há hốc mồm hỏi: “Làm sao bây giờ?”

Mọi người cùng nhau lắc đầu, La Thiên quả thực hết chỗ nói, những người này cũng không phải ngay từ đầu chính là công chúa vương tử, chẳng lẽ ở nhà chưa từng làm qua việc nhà sao?

Tề Văn Hàm có thể một đường đi lên, người cũng không ngu ngốc, hỏi đạo diễn bên ngoài: “Đây là đã bắt đầu kịch bản sao?”

Tiểu thịt tươi Lâu Tùng Nguyên kêu rên một tiếng: “Không thể nào! Không cho nghỉ ngơi một chút sao? Cho dù là ngủ trưa cũng được mà!”

Nhất thời, mọi người đều ưỡ ỏi.

Du Mạn dạo qua một vòng rồi qua đây nói: “Tôi phát hiện ngay cả củi lửa cũng không có.” Càng không cần nói đến bình gas lạnh tinh, nói cách khác, nếu bọn họ muốn nấu cơm thì phải có củi lửa. Bằng không, ngay cả cơm chan nước tương cũng không có mà ăn.

Lâu Tùng Nguyên chạy đi tìm đạo diễn: “Đạo diễn, đây là muốn chúng tôi đói chết à?”

Thời Chấn cười nói: “Từ lúc mọi người tiến vào sân đã bắt đầu trở thành nhân viên khách sạn Phạm Gia rồi. Toàn bộ nơi này mọi người có thể tùy ý dùng, nhưng chúng ta không thể nhúng tay.”

Tiêu Vinh Thanh cùng Tề Văn Hàm cũng cùng nhau đi tới, hai người nhìn nhau một cái, Tiêu Vinh Thanh mở miệng hỏi: “Thịt đâu? Chúng tôi cũng phải có tiền mua thịt chứ?”

Thời Chấn tiếp tục ném xuống một quả bom: “Chờ mị người bắt đầu buôn bán sẽ kiếm được tiền.”

Nói cách khác, bọn họ muốn có tiền, đầu tiên phải buôn bán. Mà muốn buôn bán, bọn họ phải có đồ ăn, mà muốn có đồ ăn, bọn họ phải có tiền.

Tất cả mọi người đều dùng ánh mắt khiển trách nhìn đạo diễn, đây không phải muốn chính chết bọn họ sao?

“Đúng rồi, khách sạn Phạm Gia ngày mai sẽ bắt đầu chính thức hoạt động, hiện giờ đang nghỉ hè, khách tới không ít. Làm cho tốt nhé!” Thời Chấn tiếp tục nói, sau đó nhận được ánh mắt khinh bỉ của tập thể nhân viên.

“Nấu cơm trước đã!” La Thiên đã đói bụng, những người này chỉ biết há hốc mồm, cô chỉ có thể lên tiếng phá vỡ yên lặng.

“Nấu như thế nào?” Nguyệt Khả Tĩnh tức giận nói: “Cái gì cũng không có.”

La Thiên chỉ ngoài sân nói: “Có gà có trái cây, có vườn rau, sau núi đầy củi, các người còn muốn có cái gì?”

Ánh mắt mọi người sáng lên, La Thiên buồn cười nói: “Phân công làm việc một chút, tuy rằng khó khăn nhưng tóm lại có thể ăn cơm.”

Mọi người một lần nữa trở lại phòng bếp thương lượng, ngược lại Thời Chấn ở chính viện có chút ngoài ý muốn nói: “Không nghĩ tới La Thiên lại là người dẫn đầu.”

Hương Kiến Hoa cười nói: “Tôi nói rồi, con người cô ấy không tồi.”

Thời Chấn cười nhạo: “Ai mà biết được? Cái gọi là lòng người ông biết không?”

Hương Kiến Hoa vẫn cười nhưng không nói lời nào, nếu không phải không có kịch bản, thì dù cô ấy có đầu óc cũng không tới lượt được quyết định.

Một lát sau mọi người từ phòng bếp đi ra, rõ ràng đã phân công rõ ràng, trong sân ngoại trừ phòng ngủ cùng phòng tắm thì đều có máy quay. Thời Chấn rất nhanh từ hình ảnh trong máy quay biết được, bữa trưa này không có vấn đề.

Nam lên núi nhặt củi, nữ xuống vườn tìm đồ ăn, nhanh chóng bận rộn chuẩn bị nấu cơm.

Bữa cơm khá đơn giản, canh trứng và rau xanh xào, mấy người vây quanh là ăn xong. Sau đó nghỉ trưa một chút, đã có kinh nghiệm nên buổi tối giải quyết cơm chiều rất nhanh.

La Thiên không suy nghĩ nhiều, cũng không muốn đắc tội ai, đương nhiên, cô càng không muốn nén giận. Dù sao cô cũng không chuẩn bị lăn lộn ở giới giải trí, một năm

sau, ai quen ai nữa? Dựa vào cái gì mà hiện tại phải hầu hạ người ta, tính tình tốt thì còn được, tính tình không tốt, ai cũng không phải bần đất dễ nắn.

Nhân sinh bình đẳng, mọi người đều là người. La Thiến biết, trên thế giới việc bất công xảy ra quá nhiều, việc yêu cầu thỏa hiệp cũng không ít.

Đặc biệt là có liên quan đến ích lợi, ở cùng nơi làm việc, tóm lại là có quá nhiều điều bất đắc dĩ.

Nhưng La Thiến cảm thấy, cô không phải người ở giới giải trí, ích lợi của cô chỉ ở chỗ Đường Diễn bên kia. Cho nên, cô cũng không chọn ở tiết mục làm thấp, ở chỗ này cô sẽ nhận định mọi người đều bình đẳng.

Nếu người tốt, ta về sau tự nhiên sẽ theo thói quen kính người. Nếu người không tốt, ngại quá, mọi người đều là người, ai cũng không cao quý hơn ai.

La Thiến có suy nghĩ như vậy bởi vì cô cảm thấy tổ hợp này người nhiều sự rất nhiều. Sau lại nghĩ có lẽ là bởi họ đều đã ở trên đỉnh kim tự tháp quá lâu nên không quen dùng hình thức bình thường ở cùng với những người bình thường.

“La Thiến, có nước nóng chưa?” Mễ Tuyết Phi đứng ở phòng bếp cửa hỏi.

Đây là một Nông Gia Nhạc, thuần thiên nhiên. Nơi này không phải không có nước nóng, cũng không phải không có phòng tắm nước nóng, nhưng đoàn phim vì gia tăng tính thú vị của show nên chỉ cho bọn họ đủ nước để rửa mặt.

Muốn đun nước, mọi người đều chỉ có thể để La Thiến làm, bởi vì họ đều không biết cách dùng bếp nhóm lửa. La Thiến cảm thấy cũng được!

Vậy nên, hai nồi sắt lớn đựng đầy nước bắt đầu đun. Giữa hè, cho dù đã chạng vạng nhưng thời tiết vẫn nóng bức như cũ. Chỉ có ký túc xá có điều hòa, còn phòng bếp chỉ có quạt điện, thổi tới cũng không hề cảm thấy mát mẻ.

Nhưng La Thiến không phải không ăn được khổ, việc nhỏ cô cũng không muốn so đo, dù sao nếu cô không đun thì bọn họ sẽ không thể tắm sao? Buổi chiều cũng là cô nhóm lửa, kỳ thật nhóm lửa khá đơn giản, nhưng nóng, mọi người đều không muốn học. La Thiến cũng không ép, trước cứ như vậy đi!

Ghi hình mà, quá đáng quá cũng không tốt.

Du Mạn cùng Tiêu Vinh Thanh đã dùng một thùng nước ấm rồi, nước không nhiều lắm, không phải tự mình đun nên cũng ngại muốn nhiều, hơn nữa đang hè nóng nực, một thùng cũng đủ rồi.

Các quý ông còn chưa tới, họ theo nguyên tắc ưu tiên phụ nữ nên đã chạy tới sau núi nhặt củi trước, ngày mai phải khai trương rồi, không chuẩn bị chút củi thì thức ăn của khách phải làm sao bây giờ?

Nhóm nữ nghệ sĩ tắm rửa dựa theo địa vị, Tiêu Vinh Thanh là người thứ hai, Mễ Tuyết Phi thấy cô ấy tắm xong liền bê thùng lại muốn lấy nước.

La Thiến đang chơi đầu địa chủ*, trán đều là mồ hôi, cô dùng đầu chỉ chỉ trong nồi nói: “Cô lấy đi! Dùng để tắm rửa chứ không uống, không cần sôi đâu.”

**Đầu địa chủ: chơi bài (mình không tìm được định nghĩa chính xác về trò này)*

Mễ Tuyết Phi mở nắp nồi, nhiệt khí lập tức trào ra, cô a một tiếng, nói: “La Thiến, cô giúp tôi đi! Tôi sợ nóng!”

CMN, thể người khác không sợ à?

La Thiến thở dài, chỉ có thể tự mình an ủi, cái nồi này nóng, người ta chính là tiểu "công chúa"*, không thể bị bỏng được. Cô lấy quả gáo múc giúp Mễ Tuyết Phi một xô nước rồi nói: “Được rồi, cô đi nhớ phải cẩn thận, đừng để nước bắn ra ngoài.” La Thiến nhắc nhở.

**Nguyên CV, không phải tui đối đầu □*

Mễ Tuyết Phi sững sốt, giống như không nghĩ tới điểm này, cười cười: “Thế cô giúp tôi đi?”

La Thiến gõ gõ bếp: “Vậy cô nhóm lửa nhé?”

“Không có việc gì, gần như vậy, không sao đâu.”

“Đúng rồi! Gần như vậy, cô cẩn thận một chút là được thôi.” La Thiến nói, ngồi trở lại tiếp tục chơi đầu địa chủ.

Mễ Tuyết Phi hơi hé môi nhưng không nói cái gì, xách nước đi.

Ngay cả một lời cảm ơn cũng không nói! La Thiến nhìn bóng dáng cô ta, sau đó cúi đầu tiếp tục chơi.

Truyện được đăng tại wattpad @dwlazp

Mễ Tuyết Phi đi không bao lâu, Ngụy Khả Tĩnh liền tới, nói: “La Thiến, lát nữa tôi muốn hai xô nước, tôi muốn gội đầu.”

“Bọn họ cũng đều gội đầu, một xô là đủ rồi.” La Thiến không ngừng đầu đáp.

Ngụy Khả Tĩnh cầu xin: “Em dùng nhiều nước, hai thùng mới đủ.”

La Thiến nói: “Vậy cô tắm cuối cùng đi! Có khả năng có thể thừa hai thùng nước.”

“Hả! Sao lại như vậy?”

La Thiến vô tội nói: “Không có cách nào, hai thùng nước nếu để cô dùng hết, những người sau chỉ có thể chờ.”

“Cô tiếp tục đun không phải là được sao?”

La Thiến về mặt vô tội: “Tôi mệt rồi!”

Nguy Khả Tình: “...” Như vậy tốt lắm hả?

“Cô hoặc dùng một xô nước, hoặc tắm cuối cùng. Dù sao ai tắm trước ai tắm sau cũng giống nhau, nhưng không cần chậm trễ người sau tắm rửa. Mọi người hôm nay đều vội, đều mệt, tắm sạch sẽ đi ngủ sớm một chút.”

Đoàn phim cũng biết mọi người hôm nay rất vất vả, làm cơm trưa, còn ra ngoài làm việc, đều đã mệt mỏi. Cho nên, buổi tối không sắp xếp thêm hoạt động gì, không cung cấp nước nóng là muốn để mọi người trước làm quen một chút, tắm rửa xong mọi người đều muốn nghỉ ngơi, ngày mai tiếp tục quay.

“Cô, cô, sao cô khó nói chuyện thế hả?” Nguy Khả Tình có chút tức giận nói.

La Thiến không đáp lại, cô biết, một số mình tình lắm yêu cầu. Chỗ này tuy nơi nơi đều là máy quay, phía sau còn có quay phim đi theo, nhưng thật ra mọi người nói chút với đoàn phim là được.

Quay phản ứng chân thực thì không có vấn đề, quay quan hệ của nghệ sĩ bọn họ cũng có có thể, nhưng không thể quay hình ảnh không tốt cho bọn họ.

Cho nên, trong một ngày, nếu có nghệ sĩ không nhìn được thì cũng không lo lắng hình ảnh sẽ bị truyền ra, La Thiến đương nhiên nhìn ra được, Mễ Tuyết Phi cũng không khiếm tốn.

Thái độ của cô ta đối với Du Mạn và Tiêu Vĩnh Thanh khá tốt nhưng đối với cô có chút cao cao tại thượng, điểm này rất giống Lâm Giai Thần.

Mà Nguy Khả Tình trong mắt công chúng là thiếu nữ thích vận động, nhưng đây rõ ràng không phải sự thật.

Nguy Khả Tình nhìn La Thiến không phản ứng, tức giận nói: “Bộ dáng này của cô lẫn lộn ở giới giải trí như thế nào vậy?”

La Thiến chống cằm nói: “Cũng thế thôi.”

Nguy Khả Tình giận dữ lấy điện thoại gọi, một lúc sau, điện thoại kết nối, cô ta liền ồn ào: “Tạ tổng, ngài xong việc chưa ạ?”

Tạ Phú ở đầu bên kia không biết nói cái gì, Nguy Khả Tình cười đáp: “Em ở bên này cũng tạm thời kết thúc công việc rồi, nhưng ở nông thôn tắm rửa không tiện.”

La Thiến hai mắt mở to nhìn Nguy Khả Tình, cô nương này là ngu tới mức nào vậy? Tuy tổ tiết mục tổ sẽ cắt đoạn này nhưng đây không phải là làm lộ nhược điểm cho người ta biết sao? Nhưng mà... cũng đúng, Tạ Phú là nhà đầu tư! Đài truyền hình không ngốc, sẽ không đắc tội hần.

Cô còn đang nghĩ ngợi lung tung thì điện thoại vang lên, cúi đầu nhìn, Đường Diễn?

La Thiến nhận điện thoại: “Alo!”

“Là tôi.”

“Em biết mà! Sao vậy ạ?”

Đường Diễn ghen lời, lát sau mới nói: “Tôi muốn hỏi cô một chút, áo ngủ lần trước cô mua cho tôi, mua ở chỗ nào?”

La Thiến choáng váng: “Áo ngủ? A, ở trung tâm thương mại cạnh công ty anh đó! Làm sao vậy? Anh muốn mua à?” La Thiến nhất thời không rõ mục đích Đường Diễn gọi điện thoại.

“Không có việc gì.” Đường Diễn mở miệng, sau đó liền cúp máy.

La Thiến nhìn điện thoại bị cắt kết nối, thấp giọng nói: “Bệnh tâm thần à?”

Mà Đường Diễn bên này, đang đứng trước một cửa hàng một loạt áo ngủ ở cửa, bên cạnh là hàng chữ lớn: “Đại hạ giá, 50%!!”

Đường Diễn: “...”

“Tiên sinh, anh muốn mua áo ngủ sao? Mau lại đây xem đi! Nhà của chúng tôi chuyên môn làm áo ngủ, cả cửa hàng đều bán áo ngủ. Giá gốc là 866 tệ, hiện tại giảm chỉ còn 433 tệ, mua hai bộ chỉ tốn 830 tệ. Vô cùng có lợi, anh có thể sờ thử, thoải mái thông khí, tuyệt đối dễ mặc.”

Đường Diễn yên lặng nhìn đồng áo ngủ, nghĩ đến hai bộ La Thiến mua cho hần đang để ở nhà, hỏi: “Sao lại giảm giá?”

Nhân viên tiêu thụ sững sốt, vì sao hả? Đường nhiên là chiến lược marketing rồi! Làm sao tôi biết được vì sao?

Nhưng cô vẫn chuyên nghiệp mỉm cười đáp: “Là hoạt động tránh lỗ vốn ạ.”

Đường Diễn nhìn chằm chằm đồng quần áo như nhìn kẻ thù, lát sau mới quay đầu nhìn mấy bộ áo ngủ khác. Cửa hàng có vài người đang thử áo ngủ, vừa thấy liền rất thoải mái xa hoa, Đường Diễn hỏi: “Cái kia bao nhiêu tiền?”

Nhân viên tiêu thụ thấy hần nhìn trúng chính là bộ đắt nhất trong tiệm, vui vẻ nói: “Bộ kia làm bằng tơ tằm, 3800 tệ. Anh có thể vào xem, tôi sẽ không nói nhiều, anh chỉ cần sờ hai cái là biết ngay.”

Đường Diễn càng lúc càng mệt tâm “Bộ kia vẫn luôn treo ở đó sao?”

Nhân viên tiêu thụ sừng sốt, lập tức cười nói: “Đúng vậy! Bộ này mùa hè đã ra rồi, từ tháng tư đã bắt đầu treo ở đó.”

Đường Diễn rất muốn tìm La Thiên nói chuyện, Đường Diễn tới đây chỉ có thể dùng đồ giảm giá 50% sao, lại còn giảm cả hai bộ?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Chia Tay Hằng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28

Edit: Linh Nguyệt

La Thiên cầm điện thoại nghiêng đầu tự hỏi: “Hắn có phải muốn nói cái gì không nhỉ?”

Ngụy Khả Tĩnh nói chuyện điện thoại xong, đắc ý nhìn La Thiên lại phát hiện cô đang ngây ngốc cầm điện thoại, bực bội rời đi.

Ngụy Khả Tĩnh đi ra ngoài vừa hay gặp Du Mạn, Du Mạn nhìn cô ta một cái, khẽ cười, Ngụy Khả Tĩnh cũng ôn nhu chào hỏi.

“La Thiên.” Vào phòng bếp, Du Mạn mở miệng gọi La Thiên đang ngây ngốc.

La Thiên ngẩng đầu: “Chị Mạn.”

La Thiên rất thích Du Mạn, Du Mạn không hề dùng kỹ thuật diễn cao siêu, biểu hiện của chị ấy ra ngoài đều vô cùng chân thật, dù sao thì La Thiên vẫn thích người có tính cách tốt hơn.

“Chị tắm xong rồi, để chị thay em!” Du Mạn đã 36 tuổi, khi đã tẩy trang, dù có bảo dưỡng như thế nào thì khóe mắt vẫn có nếp nhăn.

La Thiên xua xua tay nói: “Không cần đâu, chị mới vừa tắm mà đã qua đây nhóm lửa, lát nữa lại bẩn thì sao? Chị cứ quay về ký túc xá nghỉ ngơi đi!”

Du Mạn nói hai lần La Thiên vẫn không đồng ý, Du Mạn đành thôi, nói với cô hai câu rồi rời đi.

Chờ Ngụy Khả Tĩnh mang nước đi, mấy người đàn ông liền trở lại.

Tề Văn Hàm sau khi trở về liền tắm bằng nước lạnh rồi tới phòng bếp, thấy La Thiên còn đang đun nước, cười nói: “Cô đi tắm đi! Tôi đun tiếp cho.”

La Thiên sững sốt, hỏi: “Anh có thể làm được không?”

“Có cái gì không thể? Đốt lửa nhỏ thôi mà, không khí cũng dễ lưu thông. Thỉnh thoảng thêm củi vào là được, cũng không phải việc khó.” Tề Văn Hàm vừa nói vừa mở nắp nồi nhìn nhìn.

Nhìn hai nồi đầy nước, hắn liền nói: “Không sao đâu, tôi để ý lửa là tốt rồi. Đàn ông chúng tôi không cần dùng nước nóng, tắm nước lạnh cũng được. Hơn nữa đợi cô tắm xong, chỗ nước còn dư lại là đủ để nước ấm rồi, cô không cần quay lại đun tiếp đâu.”

La Thiên nghĩ thấy cũng đúng, liền đứng dậy đi múc nước.

“Anh cũng không cần thêm củi nữa đâu, đợi lát nữa thì dập đi, nước này không phải để uống mà để tắm rửa, nóng như vậy là được!”

Tề Văn Hàm gật gù đầu nói: “Cô vất vả rồi.”

La Thiên cười đáp lại: “Các anh cũng vậy.”

Khi La Thiên xách nước ra ngoài, Mạnh Giang và Lâu Tùng Nguyên đang ở cửa xěl lại cười, La Thiên tươi cười chào hỏi bọn họ, hai người cũng vui vẻ đáp lại.

Ngày đầu tiên cứ như vậy, yên bình qua đi.

Sáng sớm ngày hôm sau, mọi người đã bị người của đoàn phim đánh thức. Rồi giường hướng ra ngoài xem, trời còn chưa sáng, mọi người kêu rên một tiếng muốn trở về nằm. Đường nhiên, đó là không có khả năng.

“Các vị tới hôm qua ngủ thế nào?” Thời Chấn ở phía sau máy quay cười tủm tỉm hỏi.

Nói thật ra thì vốn đã mệt còn lao động chân tay một ngày, tắm xong không cần đọc kịch bản chạy show, ngủ rất thoải mái.

“Hiện tại tuyên bố nhiệm vụ cho các vị, đúng chín giờ, khách sạn sẽ chính thức buôn bán. Khách rất nhanh sẽ tới, sau khi các vị ăn xong bữa sáng thì cho gà, cho heo ăn, tưới nước cho vườn rau, chuẩn bị com canh. Chỉ tiết cách làm sẽ có nhân viên khách sạn nói cho các vị. Hy vọng ngày mai mọi người có thể tự xử lý tốt.”

Đạo diễn nói xong, mọi người đều nhìn đồng hồ xem thời gian, mới năm giờ.

Nhưng rất nhanh sau đó, bọn họ phát hiện ra, đây lúc năm giờ không quá sớm, bởi vì công việc họ cần chuẩn bị buổi sáng... quá, nhiều.

“Cho heo ăn?”

“Đúng vậy, trong thôn của chúng ta có một quán ăn. Mỗi buổi sáng hãy qua đó khiêng com thừa canh cặn tối hôm qua, trước khi cửa hàng mở cửa phải mang trở về cho gà, heo.” Nhân viên gà giải thích.

Mọi người hai mắt nhìn nhau, nhóm nữ nghệ sĩ tự động lui về sau một bước, cuối cùng vẫn là Mạnh Giang tỉnh tỉnh thẳng thắn và Tề Văn Hàm tốt bụng đi xách thức ăn cho heo.

Chờ thùng com heo khiêng trở về, tất cả mọi người đều che miệng mũi lui về phía sau. Mạnh Giang cùng Tề Văn Hàm đã khiêng về, cho heo ăn đương nhiên sẽ không do hai người họ làm.

Bởi vậy, tất cả mọi người bắt đầu nhìn nhau, suy xét xem ai sẽ cho heo ăn.

Ngụy Khả Tinh nhắc tay nói: “Trong chúng ta ngoài La Thiên thì không có ai lớn lên ở nông thôn cả, để cho cô ấy làm đi!”

Để tôi đi làm, cô còn muốn duy trì quan hệ của chúng ta không thể? La Thiên quả thực muốn hỏi cô ta không sợ lên TV bị mắng à?

La Thiên cười nói: “Cho nên, về sau mỗi ngày đều là tôi cho heo ăn?”

Xung quanh lập tức yên tĩnh, hôm nay để cô đi thì ngày mai cũng nhất định bắt cô đi. Nếu nói từ nay về sau đều để La Thiên cho ăn, ai cũng ngại mồm miệng!

La Thiên tiếp tục cười: “Về sau mỗi ngày đều là Giang ca và Văn Hàm ca đi xách com heo? Những việc này, hôm nay tôi có thể làm, ngày mai sẽ phải đổi người. Công việc, mọi người đều phải làm, bất luận là nhẹ nhàng hay khó khăn, nếu chỉ có một người làm thì quá mệt mỏi.”

Mạnh Giang và Tề Văn Hàm đương nhiên không muốn mỗi ngày buổi sáng đều đi xách mấy thứ này, liên quan đến lợi ích cá nhân họ nên sẽ cảm thấy La Thiên nói có đạo lý. Nhưng những người khác không hề có cảm giác như vậy.

Loại chuyện như xách com heo nếu không để đàn ông làm thì chẳng lẽ để phụ nữ như bọn tôi? Như vậy hợp lý không?

Chúng ta không phải muốn giúp đỡ nhau à? Bọn tôi không muốn làm việc này thì La Thiên cô phải làm chứ! Dù sao cô cũng là hậu bối, tôn trọng tiền bối như chúng tôi không phải là việc nên làm sao?

Bởi vậy, ánh mắt mọi người nhìn La Thiên đều có chút kỳ lạ.

La Thiên chớp chớp đôi mắt to, nhìn mọi người trước mặt.

Tiêu Vinh Thanh cười cười nói: “Tôi thật sự sẽ không cho heo ăn, xách com heo, phụ nữ chúng tôi cũng nâng không được!”

La Thiên tiếp tục chớp chớp mắt: “Vậy tôi chỉ việc cho heo ăn, không cần làm gì khác?”

Những người khác tiếp tục yên lặng, dùng ánh mắt sao cô có thể nói như vậy ánh mắt nhìn La Thiên.

La Thiên tiếp tục nói: “Cho nên, tôi và Giang ca, Văn Hàm ca, ba người chúng tôi buổi sáng không những phải cho heo ăn, chó gà ăn mà còn phải giúp các người xuống đất lấy thức ăn, lên núi nhặt củi. Mấy người nhất định sẽ nói mình không xuống bếp nhí? Cho nên chúng tôi lại phải tới tới phòng bếp nấu com, còn các người ra phía trước tiếp đãi khách?” La Thiên chủ yếu là bị những người này làm cho tức giận nên khẩu khí không hề tốt không tốt, có chút to, lấy địa vị của cô trong giới giải trí thì điều này là cấm kỵ.

Nói cách khác, việc này bất kể ai đúng ai sai, biểu hiện của La Thiên đã là sai rồi.

Kỳ thật trong tiết mục mọi người đều muốn biểu hiện ưu điểm, nhưng Thời Gian Vui Vẻ lại không cho kịch bản. Mọi người đều nghĩ trái lương tâm, đều thật sự không muốn tiếp xúc với cuộc sống như thế. Đặc biệt là ở đoàn phim này, địa vị của mọi người đều khá cao, chỉ có hai người là vô danh.

Mọi người trong lúc không tự chủ đều đã xác định rõ vị trí của mỗi người.

Vốn dĩ chỉ là một việc không lớn, qua vài ba câu của La Thiên, mùi thuốc súng nháy mắt dâng lên. Mỗi người bị nói đều tức giận không vui, người có địa vị lớn một chút lại cảm thấy La Thiên không hiểu chuyện, ngạo mạn. Địa vị không lớn, lưu lượng lớn lại cảm thấy La Thiên ngốc, một chút cũng không hiểu quy tắc trong giới giải trí.

Truyện được đăng tại wattpad @dwlazp

Nhưng bất luận như thế nào, thân người mới, thân là người không danh tiếng, La Thiên không nên nói như vậy. Vì thế mọi người đều không vui vẻ, sắc mặt nhìn La Thiên cũng không tốt.

La Thiên cũng không vui, nếu là phân chia công việc, chưa nói tới mọi người, cho dù là sống một sống dở, mọi người nói tốt một chút, phân công rõ, cô cũng sẽ nhận. Nhưng ngay cả thương lượng cũng không thương lượng, trực tiếp chỉ một người làm thay mọi người, La Thiên liền không vui, đây là đem tôi biến thành tên ngốc à?

“Đủ rồi!” Thời Chấn đột nhiên quát một tiếng, mọi người lập tức nhìn lại.

Hướng Kiến Hoa tươi cười kéo Thời Chấn nói: “Mọi người đều bình tĩnh một chút, không cần không vui, việc cho heo ăn ngay từ đầu đã đặt ở trong kế hoạch gửi cho người đại diện của mọi người rồi. Tôi nhớ rõ người đại diện đáp lại đều là không có vấn đề, không bằng chúng ta lại thương lượng một chút?”

“Thương lượng cái gì? Không tới lúc thì không thể nói sao? Vì sao không nói lúc chưa bắt đầu quay? Nói trễ như vậy, tiếp the phải làm sao bây giờ?” Thời Chấn nhìn một đám người, sắc mặt không vui.

“Đạo diễn, chúng tôi chưa nói không cho ăn mà! Nhưng La Thiên nói có phải quá đáng rồi hay không? Đem chúng tôi thành cái gì?” Ngụy Khả Tinh hai tay ôm ngực,

không cười nói.

Thời Chấn đang định mở miệng nói chuyện, Mễ Tuyết Phi đã nói: “Tôi cảm thấy Khả Tình nói rất đúng, La Thiển chắc không muốn quay cho tốt đi! Nói cái gì cũng phải cãi lại hai câu.”

Tiêu Vinh Thanh cười cười: “Việc này là chúng tôi ngay từ đầu cũng không nên ép La Thiển làm, tại chúng tôi không tốt. Không bằng để tôi tới trước đi!”

Tiêu Vinh Thanh vừa nói như vậy, La Thiển ngược lại lặc có vẻ keo kiệt vô lễ.

Du Mạn vỗ vỗ tay nói: “Được rồi được rồi, chúng ta một lần nữa sắp xếp lại một chút hảo. Mạnh Giang và Tiểu Tề đều xách com heo về đây rồi, việc còn lại cũng đơn giản mà tự chúng ta lại gây thành nội chiến.”

La Thiển nhìn họ tới một câu cô một câu đem cô thành người không hiểu chuyện. Muốn làm người tốt, sau này chính mình sống một sống dơ cũng phải chịu, không làm người tốt chính là sống không tốt với bản thân.

La Thiển trong nhất thời không hiểu nổi giới giải trí rốt cuộc là cái dạng gì, nhưng cô biết, là không công bằng. Đúng rồi, đời trước lúc cô còn đi làm công, vốn dĩ đồ ăn trên bàn không phải cô làm rơi, cuối cùng giám đốc lại trừ tiền lương của cô.

Cô vẫn còn nhớ rõ câu nói mà vị giám đốc đó nói với cô: “La Thiển, ra ngoài xã hội mà còn muốn muốn công bằng? Đây chính là nguyên nhân cô bị trừ tiền lương.”

Xã hội này, vốn không có công bằng.

“La Thiển, nếu cô không muốn quay thì để tôi đổi người! Tôi biết cô là thông qua Đường thị tiến vào, nhưng ở đây tôi mới là đạo diễn, nếu cô còn lảm chuyện, tôi sẽ loại cô.” Thời Chấn vừa chỉ vào La Thiển nói, vừa chỉ vào máy quay.

La Thiển quay đầu nhìn hấn, định mở miệng lại thấy Triệu Vũ Lâm liêu mạng khoa tay múa chân đặt hai cái ngón trỏ thành chữ X để ở trước miệng.

La Thiển ngậm miệng, cô còn có thể nói cái gì? Nàng không muốn nhiều sự, nhưng nếu cũng không nói thì phải làm sao bây giờ? Chẳng sợ đây là quay phim truyền hình, cô từ đầu đến cuối đều không nghĩ đây là show thực thể, bởi trước đây cô chỉ là một phục vụ nhỏ bé.

Lời nói của giám đốc lại một lần nữa vang lên trong đầu La Thiển, cô rất không cam lòng nói: “Vì sao chỉ nói tôi?” Là tại tôi không thông minh sao? Là tại tôi vô dụng không biết cách từ chối sao?

Thời Chấn sững sốt, nhìn Mễ Tuyết Phi, Tiêu Vinh Thanh và Du Mạn, sao hấn có thể nói những người này chứ? Bọn họ không thiếu lịch trình, nếu hôm nay hấn nói, buổi chiều bọn họ liền có thể đóng gói hành lý rời đi.

Ngụy Khả Tình? Thời Chấn nhất thời quả thật không nghĩ tới, chỉ có La Thiển từ đầu tới cuối không ngừng nói.

“Bởi vì, chỉ có cô nhiều sự nhất.” Thời Chấn nói.

La Thiển nhìn Thời Chấn, cúi đầu không nói. Du Mạn qua đây vỗ vỗ vai cô nói: “Được rồi được rồi chúng ta tiếp tục thôi!”

Cuối cùng, người đầu tiên cho heo ăn là Tiêu Vinh Thanh, người đầu tiên đi tưới nước vườn rau là Mễ Tuyết Phi, người đầu tiên lấy đồ Ngụy Khả Tình. Người quét tước vệ sinh đầu tiên là Lâu Tùng Nguyên, người đầu tiên đi làm bữa sáng là Mạnh Giang, người đi nhóm lửa đầu tiên là Tề Văn Hàm.

La Thiển nhìn bọn họ đột nhiên phân phối chuẩn xác, cần mẫn nghiêm túc làm việc, khác hoàn toàn bộ dáng không tình nguyện lúc đầu.

Cô rất mờ mịt, là mình làm sai sao?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Chia Tay Hằng Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 29

Edit: Linh Nguyệt

Thời Gian Vui Vẻ giống như một loại trò chơi kinh doanh, ngay từ đầu đã thiếu tài nguyên, phần lớn chỉ có thể mở khách sạn. Đồ ăn cung cấp chỉ có rau xanh trứng gà, bởi vì là khách sạn mình tính, khách cũng không có phàn nàn gì.

Nhưng lãi thu vào vẫn không nhiều lắm, tiền thu vào sẽ để tích lũy, bọn họ có thể từ từ đi mua ít thịt, hải sản và đồ dùng ở siêu thị trong thôn, cho khách có thêm nhiều lựa chọn hơn nữa. Tiền thu được không chỉ có phí ở mà còn có cả phí ăn com, tiền thu vào không ngừng tăng lên.

Từ từ bọn họ cũng học xong cách phục vụ, còn làm thêm đồ uống lạnh.

Tháng tám cứ như vậy qua đi, bọn họ làm ở khách sạn càng ngày càng quen tay.

Nhưng La Thiển vẫn cảm thấy không thoải mái, cô dường như đã đắc tội tất cả mọi người. Đương nhiên, Mạnh Giang và Tề Văn Hàm không nằm trong số đó, nhưng hai người bọn họ cũng không tham gia mấy cái tranh chấp của phụ nữ, Mạnh Giang hoặc Tề Văn Hàm chỉ cần hỗ trợ nói một câu, ngày mai họ nhất định sẽ lên hotsearch Weibo.

Nhóm nữ minh tinh thật ra không có ai có ý nhắm vào cô, nhưng La Thiên vẫn có cảm giác giống như bị bài xích. Nhưng bài xích ở chỗ nào cô lại không thể nói ra, chị lớn như Du Mạn vẫn như cũ đối tốt với cô, Tiêu Vinh Thanh cũng đối xử với cô không tồi, Mễ Tuyết Phi vẫn khiêm tốn có lễ, Ngụy Khả Tình cũng vẫn là thiếu nữ thích vận động.

Nhưng mọi người khi làm việc sẽ tránh xa cô, sau đó nghe Triệu Vũ Lâm nói, La Thiên mới biết được.

Triệu Vũ Lâm nói: “La Thiên, màn ảnh của chị đều bị đoạt.” Cô vẫn luôn cạnh ở đạo diễn, La Thiên lên màn ảnh cảm giác tồn tại quá yếu, cơ bản có thể xem nhẹ, đạo diễn lại không đề cập tới, La Thiên tham dự hay không tham dự có vẻ như đều giống nhau.

La Thiên: “...” Giới giải trí thật lợi hại, bắt nạt người lại khiến người ta không hay biết mình bị bắt nạt.

“Ài! Chị chính là quá kích động, một chút khổ cũng ăn không được. Những người này chắc đều nghĩ nếu chị đã không làm, vậy thì dứt khoát không cần làm nữa.” Triệu Vũ Lâm cũng buồn theo.

La Thiên nhỏ giọng nói: “Không có ai khác như vậy sao?”

Triệu Vũ Lâm cười khó coi: “Chỉ có đồ ngốc mới như vậy thôi!”

La Thiên phát sầu: “À, thế nếu chị một chút cũng không phản kháng thì sao?” La Thiên thật ra cũng không thể tương tượng được.

Triệu Vũ Lâm nghẹn lời, La Thiên tiếp tục hỏi: “Bọn họ sẽ thích chị sao?”

Nếu thích, tự nhiên sẽ không làm cô khó xử. Triệu Vũ Lâm biết điểm này, trong lớp học đều từng có một người như vậy, bị người bắt nạt, bị nhục mạ, lại không dám phản kháng. Tuy không phản kháng nhưng bắt nạt nhục mạ vẫn không hề giảm, thậm chí còn nghiêm trọng hơn, dù thấy cô có thấy cũng coi như không phát hiện.

Mà một khi phản kháng, loại bắt nạt này cũng sẽ trầm trọng hơn.

“Chị cảm thấy, vì sao bọn họ không thích chị?” Triệu Vũ Lâm hỏi.

La Thiên cười cười nói: “Ngụy Khả Tình khá đơn giản, cùng có kim chủ chống lưng, kim chủ của chị tốt hơn cô ta, cô ta đương nhiên không phục! Mễ Tuyết Phi thì có lẽ là lúc cô ta lấy nước đêm đó, cũng nhỏ nhen thật. Tiêu Vinh Thanh thì chắc là vì Đường Diễn! Nếu đúng như em nói, cô ta còn thích Đường Diễn thì khẳng định sẽ không thích chị, từ lúc đầu đã chỉ cười tủm tỉm với chị. Du Mạn? Chị cũng không biết chị ấy có thích chị không, chị cũng nhìn không ra được. Những người nam kia, đại khái là cảm thấy chị quá nhiều chuyện đi?”

La Thiên cũng chỉ có thể suy đoán, cô tiếp tục nói: “Đạo diễn Thời... có lẽ là vì ngay từ đầu đã có ấn tượng không tốt với Ngụy Khả Tình rồi giận chó đánh mèo sang chị thôi. Lúc đầu chỉ hăm hực, sau đó mới có hai ngày chị đã gây chuyện thị phi cho nên hẳn càng thêm không vui, chị còn tranh luận với hắn, hắn tự nhiên sẽ chán ghét.”

Cuối cùng, La Thiên nhìn nơi xa chậm rãi nói: “Khi một người không thích một người dần dần sẽ như bệnh truyền nhiễm, tất cả mọi người đều sẽ cảm thấy chị không hiểu chuyện.”

Tuy rằng không mức nghiêm trọng như vậy, nhưng La Thiên rõ ràng cảm giác được mấy ngày nay, người không thích mình không ngừng tăng lên.

Ài, thật sâu! Nhưng mà... Không thích thì không thích! Có không thích thì chẳng phải sắp tới vẫn ở cùng nhau sao? Đợi qua 3 tuần, mọi người đều tách ra, trong giới giải trí người không thích La Thiên quá nhiều, thêm nữa cũng chẳng sao.

La Thiên chỉ có thể nghĩ như vậy, quay xong một tập, đoàn phim cho nghỉ ba ngày. La Thiên cùng Triệu Vũ Lâm trở lại thành phố Nam Đan ở trong khách sạn, muốn nghỉ ngơi ba ngày thật tốt.

Những người khác đều có lịch trình, ngay cả Ngụy Khả Tình cũng vội vàng rời đi chạy show. La Thiên mấy ngày nay tinh thần đều vô cùng mệt mỏi, thể lực cũng mệt mỏi.

Tuy rằng nói là bị cô lập nhưng La Thiên cũng không có không làm việc, chỉ những việc này không nhất định sẽ được chiếu lên. Cùng làm việc với người khác, máy quay cũng vẫn luôn dừng trên người người khác, dù có quay cô thì những tiền bối đó cũng sẽ búng nỏ toàn bộ khí thế, cô giống như bị áp diễn*, áp đến trong suốt.

**Áp diễn: kỹ năng diễn xuất gây áp lực cho người diễn cùng*

La Thiên tức giận vì vấn đề bất công, nhưng hiện giờ chỉ có thể như vậy, cô cũng chẳng thể làm khác. Dù sao thì quay xong cô cũng có 300 vạn, số tiền này cũng không phải là ít.

Nàng bắt quá là vì tiền tới, kết quả được không, liền như vậy đi!

Nghỉ ngơi hai ngày, ngày thứ ba, cô nhận được điện thoại của Đường Diễn.

“Bây giờ cô đang ở đâu?”

La Thiên ngoan ngoãn trả lời, thành phố Nam Đan có mấy khách sạn 5 sao, La Thiên ở lại khách sạn có giao thông thuận tiện nhất.

Sau khi Đường Diễn biết, trực tiếp cúp điện thoại.

Không lâu sau, chuông cửa phòng La Thiên vang lên.

La Thiên sửng sốt: “Không thể nào?” Cô có chút hoài nghi mở cửa, quả nhiên thấy Đường Diễn đứng ở bên ngoài.

“Sao anh lại tới đây?” La Thiên kinh ngạc.

Đường Diễn đẩy cô ra, đi vào phòng, nhìn nhìn khắp nơi sau đó mở miệng hỏi: “Phòng này cô ở nếu tôi nhớ không nhầm thì là 1328 tệ một đêm?” Hắn đã cố ý hỏi qua ở dưới lầu.

La Thiển sùng sốt, gật đầu nói: “Đúng vậy.”

Đường Diễn mặt không biểu cảm, trong lòng lại vô cùng không vui. Khách sạn cao cấp thì cô bỏ tiền ở được mà áo ngủ mua cho tôi lại không.

Nhìn sắc mặt Đường Diễn không quá tốt, La Thiển hỏi: “Anh làm sao vậy?”

Đường Diễn hỏi cô: “Ai thuê phòng này cho cô?”

La Thiển cười nói: “Vũ Lâm ạ! Cô ấy nói có người chi trả.”

Đường Diễn sùng sốt: “Ai trả?”

“Đường thị!” La Thiển tỏ vẻ đương nhiên nói.

Đường Diễn: “...” Tóm lại là tôi chẳng những phải dùng áo ngủ giảm giá mà cô ở khách sạn xa hoa mà tôi cũng phải trả tiền?

“Đúng rồi, sao anh lại ở đây?” La Thiển vẫn nhớ phải hỏi rõ.

Đường Diễn vô cùng khó chịu nhíu mày: “Tôi không thể tới à? Hạng mục tôi đầu tư ở bên này, nhiều tiền như vậy, tôi đến giám sát.” Đường Diễn đặc biệt nhấn mạnh “nhiều tiền như vậy”.

Nhưng hiển nhiên La Thiển không hề chú ý tới, hỏi tiếp: “Hạng mục gì ạ?”

Đường Diễn nằm thẳng lên giường: “Thời Gian Vui Vẻ.”

La Thiển: “...” Vậy là anh tới giám sát tiện thể qua đây thăm cô? La Thiển có chút vui vẻ.

Cô cười cái gì? Nhìn tôi giống đang vui lắm sao? Đường Diễn vô cùng buồn bực.

“Đường tổng, chúng ta đi ăn cơm đi!” Hai ngày nay La Thiển vẫn còn buồn bực, Đường Diễn tới, tâm trạng cô lại tốt hơn không ít. Cô chưa từng nghĩ tới, Đường Diễn xuất hiện còn có thể mang đến loại hiệu quả như thế này.

Truyện được đăng tại [wattpad @dwlazp](#)

Đường Diễn xuất hiện cũng nhắc nhở cô, tất cả đều là hư ảo, một năm sau là cô rời đi rồi, quản nhiều như vậy làm gì?

“Ăn cơm?” Đường Diễn sùng sốt, hỏi: “Ăn cái gì?”

“Đường tổng, em mời anh ăn.” La Thiển vui vẻ nói.

Đường Diễn nghĩ nghĩ, gật đầu nói: “Được, đi!”

Sau đó, Đường Diễn biển quảng cáo quán lẩu trước mắt, cố gắng áp xuống cảm giác xúc động muốn đánh người nói: “La Thiển, lần trước tôi mời cô đi ăn ở đâu?”

“Nhà hàng Thái Lan.” La Thiển nhấc tay đáp.

Vậy mà cô mời tôi ăn lẩu hả? Đường Diễn muốn mở miệng chất vấn nhưng cảm thấy nếu hỏi thì có vẻ bản thân rất hẹp hòi, cho nên chỉ bất mãn nhướng mày.

Đáng tiếc, La Thiển không bắt được sóng của hắn, tâm tình rộng mở thông suốt vui vẻ lôi kéo Đường Diễn đi vào ăn cơm.

Đường Diễn ngờ ngác mà nhìn cánh tay đang bị giữ chặt tay, muốn cự tuyệt cũng không kịp nữa rồi.

Đến tận lúc một nồi lẩu đầy màu sắc bày ra trước mặt, Đường Diễn vẫn ngây ngốc. La Thiển không ngại ngần, toàn bộ quá trình đều giúp hắn vô cùng chu đáo, thậm chí còn cười nói: “Ăn đi!”

Đường Diễn cầm lấy thìa ăn một miếng, sau đó hai mắt mở to, uống liền ba cốc nước khoáng.

“Ha ha ha ha... Anh không biết ăn cay sao?” La Thiển nhìn mặt Đường Diễn đỏ lên vì cay mà cười.

Từ trước đến nay cơm Đường Diễn ăn chủ yếu là cơm Tây thiên về thanh đạm, tuy lúc xã giao ăn rất nhiều đồ ăn Trung Quốc nhưng chủ yếu đều là mấy món cao cấp hoa lệ, có cay cũng chỉ là hơi hơi, dù sao thì lúc xã giao cũng đâu thể ăn một nồi lẩu cá?

“Ăn cái gì mà ăn? Đổi nơi khác!” Đường Diễn bị cười nhạo bỏ thìa xuống, nói.

La Thiển mở miệng nhanh chóng đem mấy xâu thịt còn ở trong nồi ăn nốt rồi mới lau miệng nói: “Được.”

Đường Diễn tính tiền, kéo La Thiển ra cửa sau đó hỏi: “Ăn cái gì?”

La Thiển nói: “Đều được ạ.”

Đường Diễn liền nói: “Lần trước cô ăn đồ Thái rồi, lần này mang cô đi ăn đồ Nhật.”

La Thiến sững sốt, không ngờ Đường Diễn vẫn còn nhớ, vui vẻ gật đầu. Đồ ăn Nhật Bản phần lớn là đồ sống, La Thiến ăn không quen, nhưng cũng có không ít thức ăn chín, La Thiến đều ăn những món đó. Giá cả khá cao nhưng lại không cần trả tiền, La Thiến ăn mà không có một chút gánh nặng tâm lý nào. Đường Diễn thanh toán xong vẫn cảm thấy trong lòng khó chịu.

Lúc hai người trở về khách sạn đi một trung tâm thương mại, Đường Diễn nhìn thấy lại nhớ tới cửa hàng áo ngủ mà La Thiến mua cho hắn, vừa hay ở đây cũng có, hắn nhất thời liền đứng lại.

“Làm sao vậy?” La Thiến hỏi.

Đường Diễn nói: “Lúc tôi tới không mang theo áo ngủ.”

La Thiến sững sốt, hỏi: “Sau đó thì?”

Đường Diễn chỉ chỉ cửa hàng kia, mặt không biểu cảm quay đầu đối với La Thiến phun ra một chữ: “Mua.”

La Thiến cũng quay đầu nhìn về phía hắn chỉ, thấy đó là một cửa hàng chuyên bán áo ngủ cao cấp liền nói: “Anh chi ở lại có hai ngày, mua làm gì?”

Đường Diễn tỏ vẻ không thể tưởng tượng nhìn cô, đối với lời nói của La Thiến vô cùng mãnh liệt muốn khiển trách.

La Thiến hậm hực nghĩ, hắn có tiền, có mua hàng hiệu dù chỉ dùng một lần thì cũng là việc của hắn, không có gì vấn đề liên quan đến cô.

Cô chi có thể không cam tâm tình nguyện nói: “Vây em dẫn anh đi... Nhìn xem?”

Đường Diễn nâng nâng cằm hướng cửa hàng kia, ý tứ vô cùng rõ ràng.

La Thiến chỉ có thể đến đó, thấy nhân viên tiêu thụ nhiệt tình bước ra nghênh đón, cười hỏi: “Cửa hàng của các cô có giảm giá không?”

Đường Diễn ở phía sau lảo đảo một chút, nghiêng răng nói: “La, Thiến.”

“Giảm giá? Chúng tôi bên này không giảm giá, hoạt động của mỗi cửa hàng đều không giống nhau.” Nhân viên tiêu thụ cười nói.

La Thiến không hiểu nhìn Đường Diễn, vô tội nói: “Anh đem quần áo giá mấy trăm quần chỉ mặc một lần còn chưa tính, quần áo ở đây đều ít nhất phải hơn một ngàn, mặc một lần thì phí quá!”

Đường Diễn nhìn nàng không đáp, hắn còn có thể nói cái gì bây giờ? Chính hắn có thể mua nhưng hắn thật sự thật sự thật sự không cam lòng về cái áo ngủ giảm 50%, mua một tặng một kia.

La Thiến cần phải mua đồ giá gốc cho hắn!!!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Chia Tay Hằng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30

Edit: Linh Nguyệt

"Cô còn muốn tiền lương của đoàn phim không?" Đường Diễn nghiêng răng nghiêng lợi hỏi.

La Thiến mở to hai mắt: "Cái gì? Anh còn có thể không cho sao? Đã ký hợp đồng rồi!"

"Tôi có thể vì ước*." Đường Diễn nhàn nhạt nói.

**Vi ước: Làm trái điều đã giao hẹn*

La Thiến sững sốt: "Vi ước? Anh không sợ phải bồi thường à?"

Đường Diễn nghĩ nghĩ rồi nói: "Đại khái khoảng 3000 vạn hả?" Hắn cũng không xác định rõ, tiền lương của La Thiến là 300 vạn, nếu vi ước thì chắc là phải bồi thường gấp 10 lần nhỉ?

La Thiến choáng váng, rất muốn sờ trán Đường Diễn hỏi: Anh có phải ám đầu hay không?

Nhưng cô vẫn nhịn xuống, ôn nhu cười nói: "Như vậy thì anh được cái gì chứ?"

"Tôi vui." Đường Diễn mặt lãnh đạm

La Thiến: "... " Vẫn đề là sau khi vi ước, dù được bồi thường thì công ty cũng có một chân, La Thiến nhận được không đến 300 vạn.

Hai người cứ như vậy nhìn nhau 10 giây, La Thiến đột nhiên quay đầu cười vui vẻ hỏi người phục vụ: "A, bộ áo ngủ đắt nhất cửa hàng là bộ nào? Lấy tới cho tôi xem, tôi khá thích áo ngủ của cửa hàng, càng đắt càng tốt, như vậy mới hợp với người đàn ông của tôi!" Cô vừa nói vừa vỗ vỗ ngực Đường Diễn.

Đường Diễn nâng khoe miệng, đắc ý nghĩ: Đầu được với tôi chắc.

Nhưng hẳn hoàn toàn không chú ý tới bản thân làm tất cả rồi cuộc là vì cái gì?

Người phục vụ vui mừng chỉ vào một bộ rồi nói: "Chỉ nói cái này ạ? Áo ngủ tơ tằm giá 3800 tệ, cửa hàng chúng tôi đang có hoạt động, mua hai bộ chỉ cần 7000 tệ, hơn nữa chị cũng sẽ nhận được phiếu mua sắm giá 1000 tệ."

"Phiếu mua sắm? Chính là nếu cầm cái phiếu đó đi mua đồ vật thì không cần trả tiền?" La Thiển kinh hi hỏi.

"Đúng vậy! Đúng vậy! Mua ba bộ thì càng tiện nghi, được tặng phiếu mua sắm giá 2000 tệ! Hoạt động chỉ đến 15 tháng 8, qua ngày đó sẽ kết thúc!"

La Thiển có chút xao động, cô há mồm còn chưa nói lời gì, Đường Diễn đã ngắt lời: "Chỉ cần một bộ!"

Lại muốn mua cho tôi đồ giảm giá? Đường Diễn khó chịu nghĩ.

"Anh ngốc à? Mua hai bộ còn có phiếu giảm giá 1000 tệ đấy!" La Thiển trừng mắt nhìn Đường Diễn.

Đường Diễn giật giật khoe miệng: "Mua một bộ."

Hắn nhìn La Thiển không vui chu miệng, im lặng một chút rồi nói: "Phiếu mua sắm 1000 tệ tôi đổi thành tiền mặt cho cô không phải là được rồi sao?"

La Thiển sững sốt, cười nói: "Vậy sao anh không trực tiếp trả tiền mua đồ luôn?"

Đường Diễn quay đầu: "Không cần."

La Thiển cười: "Được rồi... Em mua áo ngủ cho anh, anh mua vòng cổ cho em đi!"

Khoe miệng Đường Diễn khê cong lên, nói: "Có thể!"

Nhân viên phục vụ bị mạnh mẽ ép ăn một miếng cầu lương*, run rẩy khoe miệng nói: "Tôi lấy cho một bộ mới, anh chị thanh toán bằng thẻ hay bằng tiền mặt ạ?"

**Cầu lương: thức ăn cho chó; FA bên Trung thường được gọi là cầu độc thân, những hành động tình cảm của cặp đôi nào đó thể hiện trước mặt những người độc thân, không có đôi có cặp và khiến họ nhiều lúc phải ghen tỵ với cặp đôi đó được gọi là "cầu lương"*

La Thiển liền vui vẻ nhảy nhót đi theo nhân viên trả tiền, Đường Diễn ở phía sau nhìn cô, tâm trạng sung sướng.

Vì thế, hai người đều vô cùng thỏa mãn, Đường Diễn cầm áo ngủ tơ tằm 3800 tệ, La Thiển mang vòng cổ 13 vạn, hai người vui vui về về tay khoác tay trở về khách sạn.

Qua một đêm ngọt ngào, tâm trạng của La Thiển đã trở lại, ngày hôm sau lúc bắt đầu làm việc tâm trạng vô cùng sung sướng.

"Thời đạo, xin chào!" La Thiển dưới sự thúc giục của Triệu Vũ Lâm, vẫn là người đến sớm nhất.

"Anh dẫn đường, xin chào!"

La Thiển thấy một người liền chào hỏi một người, vô cùng nhiệt tình.

Sau khi chào hỏi mọi người một vòng liền trở về ký túc xá nghỉ ngơi. La Thiển sờ sờ vòng cổ, ha ha ha... 13 vạn đó! Hắc hắc...

Du Mạn là người thứ hai đến, cô nhìn La Thiển nằm trên giường cười, cũng cười hỏi: "Gặp được chuyện tốt gì sao?"

La Thiển gật đầu nói: "Dạ." 3800 tệ đổi lấy 13 vạn tệ, đây đương nhiên là chuyện tốt!

Một lát sau Ngụy Khả Tĩnh đến, nhìn thấy La Thiển vuốt vòng cổ, cười nhạo nói: "Cái vòng này của cô chắc là hàng rẻ tiền mười mấy vạn hả?"

Nha! Nha đầu này nhãn lực không tồi! La Thiển trong lòng nghĩ vậy nhưng ngoài mặt lại không để ý tới cô ta.

Ngụy Khả Tĩnh bĩu môi, cũng không để ý tới cô, quý nghèo.

Sau đó là Mễ Tuyết Phi, phát hiện La Thiển mang vòng cổ mới cũng cảm thấy buồn cười, chỉ vòng cổ mười mấy vạn thôi mà.

Sau đó là Tiêu Vinh Thanh, Tiêu Vinh Thanh lúc đến người có chút tiểu tụy, ngày hôm qua cô nhận được tin tức Đường Diễn tới thành phố Nam Đan. Nhưng cô gửi tin nhắn cho Đường Diễn hẳn lại không đáp lại, Tiêu Vinh Thanh liền đẩy nhanh công việc, đêm qua bay đến thành phố Nam Đan.

Người chưa thấy được, nghe nói đêm nay hẳn muốn đi, Tiêu Vinh Thanh day day trán, ánh mắt nhìn La Thiển càng thêm ý tứ.

Chờ mọi người tới đủ, đạo diễn lại bắt đầu nói qua về nội dung: "Cuối tuần trước, hai vợ chồng khách sạn Phạm Gia nhớ tới lúc bọn họ đi, không có để lại chi phí cho mọi người kinh doanh khách sạn cho nên đã nhờ người mang về một chút kinh phí."

Đạo diễn vừa nói xong liền có người đem một phong thư đưa cho Du Mạn. Du Mạn mở ra nhìn thử, có không ít tiền.

Những người khác hoan hô, mọi người đều vô cùng cao hứng. Thôi Chấn cũng nói qua về nhiệm vụ mới. Có tiền, ông bà chủ hy vọng có thể kiếm được nhiều hơn bởi vậy đã yêu cầu bọn họ đến thành phố Nam Đan thu thập thông tin về những món ăn ngon nhưng giá rẻ.

Nếu mỗi một tập đều là kinh doanh khách sạn thì nhất định sẽ rất mệt mỏi, cho nên, tuần thứ hai đã có sự thay đổi.

Mọi người đều cảm thấy ra ngoài mua sắm so ở nông thôn hầu hạ gà vịt thoải mái hơn nhiều, đều vui vẻ mà kêu to.

Du Mạn hỏi: "Nếu chúng tôi đi ra ngoài thì khách sạn phải làm sao bây giờ?"

Thời Chấn cười nói: "Vẫn còn các nhân viên khác mà, mọi người cứ yên tâm mua sắm."

Vì thế nhiệm vụ cứ như vậy được định ra. Xe của đoàn phim thuê đã tới, mọi người cùng lên xe, La Thiển lười biếng đi đến hàng ghế cuối rồi ngồi vào.

Những người khác đều ngồi phía trước, La Thiển một mình ở phía sau liền có vẻ có chút cô độc.

Xe khởi hành chưa nửa giờ, Wechat của La đã vang lên thông báo, lôi ra nhìn, là Triệu Vũ Lâm!

"La Thiển, chị mau xem Weibo, đã xảy ra chuyện rồi!"

Còn có thể xảy ra chuyện gì? La Thiển tò mò về hết chỗ nói.

Nhưng cô vẫn là mở Weibo, phát hiện bản thân cô... lên hotsearch rồi.

"Đình cấp làm yêu thao tác"

"Kiểu ngạo và thành kiến - La Thiển"

"La Thiển là ai?"

...

Tiêu đề một cái so với một cái càng làm người nghe kinh sợ hơn, nhưng đều có liên quan tới cô.

La Thiển không hiểu ra sao, nhìn trước kia không nổi tiếng, sau đó đều ở đoàn phim Thời Gian Vui Vẻ, giống tiểu thư khuê các ngày xưa ngay cả cửa cũng chưa ra, sao lại có thể lên hotsearch?

La Thiển nhấn đọc hotsearch ở trên cùng đang nổi nhất, sau đó cô kinh ngạc mở to mắt, là... Trailer của Thời Gian Vui Vẻ?

Sao lại thế này? Trước đó đã nói lúc ra trailer đều đã báo trước để nghệ sĩ có thể vào share lại, vậy mà cô lại không biết gì cả?

Nhưng rất rõ ràng, trailer Thời Gian Vui Vẻ đã đăng lên rồi.

Qua chế tác hậu kỳ, hơn nữa còn có logo, vừa nhìn là biết không có khả năng là bên ngoài cắt nối biên tập, đây là đúng là trailer đoàn phim tung ra.

La Thiển đeo tai nghe, click mở video chậm rãi xem, không dài, đúng hai phút!

Ha ha...

Một việc tốt lại có thể cắt thành hư. Tuy hai ngày trước La Thiển nói không ít lời không dễ nghe nhưng nếu có tiền căn hậu quả thì mọi người đều có thể lý giải.

Ngay cả phim truyền hình nếu cắt ra thì sẽ không công bằng rõ ràng hưởng cho là trailer báo trước? Chẳng những không có công bằng gì mà trong hai phút ngắn ngủn này còn có không ít đoạn La Thiển nhe răng trợn mắt chằm chọc người.

Trong trailer mỗi người đều có hình ảnh cho heo ăn, chỉ có La Thiển không có, kết hợp với lời trước đó La Thiển nói muốn mọi người công bằng cho heo ăn liền có vẻ rất chằm chọc.

Trailer này... Hoàn toàn là đem cô đẩy lên đầu ngọn sóng, là tin hắc trá hình.

Truyện được đăng tại wattpad @dwlazp

"M* nó!" La Thiển ném di động khiến những người phía trước vốn đang mơ màng sắp ngủ giật nảy mình, quay đầu nhìn lại chỉ thấy La Thiển sắc mặt hoá đen.

Ngụy Khả Tĩnh chế nhạo cười một tiếng, Mễ Tuyết Phi cũng cười, xem ra bây giờ cô ta mới nhìn thấy.

La Thiển liếc nhìn mọi người rồi cười lạnh một tiếng, nhật điện thoại gửi tin nhắn cho Triệu Vũ Lâm: "Chúng ta trước đó có nhận được thông báo ra trailer không?"

Triệu Vũ Lâm trả lời trong giây lát: "Không có, tuyệt đối không. Trailer này đêm qua đã đăng lên rồi. Xin lỗi chị, tối hôm qua em sửa sang lại tư liệu nên không chú ý tới, sáng hôm nay mới thấy. Em đã liên lạc với bộ phận quan hệ xã hội của công ty rồi."

"Không báo cho chúng ta, vậy Weibo khác có share lại không?" La Thiển ý chỉ những người còn lại.

"Share, tất cả bọn họ đều share ngoại trừ chúng ta!!!" Khi Triệu Vũ Lâm nhận được tin tức này cũng rất tức giận, đây rõ ràng là ức hiếp người quá đáng!

"Đã biết!" La Thiển đáp lại một câu.

Triệu Vũ Lâm nhanh chóng nhấn lại: "La Thiển, chị muốn làm gì? Chị đừng làm bậy đấy!"

"Chị xằng bậy? Vũ Lâm, chị nhẫn nhịn như lời em nói, sau đó đâu? Chị cảm thấy chị trước kia so với bây giờ còn tốt hơn!"

Triệu Vũ Lâm "... " Cô có dự cảm xấu.

Xe rất nhanh dừng lại, La Thiển mặt không biểu cảm khoác balo bước xuống.

Lúc đi ngang qua Mạnh Giang, Mạnh Giang giữ cô lại nói: "La Thiển!"

La Thiển ném tay hất ra, Mạnh Giang nói: "Không cần đi gây sự." Hắn biết La Thiển giận cái gì, cũng biết hậu quả nếu cô nháo lên.

"Vậy tôi phải im lặng sao?" La Thiển liếc mắt nhìn Mạnh Giang một cái nói.

Du Mạn cũng nhắc nhở: "Việc bày đối với em không có chỗ tốt."

"Cho nên?" La Thiển hỏi lại: "Xấu nhất là cái gì?"

Du Mạn sùng sốt: "Xấu nhất là em sẽ phải rời khỏi đoàn."

La Thiển cười cười: "Vậy thì có sao đâu!"

Không có gì? Tất cả mọi người đều sùng sốt, như vậy mà còn nói là không có gì, không sao cả?

"Tôi không nghĩ được nhiều như các người, tôi biết tôi không đến được vị trí của các người, chỉ nghĩ muốn làm tốt bổn phận của mình. Trêu ai chọc ai? Đương nhiên tôi biết biết xã hội này không có công bằng, nhưng rõ ràng tôi có thể tự cho mình công bằng, sao lại phải im lặng chịu đựng?" La Thiển kéo ra cửa xe xuống xe.

"CMN, Thời Gian Vui Vẻ sao có thể mời loại người này?"

"Người phụ nữ này thật lảm chuyện."

"Cút ra khỏi giới giải trí đi, loại người này cũng có thể quay show sao?"

"Rõ ràng là đi cửa sau, ngay cả nhận thức còn không quen biết, tính tình cũng không nhỏ."

"Ha ha ha ha... Đồi giường thôi mà, xem cô ta kia."

"Cô ta là cái thá gì chứ, nhìn khẩu khí nói chuyện cùng Tuyết Tuyết, người không biết còn tưởng rằng cô ta mới đại bài đấy!"

"Lầu trên là Tuyết fan phải không? Mề Tuyết Phi mà tính là đại bài à?"

"Đúng vậy! Một cái giải thưởng cũng chưa có, chỉ là lưu lượng lớn thôi."

"Người này là La Thiển hả? CMN là ai thế?"

"Xem cô ta nói dễ nghe như vậy, kết quả lúc làm việc thời điểm lại không thấy đâu."

"Vừa rồi chỉ báo cô ta cho heo ăn thôi mà đã nháo ầm lên, những người khác cũng đã làm rồi mà."

"Không ai phát hiện tất cả mọi người đều tránh xa cô ta sao?"

"Người không quen biết lớn lên rất đẹp kia là ai vậy?"

Những lời này miễn cưỡng còn có thể xem như là văn minh, nhưng La Thiển vẫn cảm thấy oan, những lời mắng chửi này, La Thiển càng xem càng không chịu được.

La Thiển nhìn những lời ác độc đó, ném điện thoại đi động xuống trước mặt Thôi Chấn hỏi: "Đạo diễn đây là có ý gì?"

Cảm ơn các bạn thời gian qua đã ủng hộ truyện dù truyện còn nhiều thiếu sót, yêu mọi người ♥

Đây là chương cuối khép lại năm nay, hẹn gặp lại mọi người trong thời gian sớm nhất. Chúc mọi người một năm mới sức khỏe dồi dào, an khang thịnh vượng, vạn sự như ý, luôn vui tươi và gặp nhiều may mắn.

Happy New Year ☐

P/s: Tết nhất ốm liệt giường thì phải làm sao ☐

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Chia Tay Hằng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31

Edit: Linh Nguyệt

Thời Chấn lạnh lùng nhìn điện thoại trên mặt đất rồi ngẩng đầu nhìn La Thiển hỏi: "Cô có ý gì?"

"Lấy tôi ra làm mảnh lối? Trong hợp đồng hình như không có viết như vậy?"

Thời Chấn nhấc điện thoại lên, nói: "Đây chỉ là trailer, nếu không phải cô thì cũng sẽ là người khác, lúc phát sóng sẽ khác thôi mà."

La Thiển khẽ cười hỏi: "Vậy sao ông không lấy người khác đi, theo tôi thấy có người nói ra so với tôi càng có khả năng gây chú ý hơn."

"Cô có thể so với người khác sao?" Thời Chấn hỏi.

"Được, tôi không thể so. Vậy xin hỏi, về sau lúc phát sóng thì sao? Tôi tự nhận mình không sai, ông thật sự có thể đem tiền căn hậu quả chiếu rõ ràng sao? Coi như đến lúc đó xoay ngược lại đi, bọn họ có thể đồng ý không?" La Thiển hỏi.

Thời Chấn không nói lời nào, La Thiển tiếp tục nói: "Ông cho là tôi ngốc à? Nếu thật sự sau này ông sẽ tẩy trắng cho tôi thì sao lại phát trailer lại không báo tôi trước? Tôi không kịp thời share lại trailer, có khác gì nói với mọi người tính tình tôi có bao nhiêu ngạo mạn."

Hương Kiến Hoa ngăn người, vẻ mặt không thể tưởng tượng nhìn Thời Chấn: "Ông phát trailer?" Hương Kiến Hoa hoàn toàn không hay biết gì, hiển nhiên còn chưa xem qua trailer.

Thời Chấn liếc nhìn Hương Kiến Hoa một cái rồi nói: "Phát trailer thì làm sao?"

Hương Kiến Hoa giận dữ nói: "Ông điên rồi à, muốn phát trailer cũng phải cho mọi người xem trước, thương lượng qua thấy không có vấn đề mới có thể phát. Nếu muốn tạo mảnh lối thì càng phải nói rõ ràng, thương lượng rõ ràng. Ông trực tiếp phát luôn? Còn không nói với người ta?"

Thời Chấn cười lạnh: "Một chương trình tốt chính là bị người như vậy làm hỏng. Tôi không tin không lấy lòng những người này, tôi làm không ra thứ tốt."

Hương Kiến Hoa tức quá mà cười: "Ông muốn đấu với nhà đầu tư?"

La Thiển cũng cười: "Thời đạo, tôi kêu ông một tiếng Thời đạo là vì ông đang là đạo diễn. Nếu ông đã thanh cao như vậy thì nhận chương trình này làm gì? Đứng ở nơi đó bản như vậy làm việc thanh cao, lấy loại nhỏ bé này xả giận. Ông nói nhà đầu tư không tôn trọng ông, vậy ông có tôn trọng người khác không? Như nhau cả thôi!"

CMN, quả thực là bị kẻ ngu dốt chọc cho cười, loại tức này tôi chịu đủ rồi.

Triệu Vũ Lâm ở xe phía sau xe rớt cuộc cũn đến, chạy nhanh xuống xe kéo La Thiển nói: "Được rồi được rồi, chị đừng tức giận."

La Thiển ném tay Triệu Vũ Lâm ra, nói: "Chịu đựng như thế nào? Em xem chị nhịn một tuần nhưng kẻ ngu dốt này đã làm cái gì?"

Thời Chấn phẫn nộ quát: "Cô nói ai đấy?"

La Thiển bị gắn xanh trên đầu cùng đôi mắt đỏ sẫm của Thời Chấn dọa sợ, sau đó mới phát hiện mình đứng là không phải đối thủ của Thời Chấn, tức giận trong lòng đều bị dọa biến.

"Có tiếp tục quay hay không?" Thời Chấn lớn tiếng giận dữ hỏi.

La Thiển: "... " Tức giận đều bị dọa mất sạch.

"Không phải, Thời đạo. Đúng là La Thiển tính tình hơi nóng nhưng việc này ngài làm xác thật là không đúng, nói thế nào thì La Thiển tuy địa vị không cao nhưng cũng không đến nỗi vô hình." Triệu Vũ Lâm đem La Thiển kéo đến phía sau, trong lòng lại tức giận, La Thiển, chị có thể có chút tiền đồ không?

"Tôi biết phải làm như thế nào, chương trình này nổi tiếng đối với ai cũng đều có chỗ lợi." Thời Chấn thề son sắt.

Triệu Vũ Lâm dờ khóc dờ cười đáp: "La Thiển là hắc hồng, không phải hồng." (*)

**Ý chỉ La Thiển nổi tiếng theo hướng xấu*

Hương Kiến Hoa chỉ có thể kéo Thời Chấn lại nói: "Việc này là chúng tôi sai, chúng tôi sẽ nghĩ cách sửa chữa. Hôm nay trước cứ bắt đầu quay đi! Máy quay chuẩn bị đi!" Hương Kiến Hoa vỗ vỗ tay để mọi người khởi động máy, sau đó nói với La Thiển: "Thực xin lỗi, cô quay trước nhé? Chuyện kia chúng ta buổi tối trở về thương lượng tiếp về việc xử lý như thế nào được không?"

La Thiển nhìn thoáng qua Thời Chấn đáp: "Cũng được... Mấy người muốn chịu trách nhiệm là được."

La Thiển lôi kéo Triệu Vũ Lâm chạy, nói: "Mẹ nó, rõ ràng là hấn sai mà còn hung dữ như vậy. Chị thiếu chút nữa cho rằng hấn muốn đánh chị đấy!"

La Thiển đòi trước lúc làm người phục vụ từng bị người ta đánh, rất sợ đàn ông động thủ, chỉ có thật sự động thủ mới biết được, phụ nữ cùng đàn ông thực lực cách nhau quá xa.

Mà đời này nguyên chủ cũng bị bạo hành gia đình, những ký ức đó vẫn còn ở trong đầu La Thiển, cô rất sợ đàn ông động thủ, bởi vì... Đánh không lại!!

Triệu Vũ Lâm bắt đầu nói: "Chị cùng đạo diễn gắng co như vậy, nói như vậy, về sau đừng nghĩ được Thời đạo tạo cơ hội cho."

La Thiển quay đầu lại nhìn đạo diễn cùng phó đạo diễn vẫn đang cãi nhau, muốn nhờ một ngụm nước bọt nhưng vẫn nhịn xuống.

Cô quay đầu nói với Triệu Vũ Lâm: "Chị bắt hòa với ông ta thế này mà em còn cảm thấy ông ta sẽ cho chị cơ hội à? Chính trực như vậy, kỹ thuật diễn của chị nhất định

sẽ làm hấn chương mất, sẽ không để chị lên hình đâu? Nếu đã không có cơ hội thì việc gì phải nhện. Còn không phải nói..."

La Thiên nghĩ nghĩ rồi lại nói: "Ý chị là không phải chị không nhện được mà là ông ta quá mức khinh người. Loại người này thì nhện như thế nào được?" Lại nói, về sau tôi không ở trong giới giải trí, hấn có thể làm gì tôi?

Triệu Vũ Lâm thờ dãi: "Nói thì nói thế nhưng giới giải trí chính là như vậy. Ai! Dù sao chuyện cũng đã xảy ra, đây cũng là em thất trách." Thật ra có rất nhiều minh tinh ở Weibo đều có đoàn đội quan hệ xã hội chuyên môn nhìn chăm chăm. Đại bài* phát một cái Weibo cũng có một đội sửa lại còn Weibo không nổi tiếng đều sẽ tự mình quản cùng người đại diện.

**Đại bài: Người có địa vị cao*

Weibo của La Thiên là cô cùng Triệu Vũ Lâm cùng nhau giám sát, nhưng lần này La Thiên nhờ trailer Thời Gian Vui Vẻ mà lên hotsearch gây ra nhiều sóng gió, theo lý mà nói như vậy cơ hội có thể nổi tiếng rất lớn, cho nên công ty chắc sẽ giúp cô quản.

Công ty có cái loại nghệ sĩ danh khí* không lớn cũng không nhỏ như này đều sẽ để một đội ngũ cùng một lúc quản vài cái Weibo. Weibo của La Thiên vốn dĩ cũng muốn có đoàn đội chuyên nghiệp như vậy quản, cho dù là cùng người khác dùng đoàn đội công cộng đoàn đội thì ít nhất có thể ở lúc xảy ra chuyện biết trước để ứng phó nhưng công ty không sắp xếp, chỉ có mình Triệu Vũ Lâm nên mới xảy ra sơ xuất.

**Danh khí: độ nổi tiếng*

La Thiên xua xua tay nói: "Không đâu, việc nên xảy ra thì vẫn sẽ xảy ra, muốn ngăn cũng không ngăn được. Thời Chấn chỉ là nhìn chị không vừa mắt lại thấy tính tình chị tốt nên mới coi là quả hồng chọn mềm mà bóp thôi."

"Vậy phải làm sao bây giờ?" Triệu Vũ Lâm hỏi.

La Thiên cười cười: "Việc này là bọn họ không đúng, bọn họ vi ước, chị quay xong đi tìm Đường Diễn là được, bắt hấn bồi thường tiền vi phạm hợp đồng. Hừ!"

"Đường tổng không phải đêm nay sẽ bay sao? Chị quay xong liệu có kịp không?"

Truyện được đăng tại wattpad @dwlazp

La Thiên vừa lấy điện thoại vừa nói: "Chị gửi tin nhắn cho hấn." Sau đó liền nhủ mày: "Điện thoại... hình như bị đập hỏng rồi?"

"A? Hỏng rồi? Vậy mau cầm đi sửa." Triệu Vũ Lâm lấy điện thoại của cô nhìn nhìn, La Thiên ở trên xe quăng một lần, sau đó trước mặt Thời Chấn lại ném thêm lần nữa.

Điện thoại quả thật không nhanh nhạy, đại bộ phận đều không dùng được. Triệu Vũ Lâm dùng sức vỗ hai cái, vậy mà điện thoại lại dùng được. Gọi thử thì lại không được, đây lúc được lúc không.

"Quay xong thì đi sửa vậy! Vừa lúc hôm nay ở thành phố Nam Đan, lúc trở về tìm cửa hàng đi động cũng nhanh." La Thiên lấy lại điện thoại cất vào túi, không hề buồn bã.

Triệu Vũ Lâm gật gật đầu, hai người rất nhanh trở lại chỗ các nghệ sĩ khác. Những người khác thấy La Thiên lại đây chỉ cười cười không nói. La Thiên giật giật khoe miệng, miễn cưỡng cười một chút, cũng không nói gì.

Không khí nhất thời liền có chút xấu hổ, Ngụy Khả Tĩnh thấy La Thiên ăn một tự nhiên liền vui vẻ, cười hỏi La Thiên: "Ai nha, hùng hổ lắm mà, đi tìm đạo diễn đi. Chẳng phải cuối cùng cũng vẫn phải quay lại sao?"

La Thiên liếc mắt nhìn Ngụy Khả Tĩnh: "Chuyện của cô à, quản cái gì?"

"Cô... Cô chưa ăn đủ đau khổ đúng không?" Ngụy Khả Tĩnh tức giận, chuyện đã như vậy mà cô ta vẫn không thu liễm một chút.

La Thiên trừng mắt nhìn lại, nếu không phải bởi vì cô ta thì Thời Chấn cũng sẽ không chán ghét mình như vậy. Thời Chấn không thể động vào cô ta dù nhìn ra Ngụy Khả Tĩnh làm âm ỉ nhưng trong lòng lại không cam lòng, cho nên lấy La Thiên để xả giận.

Tiếp tục quay, Ô Đình vẫn đi theo La Thiên, tiền đều ở chỗ Du Mạn. Tám người chia làm hai đội ngũ, Du Mạn đem tiền chia một nửa đưa cho Mạnh Giang, hai đội người liền phân công nhau hành động.

La Thiên đi theo đội nữ sinh. Cô cả ngày cũng không phát biểu ý kiến gì, chỉ yên lặng đi theo sau. Mấy người Ngụy Khả Tĩnh mua đồ cũng không giao cho La Thiên, đem La Thiên cô lập hoàn toàn.

Chờ mọi vật đều chỉnh tề, La Thiên nói với Du Mạn mình muốn đến cửa hàng đi động sửa điện thoại xong liền rời đi.

Ông chủ cửa hàng đi động nói điện thoại bị La Thiên ném nên có chút không nhạy, chỗ hấn cũng không có loại điện thoại như thế này. La Thiên đi hai cửa hàng đều không sửa được, đành từ bỏ ý nghĩ, trở về tìm Triệu Vũ Lâm để cô ấy nghĩ cách gửi ra ngoài sửa.

Thành phố Nam Đan tuy không lớn nhưng vì là điểm du lịch nên dân cư cực kỳ phức tạp. Quán com tẻ khách* đã trở thành một hiện tượng nghiêm trọng, thường xuyên phát sinh án không lớn không nhỏ.

**Quán com tẻ khách mình đoán có thể là chủ "chặt chém" khách hàng hoặc là giết khách cướp tiền nhưng không chắc nên cứ để như vậy*

La Thiên không nghĩ tới sẽ để Triệu Vũ Lâm tới gặp mình vì cô ấy vội vã liên hệ làm việc với bộ phận quan hệ xã hội của công ty nên cô không gọi trước, tự mình tới. Hơn nữa, ở trung tâm thành phố tìm cửa hàng đi động nhất định sẽ không cách đoàn phim quá xa. Không ngờ chỉ một chút như vậy đã có người theo dõi.

La Thiên cảm giác phía sau có người đi theo mình, muốn nhanh chóng chạy về chỗ đoàn phim, người phía sau chắc cũng chỉ là thuận đường. Lúc cô đến chỗ đoàn phim liền nhẹ nhàng thờ ra.

Nhưng khiến mắt cô tối sầm chính là, xe vốn phải chờ La Thiến lại không có ai, không hề giống vẻ đoàn phim đã tới.

La Thiến lập tức choáng váng, vội vã lấy điện thoại mới nhớ ra nó đã hỏng rồi, lúc túi mới phát hiện bởi vì phải quay show nên không hề mang tiền. La Thiến lập tức luống cuống, vừa chạy tới chỗ nhiều người vừa trộm nhìn người phía sau.

La Thiến thông qua một cái kính xe đỗ ở ven đường thấy được ba người đàn ông thân cường thể tráng, trong lòng càng thêm hoảng loạn, không ngừng len lỏi xuyên qua đám người.

Kim đồng hồ đã chỉ sáu giờ, La Thiến nhanh chóng chạy đến ven đường muốn bắt taxi, chờ đến chỗ khác sẽ trả tiền giống nhau.

Có lẽ hành động bắt xe của La Thiến kích thích đến ba người phía sau, ba người lập tức đi lên giữ chặt La Thiến.

"Các anh muốn làm gì? Buông tôi ra!" La Thiến hét chói tai cố tránh khỏi bọn họ.

"Nói cái gì thế em gái? Không phải chỉ cãi nhau hai đầu thôi mà, sai đã đòi về nhà rồi sao?" Một người đàn ông trong đó cười nói.

La Thiến mở to hai mắt, kịch bản này quen quá, giống như kịch bản của bọn buôn người.

"Cái gì mà em gái, tôi không quen mấy người." La Thiến vừa nói vừa lùi về phía sau.

Hai người kia cười nói với đám người xung quanh: "Ngại quá, tình nhân cãi nhau, tình nhân cãi nhau thôi!"

Người xung quanh thiện ý cười vang, La Thiến thấy bọn họ vốn không hoài nghi, trong lòng từng trận lạnh buốt, làm đổ một sạp bán đồ ăn khuya ven đường rồi mới đẩy đám người ra chạy đi.

Mọi người ra ngoài nhớ mang khẩu trang và giữ gìn sức khỏe thật tốt nhé, yêu mọi người ❤️

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Chia Tay Hằng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 32

Edit: Linh Nguyệt

Người đàn ông muốn đuổi theo lại bị người bán hàng kia ngăn lại: "A người anh em, bạn gái cậu làm đồ sạp hàng của tôi rồi, cậu định làm thế nào đây?"

Người kia tuy bị giữ lấy nhưng vẫn đưa mắt ra hiệu với hai người còn lại. Hai người gật đầu, đẩy đám người ra rồi đuổi theo, còn người bị giữ lấy lại cười tiếp tục nói chuyện với chủ quán: "Ngại quá, ngại quá, tính tình em ấy không tốt! Chủ quán nhìn xem nhiều hay ít, tôi bồi thường, tôi bồi thường."

La Thiến cảm thấy may mắn vì hôm nay đi giày thể thao. Cô không dám quay đầu, liều mạng chạy. Bất kể là đời trước hay đời này cô đều biết, người mà bọn buôn người nhìn trúng phần lớn đều không thoát được.

Rất nhiều người không nghĩ tới bọn buôn người ở ngay bên cạnh mình, cũng nhiều người vì biết bọn buôn người là một đoàn thể mà không dám ra tay giúp đỡ.

La Thiến không dám ở đó chậm trễ, cô rất sợ mình cho dù là ở nơi nhiều người như vậy cũng sẽ bị lôi đi. Tuy cô không có học thức nhưng cũng biết một khi bị bọn buôn người bắt đi thì đều không thể trở lại.

La Thiến không phải người hay vận động nhưng ở giờ phút này, cô liều mạng chạy, vừa chạy vừa tìm đồn cảnh sát. Cô thậm chí còn không dám dừng lại hỏi đường vì sợ mình vừa dừng lại đã bị kéo lên xe.

Hơn nữa đây là điểm du lịch, rất nhiều người trên đường đều là người nước ngoài, nhất định cũng giống La Thiến không biết đồn cảnh sát ở chỗ nào, La Thiến không dám đánh cược. Cô chỉ nghĩ phải chạy nhanh, cảnh nhanh càng tốt, tìm được đồn cảnh sát, bọn họ sẽ không dám đi vào bắt nạt.

Lúc này cô đã không thể nghĩ được gì khác, đầu óc trống rỗng chỉ biết chạy. Cô dường như cảm thấy được hai người phía sau cách mình không xa, duỗi tay là có thể bắt được cô.

Càng nghĩ La Thiến càng sợ, nước mắt chảy ra, vừa khóc vừa chạy, nhưng thế nào cũng không tìm được đồn cảnh sát. Lúc chạy qua một hẻm nhỏ, La Thiến trực tiếp trốn rồi đi vào, cô không chạy được nữa.

La Thiến thờ phỉ phò nhìn nhìn khắp nơi mới phát hiện hai người kia không đuổi kịp, nhưng cô vẫn không dám đi ra ngoài. Cô nhìn thấy một cái thùng rác, loại thùng rác to màu xanh lục ở ven đường.

Hai mắt La Thiến nhìn chằm chằm vào thùng rác, trong lòng rối loạn, nếu bị bắt thì chỉ có đường chết, đây chính là cơ hội. La Thiến nhặt một cái ga trải giường rách ở cạnh thùng rác khoác lên người sau đó trốn vào thùng rác, đem rác quanh thân bao phủ mình.

Cô không biết những người đó có tìm được mình hay không, không xác định được những tiếng động bên ngoài có phải bọn họ không.

Có mấy người tới tới lui lui nhưng La Thiên vẫn không dám ra, có lúc chỉ là người thường, La Thiên thậm chí có thể nghe thấy tiếng bọn họ ném rác. Nhưng cô vẫn không dám ra, cô sợ rằng mình vừa bước ra liền thấy ba người kia đứng trước mặt mình.

Trốn đến tám giờ, cô mới run rẩy mà lấy điện thoại. Hai giờ qua cô đã thử ba lần nhưng đều không thể kết nối, La Thiên không tìm được người cứu mình, không dám đi ra ngoài.

Đây là lần thứ tư La Thiên thử gọi điện thoại, trong đầu chỉ nghĩ tới Đường Diễn, chỉ có hắn mới có thể cứu cô, hắn lợi hại như thế, lại còn là nam chính.

Đều nói vai chính có vàng sáng của vai chính, nếu Đường Diễn tới thì cô nhất định sẽ không sao.

Điện thoại ở ánh mắt hi vọng của La Thiên mà kết nối được, truyền đến tiếng chuông, ồ, ồ, ồ.

Chỉ là những âm thanh bình thường như vậy mà nước mắt La Thiên lại không tự giác mà chảy ra, cô đem điện thoại đặt ở bên tai.

Điện thoại kết nối thành công, giọng nói dễ nghe của Đường Diễn vang lên, hắn nói: “La Thiên?”

La Thiên ô một tiếng muốn khóc nhưng kịp thời che miệng mình lại. Cô không dám đáp lời, chỉ thở hổn hển từng tiếng.

“La Thiên?” Giọng Đường Diễn có chút nóng nảy, “Sao lại không nói lời nào?”

La Thiên gắt gao che miệng, cô biết, một khi buông ra mình nhất định sẽ gào khóc. Nàng trộm mở nắp thùng rác, tám giờ, trời tối, xung quanh không có người.

La Thiên mới nhỏ giọng, mang theo tiếng khóc nức nở nói: “Cứu... cứu em.”

Đường Diễn giật mình hỏi: “Làm sao vậy? Cô đang ở đâu?”

“Em không biết, em... không rõ. Có người muốn, muốn bắt em, em trốn đi.” La Thiên nức nở khóc, ủy khuất không chịu được, quá đáng sợ.

“Biết mình đang ở chỗ nào không?”

“Thành phố Nam Đan.” La Thiên nói.

Đường Diễn ghen một chút, La Thiên nghe được hắn ở đầu đối diện khẽ thở ra một hơi: “La Thiên, đem định vị WeChat gửi cho tôi.”

“WeChat?” La Thiên ngây ngốc hỏi lại, cô suy nghĩ thật lâu rồi mới nói: “Hồng rồi, điện thoại hồng rồi. Chỉ có thể gọi điện thoại, ô ô ô... Liệu lát nữa nó có phải sẽ hồng luôn, không thể gọi?”

Có lẽ La Thiên trời sinh tự mang thể chất xui xẻo. Cô vừa dứt lời, điện thoại liền vang một tiếng rồi tự động ngắt kết nối. La Thiên lập tức bị dọa cho choáng váng, ngo ngác nhìn điện thoại, che miệng liếc xung quanh một vòng, sau đó chậm rãi trốn lại vào trong thùng rác.

La Thiên không dám đi ra ngoài, cô cảm thấy những người đó vẫn đang ở gần đó hoặc là còn tránh ở nơi nào đó bên ngoài chờ cô đi ra tự chui đầu vô lưới. Cô còn lo lắng đến nỗi tắt chuông điện thoại, sợ điện thoại hồng đột nhiên vang lên giữa đêm khuya, nếu như bị bọn họ nghe thấy liền xong rồi.

La Thiên trộm dựa vào thùng, trên đầu là túi rác rưởi màu đen, mùi hôi thối bốc lên nồng nặc. Nhưng cô gắt gao ôm chặt chính mình, giống như làm vậy là có thể có thêm một chút dũng khí.

Cô phải đợi, đợi đến buổi sáng ngày mai người thu rác tới, sẽ ngồi trong xe bọn họ rồi đi, sau đó tìm đồn cảnh sát. La Thiên nghĩ, như vậy là an toàn nhất!

Cứ mơ hồ như vậy, La Thiên ngủ quên.

La Thiên bị ánh sáng đột nhiên xuất hiện dọa tỉnh, kịp thời phản ứng lại, có người mở nắp thùng rác, cô nhanh chóng bịt miệng, mắt nhắm chặt lại! Quanh người cô khoác khăn trải giường, trên đầu đều là túi rác rưởi túi, bọn họ hẳn không biết mình ở sâu trong thùng.

La Thiên tự an ủi mình như vậy, cô nghe được bên ngoài có tiếng người chạy.

“Đường tổng, không tìm được.” Bên ngoài thùng truyền tới một giọng nam xa lạ.

Đường tổng?

La Thiên sững sốt, kích động muốn đứng dậy lại chỉ có thể giãy giụa từ trong thùng ngã ra.

Đường Diễn quả thật đang tìm La Thiên, hắn đang muốn dẫn người rồi đi liền thấy thùng rác vốn yên tĩnh ở ven tường đột nhiên động đậy. Sau đó một bóng đen bang một tiếng té ngã trên đất, La Thiên xuất hiện như bị vứt ra, mái tóc tán loạn, trên người lại khoác bao gì đó mà hắn không biết.

Đường Diễn sững sốt, thở ra một hơi, cục đá trong lòng cuối cùng cũng rơi xuống đất, hắn đi đến trước mặt La Thiên ngồi xổm xuống hỏi: “Sao lại trốn ở chỗ này?”

La Thiên nhìn Đường Diễn ba giây, sau khi xác định hắn thật sự là Đường Diễn mới mếu máo, gào một tiếng khóc lên.

Lúc cô nhào vào lòng Đường Diễn, hắn không nghĩ tới cô sẽ hỏi như vậy, thiếu chút nữa đẩy người ra nôn.

Nhưng trong lòng lại cảm thấy bất đắc dĩ cùng may mắn, thở dài kéo bao trên người cô xuống: “Đứng lên, hỏi quá.”

La Thiên khóc đến thâm, nghe Đường Diễn nói như vậy càng khóc thương tâm hơn.

Truyện được đăng tại [wattpad @dwlazp](#)

“Được rồi, không khóc nữa.” Đường Diễn nói.

La Thiển lúc này mới buông Đường Diễn ra, vừa lau nước mắt vừa hỏi: “Sao bây giờ anh mới đến?”

Giọng Đường Diễn pha chút tức giận: “Hiện tại mới 11 giờ, lúc cô gọi điện cho tôi là 8 giờ. Tôi có thể trong ba giờ đồng hồ mà tìm được cô thì không tính là chậm.”

La Thiển gật gật đầu: “Tôi là tốt rồi, tôi là tốt rồi. Bọn họ thật là đáng sợ, muốn bắt em đi. Em đã nghĩ kỹ rồi, nếu bị bọn họ bắt được liền cắn lưỡi tự sát.”

Trong lòng Đường Diễn không thoải mái, tiếp tục hung dữ: “Nói linh tinh cái gì thế, cho dù bị bắt đi thì chỉ cần tồn tại, tôi nhất định sẽ tìm được cô.”

La Thiển lắc đầu: “Sẽ không tìm thấy đâu, bị bọn buôn người bán vào thâm sơn cùng cốc*, không tìm được.”

*Thâm sơn cùng cốc: nơi núi rừng xa xôi hẻo lánh

Đường Diễn sờ sờ đầu cô: “Có thể tìm được.” Có lẽ không muốn tiếp tục nói về đề tài này với La Thiển, hần lòi kéo cô: “Đứng lên đi!”

Chân La Thiển đã mềm nhũn, Đường Diễn không có cách nào, chỉ có thể bế cô lên, nói: “Cô cũng thật là thôi!”

Tinh thần La Thiển dường như đã khôi phục, nghe Đường Diễn nói như vậy liền nhe răng lại.

Đường Diễn thấy La Thiển ăn mệt, cười nói: “Nhưng xét thấy cô đã tham như vậy, không tính toán với cô.”

Khi đi ngang qua mấy người đàn ông đang chờ ở bên ngoài, La Thiển trộm nhìn thoáng qua, Đường Diễn nói với mấy người kia: “Cảm ơn mọi người, cảnh sát Mông, ngày mai tôi mời mọi người ăn cơm.”

Người được gọi là cảnh sát Mông kia xua xua tay nói: “Không cần, không cần, đây vốn là phận sự của chúng tôi. Tìm được người là tốt rồi, anh mau dẫn người trở về đi!”

Đường Diễn tiếp tục nói: “Hôm nay mọi người đã vất vả, ngày mai cứ định như vậy!” Hần lại đẩy đẩy La Thiển: “Nói cảm ơn với cảnh sát Mông đi.”

La Thiển ngẩng đầu nhìn hần, nhỏ giọng nói: “Cảm ơn anh, cảnh sát Mông.”

Cảnh sát Mông gật gật đầu, nói: “Về sau không được đi loạn một mình ở bên ngoài, đặc biệt là buổi tối.”

La Thiển tuy gật đầu nhưng vẫn cảm thấy oan uổng, rõ ràng là cô đi vào ban ngày, không phải buổi tối.

Đường Diễn bế La Thiển vào trong xe, tài xế nhanh chóng mở cửa sổ thông khí, Đường Diễn cảm thấy mình cũng đã dính mùi hôi đành ngồi cùng La Thiển ở ghế sau.

“Tôi khách sạn gần nhất đi!” Đường Diễn nói với tài xế.

Tài xế vâng vâng dạ dạ, La Thiển bổ sung thêm một câu: “Tôi khách sạn nào tốt tốt chút nhé.”

Đường Diễn bật cười: “Việc này hình như không thể dọa cô sợ nhỉ?” Lúc này còn biết hổ hần.

La Thiển cúi đầu nói: “Em là sợ anh không quen ở khách sạn bình thường, em ở nhà trọ bình dân cũng được.”

Thấy La Thiển đã bị dọa sợ, Đường Diễn cũng không tiếp tục nói, để tài xế lái xe rồi hỏi La Thiển: “Sao chỉ có một mình cô? Không phải là đi theo đoàn phim sao?”

Nhắc đến cái này, La Thiển càng ủy khuất, cô nói: “Em cũng không biết, lúc em chạy đến chỗ đó thì đã không có ai rồi.”

Đường Diễn nhũn mảy: “Cái gì gọi là không có ai? Bọn họ không chờ cô à?”

La Thiển vẫn ủy khuất: “Chờ đâu mà chờ, em rời đi sửa điện thoại không đến 30 phút, bọn họ sửa sang lại thiết bị cũng phải 30 phút mới xong, nhất định là sửa xong liền rời đi.”

La Thiển vô cùng tức giận, không khách khí mà cáo trạng cùng Đường Diễn.

Đường Diễn mặt không biểu cảm nhìn cô: “Cô đắc tội ai rồi?”

La Thiển tỏ vẻ không thể tin tưởng mở to mắt nhìn Đường Diễn: “Em... Em tuy rằng đắc tội với người ta, nhưng mà là, là bọn họ không đúng. Tên đạo diễn anh mời kia, một chút cũng không có phong thái của đạo diễn, khó chịu em ở cùng anh*.”

**Chỗ này là chỉ việc Thời Chấn khó chịu việc Đường Diễn bao nuôi La Thiển nhưng nếu để La Thiển tự nói "bao nuôi" thì mình cứ thấy sao sao ý, nếu mọi người có ý kiến thì comt nhé*

“Cô nói việc trailer kia?”

La Thiển càng thêm khó tin, hung hăng trừng mắt nhìn Đường Diễn: “Anh biết? Anh có phải cũng nghĩ giống ông ta không?”

Đường Diễn xoa trán, nói: “Tôi cũng mới biết không lâu, thư ký Kiều đầu phải mỗi ngày đều lên mạng. Lúc chiều cô ấy mới biết, tôi cũng là lúc chiều mới nhận được tin tức.”

“Việc này có thể trách em sao?” La Thiển lớn tiếng, “Tên đạo diễn thì có bệnh, lúc quay mọi người đều cô lập em...”

Chương 33

Edit: Linh Nguyệt

"Vi sao lại cô lập cô?" Đường Diễn hỏi.

La Thiển úy khuất đáp: "Bọn họ muốn bắt nạt em, em không cho bọn họ bắt nạt, bọn họ liền không vui về."

Đường Diễn: "...". Rất ngắn gọn.

Nói đến đây thì xe vừa hay tới cửa khách sạn, vẫn là khách sạn năm sao mà La Thiển cùng Đường Diễn ở.

Buổi sáng Đường Diễn vừa giúp La Thiển trả phòng, buổi tối lại mang theo La Thiển tới thuê phòng.

Quầy bar thấy hai người đầy mùi hôi tiến vào, nếu không phải buổi sáng vừa gặp qua, vẫn ở phòng thượng đẳng thì người phục vụ quả thực muốn đuổi hai người đi. Ngay cả bảo vệ ở cửa cũng là vì thấy cách ăn mặc cùng khí chất của Đường Diễn không dám ngăn cản, bằng không hai người đầy mùi hôi đã trực tiếp bị ném văng ra.

Hai người thuê phòng, tắm rửa sạch sẽ. Lúc Đường Diễn gọi tiếp tân dưới tầng nhờ họ đi mua hai bộ quần áo, La Thiển còn bắt mẫn: "Đề bọn họ đem quần áo đi giặt là được rồi."

Đường Diễn trừng mắt nhìn cô: "Cô có thể mặc được nhưng tôi thì không."

La Thiển thức thoir ngậm miệng, bởi vì quá muộn, không còn cửa hàng nào mở, Đường Diễn cũng chẳng làm khó, chỉ bảo bọn họ sáng hôm sau mang quần áo lên.

"Được rồi, nói một chút đi! Sao lại thế này?" Đường Diễn đưa quần áo bản cho nhân viên vệ sinh rồi khoanh tay ngồi trên giường nhìn La Thiển hỏi.

La Thiển sấy khô tóc, cũng dựa vào giường nói: "Chính là... Buổi sáng có cãi nhau với Thời đạo..."

Sau đó La Thiển liền đem toàn bộ đầu đuôi sự việc kể cho Đường Diễn, Đường Diễn nghe xong im lặng trong chốc lát rồi nói: "Cô cứ ngủ đi! Ngày mai không cần phải đến đoàn phim, đợi tôi tới đó rồi tính."

La Thiển chớp chớp mắt nói: "Anh tới?"

Đường Diễn khẽ cười, gật đầu.

Hắn biết hôm nay La Thiển bị dọa sợ, buổi tối chỉ ôm cô ngủ. Hai người cái gì cũng không có làm, cứ ôm nhau ngủ như vậy.

Đường Diễn bị tiếng gọc cửa đánh thức, hắn vừa xoa tóc rối loạn sau khi ngủ vừa mở cửa, là thư ký Kiều mang theo quần áo đứng bên ngoài.

"Đường tổng, buổi sáng tốt lành!" Thư ký Kiều lên tiếng chào hỏi.

Đường Diễn nhận nhặt nhìn cô một cái rồi lại nhìn túi quần áo trong tay cô.

Thư ký Kiều hiểu ý đáp: "Tôi ở dưới lầu gặp người phục vụ đưa quần áo, tôi đã trả tiền rồi, nhưng đề cô ấy mang quần áo về. Đồ cô ấy mua khá bình dân, tôi đã mua đồ khác cho anh và La tiểu thư."

Đường Diễn gật đầu, nhận quần áo nói: "Cô xuống dưới đợi trước, lát nữa cùng tôi cùng đi Kiều Nham Hương."

"Được, Đường tổng." Thư ký Kiều gật đầu rồi đi.

Đường Diễn mang theo quần áo trở lại phòng liền thấy La Thiển đã ngồi dậy, nhưng vẫn trong trạng thái mơ màng. Ánh mắt còn mang theo hơi nước mờ mờ, tóc dài tán loạn, áo tắm trên người theo bả vai bóng loáng trượt xuống một chút.

Đường Diễn hít sâu một hơi, nhìn La Thiển nói: "Còn muốn ngủ thêm một lát không?"

La Thiển ngơ ngác nhìn Đường Diễn, trong chốc lát lại lắc đầu, Đường Diễn ném túi quần áo cho cô: "Vây thay quần áo đi! Hôm nay cô trước tiên không cần ra ngoài, ngoan ngoãn ở lại khách sạn. Tầng hai bên kia có tiệc đứng, nếu cô đói thì đến đó mà ăn miễn phí. Sau khách sạn có bể bơi, tầng một có quán cà phê, tóm lại, cô làm gì cũng được, nhưng hôm nay tạm thời không cần ra khỏi khách sạn."

Những người đó hẳn là còn ở gần đây, mục tiêu còn ở, bọn họ nếu lại thấy La Thiển vẫn có khả năng mang cô đi, Đường Diễn không yên tâm để cô ra ngoài.

La Thiển gật gật đầu, nhìn nhìn túi quần áo, thật đẹp.

Đường Diễn tiếp tục nói: "Tôi đi đoàn phim nhìn xem, cô tự chăm sóc mình cho tốt. Trong túi còn có điện thoại mới, cô lấy mà dùng. Điện thoại cũ đã hỏng, tôi ném rồi, lúc xảy ra chuyện mà tìm người lại tìm không thấy thì phải làm sao? Nếu hôm qua cô ở cửa hàng đi động trực tiếp đổi cái mới thì đã không phiền phức như vậy!"

Ngày hôm qua sau khi nhận được điện thoại của La Thiển, Đường Diễn lập tức ngay người, hắn đã ở trên máy bay, may mà còn chưa cất cánh, trực tiếp từ đầu chờ

khoang thượng vọt xuống.

Sau đó gọi điện thoại cho thư ký Kiều bí thư để người ở công ty định vị vị trí của La Thiển. Ai mà ngờ lại nhận được tin không định vị được điện thoại của La Thiển, Đường Diễn không có cách nào khác, chỉ có thể gọi cho thị trưởng thành phố Nam Đan nhờ cục cảnh sát toàn lực phối hợp, thông qua cameras mới tìm được nơi cuối cùng La Thiển biến mất.

Nếu không phải trước đó hần vừa cùng thị trưởng thành phố Nam Đan ăn cơm thì Đường Diễn không nhất định có thể tìm được La Thiển nhanh như vậy.

Đường Diễn giáo huấn, La Thiển biết điều nhận sai, thái độ vô cùng đẹp, cô chỉ là cảm thấy điện thoại kia sửa lại một chút là dùng được, không cần phải đổi cái mới thời mà.

Truyện được đăng tại wattpad @dwlazp

Đường Diễn nói xong, bữa sáng thư ký Kiều gọi giúp hần đã được đưa lên. La Thiển rửa mặt thay quần áo xong liền cùng Đường Diễn ăn sáng.

Lúc đó La Thiển mới có tinh thần hỏi: "Hôm nay anh tới đoàn phim sao?" Mắt to vô tội chớp chớp thể hiện mình vô cùng thuần lương dụng tâm.

Đường Diễn giương mắt nhìn cô: "Làm sao?"

"Đi làm gì thế?" La Thiển tiếp tục chớp chớp mắt, lông mi cong dài chọc cho lòng Đường Diễn ngứa ngáy.

"Cô muốn tôi đi còn gì?" Đường Diễn buông đũa hỏi.

La Thiển lắc đầu, nghiêm túc nói: "Em có muốn đâu?"

Thấy La Thiển rất có tinh thần, Đường Diễn quả thật là hết chỗ nói, công năng tự chữa trị của La Thiển mạnh hơn hần tưởng. Hần sợ người phụ nữ ngốc này tâm lòng lớn, sợ vừa lành đã quên đau, lại dặn dò thêm một lần: "Trước khi tôi trở về đừng rời khỏi khách sạn, biết không?"

La Thiển xua xua tay nói: "Không rời không rời, em không dám đâu." Sau đó lại nhỏ giọng nói tiếp: "Ai mà biết những người đó có còn tránh ở bên ngoài hay không!"

Đường Diễn lười nhìn cô, những người đó sao mà biết được cô ở chỗ đây, nhưng cũng lười giải thích, có thể dọa cô sợ cũng hảo. Cho nên Đường Diễn chỉ nói: "Đừng vậy! Phương tiện giải trí ở khách sạn rất nhiều, chúng ta ở là phòng cao cấp nhất, mấy chỗ đó đều miễn phí, cô có thể đi nhìn xem."

Mắt La Thiển lấp lánh tỏa sáng, miễn phí à? Cô vô cùng thích miễn phí, vì thế dùng sức gật đầu, còn bảo đảm nói: "Em nhất định ở khách sạn chờ anh."

"Ừ, buổi tối mời cảnh sát Mông cùng đồng đội ăn cơm, chính là những cảnh sát đã cứu cô đó. Chiều tôi sẽ về, lúc ấy cô nhớ phòng chờ tôi."

La Thiển lại dùng sức gật đầu, không hề phản bác. Đối với một La Thiển ngoan ngoãn như vậy, Đường Diễn rất vừa lòng, vì thế tiếp tục ăn cơm.

Ở một đầu khác, sau khi Du Mạn biết La Thiển đi sửa điện thoại vẫn luôn đứng cạnh xe chờ cô.

Mọi người sửa sang toàn bộ xong liền bắt đầu gọi Du Mạn lên xe.

"Mạn tỷ nhanh lên, phải xuất phát rồi."

Du Mạn có chút do dự: "La Thiển còn chưa về."

Bởi vì Du Mạn không đi nên những người khác đều dừng lại, hôm nay Thời Chấn cùng La Thiển này sinh xung đột, hiện giờ bởi vì La Thiển làm cả đoàn chậm lại càng thêm không vui.

Tiêu Vinh Thanh nhíu mày nói: "Chúng ta đi trước đi! Lát nữa cô ta sẽ tự e trở về, hiện giờ giao thông thuận tiện như vậy, không thể chỉ bởi vì một người mà bắt mọi người đều chờ!"

Du Mạn nhìn nhìn trong xe, không có người phản đối, muốn gọi báo cho La Thiển một tiếng mới phát hiện mình không biết số điện thoại của La Thiển. Cô muốn đi hỏi lại nghe Ngụy Khả Tình nói: "Mạn tỷ, có khi cô ta đã về trước rồi cũng nên."

Du Mạn nhìn, Ngụy Khả Tình tiếp tục nói: "Cửa hàng đi động gần đây nhất cách 200m, chưa tới 15 phút đi bộ. Nếu sửa điện thoại tốn thời gian thì cô ta nhất định sẽ qua nói với chúng ta một tiếng, giờ có lẽ đã tự gọi xe đi trước rồi?"

Mễ Tuyết Phi cũng tiếp lời: "Có khả năng như vậy đấy! Hôm nay xảy ra chuyện, cả ngày cô ta đều không cùng chúng ta nói chuyện."

Du Mạn nghĩ, nếu La Thiển chưa về thì cũng có thể gọi xe để trở về, bèn trực tiếp lên xe cùng mọi người rời đi.

Lúc tới Kiều Nham Hương, đương nhiên không thấy La Thiển. Triệu Vũ Lâm đi theo xe khác trở về, có thấy đoàn xe rời đi nhưng không hề nghĩ tới bọn họ sẽ bỏ La Thiển lại.

Cho tới khi đến nơi mới biết La Thiển không lên xe, cô lập tức choáng váng.

Nhanh chóng gọi điện thoại cho La Thiển, có chuông nhưng không ai nghe. Triệu Vũ Lâm đoán điện thoại của cô chắc vẫn chưa sửa xong, yên tâm hơn chút ít.

Đến chín giờ, La Thiển vẫn chưa trở về, Triệu Vũ Lâm sốt ruột chạy đi tìm Thời Chấn, Thời Chấn không kiên nhẫn nói: "Người đã lớn như vậy, không ở đó quá lâu đâu."

Triệu Vũ Lâm biết không thể nhờ Thời Chấn giúp bèn chạy đi tìm Hường Kiến Hoa, lúc này Hường Kiến Hoa mới biết được La Thiển chưa trở về. Hần nhanh chóng

cùng Triệu Vũ Lâm chạy tới ký túc xá của nhóm nữ hồi thẩm, kết quả không những không hỏi ra cái gì, ngược lại còn làm mấy người không vui, cảm thấy Triệu Vũ Lâm làm quá lên.

Hương Kiến Hoa làm người cẩn thận, hần sắp xếp xe cho Triệu Vũ Lâm đi thành phố Nam Đan, còn mình thì gọi điện cho Cô La Xuân nói rõ tình huống hai ngày này.

Một đêm qua đi, Triệu Vũ Lâm không trở lại, La Thiên cũng không về.

Thời Chấn không kiên nhẫn, kêu người phụ trách đi liên hệ La Thiên, nhưng điện thoại vẫn như cũ không có người nhận.

Trong lòng Thời Chấn không khỏi cảm thấy kỳ quái, hần có dự cảm không ổn. Hương Kiến Hoa một đêm không thấy La Thiên trở về, cũng không thấy Triệu Vũ Lâm trở lại, trong lòng càng thêm không yên tâm, gọi cho Cô La Xuân tới đây một chuyến.

Đường Diễn đến Kiều Nham Hương vừa hay chín giờ, nhận được tin nhắn của Triệu Vũ Lâm. Câu chữ Triệu Vũ Lâm vô cùng cẩn thận, rất sợ chọc Đường Diễn không vui nhưng vẫn sơ lược lại việc La Thiên mất tích, hi vọng hần có thể hỗ trợ tìm thứ.

Chờ cô thông báo tìm kiếm thì thì thể cô ta cũng lạnh rồi. Đường Diễn nhủ mảy nghĩ, nhưng vẫn gửi địa chỉ cho Triệu Vũ Lâm, sau đó thoát khỏi giao diện.

Xe dừng ở cửa sân, thư ký Kiều xuống trước mở cửa cho hần, Đường Diễn khí thế hăm hó bước xuống.

Hần nhìn nhìn sân rồi đi vào bên trong, thư ký Kiều theo sau.

Mọi người trong viện đã rời giường, lúc này đều ở trong sân, đang hưởng lượng việc quaychụp. Bởi vì La Thiên không trở về nhưng vẫn phải tiếp tục quay gì đó, cãi cò đến ồn ào.

Đường Diễn không chút để ý nơi này có đại minh tinh hay siêu sao nào, bản thân hần đứng ở nơi đó thì khả năng tồn tại không thua kém những người này.

Rốt cuộc, những người này cũng đã lẫn lộn trong giới giải trí, từ vị trí thấp bò lên, miễn cưỡng được tính vào tầng lớp thượng lưu.

Nhưng Đường Diễn không phải, cha mẹ hần vốn là liên hôn thương chính, cả hai bên đều là gia tộc lớn, bên nội có lịch sử trăm năm, bên ngoại cũng là thương nhân từ dân quốc. Hai nhà đều thâm sâu, Đường Diễn là quý tộc hàng thật giá thật.

"Ai là đạo diễn?" Ánh mắt Đường Diễn quét một vòng, hỏi.

Thời Chấn nhủ mảy, từ phía sau máy quay đứng lên: "Anh là ai?"

Đường Diễn nhận nhặt nhìn hần, quay đầu liếc nhìn thư ký Kiều một cái, thư ký Kiều tươi cười tiến lên: "Đây là tổng giám đốc tập đoàn Đường thị, anh cứ gọi anh ấy Đường tổng là được. Chúng ta vào phòng trước, Đường tổng có một số việc muốn thương lượng cùng mọi người."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Chia Tay Hằng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 34

Edit: Linh Nguyệt

Tiêu Vinh Thanh lúc nhìn thấy Đường Diễn kích động không thôi nhưng vẫn nhịn xuống không tiến lên.

Hương Kiến Hoa thấy Đường Diễn thì trực tiếp choáng váng, nghe xong lời thư ký Kiều nói liền biết hần là vì La Thiên tới.

Hần cười tiến lên nói: "Ồ bên này, mời!" Vô luận chuyện gì, tới trước trong phòng lại nói.

Hương Kiến Hoa tùy tiện tìm một phòng làm việc, Đường Diễn cùng thư ký Kiều đi vào trước, sau đó là Thời Chấn, cuối cùng Hương Kiến Hoa cũng đi theo vào rồi lập tức đóng cửa, ngăn người bên ngoài lại.

Đường Diễn trực tiếp đi đến một bàn làm việc ngồi xuống, thư ký Kiều đứng phía sau hần. Thời Chấn cùng Hương Kiến Hoa ngồi trước mặt Đường Diễn, Thời Chấn mở miệng: "Không biết Đường tổng tới là có chuyện gì?"

Đường Diễn gõ gõ mặt bàn nói: "Đoàn phim nội bộ lục đục ông biết không?"

Thời Chấn tùy ý nói: "Chỉ là câu kinh chút thôi."

"Vì sao?" Đường Diễn biết rõ cố hỏi.

Thời Chấn ngại, không muốn đem chuyện ngu xuẩn mình làm nói ra, nhưng nghĩ tới Đường Diễn là kim chủ của La Thiên kim chủ, Đường Diễn khẳng định đã biết, còn là do La Thiên cáo trạng.

Xét theo một góc độ nào đó, Thời Chấn nói không sai La Thiên quả thật cáo trạng, nhưng Đường Diễn biết không phải bởi La Thiên cáo trạng mà là do thư ký Kiều báo cáo.

"Sao không trả lời?" Đường Diễn híp mắt nhìn hần.

Thời Chấn cười nhạo: “Đường tổng muốn nói gì thì cứ nói đi! Là nha đầu kia tìm người nói rõ lý lẽ hả? Khó trách chúng tôi tìm một đêm cũng không thấy.”

Hương Kiến Hoa biết bối cảnh Đường Diễn không đơn giản, tính tình hắn cũng không tốt, nhìn đến tên Thời Chấn này đúng là cởn đảo thịt*, lúc này còn dám khiêu khích Đường tổng, bèn kéo kéo áo hắn.

**“Cởn đảo thịt” là chỉ loại thịt chém không đứt, nấu không chín, miếng thịt dính gân nhai không nát; dùng để hình dung người dù người khác có la hét gào thét thế nào cũng không thêm quan tâm.*

(NGUỒN: tuduong98.wordpress.com)

Đường Diễn dựa vào ghế nhìn Thời Chấn trong chốc lát mới nhàn nhạt mở miệng hỏi: “Ông tìm cả đêm? Vậy ông tìm như thế nào?”

Thời Chấn lập tức nghẹn lại, người lớn như vậy cá nhân, không ai thấy sẽ không tìm được.

Đường Diễn duỗi tay nhận tờ giấy A4 thư ký Kiều đưa lên, ném trước mặt Thời Chấn: “Nếu hôm qua tôi không ở Nam Đan thì ông cả đời cũng không tìm thấy cô ấy.”

Hương Kiến Hoa lấy tờ giấy xem. Chắc là hình ảnh in ra từ trên máy tính, có chút mờ mờ không nhìn rõ nhưng vẫn có thể thấy người trong đó là La Thiển, cô bị một đám người vây ở giữa, có một người lớn cô muốn kéo đi.

Hương Kiến Hoa: “...” Hắn đem giấy đưa cho Thời Chấn.

Thời Chấn tiếp nhận, vừa nhìn liền ngây dại.

Đường Diễn gõ gõ mặt bàn, giọng hắn vẫn nhàn nhạt như cũ: “Nếu cô ấy đã xảy ra chuyện thì ông làm gì bây giờ? Ông mang theo một đám người đi ra ngoài quay chụp, sau đó ném một mình cô ấy ở trong một thành phố xa lạ.”

Thời Chấn không quá tin tưởng, nói: “Đã xảy ra chuyện gì?” Người lớn như thế lại còn có điện thoại.

Đường Diễn tiếp tục nói: “Mỗi năm ở Trung Quốc mất tích khoảng 30 vạn người, trong đó nữ giới chiếm 30%. Tất cả đều là người trưởng thành, lúc bọn họ mất tích tuổi cũng xấp xỉ La Thiển. Ông không phải người giám hộ của cô ấy nhưng ông lại là đạo diễn đoàn phim này, người do ông mang ra ngoài thì phải đảm bảo họ an toàn trở về. Việc này bất luận ở nơi nào, du lịch, công ty, trường học... thậm chí cả đoàn phim cũng đều có quy định này. Một khi cô ấy xảy ra chuyện, chính là trách nhiệm của đoàn phim.”

Thời Chấn không phục, ném tờ giấy xuống đất: “Đường tổng đây là xả giận hộ người nhì!”

Đường Diễn lại ném tập văn kiện thư ký Kiều chuẩn bị lên bàn, tiếp tục nói: “Đây là điều thứ nhất tôi muốn nói với ông. Tôi thân là nhà đầu tư lớn nhất của《Thời Gian Vui Vẻ》đồng thời là người lên kế hoạch, một khi xảy ra chuyện thì Đường thị cũng không thoát được quan hệ. Xả giận sao?”

Đường Diễn chưa từng thấy qua người nào ngu xuẩn như vậy, mặc kệ Thời Chấn nói tiếp: “Xả giận thay hay không thì để lát nữa, giờ chúng ta nói việc công trước đã.”

Ngón tay Đường Diễn gõ gõ vào túi văn kiện hỏi: “Tôi nghe nói ông rất bất mãn với việc tôi để La Thiển vào đoàn?”

Thời Chấn sừng sốt, Hương Kiến Hoa lập tức cười xua tay: “Không có, chúng ta vô cùng hoan nghênh La tiểu thư.”

Đường Diễn gật đầu, quay sang nhìn Thời Chấn: “Tôi không biết ông hài lòng hay không hài lòng, tôi không quan tâm. 《Thời Gian Vui Vẻ》là kế hoạch của công ty tôi, đầu tư của《Thời Gian Vui Vẻ》có 80% là tiền tôi bỏ ra. Nói cách khác, tiền lương của ông, của khách mời và nhân viên, phương tiện di chuyển, tiêu dùng, thậm chí cả xã giao quan hệ, chế tác hậu kỳ hay tuyên truyền, cơ bản đều là tôi trả tiền.”

“Đúng vậy, đúng vậy.” Hương Kiến Hoa gật đầu, đây cũng là nguyên nhân hắn thấy Đường Diễn liền nói lắp, bởi vì hạng mục này cơ bản là của Đường Diễn, là kế hoạch nội bộ của công ty hắn, chỉ để người ta đầu tư 20%, thậm chí 20% vốn đầu tư này cũng chỉ có ít người của giới giải trí, phần nhiều đều ở trong thương nghiệp.

Thời Chấn khẽ nhấp miệng. Người hơn 40 tuổi như hắn mà đáng vẻ không chịu thua vẫn như cũ bày ra vô cùng nhuần nhuyễn, Hương Kiến Hoa quả thực muốn ấn đầu hắn xuống xin lỗi Đường Diễn.

Truyện được đăng tại [wattpad @dwlazp](https://wattpad.com/@dwlazp)

“Thời Chấn đúng không?” Đường Diễn từ túi hồ sơ lấy ra tư liệu của Thời Chấn: “Tôi từng nghe Cổ La Xuân nói qua về ông, tôi biết ông không thích nhà đầu tư. Quả thật ông đã quay chụp rất nhiều tiết mục tốt, cũng quay qua rất nhiều xem tiết mục miễn cưỡng có thể coi là tạm ổn.”

Thời Chấn trừng mắt nhìn Đường Diễn, cười lạnh: “Miễn cưỡng tạm ổn? Đó là vì cái gì? Còn không phải là do nhà đầu tư các người vẫn luôn khoa tay múa chân, nhét vào người một chút kỹ thuật diễn cũng không có, tính tình lại không nhỏ.”

Đường Diễn ném tư liệu xuống, dựa vào ghế nhàn nhạt nghe Thời Chấn oán giận xong mới hỏi: “Liên quan tới tôi không?”

Thời Chấn sừng sốt, giống như không nghĩ tới Đường Diễn sẽ nói như vậy. Ánh mắt Đường Diễn vừa lãnh đạm lại lạnh nhạt, nhìn Thời Chấn như đang nhìn một con kiến.

Những lời này không khác gì một bạt tai hung hăng tát lên mặt Thời Chấn, mà mỗi câu sau của hắn đều là một bạt tai.

“Ông không thích nhà đầu tư? Vậy ông cứ không thích đi! Không liên quan tới tôi. Tôi không hiểu việc trong giới giải trí mấy người, tôi không phải người làm nghệ thuật, tôi là thương nhân. Mỗi một hạng mục tôi đầu tư đều là vì tiền lời, trừ phi đầu tư công ích, bằng không tôi mặc kệ thành phẩm là tốt hay xấu, là được khen hay bị chê, tôi chỉ cần có thể kiếm tiền trở về là được.”

Thời Chấn giận không chỗ xả, tiền tiền tiền, suốt ngày chỉ có tiền tiền tiền.

Nhìn Thòi Chấn giận đến đỏ mặt, Đường Diễn hỏi: “Nếu ông chỉ nghĩ muốn quay một tác phẩm vì nghệ thuật hoặc không muốn người khác nhúng tay vào thì ông có thể không cần tôi đầu tư.”

Lúc Đường Diễn nói những lời này vô cùng bình tĩnh, không hề pháp phùng. Mấy ngày nay cho tới giờ, hi vọng ái ố của hắn đều bị La Thiên nắm đi, lúc đối đãi với những người khác, hắn vẫn như cũ là Đường tổng.

Thòi Chấn lại cứng đờ, hắn không thể tưởng tượng được ngẩng đầu nhìn Đường Diễn, không cần đầu tư?

“Ông có thể không cần tôi đầu tư, chỉ cần tôi không đầu tư thì tự nhiên không có tư cách nói bất cứ điều gì, thậm chí không có tư cách khoa chân múa tay với ông. Hoặc ông tự nghĩ cách, hoặc là tìm người khác đầu tư. Tóm lại, tôi không có tư cách, tự nhiên sẽ ngậm miệng.” Đường Diễn nói.

Thòi Chấn lại ngây dại, một tiết mục không có khả năng không có đầu tư. Hắn biết, hắn vẫn luôn biết, hắn chỉ là bị áp lực lâu quá thôi.

Biểu cảm lạnh nhạt của Đường Diễn khiến Thòi Chấn càng nhìn càng thấy như đang bị cười nhạo, hắn cúi đầu.

Đường Diễn hỏi: “Sao ông không từ chối?” Hắn nhìn Thòi Chấn vẫn luôn im lặng mới cất giọng mang theo chút cười nhạo nói: “Bởi vì ông không có cách nào từ chối? Một khi nhà đầu tư rút khỏi thì chương trình của ông không hoàn thành được?”

Thòi Chấn vẫn như cũ cúi đầu. Giờ khắc này hắn bị lời nói của Đường Diễn tay nắm tay mười đánh cho không ít cái tát, cuối cùng bị câu hỏi này làm cho tỉnh ngộ.

“Tôi mặc kệ 20 năm qua ông giãy giụa như thế nào, cùng người khác xung đột nhiều hay ít, bị chèn ép như thế nào mới biến thành như bây giờ. Cuộc sống của ông tôi không có hứng thú đi gánh vác! Tôi chỉ nói cho ông biết, hạng mục này là của tôi, là hạng mục của công ty tôi, là công ty tôi trả tiền. Tôi là tổng giám đốc công ty ấy, tôi muốn nhét người của tôi vào đây cũng không hề cảm thấy áy náy. Đối với tôi mà nói, tất cả đều là... lẽ đương nhiên.”

“Ông còn ở hạng mục này, còn lãnh tiền lương tôi phát thì không có tư cách với ý của tôi có nửa điểm bất mãn. Đổi cách nói khác, Thòi Chấn, nếu không phải Cổ La Xuân ở hội nghị giới thiệu ông thì tôi cũng sẽ không dùng ông. Ông và La Thiên, là giống nhau. Hai người, đều do nhà đầu tư nhét vào.”

Những lời này so với việc đánh hắn thì càng đau hơn, Đường Diễn nói thẳng địa vị hiện tại của Thòi Chấn cũng là đi cửa sau, hoàn toàn đem phá vỡ tín ngưỡng lâu nay của Thòi Chấn.

Đúng vậy! Đây không phải quay phim truyền hình, nơi này không cần kỹ thuật diễn, nếu là ở tổ phim truyền hình, tài năng của hắn ít nhất còn có thể có giá trị hơn La Thiên. Nhưng mà, đây chỉ là một gameshow, nơi này không cần kỹ thuật diễn, không cần kỹ thuật diễn. Như vậy, hắn cũng không khác gì so với La Thiên. Tất cả bất mãn của hắn, đều có vẻ buồn cười.

Hắn từ sau khi tốt nghiệp ở trường bắt đầu sự nghiệp, quay qua mấy phim văn nghệ không có tính thương nghiệp nhưng danh tiếng lại tốt, chỉ có không kiếm được tiền mà thôi. Thân là đạo diễn, không thể cả đời không kiếm tiền, hắn cuối cùng cũng phải đi trên con đường quay chụp thương nghiệp. Nhà đầu tư thích nhất người, bọn họ thích nhất người không có kỹ thuật diễn, một người cũng có thể hủy hết tất cả.

Tác phẩm của hắn danh tiếng càng ngày càng kém, uất ức trong lòng cũng tích lũy càng nhiều. Cuối cùng, hắn đắc tội rất nhiều người. Người nguyên ý tìm hắn quay càng lúc càng ít, hắn cũng càng ngày càng yên lặng, càng ngày càng cực đoan.

Cổ La Xuân lúc 6 giờ sáng nhận được tin đoàn phim xảy ra chuyện liền chạy tới. Hắn gõ cửa, là Hương Kiến Hoa mở. Hắn thấy Thòi đạo đang nản lòng, thờ dài nói: “Đường tổng.”

Đường Diễn gạt đầu với hắn, sau đó đứng dậy nói với Thòi Chấn: “Về sau ông đối với La Thiên vẫn nên khách khí một chút. Tính tình cô ấy không tồi, cũng rất ít gây họa, nhưng đây không phải là lý do để ông có thể bắt nạt cô ấy. Ông phải nhớ kỹ, cô ấy là tôi mang tới, đắc tội cô ấy chính là đắc tội tôi. Nếu có lần sau thì chờ ông sẽ là quyết định trừng phạt của công ty. Đây mới là chân chính... xã giận cho cô ấy.”

Đường Diễn nói xong liền vòng qua bàn làm việc đi ra ngoài, đến trước mặt Cổ La Xuân hắn mới nói: “Khuyến nhủ Thòi đạo của các người đi, nếu không tiết mục này sớm muộn gì cũng vì hắn mà hỏng.”

Đường Diễn rất ít khi nói nhiều như vậy. Tuy rằng trước đó đã nói với Thòi Chấn đây là việc công, nhưng những lời này Đường Diễn có thể tìm người tới nói thay, dù sao thì 《Thòi Gian Vui Vẻ》không phải hạng mục chủ của công ty hắn, nhưng hắn vẫn tới. Thật ra hắn biết rõ, nói đến cùng, từ đầu tới đuôi đều vì giúp người phụ nữ gốc kia xả giận mà thôi.

Đường Diễn thờ dài nghĩ, không biết người phụ nữ gốc kia có cảm kích hắn hay không?

Lúc không có cô, chất lượng giấc ngủ của hắn lại không tốt, buổi sáng đều uống cà phê đắng, thật sự... Một chút cũng không dễ uống.

Còn La Thiên? Cô còn đang bận ngồi ở quầy cà phê đọc truyện cười, cười mãi không ngừng.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Chia Tay Hằng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 35

Edit: Linh Nguyệt

Cổ La Xuân vào trong phòng vỗ vỗ bả vai Thòi Chấn: "Thòi đạo, ông không sao chứ?"

Cổ La Xuân là kỳ tích trong giới giải trí, hắn ở trong nước vừa mới nổi tiếng đã già từ sự nghiệp khi đang trên đỉnh vinh quang, trực tiếp ra nước ngoài phát triển. Lúc ấy có bao nhiêu người xem trọng? Họ đều cho rằng hắn rồi đi là sẽ thất bại, nhưng hắn lại thành công.

Hắn ở nước ngoài chiếm hữu một vị trí nhỏ, danh tiếng cũng càng ngày càng vang dội, mấy năm nay mới từ nước ngoài trở về. Hắn là một trong những cổ đông của Đường thị, tuy không lớn nhưng ở bộ phận và giải trí của Đường thị vẫn có quyền lên tiếng.

Mỗi năm từ tiền kiếm được từ Đường thị so với việc hắn lăn lộn trong giới giải trí nhiều hơn không biết bao nhiêu lần, hắn chính thức lui khỏi giới giải trí.《Thời Gian Vui Vẻ》là do hắn đề nghị, lúc ấy đạo diễn đầu tiên hắn nghĩ đến chính là Thời Chấn. Ở thời điểm khó khăn nhất Thời Chấn vẫn dùng hắn, nhờ vậy mới có hắn sau này.

Cho nên hắn cất lực để cử dùng Thời Chấn vì muốn báo đáp ơn năm đó của Thời Chấn. Hắn cũng tin tưởng năng lực và phẩm chất của Thời Chấn, nhưng 20 năm đã qua, bản tâm của Thời Chấn có lẽ không thay đổi thì cũng bị cái giới giải trí này làm tổn thương rồi.

Hiện giờ địa vị của Cổ La Xuân đã không giống ngày xưa, đây cũng là nguyên nhân hắn làm người giám chế, nhưng chẳng qua chỉ là một mảnh lợi.

"Là tôi vô dụng." Thời Chấn trong nháy mắt như già hơn rất nhiều.

"Ông rất có năng lực." Cổ La Xuân nói.

"Lâu vậy mà vẫn như cũ không thể thích ứng xã hội này, chính là thất bại." Thời Chấn đáp.

Cổ La Xuân yên lặng trong chốc lát rồi nói: "Tiếp tục đi!"

"Đường tổng!!!" Đường Diễn vừa bước từ trong phòng ra, Tiêu Vinh Thanh vội vàng tiến lên gọi.

Đường Diễn liếc qua, ánh mắt vô cùng xa lạ. Thư ký Kiều vẫn còn nhớ Tiêu Vinh Thanh, bèn nói nhỏ bên tai hắn hai câu.

Đường Diễn nhìn ánh mắt Tiêu Vinh Thanh đánh giá, Tiêu Vinh Thanh cố áp xuống cảm giác không cam lòng, cười đi tới: "Đường tổng, anh không nhớ em sao?"

Đường Diễn nhàu mày nhưng vẫn không nói gì, hắn quả thật không nhớ rõ. Tình nhân trước kia của Đường Diễn, thời gian quan hệ dài nhất không đến một năm, ngắn nhất thì một tháng đã kết thúc.

Nhưng bất kể là một năm hay một tháng thì Đường Diễn cũng không phải ngày ngày đều đi tìm bọn họ. Tần suất hắn gặp La Thiên trước kia cũng vậy, ngắn thì một tháng, dài thì ba tháng không thấy mặt.

Ở cùng La Thiên đã gần một năm, ngoại trừ hai tháng gần đây thì trước đó số lần Đường Diễn gặp cô chưa đến sáu. Hắn sẽ không nhớ kỹ khuôn mặt của những người này. Mọi người đều là vì ích lợi mà lui tới, khi tách ra Đường Diễn sẽ ném người đó ra sau đầu, dù sao vốn dĩ khi gặp mặt hắn cũng không phải nhìn gương mặt của bọn họ mà là từ trên người bọn họ nhìn bóng dáng kia mà thôi.

Không có được đáp án từ Đường Diễn, Tiêu Vinh Thanh cũng không xấu hổ, tiếp tục nói: "Đường tổng phải đi sao?"

Đường Diễn rút cuộc cũng gật đầu, sau đó xoay người tiếp tục đi.

"Đường tổng." Thấy Đường Diễn không chút lưu tình rồi đi, Tiêu Vinh Thanh lại gọi.

Đường Diễn dừng lại, không phải bởi vì Tiêu Vinh Thanh gọi hắn, mà vì muốn nói: "La Thiên ngày mai sẽ trở về, nói với đạo diễn một câu. Cô ấy là tôi đưa vào, cho nên... Đừng bắt nạt cô ấy."

Người phụ nữ gốc kia bị bắt nạt một tuần mà vẫn không tìm hắn oán giận, Đường Diễn cảm thấy nếu hắn không nói thì cô nhất định vẫn sẽ bị bắt nạt.

Thật ra khi La Thiên nhớ đến một tuần là nghĩ tới oán giận, nhưng sau đó ngẫm lại, những người này ngoại trừ công kích tinh thần thì còn gì nữa? Chỉ cần không công kích thân thể, cô sẽ cảm thấy không có việc gì, dù sao về sau tách ra cũng không lui tới. Cô không ở trong giới giải trí nên cũng không gây thêm phiền phức cho Đường Diễn.

Những lời này của Đường Diễn trực tiếp làm họ ngây người, hắn thấy bọn họ không có phản ứng, nghĩ nghĩ lại bồi thêm một câu: "Tôi mặc kệ các người là ai!"

Những người này đối với Đường Diễn mà nói thì không có ý nghĩa, hắn không quen biết bọn họ. Đối với Đường Diễn, những người này này một tháng tới đều là ở đây làm công cho hắn. Chờ hoàn thành công việc, muốn phân công tư cấp những người này không liên quan tới hắn. Làm công cho hắn thì sao có thể bắt nạt người phụ nữ của hắn?

Lúc này La Thiên đang làm gì? Cô vẫn như cũ ở quán cà phê xem truyện tranh, sau đó... Ha ha ha ha ha ha...

Bên này Đường Diễn vừa rời đi, Ngụy Khả Tình đang bị dọa đến nhận được điện thoại của kim chủ, còn chưa kịp làm nũng đã nghe thấy giọng nói giận dữ của kim chủ: "Cô đã làm cái gì? Cô đắc tội với ai hả? Cô có biết《Thời Gian Vui Vẻ》là ai đầu tư không? Cô biết tôi bồi bao nhiêu rượu mới có thể tham gia đầu tư cái này không? Vậy mà cô dám đi đắc tội với người của Đường tổng? Cô con n* nó bị ngốc sao?"

Ngụy Khả Tình bị mắng, ngo ngác nhìn Đường Diễn lên xe, nhìn thư ký Kiều đóng cửa ngồi vào ghế phụ. Cô hiểu rồi, thì ra giữa kim chủ và kim chủ cũng có sự khác nhau...

Truyện được đăng tại wattpad @dwlazp

Lúc Triệu Vũ Lâm tìm được khách sạn, gõ cửa phòng không có ai đáp lại. Cuối cùng thử gọi điện thoại mới phát hiện có thể kết nối được.

Khi cô ở quán cà phê nhìn thấy dáng vẻ cười thành ngốc của La Thiên, đầu không hiểu sao lại thấy đau.

"A! Vũ Lâm, bên này bên này, chị gọi tiramisu* cho em rồi, có muốn đọc truyện tranh không? Quán cà phê này có rất nhiều rất có sách, cũng có rất nhiều truyện tranh. Ha ha ha ha..."

**Tiramisu là một loại bánh ngọt trắng miệng vị cà phê rất nổi tiếng của nước Ý, gồm các lớp bánh quy Savoiardi, những cà phê xen kẽ với hỗn hợp trứng, đường, phô mai mascarpone đánh bông, thêm một ít bột cacao. Công thức bánh này được biến tấu thành nhiều món bánh và món tráng miệng khác nhau. (Theo Wikipedia)*

Triệu Vũ Lâm: "Chị vẫn ổn chứ? Sao chị lại không nhận điện thoại? Chưa sửa được à?"

La Thiên vừa cười vừa nói: "Thành phố này nhỏ quá mà điện thoại của chị là định chế lại hỏng ở bên trong nên không sửa được. Không biết có phải do dây anten không mà chị không nhận được điện thoại của mọi người cũng không gọi được cho ai. Buổi sáng Đường tổng cho chị điện thoại mới, chị lắp sim vào mới phát hiện có rất nhiều cuộc gọi nhỡ."

"Vậy tối hôm qua chị ở cùng Đường tổng?" Triệu Vũ Lâm hỏi.

La Thiên lắc đầu, sau đó nhìn trái nhìn phải mới thò qua nhò giọng nói: "Tối hôm qua chị gặp phải bọn buôn người, ai ôi, chị nói cho m biết, vô cùng đáng sợ, thiếu chút nữa chị không về được rồi."

Triệu Vũ Lâm trong lòng sợ hãi: "Vậy chị có làm sao không?"

La Thiên xua xua tay: "Nếu chị làm sao thì có thể ngồi ở chỗ này à? Ăn cơm trưa không? Chúng ta đi ăn cơm trưa trước, vừa ăn vừa nói!"

Triệu Vũ Lâm: "... Chị gái, lòng chị lớn nhĩ?"

Nhưng Triệu Vũ Lâm vẫn không quấy rầy tâm trạng tốt của cô, cùng cô đi ăn cơm trưa.

La Thiên có thuê phòng trọn gói, ăn cơm không cần tiền, còn Triệu Vũ Lâm thì không! Một tháng tiền lương của cô không đến 8000 tệ, tiêu dùng lại lớn, hại cô ở khách năm sao ăn tiệc đứng cũng thấy ngại.

"Chúng ta ra bên ngoài ăn đi!"

La Thiên hoảng sợ xua xua tay: "Không được không được, Đường tổng bảo chị không cần đi ra ngoài." Cô nhỏ giọng nói tiếp: "Nếu những người đó còn ở bên ngoài thì làm sao bây giờ?"

Triệu Vũ Lâm: "... Đối với việc La Thiên biết sợ, cô cảm thấy thật vui mừng.

La Thiên thở dài nói: "Đường tổng cũng ở đây, không có việc gì, cứ ăn đi! Hết trả tiền."

Triệu Vũ Lâm sung sướng tiếp nhận đề nghị này, hai người tìm một vị trí gần cửa sổ, tiệc đứng ở khách sạn cao cấp còn xa hoa hơn so với nhà ăn bên ngoài. Ở đây cái gì cần có đều có, từ trước khi dùng cơm đến sau khi ăn xong, từ trái cây đồ ngọt đến cơm Tây cơm Trung Quốc, tóm lại bạn nghĩ cái gì thì đều có cái đó.

Hai người gọi bit tết bò và đồ uống, lấy trái cây, sau đó La Thiên bắt đầu kể lại chuyện mình đã trải qua.

La Thiên nói xong vừa đúng lúc Đường Diễn trở lại. Ở cùng La Thiên một tháng, Đường Diễn phát hiện mình hiểu cô không ít, hần nhìn thời gian liền trực tiếp đi tới nhà ăn.

Quả nhiên ở chỗ gần cửa sổ thấy La Thiên, cô thấy hần còn vui vẻ vẫy vẫy tay.

Đường Diễn qua đây, La Thiên liền nói: "Đường tổng, anh với thư ký Kiều trả tiền trước mới có thể tới ăn, em đã dùng thẻ phòng trả rồi. Vừa nãy Vũ Lâm cũng phải trả tiền, anh mau đi đi!"

Đường Diễn: "Một thẻ có thể miễn phí hai người ăn."

La Thiên mở to mắt nhìn hần: "Vì sao?"

"Bởi vì chúng ta là hai người một phòng, còbị ngược à?" Đặt hai người chung một phòng, lúc xuống dưới chẳng lẽ một người miễn phí một người tiền trả?

La Thiên không thừa nhận mình không nghĩ tới, cô đem thẻ phòng đưa cho Đường Diễn rồi nói: "Em đương nhiên biết, em chỉ là đem cái miễn phí ấy để dành cho anh thôi."

Đường Diễn: "..."

Hần thở dài lấy ra thẻ phòng đi trả tiền, để thư ký Kiều ở lại ăn cơm trước.

Thư ký Kiều nhìn Đường tổng ngoan ngoan đi trả tiền, đối với La Thiên lại tôn trọng thêm một phần.

"Thư ký Kiều, đi xá giận hộ tôi sao?" La Thiên thấy Đường Diễn đi rồi mới nhỏ giọng hỏi.

Thư ký Kiều muốn cười to nhưng phải nhịn xuống, rụt rè cười mím nói: "Đúng vậy."

"Thật là đi xá giận cho tôi?" La Thiên không thể tưởng tượng được, trước kia Đường Diễn chỉ phụ trách cung cấp đồ vật rồi để cô tự giải quyết, giờ lại tự thân vận động phục vụ luôn? La Thiên cảm thấy Đường Diễn càng ngày càng tốt.

Đương nhiên, Đường Diễn nếu biết La Thiên nghĩ như vậy thì hần nhất định sẽ cho La Thiên biết cái gì gọi là thế giới rộng lớn!

"Đúng vậy!" Thư ký Kiều tiếp tục cười đáp.

La Thiئن lắc đầu, tỏ vẻ không thể tin tưởng mà: "Tốt quá! Tôi nói nhé, hôm qua tôi thực sự muốn đánh tên đạo diễn kia một trận."

Triệu Vũ Lâm lãnh đạm nói tiếp: "Sau đó mới nhớ ra mình đánh không lại?"

La Thiئن gật đầu: "Đương nhiên đánh không lại!" Cô cảm thấy phụ nữ đánh không lại đàn ông thì có cái gì mất mặt, đây không phải là rất bình thường sao?

"Thật ra nếu cô đánh thì Thời đạo cũng không nhất định sẽ đánh trả lại." Đường Diễn vừa hay trở về, nghe được lời này của La Thiئن thuận tiện đáp luôn.

"Vì sao?" La Thiئن hỏi.

"Đàn ông có tố chất hoặc thân sĩ phong độ đều sẽ không ra tay đánh phụ nữ." Đường Diễn chưa bao giờ như thế cả.

La Thiئن vốn không tin lắm, lúc cô còn làm phục vụ, người đánh nàng chính là đàn ông. Nguyên chủ bị bạo hành gia đình, đánh cô ấy cũng là đàn ông.

Nhưng nghe Đường Diễn nói như vậy, La Thiئن lại nhỏ giọng hỏi: "Vậy anh có đánh phụ nữ không?"

Đường Diễn: "...". Sao lại cảm thấy trả lời thế nào cũng đều là bẫy.

Thấy Đường Diễn im lặng, La Thiئن ngạc nhiên: "Anh đánh phụ nữ sao?"

Đường Diễn nghiêng răng nghiêng lợi phun ra hai chữ: "Không, đánh!!!"

La Thiئن thờ phào nhẹ nhõm: "Vậy là tốt rồi vậy là tốt rồi, lỡ như chúng ta đánh nhau thì ít nhất thể lực có thể ngang nhau." Đàn ông không đánh trả thì còn công bằng với phụ nữ.

Đường Diễn nhướn mày nhìn cô: "Cô còn nghĩ muốn đánh nhau với tôi?"

"Không bao giờ!" La Thiئن về mặt bình tĩnh xua tay, cô chỉ lo trước khỏi hoạ thôi.

"Ăn của cô đi." Đường Diễn nói.

La Thiئن vâng một tiếng, cúi đầu ăn.

"Hình như là Đường tổng?" Đồng nghiệp Lâm Phi hỏi.

Lâm Phi nhìn theo, lén mắt một cái liền thấy Đường Diễn, cũng thấy thư ký Kiều ngồi đối diện hắn. Cô đang muốn qua đó thì thấy La Thiئن đang ngồi cạnh Đường Diễn, thấy Đường Diễn nói chuyện với La Thiئن, lộ ra một mặt mỉm cười cô chưa từng gặp qua.

La Thiئن cũng cười, khoả tay múa chân thủ thế với hắn, bị Đường Diễn bắt lấy, La Thiئن liền rút về tay tiếp tục ăn.

Đường Diễn bắt đắ dĩ lắ lắ đầu, Lâm Phi lập tức ngây cả người, đây là... Thì ra cô không hề hiểu hắn.

Cô từng nghe qua danh của Đường tổng, cũng từng chứng kiến qua, hắn vĩnh viễn đều lãnh đạm, toàn thân trên dưới nơi nơi đều lộ ra khí chất lãnh đạm. Nhưng hoá ra, hắn không phải như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Chia Tay Hằng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36

Edit: Linh Nguyệt

Đồng nghiệp của Lâm Phi tên Hứa Trân, vào công ty sớm hơn Lâm Phi hai năm.

"Chúng ta qua đó chào hỏi đi?" Hứa Trân mở miệng hỏi.

Diện mạo Hứa Trân tuy bình thường nhưng năng lực không tồi, tính cách cũng khá ổn, đã có bạn trai, ở công ty thì nhân duyên rất tốt, sau khi Lâm Phi vào công ty thì nhanh chóng cùng Lâm Phi trở thành bạn tốt, cho nên lần dĩ công tác này của Lâm Phi, Hứa Trân xuất không ít lực.

Lâm Phi gật gù đầu nói: "Đương nhiên."

Sau đó hai người hướng tới bàn ăn gần cửa sổ, đến trước mặt Đường Diễn.

Lâm Phi ôn nhu mở miệng: "Đường tổng, xin chào."

Đường Diễn ngẩng đầu nhìn Lâm Phi, lập tức ngây người, bởi đôi mắt của Lâm Phi quá giống người kia.

La Thiئن nghe được giọng nói liền ngẩng đầu nhìn, lập tức cũng bị dọa sợ.

Trời ơi, không phải một năm sau mới gặp nhau lần đầu sao? Đây là sao?

La Thiên đương nhiên không nghĩ đến lần gặp lần đầu tiên này là bởi vì mình, nếu không phải bởi vì cô, lúc này Đường Diễn sẽ không tới Nam Đan.

Đường Diễn không tới Nam Đan thì tự nhiên sẽ không chạm mặt với Lâm Phi đang đi công tác.

Xem Đường Diễn về mặt ngây người, trong lòng Lâm Phi có chút mừng thầm, mỉm cười nói: “Đường tổng, tôi là Lâm Phi của bộ phận thiết kế, cũng may nhờ có anh mà tôi mới không bị tiền bối Lưu đánh cắp bản thiết kế.”

La Thiên chớp chớp mắt, không ngừng chuyển động hết nhìn Đường Diễn lại nhìn Lâm Phi, đáng vẻ vô cùng gian xảo.

Đường Diễn không cẩn thận quét mắt qua nhìn thấy, dường như tâm tình rất tốt, cười vỗ nhẹ đầu cô nói: “Nhìn cái gì đấy?”

La Thiên sờ sờ đầu nói: “Không không không.”

Bởi vì Đường Diễn không trả lời nên Lâm Phi có chút xấu hổ, thư ký Kiều nhìn Lâm Phi một cái rồi nói: “Đường tổng, đây là người mới vào năm nay, tháng trước bộ phận thiết kế có xảy ra việc sao chép bản kế hoạch.”

Đường Diễn dường như có chút ấn tượng, gật đầu.

Thư ký Kiều tiếp tục nói: “Đây là vị người mới kia.”

Đường Diễn lên tiếng hỏi: “Sao hai người lại ở chỗ này?”

Lâm Phi nhanh chóng đáp: “Chúng tôi tự bỏ ra.” Các cô tuy cũng ở khách sạn này nhưng là phòng bình thường, giá cả thuộc phạm vi có thể chi trả được.

Đường Diễn gật đầu, không khí nhất thời rơi vào yên lặng, hẳn không có ý tứ muốn tiếp tục nói chuyện.

Suy nghĩ của La Thiên đều loạn cả lên, Lâm Phi lên sân khấu trước thời gian là có biến rồi! Cô hiện tại toàn thân trên dưới chỉ có 20 vạn, đừng nói mua nhà, ngay cả đi mua chung cư cũng không đủ.

Lâm Phi lại xấu hổ, cô đối với Đường Diễn hảo cảm là sau khi được Đường Diễn ra tay giúp đỡ. Đường Diễn vốn là người tuấn tú, lịch sự, lại có năng lực, đối với việc lần đó ra tay tương trợ, cơ bản chính là phù hợp với tiêu chuẩn ước mơ của Lâm Phi đối với một nửa kia.

Đương nhiên, đây cũng là ước mơ về nửa kia của phần lớn phụ nữ.

Thư ký Kiều chỉ có thể tiếp lời: “Hai người đi ăn cơm đi!”

Lâm Phi gật đầu, cùng Hứa Trân hai người rời đi, ngồi xuống một cái bàn cách đó không xa.

La Thiên nhìn theo bóng dáng Lâm Phi rồi quay đầu hỏi Đường Diễn: “Lớn lên đẹp không?” Thật ra, Lâm Phi lớn lên không bằng La Thiên, La Thiên là đẹp, Lâm Phi chỉ là thanh tú.

Đường Diễn liếc nhìn cô một cái, vừa cúi đầu ăn vừa thuận miệng hỏi: “Ghen à?”

La Thiên sững sốt, lập tức xua tay nói: “Không phải, em không ghen.”

Có rất nhiều điều trong tiểu thuyết La Thiên không nhớ rõ, dù sao đó cũng là tiểu thuyết từ nhiều năm trước. Nhưng cô nhớ bên trong có một câu hình dung Đường Diễn, đại ý là hẳn không thích phụ nữ của mình ghen tuông bởi như vậy rất phiền phức, đương nhiên ngoại trừ chân mệnh thiên nữ, cũng chính là nữ chính.

Mà đối với những tình nhân từng ghen, Đường Diễn trước nay đều ngay lập tức cùng ngày đó thanh toán “tiền lương” cho họ, sau đó phân chia giới hạn.

Việc này không thể trách La Thiên nhớ rõ bởi chủ yếu đây là suy nghĩ của cô. Nhưng giả thiết này không hợp lý. Bất kể thích không thích, đàn ông đối việc phụ nữ không ghen đều sẽ khó chịu, đây có thể coi như là một loại dục vọng chiếm hữu của đàn ông nhỉ?

Đường Diễn dừng động tác trong tay, nhìn La Thiên hỏi: “Không ghen?”

La Thiên cho rằng Đường Diễn đang cảnh cáo mình, chỉ trời thể thấu: “Không ghen, anh nhìn ánh mắt hồn nhiên của em mà xem.”

Triệu Vũ Lâm: “...”

Thư ký Kiều: “...”

Giọng Đường Diễn lạnh hơn: “Thật không?”

Triệu Vũ Lâm cảm thấy La Thiên thật sự vô cùng ngốc, cô thay La Thiên nói: “Sao lại có thể không ghen chứ! Chị ấy ngại thừa nhận thôi ạ.”

La Thiên ai oán nhìn Triệu Vũ Lâm, sau đó nói với Đường Diễn: “Anh đừng nghe cô ấy, em không phải loại này phụ nữ hay ghen. Anh yên tâm, em tuyệt đối sẽ không ghen.”

Đường Diễn vô ý thức vuốt dao nĩa trong tay, nhàn nhạt đáp: “Vậy sao!”

La Thiên dùng sức gật đầu, sau đó cô thấy Đường Diễn ngồi thẳng lưng nhìn mình hai giây rồi xoay bả vai mình ngược lại.

Cô còn chưa kịp hiểu đã xảy ra chuyện gì thì đã thấy cổ nhẹ hơn, sau đó mới phản ứng, vòng cổ hôm trước mới mua - vòng cổ 13 vạn!!!

Cô hoảng sợ quay đầu lại nhìn Đường Diễn, chỉ thấy hán nhân nhặt liếc nhìn mình một cái rồi ngay trước mặt cô ném vòng cổ vào túi áo tây trang của hán.

La Thiển: "..."

"Có việc gì sao?" Ánh mắt Đường Diễn vô cùng đậm đặc.

La Thiển lại nhìn thoáng qua túi áo hán, yếu ớt nói: "Đó là của em"

"Hiện tại không phải."

"Anh tặng cho em mà." La Thiển nói.

"Vậy giờ tôi lấy lại." Đường Diễn tiếp.

"Anh đòi ỷ?" La Thiển trừng lớn hai mắt, đáng vẻ không thể tin tưởng nhìn Đường Diễn.

"Đúng vậy." Đường Diễn vẫn bình tĩnh như cũ.

La Thiển: "..."

Bởi vì lập tức tổn thất 13 vạn, lòng La Thiển lập tức rơi xuống vực sâu, vô cùng ai oán liếc Đường Diễn một cái, sau đó... tiếp tục ăn cơm.

Thư ký Kiều đối với hành động ấu trĩ của tổng tài nhà mình tỏ vẻ cặn lõi, nhưng cô vẫn đứng lúc lên tiếng phá vỡ bầu không khí xấu hổ: "Đúng rồi, La tiểu thư, sáng ngày mai cô nhớ quay lại Kiều Nham Hương tiếp tục ghi hình."

"Ừ." La Thiển hữu khí vô lực trả lời.

Truyện được đăng tại wattpad @dwlazp

Buổi tối, Đường Diễn vẫn như cũ lạnh tựa băng sương dẫn dắt La Thiển tham gia tiệc rượu cảm ơn.

Ngày kế, sau khi đưa La Thiển tới Kiều Nham Hương, Đường Diễn liền cùng thư ký Kiều chạy về công ty.

Lúc La Thiển tiến vào tiểu viện, cái thứ nhất nhìn chính là Thời đạo. Thời Chấn thấy La Thiển, không tươi cười đón chào mà vẫn xụ mặt như, nhưng La Thiển lại cảm giác được địch ý của Thời Chấn đối với mình đã giảm bớt.

Cô chào hỏi, Thời Chấn cũng không làm lơ mà gật gật đầu nói: "Nhanh đi chuẩn bị một chút, lập tức bắt đầu quay."

La Thiển thụ sủng nhược kinh* trở về ký túc xá, ai nha, bị giáo huấn một trận quả nhiên khác hẳn.

**Thụ sủng nhược kinh: được cưng chiều mà sợ hãi*

Không chỉ Thời Chấn, La Thiển còn cảm giác cả nhân viên đoàn phim lúc nhìn mình cũng mang theo chút cung kính.

Mọi người đều ở trong ký túc xá, Tiêu Vinh Thanh thoát nhìn có chút tiêu tụy, Ngụy Khả Tình thấy La Thiển liền nhanh quay đầu, giống như không dám đối diện với La Thiển.

Mễ Tuyết Phi không khác gì, Du Mạn vẫn như cũ một bộ dáng chị lớn, bước qua xin lỗi La Thiển: "Ngày đó không chờ em về, thật sự xin lỗi." Cô không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng cô biết là đã xảy ra chuyện.

La Thiển lắc đầu nói: "Không liên quan tới chị đâu mà."

Chuyện này khiến La Thiển đối với đoàn phim này không hài lòng, cũng khiến cô không thích nó, mọi người đều là hợp tác nhất thời mà thôi.

Ôm tâm tình như vậy, mọi người đều yên yên ổn ổn thu xong tiết mục, bình đàm không gọn sóng. Ở đây không có người quấy rối gây chuyện, La Thiển không nhằm vào ai, biểu hiện tuy không tính là xuất sắc nhưng cũng không quá kém, dù sao cô cũng xuất thân từ nông thôn, rất nhiều chuyện đều sở trường của cô.

Có lẽ là hiệu ứng của Đường Diễn quá mãnh liệt, La Thiển tuy không nhiều nhưng nghe Triệu Vũ Lâm nói lại, cô vẫn xuất hiện không ít trên màn ảnh, tuy rằng thường thường biến mất nhưng cũng có thể tính là ổn.

Thu xong cảnh cuối, Thời Chấn thông báo được nghỉ ba ngày chờ chỉ thị tiếp.

La Thiển trở về khách sạn Nam Đan, vẫn là ở phòng cũ, chỉ là không có Đường Diễn.

Ngày nghỉ hôm sau, lúc xuống ăn trưa, La Thiển lại gặp Lâm Phi trong thang máy, việc Lâm Phi vẫn còn ở đây khiến cô có chút giật mình.

"Chào cô!" Lâm Phi cất tiếng chào.

La Thiển gật đầu đáp lại: "Chào cô."

"Cô cùng Đường tổng cảm tình thật tốt."

Sắc mặt La Thiển lập tức cứng đờ, nói vậy thì trả lời như thế nào? Cô cũng không muốn chọc vào Lâm Phi, dựa theo cốt truyện, một năm sau Lâm Phi sẽ gặp Đường

Diễn, hai người đặt thành khế ước tình nhân.

Mà chính cô cũng ở một năm sau bị Đường Diễn vứt bỏ, nhưng nguyên chủ không cam lòng, làm không ít chuyện ngu xuẩn tìm đường chết. Những việc này khiến Đường Diễn tạo đã kích cho nguyên chủ, Phùng Nhất Khê lại trả thù nguyên chủ, thậm chí còn không sao lại gặp được "ánh trăng sáng"*, bị khinh nhục.

Cho nên, La Thiển rất coi trọng tuyến phát triển tình cảm của Đường Diễn và Lâm Phi. Một khi hai người này có cái manh mối, cô nhất định phải toàn thân rút lui, bằng không chuyện xảy ra kế tiếp cô không thể gánh vác.

Cho nên, nếu trả lời là tình cảm tốt thì có phải có chút... mạo hiểm không?

La Thiển xua xua tay nói: “Không đâu, Đường tổng tốt như vậy, sau này sẽ gặp được người càng tốt hơn.”

Lâm Phi chỉ là cười cười, cô không biết Đường tổng cuối cùng sẽ gặp được ai, cũng không biết hẳn có cùng La Thiển đi đến cuối cùng hay không nhưng cô ngày đó liền thấy rõ, Đường tổng để ý La Thiển.

Việc này quả thực không thể tưởng tượng. Tuy cô là tân nhân nhưng việc về La Thiển cô biết không ít.

Một cái bình hoa chỉ có vẻ ngoài, vô tài vô đức, thậm chí ích kỷ tham lam, còn vọng tưởng ngông cuồng. Cô ấy đã từng đến công ty tìm Đường Diễn, mỗi một lần đều bị bảo an đuổi ra, đều là tâm điểm tiêu khiển của cả công ty.

Thậm chí có người còn dùng điện thoại quay lại hình ảnh ấy, Lâm Phi từng nhìn qua, vô cùng chật vật. Đường tổng chưa bao giờ cho nhân tình của mình đến công ty, những người khác chạm qua vách tường một lần, sẽ không đến nữa.

Nhưng La Thiển thì khác, cô cho rằng có lòng chân thành thì nhất định sắt đá cũng mòn. Lúc nhân rồi một ngày có thể tới hai ba lần, dù cho cô khi nào tới, một ngày tới bao nhiêu lần, Đường tổng vốn không hề không biết.

Người khác thậm chí còn không thông báo cho hẳn vì chỉ thị của Đường tổng hạ lúc cô ấy tới lần đầu. La Thiển mỗi một lần tới tin tức thậm chí không truyền đến tầng hai.

Nhưng hiện tại, tất cả đều thay đổi, La Thiển đã có thể ở trong văn phòng của Đường tổng qua lại tự nhiên, ngồi ăn cạnh Đường tổng, được Đường tổng đòi lại công đạo, thậm chí ánh mắt Đường tổng nhìn cô còn hàm chứa sự bất đắc dĩ.

La Thiển thấy Lâm Phi ngây người cũng không tiếp tục nói chuyện, cô không muốn có liên quan tới nữ chính hay là "ánh trăng sáng".

Chủ yếu là bất kể nữ chính hay là "ánh trăng sáng", mỗi người nhất định đều có năng lực phi phạm, vì cạnh bọn họ đều có nam phụ tàn nhẫn độc ác.

La Thiển thờ dài, chịu không nổi chịu không nổi!

Thang máy thực mau đến tầng hai, La Thiển gật gật đầu với Lâm Phi rồi rời đi.

Mà lúc này công ty Đường thị.

“Xuất ngoại?” Phương án kế hoạch cuối cùng của《Thời Gian Vui Vẻ》nhất thời thay đổi, tất cả mọi người đều giật mình nhìn Đường Diễn.

Lần này mở họp, một là xác định tình huống của đạo diễn Thời Chấn, trừ bớt tiền lương đồng thời giao quyền chỉ đạo cho Hường Kiến Hoa..

Một cái khác là Đường Diễn đối với phương án kết thúc của《Thời Gian Vui Vẻ》đột nhiên đưa ra ý kiến khác, vô cùng bình tĩnh gật đầu: “Ừ, lần ghi hình cuối cùng sẽ xuất ngoại!”

Cổ La Xuân kỳ quái: “Kịp sao?” Êm đẹp vốn là định ở đi điểm du lịch, sao đột nhiên lại thay đổi?

Đường Diễn gật đầu: “Mọi người chỉ cần một tuần là đủ rồi, ghi hình ở nước ngoài hai ba ngày là được.”

Cổ La Xuân chỉ có thể gật đầu. Anh là lão đại, anh nguyện ý tốn thêm tiền thì chúng tôi cũng không có cách nào khác, tuy không biết nguyên nhân anh làm như vậy.

Chờ Đường Diễn trờ tăng cao nhất, thư ký Kiều lập tức tới gõ cửa nói: “Đường tổng, tư liệu đi công tác cuối tuần của anh đã chuẩn bị tốt.”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Chia Tay Hằng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 37

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Edit: Linh Nguyệt

Đường Diễn làm như vậy không phải là ý nghĩ đột phát, hẳn là muốn mang La Thiển xuất ngoại đi chơi.

Lúc Thời Chấn nhận được tin tức này liền cảm thấy choáng váng, hộ chiếu của bọn họ đều đã được đưa đi thị thực*. Đường Diễn ra tay vô cùng nhanh gọn, hộ chiếu đã được thị thực.

**Thị thực (hay thị thực xuất nhập cảnh, tên cũ: chiếu khán, tiếng Anh: visa) là một bằng chứng hợp pháp xác nhận rằng một người nào đó được phép nhập cảnh hoặc xuất cảnh ở quốc gia cấp thị thực. Sự cho phép này có thể bằng một văn bản nhưng phổ biến là bằng một con dấu xác nhận dành cho đường đơn vào trong hộ chiếu của đường đơn. (Wikipedia)*

Lúc La Thiên nhận được tin tức cũng không dám tin tưởng, cô lập tức gọi điện cho Đường Diễn: “Em kể cho anh một chuyện nhé, đoàn phim muốn xuất ngoại tiếp tục ghi hình!”

Đường Diễn nhấp miệng, giọng nói mang chút ý cười hỏi: “Vui lắm à?”

“Đương nhiên, em chưa ra nước ngoài bao giờ cả!” La Thiên vui vẻ nói: “Anh biết không? Em muốn đi nước Mỹ cực kỳ luôn!”

Đường Diễn tiếp tục nói: “Ồ, thế khi nào xuất phát?”

La Thiên nói: “Mấy ngày nữa, vé máy bay đã đặt rồi, ha ha ha ha... Cái này bọn em sẽ không bị từ chối đâu, qua mấy ngày nữa là em xuất ngoại rồi!”

Giọng Đường Diễn nhàn nhạt từ kia đầu truyền đến: “Vui như vậy, vé máy bay ngày 23 à?”

Cảm xúc La Thiên đang hưng phấn đến tột cùng, không nghĩ nhiều lập tức tiếp tục nói: “Đúng vậy đúng vậy! Sao mà anh biết được?”

“Bởi vì vé máy bay là tôi bảo đặt.” Giọng Đường Diễn vẫn nhàn nhạt như cũ.

Sự vui vẻ của La Thiên tức khắc bị dọa bay: “Anh đặt?”

“Đúng vậy! Vừa hay, tôi cũng ngày đó ngồi máy bay đi công tác.”

Cuối cùng La Thiên cũng biết có điểm không thích hợp, hỏi: “Sao lại trùng hợp thế?”

Đường Diễn nhàn nhạt nói: “Cô đoán xem?”

La Thiên nhỏ giọng hỏi: “Này, chắc không phải là vì anh muốn cùng em đi du lịch đấy chứ?”

Thật ra Đường Diễn chỉ không muốn một mình đến Mỹ công tác thôi, tuy rằng trước kia cũng thường xuyên đi một mình nhưng lần này hẳn lại cảm thấy hoàn toàn có thể mang La Thiên theo.

Nghĩ thế hẳn liền trực tiếp mở miệng nói: “Đúng vậy!” Vốn muốn cho người phụ nữ này vui vẻ hai ngày.

“Gạt người!” Miệng La Thiên tuy rằng nói vậy nhưng vẫn như cũ hưng phấn, cô cười vui vẻ: “Nhất định là kết quả mà công ty thảo luận, nhưng dù sao em cũng muốn xuất ngoại, đi cùng anh cũng tốt. Bọn em trở về sửa sang lại hành lý, hai ngày sau liền xuất phát, em đi mua ít đồ vật mang theo đây.” La Thiên nói xong, không đợi Đường Diễn đáp lại đã cúp máy.

Đường Diễn sững sờ nhìn điện thoại bị cúp một hồi, đây là lần đầu tiên hắn bị La Thiên cúp điện thoại, nhưng cuối cùng chỉ có thể bất đắc dĩ lắc đầu thờ dãi: “Vật nhỏ vô lương tâm.”

La Thiên cùng Triệu Vũ Lâm sửa sang hành lý xong xuôi, lúc xuống thang máy lại gặp Lâm Phi và Hứa Trân cũng đang kéo hành lý.

La Thiên: “...” Cô cũng nữ chính có duyên với nhau nhỉ?

Lâm Phi nhìn hành lý của La Thiên, cười nói: “Cô quay xong rồi?”

La Thiên lắc đầu nói: “Chưa, đoàn phim chúng tôi muốn xuất ngoại ghi hình.” Ngừ khi kia muốn bao nhiêu kiểu ngạo liền có bấy nhiêu kiểu ngạo.

Bất kể là La Thiên hay là nguyên chủ đều chưa từng xuất ngoại. Đời trước La Thiên ngày đêm kiếm tiền đường lão, chưa hề ra nước ngoài, huống chi nghe nói xuất ngoại tốn phí vô cùng.

La Thiên sẽ không tốn hơn ngàn vào việc như đánh cược thế này. Dù cô có đi thì cũng chỉ có thể ăn xin ở nước ngoài, cô không đủ tiền duy trì để đi du lịch ngoại quốc.

Nguyên chủ lúc còn có tiền đều đem đi mua quần áo, mua trang sức điều dưỡng dương oai. Cô ấy không nghĩ tới việc mình sẽ bị vứt bỏ, cô cho rằng mình vẫn sẽ luôn có tiền như vậy.

Thẳng đến bị vứt bỏ, nguyên chủ không còn tiền để sinh sống, chỉ có những quần áo, trang sức xa xỉ và số tiết kiệm trống rỗng. Khi đó tự nhiên cũng không có năng lực xuất ngoại, cho nên trong trí nhớ của La Thiên không có hình ảnh xuất ngoại du lịch.

La Thiên nghĩ, đây đều là việc kẻ có tiền sẽ làm. Cô cũng nghĩ tới, chờ mình trở thành Bao Tô Bà là sẽ có tiền đi du lịch.

Nhưng kinh hi tới quá đột ngột, loại người như La Thiên không khoe ra hai ba phần sẽ cảm thấy khó chịu, cho nên cô vui vẻ nói chuyện này với nữ chính.

Sau đó, nữ chính hỏi: “Cô đi nước nào?”

La Thiên cười tủm tỉm đáp: “Nước Mỹ đó!”

Nữ chính a một tiếng: “Vậy sao!”

Hứa Trân lại nhìn La Thiên cười nhạo: “Không có kiến thức.”

Biểu tình vui vẻ của La Thiên phai nhạt không chút, Hứa Trân tiếp tục nói: “Nước Mỹ chúng tôi đều đã đi không biết bao nhiêu lần.” Bọn họ học thiết kế, muốn thiết kế tốt thì phải có tư liệu, ở nước ngoài học thêm kinh nghiệm là điều kiện vô cùng có lợi.

Hứa Trân nhờ có kinh nghiệm từng công tác ở nước ngoài mới có thể tiến vào Đường thị, sau đó cũng đi Mỹ công tác một lần, đối với cô mà nói, xuất ngoại là vô cùng bình thường. Mà Lâm Phi cũng vậy, điều kiện gia đình cô không tính là quá kém cỏi, thời đại học cũng từng làm sinh viên trao đổi với Mỹ, kiến thức về thiết kế của cô cơ bản là học ở nước ngoài.

Đối với bọn họ, hành vi của La Thiên thật giống người mới từ quê lên.

La Thiên a một tiếng, nhưng không thấy hổ thẹn, chỉ nhàn nhạt nói: “Lần đầu tiên tôi đi, hưng phấn là chuyện bình thường.”

“Hừ, cho nên mới nói là đồ nhà quê.” Hứa Trân nói, Lâm Phi lại trầm mặc, cô không làm người xấu nhưng cũng sẽ không đi ngăn cản.

Thang máy dừng lại ở tầng một, La Thiên liếc mắt nhìn hai người một cái, nói: “Đồ nhà quê thì đồ nhà quê! Dù sao tôi có Đường tổng đi cùng, sẽ không quá khác người, tôi cũng không lo lắng.” La Thiên nói xong liền nâng cao đầu rồi đi.

Hứa Trân biểu cảm không thể tin tưởng nhìn theo, cô ta đi cùng Đường tổng?

Lâm Phi càng ngây dại hơn, bọn họ... cùng đi sao?

La Thiên nổi giận dưng dưng lôi kéo hành lý, vừa đi vừa nói với Triệu Vũ Lâm: “Em nói xem người kia có phải có bệnh không? Già rồi nên thích gây sự à? Gây sự với chị có kiếm được tiền không?” Tự như chơi dầm nắm, dùng đầu phá vỡ gạch là có thể nhảy ra đồng vàng, La Thiên cảm thấy mình chính là cái gạch kia.

“Có hay không thì em không biết, nhưng sau đó chắc tâm tình sẽ thấy thoải mái.” Triệu Vũ Lâm kéo cô đi chậm lại, nói.

“Có chỗ tốt cho cô ta à?” La Thiên đem hành lý nhét vào cốp xe, kéo cửa xe ngồi vào với Triệu Vũ Lâm.

Triệu Vũ Lâm đáp: “Không có chỗ tốt gì, khi một người nhìn một người không vừa mắt thì dù người ta chỉ hất xì một cái cũng có thể khiến người kia vui sướng khi người gặp họa nửa ngày.”

La Thiên nghĩ nghĩ, sau đó phát hiện, lúc mình chán ghét một người... hình như cũng giống vậy.

Nhưng La Thiên nghĩ, trước nay cô đều không đi khiêu khích người khác, nguyên nhân vì cảm thấy nếu khiêu khích người khác thì sớm muộn gì cũng sẽ xảy ra chuyện.

“Cô ta thấy chị liền khiêu khích, không sợ chị nói cho Đường tổng à?”

Triệu Vũ Lâm nói: “Có lẽ cô ấy cảm thấy Đường tổng sẽ không tin vào mấy lời gièm pha người khác.”

La Thiên hít sâu một hơi, không tin tưởng mà lấy điện thoại gọi cho Đường Diễn, hần thê mà lại nhận. La Thiên hỏi: “Đường tổng, anh cảm thấy người mách lẻo là người thế nào?”

“Vô dụng! Làm sao?” Đường Diễn hỏi.

La Thiên cười nói: “Không có gì ạ! Em đang trên đường tới sân bay, tối gặp nhé! Bye bye!”

Triệu Vũ Lâm “...”

Truyện được đăng tại wattpad @dwlazp

La Thiên im lặng trong chốc lát rồi nói: “Báo cáo và cáo trạng vẫn là có chút khác nhau, chúng ta không cần quấy rầy Đường tổng.” Cáo trạng nữ chính? Không muốn sống nữa à?

Buổi tối lúc Đường Diễn trở lại chung cư của La Thiên, cô làm một phần thịt kho nước tương dầm*, món này Đường Diễn chưa có ăn qua.

**Convert: "Hắc dầm cô lão thịt"*

Còn có một chén canh cá cay làm món chính. Lúc Đường Diễn tới La Thiển cơ bản không bao giờ làm món chính là món cay cho nên hôm nay hắn nghiêm túc suy nghĩ xem có phải mình đã chọn cô không vui hay không. Đường Diễn không ăn cay được, bởi vậy chỉ có thể com trắng với thịt kho, sau đó nhìn La Thiển ăn hết món cá, ăn đến miệng bóng nhẫy.

Nhưng cũng vì thế La Thiển vô hình gây tội với ai kia, kết quả buổi tối liền bị Đường Diễn đề nghị giáo huấn một hồi.

Ngày hôm sau, lúc La Thiển thấy Triệu Vũ Lâm tới còn nói: “Làm người không thể không có điểm máu chó, em có biết không! Phong thủy thay phiên luân chuyển nhé.” Ai ôi, eo của tôi.

Triệu Vũ Lâm nhìn cô không hiểu gì, đưa hộ chiếu cho cô nói: “Ngày mai xuất phát, quần áo chị đã chuẩn bị tốt chưa?”

La Thiển lập tức lại hưng phấn: “Xong rồi xong rồi, mọi người là cùng nhau xuất phát à?”

“Đương nhiên, bắt đầu quay từ sân bay.” Triệu Vũ Lâm nói.

“Không quay từ nhà sao?”

Triệu Vũ Lâm cũng không hiểu, đáp: “Nghe nói là phó đạo diễn không cho tới, hắn nói từ sân bay xuất phát là hoàn toàn ok.”

Hoàn toàn không có nghĩ lý do thực sự, là Hường Kiến Hoa không hy vọng khi mở cửa liền thấy đại Boss.

La Thiển cũng không để ý, cầm hộ chiếu nhìn giấy thông hành bên trong, sờ vô cùng cẩn thận.

Đường Diễn đã rời giường, dựa vào ngạch cửa nhìn La Thiển, khoé miệng lúc này không tự chủ khẽ cong lên. Lúc trước nghe La Thiển nói các món ăn nước ngoài đều chưa ăn qua hắn liền nghĩ tới, có phải cô cũng chưa bao giờ ra ra nước ngoài không.

Ngày xuất phát, La Thiển dù có đi trước thời gian cũng bởi vì kẹt xe mà thành người tới trễ nhất.

Lúc cô đến sân bay, mọi hưng phấn đều bị tiếng hét đình tai nhức óc bao phủ.

Nhìn biển người tập nập bên ngoài sân bay, La Thiển tròn tròn mắt, Triệu Vũ Lâm nhất thời cũng há hốc mồm. Lúc này La Thiển mới chân chính cảm nhận được khí thế của《Thời Gian Vui Vẻ》khi mời mình tỉnh, lưu lượng hạng nhất.

《Thời Gian Vui Vẻ》là đại bài, từ đoàn đội là có thể nhìn ra, mỗi người tùy tiện kéo ra ngoài đóng phim đều là mấy ngàn vạn thù lao.

Ở《Thời Gian Vui Vẻ》hai tuần trải qua những ngày nhàn nhã khiến cảm giác của La Thiển đối với mấy người kia lệch đi rất nhiều.

Khung cảnh hiện giờ mới làm La Thiển ý thức được, mình cùng những người này có bao nhiêu khác biệt, là khác nhau như trời với đất!

“A a a a a a!!!”

“Lâu Tùng Nguyên, Lâu Tùng Nguyên, Lâu Tùng Nguyên!”

“Tề Văn Hàm, Văn Hàm, em yêu anh, em muốn sinh khi con cho anh!!!”

“Mễ Tuyết Phi, a a a a, là Mễ Tuyết Phi thật kìa!”

“Tôi chết cũng nhắm mắt rồi.”

...

Đám người trước mắt như núi như biển nhưng bảo an sân bay vẫn làm tốt nhiệm vụ. Bất kể những người này có như thế nào thì họ đều dành được cho một con đường cho khách đi chuyển.

La Thiển cùng Triệu Vũ Lâm dưới sự bảo hộ của bảo an tiến vào sân bay.

Không biết là ai hô lên một câu: “Mau xem, là Đại Vương Bất Yêu.”

La Thiển: “...”

La Thiển ở trên mạng có một biệt danh mà ánh sáng bắn ra bốn phía - “Đại Vương Bất Yêu”.

Có ý gì sao? Bất yêu = làm yêu, làm yêu lão đại, làm yêu Đại vương, chính là Đại Vương Bất Yêu.

**"Yêu" này có lẽ là yêu sách*

La Thiển vốn không nghĩ tới mình có thể có fans, cũng không nghĩ tới mình có nhiều hắc fan như vậy.

Không biết là ai mang cà chua, ném cô. Ở đây một biển người, không thể nào biết được.

La Thiển bị ném trúng đầu, nhất thời không kịp phản ứng lại.

Triệu Vũ Lâm cũng bị dọa. Cô đoán được sẽ có fans, nhưng không nghĩ tới việc này có thể liên lụy đến La Thiển.

Dù sao thì trên mạng, việc về La Thiển đã ngừng nghỉ.

“Đi mau!” Triệu Vũ Lâm nói.

La Thiến gạt đầu, fans phía sau có chút xôn xao, có người kêu lên: “Là cô bắt bạt Tuyết Phi.”

La Thiến cảm giác sau gáy đau xót, Triệu Vũ Lâm đẩy cô: “Không cần quay đầu lại, có phóng viên!” Quay đầu lại, bị chụp chính diện thì càng chết.

Ngay cả nếu có quay đầu lại thì có thể biết được là ai sao? Có thể đánh fans à?

“Ném hay, ném hay!”

“Làm tốt lắm.”

“Fans ai ném đây? Tôi làm chuyển làm fan người đó!”

“Ha ha ha ha ha...”

“Đại Vương Bất Yêu chạy rồi!”

La Thiến đến lúc chết cũng chưa từng chật vật như vậy, cô chưa làm việc gì có lỗi với những người này, bị bắt nạt còn bị cười nhạo.

Dù cô có lạc quan thì lúc này cũng đã đỏ hốc mắt, nhưng cô lại chỉ có thể bị Triệu Vũ Lâm đẩy thoát khỏi hiện trường này.

Người nổi tiếng có đôi khi rất bất đắc dĩ. Dưới loại tình huống này, nếu La Thiến dám quay đầu lại mắng một câu nhất định sẽ gây xôn xao, bị hắc đến che trời lấp đất.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Chia Tay Hằng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 38

Edit: Linh Nguyệt

Tại sảnh lớn sân bay quốc tế, fans đều bị ngăn ở bên ngoài, không ai có thể ném La Thiến.

Nhưng La Thiến vẫn rất ủy khuất, buổi sáng cô mới làm tóc, còn mặc quần áo mới Đường Diễn đưa tới, tất cả đều bị huỷ hoại.

Triệu Vũ Lâm vừa cầm khăn giấy lau cho cô vừa an ủi: “Có Đường tổng ở đây, đến lúc đó phát sóng chắc sẽ ổn thôi!” Nhưng muốn tẩy trắng, cũng không dễ dàng.

“Ném cũng ném rồi, đến lúc đó biết thì thế nào? Lại nói, chị không thuận theo Mễ Tuyết Phi là sự thật, lúc toàn bộ hành trình được chiếu thì fans của cô ta cũng chỉ cho rằng chị không thông cảm.” La Thiến nói.

Triệu Vũ Lâm yên tĩnh lau sạch cho cô rồi mới nhàn nhạt nói: “Nếu chị có thể hồng* như cô ấy thì sẽ có fans vì chị mà nói chuyện.”

**Hồng: nổi tiếng*

“Chị không có năng lực như cô ta, nhưng không bạo hồng thì phải chịu bị bắt nạt à?” La Thiến tức giận nói.

“Đúng.” Triệu Vũ Lâm đáp lại một chữ. Nghề nào cũng vậy, đặc biệt trong giới giải trí, người không nổi tiếng chịu ức hiếp không phải rất bình thường sao?

La Thiến tức mà không nói được lời nào, nhưng bởi vì để kịp thời gian, chỉ có thể cùng Triệu Vũ Lâm đi gửi hành lý trước, sau đó tới cửa soát vé khoang doanh nhân. Cuối cùng, nhờ người dẫn tới chỗ đoàn phim.

La Thiến là người tới trễ nhất, mọi người đã ở bên trong, lúc thấy La Thiến đều thấy kinh ngạc.

Mạnh Giang tính cách ngay thẳng, trực tiếp mở miệng: “Cô làm sao vậy?”

La Thiến lắc đầu, Tề Văn Hàm ôn hòa hỏi: “Muốn tắm rửa một chút hay không?”

La Thiến tiếp tục lắc đầu: “Phải đăng ký, khá mất thời gian.” Cô vì kẹt xe nên đến muộn, lúc đổi xong vé máy bay thì đã sắp đăng ký.

Du Mạn lôi kéo cô ngồi xuống pha: “Fans bên ngoài làm sao?”

Thời Chấn cũng nhìn lại đây, nếu là fans làm thì việc này cùng hắn không thoát được quan hệ. Bởi vậy, Thời Chấn thỉnh thoảng liếc nhìn phía bên này.

Nhóm người họ không phải mỗi người đều là khoang doanh nhân, đoàn phim chỉ cung cấp vé cho khoang doanh nhân, nếu muốn ngồi khoang hạng nhất thì phải tự trả tiền. La Thiến sẽ không lãng phí như vậy, nếu là bình thường cô sẽ chọn khoang phổ thông, giờ có khoang doanh nhân là cô đã vô cùng thỏa mãn rồi.

Cô vừa ngồi xuống không bao lâu, tiếp viên đã thúc giục đi đăng ký, La Thiến chỉ có thể đứng dậy theo bọn họ ra ngoài. Lúc ngang qua Thời Chấn, hắn mở miệng hỏi: “Cô không sao chứ?”

La Thiến rất muốn mắng hai câu, nhưng vẫn nhịn xuống: “Không có việc gì.”

Thời Chấn gật đầu, thật ra hẳn có thể làm được như vậy đã là không dễ, hẳn quá ngoan cố, hẳn hận giới giải trí này. Nhưng khi chân chính quyền thế xuất hiện, hẳn phát hiện bản thân bất lực, bị nắn một trận, không phải mắng tỉnh hẳn mà là nắn hẳn đến mức không còn lời nào để nói.

Bởi vì không còn lời nào để nói hẳn mới phát hiện hẳn chỉ biết oán trời trách đất, so với người khác, thậm chí cả La Thiến, hẳn càng kém hơn.

Hắn cho rằng cách sống của hắn sai, nhưng cũng chỉ có thể tiếp tục cứng ngắc trôi qua cuộc sống này, hẳn không nói được lời xin lỗi, đành hỏi một câu hỏi thăm đơn giản “Không có việc gì chứ?”.

Khoang doanh nhân vẫn rất rộng, Lâu Tùng Nguyên, Du Mạn, Tiêu Vĩnh Thanh, Mễ Tuyết Phi đều không ở khoang doanh nhân, bọn họ tự trả tiền đi khoang hạng nhất. La Thiến không biết những người khác nghĩ gì, nhưng cô vẫn rất vừa lòng.

“La tiểu thư phải không?” Một tiếp viên hàng không xinh đẹp mặc đồng phục khéo léo nhỏ nhắn cúi người hỏi La Thiến.

La Thiến quay đầu nhìn. Đầu tóc cô vẫn dính ít cà chua chưa rửa sạch, trên quần áo còn có chút dấu vết.

“Đúng vậy.” La Thiến nói, đã lên máy bay nên tâm trạng cô cũng tốt, cho dù chật vật thì cô vẫn rất vui vẻ.

Tiếp viên hàng không bởi vì cô chật vật mà có biểu hiện coi khinh, chỉ khẽ mỉm cười nói: “Có người mời cô lên tới khoang hạng nhất, xin theo tôi.”

La Thiến sững sốt, ngây người hỏi: “Tôi lên khoang hạng nhất?”

Tiếp viên hàng không mỉm cười đáp: “Đúng vậy.”

La Thiến quay đầu hỏi Triệu Vũ Lâm: “Em nói xem có phải Mễ Tuyết Phi không?” Cô khẳng định người ném cà chua là fans Mễ Tuyết Phi, tuy cô cũng cùng Ngụy Khả Tĩnh không hợp, nhưng fans của Ngụy Khả Tĩnh cũng như cô, đều ít đến đáng thương.

Ngụy Khả Tĩnh so với cô còn kém nổi hơn, đương nhiên không có khả năng là fans Ngụy Khả Tĩnh. La Thiến trong lúc quay chụp cùng Tiêu Vĩnh Thanh và Du Mạn không có xung đột, cùng những nam minh tinh lại càng không, cho nên chỉ có thể là do fans Mễ Tuyết Phi làm.

Nghĩ như vậy nên khi có người mua vé khoang hạng nhất cho mình, phản ứng đầu tiên của La Thiến là Mễ Tuyết Phi muốn lập công chuộc tội.

“Đến ngay đến ngay.” Suy nghĩ một lát, La Thiến lập tức đuổi theo tiếp viên hàng không.

La Thiến đối với việc vứt bỏ Triệu Vũ Lâm không có một chút áy náy, có cơ hội thể nghiệm khoang hạng nhất thì có sao mà không làm?

La Thiến lập tức đem cầm túi xách đi theo tiếp viên hàng không. Ngụy Khả Tĩnh hăm mộ theo, Mạnh Giang cùng Tề Văn Hàm không có phản ứng gì, lúc La Thiến đi ngang qua còn cười gật gật đầu.

Tiếp viên hàng không mang theo La Thiến tới khoang hạng nhất. Khoang hạng nhất khác với khoang doanh nhân, khoang doanh nhân chỉ rộng hơn khoang phổ thông một chút nhưng không gian ở khoang hạng nhất so với khoang doanh nhân còn muốn lớn hơn. La Thiến thấy có người có thể nằm xuống, có người xem văn kiện, khoang hạng nhất so khoang doanh nhân xa hoa hơn không biết bao nhiêu lần.

Liếc mắt nhìn lại cũng chỉ có tám chỗ ngồi, người trong đoàn phim đã chiếm đến bốn. Lúc La Thiến tới bốn người kia đều kinh ngạc nhìn cô.

La Thiến nhất thời liền có chút nghi hoặc, biểu cảm của Mễ Tuyết Phi hình như không giống cô nghĩ, linh quang đột nhiên hiện ra. Khoan khoan! Hình như cô đã cái gì rồi thì phải?

Sau đó, cô liền thấy tiếp viên hàng không dẫn mình đến một chỗ trống, mà ngồi đối diện ngồi cô... kim chủ đại nhân!

Nhìn biểu tình của La Thiến, Đường Diễn hơi nhướn mày: “Cô quên tôi?”

La Thiến lập tức mặt không biểu cảm lác đầu, cổ không để mình lộ ra điều gì, ngoài miệng nói: “Không có khả năng.”

Đường Diễn cũng không truy cứu, hẳn nhìn bộ dạng của La Thiến rồi nhủ mày hỏi: “Làm sao vậy?”

La Thiến lập tức ủy khuất: “Fans ném.”

“Dùng cái gì?”

“Cà chua.” La Thiến nói.

Đường Diễn ngẩn người: “Fans ra cửa còn mang trái cây?”

La Thiến cũng choáng váng, cô không biết mà! Đồi trước đồi này đều không có fans, cô thật sự không biết fans theo đuổi mình tình ra cửa mang theo cái gì.

Đường Diễn thấy cô không nói lời nào, hỏi: “Chắc không phải cố ý mang đến ném cô chứ?”

La Thiến nhìn hẳn một cái, xoay người cất hành lý rồi ngồi vào chỗ, cô một chút cũng không muốn nói chuyện phiếm với kim chủ đại nhân.

Đường Diễn cong môi cười: “Lát nữa sau khi máy bay bay lên, cô có thể kéo màn đổi quần áo.”

La Thiến ai oán nhìn hẳn: “Cứ như vậy mà thay á?”

Đường Diễn không đáp, dù sao hán cũng không ngại.

Truyện được đăng tại wattpad @dwlazp

Tiêu Vinh Thanh ở phía sau nhìn hai người nói chuyện, trong lòng đau như bị dao cắt, hán khác hoàn toàn với Đường tổng trước mặt cô.

Chờ máy bay thông báo cất cánh, La Thiển đã ngoan ngoãn ngồi yên. Lúc cất cánh La Thiển không thấy quen, có chút ù tai*.

**Ù tai/đau tai, barotrauma (hay còn gọi là Airplane Ears) là hiện tượng thay đổi áp suất khí đột ngột làm ảnh hưởng đến tai người. Triệu chứng này thường hay xuất hiện khi máy bay hạ cánh và làm cho tai hành khách bị ù trong một khoảng thời gian dài hay ngắn tùy theo thể trạng của từng người. Nó có thể gây đau nhẹ hoặc rất đau, cộng thêm hiện tượng giảm thính lực tạm thời vô cùng khó chịu, kéo dài khoảng 20 ~ 30 phút sau khi máy bay hạ cánh và sau đó tự hết.*

Cho đến khi máy bay bay lên trời, chìm vào tầng mây, thành phố nhỏ đến mức chỉ liếc mắt một cái cũng có thể nhìn đến cuối.

La Thiển vui vẻ quay đầu nói với Đường Diễn: “Anh mau nhìn xem, mau nhìn xem, xuất phát rồi.” Ngay lập tức sẽ đến một quốc gia mới.

Đường Diễn rất nể tình quay đầu nhìn cô.

La Thiển ghé vào cửa sổ, mở to mắt nhìn những đám mây bên ngoài, lần đầu tiên nhìn mây từ trên máy bay cảm thấy vô cùng khác lạ.

Đường Diễn trong lòng cảm thấy thú vị, chăm chú nhìn cô. Hán biết cô hiện tại đang rất vui vẻ nhưng rất nhanh sau đó sẽ khác.

Quả nhiên 15 phút sau, La Thiển đã nhìn chán. Trên bầu trời ngoại trừ mây vẫn là mây, một mảnh trắng xóa, nhìn 15 phút liền thấy không có gì đẹp.

La Thiển lại có tâm tư đi nhìn Đường Diễn bên kia, hán đã kéo bàn xem văn kiện, trên bàn đặt một ly nước trong.

Mắt La Thiển xoay chuyển, gọi tiếp viên hàng không nói muốn uống một ly nước lạnh và ăn đồ ăn tinh xảo ở khoang hạng nhất. Không giống bên ngoài, đồ uống đều dùng ly dùng một lần, La Thiển nhận được đồ uống lạnh đựng trong một ly thủy tinh xinh đẹp.

Từ dưới lên trên có ba tầng mây sắc, rìa ly được điểm xuyên bằng một lát chanh, ống hút theo đá lạnh dựa vào ly, cong thành một hình dáng xinh đẹp.

La Thiển cầm đồ uống đi đến cạnh Đường Diễn, mỗi một khoang hạng nhất đều có vách ngăn, chỉ có khi người đối diện muốn thăm dò mới có thể nhìn thấy một chút. La Thiển vừa uống đồ uống vừa cúi đầu hỏi Đường Diễn: “Anh có khát không?”

Đường Diễn ngẩng đầu nhìn cô.

La Thiển cười: “Cho anh uống nè.” Rồi đem đồ uống đưa cho hán.

Đường Diễn không động đậy, vẫn như cũ nhìn hán, nếu không phải có chút hiểu biết về Đường Diễn, La Thiển chỉ sợ đã sớm bại trận.

La Thiển thấp giọng nói: “Miễn phí mà, sao có thể chỉ uống nước lọc đun sôi để nguội chứ?”

Đường Diễn cười, người phụ nữ này lấy cớ không tỏi, sau đó hé miệng ngậm lấy ống hút, uống một ngụm. La Thiển ngồi cạnh bồi hán, chỗ này rất lớn, cô có chỗ ngồi, vừa mình một ngụm hán một ngụm, vừa nghịch điện thoại, ngẫu nhiên mở miệng nói một hai câu quấy rầy Đường Diễn.

Bốn tiếng đồng hồ sau, La Thiển không còn tinh lực, ngoan ngoãn kêu tiếp viên hàng không đến thu cái ly, ăn trưa rồi học theo Đường Diễn đem ghế dựa kéo thành một giường nhỏ, bắt đầu ngủ.

Hành trình bay tốn mười mấy tiếng, lúc La Thiển tỉnh lại thì máy bay cũng sắp tới nơi.

Thời điểm hạ cánh, La Thiển ngoan ngoãn mà đứng cạnh Đường Diễn, hai người sóng vai ra khỏi sân bay. Đường Diễn không mang hành lý, hành lý của La Thiển thì có Triệu Vũ Lâm hỗ trợ.

Nơi quốc gia xa lạ này không có người nhận ra bọn họ nên cũng không có đưa tiễn long trọng như ở sân bay thủ đô kia.

Hiện giờ ở Mỹ vẫn là ban ngày, La Thiển có chút không kịp thích ứng về giờ giấc. Lúc Thời Chấn thấy Đường Diễn sắc mặt không quá tốt nhưng chắc hán đã tự thuyết phục chính mình phải thích ứng cái xã hội này, cái giới giải trí này.

Hán đối Đường Diễn nói: “Đường tổng, xin chào.”

“Ừ.” Đường Diễn đáp.

La Thiển đứng giữa muốn quan sát hai người nhưng hứng thú lại bị đất nước xa lạ này kéo lấy, những người tóc vàng mắt xanh, sân bay hoàn toàn xa lạ, ngôn ngữ không hề quen thuộc.

“Đường tổng.” Tiêu Vinh Thanh cũng ra tới, thấy Đường Diễn liền đi lên chào hỏi.

Đường Diễn nhìn cô một cái, gật gật đầu.

“Đường tổng đang chờ xe tới đón sao?” Tiêu Vinh Thanh hỏi.

Đường Diễn gật đầu, Tiêu Vinh Thanh muốn nói thêm cái gì lại bị người đại diện giữ chặt ngăn lại.

Những người khác rất nhanh tụ lại đây, Hướng Kiến Hoa lúc thấy Đường Diễn vô cùng nhiệt tình: “Đường tổng, xin chào, xin chào!”

Đường Diễn gật đầu, hần đối với Hường Kiến Hoa vẫn có chút ấn tượng.

Chờ Triệu Vũ Lâm bước ra, La Thiển lấy được hành lý, mọi người cơ bản cũng đông đủ, bắt đầu xếp hàng đi ra ngoài. Bên ngoài có không ít người tới đón, cũng có người tới đón tiếp đoàn phim, lúc thấy Đường Diễn còn kinh ngạc một chút, lập tức chào hỏi: “Đường tổng, xin chào.”

Đường Diễn gật đầu, tới đón Đường Diễn là một người khác, mặc tây trang sang quý, hần thấy Đường Diễn chạy tới giúp La Thiển đẩy hành lý: “Đường tổng, xe đã chờ ở bên ngoài.”

Đường Diễn gật đầu, hần kéo La Thiển qua nói một chút với Hường Kiến Hoa rồi rời đi trước. Hôm nay không ghi hình, vốn cũng chính là tự do hành động, hần không có ý kiến.

Chỉ có Tiêu Vinh Thanh đỏ hốc mắt nhìn hai người rời đi, vốn tưởng rằng hần vẫn luôn là đáng vè lãnh đạm kia, kết quả thì ra cũng sẽ có lúc nùng tình mật ý*. Cô không phục, cô kém La Thiển ở chỗ nào?

**Nùng tình mật ý: tình ý đậm đà*

Nếu La Thiển có thể nghe được, có lẽ sẽ ngây ngốc trả lời: “Tuổi!”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Chia Tay Hằng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 39

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Edit: Linh Nguyệt

Đường Diễn mang theo La Thiển tới khách sạn do nhân viên bên này của hần đặt.

Thật ra công ty Đường Diễn ở nước ngoài không có danh tiếng, nhưng công ty của mẹ hần lại là công ty quốc tế lớn thuộc top 500 thế giới.

Đường Diễn tuy có công ty của mình nhưng vẫn là người thừa kế trên pháp luật công ty của mẹ cho nên hần là đồng thời giám thị hai công ty. Hiện giờ, công ty của mẹ hần vẫn do bà tự quản lý, Đường Diễn chủ yếu là phát triển công ty của mình, một năm chỉ cần tới đây vài lần để thích ứng.

Lần này Đường Diễn tới đây vì công ty của mẹ hần có hội nghị cổ đông thường niên, hần ở công ty có cổ phần nhất định nên phải tới.

Cũng không phải việc gì lớn, chỉ là theo lệ đến tham dự thôi nên Đường Diễn mới nghĩ có thể mang La Thiển đến đây chơi, khách sạn là khách sạn lớn nhất trung tâm thành phố.

Xếp xong hành lý, Đường Diễn nhìn La Thiển còn chạy nhảy khắp phòng ngó nghiêng, cô nàng thông qua cửa sổ sát đất nhìn thế giới xa lạ bên ngoài, tay đặt lên kính, mở to mắt nhìn.

“Nhìn cái gì đấy?” Đường Diễn bước tới, từ phía sau ôm lấy cô.

Đường Diễn rất ít khi cùng người thân cận như vậy. Từ này hai tháng trước sau khi La Thiển trở nên ngoan ngoãn, Đường Diễn rất vừa lòng nhất cử nhất động của cô, trong lúc lơ đãng cũng bắt đầu thân cận.

Hần không nghĩ hành động này đại biểu cho cái gì, nhưng hần thân là thiên chi kiều tử*, sẽ không để bản thân chịu ủy khuất.

**Thiên chi kiều tử: Đứa con cưng của ông trời. Vốn ý chỉ tộc người Hồ hùng mạnh ở phương Bắc, sau lại chỉ đứa con do được cha mẹ cưng chiều quá mà sinh hư.*

(Theo minnasakai.wordpress.com)

Hần muốn thân cận ai, hần liền thân cận, giống như hần muốn thế thân liền tìm thế thân, hần muốn đôi người thì liền đôi.

La Thiển nghiêng đầu nhìn hần, cười nói: “Em đang nhìn thành phố này, thật đẹp!”

Đường Diễn nhìn theo tầm mắt La Thiển, khẽ gật đầu nhưng thật ra hần không cảm thấy như vậy. Thành phố này là thành phố phát triển nhất thế giới, nó chen chúc, âm ỉ, bực bội, áp lực.

Người trong thành phố này, mỗi ngày đều vội vội vàng vàng quay cuồng với công việc không thể hưởng thụ cuộc sống, Đường Diễn chẳng những cảm thấy nó không xinh đẹp mà hần thậm chí còn không thích thành phố này.

“Anh xem, ở trong thành phố như vậy, anh muốn mua gì cũng được, dẫn đầu trào lưu. Tùy tiện làm công việc cũng có thể có lương cao, là nơi rất nhiều người tha thiết ước mơ.” La Thiển nhìn phía dưới rồi nói, giọng càng ngày càng nhỏ.

Đường Diễn nghe thấy, hần không hiểu, nhưng La Thiển thích là được.

“Đi nghỉ ngơi đi! Thích ứng mới giờ trước, giữa trưa tôi mang cô đi ăn.”

La Thiên gật đầu.

Giữa trưa, Đường Diễn mang cô đi ăn thức ăn bản địa đặc sắc, La Thiên cảm thấy khá ngon. Đường Diễn cũng vậy, lúc trở về còn chờ La Thiên đến siêu thị mua không ít đồ.

Buổi tối, La Thiên vẫn tự mình xuống bếp nấu ăn cho Đường Diễn, hẳn đã quen với tay nghề của La Thiên, quen ăn đồ Trung, quen mỗi một bữa có một cây củ cái đường.

Ngày hôm sau bắt đầu quay, Hường Kiến Hoa tự mình tới đón La Thiên, người quay phim vẫn là Ô Đình.

“Hôm nay ngày kết thúc nhiệm vụ, không có nhiệm vụ gì. Chủ yếu chính là quay mọi người đi chơi, cho nên chỉ cần chơi là được.”

Vừa nói như vậy La Thiên liền vui vẻ, cô lấy một ba lô nhỏ, mặc áo thun quần jeans. Đường Diễn như cũ mặc tây trang, La Thiên nhìn không ra tay tây trang của hắn có gì khác nhau, dù sao dưới góc nhìn của cô thì chỉ có màu sắc khác nhau.

“Anh cũng đi?” La Thiên thấy Đường Diễn đi theo mình ra cửa thì kỳ quái hỏi.

Hường Kiến Hoa cười nói: “Như vậy càng tốt, chúng ta che mosaic* cho Đường tổng là được.”

**Mosaic: Hiệu ứng làm mờ*

Đường Diễn tán thưởng nhìn hắn một cái, La Thiên cũng gật gật đầu, cô không muốn lấy thân phận người độc thân lăn lộn trong giới giải trí, tùy ý thôi.

La Thiên chuẩn bị tốt, vừa mang theo Đường Diễn ra cửa, vừa quay đầu lại cười nói: “Sáng sớm ăn bánh mì vòng* đi!”

**Bánh mì vòng: nguyên convert là Bánh Cát, tiếng Anh gọi là bagel. Bánh mì vòng thường được nhào nặn bằng tay làm thành hình dạng một chiếc nhẫn từ bột lúa mì men, có kích cỡ bằng bàn tay, được luộc trong một thời gian ngắn trong nước và nướng. Kết quả là một chất liệu bên trong dày đặc, nhai nhả, nhai nhều với bề ngoài màu nâu và đôi khi nhăn nheo. Bánh mì vòng thường có hạt nướng trên lớp vỏ bên ngoài, với những hạt cà phê truyền thống là hạt hồi hoặc hạt vừng. Một số bánh mì vòng có thể có muối rắc trên bề mặt của chúng, và có các loại bột khác nhau, chẳng hạn như ngũ cốc nguyên hạt hoặc lúa mạch đen. (Wikipedia)*

Đường Diễn gật đầu, La Thiên nói tiếp: “Em chưa ăn bánh mì vòng bao giờ, lên mạng tra thử thì từ nơi này xuất phát, chúng ta đến phố 80 thành Broadway. Bên kia có bánh bách cát ăn rất ngon, ăn xong có thể đi dạo luôn.”

Đường Diễn tiếp tục gật đầu, hẳn sớm đã quen thuộc nơi này, tuy không có có ý đi chơi đùa nhưng cũng từng đi dạo qua thành phố này.

La Thiên thì ngược lại, trừ bỏ bản đồ trong tay cái gì cũng đều không có. Đường Diễn đi theo La Thiên lạc đường một giờ đồng hồ, không nhận được hỏi: “Cô rốt cuộc là muốn tới cửa hàng nào?”

La Thiên: “...”

Cuối cùng bọn họ không đi Broadway mà đến chỗ khác ăn.

La Thiên ăn xong bánh bách cát tinh thần càng phấn chấn, cô nói với Đường Diễn: “Em nghe nói New York có rất nhiều viện bảo tàng.”

Đường Diễn nhìn cô: “Cô mới tốt nghiệp cao trung* đấy!” Đường Diễn không cảm thấy một người chưa từng học đại học sẽ có hứng thú đi thăm viện bảo tàng.

**Cao trung = THPT*

La Thiên không để ý đến hắn, tiếp tục nói: “Chúng ta có thể chọn bảo tàng Mỹ thuật Metropolitan*.”

**Metropolitan Museum of Art (viết tắt là the Met) là một trong những viện bảo tàng mỹ thuật lớn nhất của Hoa Kỳ, đặt tại trung tâm Thành phố New York. Viện bảo tàng này được thành lập năm 1870 và mở cửa đón khách năm 1872. Trong viện bảo tàng có các bộ sưu tập rất quý hiếm về nghệ thuật Ai Cập cổ đại và phương Đông cổ, nghệ thuật châu Âu gồm các kiệt tác của Titian, Georges de La Tour, Rembrandt, Monet, Van Gogh... và những báu vật khác thuộc Hy Lạp cổ đại, La Mã, nghệ thuật Hồi giáo Trung cổ, đặc biệt là hội họa châu Âu thế kỷ 20. (Wikipedia)*

“Nó hôm nay đóng cửa.” Đường Diễn thờ dãi.

La Thiên giật mình: “Vì sao?”

“Ngày nghỉ cố định trong tuần.” Đường Diễn giải thích.

La Thiên vẫn không nhụt chí, nói cho Đường Diễn, bọn họ có thể đi bảo tàng lịch sử tự nhiên.

Sau đó Đường Diễn đi theo La Thiển lại lạc đường một giờ, Đường Diễn hỏi: “Có phải nên ăn cơm trưa trước không?”

La Thiển: “...”

La Thiển lần đầu tiên biết được, cho dù có bản đồ cũng không nhất định có thể dựa theo đó mà tham quan.

“Ăn cái gì?” Đường Diễn không tức giận vì từ sáng đến giờ đều cùng La Thiển lạc đường, La Thiển tuy lạc đường nhưng vẫn nói nhiều, mà Đường Diễn đối với cái gọi là điểm du lịch này không có hứng thú. Hắn cảm thấy đi theo phía sau cô, nghe cô luôn miệng nói chuyện cũng khá tốt.

La Thiển nhìn lướt qua bản đồ nói: “Pizza.”

Đường Diễn bật cười sờ đầu cô, nói: “Tôi mang cô đi!”

Đường Diễn dẫn đường, không bao lâu liền cửa hàng pizza có lịch sử lâu đời, La Thiển ăn thấy không tồi, ăn nhiều hơn. Sau đó có chút mệt nhọc, Đường Diễn dẫn cô đi xe buýt tận tình du lịch thành phố này.

Không cần đi bộ, La Thiển lại vui vẻ. Cô ngồi cạnh Đường Diễn, chốc chốc thì quay đầu cười sáng lạn nhìn hắn, lúc thì chỉ vào một ít đồ vật bình thường hỏi Đường Diễn, cùng hắn thảo luận.

Truyện được đăng tại wattpad @dwlazp

Đường Diễn cũng không thấy phiền, vốn dĩ cũng là mạng cô đi chơi, cho nên khi cô hỏi, Đường Diễn đều tận lực trả lời.

Ở Đình nhìn hai người hồ động, khỏe miệng mang theo ý cười, có lẽ chính bọn họ cũng không phát hiện, thông qua máy quay, La Thiển rạng rỡ xinh đẹp như ánh mặt trời, Đường Diễn ôn nhu soái khí. Giữa hai người có một loại không khí không nói nên lời, chỉ nhìn thôi cũng khiến người khác cảm thấy vui vẻ.

Buổi chiều, Đường Diễn giúp La Thiển dò bản đồ tham quan hết, La Thiển mới cảm thấy mỹ mãn, cùng Hường Kiến Hoa xua xua tay hẹn gặp lại rồi theo Đường Diễn trở về.

Một mồi nằm trên giường, La Thiển vẫn còn đang cười, cô nhìn Đường Diễn nói: “Hôm nay thật sự chơi vui quá.”

Đường Diễn chỉ nhàn nhạt nhìn cô, xác định cô thật sự thực vui vẻ mới xoay người đi rửa mặt. Ở bên ngoài chơi một ngày, rất mệt, cả người đều là mồ hôi.

La Thiển thấy Đường Diễn đi vào phòng tắm, bên ngoài nói vọng vào: “Đường tổng, ngày mai có sắp xếp gì không?”

Đường Diễn “Có.” một tiếng. La Thiển nhìn nhìn tây trang hắn ném xuống đất, đột nhiên linh quang chợt lóe, lén lút đi qua nhặt lên, duỗi tay sờ bên trong.

Sờ xong áo, cô lại đi tìm quần, trong túi vẫn như cũ không có cái gì.

Đường Diễn buộc khăn tắm đứng phía sau nhìn cô dáo dác lăm lăm la lăm lét.

“Cô đang làm gì đấy?”

Lông toàn thân La Thiển bị dọa mà dựng đứng, cô quay đầu lại xem Đường Diễn, yếu ớt nói: “Sờ quần áo anh.”

“Sờ vui không?” Đường Diễn mặt không biểu cảm.

La Thiển gạt đầu, khoe miệng Đường Diễn cong lên: “Đi tắm đi.”

La Thiển vâng một tiếng, tìm áo tắm đi vào. Chờ cô tắm xong, Đường Diễn đang dựa vào đầu giường đọc sách, La Thiển cũng ngồi vào mép giường sấy tóc.

“Buông tay.” Đường Diễn dựa vào lưng La Thiển.

La Thiển theo phản xạ buông tay, Đường Diễn đeo vòng cho cô.

La Thiển duỗi tay sờ thử, vui vẻ quay đầu nhìn Đường Diễn: “Anh trả lại cho em à!”

Đường Diễn nhú mày: “Là đưa cô một lần nữa.”

La Thiển ôm hắn nói: “Cảm ơn anh!” Mười ba vạn đã trở lại, về sau không đủ tiền mua phòng, cô sẽ nó đi bán.

Tâm tình tốt, La Thiển vừa sấy tóc vừa ngâm nga, điện thoại báo Wechat có tin nhắn, La Thiển vừa cúi đầu xem.

Ảnh đại diện là một chân dung trống, ghi chú là “Tuấn”, nội dung: “Chị, chị không sao chứ? Trên Weibo đều nháo hết lên rồi.”

La Thiển sững sốt, ký ức lại hiện ra. La Tuấn, em trai ruột của nguyên chủ, cũng con trai độc nhất của La gia, hai người tình cảm không tồi, từ nhỏ sống nương tựa lẫn nhau. Hiện giờ La Tuấn mười chín tuổi, năm nay vừa mới tốt nghiệp cao trung.

La Thiển chưa từng có anh chị em, ngay cả ký ức lúc cha mẹ còn sống cũng quên mất.. Tuy có sống cùng ông bà nhưng rốt cuộc cũng không giống lúc sống cùng cha mẹ hay anh chị em.

La Thiển nhìn tin nhắn ngây người trong chớp mắt rồi mới đáp: “Không có việc gì.”

La Tuấn rất nhanh trả lời: “Lần trước em thấy trên Weibo đều bôi đen chị, em còn tưởng là chương trình sắp xếp.”

La Thiến an ủi: “Ừ, là chương trình sắp xếp!”

La Tuấn tựa hồ rất bất mãn: “Chương trình của chị cũng quá không đáng tin cậy, tuy là vì hấp dẫn người xem nhưng hôm nay đều là công kích.”

“Những cái đó là fans người khác.”

La Tuấn lải nhải nói không ít, bảo La Thiến làm vậy không đáng, cũng lo lắng La Thiến ở trong giới giải trí có hại.

Cuối cùng an ủi: “Chị, nếu chị không muốn ở giới giải trí thì cứ trở về.”

La Thiến mỉm cười nhìn điện thoại, nhẹ nhàng trả lời: “Giới giải trí khá tốt, chờ chị kiếm đủ tiền sẽ trở về.”

Đường Diễn nhìn La Thiến tươi cười, đó là loại vui mừng ôn nhu hần chưa từng thấy qua. Hần nhủ này, tựa hồ lo lắng liếc mắt nhìn điện thoại trong tay La Thiến, hỏi: “Nhắn tin với ai?”

La Thiến cũng không dấu diếm, cười nói: “Em trai em.”

Đường Diễn nghĩ nghĩ, tư liệu của La Thiến một năm trước thư ký Kiều có đưa tới, hần chỉ nhìn lướt qua, La Thiến quả thật có một em trai, còn có một chị gái.

“Đi ngủ sớm một chút!” Đường Diễn nói.

La Thiến gật đầu, lần đầu tiên cô công tác ở bên ngoài mà có người quan tâm, lần đầu tiên thể nghiệm cảm giác chỉ nói chuyện tốt, không nói chuyện xấu, lần đầu tiên cảm giác được có người thân, tâm trạng cô không tồi, ngủ cũng an ổn.

Ngược lại là Đường Diễn nhìn tư thế ngủ của cô, nghĩ tới lời thư ký Kiều: “La Thiến cùng chị gái đều là vừa tốt nghiệp liền ra đi làm, chủ yếu vì trong nhà chỉ có một đứa con trai, hai người phải kiếm tiền cho hần học tập. Vậy nên tôi nghĩ, nếu nói chuyện tiền nong với La thì sẽ thành công.”

Đường Diễn còn nhớ rõ mình đáp lại một câu: “Cô đi nói đi!”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Chia Tay Hằng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 40

Edit: Linh Nguyệt

Ngày hôm sau là ghi hình tập thể, dựa vào gợi ý của đạo diễn tìm các bảo bối được đặt ở nơi bí ẩn trong thành phố.

La Thiến nhất gan, cố gắng không đứng gần chỗ hẻm nhỏ vắng người, khi còn trong nước cô đã nghe nói ở nước ngoài còn hỗn loạn hơn. Trên người cảnh sát có súng, nếu họ cảm thấy có uy hiếp thì có thể trực tiếp nổ súng, La Thiến một lần gặp phải bọn buôn người, đương nhiên không muốn mạo hiểm.

Huống chi, La Thiến phát hiện, không có Đường Diễn đi cùng, cô ở quốc gia này nói chuyện cũng là một vấn đề, huống chi là tìm hộp.

Cho nên, cho đến khi trở lại xe cô chỉ tìm được ba cái hộp.

Những người khác có nhiều hơn mười cái, La Thiến cũng không thấy tiếc, ôm ba cái hộp ngồi dựa vào cửa sổ nghịch điện thoại.

Ngụy Khả Tĩnh là người cuối cùng trở về, hơn nữa còn là chạy vội, bởi cô ta mang theo một đám người xa lạ.

Đám người này lại đây huyền thuyên bắt đầu lôi kéo Ngụy Khả Tĩnh nói chuyện. Ngụy Khả Tĩnh tuy là sinh viên học viện điện ảnh nhưng trình độ tiếng Anh không tốt hơn La Thiến là bao.

Cho nên, toàn bộ quá trình La Thiến đều về mặt mơ hồ, nhưng điểm này không làm cô mất hứng thú ghé vào cửa sổ xem bát quái bên ngoài.

Thời Chấn thân là đạo diễn, đương nhiên không có khả năng né tránh, chỉ có thể đi xuống cùng người ta giao thiệp. La Thiến không biết bọn họ nói gì nhưng lại nhìn ra được không khí như đang đánh trận, Thời Chấn đen mặt tiến vào.

“Có ai trên người mang theo tiền mặt không?”

Du Mạn hỏi: “Làm sao vậy?”

Thời Chấn sầm mặt liếc nhìn Ngụy Khả Tĩnh rồi nói: “Cô ta lúc tìm đồ ở bên ngoài cùng người trong tiệm xảy ra xung đột, sau đó làm đổ tác phẩm nghệ thuật của nhà người ta.”

Du Mạn nhủ mảy, tác phẩm nghệ thuật bình thường ở cửa hàng đều không quá quý giá.

Mạnh Giang cũng biết điều này, hỏi: “Hần muốn bao nhiêu?”

“50 vạn tiền Mỹ.” Thời Chấn nói.

Du Mạn khiếp sợ: “Sao hấn không đi cướp luôn đi?”

Lâu Tùng Nguyên phi thường gốc gác mà nói tiếp: “Đây không phải là đang cướp sao sao?” Mọi người lập tức trừng hấn, hấn liền câm miệng.

“Ai ra cửa mang nhiều tiền mặt như vậy chứ?” Tiêu Vinh Thanh nhú mày.

Mễ Tuyết Phi cũng nói: “Đừng!” Trong thẻ của bọn họ không có nhiều tiền tiết kiệm như vậy.

Nơi này có lẽ ngoại trừ Lâu Tùng Nguyên và Du Mạn, những người khác trong thẻ đều có không bao nhiêu tiền. Tiêu Vinh Thanh bởi vì phải mở phòng làm việc, yêu cầu vốn, tiền đều ở trong công ty. Thẻ của Mễ Tuyết Phi cũng không có nhiều tiền bởi vì còn ở trong công ty, phần lớn kiếm được đều vào túi công ty.

Tiền mình có cũng phải tiêu vào nhiều thứ, trong thẻ cũng lắm chỉ còn khoảng mấy chục vạn. Ngụy Khả Tĩnh càng không cần phải nói, cô ta vốn dĩ chính là do kim chủ bao dưỡng. Hơn nữa nếu có biện pháp, Thôi Chấn sẽ không đi lên tìm bọn họ.

Mạnh Giang mới hồng không lâu, tiền lương đóng phim điện ảnh lại không cao, mới vừa nổi, rất nhiều cái đều cần đến tiền, đương nhiên cũng không có quá nhiều tiền tiết kiệm. Tề Văn Hàm thật ra có tiền, nhưng từ sau khi chuyển sang mảng điện ảnh, tự hấn cũng đầu tư một ít, tiền tiết kiệm thì chỉ để ở thẻ trong nước, thẻ mang theo có ít tiền đủ để tiêu linh tinh.

Du Mạn cùng Lâu Tùng Nguyên tự nhiên cũng là nguyên nhân giống nhau. Du Mạn nổi tiếng, khẳng định là có tiền, nhưng cô cũng chỉ mang theo đủ xài. Lâu Tùng Nguyên thu nhập lớn, ngoại trừ Du Mạn hấn có thể là người có tiền nhất, nhưng hấn cũng không mang theo bên mình đi khắp nơi.

Hiện tại ra ngoài đều mang thẻ, người cầm tiền mặt theo rất ít. Ngày hôm qua lại tự do hành động, mọi người kỳ thật đều mua không ít đồ, lúc này trong thẻ không còn nhiều tiền.

Ngụy Khả Tĩnh đáng thương nói: “Mọi người làm ơn, sau khi trở về tôi sẽ trả tiền.” Phải bỏ ra 300 vạn, lòng Ngụy Khả Tĩnh cũng nhỏ máu rồi. May mà kim chủ rất hào phóng, cô ta đi theo kim chủ này một hai năm, 300 vạn tuy vẫn xoay sở được nhưng hiện tại lập tức muốn lấy lại lấy không ra.

Tuy bất mãn nhưng những người này không trả tiền sẽ không cho họ rời đi, cái mặt này không muốn ăn cũng phải ăn, chỉ có thể chấp vạ tính, gom được 200 vạn.

Thôi Chấn lại xuống xe thảo luận với người nợ, người nợ không đồng ý, túm chặt tay Thôi Chấn. Hướng Kiến Hoa nhanh chóng chạy đến hoà giải, cũng không biết nói gì mà sau đó quay lại bảo: “Bọn họ không đồng ý, nói là có thể thiếu 40 vạn, không thể ít hơn.”

40 vạn Mỹ kim, gần 70 vạn nhân dân tệ.

Không có người chú ý tới La Thiển, Tiêu Vinh Thanh tựa như đột nhiên phát hiện: “La Thiển, cô có không?”

La Thiển sững sờ, nói: “Tôi chỉ có 20 vạn.”

Trong nháy mắt, ánh mắt mọi người nhìn La Thiển đều có ý vị không rõ.

La Thiển không kịp phản ứng, vẫn là Triệu Vũ Lâm ở một bên nói: “La Thiển quả thật chỉ có 20 vạn trong thẻ.”

La Thiển thế mới biết những người này không tin cô, đang muốn mở miệng nói, Tiêu Vinh Thanh lại ngắt lời: “Tôi gọi điện thoại để người trong nước chuyển tiền qua đây!”

Những người khác cũng sực nhớ ra, La Thiển lại bị ném sang một bên.

Chờ tiền tới, những người đó đồng ý, giải quyết xong mọi chuyện, mọi người mới xuất phát.

Ngụy Khả Tĩnh sợ hãi, không ngừng nói cảm ơn mọi người, cũng bảo đảm khi trở về lập tức sẽ trả tiền. Sau đó ngồi xuống hàng ghế cuối cùng với La Thiển: “Còn có người không muốn cho mượn cơ.”

Cô ta không tin La Thiển. Ngay cả cô ta trong thẻ ít nhất cũng có mấy trăm vạn, chỉ là bởi vì người đại diện đi theo cô ta cùng nhau xuất ngoại, trong nước không có người gửi tiền cho cô ta.

Muốn gửi tiền qua ngân hàng cũng có giới hạn, cho nên 40 vạn Mỹ kim này cũng mọi người cùng nhau giao.

La Thiển nhú mày không vui: “Trong thẻ tôi vốn dĩ cũng chỉ có 20 vạn, 20 vạn thì làm sao? Không có tiền chính là không có tiền, lừa cô làm gì?”

Ngụy Khả Tĩnh cắn môi nhỏ giọng nói: “Có phải bởi vì trước đó tôi nhắm vào cô không?”

“Cô không tin thì kệ cô, sao tôi giải thích với cô trong thẻ tôi có bao nhiêu tiền chứ? Không phải tôi không cho cô mượn mà là các người không cần, còn muốn trách tôi thiếu tiền à?” La Thiển cảm thấy thực sự không thể nói lý.

“Cô đi theo Đường tổng sao có thể chỉ có 20 vạn?” Ngụy Khả Tĩnh hỏi.

Hướng Kiến Hoa lập tức ngắt lời: “Được rồi được rồi, cô còn ngại mình gây chuyện chưa đủ sao? Có phải muốn Tạ tổng tự mình tìm cô mới được?”

Ngụy Khả Tĩnh nháy mắt liền yên tĩnh, Tạ tổng hiện giờ đối với cô ta không được như xưa, nếu biết cô ta cùng La Thiển không hợp, hấn có thể lột da cô ta.

Truyện được đăng tại wattpad @dwlazp

La Thiển ngẩn người, cũng không nói gì. Cô không biết đi theo kim chủ thì nên có bao nhiêu tiền nhưng cô cảm thấy 20 vạn đã là không ít. Cô không thích bọn họ nhưng gặp phải chuyện thế này này, cô cũng sẽ cho vay, chỉ là, cô thật sự chỉ có 20 vạn!

Buổi tối lúc trở lại khách sạn, La Thiên có chút rầu rĩ không vui, nhưng cô không có ý định tìm Đường Diễm đòi tăng lương. Cô chỉ cảm thấy mình vào đoàn phim này giống như không quá thuận. La Thiên có chút hoài nghi, có phải do mình đã đoạt vị trí của Lâm Giai Thần cho nên phải chịu trừng phạt không.

Ngày ghi hình cuối cùng, La Thiên hơi thất thần, nhưng sau hôm nay là mọi người sẽ tách ra, lúc quay phim ai nấy đều có chút thương cảm nên tình huống của La Thiên liền không có vẻ đột ngột.

Đường Diễm mở hội nghị hai ngày, vốn định ở lại thêm hai ngày nữa nhưng cuối cùng hẳn vẫn đặt vé máy bay cùng La Thiên bay về nước.

Loại người như La Thiên... không tìm không phải, cho nên thương cảm của cô vĩnh viễn chỉ có thể có hai ngày.

Hai ngày trước, cô tâm sự với Triệu Vũ Lâm “Vũ Lâm, em nói xem phải vì chị đoạt vị trí của Lâm Giai Thần nên mới không thuận lợi ở đoàn phim như vậy không?”

Triệu Vũ Lâm lập tức an ủi: “Không có khả năng, vị trí kia vốn dĩ chính là của chị, đoạt là đoạt thế nào?”

La Thiên dùng ánh mắt quái dị nhìn cô nói: “Em không hiểu, đây là có nguyên nhân.” Trong trí nhớ, vị trí này vốn là của riêng Lâm Giai Thần, vì cô xuyên đến nên đã thay đổi mọi chuyện.

Triệu Vũ Lâm bởi vì La Thiên miên man suy nghĩ mà buồn rầu thật lâu...

Nhưng hai ngày sau, lúc cô đi tìm La Thiên, La Thiên là cái dạng này...

“Vũ Lâm, lại đây chị bảo, cái tiết mục này có ý tứ quá. Ha ha ha ha ha...”

Triệu Vũ Lâm buồn rầu hai ngày phát hiện, La Thiên vốn không hề buồn, La Thiên dùng hai ngày này một gameshow, ừ, là gameshow vô cùng nổi vào năm ngoài.

Lúc ấy Triệu Vũ Lâm chỉ muốn mở đầu cô ra nhìn xem trong đó rốt cuộc có cái gì?

Công việc của La Thiên kết thúc, trong thẻ nháy mắt có hơn 100 vạn.

Lúc Triệu Vũ Lâm tìm cô lần nữa, cô đang cầm thẻ đứng tại chỗ xoay vòng vòng, vừa xoay vừa nói: “Một tháng quả thực chính là nằm kiếm tiền!” Trước kia một tháng cô chỉ kiếm được 2500 tệ hiện tại một tháng có thể kiếm được 1000000 (100 vạn).

Nhìn xem phía sau nhiều hơn bao nhiêu số không kia? Cô cảm thấy một tháng này tuy chịu chiều ủy khuất, nhưng nếu có thể kiếm tiền thì chịu chút ủy khuất có tính là gì?

Lúc cô còn làm người phục vụ, ủy khuất lớn hơn cũng đều chịu qua rồi.

Triệu Vũ Lâm vì cô lạc quan mà thấy vui mừng, đồng thời thông báo mới của 《Thời Gian Vui Vẻ》phát ra cũng không nhằm vào La Thiên như trước nữa.

Hai ngày cuối tháng tám, La Thiên nhận được điện thoại của mẹ La.

“Thiên Thiên, học phía của Tiểu Tuấn, Diễm Diễm nói năm nay nó không có tiền.” Giọng mẹ La tràn ngập tang thương.

La Thiên lại nhận được ký ức mới, nhà họ La ở một nông thôn cực hẻo lánh, có tổng cộng năm người.

Ba La, mẹ La, La Diễm, La Thiên và em trai nhỏ nhất La Tuấn, nhà họ La rất nghèo, La phụ La mẫu đều là nông dân, trồng trọt ở trong thôn.

Năm La Diễm mười tuổi thì La Tuấn được sinh ra. Lúc La Tuấn lên sáu tuổi, bởi vì muốn để La Tuấn học tiểu học, trong nhà liền để La Diễm đang học sơ trung tạm nghỉ học, dù sao cũng đủ chín năm giáo dục bắt buộc rồi.

Khi đó La Thiên vừa mới tốt nghiệp tiểu học, cho nên chờ đến khi La Tuấn học sơ trung, La Thiên đã miễn cưỡng tốt nghiệp cao trung. Nhưng là trong nhà đủ điều kiện để La Thiên vào đại học, La Thiên đành tạm nghỉ, ra ngoài làm công, bắt đầu kiếm tiền để em trai đọc sách.

Nhà họ La tuy là tình huống như vậy nhưng tình cảm trong nhà không hề kém. Khi La Diễm tạm nghỉ học đã hiểu chuyện, nàng không muốn để ba mẹ quá mệt mỏi, cho nên, tạm nghỉ học là cô tự mình nói ra.

Bởi vì La Diễm tạm nghỉ học, nhiều hơn một người kiếm tiền, cho nên La Thiên mới có thể đọc được cao trung. Nhưng học phí đại học quá cao, La Diễm lại kết hôn lúc đó, La Thiên đành nghỉ học.

Sau khi nghỉ học, La Thiên bắt đầu cùng ba mẹ kiếm tiền nuôi em trai ăn học, La Diễm gả cho một nhà trong thôn, chồng là con một, ba mẹ chồng quản nghiêm, La Diễm khó lòng giúp đỡ.

La Tuấn lên cao tam đã cùng trong nhà thương lượng, sau khi tốt nghiệp cao trung sẽ cùng La Thiên đi làm công. Học phí đại học quá cao, tình huống nhà họ La không thể đáp ứng.

Cho nên, khi thư ký Kiều tìm tới, La Thiên không chút do dự đáp ứng. Vì bản thân, cũng là vì gia đình. La Thiên bắt đầu gửi tiền về nhà, cô không dám gửi quá nhiều, nhưng đã cam đoan, học phí của La Tuấn tuyệt đối không có vấn đề.

Bởi vì những lời này của La Thiên, năm nay La Tuấn tham gia thi đại học, đỗ Kinh Đại.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Chia Tay Hằng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 41

THÔNG BÁO: Do tuần tới mình bắt đầu đi học lại nên lịch đăng truyện sẽ đổi lại thành chế độ TỰ DO không cố định 3-5-7 như trước nữa, nhưng mình hứa sẽ cố gắng đăng ít nhất 2 chương/tuần (Thông báo sẽ xoá khi mình đăng chương 42)

~~~~~
Edit: Linh Nguyệt

Đầu tháng bảy, cha mẹ La bắt đầu chờ La Thiên gửi học phí về. Nhưng mãi cho đến lúc khai giảng, La Thiên cũng không có tin tức.

La Tuấn ngại không muốn đòi tiền chị, sau nhớ lại từ lúc mình còn nhỏ đã thấy chị gái sinh hoạt không tốt, hẳn liền muốn.

Nhìn ánh mắt kỳ vọng của con trai, mẹ La chỉ có thể gọi điện thoại cho La Thiên.

La Thiên đại khái hiểu được ý tứ của mẹ La, nói: “Mẹ bảo Tiểu Tuấn qua đây đi! Tiền con đã chuẩn bị tốt, con mới tham gia một gameshow, kiếm được khá nhiều tiền. Lát nữa con sẽ chuyển khoản cho ba mẹ một ít, Tiểu Tuấn cái gì cũng không cần mang, lúc em ấy qua đây con dẫn em đi đăng ký mua đồ.”

Mẹ La nghe xong mừng không kể xiết, luôn miệng nói: “Được được.”

La Thiên cúp điện thoại, gửi vào thẻ mẹ La 20 vạn. Mẹ La sau khi nhận được kinh ngạc gọi lại cho La Thiên, La Thiên an ủi một hồi, mẹ La mới nhận tin La Thiên thực sự kiếm được tiền.

Buổi tối khi Đường Diễn tới, La Thiên đem chuyện này kể cho hắn: “Em trai em hai ngày sẽ tới đây.”

“La Tuấn?” Đường Diễn hỏi.

La Thiên gật đầu: “Em ấy thi đỗ Kinh Đại.”

Đường Diễn nhướng mày: “Đại học kinh đô?”

La Thiên sững sốt một chút, lắc lắc đầu: “Không phải.” Đó là đại học tốt nhất cả nước tốt nhất, La Tuấn chỉ thi đậu một đại học bình thường tên là Kinh Đại.

Đường Diễn không có ý kiến, La Thiên vui vẻ nói: “Cho nên mấy ngày nữa anh đừng tới đây! Nếu không em trai em gặp phải sẽ thấy kỳ quái.”

Đường Diễn: “...” Loại sinh vật mang tên "em trai" này không cần có được không?

Đường Diễn là loại đàn ông sẽ nghe theo sao? Rõ ràng là không, hắn còn không thèm nói với La Thiên hắn sẽ nghe theo.

Hai ngày sau, La Tuấn tới, La Thiên đã dọn sẵn phòng. La Tuấn chỉ cần mang theo hành lý vào ở.

“Sao vali lớn thế này? Không phải chị đã nói không cần mang quá nhiều đồ sao?” La Thiên nhìn La Tuấn mang hai vali liền mở miệng nói.

La Tuấn lớn lên giống La Thiên, rất soái khí, là loại tiểu sinh sữa bò*. La Thiên đã làm xong cơm chiều, La Tuấn từ lúc tiến vào tiểu khu này đã bắt đầu giật mình, hiện giờ nhìn chung cư của chị gái càng bị dọa cho choáng váng.

*Tiểu sinh sữa bò: chắc là trắng như sữa bò ☐

La Tuấn thành thật, nói không nhiều lắm, nhưng thấy chị gái thì rất vui vẻ.

Hai người ngồi xuống ăn cơm, còn chưa được hai miếng thì chuông cửa đã vang lên. La Thiên nhúu mày, hai ngày nay đã đề nói trước với Triệu Vũ Lâm muốn tạm nghỉ, cũng đã nói cùng Đường tổng, lúc này còn ai tới nữa?

Cửa vừa mở ra, bên ngoài là một phụ nữ mặt đầy nếp nhăn, cạnh đó là một cô gái. Cô gái lớn lên không tồi, xem như thanh tú, nhưng da lại đen, tóc cũng không mượt mà.

Thấy La Thiên mở cửa, người phụ nữ lập tức cười nói: “Thiên Thiên à! Tìm được con rồi.”

La Thiên sững sốt, chần chờ mở miệng: “Bác gái?”

“Đúng, là bác! Bác hỏi mẹ con địa chỉ của con mà nói không chịu nói, con nói xem, bác là bác con, đến thăm con không phải rất bình thường sao?”

La Tuấn nghe được giọng liền chạy ra, thấy người ở cửa, nhúu mày nói: “Bác đi theo con tới?”

Người phụ nữ kia có chút không vui: “Con còn nói, đã bảo chờ chúng ta còn chạy cái gì?”

Người này tên La Phụng Lan, gả cho anh trai của ba La phụ, là đầu trưởng trong nhà, bụng lại tranh đua, sinh hẳn năm đứa con trai, đến cuối mới có một đứa con gái là La Giai Giai.

Bởi vì là con gái duy nhất nên La Giai Giai rất được nuông chiều, từ nhỏ vô pháp vô thiên*, đi học lại có năm anh trai giúp đỡ, chưa từng phải phiền nào có tạm nghỉ học phiền nào.

*Vô pháp vô thiên: không có đạo lý

Nhà ba La và anh trai tình cảm không tốt, mẹ La sinh hai con gái cách nhau sáu năm. La Phụng Lan liền mỗi ngày ở trước mặt bà nội La nói mẹ La không thể sinh. Trong nông thôn trọng nam khinh nữ, không sinh được con trai, bà nội La nhất quyết muốn cho ba La bỏ mẹ La.

Ba mẹ La ở cùng nhau từ lúc còn trẻ, ngay cả giấy kết hôn cũng không có, ly hôn càng dễ hơn. Bà nội La nghĩ cách để ba La cưới người khác, nhưng ba La cảm thấy anh cả đã có con trai nối dõi tông đường, hẳn cùng mẹ La cũng không có vấn đề gì về tình cảm, mẹ La ôn nhu nhân thực, trong nhà ngoài ngõ đều lo liệu đầy đủ, nhất quyết không đồng ý bỏ mẹ La.

Bởi vì chuyện này, lúc bà nội La chia nhà chỉ cho ba La một ít ruộng, nhà ở vẫn là do dùng của hồi môn của mẹ La mua.

Còn bà nội La thì sống cùng con trai cả, không lâu sau thì bắt công, nghĩ đến sau này đều là con trai cả cho mình dưỡng lão liền bắt ba mẹ La mỗi năm giao một chút tiền lại đây, La Phụng Lan mở miệng là thu vào gần một nửa tiền của nhà họ La một năm.

Truyện được đăng tại wattpad @dwlazp

Đương nhiên, cuối cùng thành cãi nhau, cãi thế nào La Thiên không biết, dù sao việc này cũng không thành, nhưng mỗi năm vẫn phải đưa cho bác cả một ít tiền, ngày tháng của nhà họ La trôi qua không quá tốt.

Hiện giờ, năm đưa con trai của bác cả La đều ra ngoài làm công, nhà bác cả La đổi thành gạch mái, nhà họ La vẫn như cũ là phòng đã năm mươi năm trước.

La Thiên đối với việc La Phụng Lan đột nhiên đến thăm có chút không vui: “Bác tới đây làm gì?”

La Phụng Lan không hề ngại ngùng, đẩy La Thiên kéo theo La Giai Giai đi vào, khắp nơi nhìn xem, trong miệng vẫn luôn nhắc mãi: “Ai ôi, trời ạ! Con ở nơi tốt thế này cơ à? Nhìn sơ pha này xem, là bằng da, da thật sao?”

La Giai Giai không kiên nhẫn liếc mẹ mình một cái, lúc nhìn thấy đồ ăn trong phòng bếp sắc mặt mới tốt lên đôi chút: “Mẹ, con sắp chết đói rồi, nhanh ăn cơm thôi.”

La Phụng Lan lập tức gạt đầu: “Đúng đúng đúng, ăn cơm ăn cơm. Ai nha, Thiên Thiên, con nấu nhiều như vậy sao? Lợi hại quá.”

La Thiên nhìn La Tuấn một cái, về mặt La Tuấn cũng không vui, chỉ có thể ngồi xuống ăn cơm trước. La Phụng Lan vừa ăn vừa phun nước miếng nói: “Bác nghe nói con kiếm được nhiều tiền lắm hả?”

La Thiên lập tức hiểu, tỏ vẻ không sao cả đáp: “Không nhiều lắm đâu ạ.”

“Ai da, lại còn giàu, mẹ con đã tìm người xây nhà rồi, nếu con không kiếm ra tiền thì mẹ con có thể xây nhà sao? Em trai con có thể tới đây học à?” La Phụng Lan dùng chiếc đũa gỗ bắt nói.

La Thiên không vui: “Kiếm nhiều hay ít thì liên quan gì đến bác?”

La Phụng Lan lập tức cười nói: “Không liên quan không liên quan, bác đây này không phải là tìm con vay tiền sao!”

“Con không có tiền, nhóm Đường ca có khả năng như vậy, nhà cũng xây xong rồi, vay tiền con làm gì?” La Thiên mở miệng từ chối.

La Phụng Lan cũng biết La Thiên không dễ nói chuyện. Trong nhà ba La mẹ La đều là người thành thật, nuôi dạy con gái lớn La Diễm tương đối an tĩnh, đột nhiên tới một La Thiên thường thường có thể cùng bọn họ đại chiến ba trăm hiệp.

La Thiên cũng là bị hoàn cảnh ép buộc, một nhà đều thành thật, họ hàng thân thích lại không an phận, La Thiên tự nhiên phải táo bạo, không biết xấu hổ không cần da mặt mới có thể giúp nhà cô không đến mức quá khổ sở.

“Bọn Đường ca của con có thể kiếm bao nhiêu chứ? Giai Giai thi đỗ đại học Kinh Đô, học phí một kỳ đã là 12000 tệ, mỗi tháng còn cần phí sinh hoạt. Bà nội đi theo chúng ta, chúng ta cung cấp nuôi dưỡng bà, không giống mấy người, cái gì cũng mặc kệ.”

Con mẹ nó, quá không biết xấu hổ rồi, bản thân bà nội cô cũng có nhiều tiền riêng đấy! Phần lớn tài sản cũng chia cho bác cả chú út, của ba La phụ cơ bản chẳng khác nào không phân, miếng đất kỉ kỳ thật là trong thôn cấp cho ba La. Hiện tại mỗi năm ba La phụ nộp 5000 tệ, một bà già có thể ăn hết không?

La Tuấn cũng không vui nói: “Chị gái của con không có tiền, đều cho con đi học rồi.”

La Phụng Lan cười nói: “Con còn học hành gì nữa? Chị gái kiếm được tiền, mẹ cũng xây được nhà mới, con trở về là có thể lấy một người vợ tốt rồi. Không giống Giai Giai, hiện tại con gái không có tri thức thì không gả cho một tốt nào được.”

Nói cứ như con trai không cần học là có thể cưới được vợ tốt nhì, La Thiên đột nhiên ném đũa, mắt lạnh lùng nhìn La Phụng Lan: “Con nói thẳng, không có tiền! Bác định làm sao?”

La Thiên sẽ không vay tiền đưa La Phụng Lan. La Diễm là người què, lúc La Thiên còn chưa hiểu chuyện, La Diễm có một lần bị thương cần tiền đi bệnh viện, ba La vay tiền anh cả và em út đều bị đuổi về, La Diễm không được trị liệu, cái chân kia liền vĩnh viễn tàn tật.

Đây cũng là nguyên nhân La Diễm chỉ có thể gả chồng ở trong thôn. Người què, ở bên ngoài sẽ bị khinh thường, gả đến nơi khác, mẹ La không yên tâm.

Không khí đang khẩn trương tự nhiên lại có tiếng động, có người mở cửa.

La Thiên lập tức mở to hai mắt nhìn, vì sao có người có thể mở cửa nhà cô?

Sau đó, cô thấy Đường Diễm một tay cầm tây trang, mặc somi trắng cả vạt đen cùng màu đen quần tây, vừa lấy dép vừa nhìn sang bên này.

“Đường... Diễm.” La Thiên yên lặng mà đem hai chữ “Đường tổng” nuốt vào trong bụng, mở miệng gọi.

Đường Diễm ừ một tiếng, đem tây trang và công văn đặt lên sô pha, đi dép đến bàn ăn, nhìn bốn người trước mắt hỏi: “Không phải nói chỉ có em trai tới sao?”

La Thiển choáng váng, nhìn La Tuấn cũng đang ngây ngốc nói: “Em... cũng không biết.”

La Phụng Lan trực tiếp nhìn đến ngây người. Đường Diễm quá đẹp, cũng quá có khí thế, vừa thấy liền biết không phải là người cùng giai cấp với bọn họ.

La Giai Giai ngại ngùng, La Phụng Lan lập tức đứng dậy nói: “Chào cháu! Bác là bác gái của Thiển Thiển.”

“Bác gái?” Đường Diễm hỏi lại.

La Phụng Lan cho rằng Đường Diễm đang chào hỏi mình, lập tức cười gật đầu nói: “Đúng vậy đúng vậy! Bác là bác gái của Thiển Thiển, đây là con gái bác, em họ Thiển Thiển, Giai Giai, mau chào hỏi đi.”

La Phụng Lan kéo kéo La Giai Giai, La Tuấn đã vì sự vô sỉ của bà ta mà cảm thấy xấu hổ, hấn ngắt lời nói: “Chào anh, em là La Tuấn. Anh là?”

Đường Diễm nhàn nhạt nhìn La Thiển một cái, sau đó dưới ánh mắt thấp thòm bất an của cô đáp: “Tôi là bạn trai Thiển Thiển!”

La Thiển thờ ra một hơi, cảm kích nhìn hấn.

Đường Diễm hơi nhướng mày, La Thiển lập tức cười lấy lòng.

La Giai Giai cũng đứng lên nói: “Chào anh.”

La Giai Giai lúc này không còn khí thế đương nhiên như lúc mới vừa vào cửa, La Giai Giai lúc này mới giống một người khách.

Đường Diễm gật đầu, La Thiển hỏi hấn: “Anh ăn gì chưa?”

Đường Diễm nhủu mày gật đầu, La Thiển nhìn hấn gật đầu liền biết hấn chỉ là ghét bỏ cùng bọn họ ăn cơm, kỳ thật vẫn chưa ăn.

La Thiển liền nói: “Lát em nấu bữa khuya cho anh nhé.”

Đường Diễm vỗ vỗ đầu cô: “Ừ, mọi người cứ ngồi, tôi vào phòng.” Đường Diễm cầm lấy áo vest cùng tập công văn vào phòng ngủ.

La Tuấn vẫn còn ngốc, hỏi La Thiển: “Chị, bạn trai chị à?”

La Thiển miễn cưỡng gật gật đầu, giọng La Phụng Lan cũng nhỏ hơn không ít, nhưng vẫn không thể tin tưởng nói: “Só con cũng thật tốt! Đây vừa thấy liền biết chính là đàn ông tốt, Thiển Thiển mau giới thiệu cho chúng ta một người đi.”

La Thiển nhìn La Phụng Lan đầy vẻ xem thường nói: “Bác gái suy nghĩ nhiều quá, người bên cạnh anh ấy chường mắt người như em họ đây.”

La Giai Giai đột nhiên đứng lên: “La Thiển, cô có ý tứ gì? Tôi là sinh viên đấy, cô thì sao?”

La Thiển dựa lưng vào ghế, một bộ "lợn chết không sợ nước sôi" nói: “Tôi chính là học sinh cao trung đấy, làm sao? Người ta thích tôi như vậy nha!”

La Giai Giai: “...”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Chia Tay Hằng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42

Edit: Linh Nguyệt

“Chị, là anh rẽ theo đuôi chị à?” La Tuấn không thể tưởng tượng được mà hỏi, tuy rằng hấn cảm thấy chị gái mình rất xinh đẹp, nhưng... chị ấy mới chỉ tốt nghiệp cao trung, hơn nữa vẫn còn là người nông thôn.

La Thiển: “...” Tiểu tử này thiếu đánh ròi!

Tuy rằng bị chính em trai mình làm cho ghen hống nhưng La Thiển vẫn vô cùng bình tĩnh: “Đương nhiên.” Vốn dĩ chính là thư ký Kiều tới tìm cô, ai theo đuôi trước nói cách khác còn không phải là ai mở đầu trước sao?

La Tuấn kinh ngạc nhìn chị gái: “Chị, chị thật lợi hại.”

La Thiển kiêu ngạo ngẩng cao đầu, lỗ mũi đối với diện với La Phụng Lan, hai mắt như có phóng xạ: Con gái bà có thể chứ? Con gái bà có thể không? Con gái bà có thể không?

Lúc này cô hoàn toàn không nghĩ tới một năm sau, cô độc thân một mình sẽ bị cười nhạo như thế nào. Dù sao đó cũng là việc một năm sau!

La Phụng Lan giật giật khóe miệng, lôi kéo La Giai Giai ngồi xuống, vừa ăn vừa nói: “Giai Giai không sợ! Con xem La Thiển mới tốt nghiệp cao trung mà đã có thể tìm được bạn trai như vậy, chờ con vào đại học nhất định có thể tìm được người lợi hại hơn bạn trai nó. Con xinh đẹp như vậy, tha hồ tùy tiện chọn lựa.”

Sắc mặt La Giai Giai lúc này mới tốt hơn, đáp: “Mẹ nói cái gì đấy! Bạn trai cô ta nhìn cũng chỉ đẹp thôi, không khoẻ cũng chỉ là dạng mới tốt nghiệp cao trung thôi.”

Dù sao hiện tại, sinh viên nhiều như chó, tiền sĩ nơi nơi đều có. Cho dù bọn họ ở nông thôn, học sinh cao trung cũng đã không đáng giá tiền. Đàn ông vừa đẹp vừa học cao trung cũng là gói thầu hoa rồi.

“Đường Diễn nhà tôi mới không chỉ tốt nghiệp cao trung, hẳn học cả đại học cơ.”

“Đại học gì?” La Giai Giai hỏi.

La Thiến sùng sốt, sao tôi biết được? Cô nói: “Đợi chút, tôi đi hỏi.”

La Thiến thật sự bỏ dũa, xoạch xoạch chạy tới hỏi Đường Diễn: “Đại học anh học tên là gì thế?”

“Harvard.” Đường Diễn ngồi trên giường, lật xem mấy tờ giấy A4 trong tay, đầu không thèm ngẩng thuận miệng đáp lại.

La Thiến: “???”

Tuy rằng cô nghe không hiểu, nhưng vẫn chạy ra nói với La Giai Giai: “Ồ nước ngoài, nước Mỹ, đại học tốt nhất.”

La Giai Giai cười nhạo: “Haffèr*?”

*La Giai Giai không biết phát âm từ Harvard nên đọc thành Haffèr

La Thiến không biết đại học Harvard, cô quay đầu hỏi La Tuấn: “Harvard tốt lắm sao?”

La Tuấn gật đầu, La Thiến nhìn La Giai Giai nói: “Đừng vậy!” Dù sao Đường Diễn có tiền, hẳn biết nói tiếng Anh, mẹ hẳn lại ở Mỹ, nhất định là học nơi tốt nhất.

La Giai Giai liền yên tâm nói với mẹ: “Chị họ gạt người, chúng ta không cần nói nữa.”

La Phụng Lan cũng mặc kệ cái gì thật cái gì giả, bà chỉ biết Đường Diễn vừa nhìn chính là kẻ có tiền, liền cùng La Giai Giai nói: “Con về sau cũng phải tìm người như vậy, vừa đẹp vừa có tiền.”

La Giai Giai kiêu ngạo ngẩng đầu, đó là đương nhiên. Cô ta phải tìm loại cao phú soái, đối với cô ta ôn nhu săn sóc, thâm tình không hối hận.

Kỳ thật chỗ kiêu ngạo ngẩng đầu này, La Thiến cùng La Giai Giai quả thật không hổ là chị em họ, tuy rằng mục đích hai người theo đuổi là khác nhau.

“Thiến Thiến, hiện tại con có bạn trai có tiền như vậy, mượn hẳn mấy vạn cấp bá mẫu khẳng định không có vấn đề đi!”

La Thiến xua tay: “Không có tiền không có tiền. Tiền của hắn là tiền của hắn, không phải của con. Tiền của con chỉ đủ cho em trai con đi học, bác có năm đứa con trai, lợi hại như vậy, nhất định lo được học phí của em họ.”

La Phụng Lan cười nói: “Sao có thể chứ! Học phí đại học tốn kém lắm, 12000 tệ đấy, rồi các chi phí phụ khác nữa, mỗi tháng còn phải cho Giai Giai phí sinh hoạt. Tiền nhiều như vậy, đừng nói bác có năm đứa con trai, dù có mười đứa thì cũng không nuôi được một sinh viên.”

La Thiến tự nhiên đáp lại: “Năm đứa con trai của bác còn không nuôi được Giai Giai, con chỉ có một mình nuôi Tiểu Tuấn nhất định càng không dễ dàng! Hơn nữa bác còn tự mình đưa Giai Giai tới đây, thoát nhìn không giống không có tiền nha! Không giống Tiểu Tuấn nhà con, ba mẹ con còn không đủ tiền mua vé cho em ấy tới, phải là bác cho con mượn tiền mới đúng.”

La Phụng Lan nói: “Mày lừa bác à? Mày ở tiểu khu như thế này, có bạn trai vậy, mẹ mày cũng xây nhà mới rồi. Mày nói mày không có tiền thì ai tin! Đi mượn trước cho bác một vạn đi.”

“Tôi nói bác nghe không hiểu à? Không có tiền chính là không có tiền.” La Thiến không vui nói.

“Mày hẳn tâm để em họ mày không được đi học sao?” La Phụng Lan xụ mặt nói.

La Thiến mặt không biểu cảm: “Lúc chị tôi bị thương, vay tiền các người thì các người hẳn tâm đuổi đánh, vì sao tôi lại phải không đành lòng?”

Nói đến việc này, mặt La Phụng Lan có chút ngượng ngùng. Khi đó ba La tìm đến nhà La Phụng Lan, bác cả La muốn cho mượn nhưng bà ta lại lấy cái chết ra đe dọa nhất quyết không cho mượn. Từ sau chuyện này ba La không bao giờ cùng hướng với bọn họ nữa. Ngoại trừ mỗi năm cấp phí dưỡng lão và chào hỏi bà nội La, ba La không hề nói chuyện cùng bọn họ.

La Giai Giai biết rõ học phí của mình, chỉ là La Phụng Lan thấy nhà họ muốn xây nhà mới nghĩ đến bên này vay tiền. Cho nên La Giai Giai không hề lo lắng La Thiến không cho mượn, cô ta thấy bộ dáng La Thiến liền không vui lôi kéo La Phụng Lan nói: “Mẹ, đừng mượn cô ta nữa. Có gì đặc biệt hơn người chứ?”

La Phụng Lan biết không mượn được cũng không nói việc này nữa: “Qua hai ngày nữa là khai giảng, bác và Giai Giai ở chỗ này hai ngày.”

Khẩu khí như lẽ đương nhiên, nhưng La Thiến lại không ăn bộ này: “Không được! Chung cư lớn như vậy chỉ còn một phòng của Tiểu Tuấn thôi! Không có phòng.”

La Phụng Lan không vui: “Vay lấy giường nệm để trên đất cho chúng ta là được, dù sao cũng đang giữa hè.”

“Nhà tôi không có giường đệm thừa, các người đi ra ngoài tìm khách sạn đi! Một đêm chỉ có 1200 tệ thôi.”

Truyện được đăng tại wattpad @dwlap

La Phụng Lan lòng đau như nhò máu, chính là một đêm 1200 tệ nên bà ta mới tiếc đấy!

La Thiên lộn chết không sợ nước sôi, sau khi đuổi mẹ con La Phụng Lan liền dẫn La Tuấn tới phòng dành cho khách sắp xếp lại đồ đạc, phòng cho khách cũng có phòng tắm và nhà vệ sinh riêng.

La Thiên dẫn cậu tham quan một chút phòng cho khách, nói với cậu xuống bếp có rất nhiều đồ ăn, La Tuấn đi theo La Thiên làm quen dần. Đã biết đại khái, La Thiên còn dẫn cậu tới thư phòng chỉ máy tính nói: “Buổi tối nếu nhàm chán thì em có thể qua đây lên mạng.”

La Tuấn vui vẻ gật đầu, sau đó nói: “Đúng rồi, chị xem Weibo chưa?”

“Weibo?” La Thiên hôm nay vì hoan nghênh La Tuấn tới, cả ngày đều dùng để mua đồ ăn, nấu cơm, làm vệ sinh, chờ đợi, thật đúng là không chú ý.

Triệu Vũ Lâm thật ra có gọi điện thoại, cho cô, cô chỉ nói không rảnh xong liền cúp.

La Tuấn cười nói: “Người lấy cà chua ném chị gấp báo ứng.”

La Thiên sùng sốt: “Báo ứng gì?”

La Tuấn cười nói: “Chị xem một chút đi, buổi chiều lúc trên xe tới đây em đã nhìn thấy. Sự việc không lớn lắm, lên hotsearch cũng không lâu, rất nhanh liền hạ nhiệt. Nhưng hiện tại hẳn lại bị kéo lên top hot search, hơn nữa là bởi vì chuyện khác.”

La Thiên mở điện thoại nhìn, La Tuấn ở cạnh kể lại cho cô trận chiến không tiếng gió lúc sáng.

Trước khi La Thiên tới Mỹ, ở sân bay bị người ta ném cà chua, việc này vốn dĩ đã qua. Ai biết được sáng nay video người kia lấy cà chua ném La Thiên lại bị người ta tìm ra.

Vốn dĩ ngày đó có nhiều người nổi tiếng, các fans đều tụ tập lại một chỗ, hiện trường cãi cọ ồn ào, còn có cả điện thoại, máy ảnh các thứ...

Cơ bản là mỗi người tay cầm một cái camera, có người còn chuyên nghiệp mang cả máy quay phim, tóm lại hiện trường đều ghi hình lại. Người kia lấy cà chua ném La Thiên, người bên cạnh hẳn đương nhiên phát hiện, cho nên video La Thiên bị ném không chỉ có một cái.

Video này ngay từ đầu là ở trong fanclub phát tán ra, sau đó không biết như thế nào lại lan tới Weibo.

Dù như vậy, vốn cũng không tính cái gì, nhưng sự việc lại cứ thế trở thành không thể văn hời, video này lập tức bị các loại chuyên phát, bình luận tìm tòi. Đến giữa trưa đã lên hot search, sau đó tốc độ lan truyền chậm lại, sau đó nữa là đại chiến bình luận.

Ngay từ đầu mọi người còn đang nói ném hảo, Đại Vương Bất Yêu bên cút ra giới giải trí gì đó... La Tuấn cũng tham dự đi vào, cùng bọn họ đại chiến hiệp, nhưng sức chiến đấu của cậu quá yếu.

Đúng lúc La Tuấn đang nổi giận lôi đình thì đột nhiên xuất hiện một đám người qua đường, dù sao thì bọn họ nói bọn họ là người qua đường.

Sau đó bắt đầu phê phán trên phương diện đạo đức, rõ như ban ngày, không oán không thù lại ném cho người ta một đầu dính đầy cà chua, thế mà lại được trăm trở khen ngợi? Quả thực là thói đời, đạo đức bại hoại.

Người khác đáp, La Thiên là Đại Vương Bất Yêu đấy!

Người ta đáp lại, thế thì làm sao? Ai trong cuộc sống mà chả có lúc như vậy? Nói nữa, vô lý vô cớ dùng một cái gọi người ta là "bất yêu", ai biết tình huống thật là cái gì không?

Ở đây có ai không yêu sách cơ chứ?

Dù sao các người như vậy chính là bắt nạt người ta blah blah, hai bên cãi nhau. Đang hăng say, số lượng người qua đường lại tăng lên, bọn họ mặc kệ trailer gì đó, chỉ xem video, đám fans này cũng quá phận quá rồi!

Việc này đến nước này, nhiệt độ video đột nhiên giảm, hot search cũng bị kéo xuống, video bị xóa.

Vốn tưởng rằng thế là xong, kết quả vừa rồi La Tuấn đi WC xong, phát hiện lại có tình huống mới. Nam sinh ném La Thiên ở trên mạng bị lôi ra ánh sáng.

Thì ra hẳn vốn là fan Mễ Tuyết Phi, hơn nữa còn là fan trung thành, mỗi ngày đều chiến đấu ở tuyến đầu fans Mễ Tuyết Phi.

Hắn từng mắng qua rất nhiều nghệ sĩ, từng đại chiến với fans rất nhiều người, nơi nơi còn đăng ngôn luận già. Vài lần đến sân bay tiếp ứng cho thần tượng đều từng có hành vi khiêu khích, thậm chí còn nảy sinh xung đột với nhân viên ssan bay, chửi mắng vũ nhục bảo an.

Tóm lại các loại hành động cực phẩm bị tuân ra, nhất thời hắn bị bêu danh lòi lên no.1 hot search, thậm chí ngay cả hình tượng của Mễ Tuyết Phi cũng bị ảnh hưởng.

Mọi người đều cười: “Nói người ta là Đại Vương Bất Yêu, chính mình cũng có kém chút nào đâu.”

“Từ fans có thể thấy được thần tượng.”

“Án tượng với Mễ Tuyết Phi biến thành đen rồi.”

Nhất thời, Weibo lại náo nhiệt lên, La Thiên xem đến ngây người. Cô vốn tưởng là do bộ phận quan hệ xã hội của công ty giúp mình, nhưng nếu vậy thì công ty định đối nghịch với Mễ Tuyết Phi? Công ty sẽ không làm vậy, cũng không cách nào làm vậy.

Đây là... Đường Diễn?

Chương 43

Edit: Linh Nguyệt

“Chị, báo được thù rồi nhé.” La Tuấn hưng phấn nói.

La Thiên cười cười nói: “Ừ, dù sao làm mình tỉnh chính là như vậy, hắc thì cứ hắc đi! Chờ về sau chị kiếm đủ tiền sẽ rời khỏi đó, nhưng có thể tẩy trắng đương nhiên vẫn tốt hơn.”

“Nhất định tẩy trắng rồi!” La Tuấn nói: “Mỗi ngày bị người ta mắng cũng đâu thể thoải mái được, đúng rồi, cái video kia em có tải về, chị có muốn xem không?”

La Thiên gật gật đầu, cô quả thật muốn nhìn xem tên gia hoả ra đường còn mang theo cà chua kia mặt mũi như thế nào.

La Tuấn đưa điện thoại ra, là loại 333 tệ một cái, tuy vẫn dùng được nhưng công ty sản xuất ra nó lại không chuyên về sản xuất điện thoại mà là làm máy tính.

Bởi vì smart phone đột nhiên bùng nổ, công ty này cũng tham dự một chút, thanh thế đủ lớn, thanh danh cũng đủ vang. Đáng tiếc, mới làm nhóm đầu tiên đã ném ngay mùi vị thảm bại, hoàn toàn không tranh được với các hãng khác, vì vậy liền bán điện thoại với giá thấp vừa đưa tặng để tăng tiêu thụ.

Cái điện thoại này là năm trước La Tuấn dùng tiền lương làm thêm của mình mua, tuy có thể lên Weibo nhưng rất khó nhìn, càng miễn bàn đến việc xem video.

Thế nhớ chỉ có 2G, là La Tuấn chính mình mua tạp, cho nên vẫn có thể tải được cái video kia.

Lúc đó La Tuấn download video vì muốn nhớ kỷ người này, nghĩ đến nếu có lúc nào gặp phải nhất định sẽ đánh một trận. Không nghĩ tới, hắn còn chưa kịp báo thù, người này đã gặp báo ứng.

Nhất thời cả thể xác và tinh thần của La Tuấn đều sáng khoái, La Thiên nhìn điện thoại hắn rồi nói: “Chị có một cái điện thoại cũ mới sửa xong hôm qua, em lấy mà dùng. Dùng vẫn tốt lắm!”

La Thiên nói xong liền muốn về phòng lấy, lại bị Đường Diễm đang đứng ở cửa dọa sợ, "a" lên một tiếng.

Tâm trạng Đường Diễm có chút cân bằng, đồ La Thiên mua cho hắn tuy mà hàng giảm giá nhưng ít nhất vẫn hoàn toàn mới. Điện thoại La Thiên cho La Tuấn là hàng second hand nhé!

Nghĩ như vậy, hắn đối với La Thiên cũng ôn hoà hơn rất nhiều.

Đường Diễm nhìn La Tuấn, nói: “Đừng nghe chị gái cậu, ngày mai chúng ta tới cửa hàng mua cái mới, cái điện thoại kia của chị cậu sợ lúc xảy ra chuyện lại không dùng được.”

“Em mang đi sửa rồi mà.” La Thiên nói: “Em cũng đã dùng thử, không khác gì cái mới luôn.”

Đường Diễm nhìn La Thiên cười đầy chế nhạo rồi quay sang nói với La Tuấn: “Cũ chính là cũ, ngày mai tôi mua cho cậu cái mới.”

La Thiên còn muốn nói tiếp, đột nhiên sững sốt hỏi: “Anh mua hả?”

Đường Diễm cũng sững sốt, La Thiên lập tức cười vỗ vỗ La Tuấn: “Ngày mai cùng anh ấy đi mua đi.”

Đường Diễm: “...” Ý gì đây?

La Thiên có tiền, thật ra cũng có thể đi mua, nhưng không phải điện thoại vẫn dùng tốt sao, cô cảm thấy không cần thiết phải mua mới.

Chủ yếu là, La Thiên chỉ còn chưa tới trăm vạn, về sau mua phòng ở nhất định không đủ. Nghe La Phượng Lan nói muốn xây nhà thì ít nhất cũng phải tốn hai mươi vạn, mẹ La đã quyết xây nhà trước, còn trang trí thì để sau!

La Thiên nghĩ, còn không bằng gửi tiền để xây trước, trang hoàng thì để sau từ từ làm làm. Cô bên này lại chậm rãi kiểm tiền, như vậy một trăm vạn cũng thật sự không nhiều lắm. Tiền vẫn phải tiết kiệm nha, hắc hắc hắc... Đi mua cái mới, cái cũ kia có thể gửi về nhà, vừa hay La Diễm cũng không có điện thoại dùng, đưa cho chị ấy là được.

La Thiên càng nghĩ càng thấy có đạo lý, nói với Đường Diễm: “Cảm ơn cảm ơn, chúng ta ngày mai mấy giờ đi thế?” Sợ Đường Diễm hỏi hận, La Thiên định đoạt thời gian.

La Tuấn: “...” Hắn rất muốn túm chị gái mình nói nếu anh rảnh không muốn thì thôi, nhưng anh rảnh ở chỗ này, hắn lại không muốn chị gái mất mặt.

Đường Diễm: “Xem tâm trạng.”

Xem tâm trạng? Nói thẳng là muốn được hầu hạ tốt chứ gì, La Thiên lập tức đứng dậy nói: “Em đi nấu bữa khuya.” May mắn hôm nay vừa mưa điểm tâm ngọt mới bỏ vào tủ lạnh.

La Thiến hôm nay đã làm một bữa tiệc lớn, trong tủ lạnh không còn nhiều thức ăn. Cô thu dọn bàn rồi La Tuấn và Đường Diễn ngồi ở đó nhìn, chủ yếu là La Tuấn vẫn chưa hiểu về trường mới, muốn hỏi nên Đường Diễn tự nhận là cái gì cũng biết đến giúp hấn phân tích một chút, sau đó hai người liền dứt khoát ngồi ở phòng bếp xem La Thiến làm bữa khuya, đồng thời thảo luận xem vị trí trường học của La Tuấn ở đâu? Đến đó như thế nào?

La Thiến mở tủ lạnh mới phát hiện không có thức ăn gì, phần lớn đều đã nấu rồi, chỉ tìm được ít đậu hũ, trứng gà, một ít thịt heo, vài cọng rau hẹ, mấy tép tỏi non, cà rốt linh tinh. Đồ khô thì có nấm hương, mộc nhĩ và mực!

Mấy thứ này, hình như có thể làm mì nhỉ?

La Thiến nhìn nhìn Đường Diễn, hỏi: “Anh ăn mì nhé?”

“Ừ!” Đường Diễn gật đầu.

“Ăn cay một chút, có thể chứ?”

Đường Diễn sững sốt, nghi ngờ nhìn La Thiến: “Cô xác định là chỉ cay một ít?”

La Thiến thề thốt: “Nhất định, ngày mai anh đưa em trai em đi mua điện thoại, em nhất định chỉ làm cay một chút xíu thôi!”

Đường Diễn nhếch khoé miệng: “Vậy chính là nói sau khi tôi mua điện thoại cô sẽ làm món rất cay sao?”

La Thiến: “...”

“Sao không trả lời?” Đường Diễn nhướn mày.

“Em muốn nói... Anh không cần nghĩ em gian trá như vậy.”

Đường Diễn tò vè không có ý kiến, dù sao hấn vẫn nhớ rõ! La Thiến mua cho hấn hai bộ đồ ngủ giảm giá, hấn lớn như vậy, chưa từng có ai mua đồ giảm giá cho hấn. Người hấn kết giao càng không cần phải nói, họ chỉ hận không thể đem những thứ tốt nhất chuyển đến... Chỉ có La Thiến, khiến hấn phải lau mắt mà nhìn. Hấn cảm thấy La Thiến hoàn toàn có thể làm ra việc hấn nói, khẳng định có thể!

La Thiến không phải giỏi làm mỳ vì là người phía nam, rất ít khi làm mỳ thủ công, cơ bản đều lên phố mua, nhưng cô lại từng nói chuyện với đầu bếp ở phương bắc nên vẫn biết cách làm.

Mà bên kia Đường Diễn cảm thư thông báo trúng tuyển mới phát hiện hấn đánh giá mình quá cao, trường học của La Tuấn hấn chưa từng nghe qua. Đại học kinh đô và đại học Kinh Đô, chỉ kém một chữ* nhưng lại khác nhau ngàn dặm.

*Đại học kinh đô, tiếng Trung là 京都大学 còn đại học tên Kinh Đô là 京都の大学

Đường Diễn dùng điện thoại tìm kiếm trường học này mới phát hiện nó nằm ở một địa phương hẻo lánh, đi xe từ chỗ La Thiến tới đó mất gần hai giờ đồng hồ.

Đường Diễn: “...” Một chút cũng không tiện!

Đường Diễn liếc nhìn La Tuấn một cái hỏi: “Sao lại báo danh ở cái trường học như thế này?”

La Tuấn ngăn người đáp lại: “Điểm của em đỗ trường này ạ!”

La Thiến thực sự thấy có chút ghê gớm “Hệ thống dạy học chỗ bọn em không thể so với bên này, có thể đồ đại học đã là rất lợi hại rồi.”

Những lời này của La Thiến không hề khoa trương. Trong trí nhớ của cô, nguyên chủ học hết cao trung vẫn tham gia thi đại học nhưng chỉ đạt gần 400 điểm, trượt.

Trong ấn tượng của La Thiến, thôn của nguyên chủ ngay cả sân thể dục cũng không có, sơ trung là khu nhà duy nhất ở trấn trên, lời nói của thầy cô khi đó La Thiến nhớ rất rõ.

Thầy cô nói, thi lên cao trung vô cùng dễ dàng, nhưng nỗ lực hơn thi vào trường cao trung ở trên huyện tương đương với việc bước một chân vào đại học.

Sau khi La Thiến lên cao trung mới hiểu được ý của những lời này, liều mạng học, thi tổng kết thuộc top 20, đó là lần duy nhất La Thiến lọt vào top 50, hình như đạt khoảng 400 điểm.

Bạn học sơ trung của La Thiến thi cao trung ở huyện ba, cao hơn cô gần 200 điểm, đại khái là 570 gì đó, kết quả chỉ thuộc top 200.

Lúc La Thiến nghe được tin, lập tức ý thức được hệ thống dạy học có thể ảnh hưởng trực tiếp tới học sinh.

Cho nên, La Thiến từ rất sớm đã khuyên La Tuấn nhất định phải báo danh ở trường cao trung trong huyện, La Tuấn miễn cưỡng đạt tiêu chuẩn. Nhưng hấn lại không theo kịp cường độ của trường học, La Thiến cũng không biết như vậy có đúng hay không, dù sao thì lúc thi đại học La Tuấn được gần 500 điểm, miễn cưỡng được lên thành phố học đại học.

Đại học phân số nhằm vào huyện bọn họ, trúng tuyển sẽ đề cao, vậy nên điểm La Tuấn có thể báo vào đại học Kinh Đô cùng vài trường khác thôi.

Mấy chuyện này Đường Diễn không rõ, nghe La Thiến nói La Tuấn chỉ có thể báo danh trường đại học này cũng chẳng hỏi tường tận nữa.

La Thiến bên này cũng không giải thích quá nhiều, chỉ chuyên tâm làm bữa khuya.

“Thịt tái nè.” La Thiến bưng lên, cười nói: “Mau thử xem”

Sau đó lại bung một bát cho La Tuấn, buổi tối hán không ăn nhiều, La Thiến làm thêm một phần cho hán.

Hai người đàn ông ngồi ở bàn ăn đến vui vẻ, Đường Diễn vẫn vừa lòng vì mỳ quả thật không có cay lắm, vẫn ở phạm vi hán có thể tiếp thu phạm vi, khẩu vị cũng tốt.

Ăn xong, La Thiến lại bê cho mỗi người một phần pudding Nhật Bản, nói: “Hai người ăn thử đi. Hai ngày nay em mới phát hiện pudding kiểu Nhật này ăn ngon lắm, mềm hơn, mùi hương cũng đậm hơn.”

La Tuấn cũng thích đồ ngọt, bởi vì nghèo cho nên thích. Trong nhà rất ít khi có đồ ngọt, từ nhỏ đều chỉ nhìn người khác ăn, bởi vậy mới có khát vọng với đồ ngọt.

Cho dù hiện tại, trong nhà đã có đường trắng, ra ngoài có thể mua đường, nhưng La Tuấn vẫn như cũ thích đồ ngọt.

Đường Diễn nhìn La Tuấn ăn đến vui vẻ, không khách khí mà đút vào miệng.

“Ngon quá!” La Tuấn cảm thấy tại nơi này của chị quả thật là thiên đường, trong phòng có điều hòa, đi WC không cần phải ra khỏi phòng, trong tủ lạnh còn có kem.

Dù có bất hán ngủ trên ghế sofa trong phòng khách hán vẫn thấy tốt! La Tuấn hí hí mắt hưởng thụ.

Ngày hôm sau, Đường Diễn quả nhiên thực hiện lời hứa mang hai người đi mua điện thoại, cửa hàng điện thoại ở đây rất nhiều, nhiều hơn hán trong huyện, La Tuấn nhìn đến căng hoa cả mắt.

Cửa hàng sáng ngời, điện thoại vừa nhiều vừa đẹp, ngay cả nhân viên bán hàng cũng rất tốt.

“Ngài xem, đây là loại mới nhất, 5.8 tác Anh, độ phân giải màn hình 2436x1125, dung lượng nội tồn 3GN, còn có 256GB, camera sau có 1200 vạn giống tổ, phía trước có 700 vạn giống tổ, dung lượng pin cũng rất lớn. CPU là 6 hạch, giá cả cũng hợp lý.” Nhân viên vừa mở miệng đã trực tiếp giới thiệu điện thoại có giá hơi cao.

La Thiến và La Tuấn lại nhìn chằm chằm những điện thoại có giá thấp mà nhân viên không giới thiệu.

Đại khái do mình mua nhưng vẫn là tiền của người khác, hai người đều cảm thấy điện thoại đủ dùng là được, vậy nên vừa vào đã tiến đến xem điện thoại dùng tốt mà giá rẻ.

Nhân viên quả thật có con mắt tinh tường, vừa thấy Đường Diễn liền biết là người có tiền nên trực tiếp giới thiệu cho hán loại cao cấp.

La Thiến La Tuấn hai người cùng nhau quay đầu nhìn chằm chằm điện thoại nhân viên giới thiệu, Đường Diễn vốn dĩ không có mục tiêu, nhân viên giới thiệu cái nào thì hán nhìn cái đấy, kết quả bị ánh mắt của hai chị em nhà kia chọc cười.

Quả là chị em, không chỉ lớn lên giống nhau mà từng động tác từng ánh mắt đều như đúc, khiến người ta mềm lòng đưa hai người tất cả những thứ hai người muốn.

Đường Diễn cô để bản thân không cười thành tiếng, nói: “Lấy ra nhìn thử xem.”

Nhân viên lập tức vui vẻ xoay người đi lấy điện thoại. Bày ở quầy đều là hàng mẫu, nhân viên đi lấy hàng dùng thử.

Đường Diễn đưa cho La Tuấn rồi nói: “Thử dùng xem.”

Lòng bàn tay La Tuấn đỏ mồ hôi, vừa lau lau xoa xoa lên quần áo vừa nói: “Có đắt quá hay không ạ?”

La Thiến lập tức nói tiếp: “Tiểu tử thôi, Đường tổng thích đồ đắt tiền đấy, em mà không mua chính là khinh thường hán!” Hán chỉ mua một bộ áo ngủ mà tốn 3800 tệ đấy.

Nếu biết La Thiến nghĩ cái gì, Đường Diễn nhất định ngăn người. Thì ra người nhớ kỹ không chỉ có hán mà còn có La Thiến!

La Tuấn tự nhiên sẽ không thật sự, Đường Diễn cũng trừu khóe miệng nói: “Đừng nghe chị cậu, dùng điện thoại vẫn nên chọn cái tốt mà dùng, thuận tay là được.”

La Tuấn nhìn La Thiến, thấy La Thiến gật đầu mới cảm lấy.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Chia Tay Hàng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 44

Edit: Linh Nguyệt

La Tuấn dùng rất vừa lòng, nhưng Đường Diễn lại do dự có nên mua hay không.

Điện thoại của Đường Diễn là định chế, trước đó đưa điện thoại cho La Thiến tuy đưa rất tùy ý, nhưng cũng là đồ định chế.

Đường Diễn không nhất định phải dùng điện thoại định chế nhưng thân phận hán bày ra ở đó, khả năng gặp phải nguy hiểm cũng cao hơn người khác. Đường Diễn dùng điện thoại định chế không phải vì cao cấp, chủ yếu là vì suy xét an toàn.

Ở bên trong có hệ thống định vị lại không thấm nước, đều là để phòng ngừa vạn nhất.

Ví như việc của La Thiên, sẽ không vì đập có hai lần mà bị hư hỏng, đương nhiên sẽ không không thể liên lạc.

Cho nên Đường Diễn suy xét chính là, cái điện thoại này... Ném xong có bị hỏng không?

Tiểu thụ viên nhìn ra Đường Diễn do dự, hơi mất hứng hỏi: “Các người rút cuộc có muốn mua hay không?”

“Mua!” La Thiên cao giọng trở lại.

Đường Diễn: “...” Yên lặng mà quay đầu nhìn La Thiên nói: “Là tôi trả tiền?”

La Thiên nhanh chóng gật đầu: “Đúng vậy.”

Đường Diễn thờ dãi quay đầu nói với nhân viên: “Lấy cái mới đi.” Sau đó để La Tuấn trả điện thoại, trực tiếp mua.

Có điện thoại mới, La Tuấn rất vui, nhưng cũng rất ngại. Toàn bộ quá trình đều đỏ mặt, Đường Diễn liền dùng ánh mắt không rõ ý vị nhìn La Thiên, nhìn người ta đi, nhìn người ta đi, rồi lại nhìn cô thử xem!

La Thiên hoàn toàn không hiểu được ánh mắt ghét bỏ của Đường Diễn: “Cảm ơn! Em mời anh ăn cơm nhé!”

***

Thời điểm Đường Diễn ngồi vào quán ăn vặt thì đã không còn ôm bất cứ hy vọng gì đối với La Thiên rồi.

“Ông chủ, cho ba chén sữa đậu nành, ba cái bánh quẩy, ba cái trứng luộc nước trà*, hai cái bánh rau, hai cái bánh bao thịt, hai cái bánh rán.” La Thiên hiện thực lưu loát gọi món.

*Trứng luộc nước trà: món ăn nổi tiếng đặc trưng của Trung Quốc. Theo quan niệm của người Trung Quốc, thường thức món trứng ngâm trà vào dịp tết Nguyên Đán sẽ mang đến may mắn và thịnh vượng cho mỗi gia đình. Vì thế vào dịp tết, gia đình nào cũng có món này. Người ta tin tưởng và đề cao giá trị tinh thần của món trứng trà, làm cho món ăn này trở nên phổ biến trong cuộc sống thường ngày.

Sau đó quay đầu nói với hai người Đường Diễn và La Tuấn: “Sữa đậu nành ở đây uống rất ngon, thơm mùi đậu, tuyệt đối là vừa mới làm. Bánh quẩy cùng trứng luộc nước trà ăn cũng ngon, em thường xuyên tới nơi này ăn. Đường tổng, anh đừng nhìn mấy quán ở ven đường rẻ tiền mà không bước vào, anh không biết mình đã bỏ lỡ bao nhiêu mỹ vị đâu.”

Đường Diễn nhàn nhạt nói: “Cô biết không? Ăn nhiều bánh quẩy khi về già dễ bị alzheimer*!”

*Bệnh Alzheimer (Alzheimer's disease hay AD) hay đơn giản là Alzheimer là một chứng mất trí phổ biến nhất. Vào năm 1906, lần đầu tiên bác sĩ tâm thần và thần kinh học người Đức Alois Alzheimer đã chỉ ra căn bệnh này không thể chữa được, mang tính thoái hóa và gây tử vong. Căn bệnh này được đặt theo tên ông. Trong thế kỷ 20, từ "bệnh Alzheimer" thường chỉ dùng để định bệnh cho những người mất trí tuổi 45 đến 65 ("lão trước khi già", "lão sớm"). Những người lớn tuổi hơn mà bị mất trí được coi như là chuyện thông thường, do tuổi cao làm "não bộ tê cứng". (Theo Wikipedia)

La Thiên không chút để ý nói: “Sạch sẽ thì ăn không bị bệnh. Người già bị alzheimer cũng không phải do họ ăn bánh quẩy nha!”

Đường Diễn: “...”

La Thiên nhìn Đường Diễn, cảm thấy chính mình quá tùy ý, thật cẩn thận nói: “Yên tâm, anh chỉ ăn một cái không chết được đâu.”

Đường Diễn trừng mắt nhìn cô: “Nói vô nghĩa! Có phải ăn hạc đỉnh hồng* đâu.”

*Hạc đỉnh hồng: Theo nhiều sử liệu từ thời nhà Tống, được biết Hạc Đỉnh Hồng thực chất chính là hồng tì thạch, một loại đá có chứa chất kịch độc. Về sau, do nguồn gốc của loại đá này hay được tìm thấy ở khu vực Tín Châu (nay thuộc tỉnh Hồ Nam, Trung Quốc) nên được sách "Khai Bảo bản thảo" gọi lại thành tín thạch (thạch tín). Đây chính là khoáng vật tự nhiên của Asen (III) Oxit. Độc tố này sau khi đi vào cơ thể sẽ khiến cho protein trong cơ thể biến chất, mất đi hoạt tính, gây tắc nghẽn đường cung cấp đường khí cho các tế bào, khiến người nhiễm độc mau chóng rơi vào trạng thái tử vong. Chất độc này có cơ chế hoạt động và cách phát huy tác dụng khá giống với chất độc Hidro Xyanua.

La Thiên: “...”

La Tuấn ở một bên cười, cảm thấy chị gái và anh rể ở chung thật không tồi, con người anh rể cũng không tồi, liền có chút vui vẻ. Ít nhất là những tháng ngày sau này có thể bảo đảm, không giống một nhà chị cả gà bay chó sủa, nhiều việc nhiều chuyện.

“Cười cái gì? Ăn của em đi!” La Thiên bị giáo huấn, xoay người giáo huấn em trai mình.

Đường Diễn liếc cô một cái, tiền đồ!

Ăn xong bữa sáng, Đường Diễn liền đi làm. La Thiên mang theo La Tuấn gọi xe về nhà, Đường Diễn dừng một chút nói: “Buổi chiều mang cơm tới.”

La Thiên mở to mắt, Đường Diễn tiếp tục nói: “Tôi biết hai ngày nay cô xin nghỉ, không có việc gì làm thì mang La Tuấn đi dạo, không cần nhốt mình ở trong nhà.”

La Thiên đang định đi yên lặng nhìn theo đuôi xe Đường Diễn, mang La Tuấn về nhà nấu cơm

La Thiên vốn dĩ muốn đưa La Tuấn tới trường học, không nghĩ tới ngày đó Đường Diễn vừa lúc nghỉ ngơi, theo La Thiên cùng đi.

Xe của Đường Diễn không tính là quá đẹp, là loại phổ biến mọi người hay dùng. Đối với hắn mà nói, hoàn toàn không cần phải nhờ xe để nâng cấp mặt mũi, ra ngoài mà cứ bị vậy xem chỉ trò hãnh thấy rất phiền phức.

Nhưng đối với La Tuấn, đây đã là siêu xe. Hắn nhỏ giọng nói cùng La Thiển: “Chị, có phải anh rể rất có tiền hay không?”

La Thiển gật đầu, La Tuấn càng thêm cẩn thận: “Vậy người nhà anh ấy có đồng ý cho hai người ở bên nhau không?”

La Thiển ngẩng đầu tự hỏi một chút, ừmmmm... Lúc Đường Diễn và nữ chính ở bên nhau có bị người trong nhà quấy nhiễu sao? Hình như có nhì? Dù sao đây cũng là tình tiết nhất định phải có mà!

Người nhà hắn hình như là thích "ánh trắng sáng"?

La Thiển không quá chắc chắn nên nói với La Tuấn bằng giọng rất khẳng định: “Không ảnh hưởng!” Vì thực tế là gia đình hắn có không chấp nhận cô hay không đồng ý cuộc hôn nhân của cô với Đường Diễn hay không, không biết trước được.

La Thiển cười cười, lại nói, việc này người nên phiền não phải là Lâm Phi chứ, liên quan gì tới cô? Ha ha ha... La Thiển vô cùng vui vẻ khi thấy người gặp họa.

Đường Diễn thật ra cũng nghe được một chút, cho nên hắn thấy toàn bộ quá trình là: La Tuấn hỏi cô có sợ Đường gia phản đối hay không? La Thiển sau khi nghe xong thì cả thể xác và tinh thần đều phát ra ánh sáng hạnh phúc!

Đường Diễn: “???” Hắn vĩnh viễn theo không theo kịp được sóng não của La Thiển.

Truyện được đăng tại wattpad @dwlapz

Trường học có một cử một đàn chị chuyên chào đón họ, dẫn La Tuấn tới chỗ báo danh.

Học phí của La Tuấn không đắt như La Giai Giai, chỉ có 7800 tệ, chỗ ở 1200 tệ, tiền điện nước tự chi trả. Phí sách là 820 tệ, thẻ ăn bây còn được giảm giá 5%.

Tính tổng tất cả các khoản cũng trên dưới một vạn, La Thiển thanh toán xong, Đường Diễn mới hỏi: “Ký túc xá thì sao?”

Người nọ sững sờ, nói: “Vâng, nhưng bây giờ ký túc xá là ký túc xá bốn người, đầy đủ, không chật chội. Giường nằm ở trên cùng, phía dưới là tủ và bàn ghế, đều rất tốt và tiện nghi. Có cả ký túc xá dành cho hai người, 4800 tệ một học kỳ, nhưng sống ở đó toàn là những kẻ có tiền, điều hòa hoạt động 24/24, hóa đơn tiền điện chia ra vô cùng đoạ người.”

Đường Diễn cảm thấy, đều tốn tiền thì sao không ở nơi tốt hơn mà phải chen chúc cùng ba người khác? Hai người ở cùng nhau nhất định sẽ có tranh chấp, huống chi là bốn người.

“Kê có tiền đó! Có dễ ở chung không?” La Thiển nhỏ giọng hỏi hắn.

Đường Diễn tỏ vẻ cạ lời nhưng vẫn nói: “Cô suy nghĩ nhiều quá, trường học như vậy có tiền hay không có tiền khác nhau chỗ nào. Vùng khi họ cò gậy ra thế này, người có tiền không nhất định sẽ không dễ ở chung. Ở gian bốn người, xác suất gặp phải người không dễ ở chung cũng không thấp. La Tuấn tính tình tốt, vận khí tốt, có thể sẽ gặp phải bạn cùng phòng tốt. Lại nói, dù cho không tốt thì đôi một gian khác là được.”

La Thiển hai mắt sáng lấp lánh nhìn hắn: “Em thấy anh nói rất có lý!”

La Tuấn lại cảm thấy không cần thiết: “Đắt quá, rước kia em ở cao trung còn ở phòng mười người cơ. Một gian bốn người đã rất tuyệt rồi!”

Mắt Đường Diễn hơi hơi mở to nhìn hắn, mười người một gian? Còn có ký túc xá như vậy sao? Đó là nơi cho người ở à?

Sự thật chứng minh, có phòng như vậy, hơn nữa còn có người ở.

Nhưng Đường Diễn vẫn rất cường ngạnh đòi ký túc xá cho La Tuấn, thẳng thừng thanh toán phí ký túc xá một năm cho hắn.

La Tuấn đỏ mặt, nhỏ giọng nói một câu: “Cảm ơn anh rể!”

Đường Diễn vừa lòng, giúp La Thiển đưa La Tuấn tới ký túc xá, một người khác cùng phòng còn chưa tới.

La Thiển hôm qua đã dẫn La Tuấn đi làm trưng thẻ ngân hàng, bên trong có một vạn, La Thiển không dám một lần gửi quá nhiều, sợ hắn tiêu xài phung phí, cho quá ít lại sợ hắn cho rằng mình không có tiền, chỉ ăn măn thầu với nước đun sôi để nguội, thẻ này là để cho hắn ăn uống sinh hoạt.

Bởi vì không có chuyện gì nên Đường Diễn cùng La Thiển đi về trước.

Ấn tượng của Đường Diễn với La Tuấn khá tốt nên trên đường trở về thuận miệng nói: “La Tuấn thực ngoan.”

La Thiển gật đầu nói: “Vâng, đúng vậy.”

La Thiển ngày mai mới hết ngày nghỉ, hôm nay liền đi theo Đường Diễn tới công ty.

Đường Diễn làm việc, La Thiển rảnh rồi không có việc gì làm, xuống lầu đi dạo.

Sau đó, cô như ý nguyện đi tới bộ phận làm việc của Lâm Phi. La Thiển đứng bên ngoài quan sát, Lâm Phi vẫn như cũ là một Lâm Phi tính tình tốt, những tiền bối ở trong văn phòng đều có thể tùy ý sai sử Lâm Phi làm việc.

Lâm Phi lớn lên vốn ngoan ngoãn, thoáng bị người bắt nạt một chút liền có vẻ nhu nhược đáng thương.

La Thiển quan sát quá nhập tâm, không chú ý tới bên cạnh từ khi nào đã có thêm một người. Chờ đến lúc cô phát hiện, người nọ cũng đứng lúc quay sang nhìn cô.

Bởi vậy hai người vừa vận đối diện nhau, La Thiển hoảng sợ mở to mắt, môi run rẩy không nói nên lời.

Phùng Nhất Khê!

Phùng Nhất Khê mang dáng vẻ thư sinh mặt trắng, là nam phụ ôn nhu trong tiểu thuyết. Một đôi mắt ôn nhu đầy ý thơ khác hoàn toàn với Đường Diễn.

Một lạnh một nóng, tự nhiên mọi người đều sẽ thích Phùng Nhất Khê, nhưng cảm giác của La Thiển đối với hắn lại là vô cùng sợ hãi, cho nên hiện tại cô thấy hắn liền ngây dại, bị dọa đến ngây dại.

Đau!

La Thiển cảm thấy chân mình đau nhói, Phùng Nhất Khê chính là người ngồi ở chỗ kia tận mắt nhìn thấy hai chân nguyên chủ sống sờ sờ bị đánh gãy!

Nhưng hiện tại, Phùng Nhất Khê lại không hiểu gì nhìn biểu cảm của La Thiển, ôn hòa mở miệng: “Cô biết tôi sao?”

La Thiển ôm miệng phòng việc vì quá hoảng sợ mà kêu thành tiếng, nhưng vẫn lập tức dùng sức lặc đầu, không quen biết, không quen biết, không quen biết!

Phùng Nhất Khê ôn hòa cười: “Đã biết, đừng lặc nữa, ngất xỉu đấy.”

“Không ngất không ngất!” La Thiển xua tay, rất sợ vị Boss hai này sẽ khó chịu mà tát cô, cô nhớ Đường Diễn!!! Nội tâm La Thiển khóc thút thít.

Phùng Nhất Khê cười, nói: “Được được được, không ngất không ngất.” Động tác cô lớn như vậy, Phùng Nhất Khê lo lắng cô không chú ý, sẽ bị té ngã.

“Tôi đi trước!” La Thiển chỉ chỉ hành lang, một bộ dáng gấp không chờ nổi phải rời khỏi.

Phùng Nhất Khê nhìn cô, khoanh tay trước ngực, nhưong mảy hỏi: “Tôi cảm thấy cô rất sợ tôi.”

La Thiển sợ hãi: “Không có không có.”

“Cô khẩn trương như vậy làm gì?”

La Thiển nhấp miệng, liếc hắn một cái không đáp. Phùng Nhất Khê cũng không nói lời nào, hắn muốn nhìn xem cô có thể nói ra cái gì.

Sau đó La Thiển nhỏ giọng trả lời: “Anh lớn lên đẹp?”

Phùng Nhất Khê: “...” Thế cái mặt kia là có ý tứ gì?

“La Thiển!” Giọng Đường Diễn xuất hiện đúng lúc cứu La Thiển.

La Thiển hai mắt lấp lánh ánh lệ nhìn về phía Đường Diễn... Chúa cứu thế!!!

Đường Diễn nhủ mảy đi tới, nhìn La Thiển đang ủy khuất một cái, lại nhìn về phía Phùng Nhất Khê, nói: “Phùng tổng.”

“Đường tổng.”

Sau đó, La Thiển liền thấy hai đại nam thần nắm tay. Cô đứng ở một bên, từ nội tâm đến toàn thân đều tán ra ý tứ: Chúng ta đi thôi! Chúng ta đi thôi! Chúng ta mau đi thôi!

“Phùng tổng sao lại ở chỗ này mà không đi lên?” Đường Diễn hỏi.

La Thiển nhảy mắt biến thành: Các người đi mau! Các người đi mau! Các người đi mau!

Oán khí mãnh liệt đến nỗi không chỉ Đường Diễn và Phùng Nhất Khê mà thậm chí là cả thư ký Kiều mới bước vào cũng có thể cảm thấy rõ ràng.

Thư ký Kiều: “Đường tổng, phòng khách đã chuẩn bị tốt.”

Đường Diễn: “Chúng ta đi lên?”

Phùng Nhất Khê: “...” Hắn quay đầu nhìn La Thiển, chỉ thấy hai mắt cô đều là ý: Đi đi! Đi đi! Đi đi!

Phùng Nhất Khê yên lặng đáp: “Đi!”

Sau đó, ba người dưới ánh mắt như laser của La Thiển rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Chia Tay Hằng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 45

Edit: Linh Nguyệt

Tới phòng khách, Đường Diễn cùng Phùng Nhất Khê hàn huyên hết nửa giờ.

Phùng Nhất Khê sản xuất điện thoại, xem như là lập nghiệp bằng hai bàn tay trắng.

"Phùng tổng tự mình đến đây mà không báo trước, tôi cũng không thể đi xuống nghênh đón." Đường Diễn ngồi ở một bên, nhìn Phùng Nhất Khê nói.

Phùng Nhất Khê hơi hơi mỉm cười: "Sao dám để Đường tổng tự mình đi xuống chứ, tôi là mang theo thành ý tới. Vì đơn hàng này, tôi tự mình đến mới có thể thể hiện sự tôn trọng của chúng tôi."

"Không biết Phùng tổng đây là vị?" Đường Diễn cũng không nói tiếp, chỉ hỏi trước ý đồ đến của Phùng Nhất Khê.

Phùng Nhất Khê tuổi còn trẻ đã có thể chiếm hữu một vị trí không nhỏ trong nước, bản thân nhất định không phải nhân vật đơn giản.

"Công ty tôi mới sản xuất ra một loại điện thoại mới, chưa từng xuất hiện trên thị trường. Qua hai ngày nữa, đoàn đội công ty tôi sẽ mang tới để Đường tổng xem thử."

Đường Diễn nhìn hần, Phùng Nhất Khê mới tiếp tục nói: "Loại điện thoại này tôi muốn thêm một chức năng mới, nghe nói công ty Đường tổng gần đây mới vừa nghiên cứu phát minh ra chức năng nhận diện khuôn mặt?"

Đường Diễn nhàn nhạt trả lời: "Tuy rằng là sản phẩm mới của công ty, nhưng bên tôi không có kế hoạch sẽ dùng chức năng này trên điện thoại."

"Hiện giờ khoa học kỹ thuật phát triển, điện thoại thông minh có ở khắp mọi nơi. Đường tổng trong ngành này coi trọng không ít người, nhưng tôi tin rằng Đường tổng sẽ hài lòng với mức giá mà chúng tôi đưa ra." Phùng Nhất Khê cười vô cùng tự tin.

Đường Diễn không từ chối ngay lập tức, chỉ nói: "Đợi hai ngày nữa Phùng tổng đưa mẫu điện thoại tới, chúng ta sẽ nói chuyện tiếp!"

Phùng Nhất Khê rất vừa lòng, lần này hần tới vốn chính là để tranh thủ một cơ hội như vậy, Đường Diễn không phải người có thể dễ dàng gặp được. Hần và mình không giống nhau, mình chỉ là tên tiểu tử nghèo một đường bò lên, gặp qua không ít thì nhiều những việc hỗn loạn.

Nhưng Đường Diễn thì khác, phía sau hần có người. Cha và anh trai, người làm chính trị, người làm quân sự, mẹ còn là nữ chủ tịch của một công ty kinh doanh quốc tế, Đường Diễn không cần phải đi trên con đường đâm máu như mình.

Dẫu vậy cũng không thể phủ nhận được năng lực của Đường Diễn. Tuy là phú nhị đại nhưng nếu không có thực lực thì Đường Diễn cũng không thể đi đến địa vị hiện giờ. Vậy nên bình thường muốn gặp Đường Diễn thực sự không dễ dàng, Phùng Nhất Khê tự mình tới, chỉ vì muốn có một quá trình bàn bạc như vậy.

Hai người trao đổi xem như là vui vẻ, chờ Phùng Nhất Khê đứng dậy rời đi, Đường Diễn tự mình tiễn hần đến thang máy, thư ký Kiều đưa Phùng Nhất Khê rời đi.

Đường Diễn trở về liền thấy La Thiên lấp ló ở cửa thò đầu ra thăm dò.

Đường Diễn: "Làm gì đấy?"

La Thiên nhìn quanh một vòng rồi mới hỏi: "Hần đi chưa?"

Đường Diễn nhướn mày: "Cô rất sợ hần nhì?"

"Nhìn sợ chứ sao!" La Thiên cũng không thể nói đây là phản ứng bản năng của thân thể.

Đường Diễn vô cùng hoài nghi về những lời này của La Thiên. Phùng Nhất Khê không hề cường ngạnh, cả người từ trên xuống dưới giống như là thư sinh mặt trắng, học giả thời cổ đại, quanh thân đều là khí chất ôn hòa.

So với Phùng Nhất Khê, Đường Diễn cảm thấy mình còn đáng sợ hơn.

"Đáng sợ chỗ nào?"

La Thiên trông mắt lại chuyện, nói: "Hần luôn luôn mỉm cười."

Đường Diễn: "...". Cho nên?

"Anh không cảm thấy người luôn mỉm cười thì lúc tức giận lên là người đáng sợ nhất sao?" Lúc La Thiên bị đánh gãy hai chân, Phùng Nhất Khê chính là ngồi ở chỗ đó, mỉm cười.

La Thiên vừa chuyển trông mắt, Đường Diễn liền đau đầu, cũng không còn hứng thú quan tâm rốt cuộc La Thiên đang che giấu cái gì nữa.

"Mang cô đi ăn cơm nhé?" Đường Diễn hỏi, dù sao mạch não La Thiên từ trước đến nay đều rất kỳ quái, Đường Diễn không muốn truy cứu, đành dời lực chú ý của cô sang chủ đề khác.

La Thiên cười, nói: "Được đó! Đi ăn đồ Pháp đi."

Đường Diễn: "...". Từng ăn qua rồi đó.

Hần không muốn giữa trưa đi ăn đồ Pháp nhưng hiếm lắm mới có một lần La Thiên chủ động đặt món, Đường Diễn không đành lòng để cô mất hứng thú.

Hai người lái xe ra khỏi bãi đỗ, vừa hay gặp phải xe Phùng Nhất Khê đang dừng ở ven đường. La Thiên đuổi đầu ra xem, thấy Lâm Phi ngã ở trước xe Phùng Nhất Khê, vẫn kiên bay đầy đất.

"Là Phùng tổng." La Thiên chỉ chỉ ngoài cửa sổ, nói.

Đường Diễn nhìn thoáng qua, gạt đầu rồi tiếp tục lái xe rời đi. La Thiển vẫn còn ở ngoài đầu lại xem, vừa nhìn vừa nói: "Hắn đỡ Lâm Phi."

Đường Diễn sùng sốt, hỏi: "Cô biết cô ấy sao?"

La Thiển gạt đầu, Đường Diễn càng ngạc nhiên: "Quen như thế nào?"

"Em có duyên với cô ấy lắm, ngồi cùng máy bay đi công tác, ở cùng khách sạn, lại ngồi cùng máy bay trở về." Về sau còn có cùng một người bạn trai.

Đường Diễn thông qua kính chiếu hậu nhìn thoáng qua tình hình phía sau nói: "Trùng hợp thật."

"Là trùng hợp ngẫu nhiên." La Thiển đáp.

Quen biết La Thiển, lớn lên lại giống cô, một cái là trùng hợp ngẫu nhiên, nhưng nhiều cái như vậy, thật sự là trùng hợp sao? Ánh mắt Đường Diễn có chút ý vị không rõ.

La Thiển không hề biết, chỉ một câu nói vô ý của mình liền biến Lâm Phi từ một bạch liên hoa* trở thành một lục trà kỹ nữ* đi.

*Bạch Liên hoa: các em gái ngây thơ trong sáng sống như thánh nữ, lúc nào cũng cho là mình vô tội.

*Lục trà kỹ nữ = lục trà biểu = trà xanh = green tea Green Tea Bitch" (lục trà biểu) chỉ có một, là loại nữ nhân giả bộ trong sáng mà đi quyến rũ đàn ông của người khác. Loại người như thế chỉ có phụ nữ với nhau nhìn ra được, mà đàn ông thì không nhìn ra được.

(Theo dippykun.wordpress)

La Thiển cùng Đường Diễn tới nhà hàng Pháp ở gần đó, lúc Phùng Nhất Khê mang theo Lâm Phi tới, bốn người đều ngo ngác.

"Đường tổng." Lâm Phi thấy Đường Diễn liền vui vẻ, lập tức chào hỏi.

Đường Diễn gạt đầu, Lâm Phi lại nhìn La Thiển, nhàn nhạt mở miệng: "La tiểu thư."

La Thiển chú ý tới thái độ của Lâm Phi, sùng sốt. Lâm Phi hình như có... địch ý nhàn nhạt với cô?

Phùng Nhất Khê nhướng mày nhìn Lâm Phi, giống như không nghĩ tới thái độ của Lâm Phi đối với La Thiển sẽ là thái độ này.

La Thiển nhất thời bị dọa sợ. Lúc Lâm Phi có thái độ tốt với La Thiển đã không thể có được kết cục tốt, giờ còn có địch ý nhàn nhạt, về sau còn có thể có những ngày tháng sống yên ổn không?

Lâm Phi đương nhiên cũng chú ý tới mình đã thất thố, lập tức cười ngại ngùng xin lỗi: "Ngại quá, hôm nay tâm tình có chút không tốt."

La Thiển gạt đầu, Phùng Nhất Khê liền mang theo Lâm Phi đến bàn khác.

Mà bên này, Đường Diễn nhìn La Thiển thất thần, hỏi: "Cô làm sao vậy?"

La Thiển nhỏ giọng hỏi: "Anh có cảm thấy Lâm Phi không thích em không?"

Đường Diễn cười: "Cô cảm thấy có bao nhiêu người thích cô?"

La Thiển không phục: "Thì vẫn có, nhưng em cũng đâu có làm gì, sao cô ấy lại chán ghét em?"

Đường Diễn dùng ngón trỏ chỉ chỉ đầu cô, nhàn nhạt mở miệng: "Ăn đi! Bất kể cô ta có thích cô hay không thì cũng không liên quan tới cô. Cô cứ tự quản bản thân mình cho tốt, chuyện khác đã có tôi lo."

Có những lời này của Đường Diễn, La Thiển yên tâm hơn hẳn, lại vui vẻ nói: "Việc trên mạng có phải cũng là anh giúp em không? Vũ Lâm nói không phải công ty em làm."

"Phải thì sao? Mà không phải thì sao?"

La Thiển vừa ăn vừa nói: "Không phải thì chứng minh em vận khí tốt! Phải thì... em sẽ ở trong lòng cảm kích anh." La Thiển dừng một chút, sau đó nghiêm túc nói câu cuối cùng.

Đường Diễn: "...". Đi mua ít lễ vật để cảm tạ rất khó sao?

La Thiển nhìn hắn hỏi: "Thế rốt cuộc có phải hay không?"

Đường Diễn: "Ừ!" Trong lòng cảm kích thì trong lòng cảm kích, hắn cũng không muốn làm anh hùng vô danh.

La Thiển cười tí mắt, nhìn Đường Diễn nói: "Cảm ơn anh!"

Đường Diễn cũng cười. Thật ra việc này đối với hắn mà nói thì không khó, chỉ là hơi phiền, nhưng... cô vui thì tốt.

Ngày ba mươi tháng chín,《Thời Gian Vui Vẻ》chính thức phát sóng. Có Đường Diễn ở phía sau tọa trấn 《Thời Gian Vui Vẻ》không bị người nào đó hắc, tuy rằng việc điều chỉnh tập rất có ý tứ, rất hấp dẫn nhưng căn cứ theo tình huống phát ra, có người tốt, có người không tốt.

Ngụy Khả Tình là người thứ nhất lên Weibo, có cái ngoại hiệu rất êm tai: "Tiểu công chúa".

Ngụy Khả Tĩnh lấy sức của một người gánh nổi toàn bộ độ hot của tập một 《Thời Gian Vui Vẻ》, nhất thời trên mạng tiếng mắng chửi khắp nơi, có người mắng tự nhiên có người bắt đầu nói những người khác.

"Những người trước đó mắng La Thiên yêu sách, hiện tại bị vả mặt rồi nhé!!!"

"Bây giờ có bao nhiêu mắng Ngụy Khả Tĩnh đã từng mắng La Yêu Vương? Giờ lên tay tôi tới nhìn xem!"

"Tôi đây, còn không phải do "tiểu công chúa" sao?"

"La Thiên quả thật EQ thấp, hơn nữa bối phận nhỏ nhất mà vừa đến liền chiếm vị trí tốt nhất."

"Ai u lầu trên khiến tôi cười chết!"

"Cũng không phải kính già yêu trẻ, chẳng lẽ mấy nữ minh tinh khác cao quý hơn sao?"

"Nhưng mà tôi thích cái tính tình ngay thẳng này của cô ấy!"

"Ha ha ha ha ha... Nói câu suyên, nhìn những người nâng đỡ Ngụy Khả Tĩnh kia, mặt đẹp lắm."

"Mẽ Tuyết Phi cũng thật cao quý, nước muốn người ta đun, còn muốn người ta đưa qua cho."

"Trên lầu là anti phải không, Tuyết Phi nhà tôi chỉ nói đùa thôi, rõ ràng là La Yêu Vương không biết hài hước."

...

Khác với Ngụy Khả Tĩnh, Mẽ Tuyết Phi có lượng fans lớn, hơn nữa còn là nhất tỷ của công ty, có toàn bộ công ty làm hậu phương duy trì.

Cho nên, tình huống của Mẽ Tuyết Phi giống như một tia sáng leo lắt trong bóng đêm, còn có thể đảo lại nói là La Thiên EQ thấp, không biết tôn trọng tiền bối.

Những cái này La Thiên cũng không để ý, hư danh thôi mà, chờ nhiệt độ của 《Thời Gian Vui Vẻ》qua đi, chưa đến một tháng, sẽ không còn ai biết La Thiên là ai nữa.

《Thời Gian Vui Vẻ》bùng nổ, tuy rằng chỉ có một tập, nhưng vẫn lên hot search với tốc độ chóng mặt. Các minh tinh sinh hoạt ở nông thôn, phối hợp nhau cùng nấu cơm, cùng làm việc, làm nông, cùng người dân trong thôn dưới gốc đại thụ nói chuyện phiếm.

Chuyện sinh hoạt nhỏ nhặt đơn giản như vậy, lại bởi vì họ là minh tinh, cho nên người xem ngửi thấy mùi ngon, top search ngoại trừ 《Thời Gian Vui Vẻ》thì đều là tên những người nổi tiếng khác.

La Thiên thân là nhân vật nhỏ bị hắc lúc trước, giờ qua hậu kỳ mà được tẩy trắng, rất vui vẻ mà cộ nhiệt độ, thu được không ít thông cáo.

Cho nên ngày hôm sau, lúc La Thiên đi công ty nhận được một đồng ánh mắt hâm mộ ghen tị, đặc biệt là những người đẹp hơn La Thiên, có năng lực hơn La Thiên, biết ứng xử hơn La Thiên.

Quả thực là nghiêng răng nghiêng lợi, hận mình không thể đổi vị trí với La Thiên.

La Thiên ở công ty không thể không chạm mặt Trần Trùng, nhưng lúc thấy Trần Trùng thời điểm, La Thiên vẫn rất hoà nhã chào hỏi. Dù sao cô ta càng khó chịu, La Thiên càng thấy vui!

Trần Trùng biết La Thiên bắt đầu nổi, tâm trạng tự nhiên sẽ không vui vẻ. Ở dưới trước cô ta nổi và không ở dưới trước cô ta nổi, là khác nhau. Huống chi quan hệ của hai người vốn không tính là tốt, tình huống như vậy, đối thành ai cũng sẽ không vui vẻ.

Đương nhiên, La Thiên không thể nói là bạo hồng, nhưng độ nổi tiếng thì vẫn có. Minh tinh quan trọng nhất là cái gì?

Mức độ nổi tiếng!

Có mức độ nổi tiếng, là có thể có nhiều thông cáo hơn, nhiều lưu lượng hơn, sau đó mới có cơ hội bạo hồng!

La Thiên mới chỉ bước được một bước nhỏ trên con đường này, nhưng chính một bước nhỏ như vậy đã là cơ hội mà rất nhiều người không có.

"Chị Trần! Chị đi đâu vậy?" La Thiên cười hỏi.

Trần Trùng nhú mày đáp: "Dẫn người ra ngoài phỏng vấn."

"Ồ, vậy chị đi đi!" La Thiên cười xua tay.

Vì đã từ chối hết nên cuối tháng tám Lâm Giai Thần không có lịch trình gì, vô cùng nhàn rỗi, chỉ có thể nhận một ít quảng cáo nhỏ. Một tháng không có hoạt động, đối với Lâm Giai Thần là đã kích rất lớn, một tháng nhàn rỗi này, đối fans mà nói lại không phải là một tháng.

Một tháng này cô ta không có thông cáo tương đương với việc mấy tháng tiếp theo rất khó xuất hiện trước mặt fans, may mà trước đó cô ta vừa mới quay xong một bộ phim mới không đến mức ở tầm nhìn của quần chúng. Tất cả, Lâm Giai Thần đều quy tội lên La Thiên.

Cho nên, Lâm Giai Thần lúc từ thang máy ra gặp thấy La Thiên, phản ứng đầu tiên không phải chào hỏi hay mắng hai câu, mà là đuổi chân gạt chân La Thiên khi cô tiến vào thang máy.

Cái thể chất xui xẻo này La Thiên rất dễ thấy được!

Chương 46

Edit: Linh Nguyệt

La Thiến không quá thích đi giày cao gót, đời trước cô là người phục vụ, có ai gặp qua người phục vụ đi giày cao gót làm việc sao?

Giày cao gót so với giày đế bằng càng dễ phát sinh việc ngoài ý muốn, đặc biệt người phục vụ phải thường xuyên bưng bê thức ăn, mang giày cao gót đi làm không khác gì mìn sất. Bình thường các tiệm cơm đều sẽ không cho phép nhân viên đi giày cao gót, La Thiến làm người phục vụ nhiều năm như vậy, đương nhiên cơ bản là sẽ không đi.

Trước đó cô ở trong nông thôn cũng không đi, một là không có tiền, mặc quần áo nhà quê mà phối với giày cao gót cũng không ra gì. Sau đó đi ra ngoài làm công, cơ hội đi không nhiều, ngẫu nhiên có lúc nghỉ ngơi thì lại bởi vì nhiều năm không mặc giày cao gót nên cho dù có đi, chân cũng không thoải mái. Bởi vậy, La Thiến không thích đi giày cao gót.

Sau khi xuyên vào thân thể nguyên chủ đã chịu ảnh hưởng của thân thể này, ngày thường lại bởi vì yêu cầu mà thời gian La Thiến đi giày cao gót ngày một nhiều hơn.

Đi giày cao gót cũng có vẻ lên tinh thần cho nên La Thiến không ít lần mang giày cao gót. Nhưng tuy có nguyên chủ thêm vào, bản thân La Thiến vẫn thấy không quen, vậy nên ngày thường ở nhà hoặc ra cửa mua đồ ăn cô đều không đi giày cao gót.

Chín tháng, La Thiến bởi vì không có tiết mục gì, bị đen một đợt. Cho nên thông cáo của cô không nhiều lắm, đều khá đơn giản.

Thật vất vả công ty mới quyết định cho cô một ít tài nguyên tốt, cô cùng Triệu Vũ Lâm hai người vui rạo rức mà tới.

Kết quả bị một cái gạt chân này Lâm Giai Thần trực tiếp đưa vào bệnh viện, không chỉ cô mà cả Lâm Giai Thần cũng bị dọa sợ.

Cô chỉ muốn cho La Thiến té ngã. Người khác khi bị vướng đều sẽ trực tiếp ngã trên mặt đất nhưng La Thiến thì không, cô trực tiếp bay lên tới đâm vào tường thang máy, lập tức hôn mê bất tỉnh.

Sau đó khi La Thiến suy xét lại nguyên nhân liền vô cùng chắc chắn nói với Đường Diễn: "Nhất định là vì giày cao gót."

Tóm lại, lúc Đường Diễn nhận được điện thoại, Triệu Vũ Lâm nói: "Chị La Thiến đâm vào tường, ngất đi rồi."

Đường Diễn nhất thời không kịp phản ứng xem đã xảy ra sự tình gì, còn hỏi lại: "Đâm tường?"

"Đúng vậy! Gọi mãi đều không tỉnh!"

Đường Diễn mặt không biểu cảm hỏi: "Cô ấy đang êm đẹp mà đâm tường làm gì?" Nói là nói như vậy, hần bảo Triệu Vũ Lâm gọi xe cứu thương, sau đó mang theo thư ký Kiều đi thăm cái người mà cứ hai, ba ngày là lại xảy ra chuyện.

La Thiến thật ra không có chuyện gì lớn, vốn chỉ bị đẩy nhẹ, lúc đâm vào tường lực đạo cũng đã giảm rất nhiều, huống chi vách tường thang máy không giống với bên ngoài, đều là cục đá, ít ra vẫn có chút giảm xóc.

Khi Đường Diễn đến, La Thiến trên người một cái băng gạc cũng không có, chỉ là trán lại có thmm một cục u tròn tròn, còn rất đáng yêu.

Đường Diễn quả thật không còn lời nào để nói, nhưng vẫn hỏi: "Nghe nói cô bị người ta gạt chân liền bay lên? Cô làm bằng giấy à?"

La Thiến tỏ vẻ không thể tưởng tượng nhìn hần, lên án nói: "Em đã như vậy mà anh còn có tâm tình nói giỡn?"

Đường Diễn khinh bỉ: "Cô cũng giỏi gây chuyện quá nhỉ? Trước thì rơi xuống hồ, sau lại bị ném cà chua, lần này lại gặp chuyện như vậy. Nếu không phải thật là ngoài ý muốn, tôi vô cùng hoài nghi cô rốt cuộc đã chọc ai, hai ba ngày đều muốn mạng cô."

Thư ký Kiều từ bên ngoài vào, nói với Đường Diễn: "Bác sĩ nói không có trở ngại gì, tùy thời có thể xuất viện."

Cho nên, La Thiến vào bệnh viện còn chưa đến nửa giờ, giường chưa nằm ấm đã bị Đường Diễn đóng gói xách về nhà.

Bên này Đường Diễn mới đưa cô về đến nhà, vừa nằm xuống chưa ấm chỗ, La Tuấn đã trở lại.

"Chị, chị sao rồi?" La Tuấn nhận được tin của La Thiến liền trở về. Hần cuối tuần sẽ đến nhà La Thiến, La Thiến cho rằng mình sẽ phải nằm viện thật lâu nên mới gọi cho La Tuấn để hần không cần tới.

Kết quả La Tuấn không yên tâm, chạy tới bệnh viện, vừa đến bệnh viện liền nhận được điện thoại của La Thiến báo đã về nhà, La Tuấn lại lạch bạch chạy tới.

La Thiến nhìn vẻ mặt lo lắng của La Tuấn, quay sang nói với Đường Diễn: "Anh nhìn thấy chưa, đây mới thái độ nên có của một người đến thăm người bệnh."

Đường Diễn để thư ký Kiều trở về, bảo Triệu Vũ Lâm đi mua cơm, lúc này đang ngồi ở ghế sofa trong phòng ngủ nhìn laptop. Nghe được lời của La Thiến, đầu cũng không thèm ngẩng đầu lên nói: "Đợi qua một thời gian, Tiểu Tuấn đại khái cũng sẽ thể thôi."

Thật ra đối với việc La Thiến bị thương, Đường Diễn vẫn có chút hoảng, nhưng nhiều hơn là tức giận, cô không thể tự bảo vệ mình một chút sao?

Đường Diễn tức giận thì tức giận, vẫn bảo thư ký Kiều đi xem lại camera, rất nhanh liền gửi video cho hân.

Đường Diễn nhìn trong chốc lát rồi để thư ký Kiều đi xử lý một chút. Ngay đêm đó, tin tức này rất nhanh đã lên hotsearch, vượt qua cả《Thời Gian Vui Vẻ》.

Fans của Lâm Giai Thần không tin, nói La Thiến gây chuyện trước.

Nhóm người qua đường xem xong liền thấy, trong thời gian ngắn như vậy, La Thiến cũng không kịp gây chuyện đâu nhỉ?

Hai bên tranh luận không thôi, dần thành một trận, ngược lại kéo nhiệt độ của La Thiến tăng lên.

Nhiệt độ của La Thiến còn tăng, Lâm Giai Thần đương nhiên cũng thế. Nhưng thanh danh này, ai muốn? Dù đoán được là Đường Diễn đẩy lên hot search cũng chỉ có thể cắn răng cam chịu.

Vì ảnh hưởng của việc này, ngày hôm sau Triệu Vũ Lâm liền nhận được không ít thông cáo, cô lập tức gọi điện thoại cho La Thiến cùng nhau phân tích tình huống.

Triệu Vũ Lâm rất nghiêm túc nói chuyện với La Thiến! Tối hơn mười thông cáo, chị nghe em nói này, có blah blah..., sau đó em cảm thấy cái thông cáo này blah blah..., cái thông cáo kia em suy xét thì blah blah..

Triệu Vũ Lâm đủ tư cách làm người đại diện. Cô hy vọng La Thiến sẽ tốt, cho nên đối với thông cáo vô cùng chọn lọc. Một người đại diện tốt đều hy vọng nghệ sĩ của mình có thể đi lên lộ tuyến cao cấp, một ít thông cáo không chính hiệu có thể không nhận liền không nhận.

Vậy nên, cô dùng nửa giờ để phân tích cho La Thiến chỗ tốt chỗ xấu của thông cáo này thông cáo kia, hoàn cảnh trước mắt và sức ảnh hưởng.

Cuối cùng, Triệu Vũ Lâm tổng kết: "La Thiến, chị cảm thấy thế nào? Cái thông cáo nào tốt?"

Câu trả lời của Thiến không khác nào quăng Triệu Vũ Lâm một cái tát, cô hỏi: "Cái nào tiền lương cao?"

Triệu Vũ Lâm: "... Em tốn công nói nửa giờ để chị nghĩ đến cái này à?

"Không phải! La Thiến, chuyện này quan trọng lắm sao? Chị không nên suy xét tiền lương cao hay thấp mà là nên suy xét đến tương lai!"

La Thiến bĩu môi, tôi suy xét chính là tương lai đấy! Tôi chỉ có thời gian một năm, không đúng, hiện tại còn chưa đến một năm, chỉ còn tầm khoảng mười tháng. Mười tháng sau có đánh chết cô thì cô cũng sẽ không ngốc ngếch ở cạnh nam chính, nữ chính và "ánh trăng sáng" kia đâu, không khác gì đi tìm chết, cho nên trong thời gian gần một năm này cô nhất thiết phải kiểm thật nhiều tiền! Suy xét tiền lương không phải là điều cơ bản nhất sao?

"Làm mình mình không phải vì kiếm tiền sao?" La Thiến mạnh miệng đáp lại.

Triệu Vũ Lâm nhất thời nghẹn lời, nói đến cùng, bản chất những lời này của La Thiến không sai, nhưng mà người ta là danh lợi song thu, không phải chỉ có kiếm tiền.

Triệu Vũ Lâm đổi phương hướng, nói: "Chị chọn thông cáo không tốt, về sau sẽ định hình, chỉ có thể nhận loại quảng cáo như thế."

La Thiến cười to: "Vậy loại quảng cáo này có phải kiếm được rất nhiều tiền không?"

Triệu Vũ Lâm: "Có thể coi là như vậy! La Thiến, chị nghĩ kỹ đi! Ví dụ như chị nhận quảng cáo khoai chiên kia thì về sau cũng chỉ có thể nhận loại quảng cáo như vậy, mì ăn liền, kẹo sữa, đồng hồ cao cấp, tạp chí, trang phục xa hoa hay mỹ thực người ta đều sẽ không dùng chị."

La Thiến nghĩ nghĩ rồi nói: "Nghĩa là nếu chị tới siêu thị mua đồ ăn vặt, đi qua một loạt đều là chị không?"

Triệu Vũ Lâm ừ một tiếng, La Thiến cười to nói: "Quá đồ sộ a!"

Triệu Vũ Lâm: "... Đường tổng có ở đó không? Em muốn nói chuyện với Đường tổng

"Ai da Vũ Lâm, em không cảm thấy như vậy rất có ý tứ sao?" La Thiến thấy lên được quảng cáo này đã rất ghê gớm rồi! Về sau người nhà cô ra ngoài mua đồ ăn vặt, trên bao bì đều là ảnh chụp cô, lỗ mũi bọn họ khẳng định có thể hướng lên trời. Ở nông thôn không nhìn quan tâm cao cấp hay không cao cấp, dù sao bọn họ biết con gái mình chụp quảng cáo là được.

Triệu Vũ Lâm: "... Không cảm thấy.

Triệu Vũ Lâm vẫn không từ bỏ, cô cảm thấy mình nên đánh vào suy nghĩ của La Thiến, vì thế lại thay đổi phương hướng nói: "La Thiến, chị biết cá nhỏ câu cá lớn* không?"

*Hán tự: 小鱼钓大鱼, mình search gg thì nó toàn ra 大鱼吃小鱼=cá lớn nuốt cá bé, nhưng xét theo hoàn cảnh thì mình đoán chắc nó cũng giống việc lấy lùi làm tiền

La Thiến: "???"

Triệu Vũ Lâm nói: "Chính là, chị có thể chọn một cái thông cáo tốt nhưng tiền lương ít trước, chờ lúc chị hồng lên sẽ có sản phẩm chân chính cao cấp tìm chị làm quảng cáo, cho dù là đồ ăn thì tiền lương cũng sẽ cao hơn rất nhiều so với mấy cái thông cáo này."

La Thiến kinh sợ, Triệu Vũ Lâm tiếp tục nói: "Hon nữa quảng cáo cao cấp còn có thể lên TV, so với việc có mặt ở siêu thị còn hoành tráng hơn."

La Thiến: "!!!"

Cô đương nhiên biết quảng cáo trên truyền hình! Cô nghĩ nghĩ nhưng vẫn cảm thấy thời gian ngắn như vậy, không đủ để mình phát triển đến cảnh tượng kia. Dù sao, hiện

tại quảng cáo trên truyền hình đều là những minh tinh nổi tiếng.

Ngay cả Lâm Giai Thần hiện tại còn chưa nhận quay chụp quảng cáo nhiều, Lâm Giai Thần không phải không có quảng cáo mà là Trần Trùng muốn cho Lâm Giai Thần đi theo con đường cao cấp. Hiện giờ quảng cáo tìm tới Trần Trùng tạm thời không thấy cái phù hợp, cô ta cũng không nghĩ đem vị trí của Lâm Giai Thần định hình quá sớm, không bằng trước cứ quay phim cho tốt, đem đường đi ổn, tự nhiên sẽ quảng cáo tốt tìm tới.

Triệu Vũ Lâm biết La Thiển không có khả năng đi đến vị trí cao như vậy, cho nên cô chỉ cần La Thiển ở tầm giữa giữa, không quá chìm không quá nổi là được. Trong số các quảng cáo lần này tìm tới có hai cái không tồi, tuy rằng chi phí hơi thấp nhưng có triển vọng.

La Thiển trầm ngâm rất lâu mới nói với Triệu Vũ Lâm: "Em từ từ, chị đi hỏi một chút!"

La Thiển có thể hỏi ai? Đương nhiên là Đường Diễn!

Nguyên chủ có thể đắc tội ai liền đắc tội, chính cô sau khi tới cũng vô duyên vô cớ gian đắc tội một đám đại lão ở 《Thời Gian Vui Vẻ》. La Thiển ở giới giải trí này quen biết thân chỉ có Triệu Vũ Lâm, tuy quan hệ cùng Viên Khai Khai không tồi, nhưng hai người từng có scandal, nhất định không thể liên hệ!

Cho nên, La Thiển vô cùng đáng thương phát hiện mình chỉ có Đường Diễn, may mà Đường Diễn gần đây đối với cô rất tốt, La Thiển không còn quá lo lắng.

Đường Diễn thoát nhìn giống người rảnh rỗi sao? Đương nhiên không phải, may mà gần đến quốc khánh* phần lớn bộ phận trong công ty đều đã nghỉ, Đường Diễn mới có thời gian nhàn nhã một lát.

*Quốc khánh Trung Quốc là ngày 1/10

Khi La Thiển gọi điện thoại tới, Đường Diễn thực nghi hoặc.

Nếu là trước kia La Thiển gọi điện thoại tới, Đường Diễn đều sẽ không nhận, bởi nội dung vĩnh viễn đều là: "Đường tổng, buổi tối anh có tới không? Gần đây em bị xyz khi dễ, anh mau đến báo thù cho người ta!"

Sau khi La Thiển đến, cô không thích gọi điện thoại nữa mà trực tiếp đưa com hộp. Vậy nên liền biến thành nếu La Thiển gọi điện thoại tới thì tám chín phần đều là có việc muốn nhờ hoặc đã xảy ra chuyện. Lần gần đây nhất là gặp bọn buồn người.

Cho nên, đối với điện thoại của La Thiển, Đường Diễn đều không rõ mục đích gọi.

Đường Diễn vừa nhận điện thoại, La Thiển liền nói: "Đường tổng, anh cảm thấy em nên nhận quảng cáo kiếm được tiền hay nhận quảng cáo không kiếm được tiền thì tốt hơn?"

Đường Diễn: "... " Vấn đề quý gì thế này?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Chia Tay Hằng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47

Edit: Linh Nguyệt

Triệu Vũ Lâm nếu biết La Thiển hỏi như vậy, tuyệt đối sẽ phun máu cao ba thước.

Hiển nhiên, Đường Diễn đã có chút hiểu biết với La Thiển, hần hỏi: "Cái gì gọi là không kiếm được tiền?"

La Thiển nghĩ nghĩ nói: "Tức là không kiếm được tiền nhưng kiếm được danh đó!"

Đường Diễn cười lạnh: "Lúc cô hỏi tôi nhất định đã trả lời là muốn kiếm tiền nhì?" Bằng không, người bình thường sẽ hỏi như vậy sao?

La Thiển ách một tiếng nói: "Có... vấn đề gì ạ?" Kiếm tiền thì làm sao? Ai mà không nghĩ muốn kiếm tiền chứ? Đường Diễn anh mở công ty chẳng lẽ không phải để kiếm tiền sao? Mục đích như nhau mà còn ở đó khinh thường người ta. Cô không phải không muốn danh lợi song thu, nhưng trong thời gian ngắn như vậy, dù là tay gấu cũng không thể bắt được cá!

Trong lòng La Thiển, vĩnh viễn luôn có một câu như vậy, sang năm tôi đi rồi, còn ai biết La Thiển là ai nữa?

Giới giải trí này, dù là minh tinh nổi tiếng mà mấy tháng không có tin tức, nhân khí đều sẽ đi xuống. Huống chi minh tinh như cô, đừng nói mấy tháng, có mà chưa đến mấy ngày đã không ai nhớ rồi.

La Thiển hiểu rõ, danh tiếng hiện tại kiếm được, về sau đều là hư vô. Chỉ có tiền là thật sự, có tiền là cô có thể mua nhà! Có nhà, mục tiêu lớn nhất của cuộc đời cô đã thành hiện thực rồi.

Chỉ cần cô cố gắng chịu đựng hoàn thành mục tiêu lớn nhất ấy, cuộc đời... liền hoàn mỹ!!! La Thiển hí mắt hưởng thụ cảnh tượng tương lai tốt đẹp này.

Đường Diễn xoa xoa trán, hỏi: "Cái kia... Quảng cáo không kiếm được tiền là quảng cáo gì? Kiếm tiền là quảng cáo gì?"

La Thiển nói: "Kiếm được tiền là quảng cáo bánh mì, không kiếm được tiền là... Vũ Lâm nói là tạp chí tiếng Anh gì gì ấy, nghe nói là tạp chí mới mở, chưa có danh khí,

cho nên tìm em chụp bìa." Nhưng ít tiền quá.

Đường Diễn: "Cô, trình độ tiếng Anh như thế nào vậy?"

La Thiến: "Anh không biết đối với người không học tiếng Anh thì tiếng Anh chính là tra tấn sao?"

Đời trước La Thiến đời trước chỉ tốt nghiệp sơ tam, nguyên chủ tốt nghiệp cao trung nhưng trình độ tiếng Anh của nguyên chủ cũng chẳng tốt hơn La Thiến là bao. Thành tích thi đại học môn tiếng Anh của nguyên chủ là 34 điểm, hơn nữa không hề mơ hồ, nguyên chủ nghiêm túc đem bài thi tiếng Anh nghiêm túc làm từ đầu tới đuôi.

Cơ bản là mỗi một đề đều chuẩn xác khoanh sai đáp án, nhưng là mới vừa thi xong nguyên chủ liền quên! Nguyên chủ tính toán đầu ra đấy, lần này thi đại học mỗi một đề tiếng Anh đều nghiêm túc tự hỏi tự diễn đáp án, cho rằng mình ít nhất có thể được 80 điểm.

"Thế tên tiếng Trung của nó chắc cô biết chứ?" Đường Diễn không muốn đòi co với cô về vấn đề tiếng Anh.

"Biết, Vũ Lâm nói là công ty truyền thông Thịnh Tấn."

Đường Diễn ghen hờn, công ty này rất lớn, căn bản là sẽ không thể nào đặt La Thiến vào mắt. Nếu không phải hẳn xác định mình không chào hỏi qua Thịnh Tấn thì nhất định hẳn sẽ hoài nghi là mình giúp La Thiến tìm tài nguyên.

Nhưng nghe La Thiến nói xong, Đường Diễn cũng đã hiểu. Đây không phải là tạp chí thời trang nổi tiếng của Thịnh Tấn mà là tạp chí mới Thịnh Tấn chuẩn bị làm.

Thịnh Tấn lấy tạp chí loại này là chủ đánh vào công ty truyền thông, tuy rằng có chủ đánh mấy quyền tạp chí, nhưng sẽ không cắn chặt vào mấy quyền này. Một công ty muốn phát triển, nếu không có hạng mục mới thì cũng tự nhiên muốn ra tạp chí mới.

Thịnh Tấn không phải lần đầu tiên ra tạp chí mới nhưng không phải mỗi lần đều sẽ thành công, nói cách khác, xác suất thành công thấp.

Hiện tại là thời đại trí năng, tạp chí có đủ loại, một cái mới bắt đầu thường thường rất khó phát triển mạnh. Thịnh Tấn phát hành tạp chí mới, số lần ngã xuống không ít, mời đại bài* cũng không thể cứu vớt.

*Đại bài: Minh tinh đã nổi danh lâu năm(?)

Đối với những đại bài, những tạp chí mới như vậy chẳng có ích gì cả. La Thiến thì khác, cô là người mới. Tạp chí thất bại không có ảnh hưởng tới cô, nhưng nếu thành công sẽ lại một bàn đạp tốt. Đối với người mới mà nói, tiền chẳng tính là cái gì, cơ hội này mới là quan trọng.

"Anh cảm thấy cái nào tốt hơn?" La Thiến tiếp tục hỏi.

Đường Diễn nói: "Nói thật, cô nhận chụp tạp chí đi!" Cái loại quảng cáo bánh mì chưa từng nghe qua kia, Đường Diễn cảm thấy không cần để ý, hơn nữa hẳn không muốn về sau ra khỏi cửa uống rượu xã giao với người ta thì người ta lại chỉ vào mặt người phụ nữ trên vỏ bánh mì bảo, nghe nói đây là tính nhân của anh?

Đường Diễn nghĩ thôi cũng đã thấy mất mặt, cho nên hẳn không chút do dự khuyên La Thiến bỏ qua cái quảng cáo kia.

Chờ hẳn cúp điện thoại, thư ký Kiều mới tiến vào hỏi: "Đường tổng, anh làm sao vậy?"

Đường Diễn xoa xoa trán nói với thư ký Kiều nói: "Tôi cảm thấy mình hiện tại rất giống một người đại diện."

Thư ký Kiều: "???"

"Cảm thấy công việc của bọn họ cũng rất mệt." Đường Diễn nhìn trời.

Thư ký Kiều: "???"

La Thiến gọi lại cho Triệu Vũ Lâm: "Đường tổng nói, quảng cáo bánh mì khá tốt."

Triệu Vũ Lâm sẽ tin lời này của La Thiến sao? Không thể nào.

Triệu Vũ Lâm không hề nghi ngờ phẩm vị của Đường Diễn, bình tĩnh hỏi lại: "Đường tổng bảo chị nhận cái nào?"

"..."

La Thiến: "Tạp chí."

Triệu Vũ Lâm: "Ngày mai tới công ty ký!" rồi lưu loát cúp điện thoại.

La Thiến: "... " Cảm giác làm nghệ sĩ mà không có quyền lựa chọn.

Quốc khánh, La Tuấn ở lại nhà La Thiến, chứng kiến toàn bộ quá trình chị gái mình lừa hai người kia như thế nào, sau đó bị hai người họ lừa dối lại như thế nào.

"Chị, em cũng cảm thấy chụp bìa tạp chí khá tốt." La Tuấn ở một bên nói.

La Thiến gật đầu nói: "Chị biết, cái này chính là vận khí." La Thiến không giải thích nhiều, La Tuấn liền lên mạng chơi.

"Đứng rồi, La Phụng Lan không tìm em chứ?" La Thiến mở miệng hỏi.

La Tuấn lắc đầu nói: "Không có, hình như bác ấy trở về rồi."

Về rồi? Về rồi cô càng yên tâm, La Thiên tưởng.

Ngày hôm sau, La Thiên đội mũ tới công ty vì cục u trên đầu vẫn còn hơi hồng hồng.

Cô cùng Triệu Vũ Lâm hẹn người của Thịnh Tấn để trao đổi, phí thông cáo vẫn như cũ không cao, bên họ cũng chỉ thử dùng La Thiên, từ lúc bắt đầu đã không nghĩ sẽ lãng phí quá nhiều tiền. Triệu Vũ Lâm chủ yếu thương lượng phần hậu kỳ chỉnh sửa và phưng án sau này, nếu tạp chí tiếp tục làm, La Thiên ít nhất phải được lên mấy trang bìa.

Cũng chính là, nếu tạp chí này thành công, La Thiên ít nhất có thể trở lên bìa lại vài lần, tăng danh khí. Đương nhiên không phải là liên tục lên để nhảm mắt người đọc, nhưng nếu tạp chí phát hòa, có thể kéo La Thiên lên theo.

Triệu Vũ Lâm trưởng thành thật nhanh, thoát cái đã có thể một mình đảm đương việc của một người đại diện. La Thiên chỉ cần ngồi ở cạnh xem cô nói, toàn bộ hành trình đều an an tĩnh tĩnh.

Chờ hai bên đàm phán rõ ràng, từng người đều vừa lòng, bắt tay hẹn gặp lại, La Thiên cùng Triệu Vũ Lâm tự mình tiễn người xuống lầu.

Tiến xong, Triệu Vũ Lâm lại nói đến chuyện khác: "Ài! Cái tạp chí này thật sự khó mà nói được, thành công hay thất bại đều chiếm một nửa, không nhất định là cơ hội, nhưng nhất định sẽ không gây ảnh hưởng xấu tới chị. Lại nói, hôm nay Lâm Giai Thần cũng ở đây đàm phán hợp đồng mới."

La Thiên "ò" một tiếng, sờ sờ trán hỏi: "Hợp đồng gì?"

"Điện thoại." Triệu Vũ Lâm nói.

"Oa, không tồi nha! Quảng cáo điện thoại không dễ lấy đâu!" Dù La Thiên không hiểu gì cũng biết quảng cáo hãng điện thoại lớn không dễ tranh thủ.

Triệu Vũ Lâm gật đầu: "Cho nên vẫn chưa đàm phán xong! Chủ yếu là công ty vẫn còn mấy cái nhất ca nhất tỹ muốn tranh thủ, Lâm Giai Thần chỉ tạm coi là đủ thôi."

La Thiên mãi cùng Triệu Vũ Lâm nói chuyện phiếm nên không chú ý xung quanh, đụng phải người ta, mất đà ngồi dưới đất.

"Xin lỗi, cô không sao chứ?"

Nghe được giọng nói này, cả người La Thiên trực tiếp cứng đờ, máy móc ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy Phùng Nhất Khê cũng đang sững sờ.

"Là cô!" Phùng Nhất Khê hơi hơi mỉm cười.

La Thiên ngay cả lỗ chân lông cũng cảm thấy sợ hãi, nếu không phải cô là người thì Phùng Nhất Khê tuyệt đối tin lòng La Thiên nhất định sẽ xù hết lên.

La Thiên lắc đầu, muốn nói gì đó, Phùng Nhất Khê lại vươn tay đỡ cô đứng lên.

La Thiên sợ hãi là do bản năng, không phải cảm xúc trong lòng. Cô nỗ lực điều chỉnh một chút, cuối cùng có thể an ổn nói chuyện với Phùng Nhất Khê: "Phùng tổng, xin chào."

Phùng Nhất Khê gật gù, hỏi: "Sao cô lại ở đây?"

La Thiên đáp: "Tôi là nghệ sĩ của công ty này."

Phùng Nhất Khê sững sờ: "Công ty này?"

La Thiên gật đầu, Phùng Nhất Khê liền cười: "Cũng thật trùng hợp."

La Thiên liền hỏi hần: "Anh tới đây làm gì?"

Phùng Nhất Khê có chút ngoài ý muốn. La Thiên rất sợ hần, hần có thể cảm nhận được. Vậy nên hần không nghĩ cô sẽ hỏi mình.

Nhưng Phùng Nhất Khê cảm thấy không có cái gì cần phải dấu diếm, đáp: "Tôi muốn tìm người phát ngôn cho loạt điện thoại mới, giám đốc công ty đồng ý tiến cử cho tôi mấy nghệ sĩ, tôi đến xem xem có thích hợp hay không."

La Thiên cái hiểu cái không gật gù, hỏi: "Vậy khẳng định anh muốn tìm nghệ sĩ nổi tiếng, chắc tôi không được rồi."

Phùng Nhất Khê buồn cười nói: "Dù tôi muốn dùng cô thì cổ đông cũng sẽ không đồng ý." Đây không phải nói giỡn, số tiền công ty quăng vào để quảng cáo không phải là số lượng nhỏ, không có đủ danh khí là không thể tuyên truyền hiệu quả. Cho dù là bạn bè, Phùng Nhất Khê cũng không dám tùy tiện dùng, nếu không hần đã chẳng phải tự mình đến đây.

La Thiên gật đầu, không cảm thấy có cái gì không đúng, cũng chẳng nghĩ nhiều.

Phùng Nhất Khê thấy La Thiên rất thú vị, tùy ý mở miệng hỏi: "Thế cô có muốn giới thiệu ai không?"

La Thiên thật vất vả mới chiến thắng được nỗi sợ hãi thì Phùng Nhất Khê lại đột nhiên lên tiếng, may mà đã gặp không ít, thân thể cũng chậm rãi thích ứng được.

La Thiên xoay người nhìn Phùng Nhất Khê, suy nghĩ một phút đồng hồ rồi mới nói: "Tiến cử thì không có, nhưng có lời khuyên."

"Ồ? Cô nói thử xem."

La Thiên chớp chớp mắt: "Tôi cảm thấy Lâm Giai Thần không tốt, anh có thể không cần dùng cô ấy."

Phùng Nhất Khê cười gật đầu: "Được, tôi sẽ suy xét những người khác." Sau đó, Phùng Nhất Khê tạm biệt La Thiên, mang theo những người khác bước vào thang máy đi, giám đốc đã tới đón tiếp Phùng Nhất Khê.

La Thiên tại chỗ ngây người có hai giây, mới xoay người hỏi Triệu Vũ Lâm: "Tavừa rồi giống như hồ Lâm Giai Thần một phen?"

Triệu Vũ Lâm toàn bộ hành trình vây xem cái này quá trình, phi thường khẳng định gật đầu: "Người hử."

"Chao ôi!" La Thiên vừa kinh ngạc vừa vui vẻ nói: "Chỉ đạo hồ thành công rồi? Ai ôi, đầu của ta, ta đã báo được thù cho mi rồi."

Triệu Vũ Lâm hỏi: "Hắn thật sự sẽ không dùng Lâm Giai Thần sao?"

La Thiên cười: "Những người đó đều là nói chuyện giữ lời, không nói đùa. Vốn vị trí của Lâm Giai Thần đã khó cạnh tranh với nhóm nhất ca nhất tỹ, có lời này của Phùng Nhất Khê, chuyện của Lâm Giai Thần là ván đã đóng thuyền, không thể thành."

Triệu Vũ Lâm cười nói: "Vây chị thật tuyệt." Lâm Giai Thần khiến La Thiên phải vào bệnh viện nhưng không hề nói một lời xin lỗi, La Thiên làm vậy cũng coi như tự mình giúp mình báo thù.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Chia Tay Hằng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48

Edit: Linh Nguyệt

La Thiên xử lý xong việc của tạp chí, hôm nay không có công việc gì, vẫy vẫy tay chào Triệu Vũ Lâm, quyết định về trước.

Triệu Vũ Lâm không giống La Thiên, lúc cô nhàn rỗi sẽ đi tìm tài nguyên chấp nối. Hôm nay ký xong với tạp chí liền phải tra một số phương diện khác, cho nên vội vàng chào La Thiên rồi lên lầu.

La Thiên hồ Lâm Giai Thần một phen, tâm tình tốt, đi đường nhẹ nhàng như đi trên gió, một đường đi tới cửa lại nhìn thấy Lâm Phi, dọa cô hoảng sợ không ít.

"Chào cô." Lâm Phi đã chào hỏi, La Thiên chỉ có thể đáp lại.

"Cô quen Phùng đại ca sao?" Lâm Phi tiếp tục hỏi.

La Thiên lắc đầu, Lâm Phi hình như không tin, nhưng tính cách lại không tính mạnh mẽ, không dám ép sát quá mức. Nhịn đến đỏ cả mặt mới mở miệng hỏi: "Nếu đã không quen biết, vì sao Phùng đại ca lại nguyện ý giúp cô?"

La Thiên sững sốt, Lâm Phi đây là thích Phùng Nhất Khê? Không thể nào?

"Thật sự không quen biết, tôi ngày đó hần tới công ty mới gặp lần đầu tiên." La Thiên cũng không nghĩ muốn gây hiểu lầm, giải thích.

Lâm Phi nửa tin nửa ngờ nhìn cô, La Thiên buồn cười nói: "Kỳ thật, dù tôi có quen hắn cũng chẳng sao cả!"

"Nhưng cô đã có Đường tổng rồi." Lâm Phi nói.

"Vậy thì không thể làm bạn bè sao?" La Thiên kỳ quái.

Lâm Phi nhìn La Thiên một hồi lâu mới nói: "Cô không thể một chân đạp hai thuyền."

La Thiên nhú mày: "Cô nói thật là kỳ lạ, tôi có làm cái gì đâu? Tôi còn không thể nói chuyện với người ta? Nói chuyện cùng chính là câu dẫn à?"

Lâm Phi nhìn khuôn mặt của La Thiên, trong lòng nghĩ, vì cô xinh đẹp đó!

La Thiên nhìn Lâm Phi đầy hoài nghi: "Tôi còn có việc, đi trước!"

Hai người không tính là có giao tình nhiều, La Thiên cũng không muốn cùng cô ấy nói này nói nọ, xoay người muốn chạy.

Lâm Phi nhú mày nhìn La Thiên, cô không thể tưởng tượng được, rõ ràng người trong công ty nói La Thiên chỉ là một cái bình hoa. Đường thích cô ấy, ngay cả Phùng đại ca cũng xem trọng mà liếc mắt một cái. Như vậy... Không phải rất kỳ quái sao?

Số lần La Thiên chạm mặt Lâm Phi không ít, nhưng chân chính giao lưu cũng không nhiều. Bao gồm cả lần này, hai người chỉ đối thoại đơn giản liền tách ra, cho nên La Thiên đương nhiên không biết, hai lần đối thoại này, đối với cô và đối với Lâm Phi, đại biểu cho cái gì? Sau này khi La Thiên đã biết, cũng chỉ cảm khái một tiếng, loại đồ vật gọi là vòng sáng nữ chính này, quá con mẹ nó yếu ớt!!!

Lúc La Thiên về đến nhà, La Tuấn đã nấu cơm xong. Đường Diễn cũng đã tới. Thời điểm Quốc khánh, không phải toàn bộ nhân viên công ty Đường Diễn đều nghỉ, vẫn có mấy bộ phận khẩn cấp hoặc tất yếu còn đi làm, những người khác đều nghỉ ngơi, việc Đường Diễn của không nhiều lắm, thời gian nghỉ ngơi khá nhiều.

Buổi chiều, Phùng Nhất Khê mang theo sản phẩm đi tìm Đường Diễn, không tìm được.

Phùng Nhất Khê còn hỏi thư ký Kiều: "Đường tổng đi đâu rồi?"

"Nghỉ Quốc khánh!"

Phùng Nhất Khê liền cười: "Cô không cần nghỉ sao?"

Ánh mắt thư ký Kiều lập tức lạnh băng vô tình: "Tặng ca."

Phùng Nhất Khê nhin cười, oán niệm của thư ký Kiều quá lớn, hẳn chỉ có thể nói: "Tặng ca ngày Quốc khánh, tiền lương nhất định rất cao!"

Thư ký Kiều lạnh lùng đáp: "Không muốn!" Cô chỉ muốn nghỉ, đã lâu cô không được nghỉ rồi.

Đương nhiên, quá trình này Đường Diễn không hề hay biết. Hôm nay hẳn có ý tới đây là vì có việc muốn nói với La Thiển.

"Bọn buồn người?" La Thiển kinh ngạc mà ngẩng đầu.

Đường Diễn gật đầu, nói: "Cảnh sát Mông đã bắt được người, yêu cầu cô chỉ ra và xác nhận lại một chút."

La Thiển không ngờ được sẽ có thể bắt được người, cô vốn tưởng việc này là bất khả thi. La Thiển kinh hi nói: "Được! Đương nhiên đi, có thể bắt được người, đối xã hội mà nói là một chuyện rất tốt!"

La Thiển tuy không suy nghĩ hay tình cảm của bậc anh hùng hi đó nhưng loại như bọn buồn người này vẫn khiến người ta lo sợ. Nếu có thể trừng trị họ theo pháp luật, La Thiển rất vui lòng trợ giúp một tay.

"Chúng ta chỉ cần chỉ ra và xác nhận? Có thể bị nhận ra không? Chẳng phải nói bọn buồn người đều là một tập đoàn sao?"

Đường Diễn gõ đầu cô, bắt đầu đi giải thích: "Lúc cô chỉ ra và xác nhận sẽ cách họ một tấm kính một chiều, chỉ có cô có thể nhìn thấy bọn họ, còn bọn họ không nhìn thấy cô. Lại nói, tuy rằng là một tập đoàn lớn, nhưng có thể bắt được một người tính một người đi! Nhỏ cô tận gốc cũng đâu có dễ."

La Thiển cười, rung đùi đắc ý nghĩ tưởng, đúng vậy! Năng lực lớn mới làm được việc lớn, mình chỉ chỉ ra và xác nhận, cũng coi như làm một chuyện tốt.

"Tiểu Tuấn muốn đi không? Đi du lịch, thành phố Nam Đan là một điểm du lịch." La Thiển xoay người hỏi La Tuấn.

La Tuấn lắc đầu, hẳn không nên đi làm bóng đèn, hơn nữa hẳn cũng nhìn ra, lần này mấy người kia bị bắt rõ ràng là do anh rở xuất lực. Bằng không người ta sao lại không liên hệ với chị mình mà trực tiếp báo cho anh rở?

Đường Diễn quả thật dùng tiền xuất lực, hẳn tự nhiên sẽ không thừa nhận đây là vì La Thiển, cho nên hẳn cảm thấy đây là vì... công hiến cho xã hội chủ nghĩa.

Đúng, giữ gìn xã hội, mỗi người đều có trách nhiệm!

Quốc khánh đến, thành phố Nam Đan tấp nập biển người, Đường Diễn mang theo La Thiển đến Nam Đan. La Tuấn cuối cùng vẫn không đi, người của cục cảnh sát không nhiều lắm, bọn buồn người bắt được chẳng qua chỉ là một ít lâu la, sau khi La Thiển chỉ ra và xác nhận thì trình tự cơ bản đã xong, có thể đặt hình phạt.

Đây chỉ là nốt nhạc đệm nhỏ khi hai người tới Nam Đan, vốn định ở Nam Đan du ngoạn một chút, cuối cùng lại bị một cuộc gọi của La gia phá vỡ.

Người gọi đến là mẹ La, trong giọng nói còn có chút mời mọc.

"Thiến Thiển, Quốc khánh con có được nghỉ không?" Minh tinh không có ngày nghỉ, quốc khánh cũng vậy, chỉ là La Thiển vừa hay dịp quốc khánh không có thông cáo, cho nên nếu cô muốn rồi đi thì chỉ cần báo một tiếng cho Triệu Vũ Lâm là được.

"Làm sao vậy ạ?"

"Bà nội con sinh bệnh phải nằm viện, con trở về nhìn xem đi!" Mẹ La nói.

La Thiển yên lặng trong chốc lát rồi nói: "Con biết rồi."

Truyện được đăng tại wattpad @dwlazp

La Thiển không thích người bà nội này, thấy tiền liền sáng mắt, lòng tham ích kỷ, da mặt dày như cái mo. Thật ra bất kể là ai, tính cách và tâm tính đều là do đường dục mà thành, phần lớn mọi người đều tuân hoàn theo những lời "nhân chi sơ, tính bản thiện".

*Nhân chi sơ, tính bản thiện: là đạo lý mở đầu trong quyển Tam Tự Kinh của Trung Quốc, câu này có ý nghĩa là Con người sinh ra bản tính ban đầu vốn thiện và tốt lành, khi lớn lên, do ảnh hưởng của đời sống xã hội mà tính tình trở nên thay đổi, tính ác có thể phát sinh, do đó cần phải luôn được giáo dục, giữ gìn và rèn luyện cho đời sống lành mạnh thì tính lành mới giữ được và phát triển, để tính dữ không có điều kiện nảy sinh.

Nhưng trên thế giới này có hàng ngàn hàng vạn người, mỗi người đều có nhân cách của mình, tâm tính của mình, cuộc sống của mình, lựa chọn của mình, đường về của mình, cùng với kết quả cuối cùng khác nhau.

Nguyên chủ trời sinh không phải là một người không biết xấu hổ như vậy, cuộc sống của cô giống như cuộc sống của một người nông dân bình thường, cha anh tuấn nhưng thành thật, mẹ mỹ lệ nhưng nhu nhược. Một cái tổ hợp như vậy, lại phải chịu đày nghiến của bà nội La, ở dưới thời đại vô cùng coi trọng hiếu đạo, hơn nữa sinh hoạt không dễ, mới tạo nên nguyên chủ.

Cuộc sống của ba mẹ La là có thể tưởng tượng được, sinh con gái lớn quá thành thật, từ sau khi chân bị tật thì càng thêm tự ti hướng nội. Chính trong hoàn cảnh như vậy, nguyên chủ sinh ra.

Không tranh thì phải đối bụng, trong nhà không ai dùng được, nhưng thân thích lại quá không thể không lo lắng. Nguyên chủ còn nhỏ tuổi kỳ thật có thể làm cái gì?

Ngoại trừ khóc, nguyên chủ cái gì cũng không thể làm, sẽ ở lúc bà nội La tới muốn đồ vật sẽ khóc lớn nói đã đối bụng, khi bác gái La tới vay tiền la lối khóc lóc lăn lộn. Lớn hơn một chút, nguyên chủ trưởng thành hơn, sẽ đứng ở cửa cãi nhau với bác gái La, sẽ ngồi đối diện đi La há mồm chàm chọc.

Chờ nguyên chủ lớn hơn chút nữa, ba mẹ La càng không lay chuyển được, tính cách nguyên chủ bởi vậy mà hình thành.

Nguyên chủ tới công ty Đường Diễn bị ném ra vài lần, lần sau vẫn sẽ tới, người khác mắng nguyên chủ không biết xấu hổ, nguyên chủ lại cảm thấy sỉ diện không đem lại được thứ mình muốn. Nhưng trong lòng lại thực hâm mộ những người không giống mình đó, cao quý ưu nhã, vì vậy liều mạng học theo bọn họ.

Nhưng tóm lại, kiêu ngạo và khả năng đề đảc tội người ta đều đã khắc vào tính cách của nguyên chủ.

Cho nên, nhớ tới những chuyện đó của nguyên chủ, La Thiên liên không thích nhà họ La kia. Nhưng bà nội sinh bệnh nằm viện, lại không thể không quay về. Cho nên, La Thiên lại gọi điện thoại kể sơ qua về tình huống cho La Tuấn.

Đường Diễn không đi cùng, thân phận của hắn đến không tính là bạn trai chính thức, có chút danh không chính ngôn không thuận, hơn nữa mang theo Đường Diễn về cũng không biết nói sao với ba mẹ La.

Cho nên, La Thiên một mình mang theo La Tuấn trở về.

Quê của nguyên chủ ở thôn Cam Lâm huyện Long Nam, sau khi cải cách Trung Quốc mở ra, phát triển tương đối ổn định.

Vùng này khi họ cò gậy, phát triển lại chậm, người trẻ tuổi trong thôn chỉ có thể đi ra ngoài lang bạt. Đến khoảng ba mươi năm trở lại đây, thôn Cam Lâm mới bắt đầu phát triển nhanh chóng. Không ít người ở bên ngoài kiếm lời bắt đầu gửi tiền về, chính phủ cũng bắt đầu coi trọng phát triển nông thôn, thôn Cam Lâm mới chậm rãi có đường xi măng, có nhà mới, thậm chí là các loại phương tiện giải trí.

La Thiên hiện giờ tuy dặn lòng để dành tiền mua nhà nhưng sinh hoạt ngày thường vẫn không quá bạc đãi bản thân mình. Cô không lãng phí, nhưng vẫn thuê xe từ trấn trở về, từ đó về nhà mất ít nhất nửa giờ.

Mẹ La mẫu thấy La Thiên trở về, khoẻ miệng khẽ nhếch lên, rất muốn nói đi xe ôm chỉ cần năm đồng tiền, con ngồi xe ô tô sẽ mất ít nhất hẳn mười đồng đấy!

"Mẹ." Thấy mẹ La, La Thiên lập tức cất tiếng gọi, La Tuấn cũng xuống xe, nhìn về phía đó.

Trong lòng mẹ La bách chuyển thiên hồi nhưng nghe được con gái kêu to vẫn cười ra mặt đáp lại: "Đây! Đây!"

Mẹ La mang theo hai người về nhà, bởi vì biết hôm nay con trai con gái sẽ về nên đã làm một bữa tiệc lớn.

La Thiên trở về liền phát hiện tình huống trong nhà cùng trong trí nhớ có chút không giống nhau, bên ngoài có một phòng làm tạm bằng lá sắt, đồ vật cũ trong nhà cũng ít đi khá nhiều. Thật giống như... dọn sạch?

Ba La từ phòng bước ra, thấy La Thiên và La Tuấn thì cười vui vẻ: "Đã về rồi sao? Nhanh, nhanh, ăn cơm đi."

Thấy biểu tình của ba La, La Thiên liền biết tình huống của bà nội không quá nghiêm trọng.

La Thiên hỏi: "Sao trong nhà lại thiếu nhiều đồ như vậy ạ?"

Mẹ La cười nói: "Qua mấy ngày nữa sẽ dọn hết đi, chúng ta dựng tạm trước mấy tấm sắt. Trời đang dần mát mẻ, đến lúc ấy mẹ và ba con dọn qua đó, nhà có thể phá đi xây lại."

Ba mẹ La vẫn ở nhà làm bằng đá, hiện giờ trong thôn khắp nơi đều xây nhà gạch, chỉ có một ít người già còn ở nhà đá. Với độ tuổi của ba mẹ La, nhà đá đã gần bó với họ rất lâu rồi.

La Thiên gật đầu nói: "Đến lúc đó con sẽ đưa thêm một ít tiền, chúng ta cùng nhau trang hoàng lại!" La Thiên nói rất bình đạm. Đã xuyên vào thân thể này, cô nên gánh vác nghĩa vụ và trách nhiệm của nguyên chủ.

"Không cần, con cứ giữ lại tiền. Ba con tìm người quen, tiền lần trước con gửi đủ để chúng ta xây một đồng nhà. Sau này con về, chị con về, hay là Tiểu Tuấn muốn lấy vợ đều dễ nói chuyện. Tiền này, là mẹ vô dụng, để con phải bỏ ra." Nói tới đây, mẹ La thở dài, ba La càng yên tĩnh.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Chia Tay Hằng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 49

Edit: Linh Nguyệt

La Thiên cười nói: "Mẹ nói cái gì đấy? Con cũng là một thành viên trong nhà, chẳng lẽ về sau con muốn về, Tiểu Tuấn còn có thể không cho con về sao? Hiện tại con có năng lực, con có thể, tiền sửa sang lại nhà cửa con còn lấy ra được."

Ba La lắc đầu nói: "Con cứ giữ lại đi, hai mươi vạn này ba đã thương lượng tốt với bọn họ, đủ để xây nhà rồi. Chúng ta tạm thời không cần trang hoàng, đến lúc đó ba tự mua sơn về sơn là được, sơn vài tầng lên, ở tự nhiên cũng sẽ thoải mái thôi. Chờ sau này Tiểu Tuấn lấy vợ, chúng ta lại trang hoàng lại, hiện giờ mà trang hoàng thì đến lúc

đó chắc cũng không còn tốt nữa!" Ba La nở nụ cười hiền hậu.

La Thiên cũng cười cười, ba La từng ở trong công đội trang hoàng cho nên có quan hệ, xây nhà có thể được giá ưu đãi, trang hoàng cũng vậy. Chỉ là chờ về sau trang hoàng cũng sẽ không đắt hơn, La Thiên cảm thấy hoàn toàn ở phạm vi cô có thể gánh vác được.

Ba La lại nghĩ, La Thiên đã lo cho học phí của Tiểu Tuấn, mình không thể lại dùng tiền của con gái. Mấy năm nay mình nỗ lực một phen, mấy vạn vẫn là không có vấn đề. Đến lúc đó tự mình đi xem, đem nhà ở trang hoàng lên chút, việc này ba La đã thương lượng tốt với mẹ La.

"Đúng rồi, bà nội thế nào ạ?" La Thiên đang ăn cơm đột nhiên nhớ ra hỏi đến, tay nghề mẹ La không tồi, buổi tối nấu cơm có cá có thịt có canh, vô cùng phong phú.

La phụ thờ dài, nói: "Bà nội con không có trở ngại gì, chỉ là la hét muốn con trở về nhìn xem, nói không trở lại là không hiểu thuận. Hiện tại còn nằm ở bệnh viện nằm, bác gái con đang trông."

La Thiên sùng sốt, hỏi: "Bác gái?" La Phụng Lan?

Ba La gật đầu nói: "Bác gái con lần này sau khi từ thành phố về không biết đã nói gì với bà nội con mà mấy hôm trước bà nội con chạy tới nhà chúng ta vay tiền. Chúng ta không đồng ý, bà nội con liền đi mình đi tìm, thấy được thẻ ngân hàng của mẹ con, bị mẹ con cướp về, không cẩn thận ngã xuống đất. Sau đó liền không đứng dậy, ba và mẹ con chỉ có thể đưa bà đến bệnh viện. Bác sĩ nói không có việc gì nhưng bà nội con lại không chịu xuất viện. Bệnh viện thiếu giường, vốn dĩ muốn cưỡng chế bắt bà con xuất viện, bà liền ở bệnh viện nháo lên, bệnh viện không có cách nào, đành mặc kệ bà."

La Tuấn cười cười: "Phí nằm viện ai trả ạ?"

Ba La xấu hổ cười: "Bà nói là chúng ta đẩy ngã, bắt chúng ta trả." Một ngày tốn mấy trăm không công, ba La lòng đau như cắt.

La Thiên nhướn mày: "Ồ phòng bệnh thế nào ạ?" Bệnh viện huyện Long Nam vẫn chưa xây mới, hiện tại một phòng có bảy, tám người bệnh, hoàn cảnh vừa dơ vừa loạn, trừ khi sinh bệnh chứ không một ai nguyện ý ở lại nơi đó.

Mẹ La tức giận nói: "Phòng bệnh một người, một ngày tốn 230 tệ." Mẹ La mỗi khi nói đến cái này liền thấy giận.

La Thiên đã hiểu đại khái toàn bộ câu chuyện là như thế nào. Cũng khó trách phải gọi La Thiên trở về, loại tình huống này đối với ba mẹ La đều chỉ có hại. Người La gia cũng chỉ kiêng kị La Thiên, La Thiên ngẩng đầu nhìn trời, ăn cơm thôi! Ăn xong rồi ngày mai đi xử lý.

Mẹ La là người không có chủ ý, ăn không ít một nhưng vẫn cho bọn họ trưởng thành một cách toàn diện nhất, tuy bởi vì điều kiện mà không thể cho bọn họ cái tốt nhất.

Ăn cơm xong, La Thiên đến trước phòng lá sắt nhìn nhìn, sau đó nhớ kỹ phải trang bị điều hòa. Thời tiết tháng mười vẫn chưa chuyển lạnh, ở nơi này không khác gì bếp lò. Mùa đông phía nam, thời tiết lạnh và khô, La Thiên chuẩn bị mua một cái điều hòa công suất lớn đặt ở trong phòng lá sắt. La Thiên đã bước vào thư, cho dù có điều hòa vẫn sẽ ời bức.

La Thiên nghĩ hai ngày này ở nhà sẽ gọi người tới làm tạm một tầng tường cách nhiệt bên ngoài máy tắm sắt, mua điều hòa, chú ý phong kín một chút. La Thiên nhìn một vòng bao quát, nghĩ kỹ rồi muốn giao một ít phí trang hoàng phòng lá sắt.

Ba mẹ La lại không nghĩ tới cái này, bọn họ cái khổ gì mà chưa có ăn qua? Ba La ở thời tiết 38,9 độ vẫn làm ruộng, vẫn ở công trường dọn gạch, ở tại phòng lá sắt ời bức này cũng không cảm thấy khó khăn.

Buổi tối, mẹ La mẫu dọn dẹp xong xuôi liền lôi kéo La Thiên đóng dài lẳng nhặng nói một đồng chuyện, hỏi La Thiên mấy năm nay sống thế nào. Cô chỉ nói chuyện tốt, không kể chuyện xấu.

Mẹ La yên tâm hơn một ít, nghe La Thiên nói gần đây số tiền kia đều kiếm được từ một lần tham gia show thực tế, cười tít cả mắt.

Truyện được đăng tại [wattpad @dwlazp](#)

"Vây là tốt rồi, mấy năm nay con đột nhiên chậm rãi nổi tiếng, mẹ và ba con đều vui vẻ. Con không cần giống chúng ta, mỗi ngày bận rộn kiếm sống khổ cực. Mẹ và ba đều không có bản lĩnh, trước kia cũng đã nhìn qua cái kia. Chúng ta xem không hiểu, nhưng thấy con chỉ ở bên trong làm chút việc nhà nông là có thể kiếm được nhiều tiền như vậy, nghĩ con có thể như vậy, cũng là khổ tận cam lai*. Hiện tại mẹ không lo lắng nhiều nữa, con nguyện ý nuôi em ăn học, nó đi lại trong thành phố, cũng yên tâm hơn. Chỉ có Diễm Diễm, trong lòng mẹ ghen đến phát cuồng. Nhưng cuộc sống chính là như vậy, mẹ có ba đứa con, hai đứa có thể có tiền đồ, đã thực tốt rồi." Mẹ La nói xong, hai mắt cũng đỏ.

*Khổ tận cam lai: hết khổ cực nên giờ được sung sướng

La Thiên liền biết có lẽ là La Diễm bên kia lại làm ầm ĩ: "Có phải nhà chồng chị lại nháo không?"

"Cũng không hẳn, cuộc sống là như vậy mà. Có lúc răng còn cắn phải lưỡi, qua đi sẽ tốt cả!" Mẹ La không nói quá nhiều, La Thiên hiện giờ trong thành phố, nghe bác gái nó nói là đã có nhà ở.

Mẹ La không thấy La Thiên nói qua, nhưng nghĩ một năm gần đây, La Thiên lên TV không ít, chắc cũng đủ tiền mua một căn hộ. Bà không biết giá nhà ở thành phố, cũng không biết nữ diễn viên n hào như cô có thể kiếm được bao nhiêu tiền, dù sao La Thiên lên TV đã rất ghê gớm rồi. Loại người này là kiếm một đồng tiền, ở thành phố có nhà cũng không hề kỳ quái.

Như vậy La Thiên là người có tiền đồ nhất trong nhà bọn họ, về sau phải gả cô cho người ở thành phố, sống trong thành phố. Ở nông thôn này quá hỗn loạn, việc ở đây không nhất thiết phải cho La Thiên biết, ngay cả La Tuấn đối với việc nhà chồng La Diễm cũng không biết quá kỹ càng tí m.

La Thiên không hỏi, trước giải quyết xong việc của bà nội rồi hẵng nói tiếp.

Ngày hôm sau, La Diễm tới, cô không thân với bà nội nên tới La gia bên này cùng đi chào hỏi. Mẹ La cũng không kêu cô đi trước, La Diễm chính là chờ em trai em gái trở về rồi cùng đi.

La Diễm rất xinh đẹp, La Thiến cùng La Diễm lớn lên có năm, sáu phần giống nhau, đều là mỹ nữ Giang Nam. Tính cách La Diễm nhu hòa, so với La Thiến càng thêm dịu dàng chọc người thương, chỉ là ăn mặc quá mức quê mùa, đi đường lại khập khiễng, nháy mắt liêm mắt không ít điểm.

Nhưng La Diễm ngồi ở bên kia, chỉ mặc áo vải quần vải cũng vẫn giống như một bức họa, cho dù không phải mỹ nhân thời thượng thì cũng là vu vật* nông thôn. La Diễm gả cho Vệ gia cùng thôn, Vệ gia là từ bên ngoài tới, định cư ở thôn Cam Lâm.

*Vu vật: Thứ hiếm lạ, rất quý; Chỉ người đàn bà đẹp ít thấy. (Thivien.net)

Cha Vệ trước kia là công nhân viên chức, mẹ Vệ là giáo viên, bọn họ sinh con trai Vệ Quân là sinh viên, điển hình cho việc mẹ bảo gì con nghe nấy. Xã hội hiện giờ xã hội, phụ nữ gả đi ra ngoài không khó, ly dị cũng không khó, cho nên yêu cầu cũng nhiều.

Phần lớn phụ nữ đều không thích con trai quá dựa dẫm vào mẹ. Trong nhà Vệ Quân điều kiện không quá khổ, lại là con một, ánh mắt ba người Vệ gia đều có chút cao.

Cứ thế kéo dài tới khi Vệ Quân 29 tuổi. Ở trong thôn, 29 tuổi đã là lớn tuổi, Vệ Quân lại không có nghề nghiệp chính, chỉ làm công bên ngoài. Sau lại thích La Diễm, La Diễm tuy là người quê nhưng lại lớn lên đẹp, Vệ Quân vừa lòng, nhất mực muốn cưới, hôn sự này cứ như vậy thành.

Lúc La Thiến xuống dưới, La Diễm đang cho con trai Vệ Ngọc Đào ăn sáng, La Diễm thấy La Thiến liền cười nói: "Hôm nay không ngủ nướng à?"

La Thiến ngập một cái rồi nói: "Em muốn xuất phát sớm một chút! Tiểu Đào Đào cũng tới rồi?"

Vệ Ngọc Đào lớn lên đáng yêu, trắng trẻo mập mập, rất an tĩnh, La Thiến cũng thích, khi trở về có mua cho Vệ Ngọc Đào một người máy, liền lấy ra đưa cho hắn.

Vệ Ngọc Đào ngượng ngùng nói cảm ơn, La Tuấn rất nhanh cũng xuống.

Cả nhà ăn xong, La Thiến lên lầu thay một bộ quần áo xấu xí rồi gọi xe tới bệnh viện trên huyện bệnh viện.

Khi một nhà La Thiến đến, bà nội La đang ngồi ở trên giường ăn bữa sáng mà đầu cả La Phụng Lan mua ở bên ngoài.

Thấy một nhà La Thiến, bà nội La vô cùng không vui mà nói: "Hiện tại mới đến, có phải chờ tôi chết rồi mới về không?"

La Thiến nhàn nhả đáp: "Đây không phải là rất có tinh thần sao?"

La Phụng Lan chớp chớp mắt nhìn bà nội La, bà nội La liền hỏi: "Nghe nói mày ở thành phố đã mua nhà ở?"

"Nghe ai nói? Đó là con thuê." La Thiến trả lời.

Bà nội La quát: "Thuê cái gì, bác gái mày đã hỏi qua, nhà kia là mày đứng tên. Còn muốn gạt ai? Nhà kia chắc tốn gần hai ngàn vạn?"

Ha ha, quý như vậy cơ à? Bản thân La Thiến cũng không biết căn hộ kia của mình trị giá bao nhiêu tiền, đột nhiên nghe thấy cũng bị dọa sợ luôn.

"Không biết! Con thuê mà, một tháng chỉ tốn 3200 tệ, giá nhà bao nhiêu làm sao con biết?" La Thiến nhất mực chối, bà nội La cũng không có biện pháp.

Liền hỏi: "Bác gái mày vay tiền sao mày không cho mượn?"

La Thiến buồn cười: "Không có tiền!"

Bà nội La quát to: "Mày một tháng ở nhà thuê 3200 tệ mà còn nói không có tiền?"

Ba La tức giận nói: "Mẹ, Thiến Thiến ở trong thành phố vốn không dễ dàng, chưa kể còn là anh cả, nhà con chết cũng không cho mượn."

"Mày nói cái gì? Tước kia không phải mày cùng anh cả mày lớn lên sao?" Bà nội La cực kỳ tức giận.

La Thiến cười lạnh: "Anh em thân thiết nhì! Lúc chị gái con bị thương bác cả còn có thể nhẫn tâm không cho vay tiền, bà nội dựa vào đây cho rằng nhà con sẽ cho vay?"

"Nhà đầu kia không may mắn thôi, khi đó nhà ai cũng không dư dả, chả lẽ chỉ vì một đứa con gái như nó mà tốn hết sạch tiền của trong nhà?" Bà nội La trọng nam khinh nữ, vô cùng trọng nam khinh nữ.

La Thiến liền cười: "Ai ôi bà của con, bà đã không thích con gái thì còn vay tiền con làm cái gì? Đừng nói không có, dù con có thì thả ném xuống sông cũng sẽ không cho bác cả mượn. Nếu không, bọn con gái như chúng con có thể gây thất vọng như bà mong chứ?"

"Mày nói cái gì đây, tao là bà nội mày, nuôi lớn bọn mày rồi bọn mày lấy tiền đưa tao, đó là thiên kinh địa nghĩa*." Tư tưởng của bà nội La là tư tưởng của người đã từng bị áp bức, bị bạo hành, cuối cùng cũng học xong cách bạo hành người khác.

*Thiên kinh địa nghĩa: Đúng lý hợp tình

"Thực xin lỗi, con là do ba mẹ con nuôi lớn, không liên quan tới bà nội. Chẳng phải lúc con còn chưa sinh ra thì đã phân nhà rồi sao?" La Thiến đáp.

Nguyên chủ không dễ bắt nạt, từ nhỏ liền thích đối nghịch với một nhà bác cả, bà nội La đánh nguyên chủ, ba La có thể đồ mắt tới liều mạng. Dần dà, hai nhà cãi nhau, La Thiến chiếm được lợi thế, bà nội La chỉ có thể tức giận mà không làm được gì.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Chia Tay Hằng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50

Edit: Linh Nguyệt

Bởi vì như vậy, bà nội La liền học cách nói chuyện với La Thiến, chiến đấu kịch liệt.

"Trả tiền thuốc men trước đi, bác sĩ tới giục rồi đây." Bà nội La vẫy vẫy tay với La Thiến.

La Thiến quay đầu, nói: "Con lại không phải là con gái của bà, bà sinh bệnh nằm viện thì phải để con bà trả viện phí, liên quan gì đến con?"

"Vậy để ba mẹ mày đi thanh toán!" Bà nội La lạnh mặt nói.

"Tuy lúc chia nhà bà nội đã ở cùng bác cả, giờ bà sinh bệnh thì ba con cũng không thể không hiếu kính. Nhưng làm gì có đạo lý một mình ba con trả tiền như vậy chứ! Dựa theo giấy tờ, viện phí để bác cả tự trả trước, mỗi ngày chia viện phí làm ba phần, bác cả, ba con và chú út mỗi người một phần."

Bà nội La lúc ấy phân đến nhà La đại bá, chiếm mọi đồ vật, còn nói là để về sau đường lão lúc cần xem bệnh uống thuốc đều không cần ba La gánh vác.

"Cái gì mà chia ra? Tao là ở nhà mày bị mẹ mày đẩy ngã." Bà nội La lớn tiếng nói.

Mẹ La nghe xong liền đỏ mặt, trong thế kia chính là hai mươi vạn La Thiến gửi về cùng tiền tiết kiệm trong nhà nên mẹ La mới liều mạng cướp về.

"Thì sao ạ?" La Thiến tỏ vẻ không sao cả nói, bà nội La lập tức nguyền người.

La Thiến nhìn bà nội La nói: "Bà ở nhà con xảy ra chuyện nằm viện, muốn nhà con trả tiền. Được! Lần này bà ở bệnh viện tốn bao nhiêu tiền, nhà con trả. Nhưng về sau nếu bà sinh bệnh, chỉ cần không phải sinh bệnh ở nhà con, nhà con một phần tiền cũng không đưa."

Dù sao La lão thái bà vốn dĩ không có việc gì, phí phòng cũng chỉ tốn 230 tệ, bà ấy không đau không bệnh, bác sĩ cũng không kê thuốc cho, La Thiến chờ xem bà ấy có thể ở lại tới khi nào.

Bà nội La lập tức choáng váng, bữa sáng vừa mới ăn bị La Thiến chọc cho tức đến nỗi muốn phun ra ngoài. Bà nội La đã sống trong thôn vài chục chưa từng gặp người không biết xấu hổ như vậy lập tức liền cao giọng khóc lớn.

Bệnh viện trong huyện vốn dĩ không lớn, ở ngay cạnh đường cái, dễ gặp người. Một gào này của bà nội La khiến người trên dưới hai tầng đều chạy tới, họ muốn nhìn một chút, là hộ nào thôn nào xảy ra chuyện.

"Tôi khổ quá mà! Tôi khổ quá mà!" Bà nội La bắt đầu dùng đại chiêu mình vẫn hay dùng, một khóc hai nháo ba thất cổ.

Từ cách bà lôi kéo bốn đứa con gái, cách giúp đỡ ba đứa con trai tìm vợ, đến cách giúp con gái gả ra ngoài. Tuổi trẻ cần cò cần trâu chịu đựng, hiện tại con cái đều đã lớn, bà dựa vào đứa con cả, đứa thứ hai không những không hiếu thuận, bà còn nghĩ muốn từ hấn.

La Phụng Lan này giờ đứng một bên vừa nghe thấy liền muốn vỗ tay, còn không phải sao? La lão thái thái từ trước đến nay đều ở nhà bà ta, chú hai mỗi năm tuy giao chút tiền nhưng còn không phải là nhà bà ta hầu hạ sao?

Một nhà La gia trực tiếp choáng váng, ba La nhìn hai người, sắc mặt vì tức mà trắng bệch.

Cửa đám người vây quanh chỉ chỉ trỏ trỏ, bà nội La vừa gào khóc vừa nói, La Thiến cứ đứng ở đó nhìn bà ấy khóc. Bà nội La còn đang khóc lóc, người đứng ở cửa còn chưa kịp mở miệng khuyên, La Thiến cũng khóc theo.

Mắt cô đầy lệ, vô cùng thâm tình nhìn bà nội La, giọng nói run rẩy tràn đầy chân thành.

"Bà nội, chúng con biết bà sống không quá tốt. Là do chúng con không có bản lĩnh, không nên trước lúc bà phân nhà khiến bà không thích ba con! Đất của ba con đều đã đưa cho bác cả, một phần tiền bà cũng không đưa cho ba con, ở trong thôn như vậy chính là chứng minh từ này về sau không cần ba con hiếu thuận. Nhưng con biết, đó là vì bà tức giận, bà vẫn cho ba con ít đất để mẹ con lấy của hồi môn của mình xây nhà trên đó."

"Bà lại nói muốn ba mẹ con mỗi năm hiếu kính bà, ba con là người hiếu thuận, lúc phân nhà lời bà nói chắc không phải là lời thật lòng. Ngày mùa đi làm nông rồi tới công trường, khi đó một năm cũng chỉ kiếm được mấy ngàn, ba con mỗi năm đều đã đưa bác cả một nửa. Bà còn ngại không đủ, ba con lại một lòng muốn hiếu thuận, dùng cả của hồi môn của mẹ con. Còn có mấy đứa chúng con, ba con chỉ có thể bắt hiếu đem một nửa tiền lương để lại cho chúng con."

Bà nội La há mồm nằng: "Mày nói bậy."

La Thiến mở to mắt tỏ vẻ không thể tưởng tượng được, giống như đã bị tổn thương, khóc càng thương tâm: "Bà nội, nếu bà có thể không thích nhưng sao bà có thể nói con nói bậy chứ? Mỗi lúc ba con đi đưa tiền, người trong thôn đều biết. Nếu không, nếu không... Nếu không chị con sao có thể bị thương? Đầu năm gửi tiền đi, chị bởi vì năm mới ham chơi bị ngã, lúc đó ba con đi vay tiền mà các người không cho mượn. Nếu không phải hàng năm hiếu kính bà, ba con sao đến cả tiền trị thương cho chị con cũng không có?"

"Con biết, đó là chuyện của quá khứ, bà chỉ hy vọng ba con và bác cả chú út thuận hoà. Con sẽ khuyên ba con, dù sao cũng là anh em ruột thịt, việc kia đã qua lâu như vậy rồi. Nhưng bà muốn chúng con đưa tiền trong nhà con thật sự không có. Rõ ràng bác cả chú út đều có của cải, vì sao bà năm viện lại chỉ có ba con trả tiền? Mấy ngày nay, ba con còn tìm con vay tiền, con làm gì có?"

La Thiến đi qua nắm lấy tay bà nội La, thâm tình nói: "Con biết bà cho rằng con lừa bà, con biết bà không hiểu. Phụng Bắc đâu giàu có gì, con ở tại tầng hầm tám mét vuông, mỗi ngày đều chỉ ăn mằn thầu dưa muối... Bà đừng nói con ở thành phố lắm tiền, con nơi đó đều là làm công cho người ta..."

La Tuấn rút cuộc hiểu rõ vì sao chị hai mình buổi sáng ra khỏi nhà lại muốn trang điểm, ăn mặc quē mùa như chị cả, tóc tai tán loạn, da biến thành màu vàng đất, còn mang theo một cái kính đen. Ủ, như vậy, ai mà biết chị ấy chính là La Thiên mới nổi trên Weibo gần đây?

Bà nội La bị lời nói của La Thiên dọa cho sững sốt. Bà là cường công, nhưng La Thiên lại dùng trí, nhất thời người ở cửa đứng nghe đầu lòng đầy căm phẫn.

Nói nhiều như vậy xong La Thiên mới giả vờ phát hiện ngoài cửa có rất nhiều người đứng, nhanh chóng nói với mẹ La: "Mẹ, mau đóng cửa lại, việc nhà mình không cần nháo lên cho mọi người biết." Dù sao thì nháo đến như vậy, về sau bà nội còn ở đây được sao?

Mẹ La vội vã đóng cửa lại, La Thiên lau nước mắt nói với bà nội La: "Bà nội mỗi lần đều có thể khóc tình ý chân thành như vậy, con xin bội phục." Mỗi lần cô khóc đều dùng kỹ thuật diễn của mình.

Bà nội La nhìn cô rất lâu mới nói: "Mây trưởng thành rồi, cánh đã đủ cứng, tao không quản được nữa."

La Thiên ngồi xuống cạnh bà, nhẹ giọng nói: "Bà chưa từng có quản quá. Bà nội, làm người đều có ba phần máu mủ ruột rà, bà một hai phải nháo đến mức muốn ba con đoạn tuyệt quan hệ máu từ sao? Khi đó ở trong thôn ba con không dám ngăn đầu, bà thì sao?"

Ánh mắt bà nội La phức tạp liếc nhìn cô một cái, sau đó nói: "Được rồi, chúng ta không cãi nữa, nói chuyện nghiêm túc."

"Bà nói đi ạ!" Còn có nghe hay không là chuyện của cô, La Thiên cười cười, ba La mẹ La nhìn nhau không nói gì rồi ngồi xuống một bên cạnh La Diễm và La Tuấn.

Truyện được đăng tại wattpad @dwlazp

"Bác cả con cũng không phải muốn lấy tiền không trả mà là thật sự không có tiền. Con cũng biết đấy, nó có năm đứa con trai, thằng tư muốn lấy vợ trên thành phố, đừng nói ở trong thành phố, dù có ở trong thôn thì bác cả con cũng không thể ra sức. Trước đó nó cưới vợ cho ba đứa trước đã tốn hết tiền tiết kiệm rồi, vợ thằng tư ở trong thành phố yêu cầu càng cao hơn." Bà nội La chậm rãi nói, khác hoàn toàn bộ dáng như bà lão điên vừa nãy.

"Huống chi thằng năm còn chưa cưới vợ! Nó cũng đã 24 rồi, muốn lấy vợ đã mấy năm nay. Chỉ là vợ thằng tư ở trong thành phố, muốn cái gì sẽ có cái đó. Ta nghe bác gái con nói con hiện tại phát đạt, lên được TV rồi ở nhà lớn. Hai ngày nay ta ở bệnh viện cũng nhìn thấy, nghe nói đó là tiết mục lớn, nhất định kiếm được rất nhiều tiền, bác cả con thật sự khó khăn."

La Thiên yên lặng nghe xong rồi nhàn nhạt đáp lại một câu: "Liên quan gì đến con?"

Bà nội La nhú mày: "Thân thích giúp đỡ cho nhau, chẳng lẽ về sau con sẽ không gặp khó khăn sao?"

La Thiên cười: "Nhà con gặp được khó khăn, bác cả cũng đây có giúp. Vừa rồi con nói đến việc của chị con không phải là nói giỡn, bắt đầu từ lúc bác gái không cho mượn tiền, nhà con cùng nhà bác cả đã không có khả năng giải hòa. Con chưa bao giờ nghe thấy chuyện anh họ muốn kết hôn mà em họ phải ra mặt."

La Thiên liếc La Phụng Lan một cái, tiếp tục nói: "Huống chi anh họ còn có bốn anh em, sao có thể đến phiên một đứa em họ như con đi quân."

"Đó là con không biết, bên thông gia kia muốn một căn nhà trong thành phố cùng một chiếc xe, không có mấy trăm vạn thì không lo liệu được. Dù bác con có năm đứa con trai cũng không giúp được." Bà nội La.

"Mấy trăm vạn?" La Thiên giật mình mở to mắt, mắg: "Việc đó nên để ba mẹ hẳn nghĩ cách giải quyết, con sao có năng lực lớn như vậy? Tận mấy trăm vạn mà còn không biết xấu hổ mở miệng vay con? Nhà con hiện tại còn đang ở nhà đá kia kia!"

Mẹ nó, cô còn tưởng rằng muốn cô giúp đỡ cho vay mười mấy vạn, mấy trăm vạn? Đây là mặt dày như thế nào chứ?

Bà nội La tức giận nói: "Tao biết mình tính chúng mày đều có tiền, mày tham gia một tiết mục không khéo là kiếm được mấy ngàn vạn. Mày đi ngân ấy năm, trong tay nhất định có ít nhất mấy ngàn vạn. Mấy trăm vạn đối với mày mà nói chỉ là số lẻ, nếu không thì mày ở đâu? Đứng rồi, mày còn có bạn trai cơ mà, mày không có thì đi mượn nó là có rồi?"

Ba La mẹ La mở to mắt, Thiên Thiên yêu đương?

"Ai ôi bà nội ơi, bà nói mà không biết ngược mồm! Mấy trăm vạn mà bà bảo là số lẻ? Bà cho rằng tiền là từ trên trời rơi xuống à? Đây là bác gái kể cho bà nhì, quá kém hiểu biết! Lên TV liền được mấy ngàn vạn, con cười chết. Làm mình tính cũng là làm công, rất nhiều người ra ngoài chạy một ngày chỉ kiếm được có 200 tệ. Không biết thì phải hỏi, không cần bác gái nói cái gì bà liền tin cái đó, việc này nói ra quả thật khiến người ta cười đến rụng răng."

La Thiên vừa nói xong, bà nội La liền có chút dao động. Nếu La Thiên thật sự có nhiều tiền như vậy thì thằng hai đã sớm đổi nhà mới, sao phải chờ đến bây giờ?

"Vay lấy tiền xây nhà kia cho chúng ta mượn trước đi." La Phụng Lan rút cuộc không nhịn được mà mở miệng.

Bà nội La cũng nhìn về phía La Thiên, La Thiên cười: "Được, được, hôm nay đã nói vậy rồi. Mấy người biết rõ chúng tôi sẽ không cho mượn thì còn kêu chúng tôi đến đây làm gì! Bà nội cứ tiếp tục ở đây, dù sao cuối cùng nhiều ít thế nào ba con cũng chỉ trả một phần ba. Mấy chuyện khác cũng đừng nói nữa, tình cảm của chúng ta không tốt lắm đâu. Cũng đừng nói về sau xảy ra chuyện gì thì đừng tìm các người, chúng tôi có đi tìm cũng sẽ vô dụng thôi, cho nên về sau sẽ không tìm."

La Thiên nói xong liền nháy nháy mắt với nhóm mẹ La, La Diễm nhanh chóng buông lễ vật, mang theo La Tuấn và Vệ Ngọc Đào đi ra ngoài trước. Ba La đi qua nhìn bà nội La nói: "Về sau tiền đường lâu mỗi năm, nhiều ít thế nào con đều sẽ gửi mẹ. Mẹ có chuyện cứ đến tìm con, nhưng việc của nhà anh cả thì đừng tìm. Việc của thằng út con cũng mặc kệ, con không bán linh, khiến con cái phải chịu ủy khuất, mẹ hẳn là hiểu."

Bà nội La tức đến đau gan, nhưng La Thiên là tâm phúc của người La gia. Cô nói đi, mọi người đều đi, bà nội La ngoại trừ tức giận thì cũng không có cách nào khác.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Chia Tay Hằng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 51

Edit: Linh Nguyệt

Ra khỏi bệnh viện, La Thiên thờ dài một hơi nói với ba mình: “Sức chiến đấu của bà nội giảm xuống rồi!”

Nếu là trước kia, không đạt mục đích thì không bỏ qua. Hôm nay tự nhiên lại có thể bình tĩnh cùng cô nói này nói nọ, quả thực giống như bà lão bảy mươi đã hồ đồ nhiều năm đột nhiên thanh tỉnh lại.

“Nghe nói là tiền trên người bà đã lấy ra hết rồi.” La Diễm nói, việc này La Diễm cũng là nghe cha mẹ chồng trong nhà nói.

La Thiên sùng sốt, bà nội La có không ít tiền dưỡng lão, nếu không với cái phẩm tính của La Phụng Lan sao có thể nguyện ý để một nhà mình phụng dưỡng một lão bà, không có đủ lợi ích là tuyệt đối không có khả năng.

La Tuấn cũng từng nghe ba mẹ mình nói qua, tiếp lời: “Tiền tiết kiệm của bà nội khi đó có rất nhiều, mấy năm nay tiền bị giảm giá trị, phần nhiều tiền tiết kiệm đều không đáng giá nữa. Huống chi, nhà bác cả nhiều con trai, mấy năm trước làm công đều có gửi tiền về, nhưng tới lúc kết hôn sinh con lại tốn kém không ít. Tiền tiết kiệm của bà đều bị bác gái mượn hết, nghe nói hiện tại trên người bà không có tiền.”

La Thiên cúi xuống đất nghĩ nghĩ, không có tiền nên bán khoãn. Đây là một vấn đề hiện thực, nếu hoàn toàn không màng đến tình mẫu tử ruột thịt, có lẽ có một ngày bà sẽ tới cầu ba La.

“Hai ngày nay hai đứa mau trở về đi! Kỳ nghỉ quốc khánh cũng sắp qua rồi.” Mẹ La nói: “Trong thôn vẫn chưa biết con trở về, mẹ chưa nói. Chúng ta đều có quan hệ với từng nhà trong thôn, làm nhà mới vốn dĩ đã hút mất, con lại vừa mới lên TV, trong thôn hiện tại đều nói con có tiền. Đến lúc đó không phải ba đại cô thì chính là tám đại bà, đều muốn tới cửa vay tiền.”

Điều này La Thiên cũng hiểu, thôn bọn họ không lớn, mỗi nhà mỗi hộ đều có quan hệ họ hàng, hướng lên trên mấy thế hệ, có khả năng là có cùng tổ tiên luôn! Người ta tiền đồ kiếm được một đồng tiền lớn thì luôn có người tới cửa vay tiền, muốn không cho mượn cũng không thể nào nói nổi, cho mượn, chẳng lẽ cho mượn cái này lại không cho mượn cái kia?

Trước tiên đưa La Diễm về Vệ gia, sau đó mới trở về La gia. Trưa hôm đó La Thiên liền tìm người tới chỉnh lại phòng lá sắt, đốc công nói một ngày không chuẩn bị tốt, La Thiên thêm WeChat của hắn, đợi hắn chuẩn bị cho tốt sau đó gửi giấy tờ cho cô, cô sẽ gửi tiền. Đốc công cũng là người cùng quê, La Thiên không sợ bị lừa, loại quan hệ ngăng đầu không thấy cúi đầu thấy này đều sẽ chỉ lấy thêm chút phí thôi.

Sau đó ăn cơm xong, cô cùng La Tuấn đi xem điều hòa, phòng lá sắt không lớn, phải chọn loại vừa phù hợp vừa mát mẻ. Chính là loại để trên mặt đất, La Thiên cảm thấy ở mấy phạm vi linh tinh đều chấp nhận được, liền chọn cái này.

La Thiên phải đi trong ngày, người ở thôn vẫn phát hiện La Thiên đã trở lại. Nhưng không có tới vay tiền, chỉ là vậy xem một chút, bà nội La bên kia cũng xuất viện hôm nay, La Thiên thấy nhà không còn việc gì nữa, cùng La Tuấn thu dọn một chút, trưa hôm đó liền rời đi.

Trở lại chung cư, La Thiên cùng La Tuấn thu dọn một chút rồi đi nghỉ ngơi.

Ngày hôm sau La Thiên mới khôi phục tinh thần, ngày cuối cùng của kỳ nghỉ quốc khánh, La Tuấn trở về trường học. La Thiên muốn đi Đường thị chào hỏi Đường tổng đang vất vả tăng ca, Đường tổng rất vừa lòng.

“Bà nội có thể nào?” Đường tổng vốn rất dễ nói chuyện bởi vì La Thiên hôm nay không mang theo điểm tâm ngọt nên Đường tổng có chút không thỏa mãn.

La Thiên giật giật khóe miệng nói: “Có thể coi như là khỏe mạnh.”

Đường tổng đối với ân oán gì đó của La gia không quá rõ ràng, chỉ nói: “Vậy là tốt rồi.”

La Thiên gạt đầu, hai người liền một người làm việc, một người nghịch điện thoại. La Thiên thích ở văn phòng nghỉ ngơi của Đường Diễn chơi điện thoại, nơi đó có rất nhiều điểm tâm La Thiên thích. La Thiên cũng là về sau mới biết được Đường Diễn có phòng nghỉ ở đây. Đường Diễn cũng không cấm cô, cô nếu không trở về thì sẽ chạy đi vào đó ngủ trưa.

La Thiên thấy cùng kim chủ đại nhân bồi dưỡng tình cảm, đối với mình là có trăm lợi không một hại, cho nên, cô lúc thời gian nhàn rỗi đều tới thường xuyên, chậm nhưng cũng tùy ý không ít.

Cũng trong ngày nghỉ cuối này, 《Thời Gian Vui Vẻ》phát tập mới, lên hotsearch là điều không thể tránh khỏi. Trong tập này, cuộc sống sinh hoạt của mình tính ở nông thôn hoạt càng thêm muôn màu muôn vẻ, mỗi người tự mình xuống bếp, cùng xuống ruộng lên núi đều tràn ngập tiếng cười, mọi người cùng hài hòa hơn rất nhiều. Không giống như tập đầu, từ đôi giường đến nấu nước đều có không ít chuyện.

Bởi vậy, tập một giống như là để mọi người cọ xát với nhau, đến tập hai mới bắt đầu hài hòa hơn.

Truyện được đăng tại [wattpad @dwlazp](#)

La Thiên ở tập một làm thứ đầu, mỗi tập sau đều tương đối an tĩnh, từ sau khi biết mình bị đè ép màn ảnh cô càng tùy ý. Quay chụp cũng rất ngốc, nhưng La Thiên cảm thấy không sao cả, tuy rằng đều làm mấy chuyện giống nhau, màn ảnh bị đoạt, nhưng tiền lương cứ y theo hợp đồng mà phát là được.

Với thể chất trời sinh thường gặp xui xẻo này La Thiên không nghĩ tới có thể hồng. Nhưng cũng có thể là vận xui đã dùng hết nên vận khí kéo đến thay thế.

Ngủ một giấc dậy, La Thiến đột nhiên nổi tiếng trên Weibo.

Việc này vẫn là Triệu Vũ Lâm nói cô biết.

La Thiến đang làm bữa sáng, Triệu Vũ Lâm liền gọi điện thoại tới ồn ào: “La Thiến, đã xảy ra chuyện.”

La Thiến ghét nhất là những lúc Triệu Vũ Lâm nói có chuyện, một khi cô ấy mở miệng, tám chín phần là chuyện không tốt.

“Làm sao vậy?” Sợ hãi nhìn trứng mình đang chiên, La Thiến tự xây dựng tâm lý thật vững cho bản thân.

Triệu Vũ Lâm cười to: “Chị hóa rồi! Tuy rằng chị là cái loại hóa nhỏ, nhưng lúc này chị phát hoá theo chính luôn.”

Vậy trước kia cô hóa đều không phải là chính phái à?

“Sao lại hoá? Chị đã làm cái gì?” La Thiến kỳ quái.

Triệu Vũ Lâm gửi link cho cô, nói liên tục: “Chị có thể tự mình đi xem, nhớ phải mở bình luận nhìn đấy.”

La Thiến nhấn vào, là ngày hôm qua tập ngày hôm qua《Thời Gian Vui Vẻ》phát. Hôm qua cô cũng xem thử, chỉ cảm thấy cuộc sống ở nông thôn rất không thú vị, cũng không biết người khác vì sao lại thích, nhưng thật ra phản ứng khác nhau của bọn họ càng hấp dẫn người. Chính mình ở bên trong cũng quá thật không có cảm tồn tại, La Thiến liền thấy bình thường.

La Thiến vừa ăn sáng, vừa mở điện thoại ra xem. Sau khi xem xong, La Thiến liền biết vì cái gì!

Hiện tại thẩm mỹ của người xem quả thật khác lạ! La Thiến cảm khái.

Tổng kết lại là La Thiến dưới tình huống rõ ràng bị áp đến không có cảm giác tồn tại vì sao lại nổi? La Thiến cảm thấy, đại khái chính là vì biểu cảm của cô!

La Thiến: “...”

Khu bình luận đều là các fans la hét: “Manh manh manh manh manh*!”

*Manh=moe=Dễ thương

“Quá soái soái quá!”

“A a a a a!!!”

Đều là diễn cuồng thét chói tai như vậy, hoặc là xoát tên, còn lại chính là bình luận về La Thiến.

“Tôi bị cô ấy mạnh hoá rồi, ha ha ha ha ha ha ha... Vì sao khi tất cả mọi người bị cá trong nồi dọa sợ cách xa ra tận hai mét mà cô ấy lại làm một bộ mặt người chết* nhìn chằm chằm nổi?”

*Mặt người chết: mặt không biểu cảm

“Ha ha ha ha ha ha... Tất cả mọi người lúc ăn cơm nói chuyện phiếm vui vẻ vô cùng, tôi muốn hỏi vì sao cô ấy lại như đi vào cõi thần tiên thế kia?”

“Đúng vậy, tôi còn thấy lúc mọi người rất nghiêm túc học việc, coi ad đứng ở nơi đó một bộ sống không còn gì luyến tiếc. Ha ha ha ha ha...”

Loại bình luận này không ngừng quét qua, tin báo Weibo về biểu cảm của La Thiến ùn ùn không dứt, đặc biệt là biểu cảm “sống không còn gì luyến tiếc” chiếm đầy các khu bình luận lớn.

Đài truyền hình lúc cắt nối biên tập không dám không cho La Thiến lên hình, nhưng biểu hiện của La Thiến lại thường thường, cho nên họ chỉ có thể thỉnh thoảng cho cô nhập kính. Phần lớn màn ảnh thú vị tự thể đều chỉ có thể dừng ở trên người người khác, La Thiến giống như u lỉnh, lúc nào cũng đều có cô, nhưng lại không thấy rõ lắm.

Từ sau lần Đường Diễn tới, nhân viên cắt nối biên tập chỉ hận không thể không có thêm nhiều tư liệu sống tìm ra thân ảnh La Thiến nhưng không thể, chỉ có thể cứ như vậy.

Không nghĩ tới, cô lại có thể dưới tình huống như vậy mà phát hóa, đây cũng là việc La Thiến không thể tưởng được! Đương nhiên, bao gồm cả Đường Diễn.

Khi thư ký Kiều tiến vào báo cho Đường Diễn, hần còn sừng sốt hỏi: “Phát hóa?”

Thư ký Kiều nói: “Đúng vậy.”

“Tại sao?” Đường Diễn ngây người, thật ra trước đó Cổ La Xuân có tới tìm hần, nói La Thiến biểu hiện thường thường, không nhất định có thể từ trong tiết mục này nổi lên. Cổ La Xuân cũng từ lần hần tự mình đến đoàn phim biết hần thực đề ý La Thiến, cho nên mới cố ý tới nói một chút.

Đường Diễn lúc ấy không nói gì, thấy La Thiến nhận tiền lương nhận đến vô cùng vui vẻ cũng không có gì bất mãn. Đường Diễn thấy vậy chỉ nghĩ về sau yêu cầu kéo cô lên một phen. Không nghĩ tới, cô vẫn luôn không ở trạng thái vẫn còn rất tranh đua.

Thư ký Kiều đem gói biểu cảm trong điện thoại đưa cho hần nói: “Gói biểu cảm phát hóa, nhân khí của cô ấy trong tiết mục cũng tăng.”

Sau khi Đường Diễn đuổi thư ký Kiều ra ngoài liền gọi điện thoại cho La Thiến.

La Thiến cũng vừa biết mình bạo hồng, thấy Đường Diễn gọi điện tới liền vui vẻ nhận: “Đường tổng!”

“Thư ký Kiều nói《Thời Gian Vui Vẻ》hiệu quả không tồi.”

La Thiên cười đắc ý: “Đúng vậy!”

Đường Diễn hỏi: “Vui vẻ sao?”

“Rất vui vẻ!” Giọng La Thiên cao hơn không ít.

Đường Diễn ở đầu kia khẽ cong cong môi nói: “Làm bữa trưa hợp lý một chút.” Sau đó liền cúp điện thoại.

La Thiên ngậy người, đây là ý muốn cô đưa cơm trưa qua sao? Hợp lý, cái gì là hợp lý?

La Thiên nhìn điện xuất thần hai phút, linh quang chợt lóe, yên lặng gửi tin nhắn cho Đường Diễn: “Tiệm đồ ngọt dưới nhà em đóng cửa, anh để ý không?”

Đường Diễn đáp trở về: “Tùy.”

La Thiên thở ra một hơi, đây là ý muốn nói bữa trưa không có điểm tâm ngọt là không hợp lý.

La Thiên ngay lập tức làm cho Đường Diễn một bữa trưa chay mặn cân đối, sau đó tới phố mỹ thực ở tiểu khu đối diện tìm tiệm đồ ngọt.

Bên ngoài tiểu khu nhà La Thiên có một cái phố buôn bán, bên trong có một phố mỹ thực dài đến cả trăm mét. Từ cửa hàng nhỏ đến nhà hàng lớn đều có, đương nhiên gồm cả cửa hàng bánh kem.

La Thiên thường ở nhà nên hay đến đây, sớm đã hiểu rõ đường đi. La Thiên tới nơi này thẳng đến chỗ cửa hàng mình hay mua kia.

Phía trước cửa hàng rất lớn, còn phân làm hai tầng trên dưới, trên lầu là dành cho khách muốn ngồi lại, dưới lầu là nơi đặt các loại điểm tâm. La Thiên là khách quen ở quầy bánh kem, mỗi lần tới đều sẽ mua không ít.

Hôm nay vừa đến liền có người giới thiệu các loại bánh kem cho cô.

“Cái này là loại mới hôm nay vừa ra, khá được ưa chuộng.”

“Cái này là vị gì thế?” La Thiên hỏi.

“Bánh kem hồng nhật này là vị dâu tây, cái màu xanh lục này là vị matcha.” Nhân viên cửa hàng chăm chỉ giới thiệu.

La Thiên nhìn chăm chăm bánh vị matcha trong chốc lát, có chút không chế không được nước miếng, nói: “Cho tôi hai cái vị matcha.” Trong cửa hàng bánh kem này, bánh kem vị matcha là đắt nhất, nhưng một cái cũng chỉ hơn kém 40 tệ, giá cả tương đối bình dân.

La Thiên thanh toán xong liền vội vàng gọi xe tới chỗ Đường Diễn, cô nghĩ đây chính là bánh kem nha! Không nhanh lờ chảy ra thì làm sao bây giờ?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Chia Tay Hàng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52

Edit: Linh Nguyệt

Đường Diễn đối với việc La Thiên tăng mức độ nổi tiếng cảm thấy mình có không ít công, vô cùng hài lòng mà quang minh chính đại yêu cầu La Thiên làm cơm, giúp thư ký Kiều buổi trưa không cần phải đi mua cơm, còn hẩn ở văn phòng như lão tăng ngồi chờ La Thiên đưa tới cửa.

La Thiên quả nhiên không phụ sự mong đợi của mọi người, mới mười một giờ đã dầm lên giày cao gót để cao ba cm bước vào.

"Đường tổng, em mang cơm tới cho anh này." La Thiên vừa nói vừa giơ hộp cơm Doraemon lên cho Đường Diễn xem.

Đường Diễn thấy hộp cơm hôm nay nhiều hơn hôm qua một tầng, rụt rè gật đầu.

La Thiên dọn bàn rồi gỡ hộp cơm, nhiều hơn một tầng nhưng không thấy bánh kem, là La Thiên vì cung cấp tài nguyên dinh dưỡng cho Đường tổng mà thêm cơm.

Đường Diễn yên lặng nhìn ba món mặn một món canh trước mặt, trong lòng thầm nghĩ: Cô ấy làm như thế nào vậy?

Sau đó, La Thiên lại lấy ra một hộp bánh kem: "Hôm nay cửa hàng bánh ngọt em hay mua có thêm rất nhiều loại mới nhưng em chọn bánh kem, mùa hè ăn cái này cho mát."

Đường Diễn rất không khách khí mà lấy hộp bánh kem qua, sau đó mở ra nhìn nhìn, không hài lòng nói: "Vì sao lại là hai cái bánh kem giống nhau?"

La Thiên: "...". Bởi vì có một cái là của em.

Đường Diễn cũng không truy cứu, để La Thiên đem hộp bánh kem hộp bỏ vào tủ lạnh trong phòng nghỉ. Bánh kem đó, nhất định phải ăn lạnh mới ngon. Nhưng Đường

Diễn lại ghét bỏ cô tới chậm khiến bánh kem bớt lạnh.

La Thiên: "...". Cô cũng muốn ném thử cái bánh vị matcha kia.

Vì thế, La Thiên rất không biết xấu hổ mở miệng hỏi: "Vị matcha có hơi đắng, anh có ăn được không?"

Đường Diễn dùng ánh mắt khinh bỉ nhìn cô nói: "Buổi sáng tôi toàn uống cà phê đắng đấy." Không thêm đường cũng chẳng sao.

La Thiên: "...". Anh vui vẻ là được.

Đương nhiên, đây chỉ là một nốt nhạc đệm. Đường Diễn ăn xong, La Thiên đi rửa hộp com, lúc trở lại thấy Đường Diễn đã một mình xử lý sạch sẽ hai cái bánh kem liền dùng biểu cảm sòng không còn gì luyện tiếc nhìn hân.

"Cô đây là ánh mắt gì thế?" Đường Diễn cảm thấy bánh vị matcha này không tồi, trong ngọt có đắng, trong đắng có ngọt, rất có cảm giác.

La Thiên hỏi hân: "Gần đây bận lắm sao?"

Cô vốn muốn hỏi là ăn ngon có ngon không, nhưng lời đến cổ họng lại chuyển thành "gần đây bận lắm sao", cô quyết định lát nữa trở về sẽ tới cửa hàng bánh kem đó ăn thử một lần.

Đường Diễn: "...".

Đáng tiếc La Thiên cuối cùng cũng không được thỏa nguyện ăn thử bán kem vị matcha bởi lúc cô tới, bánh đã bán hết rồi. Nhưng La Thiên đối với bánh matcha có chấp niệm rất sâu, quyết định ngày hôm sau lại đi một lần.

Triệu Vũ Lâm đứng lúc này gõ cửa, nghe thấy La Thiên nói muốn đi ra ngoài mua bánh kem liền dùng loại ánh mắt vô cùng kinh sợ nhìn cô, nói: "Trời ạ, chị Thiên, chị không sợ béo sao?"

"Không sợ!" La Thiên về mặt vô tội đáp.

"Chị vẫn nên sợ chút đi!" Triệu Vũ Lâm ngăn cô lại: "Chị đừng quên tháng sau chị phải đi chụp hình tạp chí đấy."

"Sau đó?"

Triệu Vũ Lâm giờ hợp đồng nói: "Chị phải không chế thể trọng cũng là điều kiện ở trong hợp đồng."

La Thiên không thể tưởng tượng được: "Việc này mà cũng quản?" Cô lấy hợp đồng qua xem thử, ha ha, giới giải trí quả thật là một nơi kỳ quái.

"Hôm nay chúng ta tới công ty đi! Ngày hôm qua chị phát hỏa, công ty quyết định sẽ lãng xê chị." Thế nên Triệu Vũ Lâm mới tới đây đón cô.

La Thiên chỉ có thể không tình không nguyện đi cùng Triệu Vũ Lâm.

Truyện được đăng tại [wattpad @dwlazp](#)

La Thiên đã vài ngày không công ty, lần trước tới đụng phải Trần Trung, mọi người nước giếng không phạm nước sông, cũng không xung đột gì. Chỉ có Lâm Giai Thần quý ấu trĩ kia mới tự nhiên chơi trò gạt chân như mấy đứa học sinh tiểu học, hơn nữa còn không thẹn xin lỗi, nhưng La Thiên nhớ tới mình trước khi về quê cũng đã hồ có ta một phen, cho nên cảm thấy như vậy là hoà nhau.

Lâm Giai Thần lại không cảm thấy vậy, cô ta vừa nghe thấy tin La Thiên tới công ty liền trực tiếp vọt tới văn phòng của Triệu Vũ Lâm. La Thiên quả nhiên đang ngồi ở văn phòng của Triệu Vũ Lâm nghỉ ngơi, lúc này đang xem một tạp chí của Thịnh Tấn.

Thấy Lâm Giai Thần, La Thiên còn rất giật mình: "Cô, sao cô lại tới đây?"

Lâm Giai Thần nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Có phải cô ở trước mặt tổng giám đốc công ty Thịnh Tấn nói xấu tôi?"

La Thiên nghiêm túc suy nghĩ: "Không có!"

"Cô đừng狡 biện, chị Vương dưới lầu đã thấy, hôm tôi cùng bên Thịnh Tấn nói chuyện, Phùng tổng có gặp cô." Lâm Giai Thần nhớ tới liền thấy trong lòng như nhỏ máu, là Thịnh Tấn đó! Mấy năm nay chỉ là một công ty mới xuất hiện nhưng ở thị trường điện thoại lại cái sau vượt cái trước, lượng tiêu thụ năm nay xếp thứ ba! Thanh danh, cấp bậc đều từng bước thăng chức, đối với cô ta mà nói, tuyệt đối là cơ hội khó được.

"Hắn tới nói chuyện, tôi tan tầm trở về, còn không thể ngẫu nhiên gặp phải sao?" La Thiên cảm thấy cái suy nghĩ này của Lâm Giai Thần cùng Lâm Phi giống nhau y như đúc.

"Cô không nói cái gì mà hân vừa lên tới liền loại tôi ra?"

"Ha ha ha ha ha..." Trong lòng La Thiên vô cùng sáng khoái nhưng ngoài miệng vẫn nói: "Thế cuối cùng hân dùng ai?"

Lâm Giai Thần sững sờ, nói: "Liên Kỳ."

La Thiên cười càng thoải mái: "Cô có thể so với Liên ca sao? Nếu tôi là Phùng tổng thì cũng sẽ dùng Liên ca. Việc này có cái vấn đề gì đâu?" Ngày đó cho dù La Thiên không hỏi Lâm Giai Thần thì khả năng Lâm Giai Thần lấy được hợp đồng này cũng không lớn, La Thiên chỉ là đem cái khả năng này hạ xuống thấp hơn nữa thôi.

"Dù cho khả năng không lớn thì tuyệt đối không thể lập tức bị loại, nhất định là cô đã nói gì đó?"

Phùng Nhất Khê đồng ý chẳng qua chỉ là một cái thuận nước giong thuyền, bởi Phùng Nhất Khê cũng không quen thuộc Lâm Giai Thần. Một mình tình hân không quen có thể chứng minh được lưu lượng của người đó vốn không được Phùng Nhất Khê đề mắt đến. La Thiển nói không cần, Phùng Nhất Khê đồng ý, cũng không chứng minh được hai người có quan hệ thân thiết. Phùng Nhất Khê thuần túy nhìn mặt mũi Đường Diễn loại đi một người hân không quá vừa lòng mà thôi.

La Thiển biết rõ, bởi vì lúc nói cô không cần dùng Lâm Giai Thần, Phùng Nhất Khê hơi mờ mịt nhưng cuối cùng vẫn đồng ý.

La Thiển liền nói: "Tôi thật sự không nói xấu cô, người của Phùng tổng cũng vốn không quen biết cô."

"Tôi không tin, cô đã nói gì với hân?"

"Tôi nói gì sao phải kể cho cô?" La Thiển buồn cười.

"Cô không dám nói." Lâm Giai Thần dậm chân.

La Thiển tốt bụng đáp: "Nói với cô cũng chẳng sao cả, chính là Phùng tổng hỏi tôi có đề cử ai hay không, tôi nói không có." Tôi mới không nói cho cô biết là tôi bảo Phùng Nhất Khê đừng dùng Lâm Giai Thần cô đấy.

La Thiển chỉ nói một nửa, không tính là nói bậy! La Thiển không muốn nói, thuần túy là vì muốn Lâm Giai Thần không quần lấy cô nữa, quá phiền.

Lâm Giai Thần nghi ngờ nhìn cô: "Thật sao?"

La Thiển vẩy vẩy tạp chí trên tay nói: "Cái quảng cáo này không liên quan tới tôi, lừa cô làm gì! Cô mau đi đi, tôi không muốn lát nữa chị Trần lại qua đây tìm tôi đâu."

Lâm Giai Thần không cam lòng cắn cắn môi, sau đó không tình nguyện bước ra ngoài, lúc tới cửa dường như còn quay đầu nhìn La Thiển.

La Thiển không tiếng động phát tay: "Đi đi!"

Lâm Giai Thần rất phối hợp mà rời đi, La Thiển tiếp tục xem tạp chí.

Lát sau, Triệu Vũ Lâm ra ngoài thương lượng với lãnh đạo trở lại, nhìn La Thiển hỏi: "Lâm Giai Thần vừa tới đây à?"

"Đi rồi." La Thiển ngẩng đầu hỏi: "Nói chuyện như thế nào?"

"Cũng không phải lắng xê trọng tâm, hiện tại chị chỉ là đơn thuần có một đợt lưu lượng chú ý, từ ngày hôm qua đến bây giờ đã lên tới 200 vạn rồi. Cho nên, ý của lãnh đạo là tự chụp ảnh hay là ra sân bay?" Triệu Vũ Lâm giải thích.

"Chụp ảnh đi!" La Thiển không chút nghĩ ngợi đáp.

Triệu Vũ Lâm không nghi ngờ, nói làm liền làm, trưa hôm đó liền mang theo nhiếp ảnh gia tìm chỗ chụp ảnh.

Chờ chụp xong, Triệu Vũ Lâm trở về trước, hỏi La Thiển: "Hôm nay chị dứt khoát thế, sao lại chọn lộ thấu chiếu?"

La Thiển sửa sang lại túi xách, nói: "Bởi vì sân bay quá xa, phiền toái!"

Triệu Vũ Lâm "..."

Ảnh chụp đã chụp, cho dù Triệu Vũ Lâm muốn đem cô ra sân bay cũng không có khả năng, chỉ có thể tẩm tặc cùng nhiếp ảnh gia trở về chỉnh sửa ảnh rồi giao cho đoàn đội xã giao bên kia đăng lên.

La Thiển không cảm thấy mình lưu lượng lớn, lộ mặt ở sân bay hay chụp ảnh thì đều có tác dụng như nhau, ngu gì mà không chọn cái nhẹ nhàng hơn?

Cho nên ngày hôm sau La Thiển nhận được điện thoại của Triệu Vũ Lâm nói: "La Thiển, ảnh đăng lên vượt quá ba vạn lượt share rồi." Ngay người ngay lập tức.

La Thiển: "...". Cái loại ảnh chụp ở ven đường mà được hân ba vạn lượt share?

"Còn có, ngày hôm qua có phải chị đi ăn vụng bánh kem không?" Triệu Vũ Lâm nói xong tin tức tốt liền nhàn nhạt hỏi.

La Thiển lập tức phủ nhận: "Không có."

"Ha ha, chị nghĩ em sẽ tin chắc? Chị tự lên mạng xem đi." Triệu Vũ Lâm nói xong liền lưu loát mà cúp điện thoại.

La Thiển nhìn nhìn điện thoại, phát hiện Triệu Vũ Lâm càng ngày càng có khí thế.

Cô yên lặng lên mạng, Đường Diễn nằm bên cạnh cũng tỉnh. Tối hôm qua hân uống rượu say, thư ký Kiều trực tiếp đưa hân tới chỗ cô.

La Thiển mân mê nghịch điện thoại, hân dựa vào đầu giường yên lặng nhìn cô.

Muốn biết xảy ra chuyện gì sao? Trực tiếp lên Weibo xem là được rồi.

La Thiển lên Weibo, sau đó thấy được mình đã lên hot search: La Thiển matcha

Bốn chữ đơn giản dấy lên trong lòng La Thiển một dự cảm bất thường.

Đường Diễn thấy sắc mặt của cô liền biết cô nhất định đã gây chuyện gì đó, trực tiếp lấy điện thoại của cô, đọc.

Thật ra chuyện rất đơn giản, La Thiến bị chụp lén, có fans ở ven đường thấy La Thiến bước vào cửa hàng bánh kem, sau đó bám theo chụp ảnh.

Chỉ có mấy tấm ảnh mà đã quá ba vạn lượt share.

Một trong số đó là ảnh La Thiến ngồi xỏm trước quầy, nhìn bánh kem matcha chảy nước miếng.

Lúc đó là chạng vạng, hoàng hôn nhuộm hồng như đốt từng đốm lửa đỏ hồng, La Thiến mặc váy liền màu trắng ngồi xỏm trước quầy hàng bánh kem đã bán thừa thối.

Chỉ còn một cái bánh kem matcha cô đơn ở nơi đó, ánh mắt La Thiến nghiêm túc mà bánh kem, mặt kính pha lê giống như đang ngăn cách đôi trẻ đang yêu nhau thắm thiết.

Còn có một ảnh khác, là La Thiến chỉ vào bánh kem matcha, ngẩng đầu nhìn nhân viên cửa hàng, lộ ra nụ cười vui vẻ sáng lạn, trong ánh mắt mang theo tia thỏa mãn.

Sau đó là hình ảnh La Thiến ngồi trên ghế cao ở cửa hàng, đặt bánh kem matcha trên mặt bàn dài, ngậm nửa ở trong miệng, hường thụ mà híp híp mắt, ánh hoàng hôn tình tế ôn nhu phủ lên người cô.

Ảnh cuối là ảnh La Thiến lười biếng duỗi eo, trên bàn chỉ còn cái đĩa trống rỗng.

Tổng cộng chỉ có bốn tấm ảnh nhưng mỗi một bức đều đẹp như họa, sức cuốn hút phi thường mạnh, khiến người nhìn vô cùng muốn nếm thử xem bánh kem matcha này có vị như thế nào.

Cộng thêm tàn lửa trước đó, La Thiến lập tức lên top 1 hotsearch.

La Thiến: "..."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Chia Tay Hằng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 53

Edit: Linh Nguyệt

Đường Diễn như rồng mây nhìn cô, La Thiến ngây ngô cười.

Khu bình luận đều là nhan cầu*, La Thiến vốn đang nổi, được không ít người chú ý. Hiện giờ lại thêm một đám nhan cầu, bình luận nhất thời đều là tiếng hoan hô.

*Nhan cầu: Những người mê sắc đẹp

"Đẹp tới tận chân trời!!!"

"Tôi rất muốn biết cái cửa hàng này ở chỗ nào?"

"Tôi cũng muốn ăn bánh kem."

"Mùa hè quả nhiên là nên ăn matcha."

"Bị hóp hồn rồi!"

"Đẹp quá đi mất!"

...

Hầu hết đều là những bình luận như thế này, nếu không phải muốn người phàm ăn muốn ăn bánh kem thì chính là nhan cầu muốn ăn La Thiến.

Đường Diễn tiếp tục kéo xuống, kéo đến ảnh chụp mà công ty La Thiến lảng xê, lượng chuyển phát chỉ có 1200, ít đến đáng thương. Trong ảnh này La Thiến cũng mặc váy liền màu trắng giống lúc chụp ở tiệm kia, đương nhiên cũng rất xinh đẹp.

Nhưng mà giữa một rừng ảnh chụp nữ minh tinh nơi nơi đều có thì con số 1200 này là không ít, đoàn đội quan hệ xã hội cũng không đến mức quá khó xoay chuyển.

Mà những tấm ảnh chụp trộm La Thiến và những tấm ảnh chụp chính diện này, sự khác biệt lớn nhất có lẽ chính là độ chân thật và cảm xúc.

Đường Diễn cười: "Cô gần đây vận khí không tồi!"

La Thiến thật ra cũng phát hiện được, sao lại có cảm giác vận may ập đến, gần đây thật sự rất thuận buồm xuôi gió a a a a!!!

Như vậy có cái gì không tốt sao?

Không có không có không có!

La Thiến trong lòng hò hét, ôm chần cười.

Đường Diễn: "... " Về sau không nên khen người này.

Nhưng Đường Diễn cũng buồn cười khi biết oán niệm ngày đó của La Thiển, cô muốn ăn bánh kem? Đường Diễn nhìn ảnh chụp La Thiển trong ráng chiều đó kia, hần... cũng muốn ăn.

"Đường tổng, bữa sáng anh muốn ăn cái gì nài?" La Thiển tỉnh thần phần chần hời.

Đường Diễn mặt không biểu cảm: "Bánh kem matcha."

La Thiển: "... " Đây là lần đầu tiên Đường tổng tự mình nói muốn ăn đồ ngọt, cô phải cho hần mặt mũi.

La Thiển vô cùng nể tình, lập tức đứng dậy đánh răng rửa mặt, thay đồ rồi trực tiếp đến cửa hàng bánh kem kia.

Người phục vụ trong tiệm lúc thấy cô còn rất giật mình, La Thiển nói: "Tôi tới mua bánh kem."

Trên quầy hàng không bày bánh kem matcha La Thiển quen thuộc, có chút đáng tiếc, nhưng không nghĩ tới người phục vụ lại cười nói: "Cô chờ một lát!" Sau đó từ tủ lạnh ở phía sau lấy ra một hộp bánh kem matcha vuông vức, bên ngoài là phong cách kiểu Tây mà cửa hàng mời nhà thiết kế riêng về thiết kế, đơn giản mà thoải mái, đưa cho La Thiển.

Bên trong là hai cái bánh kem matcha, La Thiển yên lặng nhận lấy, đưa thẻ cho nhân viên.

Người phục vụ không nhận, nói: "Không cần, đây là ông chủ của chúng tôi có ý dặn để lại cho cô."

La Thiển: "???" Còn có thể có chuyện tốt ăn mà không cần trả tiền này sao?

"Ngày hôm qua sau khi ảnh chụp cô ở chỗ này lan truyền khắp Weibo, sáng hôm nay tiệm đất khách vô cùng, cô không phát hiện không ít bán trong tiệm đều đã bán hết rồi sao? Vốn mọi người đều tới mua bánh kem matcha nhưng vì hết quá nhanh, mọi người liền mua các loại bánh khác. Ông chủ vô cùng biết ơn cô, hai cái này chúng tôi từ sáng sớm đã để dành lại cho cô." Người phục vụ giải thích.

La Thiển cúi đầu nhìn, quầy quả nhiên trống rỗng, chỗ bán bánh mì cũng ít hơn phân nửa.

Người phục vụ cười nói: "May mắn hôm nay đã nhập hàng sớm." Thật ra là do ông chủ nhìn thấy tình hình trên Weibo liền có ý đưa hàng tới sớm, còn nhiều hơn một loạt bánh kem vị matcha.

La Thiển: "... "

Tuy không cảm thấy mình đã làm cái gì, nhưng được miễn phí hai cái bánh kem, La Thiển vẫn rất vui vẻ, thân thiện vẫy vẫy tay chào tạm biệt người phục vụ.

Người phục vụ lúc cô rời đi còn kêu: "Ông chủ dặn là về sau nếu cô tới sẽ được giảm giá 80%. Cô nhớ tới đây thường xuyên nhé!!!"

Nói là ăn bánh kem, nhưng La Thiển vẫn tiện đường mua thêm sữa đậu nành và bánh quẩy, bữa sáng ăn bánh kem? Quá xa xỉ, La Thiển không quen.

Đường Diễn tất nhiên là không có ý kiến. Hần chính là thích loại cảm giác này, ở cùng La Thiển ăn bánh quẩy uống sữa đậu nành, nghỉ ngơi trong chốc lát rồi cùng cô ngồi ở ban công ăn bánh kem.

Bánh kem rất ngon, không khí rất trong lành, người bên cạnh... cũng rất tốt.

Sau đó hai người đều vô cùng vui vẻ mà đến muộn..

Lúc La Thiển nhận được cuộc gọi của Triệu Vũ Lâm còn có chút ngẩn người.

"Sao chị còn chưa tới công ty?" Triệu Vũ Lâm hỏi.

La Thiển kỳ quái: "Em có gọi chị đâu!"

Triệu Vũ Lâm: "... "

"Hôm nay nhân khí của chị tăng lên, có hợp đồng quảng cáo mới tìm tới, cũng không tệ lắm, chị đến nhìn một chút đi!"

"Ừ!"

Khi Đường Diễn cùng La Thiển ra khỏi cửa, còn hỏi cô: "Có biết là quảng cáo cái gì không?"

La Thiển về mặt mờ mịt, Đường Diễn trào phúng nói: "Quá nửa là quảng cáo đồ ăn."

La Thiển hừ lạnh: "Chưa chắc nhé, em xinh đẹp như thế này, chắc chắn là quảng cáo quần áo."

Sau đó, La Thiển hùng dũng oai vệ, khí phách hiên ngang tới công ty, Triệu Vũ Lâm xuống đón cô, vừa nhìn thấy cô liền ha ha cười to.

"Chị biết không? Là xí nghiệp Hoàng Phong." Triệu Vũ Lâm vừa cười vừa nói.

La Thiển: "???"

"Một trong mười nhãn hiệu thực phẩm bán chạy nhất Trung Quốc!" Triệu Vũ Lâm nói.

La Thiến: "..."

"Chị làm sao thế?" Thấy sắc mặt La Thiến hơi kỳ lạ, Triệu Vũ Lâm hỏi.

La Thiến yếu ớt hỏi lại: "Là bởi vì ảnh chụp ngày hôm qua sao?"

Triệu Vũ Lâm gật gù đầu: "Không ngờ rằng chị chỉ ăn một cái bánh kem mà ăn ra được cả một cái hợp đồng quảng cáo, ha ha ha!"

La Thiến: "... Bọn họ chỉ nhìn thấy mình ăn sao?"

Truyện được đăng tại wattpad @dwlazp

La Thiến nhận mệnh, bắt đầu hỏi về vấn đề khác: "Công ty lớn như vậy mà đến hôm qua thấy ảnh chụp mới tìm chị làm quảng cáo?"

Triệu Vũ Lâm tâm tình tốt, trong giọng giải thích còn mang theo ý cười: "Nhất định không phải là cái loại quảng cáo trên TV đâu, cái loại này không mời Lâu Tùng Nguyên kia thì hấp dẫn người ta như thế nào. Quảng cáo trên TV đều sẽ dùng mình tình lưu lượng, còn muốn chọn những tiền bối vừa có danh lại vừa có tiếng cơ."

"Thế tìm chị để?"

"Chị biết tuyên truyền trên Weibo không?"

"Biết!" Sáng nay cô vừa mới tuyên truyền hộ cửa hàng bánh kem kia xong, nhìn dáng vẻ của người phục vụ, còn cả giọng cảm kích kia nữa, xem như là tuyên truyền miễn phí cho họ!

"Xí nghiệp lớn như vậy sẽ có nhiều cách tuyên truyền, bọn họ vô cùng hài lòng với bộ ảnh ráng chiều kia. Bọn họ muốn mở rộng tuyên truyền trên Weibo, không cần lưu lượng đại mình tình gì đó, chỉ muốn cái loại cảm giác nhìn chị ăn mà cũng muốn ăn theo đó. Bọn họ muốn tuyên truyền đồ ăn mỹ vị, sau đó để ảnh chụp rồi video phát tán rộng rãi, còn muốn để mấy mình tình có tiếng share lại." Triệu Vũ Lâm giải thích.

La Thiến: "Về sau chắc chị sẽ không chỉ nhận quảng cáo đấy chứ?" La Thiến đột nhiên cảm thấy mình lâm vào cảnh tượng chỉ có ăn, ăn và ăn.

Triệu Vũ Lâm yên lặng nhìn La Thiến trong chớp mắt mới mở miệng nói: "Phí quảng cáo phí đối phương nguyện ý trả 35 vạn, đây là đã chia lợi nhuận cho công ty."

La Thiến lập tức ngừng đầu, nói không chút do dự: "Nhận."

"Đương nhiên phải nhận." Triệu Vũ Lâm giải thích: "Cơ hội tốt như vậy, đến Lâm Giai Thần còn chưa có đâu! Công ty lớn như vậy, chụp xong nhất định chị sẽ được biết đến rộng rãi hơn. Đây vẫn chưa phải thù lao lớn nhất, cái lớn nhất là nếu ảnh chụp của chị có hiệu quả rõ ràng, rất có khả năng sẽ lấy được quảng cáo trên TV." Triệu Vũ Lâm tùm tùm cười.

Dù sao thì đối với xí nghiệp mà nói, bán đồ ăn thì cần có cái để người ta vừa nhìn đã muốn ăn, bán ra hiệu quả. Mời đại mình tình cũng chỉ là hy vọng dựa vào độ nổi tiếng của họ để thu hút khách hàng, nhưng nếu có người có thể đem hương vị truyền đạt tới mọi người thì không có gì tốt bằng. Không phát hiện hầu hết quảng cáo trên TV phần lớn đều là người mới sao?

La Thiến dưới sự dẫn dắt của Triệu Vũ Lâm, vài ngày sau gặp được Hoắc Vĩnh Phi - giám đốc phòng marketing.

"Hoắc giám đốc, xin chào!" La Thiến bị Triệu Vũ Lâm ngăn chặn vạ dồ, lúc nhìn thấy Hoắc Vĩnh Phi liền vô cùng nhiệt tình.

Hoắc Vĩnh Phi là đàn ông trung niên, thoạt nhìn hào hoa phong nhã, cũng rất vừa lòng với La Thiến.

La Thiến không cần phải nói gì, toàn bộ quá trình chỉ có Triệu Vũ Lâm cùng Hoắc Vĩnh Phi trao đổi, La Thiến chỉ việc ngồi yên.

Toàn bộ quá trình cô đều nghe nhưng không hiểu hết, nhưng cái cuối cùng lại hiểu, quảng cáo này trị giá gần 100 vạn. Lấy vị trí của La Thiến mà nói, quả thực là trên trời rơi xuống một cái bánh có nhân, lại còn kiếm được tiền, nhận được quảng cáo tốt như vậy.

Đến Triệu Vũ Lâm cũng cảm khái vận khí của La Thiến, đúng một phút, không hiểu được liền phát hỏa.

Buổi tối La Thiến trở về, ngay lập tức gọi điện cho Đường Diễn.

"Đường tổng! Vừa rồi em vừa đi ra ngoài bàn hợp đồng giá 35 vạn đấy." Giọng nói vô cùng đắc ý. Đây là lần đầu tiên La Thiến dưới tình huống không cần tài nguyên của Đường Diễn mà có thể có tiền lương hơn mười vạn.

Đường Diễn: "... Hình như cô mới vừa đem hợp đồng có mấy trăm triệu khoe với hân hả?"

"Ha ha ha, có phải rất ghê gớm không?" La Thiến hỏi.

Đường Diễn: "Ừ..."

"Anh có biết là ai tìm em không?"

"Ai?"

"Hoàng Phong, Hoàng Phong đó, anh có biết Hoàng Phong không?" Giọng La Thiến cao hơn hai độ, thật ra cô không biết Hoàng Phong, nhưng thấy Triệu Vũ Lâm khen rất được nha!

"A, hình như là một công ty bán thực phẩm. Cho nên cô thực sự nhận được quảng cáo đồ ăn à?" Đường Diễn nhướn mày.

La Thiến: "... " Còn có thể vui vẻ nói chuyện nữa không?

"Bảo cô ăn cái gì?" Đường Diễn hỏi.

La Thiến: "Trứng cuộn..."

Đường Diễn cười một tiếng đầy chế nhạo: "Nhớ ăn cho tốt! Chụp xong khoẻ họ sẽ tặng cô hai hộp đấy." Đường Diễn nói xong liền cúp điện thoại. Khoe mẽ? Còn phải xem người nghe cô khoe là ai nhé! Ngốc nghếch.

Thư ký Kiều đứng đối diện nhìn Đường Diễn hỏi: "Là La tiểu thư sao?"

Đường Diễn gật đầu, gấp hợp đồng lại đưa cho thư ký Kiều: "Cô sửa sang lại một chút rồi tan tầm đi! Hôm nay vất vả rồi!"

Thư ký Kiều thụ sủng nhược kinh* nhận lấy, sau đó nói: "Đúng rồi, Lâm Phi tặng com hộp cho anh."

*Thụ sủng nhược kinh: được chiều mà sinh ra lo sợ

Mặt Đường Diễn đầy dấu chấm hỏi: "Ai đấy?"

Kiều bí thư: "Chính là nhân viên phòng thiết kế năm nay mới vào... Là người bị trộm bản thảo đó."

Đường Diễn suy nghĩ hai giây nói: "À..." Hình như có chút ấn tượng.

Thư ký Kiều rất muốn nói, Lâm Phi đã bốn lần tặng com rồi, anh có không ăn đồ người ta làm thì cũng nên nhớ kỷ người ta chứ?

Đường Diễn hiển nhiên không nghĩ như vậy, tôi không ăn đồ của cô ta thì việc gì phải nhớ kỷ?

"Mấy người các cô chia ra ăn đi!" Đường Diễn nhớ rõ thư ký Kiều nói này cô gái này muốn báo ơn nên thường tặng đồ cho hắn, nhưng Đường Diễn vẫn chưa từng ăn qua nên không có ấn tượng.

Thư ký Kiều nhìn Đường Diễn cảm áo khoác rồi đi, tự sửa sang lại chút việc vặt rồi cầm hộp com của Lâm Phi rời khỏi văn phòng trống rỗng.

Hôm nay Đường Diễn lại không về nhà, hắn tan tầm liền trực tiếp đến nhà La Thiến. Dám đến trước mặt hắn khoe mẽ, thật muốn nhìn xem cô hiện tại vui vẻ thành cái dạng gì.

Lúc Đường Diễn mở cửa cho rằng sẽ thấy La Thiến đang vui mừng đứng tại chỗ xoay vòng vòng, nhưng sự thật hắn thấy lại là La Thiến đang ăn mì gói.

Miệng đang nhai mì, La Thiến thấy hắn liền miễn cưỡng nuốt xuống, nói: "Sao anh qua đây mà không báo trước một tiếng?"

"Sao lại ăn mì gói?" Đường Diễn hỏi.

La Thiến cười thần bí: "Muốn ăn trứng cuộn thành mỹ vị, không đơn giản là ăn ngon uống ngon là có thể. Em muốn đây món trứng cuộn lên, gần đây phải ăn nhiều một chút đồ ăn không quá ngon, như vậy mới có thể tạo thành một bức ảnh ăn trứng cuộn như ăn mỹ vị. Anh hiểu không?"

Đường Diễn đóng cửa, đứng trước mặt cô nói: "Hiểu, nhưng mà... Tôi thấy cô ăn mì gói... Giống như ăn rất hưởng thụ."

La Thiến: "... " Đúng, cô yêu mì gói, mì gói là mỹ thực bình dân của mọi nhà.

Đường Diễn: "Sao cô không ăn thử loại cải trắng nấu trong một thời gian đi, cái loại không có muối ấy."

La Thiến: "... "

La Thiến ngẩng đầu nhìn hắn, đối với câu nói tàn nhẫn này của hắn lộ ra căm thù đến tận xương tủy, người này quả thật là ác ma.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Chia Tay Hằng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 54

Edit: Linh Nguyệt

“Ăn ngon lắm sao?” Đường Diễn hỏi.

La Thiến gật đầu, sau đó ngạc nhiên hỏi Đường Diễn: “Anh chưa ăn qua mì gói bao giờ à?”

Đường Diễn lắc đầu nói: “Từng ăn rồi.”

Lúc ở nước ngoài có những lúc không thể không ăn mì gói, tuy rằng những ngày tháng đó không nhiều lắm. Lúc về nước thì trong nhà luôn có người nấu com, ngày thường lại có thư ký mua com, thật ra hắn chưa từng ăn qua mì gói trong nước.

La Thiến dùng ánh mắt đồng tình nhìn hấn, yếu ớt hỏi: “Cho anh một chén nhé?”

Đường Diễn trước nay không hay ăn mì gói, ăn không quen, hơn nữa hương vị mì nước ngoài cũng không khác gì lắm hương vị mì trong nước. Cho nên hấn rất tàn nhẫn từ chối La Thiến: “Không cần, cô ăn đi!”

Lúc trong lòng La Thiến đang vô cùng cảm động, Đường Diễn nói tiếp: “Ăn xong nhớ đi nấu cơm cho tôi.” Sau đó, dưới ánh mắt đầy oán niệm của La Thiến, bước vào phòng.

La Thiến: “...” Đã ăn xong bữa tối lại còn phải đi làm bữa tối?

Sau khi 《Thời Gian Vui Vẻ》đăng bài, độ hot của La Thiến cũng tăng theo.

Giống như trên mạng có cái từ gọi là xấu manh, có chút hoang dã hay người càng xấu càng hồng, La Thiến lại triển lãm cho mọi người thấy cái gì gọi là “bình tĩnh hồng”.

La Thiến ở tập một bởi vì bị bài xích nên khi có khi không xuất hiện trên màn hình, không cần quá quan tâm đến hình tượng. Chính là tiêu cực lẫn công*, ngồi chờ lãnh tiền lương.

*Lăn công: người lao động tới chỗ làm nhưng không làm việc hoặc làm cho có

Nhưng từ tập hai trở đi lại khác. Bởi vì Đường Diễn đích thân tới nên người khác đối La Thiến vô cùng khách khí, cũng chú ý trong việc quay chụp cô.

Đặc biệt là Ngụy Khả Tĩnh bị kim chủ đại nhân của mình giáo huấn các loại, đối với La Thiến càng thêm kính nhi viễn chi*.

*Kính nhi viễn chi: Bề ngoài tỏ ra kính nể, tôn trọng một đối tượng nào đó, nhưng trên thực tế không muốn tiếp cận, gần gũi với đối tượng đó; hoặc thường dùng trong các trường hợp mĩa mai, châm biếm khi mình không muốn tiếp cận với một đối tượng nào đó. (Theo Wikipedia)

Không có người áp diễn, La Thiến làm việc cũng nghiêm túc hơn, nhưng bởi vì những chuyện trước đó trong đoàn phim nên La Thiến rất ít khi phối hợp với người khác.

Đây cũng là lý do vì sao biểu hiện của La Thiến lại thường thường, không cùng người khác hồ động tự nhiên sẽ không có nhiều thời lượng.

Những minh tinh khác đều có kinh nghiệm, lúc cùng làm một điều cùng người bên cạnh nói một hai câu tượng trưng. Sau khi chỉnh sửa hậu kỳ là có thể sửa những hình ảnh này thành vô cùng sinh động, thú vị.

La Thiến không như vậy, tuy không thể nói rằng hoàn toàn không hồ động, nhưng La Thiến quả thật toàn bộ hành trình đều bình bình tĩnh tĩnh hoàn thành nhiệm vụ.

Hậu kỳ chỉnh sửa xong, phát sóng, sau đó La Thiến đột nhiên hồng, trở thành xu thế trên Weibo, biên tập viên lại cắt nối lại.

Cù người khác là hình ảnh thú vị sinh động, của La Thiến là thủ pháp bình tĩnh nhanh nhẹn, sắp xếp xen kẽ nhau, chọn nhạc phù hợp. Ngay lập tức, tình tiết vốn thú vị càng thêm thú vị hơn, người xem cười ầm lên, đặc biệt là mặt mộc trong toàn bộ hành trình của La Thiến, dáng vẻ bình tĩnh hoàn thành nhiệm vụ cũng khiến nhân khí của cô tăng thêm một đợt.

Đó như người ta nói, một khi vận may tới, muốn tránh cũng tránh không kịp, La Thiến gần đây chính là có loại cảm giác này.

Nhân khí của cô tăng lên, Hoàng Phong tự nhiên cũng cao hứng, đối với việc chỉ cần dùng gần trăm vạn mà ký được hợp đồng với cô cảm thấy rất vừa lòng.

Dù sao cũng được tính là minh tinh có tiếng, lúc bạo hồng lên phí ký hợp đồng không phải mấy trăm vạn thì cũng là mấy nghìn vạn.

La Thiến không rõ lắm những việc này, cũng chẳng đi nghiên cứu sâu, cô tin Triệu Vũ Lâm hiểu được. La Thiến cũng tin cô ấy có thể xử lý tốt, bản thân cũng không nghĩ muốn Triệu Vũ Lâm đối với mỗi một hợp đồng quảng cáo yêu cầu tăng cao tiền lương.

Giống như không nghĩ tới đi theo Đường Diễn, có hai mươi vạn là nhiều hay ít.

Cô cảm thấy mỗi một lần công tác đều nhận được rất nhiều tiền lương, cô thực vừa lòng.

Truyện được đăng tại wattpad @dwlazp

Quảng cáo cho Hoàng Phong bắt đầu sớm hơn tạp chí Thịnh Tấn, La Thiến cuối cùng cũng không nghe theo Đường Diễn nói, ăn cải trắng luộc trong nửa tháng.

Nhưng La Thiến trời sinh lại có thể chất tham ăn, nếu không sẽ không theo đầu bếp học nhiều món để nâng cao tay nghề như vậy.

Cô học nấu ăn chỉ đơn thuần là vì thích ăn, có thể coi như là tham ăn. Ở những năm tháng cuối cùng của đời trước, cô cả thân thể và tinh thần đều không có cảm giác với đồ ăn, ăn bao nhiêu cũng thấy vô vị khiến cô hiện tại càng thêm hưởng thụ việc được ăn ngon uống tốt.

Tuy rằng vẫn chứ đến nỗi thấy gì là ăn đấy nhưng La Thiến đối với đồ ăn ngon sẽ vô cùng hưởng thụ, hưởng thụ từ thể xác cho đến tinh thần. Đây cũng là lý do Đường Diễn vô cùng thích ăn cơm với La Thiến. Ăn cùng với cô, cảm giác thèm ăn tăng lên rất nhiều.

Đương nhiên, hiện tại Đường Diễn chỉ cần có La Thiến ăn cùng đều sẽ rất có cảm giác muốn ăn, La Thiến trời sinh có bộ mặt phù hợp để ăn!!!

Món ăn mới Hoàng Phong sản xuất là trứng cuộn. Trải qua tầng tầng sàng lọc, cuối cùng chọn được ba loại: vị trứng, vị dầu tây và vị chocolate. Đây là mấy vị mà người dân bình thường nhất cũng có thể dễ dàng tiếp thu và hoan nghênh.

Trước khi bắt đầu quay đạo diễn đã tóm tắt qua kế hoạch cho La Thiến nói qua, rất đơn giản, chỉ cần cô ngồi ở trước bàn ăn này nhìn ba loại bánh kem, lộ ra biểu cảm hưởng thụ. Những chuyện còn lại, hậu kỳ đều sẽ lo liệu.

Ba cái bánh kem, quay chụp một ngày, La Thiên từ lúc bắt đầu đến lúc sau lộ ra không biết bao nhiêu biểu cảm hừng hực.

Cuối cùng đạo diễn nói vẫn cái lúc ban đầu cảm giác tốt, đại khái sẽ chọn mấy bản lúc ban đầu. La Thiên nghe xong thiếu chút nữa vác đao qua chém ông ta.

Đây là bất nạt nhau à? Nếu lúc ban đầu tốt như thế sao còn bắt tôi quay đi quay lại mấy trăm lần hả?

Đương nhiên, rốt cuộc đã ăn xong, quay xong, La Thiên vẫn rất vui vẻ, cô cảm thấy ăn như vậy một ngày mà chỉ được 35 vạn, rất không dễ dàng.

Đây là lần đầu tiên cô cảm thấy, làm minh tinh cũng không dễ dàng!

Vì hậu quả của chuyện này mà Đường Diễn liên tục ba ngày không được ăn bữa trưa tình yêu của La Thiên, càng không thể lấy cớ đòi đồ ngọt.

Lúc Đường Diễn hỏi La Thiên, cô điềm nhiên trả lời, nói mấy ngày nay muốn ăn cái trắng luộc để bình phục dạ dày đã ăn ngọt quá nhiều, giờ thấy đồ ngọt cũng không có hứng thú muốn ăn. Cho nên Đường Diễn liền nhận được ba hộp trứng cuộn với ba vị khác nhau mà Hoảng Phong vừa mới đưa ra thị trường, La Thiên rất hào phóng nói với hắn, đây là nhà đầu tư Phurong tạ lễ, cô không lấy một cái, toàn bộ đều đưa cho hắn.

Đường Diễn: "..."

Không bao lâu sau, quảng cáo trứng cuộn được đăng tải lên Weibo, lượng tiêu thụ cứ thế tăng lên, La Thiên thêm được không ít nhiệt độ minh tinh.

Tháng mười một,《Thời Gian Vui Vẻ》cũng chiếu xong phần cuộc sống sinh hoạt ở nông thôn.

Một mình《Thời Gian Vui Vẻ》chiếm lĩnh toàn bộ mảng show thực tế nửa cuối năm nay, có đại minh tinh cùng đại lưu lượng kéo lên, muốn không nổi cũng khó. Với thời đại tiêu phí hiện giờ, nhất cử nhất động của minh tinh đều vô cùng thú vị.

Người trên Weibo có thể dễ dàng nhận thấy, bất cứ tin tức gì cũng ít nhiều liên quan đến minh tinh lưu lượng, từ việc bọn họ thay đổi kiểu tóc, mặc quần jean đến đi đường ngấp một cái, đều có.

Tất cả đều có thể chiếm được không ít tài nguyên hotsearch,《Thời Gian Vui Vẻ》từ lúc lên ý tưởng đã chú định sẽ thành công. Đại lão địa vị tuy lớn nhưng lưu lượng lại không nhất định tốt hơn người trẻ tuổi, cho nên nhận lời tham gia chương trình này thật ra bản thân đều có ý muốn cọ lưu lượng.

Mà đại lưu lượng, tự nhiên cũng là vì dẫn lưu nên mới đặt bút ký, sao có thể không thấy một chút bọt nước nào chứ!

Hai tiểu trong suốt càng không cần phải nói, đương nhiên là vì để được càng nhiều người biết đến, La Thiên dưới tình huống như vậy, thành công thoát khỏi thân phận nghệ sĩ tuyến mười tám, chính thức tiến vào hàng ngũ tiểu hồng, thông cáo và kịch bản cũng tùy theo mà kéo tới.

Nhưng La Thiên vận đồ khiến ánh mắt Triệu Vũ Lâm cao hơn không ít. Hiện tại kịch bản tới tay đều là phim chiếu mạng, chất lượng không quá tốt. Thông cáo cũng so le không đồng đều, Triệu Vũ Lâm chỉ có thể chọn lựa kỹ mấy cái đưa La Thiên xem thử.

Phí thông cáo không tính là quá cao, nhưng La Thiên cũng không thêm để ý, vì công tác thật sự đều rất nhẹ nhàng.

Giữa tháng mười một, Thịnh Tấn thông báo cho La Thiên về cuộc họp.

Khi La Thiên cùng Triệu Vũ Lâm tới công ty Thịnh Tấn thấy bên ngoài vây quanh không ít người. La Thiên vô cùng ngạc nhiên, tuy có nhân viên công tác mang theo La Thiên đi lối khác, nhưng nhất thời vẫn khiến cô có chút thụ sủng nhược kinh.

Không nghĩ tới, cô cũng có ngày không thể dàng hoàng tử từ cửa chính tiến vào.

Triệu Vũ Lâm vừa nhìn tư liệu trong tay tư liệu vừa nói: "Mục đích họ gọi chúng ta tới đây hôm nay chắc là có việc gì đó muốn thông báo, thuận tiện tiến hành thảo luận một chút cách định trang cùng dự đoán hiệu quả. Trước đó em có nhận được tin tức là một tháng trở lại đây tạp chí này gặp không ít chuyện. Hiện giờ xem ra hẳn đã giải quyết ổn thỏa, còn có chính là... Tạp chí có những người khác gia nhập."

La Thiên sững sốt, hỏi: "Ài?"

Triệu Vũ Lâm có chút sầu lo trả lời: "Lâu Tùng Nguyên!"

Nói đến cái này, La Thiên liền biết Triệu Vũ Lâm đang lo lắng cái gì. Nếu này tạp chí này có Lâu Tùng Nguyên, vị trí trang bìa của La Thiên sẽ có vấn đề. Nhưng họp đồng đã ký, không phải nói sửa là có thể sửa được.

Chẳng qua họ mời Lâu Tùng Nguyên tới, chắc cũng không có khả năng vì đâu nhỉ?

Tuy cả hai đều tâm sự nặng nề nhưng trước đó chưa hề nhận được bất cứ tin tức gì chính xác, Triệu Vũ Lâm cảm thấy có lẽ tình huống cũng không khó khăn như vậy.

Trụ sở chính của công ty Thịnh Tấn trải dài từ tầng mười lăm đến tầng hai mươi một, lần này trao đổi ở văn phòng chỗ tầng mười sáu, bên ngoài cửa có dán tên tạp chí Hân Thượng.

La Thiên nhìn thoáng qua, quả thật rất đẹp. Cửa để mở, người ở bên trong không nhiều lắm, chỉ có Lâu Tùng Nguyên, người đại diện của hắn, cùng với một người đàn ông trung niên.

Lâu Tùng Nguyên nhìn thấy La Thiên liền cười chào hỏi: "Đã lâu không gặp."

La Thiên sững sốt, thật ra ở trong《Thời Gian Vui Vẻ》cô không kết giao nhiều lắm cùng với nam minh tinh. Cộng thêm vài chuyện sau đó, La Thiên dứt khoát không muốn lui tới với bất cứ ai trong đoàn phim kia.

Cho nên, La Thiên không quá hiểu rõ Lâu Tùng Nguyên. Đây cũng là lần đầu tiên Lâu Tùng Nguyên tươi cười sáng lạn như vậy chào hỏi cô.

Người đàn ông trung niên kia đứng lên nói với La Thiên: “Chào cô, tôi là chủ biên kiêm giám đốc tạp chí, Khâu Dật Thành!”

La Thiên bắt tay hắn, nói: “Chào anh, Khâu tiên sinh, tôi là La Thiên.”

Sau khi gặp mặt chào hỏi giới thiệu xong xuôi, mấy người liền ngồi xuống nói qua một chút về biến động thay đổi của tạp chí.

Khâu Dật Thành giản lược hoá tình huống hiện tại: “Tạp chí này vốn là mô phỏng theo tạp chí thời trang trước đó của Thịnh Tấn, tôi đây là cuối tháng chín mới tiếp nhận tạp chí này. Tôi là du học sinh ở bên ngoài, hiểu rõ nếu cứ như vậy sẽ chỉ làm này tạp chí này thất bại nhanh hơn nên đã đề nghị với cao tầng của Thịnh Tấn để thay đổi phương hướng của tạp chí. Trong nước hiện tại không thiếu tạp chí thời trang, hiện tại muốn nổi tiếng thì không chỉ cần nội dung mà còn cần yếu tố thời thượng và phương thức quảng cáo đúng đắn.”

“Tôi chính là nghĩ như vậy, muốn đồng thời dung hợp cả hai yếu tố trong và ngoài nước, phương tiện quảng cáo cũng sẽ thay đổi để phù hợp với xu thế, đồng thời tạo ra các nội dung phối hợp, đầy giới, giá cả phải chăng. Vừa thời thượng vừa mở rộng quảng cáo, mong rằng không có vẻ quá đột ngột.”

“Một tháng, phòng marketing chúng tôi kéo thêm được mấy người khác cùng vạch ra kế hoạch sơ thảo của tạp chí, hiện tại đã xác định không có vấn đề. Sở dĩ tôi nói rõ nguyên nhân là vì muốn trao đổi một chút với mọi người. Ngoại trừ lên bìa, tôi mong các vị có thể suy xét một chút việc xuất hiện ở phần nội dung của tạp chí. Nói đơn giản chính là làm người mẫu một kỳ, nhưng có khả năng không thể gia tăng chi phí, không biết các vị có thể tiếp thu không?”

Khâu Dật Thành quay đầu nhìn La Thiên hỏi, La Thiên tự thấy không có vấn đề gì, Triệu Vũ Lâm cũng đồng ý. Khâu Dật Thành rất vui vẻ, giới thiệu Lâu Tùng Nguyên rồi nói: “Nếu đã vậy, tôi sẽ giới thiệu đơn giản một chút vị trí của hai người trong số ra kỳ này.”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Chia Tay Hằng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 55

Edit: Linh Nguyệt

Khâu Dật Thành chỉ vào Lâu Tùng Nguyên nói: “Bởi vì là tạp chí mới, tôi đối nó cũng vô cùng kỳ vọng. Cho nên, tôi mời Lâu Tùng Nguyên tiên sinh chủ yếu là vì dẫn lưu, còn lại vẫn dựa theo hợp đồng, bìa tạp chí vẫn như cũ là La Thiên tiểu thư. Lâu Tùng Nguyên sẽ làm phó trang, sau đó qua chỉnh sửa hậu kỳ, bên ngoài ngoại trừ La Thiên sẽ có thêm Lâu Tùng Nguyên tiên sinh.”

La Thiên ngoài ý muốn nhìn Khâu Dật Thành, lấy địa vị của Lâu Tùng Nguyên, hắn sẽ đồng ý làm sách mới phó trang, lại còn thêm người mẫu mặt bằng sao?

Sau đó, Khâu Dật Thành lại nói thêm một vài điều, đều là thông báo đơn giản linh tinh, Triệu Vũ Lâm có thể tự thảo luận với bọn họ. Lâu Tùng Nguyên bên kia cũng thật yên tĩnh, nói cái gì đều không chen vào, giống như không hề quan tâm kết quả cuối cùng là gì.

Chờ đến khi Khâu Dật Thành mang theo hai người đại diện đi trên lầu tiến hành trao đổi cuối cùng, Lâu Tùng Nguyên mới nở nụ cười, nói với La Thiên: “Tạp chí này có thể sẽ thành công, giữa một đồng tạp chí thời trang hỗn loạn như bây giờ, cái này rất mới mẻ.”

La Thiên hỏi: “Sao anh đến đây? Tôi nghe nói tạp chí này Thịnh Tấn vốn cũng không xem trọng, bởi vậy mới không đầu tư nhiều tiền vào. Lấy chi phí công ty cấp cho tạp chí này, hình như không mời nổi anh?”

Lâu Tùng Nguyên ha ha cười nói: “Tôi đâu cần tiền, tôi vì tình nghĩa thôi.”

La Thiên kinh ngạc: “Là sao?” Chẳng lẽ tạp chí thật có thể một bước lên trời?

Lâu Tùng Nguyên chỉ chỉ vị trí vừa rồi Khâu Dật Thành ngồi nói: “Chú út của tôi.”

“Hả?”

“Trước đó chú ấy làm tạp chí ở nước ngoài, đây là tạp chí đầu tiên chú ấy làm sau khi về nước sau. Doanh số tạp chí ở nước ngoài thực không tồi, mọi người cũng có thói quen xem tạp chí, chú tôi làm ở bên kia trong thời gian khá dài. Lần này được Thịnh Tấn mời trở về, tuy rằng đề chú làm, nhưng cấp dự toán quá thấp, hơn nữa hắn muốn đem tạp chí làm tốt, cảm thấy chỉ có lưu lượng của cô là không đủ. Công ty lại không muốn đầu tư tiền, mới tìm tôi.”

La Thiên bình tĩnh đại ngộ, ngạc nhiên nói: “Nếu đã tìm anh tôi, công ty bọn họ vẫn còn đồng ý để tôi làm bìa?”

Lâu Tùng Nguyên cười ngại ngùng: “Công ty thật ra có yêu cầu đổi vị trí, chú út tôi cũng đồng ý, là tôi nói không cần.”

La Thiên càng ngạc nhiên: “Vì sao?”

Lâu Tùng Nguyên cười nói: “Bìa vốn dĩ là của cô, lại nói, tuy rằng tôi chụp nội trang, nhưng tôi tin vào lưu lượng của mình.”

La Thiên: “Anh tự tin thật đấy!” Không hổ là vua lưu lượng.

“Chúc mừng cô trong khoảng thời gian gần đây đã bạo hồng!” Lâu Tùng Nguyên lại cười nói tới việc gần đây.

La Thiên xua xua tay: “Đâu có đâu có.”

“Kỳ thật, tôi rất thích cô.” Lâu Tùng Nguyên dường như nhớ tới《Thời Gian Vui Vẻ》, trên mặt có nét cười điểm đậm.

La Thiển nhìn hắn, không biết nên đáp lại như thế nào, Lâu Tùng Nguyên tiếp tục nói: “Ngay từ đầu tôi cũng cảm thấy cô rất cứng đầu. Đừng nghĩ tôi và cô cùng tuổi, thời gian tôi ở trong giới giải trí tuyệt đối không hề ngắn hơn cô. Cha mẹ tôi đều là minh tinh, từ khi còn nhỏ đã chụp chút quảng cáo, mười lăm tuổi thì diễn một vài vai diễn nhỏ, đến năm hai mươi tuổi mới chính thức lấy thân phận ca sĩ xuất đạo*.”

*Xuất đạo = debut

Lâu Tùng Nguyên đưa tay gồi lên sau đầu, vắt chéo chân tiếp tục nói: “Tôi thấy cô đã lẫn lộn trong giới giải trí mà vẫn như vậy, thấy rất ngạc nhiên, cũng cảm thấy cô rất ngốc. Quá thẳng thắn, không biết nhìn sắc mặt người ta, trong giới lại không có quan hệ. Dưới tình huống như vậy sẽ không có ai thay cô nói chuyện. Nơi này thực chất chính là dạy ích lợi, sống bằng lợi ích, muốn cho người khác xuất đầu cũng phải có đủ giao tQuang

“Cô không có giao tình với bất cứ ai trong đoàn phim, chính là hăng hái đơn độc chiến đấu. Khi đó liền cảm thấy cô chỉ muốn chơi cho xong, sau lại phát hiện, cô kỳ thật chỉ cần bản không thêm đề ý mấy cái này đó. Lại cảm thấy rất có ý tứ, sau đó nữa lại thấy cô khá tốt. Bởi vì cô rất an tĩnh quay xong《Thời Gian Vui Vẻ》.”

“Ngay từ đầu tôi cho rằng cô nhất định sẽ đi tìm... Đường tiên sinh tới, nhưng cô ngược lại lại an an tĩnh tĩnh quay xong. Khi đó tôi cảm thấy sẽ gặp khó khăn, rồi Đường tiên sinh tới. Mọi người trong đoàn phim cung cung kính kính, cô vẫn yên lặng xong, không hề làm thêm chuyện gì khác. Tôi mới bắt đầu cảm thấy, cô, có phải quá... rộng lượng hay không?”

Thần thái nói chuyện của Lâu Tùng Nguyên khác hoàn toàn với những gì La Thiển ở đoàn phim nhìn thấy. La Thiển biết, đây mới là nhân cách chân chính của Lâu Tùng Nguyên.

La Thiển cũng không có thâm cừu đại hận gì với Lâu Tùng Nguyên, nếu hắn muốn hàn huyên, La Thiển không ngại nói cùng: “Không phải rộng lượng, tôi vốn chẳng chịu thương tổn gì, không thích người ta thì không đề ý nữa là được, dù sao thì quay xong, lãnh tiền xong, sau này sẽ không lui tới nữa. Cứ vậy là được, có lẽ cả đời này đều sẽ không gặp lại, hà tất phải dây dưa?”

Đối với mấy người Ngụy Khả Tĩnh, cô không thích, đối với những việc gì mà không có giúp người một nhà cũng không chán ghét. Chỉ là bèo nước gặp nhau trong cuộc sống mà thôi, bọn họ làm mình không thoải mái, thì mình không quan tâm là được, như vậy họ cũng sẽ không thoải mái.

“Cho nên tôi rất thích người, tôi nhận làm phó trang tạp chí, có thể giúp cô tăng sóng lưu lượng.” Lâu Tùng Nguyên cười nói, hắn vốn dĩ là vì hữu nghị nên mới tới, hắn không muốn đổi vị trí, ai cũng không thể ép buộc hắn.

La Thiển sùng sốt, sau đó đột nhiên bừng tỉnh nói: “Thật sao?” Hiện tại lưu lượng đối với La Thiển mà nói, chính là đại diện cho tiền! Càng nhiều lưu lượng tương đương với việc càng có thêm nhiều tiền!

Bên ngoài truyền đến tiếng người, hắn là chính là mấy người kia đã trở về, Lâu Tùng Nguyên đứng lên bắt tay La Thiển nói: “Sau này hợp tác vui vẻ!”

Đêm đó, Lâu Tùng Nguyên liền phát Weibo, tuyên truyền cho tạp chí mới. Nói là muốn đi chụp tạp chí mới, chỉ trong mấy giờ mà lượt share liền hơn mười vạn, bởi vì cái này, La Thiển không dám chuyển phát Weibo của hắn, cuối cùng lựa chọn ngoan ngoãn yên tĩnh làm một con chim cút.

La Thiển vốn dĩ là một mỹ nữ có dáng người bên ngoài không tồi, Triệu Vũ Lâm tìm cho cô rất nhiều ảnh bìa tạp chí cả trong lẫn ngoài nước để tham khảo, còn mời thầy đến dạy hai ngày.

Đến hôm bắt đầu chụp, nhờ có chỉ đạo viên với kinh nghiệm phong phú chỉ dẫn, La Thiển có thể tạm coi là thuận lợi hoàn thành. Người mẫu phần nội dung bên trong không có yêu cầu quay chụp nghiêm khắc như chụp bìa, La Thiển huấn luyện có kết quả, tuy rằng phải chụp lại vài lần, nhưng cuối cùng vẫn hoàn thành trong mấy ngày.

Truyện được đăng tại wattpad @dwlazp

Lâu Tùng Nguyên càng không cần phải nói, hắn vốn dĩ đã có kinh nghiệm ở phương diện này, hoàn thành sớm hơn La Thiển một ngày.

Tạp chí này có Lâu Tùng Nguyên gánh, ít nhất doanh số kỳ một là không có vấn đề. Trang bìa lại là La Thiển, đối với cô mà nói là trăm lợi không một hại. Còn được hung hăng cõng ké lưu lượng của Lâu Tùng Nguyên, dù sao fans Lâu Tùng Nguyên muốn mua tạp chí, đầu tiên đều phải nhìn tới La Thiển trên trang bìa nha!

Đáng tiếc sự đời không được như mong muốn, tin tức La Thiển cùng Lâu Tùng Nguyên chụp ảnh bị rò rỉ lên mạng.

Nhân khí của Lâu Tùng Nguyên là cái dạng gì?

Hiện tại trong phạm vi cả nước hắn tuyệt đối là no.1, không nói tới địa vị của hắn ở giới giải trí như thế nào, cũng không cần biết kỹ thuật diễn của hắn tốt hay không tốt, đơn thuần chính là, fans hắn đông nhất.

Bởi vì hắn còn trẻ, chưa đi đến được vị trí cao như vậy, kỹ thuật diễn cũng chưa rèn luyện được xuất sắc như người ta. Có lẽ có một ngày, hắn sẽ nháy mắt từ trên thiên đường ngã xuống, nhưng không thể phủ nhận, hắn hiện giờ ở giới giải trí là đỉnh lưu, đại lưu lượng.

Cho nên, khi trên mạng truyền ra hình ảnh hắn cùng La Thiển ngồi ở ven đường cùng nhau uống đồ uống lạnh, dùng loại ánh mắt như "anh/em hiểu mà" tươi cười nhìn nhau, weibo trong nháy mắt liền tê liệt.

Fans Lâu Tùng Nguyên một đêm điên cuồng, weibo La Thiển bị họ vây hãm không chút khe hở.

Triệu Vũ Lâm gọi điện báo cho La Thiển: “Chỉ ngàn vạn lần đừng ra khỏi cửa, tuyệt đối không được ra khỏi cửa. Bọn em bây giờ đang ở công ty Lâu Tùng Nguyên bàn bạc xem xem làm sáng tỏ bằng cách nào là tốt nhất.”

“Nói thẳng là đang chụp tạp chí không phải là xong sai? Vốn dĩ chính là chụp hình cho tạp chí.” La Thiển về mặt mơ màng, cô ăn ngay nói thật nhé!

“Cũng không phải một câu của chị liền giải quyết xong, cái này phải cùng công ty thương lượng thật kỹ, mọi người đồng thời phát weibo làm sáng tỏ cũng phải liên hệ bàn bạc trước, miễn cho nội dung thông báo không thống nhất. Hiện tại vẫn đang thảo luận, chắc buổi chiều sẽ phát thông báo thôi.”

“Vây thì tốt!” Không làm chuyện trái với lương tâm thì không sợ quỷ gõ cửa, La Thiển từ tận đáy lòng cảm thấy mình vô tội. Cho nên, cô không hề cảm thấy việc này khó giải quyết.

Buổi chiều, Thịnh Tấn là bên thứ nhất phát thông báo làm sáng tỏ, nội dung rất đơn giản, giải thích rõ Lâu Tùng Nguyên cùng La Thiển đều là do bọn họ mời đến chụp hình tạp chí. Ảnh hai người ở cạnh đường uống đồ uống lạnh là bọn họ chụp, cũng không phải chỉ có hai người bọn họ ở đó. Đồng thời đăng thêm ảnh hai người phối hợp chụp ảnh, hiện trường bốn phía đều có nhân viên công tác.

Weibo Lâu Tùng Nguyên và La Thiển đồng thời chuyển phát lại, Lâu Tùng Nguyên làm sáng tỏ cũng rất đơn giản, đại khái nói đây là lần thứ hai hợp tác cùng La Thiển, cô là một người rất tốt. Hai người công tác ở chung không tồi, hy vọng về sau sẽ có thể tiếp tục hợp tác.

La Thiển bên này là Triệu Vũ Lâm biên tập rồi gửi đi, nói lần hợp tác Lâu Tùng Nguyên là vô cùng may mắn. Hơn nữa còn bày tỏ bản thân sẽ cùng Lâu Tùng Nguyên vì tạp chí mà nỗ lực, tiếp tục cố gắng để không phụ kỳ vọng của mọi người.

Ba thông báo đều rất chính thức, không có từ ngữ nào dư thừa, đáng tiếc... Fans không tin.

“Ha ha, Lâu Tùng Nguyên sẽ nhận loại tạp chí mà tên cũng chưa từng nghe qua này sao? Lúc đó tôi đã cảm thấy kỳ quái rồi, thì ra là bạn gái!”

“Đây là ở《Thời Gian Vui Vẻ》này sinh tình cảm sao?”

“Trong ảnh chụp rõ ràng rõ ràng chính là thâm tình nhìn nhau.”

“Hơn nữa Thịnh Tấn phát ảnh chụp, biểu cảm hai người nói chuyện cùng rất đáng nghĩ!”

“La Thiển dựa vào cái gì cùng với Nguyên ca? Không xứng!”

“Nhất định là La Thiển ôm đùi, Nguyên ca của tôi còn chướng mắt cô ta đấy!”

“Đáng tiếc Nguyên ca của mấy người lại nguyện ý vì chống lưng cho cô ấy mà nhận cái loại tạp chí này nha!”

“Còn không phải chỉ là yêu đương thôi sao? Mẹ nó, top 30 hotsearch Weibo đều là bọn họ bao thầu.”

“Nhìn ý bên phía La Thiển, đây là muốn tăng tiêu thụ!”

“Mẹ, không thấy được fans Nguyên ca đau khổ như thế nào sao?”

“Mẹ nó, làm mình tỉnh còn không thể yêu đương à?”

“Người ta đều đã làm sáng tỏ rồi, khả năng cáo là căn bản chẳng có gì cả!”

“Đúng vậy! Tập đầu của《Thời Gian Vui Vẻ》không phải có xuất hiện một người đàn ông sao? La Thiển có bạn trai rồi.”

“Có thể so với Nguyên ca của tôi sao?”

La Thiển cho rằng chỉ cần trong ngày là có thể giải thích rõ ràng mọi chuyện, nhưng đã đến buổi tối mà cư dân mạng vẫn còn đem cô và Lâu Tùng Nguyên buộc chặt lại với nhau.

La Thiển đối với Lâu Tùng Nguyên một chút cảm giác cũng không có, tuy rằng hai người cùng tuổi nhưng nhìn vào khí chất, La Thiển giống như chị gái của Lâu Tùng Nguyên. Bởi vì Lâu Tùng Nguyên là hoa mỹ nam, nhìn không đủ man, La Thiển cảm thấy cô thích loại hình như Đường tổng hơn, hai mươi tuổi có thể nhìn thành ba mươi tuổi.

May mà Đường tổng không biết ý nghĩ này của La Thiển, nếu không hẳn nhất định sẽ nghiêm túc nói chuyện với cô, tuy hẳn chỉ còn cách mấy tháng nữa là tròn ba mươi tuổi nhưng tính tới hiện tại, hẳn vẫn hai mươi chín tuổi nhé!

Buổi tối Đường tổng trở về, câu đầu tiên nói với La Thiển chính là hỏi: “Đồ uống uống ngon không?”

La Thiển: “...” Trong đầu có một loại ngựa chạy qua... thảo nê mã.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Chia Tay Hằng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 56

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Linh Nguyệt

La Thiển ngẩng đầu nhìn hắn, tươi cười: “Ha ha...”

Đường Diễn ngồi xuống sofa hỏi: “Cô có biết người đội nón xanh cho tôi sẽ có kết cục như thế nào không?”

La Thiến hoảng sợ: “Có người dám đội nón xanh cho anh? Ai đấy?” Không muốn sống như vậy.

Đường Diễn: “...” Đây là trọng điểm sao? Trọng điểm là ở chỗ tôi đang đe dọa cô đấy.

“Là ai thế?” La Thiến không sợ chết hỏi, dù sao thì phụ nữ trong người đều có máu tò mò, bát quái.

Đường Diễn nghiêng rằng: “Không, có.”

Trên mặt La Thiến viết rõ hai chữ "không tin" nhìn hấn: “Ha... Em hiểu, em hiểu.”

Lúc ấy Đường Diễn vô cùng muốn cho bản thân mình một cái tát, cũng không hiểu vì sao lại thấy vô cùng khó chịu, vô cùng ngu ngốc. Nhất thời, trong lòng bật ra một câu: “Gần mực thì đen gần đèn thì rạng!”

Đúng vậy. Người xưa nói không sai bao giờ.

“Nói đi! Em nhất định sẽ giữ bí mật mà.” La Thiến ngồi gần lại một chút, “ánh trăng sáng”? Tiêu Vinh Thanh? Hay là người khác?

Đường Diễn cố gắng áp chế suy nghĩ ngu ngốc của mình về La Thiến, nói: “Tôi nhìn như người sẽ bị người khác cầm sừng sao?”

La Thiến nhất thời dùng ánh mắt có chút một lời khó nói hết nhìn hấn, ngại ngần không dám nói với hấn, dựa theo kịch bản của tiểu thuyết, “ánh trăng sáng” từng yêu thầm, “tình yêu chân chính” cũng từng yêu thầm người khác, họ đều từng suy xét xem có nên theo đuổi hay không.

Gân xanh trên đầu Đường Diễn nổi lên, nguy hiểm nhìn cô hỏi: “Ánh mắt kia của cô là có ý gì?”

La Thiến im lặng trong chốc lát, sau đó đứng dậy đi vào bếp: “Đường tổng, buổi tối anh muốn ăn cái gì nào?”

Đường Diễn: “...” Cảm giác cô đang lảng sang chuyện khác, nếu không phải phụ nữ, hấn thật muốn đánh cô một trận.

Tâm mệt, uy tín của hấn trước mặt La Thiến hình như càng ngày càng thấp.

Nhưng mà, tuyến suy nghĩ của Đường tổng rất nhanh đã trùng với La Thiến: “Ăn mì!”

La Thiến từ trong phòng bếp cầm ra một túi đồ nói: “Cái này là ngày hôm em mua ở siêu thị đấy.”

“Ừ!”

“Sau đó, cũng là hôm qua em mới phát hiện, thì ra loại mì này cũng có nhiều giá khác nhau. Loại này đắt hơn, ăn xong thì buổi chiều vẫn còn sức. Hôm nay em liền mua loại khác, cho anh nếm thử.”

Đường Diễn đối với giá trị quan của La Thiến luôn vô cùng tò mò. Rốt cuộc cô có lòng tham hay không có lòng tham, Đường Diễn nhìn mãi vẫn không hiểu. Mang cô đi mua đồ, đắt cũng thích, rẻ cũng vui, cho cô tự mua thì lại thích đồ giảm giá nhưng vẫn muốn cái tốt nhất, Đường Diễn nhìn đến mơ hồ.

Hấn hỏi La Thiến: “Bao nhiêu tiền?”

La Thiến sửng sốt, Đường Diễn tự nhiên lại hỏi cô một vấn đề như vậy? Nhưng cô cũng thích cùng hấn nói chuyện linh tinh, cho nên, thực vui vẻ mà trả lời: “Hai tệ năm một cân!”

Đường Diễn: “...”

Chịu đựng xúc động muốn học máu, Đường Diễn hỏi: “Sau đó?”

“Giảm còn hai tệ!” La Thiến trả lời, một chút cũng không đuối lý.

Đường Diễn cuối cùng cũng không thiết hỏi cô, thích giảm giá đến vậy sao?

La Thiến thật lòng không cảm thấy có lỗi với hấn, cô mua chỉ vì muốn ăn thôi mà, cũng không có nói bởi Đường Diễn mà phải mua cho hấn mì đắt nhất siêu thị.

Loại mì này, bản thân La Thiến vẫn thường ăn, làm kiểu máy móc cũng làm được thì tự nhiên sẽ không đáng giá tiền, nhưng La Thiến cảm thấy ăn ngon.

Trước khi biết giá, Đường Diễn cảm thấy ăn khá ngon. Sau khi biết giá, Đường Diễn vẫn cảm thấy ăn khá ngon, còn có chút rồi bởi.

Nhìn Đường Diễn ăn mì, La Thiến lại tiếp tục tán gẫu: “Chủ hộ mà《Thời Gian Vui Vẻ》chọn có nói năm nay nhà họ muốn làm thịt heo tặng đoàn phim, đến lúc đó sẽ làm thịt khô gửi cho chúng ta. Đến lúc đó em sẽ làm com thịt khô com, a... Ăn rất ngon.” La Thiến nói xong, không tự chủ được mà nuốt một ngụm nước miếng.

Đường Diễn sửng sốt: “Cô vẫn liên lạc với chủ hộ sao?” Vậy mà cùng đồng nghiệp thì...

“Ha ha ha... Đúng vậy! Sau khi bọn em ghi hình xong thì chủ hộ cũng trở lại, bà ấy nói em cho ăn rất chuyên nghiệp. Bọn em trò chuyện hàn huyên hai ngày, cô ấy nói coi em như người thân vậy, nói nếu về sau em tới nơi đó chơi thì sẽ được giảm 50%.”

Lại giảm giá...

“Nói đến giảm giá, cửa hàng bánh kem kia cũng giảm giá cho em 20%. Cũng ý tứ thật, nhưng chị gái chủ hộ cũng quá được, giảm hấn 50%, như vậy chẳng phải là chỉ thu phí tồn thôi sao?”

“A! Cô cho heo ăn được sao?” Đường Diễn thờ dài.

“Đương nhiên, khi còn nhỏ em đã làm rồi.”

Đường Diễn giờ mới nhớ tới xuất thân của cô: “Vây cô từ nông thôn tới, khi còn nhỏ trong nhà cũng nuôi heo sao?”

“Không có!” Dù là nguyên chủ hay là chính cô đời trước đều không từng nuôi.

“Hả?” Đường Diễn như rụng mảy.

La Thiên giải thích: “Là trước kia em giúp người trong thôn cho ăn, ba ngày được năm xu.”

Đường Diễn: “Năm xu thì làm được cái gì chứ!”

“Áy, anh không biết rồi! Năm xu là rất lớn nhé! Một xu có thể mua được một túi nước ngọt hoặc hai viên đường, một bao que cay hoặc vài thứ khác, tóm lại năm xu có thể tiêu vài ngày đấy!” La Thiên cảm khái, khi còn nhỏ nhà cô rất nghèo, năm xu chính là tiền tiêu vặt trong một tuần.

Đường Diễn không muốn tiếp tục đề tài này, hẳn có chút không quen quá khứ như vậy, liền hỏi: “Khi nào làm com thịt khô?”

“Chắc khoảng tháng chạp! Khi đó chị ấy mới có thể giết heo làm thịt khô, hương vị loại này do nông thôn làm, hương vị ở siêu thị là không thể so sánh...”

La Thiên nói không ngừng, Đường Diễn yên lặng nghe, hẳn thật không thể tưởng tượng được cuộc sống của La Thiên khi còn nhỏ là cuộc sống như thế nào.

Khi còn nhỏ, trong nhà không bao giờ thiếu tiền, khi đó cả gia đình còn ở tại tứ hợp viện*. Hàng xóm xung quanh đều thuộc đơn vị quốc gia, bản thân Đường gia đã có nội tình, tuy không thể nói là nhà giàu số một cả nước, nhưng thật sự tiền tiêu không hết.

*Tứ hợp viện còn được gọi là Tứ hợp phòng, là một hình thức kiến trúc tổ hợp của nhà dân vùng Hoa Bắc Trung Quốc, với bố cục là xây nhà bao quanh một sân vườn theo bốn hướng Đông Tây Nam Bắc, thông thường gồm có nhà chính tọa Bắc hướng Nam, nhà ngang hai hướng Đông - Tây và nhà đối diện với nhà chính, nhà bốn phía bao quanh sân vườn ở giữa, cho nên được gọi là Tứ hợp viện. “Tứ” chỉ số 4, “viện” là khoảng không gian như sân, vườn trong nhà. “Tứ hợp viện” chính là khoảng sân vườn được kết hợp lại từ 4 hướng đông, tây, nam, bắc. Đây chính là kiểu nhà truyền thống của những dân tộc Hán sống ở phía Bắc. Ngày nay chúng ta vẫn có thể nhìn thấy nhiều thiết kế nhà tứ hợp viện tại các vùng nông thôn hay Bắc Kinh. Hình ảnh minh họa:

Sau lại cùng mẹ Đường Diễn liên hôn, hai nhà hỗ trợ lẫn nhau, phát triển càng thêm mạnh. Từ lúc còn nhỏ, Đường Diễn đi học đã có xe chuyên dụng đón đưa. Không chỉ hần, không ít người bên cạnh hần đều như vậy. Hần chưa từng mặc quần áo bẩn, thậm chí cả đồ ăn vặt ở bên ngoài cũng chưa bao giờ ăn vì trong nhà bị luôn có đồ ăn vặt cao cấp cùng trái cây phong phú.

Truyện được đăng tại wattpad @dwkzpz

Lớn hơn một chút, mẹ hần kế thừa công ty của ông ngoại, hần thường thường đến nước ngoài, lúc ở chỗ này lúc ở chỗ kia, thường xuyên di chuyển từ trong nước ra ngoài nước rồi lại trở về nhưng thành tích học tập không hề đi xuống. Cho đến khi lên cao trung cùng một cô bé trong đại viện trộm ở bên nhau mới không hay đi ra ngoài, mãi cho đến lúc hai người chia tay.

Hần trực tiếp rời đi khỏi nơi khiến hần đau lòng này, ra nước ngoài, tới Mỹ học đại học, sau đó là về nước phát triển, rồi đến bây giờ.

“Đường tổng, ăn cái này không?”

Giọng La Thiên lời suy nghĩ của Đường Diễn trở về. Hắn quay đầu nhìn lại, cô đang ngồi xồm trước tủ lạnh, trong tay cầm một hộp macarons đủ loại kiểu dáng màu sắc, vô cùng xinh đẹp, yên tĩnh nằm ở bên trong, gương mặt tươi cười của cô cũng đặc biệt sáng lạn.

*Macaron: Một loại bánh ngọt của Pháp

Đường Diễn đột nhiên cười, hình bóng trong đầu chậm rãi tan biến, hắn nói: “Mang lại đây đi!”

Ngày hôm sau, Triệu Vũ Lâm đang ngủ thì nhận được điện thoại của La Thiên, câu đầu tiên chính là: “Vũ Lâm, không tốt!!!”

Triệu Vũ Lâm hôm qua đến rạng sáng ba giờ mới ngủ. Vì chuyện của La Thiên, cả ba phía hiện giờ vẫn đang suy nghĩ biện pháp, cô vừa nghe nói hai chữ "không tốt" liền tưởng trên Weibo lại xảy ra chuyện, hoảng sợ ngồi bật dậy.

“Làm sao vậy làm sao vậy?”

“Đường tổng ngày hôm qua tự nhiên không dùng tiếp tục dùng tư thế lão hán đẩy xe, chị phải làm sao đây! Sự muốn chết.” Loại việc này La Thiên vốn dĩ không có kinh nghiệm, kinh nghiệm hiện tại có được đều nhờ Đường Diễn, tư thế hắn dùng vẫn luôn như thế, đã thành thói quen của cô rồi. Giờ đột nhiên lại thay đổi, đã làm cái loại này việc xấu hổ này rồi mà tự nhiên còn nhìn trực tiếp, biến hóa này dọa cô sợ run cả người.

Triệu Vũ Lâm mất gần ba phút mới phản ứng lại đây La Thiên đang nói cái gì, khóc không ra nước mắt nói: “Chị gái của em, chị mới sáng sớm đã gọi điện cho em nói cái loại chuyện này, có thích hợp không?”

“Sao lại là sáng sớm? Đã mười giờ rồi!” La Thiên nói.

“Ngày hôm qua ba giờ em mới ngủ đấy!”

“Ngày hôm qua chị cũng ba giờ mới ngủ!” La Thiên tranh luận.

Có thể giống nhau sao? Trước ba giờ em đang làm việc, còn chị và Đường tổng thì ở trên giường nhé! A phi phi, vì sao cô phải làm rõ ràng loại chuyện này chứ? Cô còn là hoa cúc đại khuê nữ* a!

*Hoa cúc đại khuê nữ: thiếu nữ trong trắng có tiết tháo

“Được rồi được rồi! Không quấy rầy em nữa, hôm nay chị có thể ra ngoài không?” La Thiên hỏi.

“Nếu chị không muốn sống thì cứ đi đi!” Triệu Vũ Lâm đáp.

“Ai da, bộ dáng của Lâu Tùng Nguyên này cũng thật yêu nghiệt! Nhìn fans xem này, vì hắn sống vì hắn chết.” La Thiên dùng giọng điệu vui vẻ khi thấy người gặp họa nói.

“Giờ mà chị còn có tâm tình vui sướng khi người khác gặp họa hả?” Vấn đề là chị cũng là vai chính đấy!

“Dù sao sớm muộn gì cũng có thể giải thích rõ ràng, không lẽ sự tình còn có thể biến thành đen hơn sao? Em ngủ tiếp đi! Chị cũng đi ngủ một lát. Trong tủ lạnh không còn đồ ăn, chị không ra ngoài được, em nhớ nghĩ biện pháp nhé!” La Thiên nói.

Điều này Triệu Vũ Lâm một chút cũng không dám không đồng ý. La Thiên vô cùng tùy hứng, cô sợ mình chỉ cần chậm một chút, La Thiên buổi chiều nhất định có thể đi giày đế thấp tự mình đến siêu thị. La Thiên từ sau lần té ngã kia liền bắt đầu không đi giày cao gót nữa.

“Dạ, để em cho người đưa qua, nếu chị có cái gì đặc biệt muốn mua thì gửi tin nhắn cho em, giờ em đi mua cho chị!” Triệu Vũ Lâm nhanh chóng nói, La Thiên ừ một tiếng.

Mấy ngày nay, vì để chứng minh Lâu Tùng Nguyên và La Thiên thật sự có quan hệ, mọi người lật tung mọi thứ lên để tìm dấu vết, đặc biệt là video《Thời Gian Vui Vẻ》phát bị họ xem đi xem lại không biết bao nhiêu lần, ngay cả một chi tiết nhỏ cũng không bỏ qua.

Quả thật những người này đã tìm ra không ít hình ảnh chứng minh, ví dụ như La Thiên làm đồ ăn, Lâu Tùng Nguyên đều là người ăn nhiều nhất.

Ví dụ như, khi La Thiên cho heo ăn, Lâu Tùng Nguyên đều nguyên ý làm cùng cô.

Ví dụ như, lúc La Thiên ra ngoài tìm nguyên liệu nấu ăn thì Lâu Tùng Nguyên đều sẽ ở nhà đun nước.

Tóm lại, hai người phối phối hợp hợp, hình ảnh đứng đắn sau khi bị YY* lâu như vậy, thế nhưng lại giống như có chút cảm giác?

*YY: tự sướng, tự ảo tưởng

Thật ra nếu không phải La Thiên thì Lâu Tùng Nguyên cũng sẽ làm như vậy thôi, nhưng người làm vô tâm người xem có ý. Bọn họ chỉ nhìn thấy Lâu Tùng Nguyên đối xử với La Thiên đủ loại khác biệt, mà Lâu Tùng Nguyên lại không có cách nào để giải thích.

Khi La Thiên nấu ăn, hần ăn nhiều là bởi vì trong số bọn họ cô là người nấu ăn ngon nhất, có đồ ngon thì ngu gì không ăn?

Khi La Thiên cho heo ăn, hần vội vàng muốn làm cùng bởi vì chỉ có làm cùng La Thiên là nhẹ nhàng nhất, cơ bản chỉ cần một mình cô cũng làm xong, chỉ cần xuất chút lực xách đồ thôi.

Khi La Thiên ra ngoài tìm nguyên liệu nấu ăn thì hần lại đun nước là bởi vì trong mấy nam mình tính, bồi phận của hần nhỏ nhất, La Thiên không đun, hần chỉ có thể tích cực tự mình đi đun thôi!

Nhưng lại không thể ở trên Weibo giải thích, vì càng bồi càng đen!

Ngày khi Lâu Tùng Nguyên đang "phát điên" thì《Thời Gian Vui Vẻ》lại phát trailer.

Trong trailer mới nhất này, La Thiên ở nước ngoài cùng người đàn ông bị làm mờ có đủ loại tương tác, cư dân mạng bối rối bắt đầu nghi: Lẽ nào thật sự La Thiên người ta cùng Lâu Tùng Nguyên không có bất cứ quan hệ gì, mà người đàn ông bị làm mờ kia mới là chính chủ? Vừa nhìn là biết chính là người yêu, xem La Thiên cười có bao nhiêu chân thành kìa! Toàn bộ《Thời Gian Vui Vẻ》cũng chỉ có cái trailer này là La Thiên có biểu cảm phong phú nhất.

Mà lúc này ở Đường thị, thư ký Kiều gõ gõ cửa văn phòng của Đường Diễn.

“Đường tổng, đã phát trailer rồi.” Kiều bí thư tiến vào nói.

Đường Diễn ừ một tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Chia Tay Hằng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 57

Edit: Linh Nguyệt

《Thời Gian Vui Vẻ》phát trailer tập cuối trước thời hạn. Tuy rằng ngày đầu tiên mọi người ở nước ngoài chính là đi chơi, nhưng sau khi biên tập lại, ngày đầu tiên thật ra được xếp ở cuối cùng.

Trailer trước đó đã là những ngày mạo hiểm ở nước ngoài, vốn dĩ phải đợi sau khi tập mạo hiểm phát sóng mới phát những ngày ở nước ngoài du lịch.

Hiện giờ lại phát trước thời hạn, đương nhiên là do Đường Diễn yêu cầu, hần cảm thấy nếu không làm chút gì đó thì cho dù La Thiên trên thực tế là người của mình nhưng trên danh nghĩa sẽ là bạn gái người khác! Như vậy mặt mũi hần sẽ như thế nào chứ? Hần chính là người sĩ diện, làm bất cứ cái gì tự nhiên đều sẽ suy nghĩ tới mặt mũi của mình trước tiên.

Đừng tưởng hần không phát hiện hai ngày nay ánh mắt thư ký Kiều nhìn hần đã thay đổi nhé.

Kỳ thật thư ký Kiều vốn không nghĩ nhiều như vậy, cái gì mà ánh mắt thay đổi? Đều là Đường Diễn suy bụng ta ra bụng người, tự mình cảm thấy vậy thôi.

May mắn thay, sau khi việc này có một chút hiệu quả, La Thiên cùng Lâu Tùng Nguyên rèn sắt khi còn nóng giải thích một phen, Thịnh Tấn cũng thừa dịp này nhiệt độ đang nóng tuyên truyền một chút cho tạp chí mới, đồng thời giải thích nguyên nhân Lâu Tùng Nguyên và La Thiên cùng nhau quay chụp. Tạp chí này không chỉ nhấn vào phân trang phục mà cùng lúc còn giải thích sản phẩm, có các loại ảnh chụp của người mẫu, bọn họ cũng giải thích đã áp dụng phương pháp quay chụp ở nước ngoài, tăng mức độ sinh động của ảnh chụp.

Để mọi người từ ảnh thấy được nếu có thêm những yếu tố sắc màu này sẽ thay đổi cuộc sống của họ như thế nào.

Đồng thời còn phát ra hai, ba ảnh La Thiên mặc quần áo nhãn hiệu đi dạo trên phố, ảnh Lâu Tùng Nguyên dựa vào tường đẩy soái khí, còn có ảnh hai người cùng nhau ngồi ở bàn uống đồ uống.

Tóm lại là đã cố định quan hệ của hai người chỉ dừng ở mức độ đồng nghiệp, nhiệt độ trên mạng cuối cùng cũng chậm rãi đi xuống, mọi người bắt đầu chú ý đến tạp chí.

“La Thiên mặc đồ này thực sự đẹp quá, muốn mua.”

“+1”

“+2”

“+10086”

“Nguyên ca soái đến chân trời, bộ quần áo này quá hợp!”

“Tôi mua tôi mua, tạp chí này tôi mua! Nhìn ảnh chụp đã biết là rất tuyệt.”

...

Fans qua đường cộng thêm thủy quân, cái loại hỗn hợp này cuối cùng thành công đem dư luận hấp dẫn kéo lại đây.

Buổi tối La Thiến còn gọi điện cho Triệu Vũ Lâm đặc ý nói: “Thấy chưa! Chị đã nói việc này sớm muộn gì cũng có thể làm sáng tỏ.”

“Không phải, chị Thiến, chị kêu Đường tổng hỗ trợ mà không nói trước với em!”

“Hà? Chị không có mà!” La Thiến nói.

Triệu Vũ Lâm cười cười rồi cúp điện thoại, La Thiến chưa nói, là do Đường tổng tự mình nhúng tay. Đường Diễn rất ít khi quản những việc này, Tiêu Vinh Thanh thực sự thông minh. Lúc cô ta đi theo Đường Diễn đã từ chối để hắn cung cấp tiền tài thù lao.

Bởi vì như vậy nên trong lúc Tiêu Vinh Thanh đi theo Đường Diễn, tài nguyên tốt ừn ừn kéo đến. Không cần tiền tài, Đường Diễn cũng không muốn mắc nợ, sẽ thỏa mãn yêu cầu khác. Nói thật, tài nguyên của Tiêu Vinh Thanh nếu đổi thành tiền thì sẽ không chỉ đơn giản là hai mươi vạn mỗi tháng như vậy.

Đương nhiên, nhà ở của Tiêu Vinh Thanh trên danh nghĩa hiện tại cũng có cái do Đường Diễn cấp. Cho dù Tiêu Vinh Thanh thích Đường Diễn thì lúc Đường Diễn muốn tách ra, cô ta cũng không dám nháo.

Cô ta biết sẽ không có kết quả, sau khi nháo lên kéo lại càng khó khăn. Quả nhiên, sự dứt khoát lưu loát ấy đã đổi lại càng nhiều lợi ích ở phương diện khác.

Đó là do cô ta thông minh, thức thời khiến Đường Diễn vừa lòng, nhưng hắn cũng không nhúng tay quá nhiều vào chuyện giữa những người này. Tính nhân của Đường Diễn cũng rất ít người gặp lại mà quá khó, thực sự nếu những người này cầu đến trước mặt hắn, hắn sẽ ra tay.

Nhưng ra tay hỗ trợ cũng là một loại triết tiêu. Việc này Đường Diễn sẽ không quá tính toán, hắn thích thế nào thì làm như thế, thư ký Kiều đi theo cạnh Đường Diễn mới là thời thời khác khác nhìn chăm chăm. Tất cả mọi việc, thư ký Kiều đều tính đến rõ ràng, ngoại trừ thứ Đường Diễn tự động cho thì những cái khác đều qua tay thư ký Kiều.

La Thiến cũng vậy, không phải cô không nhận được tài nguyên là do không có Đường Diễn che chở. Đơn giản mà nói thì chính là, công việc của La Thiến nhẹ nhàng và tự do như vậy, chính là sự che chở lớn nhất Đường Diễn cho cô.

Người mới như La Thiến, hợp đồng khác nghiệt đến mức khó có thể tưởng tượng được. Một khi có chút danh khí, lượng công việc sẽ vô cùng nặng, một ngày hai tư giờ thì có thể phải làm việc hết hai mươi giờ.

Có kịch bản tìm tôi còn được phép chọn nhận hay không nhận sao? Người mới lấy đâu ra nhiều quyền lợi như vậy? Công ty không quan tâm kịch bản tốt hay xấu, chỉ cần có thể kiếm ra tiền là được.

Cho nên La Thiến mới bước vào mà có thể làm việc một cách thoải mái như vậy, thậm chí có rất nhiều công ty còn không dám nhúng tay quá nhiều vào việc của cô.

Sau khi La Thiến bắt đầu hồng, công ty cũng cho Triệu Vũ Lâm hoàn toàn quyền lợi, có nhận kịch bản không, nhận kịch bản như thế nào, Triệu Vũ Lâm đều có thể toàn quyền làm chủ.

La Thiến chưa từng nghĩ đến việc này, nhưng Triệu Vũ Lâm vẫn luôn nhớ rõ. La Thiến ít khi tới công ty, cô lại thường tới, đã từng thấy qua người đại diện của người mới thân bất do ký* như thế nào, cũng đã thấy không ít mình tỉnh dưới cường độ công tác quá dày đặc mà tỉnh lực càng ngày càng yếu.

*Thân bất do ký: phải làm những chuyện mà bản thân không hề muốn

La Thiến nhìn điện thoại bị cúp, vẻ mặt mơ màng. Triệu Vũ Lâm đây là... không tin lời cô nói?

La Thiến cũng không thêm đề ý, ngược lại quay sang gọi cho Đường Diễn, điện thoại vừa được kết nối liền nói: “Đường tổng à! Cảm ơn anh! Em biết việc hôm nay nhất định là do anh ra tay hỗ trợ, em này ghi sâu trong tim không cách nào báo đáp được!”

Đường Diễn: “Mỗi một phần cảm kích của cô đều không đáng giá tiền!” Mỗi một lần hồi báo hay là cảm động đến rơi nước mắt, một chút cũng không đáng giá!

La Thiến: “Nếu không... Em mời anh ăn cơm nhé?”

“Ăn cái gì?” Đường Diễn đã không còn ôm hy vọng gì đối với đáp án của cô nữa.

La Thiến hỏi: “Anh muốn ăn cái gì?”

“Cô biết nhà hàng Michelin không?”

*Michelin/Michelin Star: là thước đo trong làng ẩm thực. Một sao Michelin có ý nghĩa rằng cơ sở ăn uống có chất lượng tốt, đáng để bạn dừng chân ghé lại. Hai sao Michelin đánh giá cơ sở ăn uống có chất lượng xuất sắc, đáng để bạn đi một quãng đường xa đến. Việc nhận ba sao hình bông hoa chứng tỏ cơ sở ăn uống có chất lượng vượt trội, đáng để bạn dành một chuyến đi đặc biệt và thưởng thức món ăn. (Theo zing.vn)

“Không!” La Thiến thật ra biết, nhưng nghe nói Michelin vô cùng vô cùng đắt, cô hỏi: “Anh có biết Toàn Tụ Đức* không?”

*Toàn Tụ Đức là nhà hàng lâu đời bậc nhất Trung Quốc nổi tiếng với món vịt quay Bắc Kinh, thành lập từ tận năm 1864 tại thủ đô nước này. Vào những năm 90, Toàn Tụ Đức bắt đầu thành lập hệ thống nhà hàng vịt quay Bắc Kinh nhượng quyền thương mại trên khắp Trung Quốc. Cố Thủ tướng Trung Quốc Chu Ân Lai từng giải thích

ba chữ "Toàn Tụ Đức" là "Toàn mà không khuyết, Tụ mà không tán, Nhân đức trên hết", điều này cũng trở thành giá trị quan nòng cốt của Tập đoàn Toàn Tụ Đức. Cựu tổng thống Hoa Kỳ George Bush, cựu thủ tướng Đức Helmut Kohl và cựu Thủ tướng Anh Edward Heath đều từng dùng bữa ở đây. (Google)

Đường Diễn: “Biết!”

“Em mời anh ăn vịt quay! Nhà hàng này là cửa hiệu lâu đời, danh tiếng tốt, em còn chưa ăn qua bao giờ!”

“Ừ!”

Sau khi xác định buổi tối sẽ ăn vịt nướng, tâm tình La Thiển liền bay bay! Cô đã tính qua, lấy số tài sản trước mắt của cô cùng với tốc độ kiếm tiền, cô không có cách nào ở kinh đô mua một đồng lâu, cô đang suy xét là nên mua chung cư hay là đến thành phố khác mua.

Đầu tháng mười hai, tập phim du lịch ngoài trời của《Thời Gian Vui Vẻ》được chiếu. Khác với diễn biến hay quan hệ cạnh tranh ở các tập trước, những ngày tháng cuối hành trình này không khác gì du ngoạn tập thể.

Một tập này mỗi một người đều có kế hoạch du lịch của chính mình, tổ tiết mục không tham dự bất cứ cái gì, chỉ theo những người này đi chơi, ghi hình quay chụp. Có những hình ảnh thú vị, cũng có rất nhiều nơi nhàm chán, dựa vào hậu kỳ xen kẽ các loại, cắt nối biên tập, làm tăng thêm tư liệu sống, gia tăng tính thú vị.

Hành trình của La Thiển là được hoan nghênh nhất, bởi vì cô không phải đi một mình. Trong thế giới ngày nay, áp lực xã hội đã trở thành một vấn đề quan trọng. Có thể thấy sự ngọt ngào trong chương trình, ngay cả một người mới nổi tiếng như La Thiển cũng thu hút được không ít sự chú ý của người xem.

Huống chi, mọi người đối với sự cung chiều vô hạn của Mr.Mosaic biểu hiện đủ các loại ghen ghét.

Đúng vậy, là ghen ghét.

Trên mạng đều là: “Anh nhìn Mr.Mosaic đi, rồi nhìn lại anh xem.”

Cùng loại bạn gái thần kinh như La Thiển đi dạo phố, bạn gái một đường đi lạc, Mr.Mosaic nói cái gì nào?

Không nói gì cả! Người ta một đường đi theo nghe bạn gái khoác lác, yên tĩnh mà nghe. Hơn nữa còn là về mặt hạnh phúc nữa chứ!!!

Các bạn trai bị mắng rất muốn phản bác: “Về mặt hạnh phúc ở chỗ nào? Đều bị làm mờ rồi, thấy kiểu gì!!!”

Nhưng hiện tại, bạn gái nhà mình đang ở trong loại trạng thái u mê “bạn trai nhà người ta” này, nếu bọn họ dám phản bác một câu sẽ lập tức biến thành: Anh kém xa Mr.Mosaic.

Mr.Mosaic chẳng những toàn bộ hành trình đều đi cùng mà dưới tình huống bạn gái không tìm được đích đến còn có thể giải quyết vấn đề, thỏa mãn yêu cầu của bạn gái.

Quan trọng nhất chính là, mau nhìn xem, Mr.Mosaic buổi chiều mang bạn gái đi chơi ôn nhu như thế nào.

Hình ảnh hai người nói nói cười cười, mang bạn gái đi ngắm cảnh đẹp, ăn đồ ăn ngon..

Đó, chúng ta muốn chính là có một Mr.Mosaic như vậy làm bạn trai.

Đến tận lúc này, lời đồn còn sót lại của La Thiển và Lâu Tùng Nguyên, vốn đang lung lay sắp đổ cuối cùng cũng sụp đổ hoàn toàn.

Trên mạng có không ít lời chúc phúc và hâm mộ ghen ghét dành cho La Thiển và Mr.Mosaic, thậm chí có một cái tiết mục TV còn tìm đến tận chỗ Triệu Vũ Lâm hỏi xem có thể mời La Thiển cùng Mr.Mosaic đến tiết mục của họ không.

La Thiển vừa lúc ở đó, nghe được những lời này, lập tức cười ha ha.

Triệu Vũ Lâm giật giật khóe miệng từ chối, đi hỏi Đường tổng việc này? Triệu Vũ Lâm có thể khẳng định mình sẽ bị Đường tổng ném từ tầng cao nhất xuống.

Đường Diễn một không cần danh khí, hai không cần tiền. Vì sao hắn lại phải đi tham gia tiết mục gì đó?

《Thời Gian Vui Vẻ》còn có thể xem là sản phẩm của hắn, lên hình bị làm mờ là hắn yêu cầu đấy!

Buổi tối trở về, La Thiển liền cùng Đường Diễn nói chuyện này, toàn bộ quá trình vui vẻ không nhận được.

“Ha ha... Thế này thì dù anh không có công ty cũng không sợ không có công việc, anh có thể đi làm mình tính.”

Đường Diễn giật giật khóe miệng hỏi cô: “Đang êm đẹp sao tôi lại không có công ty?” Nhà tôi còn hai cái đấy!

“Nếu không cẩn thận phá sản thì sao? Loại chuyện này ai cũng nói chắc được.”

Nếu không phải đã biết La Thiển vô tâm, Đường Diễn thật muốn nói, cô thử nói với người ta rằng công ty của họ sẽ phá sản đi? Chưa bị đánh là đã may mắn lắm rồi.

Kỳ thật, La Thiển cũng chỉ dám nói vậy ở trước mặt Đường Diễn. Đổi thành người khác, cô quả thật không dám nói "nếu công ty của anh phá sản thì làm sao bây giờ".

Mà lúc này hai người vẫn không biết, tập《Thời Gian Vui Vẻ》này, không chỉ ảnh đến hai người bọn họ.

Lúc này, Lâm Phi đang ở nhà xem tiết mục, ghen tị dâng tràn.

Thì ra, Đường tổng ngày thường lạnh lùng như vậy nhưng đối với La Thiển hoàn toàn khác biệt. Đường tổng có một mặt ôn nhu như vậy, Lâm Phi vốn đã rõ, nhưng là trong lòng vẫn vô cùng không thoải mái.

Bất luận là ai, thấy người mình thích cùng người khác thân cận như vậy đều sẽ không thoải mái, Lâm Phi cũng là người, cũng là phụ nữ, đương nhiên sẽ không có gì khác biệt.

Mà một người phụ nữ khác ở nước ngoài khi thấy cảnh này cũng kinh sợ làm rơi cái ly nước, lúc ngồi xuống lấy ly, tay còn có chút run run.

Đường đại thiếu gia lúc nhìn thấy cái này, thiếu chút nữa phun ra ngụm trà vừa mới uống, người này nhìn thế nào cũng không giống em trai nhà mình!

Cái gọi là Mr.Mosaic, ở trước mặt người thân ruột thịt, liếc mắt một cái là có thể nhìn ra. Ngay cả một người yêu thầm như Lâm Phi liếc mắt một cái cũng có thể nhận ra huống chi là người thân bạn bè từ nhỏ cùng nhau lớn lên.

Nhóm bạn bè "heo chó" của Đường Diễn đương nhiên cũng trước nhận được tin tức, sau đó dùng đủ các loại phương thức nhòm kỹ《Thời Gian Vui Vẻ》khiến《Thời Gian Vui Vẻ》tăng thêm không ít ratings.

Nhà La Thiển đương nhiên cũng không ngoại lệ. Thì ra con gái nhà mình, thật sự yêu đương? Lời chị dâu cả nói... là nói thật?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Chia Tay Hằng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 58

Edit: Linh Nguyệt

Đường gia là một gia tộc lớn ở kinh đô, hiện giờ sớm đã dọn tới vùng biệt thự ở ngoại ô.

Lúc nhận được điện thoại của anh cả nhà mình, Đường Diễn đang chuẩn bị lái xe đến nhà La Thiển.

Anh cả của Đường Diễn tên Đường Hinh, cùng Đường Diễn là anh em song sinh khác trứng. Việc này bất kể đối ba Đường hay mẹ Đường đều là một việc tốt rất đáng để chúc mừng.

Ba Đường là con một, mà mẹ Đường cũng là con gái duy nhất, sau khi liên hôn với ba Đường cũng đã hiểu là không có cách nào lưu lại một người thừa kế cho gia tộc.

Ai biết được bụng của mẹ Đường lại vô cùng tranh đua, một lần lập tức sinh được hai đứa con trai. Con trai lớn theo ba Đường kế thừa gia nghiệp, con trai út theo mẹ Đường kế thừa gia nghiệp, nhất thời hai nhà đều vui mừng.

Ba Đường và mẹ Đường không có tình cảm gì quá sâu sắc, hai người vốn chỉ vì lợi ích mà kết hôn. Những ngày sau đó tuy lâu nhưng không đủ để sinh tình, hai người lúc ấy cũng đã nói rõ nếu một trong hai có người mình thích, hai người liền ly hôn.

Ai ngờ hơn ba mươi năm qua đi, hai người ai cũng không ở bên ngoài tìm được bạn đời mình mong muốn. Hai người tuy rằng ở chung thì ít mà xa cách thì nhiều, nhưng miễn cưỡng cũng có chút giống người một nhà, ngày tháng vẫn luôn trôi qua như vậy.

Ba Đường là người lạnh nhạt, mẹ Đường là người quanh quẩn. Gien của hai người đều vô cùng cường đại, sinh hạ được song bào thai hoàn toàn di truyền từ gien cha mẹ, một nhà bốn người lúc ở cùng nhau, từ trước đến nay đều là bốn gương mặt không chút biểu cảm.

Sau khi hai anh em Đường gia lớn lên, mọi người có cuộc sống khác nhau, rất ít khi ở cùng một chỗ. Ngoại trừ mấy ngày lễ ngày tết thì nói thật, bốn người Đường gia ngay cả điện thoại cũng ít khi gọi cho nhau.

Lúc Đường Diễn về đến nhà, Đường Hinh về mặt nghiêm túc ngồi ở sofa xem TV. Đường Diễn cởi áo khoác, người hầu trong nhà nhận lấy, treo ở một bên.

Đường Diễn giặt nhẹ cà vạt, đi đến cạnh anh trai Đường Hinh nhà mình ngồi xuống, lúc này mới phát hiện TV đang phát chính là《Thời Gian Vui Vẻ》, đến đoạn Đường Diễn mang theo La Thiển ngồi ngắm cảnh giao thông công cộng.

Đường Hinh nghiêm túc xem, sau đó lãnh đạm hỏi: “Người trong TV là chú à?”

Đường Diễn không tỏ ý kiến khê gặt đầu, Đường Hinh "a" một tiếng nói: “Đã có người thì vì sao không đưa về nhà?”

Đường Diễn cũng mặt không biểu cảm mà nhìn TV, thuận miệng đáp: “Vẫn chưa có xác định.”

Đường Hinh lờ mờ hán một cái nói: “Đã như vậy rồi mà còn chưa xác định?”

Hai người vốn chính là anh em, lại là song bào thai khác trứng, tuy rằng lớn lên không giống nhau nhưng lại vô cùng hiểu nhau, hơn nữa biểu cảm khí chất lại tương tự, kiểu như đem bảy phần xem như chín phần.

Đường Diễn gật đầu nói: “Xem lại đã.”

Đường Hinh không nói gì nữa, hán báo Đường Diễn trở về vốn chính là vì đề hỏi hai câu này.

Hai người đang nói thì vợ Đường Hinh bưng một chén canh từ phòng bếp ra, thấy Đường Diễn liền phong tình vạn chủng* cười chào hỏi: “A Diễn đã về rồi?”

*Phong tình vạn chủng: đủ loại phong tình, chỉ lo đang làm một cái gì đó cũng lộ ra sự quyến rũ

Đường Diễn gật đầu, Đường Hình đứng dậy đi đến bàn ăn, Đường Diễn cũng đi theo. Vợ

Đường Hình tên Bạch Nhụy, khuôn mặt vô cùng yêu kiều, đáng người cũng phải phong tình vạn chủng. Cô coi bỏ tạp dề, xoắn móng vênh ngồi xuống cạnh Đường Hình, mang theo một loại mê hoặc lòng người tươi cười nói: “Mau nếm thử đi, A Diễn đã rất lâu chưa có hưởng qua tay nghề của chị dâu rồi!”

Đường Diễn vẻ mặt lạnh nhạt “vâng” một tiếng, sau đó cầm đũa lên bắt đầu ăn.

Bạch Nhụy vui vẻ cười nhìn Đường Diễn, cho hắn một cái nhìn đầy quyến rũ, rồi lại quay sang nói với ông xã Đường Hình của mình: “A Diễn hiếm khi trở về, hai người buổi tối từ từ tâm sự nhé.”

Đường Hình cứng đờ, sau đó làm như vô cảm nói: “Không cần, anh và nó không có chuyện gì để nói cả.”

Bạch Nhụy lại mỉa mai chớp chớp mắt phượng nói: Lần gặp mặt gần đây nhất của hai người là ở Tết Trung Thu đấy! Đã mấy tháng không gặp nhau rồi, hơn nữa không phải hôm qua anh nói hôm nay muốn cùng A Diễn tâm sự sao?”

Đường Hình vẫn như cũ lạnh mặt nói: “Vừa nói xong rồi.”

Bạch Nhụy sùng sốt, phong tình vạn chủng nói: “Vừa rồi anh chỉ nói cùng A Diễn có hai câu!”

Đường Hình liếc Đường Diễn một cái, sau đó nhìn Bạch Nhụy, trong mắt có chút bất đắc dĩ nói: “VẬY là đủ rồi.”

Khoẻ miệng đỏ tươi của Bạch Nhụy hơi hạ xuống nói: “Các anh nói chuyện phiếm cũng thật ngắn gọn.”

Đường Hình "ừ" một tiếng, gấp một miếng thịt cho Bạch Nhụy, hy vọng có thể lấp kín miệng của vợ mình.

Đường Diễn ở một bên xem chị dâu hắn hằng ngày ghét bỏ anh trai hắn, Đường Diễn lại không chán ghét Bạch Nhụy, hắn cùng Bạch Nhụy từng là bạn học.

Vì Đường Diễn Đường Hình cùng tuổi, học cùng lớp cùng khối cũng là bình thường, Bạch Nhụy là bạn học của hai người, cùng Đường Hình đương nhiên cũng là từ nhỏ cùng nhau lớn lên.

Nhưng Bạch Nhụy không thuộc vòng tròn của bọn họ. Nhà Bạch Nhụy là nhà giàu mới nổi, không phải loại quá có tiền có thế, chỉ là từ gia đình bình thường nhảy đi làm thân với nhà khác, muốn cùng Đường gia kết giao thôi.

Cha Bạch là đầu bếp, sau khi mua vé số trúng thưởng liền đem đi mở tiệm cơm. Cửa hàng của chính mình đương nhiên sẽ càng tận tâm, trong tiệm có một cô gái làm công, lớn lên xinh đẹp, nhưng bởi vì tự mang phong tục khí chất, có không ít bạn trai thì họ đều chỉ là chơi qua đường.

Mẹ Bạch lớn lên vô cùng xinh đẹp, bị tổn thương vài lần liền có chút nội hướng tự bế. Sau khi làm ở tiệm cơm của cha Bạch, cuối cùng bị sự chân thành của cha Bạch làm cho cảm động, hai người thuận lý thành chương ở bên nhau, sinh được một nam một nữ.

Người con gái đó là Bạch Nhụy, sau khi sinh sinh thêm con trai, việc làm ăn của cha Bạch càng thêm tốt, liền mở thêm chi nhánh.

Có điều kiện, cha Bạch không bạc đãi con cái, đưa cả hai đứa đến trường học tốt nhất trong thành phố.

Đó cũng là trường học của anh em Đường gia. Bạch Nhụy không chỉ kế thừa được vẻ đẹp của mẹ Bạch mà còn nhận được cả khí chất quyền rũ trời sinh.

Cho nên, dù Bạch Nhụy không muốn nhìn người ta đầy mỉa mai, môi cong miệng vênh thì cũng không tránh khỏi lơ đãng bộc lộ ra. Dẫu vậy, bản thân cô lại là cô gái vô cùng thuần lương.

Lúc tiểu học đặc tính của Bạch Nhụy còn chưa rõ ràng nhưng cũng đã biểu hiện sự khác biệt với những bé gái khác, cho nên thường bị bắt nạt. Sau khi lên sơ trung thì càng thêm trầm trọng, Đường Hình cũng là lúc đó bắt đầu bảo vệ Bạch Nhụy.

Từ đây liền không thể cứu vãn, lên cao trung hai người hăm sâu vào lưới tình, tốt nghiệp đại học xong Đường Hình đã vội vàng lôi kéo Bạch Nhụy đi lãnh chứng.

Hắn rất sợ vợ bên này vứt cái mỉa mai, bên kia vứt cái mỉa mai, sau đó chạy theo người ta.

Truyện được đăng tại wattpad @dwlapz

Đường Diễn ăn xong, nhìn anh mình lôi kéo chị dâu rồi đi, nhớ tới lúc anh hắn đem giấy hôn thú mang về, ba Đường mẹ Đường tức đến mức suýt nữa học máu, cảm thấy đầu có chút đau*.

*Gốc là Alexander, một chứng bệnh rối loạn thần kinh

Mối tình đầu của Đường Diễn tên Thẩm Bối Bối. Khi còn ở tư hợp viện, Thẩm Bối Bối sống cùng nhà hắn trong một cái sân.

Đường Diễn và Đường Hình cùng ở cao trung bắt đầu yêu đương, Đường Hình có thể nói là đã chịu đủ các loại quấy nhiễu ma quỷ của Đường gia, mà bản thân hắn lại được Đường gia nhất trí ủng hộ.

Bởi vì Đường Hình làm chính trị, Bạch Nhụy không những không giúp được gì mà khi cùng nhau ra cửa còn cảm thấy không hợp. Đường gia tự nhiên vô cùng không chào đón Bạch Nhụy, cũng vì thế mà đặc biệt chú ý tới bạn gái Đường Diễn, phát hiện Thẩm Bối Bối là con cháu thuộc dòng dõi thư hương thế gia, khí chất cao quý lãnh diễm, thanh lệ thoát tục.

So cùng Bạch Nhụy, Đường gia không có chút than phiền gì với Thẩm Bối Bối. Đáng tiếc, sau khi tốt nghiệp cao trung, Thẩm Bối Bối đi du học, Bạch Nhụy còn gả vào Đường gia, ba Đường mẹ Đường trong khoảng thời gian ấy đều mang biểu cảm sống không còn gì lý tưởng.

Đường Diễn đứng dậy rời khỏi bàn ăn, những cái khác người hầu sẽ tự thu dọn.

Đường Diễn kỳ thật rất muốn nói ba mẹ mình đừng tự mình đa tình quá. Dưới con mắt của hắn thì Bạch Nhụy không muốn gả nhưng anh hắn lại muốn cưới.

Đến nỗi việc Bạch Nhụy thường xuyên muốn ngủ riêng, Đường Diễn thật ra đã nghe anh mình nói qua. Tổng kết lại một câu thì chính là Bạch Nhụy ghét bỏ việc Đường Hình ở trên giường tương đối dính người, ngẫu nhiên sẽ muốn ngủ một mình.

Vậy nên Đường Diễn thấy, chị dâu hắn vẫn rất thanh thuần. Đương nhiên, ba mẹ sớm cũng đã tiếp nhận đứa con dâu này rồi, hiện giờ chỉ chờ bụng Bạch Nhụy xảy ra động tĩnh thôi!

Vì thế, Đường Hình ở Đường Diễn trước mặt thường xuyên hút thuốc thờ dài nói: “Chị dâu chú tôi nay lại muốn phân phòng rồi.”

Đường Diễn hỏi vì sao, Đường Hình sâu kín trả lời: “Đại khái là đang chờ khi nào ly hôn ấy mà!”

Đường Diễn: “...”

Bạch Nhụy biết ba mẹ chồng nhà mình không thích mình, lại sợ về sau ly hôn sẽ xảy ra tranh chấp với Đường gia cho nên vẫn luôn không muốn có con. Đường Diễn từ trước đến nay lúc nói đến vấn đề này chỉ có vỗ vỗ vai anh mình coi như động viên.

Sau đó không thèm nhìn bóng dáng ưu thương của anh trai, dù sao thì loại chuyện này Đường Diễn muốn giúp cũng không thể giúp. Đương nhiên, hắn lúc này không hề nghĩ tới, có một ngày việc tương tự cũng sẽ phát sinh ở trên người mình.

Không quá hai ngày, Đường Diễn lại bị chính đám bạn tốt của mình gọi ra.

Đường Diễn thấy gần nửa năm vẫn luôn không liên lạc với đám ngu xuẩn này, liền đi ra ngoài.

Đám bạn của Đường Diễn đều là chơi với nhau từ nhỏ đến lớn, khi đó không phải cùng một cái sân thì chính là sân ở cách vách.

Hiện giờ, mọi người đều có sự nghiệp của riêng mình, những lúc có thể tụ tập cũng không nhiều.

Hôm nay có thể gom lại cũng là nhờ《Thời Gian Vui Vẽ》. Đường Diễn trước khi đi đã nghĩ tới là nguyên nhân này, lúc phát hiện quả thật đúng như vậy liền có chút hối hận.

“Ai ôi, Đường tổng tới rồi!” Hàn Văn Hiến ngồi ở một góc trong quán bar, liếc mắt một cái liền thấy Đường-một-chút-cũng-không-hợp-với-quán-bar- Diễn, lớn tiếng mà chào hỏi.

Ở nơi như thế này, dù có gào rách cổ cũng chưa chắc có người nghe được.

Đường Diễn không để ý đến hắn, đi thẳng qua ngồi xuống đối diện bọn họ, chân vắt chéo, tay ôm ngực nhìn ba người trước mặt hỏi: “Nói đi! Chuyện gì?”

Hàn Văn Hiến ha ha cười: “Còn có thể là chuyện gì nữa? Đương nhiên là chúc mừng Đường tổng của chúng ở trước mặt nhân dân cả nước chân chính thoát FA nha!”

Hàn Văn Hiến trong nhóm bọn họ chủ yếu là người điều tiết không khí, khéo đưa khéo đẩy. Vừa nghe nói Đường Diễn yêu đương đã gấp không chờ nổi đem người gọi ra.

Lúc này thấy Đường Diễn, đương nhiên bát quái hỏi: “Người phụ nữ kia là ai? Bạn gái cậu thật à?”

Đường Diễn nhìn về mặt bát quái hóng chuyện không khác gì La Thiển của Hàn Văn Hiến, trào phúng hỏi: “Cậu là phụ nữ à?”

Hàn Văn Hiến nghẹn: “Bát quái không phải là độc quyền của phụ nữ!”

Đường Diễn cười lạnh: “Cho nên cậu liền bát quái như vậy sao?”

Lữ Khai ngồi một bên nghe được liền cười, ôn hoà nói: “Việc này cũng không trách Văn Hiến bát quái được. Chúng ta từ nhỏ cùng nhau lớn lên, cậu đột nhiên để ý một người, chúng tớ đây không phải bát quái mà là đang quan tâm đến việc trọng đại của cuộc đời bạn thân, là cậu.”

“Không cần quan tâm” Đường Diễn xua tay.

Không Diệc Nhân không nhận được đáp án mong muốn liền hỏi: “Vậy cậu cùng Bối Bối thật sự kết thúc rồi?”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Chia Tay Hằng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 59

Edit: Linh Nguyệt

Những lời này, trực tiếp khiến sắc mặt Đường Diễn biến đen, đúng vậy, Đường Diễn hiểu được "bạn gái mới tình đầu", "ánh trăng sáng" mà La Thiển nói, là chỉ Thẩm Bối Bối.

Đường Diễn mặt lạnh nhìn Không Diệc Nhân một cái nói: “Liên quan gì tới cô ấy?”

Không Diệc Nhân vẫn chưa phát hiện có cái gì không đúng, cười nói: “Không phải cậu vẫn luôn đang đợi cô ấy sao?”

Hàn Văn Hiên và Lữ Khai, hai mắt đã nháy đến rút gân, Không Diệc Nhân cũng không nhìn bọn họ một cái. Nhất thời, hai người đều có chút thương cảm cho tên ngốc này.

Nghe Không Diệc Nhân nói xong, sắc mặt Đường Diễn càng đen: “Cậu nói tôi đang đợi cô ấy?”

Không Diệc Nhân gật đầu nói: “Đúng vậy! Chúng tôi đều cho rằng như vậy.”

Hàn Văn Hiên cúi đầu, Lữ Khai lập tức quay sang chỗ khác, đều không dám nhìn Đường Diễn.

Ánh mắt lạnh băng của Đường Diễn vèo vèo bắn về phía hai người, giọng nói lạnh đến cực độ: “Các người cũng cho rằng như vậy?”

Hàn Văn Hiên quay đầu lại, vẻ mặt ghét bỏ nói: “Nào có chuyện đấy? Không cần nghe lão Không nói bậy, tớ chưa bao giờ cảm thấy như thế cả.”

Không Diệc Nhân vô cùng không phối hợp đáp: “Ngày hôm qua cậu còn nói tới tôi Đường Diễn đây là quyết định chính thức cùng Thẩm Bối Bối tách ra!”

Hàn Văn Hiên xấu hổ cười lớn nói: “Đó là tôi nói đùa.”

“À, thì ra là cậu nói đùa!” Không Diệc Nhân đáp lại cộc lốc.

Hàn Văn Hiên rất muốn đề Không Diệc Nhân ra đánh một trận, nhóm bọn họ này người nào mà không phải là tình anh, sao có thể lòi ra một tên ngốc như vậy?

Đường Diễn lại lần nữa mở miệng, giọng nói lộ ra loại khí lạnh rét buốt như ngày đông khiến mấy người nghe được không khỏi run bần bật.

“Tôi không chờ Thẩm Bối Bối, cũng không cần ở trước mặt tôi nhắc đến Thẩm Bối Bối.”

Hàn Văn Hiên lập tức đáp: “Nhất định nhất định, ai nhắc đến là chó.”

Lữ Khai thiếu chút nữa không nhịn được cười ra, nhưng vẫn cố nín lại lập tức phụ họa theo: “Đúng vậy, cũng không nhìn xem Đường tổng của chúng ta là người như thế nào.” Lớn già đầu rồi mà cứ còn cãi bướng, nói không chờ người ta mà sao tình nhân cứ tìm theo nguyên mẫu thế?

Thật ra cũng không phải bọn họ cố ý đi quan sát này nọ, dù sao cũng là bạn thân nhiều năm, Thẩm Bối Bối vô thanh vô tức rời đi, để lại cho Đường Diễn thương tổn quá lớn. Mỗi lần Đường Diễn tìm phụ nữ, bọn họ đều sẽ đi hỏi thăm, sau đó lại nhìn nhìn, đều cảm thấy mấy người phụ nữ này đều có chút giống ai kia.

Dù sao thì Đường Diễn cùng Thẩm Bối Bối cũng là thanh mai trúc mã, bọn họ đương nhiên cũng là trúc mã của Thẩm Bối Bối, hình tượng của Thẩm Bối Bối đã ăn sâu bén rễ trong lòng bọn họ.

Ngay từ đầu, người thứ nhất Đường Diễn tìm chỉ có khí chất giống Thẩm Bối Bối, dần dần liền thay đổi thành người có tóc giống, nhóm bọn họ một ngày hai mươi tư giờ thật giống như không có việc gì để làm, chăm chú theo dõi người có tóc giống Thẩm Bối Bối.

Đường Diễn thật sự rất muốn hỏi bọn họ có phải hay không cũng cùng Thẩm Bối Bối nói chuyện yêu đương hay không mà rõ ràng như vậy?

Sau lại không dám tìm hiểu rõ, bắt đầu ở tìm kiếm, người thì tay giống, người thì có eo ong mật của cô như Tiêu Vĩnh Thanh, người lại có bóng lưng tương tự - La Thiển..

Đây cũng là điều Đường Diễn vừa lòng nhất ở La Thiển. Hắn chỉ cần nhìn bóng lưng La Thiển cũng có thể yên tĩnh nhìn hết một đêm. Nghĩ như vậy, Đường Diễn mới chợt nhận ra hắn đã rất lâu rồi chưa thông qua bóng lưng của La Thiển mà nhớ tới Thẩm Bối Bối.

Đương nhiên, cho dù Đường Diễn có cố giấu, nhóm người này cũng đều đã nhận định hắn đang tìm thế thân, đặc biệt bóng lưng của La Thiển, vô cùng rõ ràng.

Vậy nên lúc nghe được lời này của Lữ Khai, Đường Diễn liền có chút cảm giác giấu đầu lòi đuôi. Hắn rất buồn bực, nhưng chỉ có thể làm loại biểu cảm mặc kệ các người nói: “Còn muốn uống nữa không? Không uống thì tôi đi đấy.”

“Áy áy áy, chúng ta khó khăn lắm mới tụ họp đầy đủ được, sao có thể không uống gì đã rồi! Nhất định là phải uống! Phục vụ, cho hai két bia.” Hàn Văn Hiên lớn tiếng nói.

Đường Diễn đã đứng lên chỉ có thể lại ngồi xuống, Hàn Văn Hiên làm mặt quỷ hỏi: “Cậu vội vã trở về tìm bạn gái à?”

Đường Diễn nhìn chằm chằm hắn, sau đó nhẹ nhàng mở miệng nói: “Cầu độc thân.”

Hàn Văn Hiên lập tức bị Đường Diễn chọc cho tức đến choáng váng. Con mẹ nó, là ai, là tên nào đã dạy cho Đường tổng của bọn họ dùng loại từ ngữ tiên tiến như vậy?

Lữ Khai không nhịn được, lập tức phun ra một ngụm rượu, cười lớn nói: “Đường tổng, gần đây thay đổi không ít a! Bạn gái dạy sao?”

Ngay cả Không Diệc Nhân cũng cười lớn nói: “Lời này từ trong miệng Đường Diễn nói ra, sao lại thú vị hơn bình thường thế này nhỉ?”

Đường Diễn dùng ánh mắt nhìn ba người như nhìn ba tên thiếu năng, sau đó bị chước rượu đến bất tỉnh nhân sự.

Ba người kia liền nhanh chóng tìm tài xế, cùng nhau mang Đường Diễn thẳng đến nhà La Thiển.

Ha ha ha, mau lên, mau chạy nhanh đi xem người có khả năng trở thành chị dâu thôi!

Ba người đều mang tâm trạng kích động mang theo Đường Diễn về chung cư. Nói mang theo là bởi vì Đường Diễn khi uống say không giống như người bình thường uống say. Khi hân uống say, ngoại trừ bước chân có hơi lảo đảo, những cái khác không khác lúc bình thường là bao, thậm chí nếu nói năng cũng vẫn như bình thường.

Dù ngày hôm sau hân đều sẽ quên, nhưng nếu giờ hỏi hân thì hân vẫn có thể đáp lại ngon ơ.

Đường Diễn cũng thực ngoan, hân đi theo sau mấy người, một đường đi đến nhà La Thiển, còn đứng ở phía sau họ, mặt không biểu cảm nhìn ba người trước mặt.

Nếu không phải là từ nhỏ cùng nhau lớn lên, hiểu biết nhau đã quá rõ, ba người quả thật không chịu được áp lực này.

“Ai đấy?” La Thiển cửa mở, về mặt mơ màng nhìn ba người trước mặt.

Sau đó cô liếc mắt nhìn thấy Đường Diễn, ngạc nhiên: “Đường tổng, sao muộn như vậy rồi mà anh còn qua đây?”

Ba người nghe cô gọi Đường tổng, trong lòng còn cười ha ha, cặp vợ chồng son cũng thật có tình thú!

Đường Diễn nghe được La Thiển gọi mình, lúc này mới đem tầm mắt từ trên ba tên gốc này thu về, quay sang nhìn La Thiển gần 10 giây mới đáp: “Ừ!”

La Thiển vừa thấy phản ứng này của hân liền nhủ mày nói: “Anh lại uống rượu rồi?”

Đường Diễn: “Ừ.”

La Thiển thờ dãi: “Uống say?”

Đường Diễn không vui, nhủ mày nói: “Không say, tôi nhìn giống đang say sao?”

“Không giống không giống!” La Thiển đổi giọng nói: “Được rồi, mau vào đi! Đó là bạn của anh sao?”

Đường Diễn hừ lạnh một tiếng nhìn ba người kia: “Không quen.”

Hàn Văn Hiên: “...”

Lữ Khải: “...”

Khổng Diệc Nhân: “...”

La Thiển: “...”

Sau đó, Đường Diễn vô cùng cao ngạo đẩy ba người ra, xiêu xiêu vẹo vẹo đi vào phòng của La Thiển.

Cô quay đầu lại nói: “Dép lê!”

Đường Diễn lại lục đục ngồi xổm xuống đi dép lê, La Thiển đã thành thói quen, Đường Diễn lúc uống say nhìn không khác gì lúc bình thường. Nhưng rất cuộc vẫn khác, đầu óc đại khái là một mảnh trắng tinh, nếu như La Thiển không nói, hân sẽ không nhớ vào nhà phải đi dép lê, khi ngủ phải cởi bớt quần áo, thậm chí còn không phân biệt được cửa phòng nào với phòng nào.

Truyện được đăng tại wattpad @dwlazp

“Mấy người vào trong ngồi một chút đi! Tôi đi lấy chút nước mời các anh! Cảm ơn đã đưa Đường tổng lại đây, các anh vất vả rồi!” La Thiển giúp Đường Diễn đi dép lê xong liền quay đầu lại nói với ba người.

Nhất thời, độ hào cảm của ba người đối với La Thiển tăng lên không ít, sau đó vô cùng không khách khí bước vào nhà.

Đường Diễn thay dép lê tốc độ phi thường chậm, vừa mới cởi được một chiếc giày, ba tên kia đã vào nhà. Hân ngo ngác nhìn một đống giày trên mặt đất, nhất thời có chút không kịp phản ứng, cho đến khi nghe được tiếng La Thiển giục hân tiếp tục thay dép lê, hân mới nghiêm túc cúi đầu tiếp tục cởi nốt chiếc giày còn lại.

Khi Đường Diễn vào nhà, ba người kia đều đã ngồi ngay ngắn, Đường Diễn tùy tiện ngồi xuống cạnh bọn họ.

La Thiển nhanh chóng đặt trước mặt bốn người mấy cốc nước chanh rồi nói: “Uống ít nước chanh đi! Cái này giúp giải rượu, ngày mai tỉnh lại đầu cũng sẽ không quá đau.”

Ba người cười cười nhận lấy, Hàn Văn Hiên còn hỏi: “À, cô quen Đường tổng bao lâu rồi?”

La Thiển nghĩ nghĩ rồi đáp: “Khoảng một năm rưỡi!”

Hàn Văn Hiên lại hỏi tiếp: “Khi nào thì mời chúng tôi uống rượu cưới thế?”

La Thiển ngượng ngùng cúi đầu: “Không biết!” Trong lòng lại nghĩ, ha ha, nửa năm nữa Đường tổng sẽ đá tôi, còn mời rượu cưới? Rượu ở tiệc chia tay đó, có muốn không?

Hàn Văn Hiên cười ha ha nói: “Chị dâu, chị đừng ngại, theo tôi thấy thì cái này cũng sắp rồi.”

La Thiển tiếp tục ngại ngần hỏi: “Mấy người là bạn của Đường tổng?”

Ba người lúc này mới nhớ ra mình còn chưa có giới thiệu, một mạch giới thiệu qua, La Thiển liền có chút ấn tượng.

Mấy người này đối xử với Lâm Phi vẫn luôn không tồi, ba người cũng coi như xuất không ít lực trong chuyện tình cảm của Đường Diễn.

La Thiên thấy Đường Diễn nhìn chăm chăm vào ly nước, liền nói: “Đường tổng, mau uống đi!”

Đường Diễn bung lên uống hết, uống xong lập tức đứng lên, có chút bất ngờ.

La Thiên chỉ chỉ cửa WC nói: “Bên kia!”

Có một lần, Đường Diễn uống say buổi tối rồi giương, không tìm thấy WC, vẫn luôn đứng trước tủ quần áo phát ngốc, dọa La Thiên sợ muốn chết. Sau đó li dùng vài phút mới hiểu ngầm là Đường Diễn muốn tới WC, cũng là từ lúc đó cô liền biết khi Đường Diễn uống say, một chút khái niệm cơ bản cũng không có.

Ba người tròn mắt há hốc mồm mà nhìn La Thiên tự nhiên như không, La Thiên lại ngại ngùng cười nói: “Đường tổng uống say khá nhiều lần, tôi liền có chút kinh nghiệm.”

“Ha ha ha, chị dâu thật hài hước. Cảm ơn cốc nước chanh của chị, chúng tôi đi trước.” Hàn Văn Hiến đáp.

Lữ Khải cũng ôn ôn hòa hòa nói: “Vây phiền cô chăm sóc Đường Diễn, chúng tôi đi trước.”

La Thiên gật gật đầu tiễn ba người ra tận cửa, ba người liền nói dưới lầu có taxi xé, không cần La Thiên đưa đi xuống, La Thiên cũng có chút không yên tâm về Đường Diễn, không tiễn họ xuống dưới nữa.

Quay đầu nhìn lại, Đường Diễn đang đứng ở phía sau cô, La Thiên bị dọa nhảy ra sau một bước hỏi: “Anh làm cái gì đấy?”

“Không có, cô làm gì đấy?” Đường Diễn vô cùng lạnh nhạt, hai mắt đều là bất mãn.

La Thiên đã thành quen, dù sao sáng mai hán cũng quên mất, liền nói: “Không có việc gì, đang nhìn cửa thần kỳ của Doraemon thôi.”

Vì thế Đường Diễn liền như suy tư gì mà nhìn chăm chăm cửa, La Thiên vừa thấy, cười rồi nói: “Đừng nhìn nữa, anh mau đi tắm rồi đi ngủ nhanh.”

Đường Diễn có chút không vui mà đi theo sau cô, nhìn cô thu dọn mấy ly nùi trên bàn trong phòng khách, vô cùng ủy khuất nói: “Ba tên ngốc kia nói tôi còn nhớ bạn gái cũ, cô thấy tôi giống như vậy sao?”

La Thiên đáp cho có lệ: “Nhớ cũng được mà!”

“Nhưng tôi không có!”

“Nha, uống say rồi mà vẫn không thể nói thật?” La Thiên ngoài ý muốn liếc hán một cái nói: “Vây thì coi như không có! Không có thì anh tìm nhiều người giống cô ấy như vậy để làm gì?”

Đường Diễn liền yên tĩnh: “...”

La Thiên dọn dẹp xong xuôi, Đường Diễn lại tiếp tục xiêu xiêu vẹo vẹo đi theo sau cô nói: “Hiện tại không nhớ.”

“Không nhớ cũng tốt, “ánh trăng sáng” kia của anh cũng không phải là người tốt, sẽ có một ngày có một người ôn nhu lương thiện sánh bước cùng anh.” La Thiên đương nhiên là đang nói “tình yêu đích thực” Lâm Phi.

Nhưng Đường Diễn không biết! Hán hỏi La Thiên: “Sao cô biết?”

La Thiên đáp: “Em có năng lực tiên đoán được tương lai.”

Đường Diễn cười lạnh: “Cô cho rằng cô đang lừa ai đấy?”

La Thiên chỉ vào cửa phòng ngủ hỏi: “Nơi đó là nơi nào?”

Đường Diễn: “...”

Thấy Đường Diễn tự hỏi rất lâu, La Thiên nói: “WC.”

Đường Diễn liền đi qua đi mở cửa, sau đó lạnh lùng nhìn quanh phòng ngủ một lượt, không nói gì, phía sau vang tiếng cười của La Thiên: “Lừa anh làm gì? Ha ha ha, anh mau ngủ đi!”

Đường Diễn: “...”

La Thiên cảm thấy, cô cũng có thể bắt nạt hán những lúc thế này, cứ coi như đây là phúc lợi cho việc ngày thường bị hán áp bức đi! Ha ha ha...

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Chia Tay Hằng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60

Edit: Linh Nguyệt

Ngày hôm sau khi Đường Diễm tỉnh lại, ký ức cuối cùng vẫn dừng ở lúc bị ba người kia điên cuồng kính rượu.

Sau đó ký ức trống rỗng, nhưng vẫn không ảnh hưởng tới việc hần nghiêm trọng hoài nghi mục đích ngày hôm qua ba tên kia chuốc rượu mình.

Hần cúi đầu nhìn nhìn, thấy mình đang mặc đồ ngủ giảm giá La Thiển mua, đầu nhất thời hơi ngốc một chút, chính là nghĩ nên bắt La Thiển mua áo ngủ mới.

Lắc lắc đầu, có chút choáng, Đường Diễm rời giường đi rửa mặt, mở cửa xông mới phát hiện La Thiển đang đeo tạp dề ở phòng bếp làm bữa sáng.

Bữa sáng La Thiển làm từ trước đến nay đều rất đơn giản, cháo gạo kê thêm chút đồ đơn giản ăn kèm. Có đôi khi cô sẽ trực tiếp ép sữa đậu nành, sau đó tự làm bánh quẩy hoặc bánh bao, việc này còn phải tùy thuộc vào tâm trạng của cô.

Nếu công việc nhẹ nhàng, mỗi tháng lại có tiền lãi cố định, cô sẽ đi ngủ sớm. Tuy rằng có lúc ngủ nướng nhưng cũng sẽ có vài lần dậy sớm như thế này, sáng sớm tâm trạng tốt, làm bữa sáng rất có tinh lực. Đường Diễm cũng có lúc La Thiển, khi đó cô sẽ không làm bữa sáng cho hắn. Cô đã không còn là người lúc nào cũng sẵn sàng nấu cho hắn ăn.

Sau đó Đường Diễm đã đi theo La Thiển học hư rồi. La Thiển dậy trễ, Đường Diễm nếu không có việc gì thì sẽ không vội vàng đi làm. La Thiển hay nói hắn đây có một thì có hai, hoàn toàn là tự sa ngã.

Nhìn La Thiển bận rộn trong phòng bếp, ánh mắt Đường Diễm liền không tự giác mà nhu hòa hơn rất nhiều. La Thiển hôm nay coi như có tinh thần, gần đây lại gặp nhiều chuyện tốt, nhân khí hiện giờ cao hơn không ít, tâm trạng La Thiển tự nhiên cũng tốt đến cực điểm.

Hôm nay chẳng những tự ép sữa đậu nành mà còn làm món ăn phiền toái như bánh bao súp* bốc hơi nghi ngút cùng bánh quẩy.

*Bánh bao súp/Bánh bao nước: một loại bánh bao nổi tiếng ở Thượng Hải

Chờ cô đem sữa đậu nành đặt bàn ăn mới phát hiện Đường Diễm đã từ phòng ngủ bước ra, cười chào hỏi: “Đường tổng, anh dậy rồi sao?”

Đường Diễm gật đầu, hỏi cô: “Ngày hôm qua tôi tự tới đây sao?”

Chúng mắt trí nhớ lại tái phát rồi. La Thiển cũng đã thấy nhiều, không trách gì đáp lại: “Không, bạn anh đưa anh lại đây.”

Đường Diễm nhủ mảy: “Bọn họ có nói gì không?”

La Thiển lắc đầu nói: “Không có, là anh uống say, bọn họ không yên tâm nên đưa anh qua đây.”

La Thiển hơi tăng bốc mấy người kia lên một chút, hy vọng về sau này bọn họ đừng chinh cô thảm quá.

Đường Diễm gật đầu, hỏi: “Làm cái gì đây?”

La Thiển xoay người lấy đồ vật, trước thay Đường Diễm dọn xong chén đĩa, sau đó rót sữa đậu nành ra cốc, còn bỏ thêm chút đường.

Vừa làm vừa giới thiệu: “Bánh bao súp, da mỏng nhiều nước, do La Thiển em là thì tuyệt đối ngon. Còn có ít bánh ngọt, anh nếm thử đi, mùi vị không thua bánh kem đâu. Đã có sữa đậu nành ắt không thể thiếu bánh quẩy, mấy cái khác là ít điểm tâm nhỏ. Em chuẩn bị để đến trưa ăn!”

Đường Diễm gật đầu nói: “Ừ, nhớ đưa cho tôi một phần.”

La Thiển: “Dạ!”

Nhân khí của La Thiển tăng lên, Triệu Vũ Lâm lựa được không ít thông cáo đưa cho La Thiển. La Thiển lại chỉ chọn mấy show giải trí cùng mấy hợp đồng quảng cáo đơn giản, không hề có ý định nhận kịch bản phim truyền hình.

Triệu Vũ Lâm có chút tiếc nuối hỏi: “Sao chị không nhận đóng phim?”

“Đầu tiên, dựa theo số tiền kiếm được mà nói, nhận một bộ phim thời gian vừa dài lại vừa tốn tinh lực, cuối cùng tiền kiếm được còn không bằng tham gia show hay đóng quảng cáo!” La Thiển hiện giờ có muốn nhận cũng không nhận nổi vai chính. Phim có thể để La Thiển diễn vai chính hơn phân nửa không phải kịch bản tốt, kịch bản tốt cũng sẽ không tìm La Thiển diễn vai chính. Phí sản xuất phim truyền hình phần lớn đều sẽ phân cho những minh tinh đại bài, làm vai phụ không nhận được nhiều lắm, lại phải tốn không ít thời gian. Mà thời gian đó, đối với La Thiển mà nói là đủ để cô nhận thêm mấy show hoặc quảng cáo.

“Một lý do khác chính là, kỹ thuật diễn của chị, kịch bản có thể nhận không nhiều lắm. Chị lại không phải loại này minh tinh lưu lượng lớn, lấy kỹ thuật diễn này tìm không nổi kịch bản tốt. Cứ làm vậy trước đã!”

Còn một cái cuối cùng, La Thiển không dám nói, hiện giờ cốt truyện đã có chút loạn, nữ chính xuất hiện trước thời hạn. Dựa theo cốt truyện, nửa năm sau nữ chính mới xuất hiện, hiện giờ lại đột nhiên phát sinh tình huống như thế này, cô không rõ ràng lắm tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì. Cho nên nhất định trong thời gian ngắn phải kiếm được thật nhiều tiền.

Triệu Vũ Lâm không nói gì nữa, cô không ép buộc được La Thiển, liền dựa theo ý của La Thiển nhận một ít thông cáo.

Truyện được đăng tại wattpad @dwlapz

Tạp chí trước đó La Thiển chụp sẽ ra vào Giáng Sinh, tức là quý đầu tiên, cũng là số đặc biệt, hơn nữa có lưu lượng của Lâu Tùng Nguyên, nhân khí của La Thiển càng tăng cao.

Nhất thời, tạp chí chưa bán đã nổi. La Thiển cùng Mr.Mosaic hằng ngày cũng bị cư dân mạng thúc giục các loại muốn hai người xuất hiện, La Thiển đương nhiên không

thêm để ý tới. Nhưng lượt follow trên Weibo của cô đã đột phá 500 vạn, cũng coi như là có tiến triển mới, được không ít hãng quảng cáo mời.

Đặc biệt tháng mười hai này ngay sau Giáng Sinh là Tết Nguyên Đán. Tháng này La Thiển nhận được không ít quảng cáo, tạp chí kia còn cùng Lâu Tùng Nguyên làm tuyên truyền.

Đêm Giáng Sinh, La Thiển còn chạy đi mua cho Đường Diễn một đồng hồ hết ba vạn tám ngàn, hại cô đau lòng không thôi.

La Thiển không biết giá trị, nhãn hiệu của các loại đồng hồ hay trình độ được hoan nghênh, cô chỉ biết lúc Thất Tịch tháng tám năm nay cùng Đường Diễn còn chưa thân, Đường Diễn cũng giống nhau cô, không chuẩn bị quà tặng Thất Tịch.

Nhưng hai ngày nay, ánh mắt Đường Diễn nhìn cô có chút không đúng. La Thiển cảm giác đại khái là liên quan tới đêm Giáng Sinh. Đã nhận của Đường Diễn không ít đồ rồi, cũng nên báo đáp lại một chút.

Vì thế, cô liền chạy tới trung tâm thương mại, cái hiệu cái không nghe nhân viên giới thiệu, từ mấy ngàn đến mấy chục vạn đều có. La Thiển chọn cái ba vạn tám*, nhân viên nói cái này rất nổi danh a! Sản phẩm ra đời những năm bốn mươi của thế kỷ hai mươi, đã từng thịnh hành toàn cầu đó! Kiểu dáng trang nhã, còn có viên kim cương nữa chứ, đường kính vừa vặn 30mm nha!

*Ba vạn tám = 38888 nhân dân tệ ~ 130 triệu VNĐ

Tóm lại là nhân viên nói một đồng hồ La Thiển nghe không hiểu, nhưng cô nhìn bảng giá ba vạn tám này liền biết. Giá trị xa xỉ như vậy, nhất định không phải hàng rẻ tiền, nhất định chính là đồ tốt. Lấy cái này Đường tổng có muốn cũng không thể nói cái gì.

Còn đối với La Thiển, cô cảm thấy hiện giờ đã có điện thoại, đồng hồ không phải là đồ nhất định phải có nữa. Tốn nhiều tiền như vậy để mua một cái đồng hồ? Đồ không phải ăn no rừng mỡ sao? Hơn nữa, dù cho là mua đồng hồ đi, cô cần thiết phải mua cái quý như vậy không?

Vậy nên La Thiển đối với việc mình nguyện ý tốn ba vạn tám đi mua một cái đồng-hồ-không-cần-thiết-hồ, vô cùng tin tưởng.

Đường Diễn hiện giờ ở bên này giải quyết xong hết thấy, lúc La Thiển về nhà thì hần đã trở lại. Thấy Đường Diễn, La Thiển vô cùng vui vẻ, lấy lễ vật ra, về mặt đặc ý nói: “Đường tổng, quà Giáng Sinh.”

Đường Diễn nhướng mày nhận lấy, thuận miệng hỏi một câu: “Cái gì thế?”

La Thiển: “Hàng hiệu!”

Đường Diễn nhận lấy, vừa mở ra liền thấy một cái đồng hồ màu đen đơn giản, nhìn qua có chút sang trọng. Nhưng bìa hộp lại ghi một cái tên hần không quen biết, hơi hoài nghi không biết có phải La Thiển mua trúng hàng nhái cao cấp không.

La Thiển hiếm mua đồ đắt, đặc ý đến không thể đặc ý hơn. Cô cười nói: “Em nói cho anh biết nhé. Nhãn hiệu này có từ lâu đời rồi, từ những năm bốn mươi của thế kỷ hai mươi cơ, đồ tốt. Em tốn không ít đâu, gần mười vạn đấy!”

Đường Diễn nhìn La Thiển, hỏi: “Cò lừa tôi à? Sao tôi nhìn thế nào cũng không thấy giống đồ mười vạn thế?” Cái loại này, Đường Diễn cảm thấy chỉ có trên dưới hai vạn là cùng.

Đồ gần mười vạn, cùng đồ giá một hai vạn, không hề giống nhau. Giống như mấy trăm vạn cùng mấy ngàn vạn, cũng không giống nhau. Hần cũng chưa từng nghe qua nhãn hiệu này, cứ cho nó nổi tiếng đi, nhìn cũng đẹp, nhưng không đến mức tinh xảo đến có thể trị giá mấy chục vạn.

La Thiển bất mãn nhìn hần: “Đây là quà Giáng Sinh, chủ yếu là ở tấm lòng. Tấm lòng đó, anh hiểu chưa?” Còn muốn đồ mười vạn, một nửa tiền lương của cô đấy! La Thiển hiện giờ đối với việc tương lai mình có thể mua một đồng hồ nhà có chút lo lắng, phải nỗ lực kiếm tiền thôi. Mua một món đồ giá mấy chục vạn cho một người có thể sau này không gặp lại nữa? Không có đâu.

Đường Diễn cũng không hỏi tiếp, cất đồng hồ đi. La Thiển hai mắt đầy trông mong nhìn hần: “Em có quà không?”

Đường Diễn khẽ cười, gõ nhẹ vào đầu cô nói: “Còn biết đòi quà.”

Đường Diễn cũng không làm cô thất vọng, đưa cho La Thiển một cái hộp. Cô nhận rồi cười hỏi: “Cũng là đồng hồ à?”

Đường Diễn lắc đầu, La Thiển liền mở ra, là một cái điều trùy*, có lẽ làm bằng ngọc, xanh biếc sáng trong. La Thiển không nhìn ra được ngọc tốt hay ngọc không tốt nhưng cô lại biết, ngọc rất quý. Vòng ngọc linh tinh gì đó trong tiệm trang sức, giá ít nhất cũng phải hơn mấy ngàn đấy! Huống chi là đồ Đường tổng đưa, nhất định chất lượng không tồi.

*Điều trùy: Mặt dây chuyền

La Thiển cực kỳ vui vẻ, cô vẫn chưa có vòng cổ bằng ngọc, liền hỏi: “Quý lắm sao?”

Đường Diễn lắc đầu: “Là người khác tặng.” Đồ vật là người khác tặng, chỉ là Đường Diễn không lấy không. Hần nhất quyết muốn dùng tiền mua, người nọ chỉ đành bán rẻ cho hần.

La Thiển thật ra không quan trọng mấy cái này lắm, quà tặng mà, Đường Diễn cho thì cô cứ nhận thôi, đều được. Lại nói, Đường Diễn từ trước đến nay mỗi khi ra tay tặng đồ đều không có cái nào rẻ, mà cái điều trùy ngọc này quả thật rất đẹp. La Thiển không có ý định đem bán, cô muốn để lại làm đồ gia truyền, thật cẩn thận cất đi.

Hai người đều nhận được quà, vô cùng vui vẻ. Xong xuôi hết cả, Đường Diễn liền mang La Thiển đi chơi.

Đêm Giáng Sinh, trên đường đều là những người có đôi có cặp, La Thiển và Đường Diễn xuất hiện cũng không có vẻ gì là đột ngột. Khí chất Đường Diễn khiến không ít người đi đường quay đầu lại nhìn, La Thiển hiện giờ tuy có chút danh khí, nhưng không phải ai ai cũng biết, chỉ đeo khẩu trang.

Ven đường đủ các loại đèn màu và băng hiệu, các cửa hàng dùng hết đủ mọi thủ đoạn để "câu" khách, La Thiên nhìn mà cười đến tí cả mắt, cảm thấy như đang nằm mơ. Đường Diễm mang theo cô cũng không cảm thấy nhàm chán, hai người đi một đoạn nhưng vẫn không tìm được nhà hàng để ăn tốt.

Mỗi một cửa hàng đều đông kín khách, Đường Diễm đành mang La Thiên tới khách sạn đặt một phòng bao lớn, cuối cùng mới có thể yên ổn ăn cơm.

Đây là lần đầu tiên La Thiên ăn cơm như thế này. Cả một phòng bao lớn mà chỉ có hai người, bên trong còn có bàn trà, có WC, có tủ quần áo, còn có cả các loại phương tiện giải trí như karaoke.. Lại chỉ phục vụ cho hai người, vô cùng mới lạ.

Ăn xong, Đường Diễm muốn đưa La Thiên đi xem phim nhưng phát hiện các rạp đều đã bán hết vé.

Hai người liền có chút mất hứng đi về nhà. La Thiên chưa bao giờ đi chơi lễ Giáng Sinh, không ngờ rằng lại náo nhiệt như vậy. Đường Diễm thì sau cao trung cũng không đón Giáng Sinh nữa, không nghĩ tới chỉ có mấy năm mà đã thay đổi nhiều như vậy.

Tuy rằng thế nhưng có La Thiên ở cạnh là được rồi, không chơi Giáng Sinh thì không chơi!

La Thiên mua một cái bánh kem Giáng Sinh cũng một ít đồ ăn vặt, hai người ở trong nhà xem TV ăn uống, cùng nhau làm tổ trên sofa, dùng chăn bao lấy hai người, ngược lại lại vô cùng hài hòa, thậm chí Đường Diễm còn cảm thấy được cảm giác ấm áp mà trước nay không cảm nhận được.

Cho dù hai người ở nhà làm ỏ, đơn giản như vậy trải qua Giáng Sinh, nhưng dù là với La Thiên hay Đường Diễm, đều vô cùng vô cùng thỏa mãn.

Ngày thứ hai, La Thiên nhận được điện thoại của La Diễm.

La Thiên lần trước trở về liền đem điện thoại cũ của mình đưa cho La Diễm. La Diễm sau đó còn gửi cho La Thiên mấy video ngắn, là video nhà cô phá nhà xây lại.

Nhưng đây vẫn là lần đầu tiên La Diễm gọi điện cho La Thiên.

"Chị, làm sao vậy ạ?" La Thiên gãi gãi đầu lên tiếng hỏi trước.

"Cái kia... Thiên Thiên à! Em có thể trở về một chút không?"

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Chia Tay Hằng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 61

Edit: Linh Nguyệt

"Làm sao vậy?" La Thiên kỳ quái.

La Diễm đáp ứng một hồi lâu mới nói: "Chị muốn ly hôn với anh rể em, đợi em trở về quyết định."

La Thiên: "..."

Đường Diễm cũng tỉnh lại, nhìn La Thiên vẻ mặt ngốc ngốc cúp điện thoại, hỏi: "Làm sao vậy?"

La Thiên mơ màng quay đầu nhìn Đường Diễm nói: "Chị của em muốn ly hôn?"

"Không phải." Đường Diễm sững sốt xong mới nói: "Điện thoại có phải tôi nhận đâu, cô hỏi tôi thì tôi hỏi ai?"

La Thiên đối với nhà chồng của La Diễm là Vệ gia không biết nhiều, thông qua đôi ba câu của La Tuấn và bà mẹ La thì cũng chỉ đoán được Vệ gia chẳng phải nơi tốt lành gì. Nhưng, La Diễm chưa từng có ý định muốn ly hôn.

Vệ Ngọc Đào mới có ba tuổi, La Diễm dù có chịu khổ thế nào cũng chưa từng nói muốn ly hôn, vậy mà bây giờ...

La Thiên có chút nghi hoặc: "Hình như ý của chị em là muốn ly hôn đấy!" Cô quay đầu nhìn Đường Diễm nói: "Em phải trở về nhìn xem!"

La Thiên nói đi liền đi, ngay trong ngày lập tức chuẩn bị đồ. Đường Diễm nghĩ nghĩ rồi nói: "Tôi cũng đi."

Nhìn gương mặt vô cảm của Đường Diễm, La Thiên cạn lời: "Anh đi làm gì?"

Đường Diễm nghiêm túc nói: "Tôi cảm thấy lấy bản lĩnh của cô thì không thể giải quyết được việc này."

La Thiên thờ dãi nói: "Đường tổng, anh đừng nhìn em như vậy, việc này em thấy em rất thích hợp để xử lý, hơn anh là cái chắc."

La Thiên vừa lấy quần áo ở trong tủ, bởi vì đang là mùa đông, mới có hai bộ mà vali nhỏ đã đầy, vừa nói: "Chúng ta á! Là hai loại người, năng lực xử lý tình huống cũng khác nhau. Anh đọc hiểu văn kiện, ký được hợp đồng, em không làm được. Nhưng những việc trong thôn, Đường tổng, anh không nhất định có thể làm tốt đâu!"

Đường Diễm nghe xong liền thấy không thoải mái, cái gì gọi là hai loại người? Không đều là người sao? Hắn đáp: "Thế tôi lại càng muốn đi, tôi ngược lại muốn xem xem tôi cái gì không được?" Hợp đồng mấy trăm triệu tôi còn có thể giải quyết, về điểm này cô chỉ có phá là giới thôi. Đường Diễm lập tức từ tủ quần áo lấy ra hai bộ ném xuống trước mặt La Thiên.

La Thiên: "...". Dù sao trong nhà cũng đã biết mình yêu đương, yêu đương lại không nhất định cuối cùng sẽ phải ở bên nhau, đi thì đi!

Bởi vậy, hai người cùng mua vé máy bay về nhà La Thiên.

La Thiên trước khi trở về có gọi điện báo với mẹ La. Mẹ La biết La Thiên sẽ trở về, còn mang theo người bạn trai trên TV kia, nhất thời vô cùng vui mừng.

Khi La Thiên về đến nhà đã là chàng vạng, mẹ La đã chuẩn bị một bàn ăn vô cùng phong phú.

Nhà của La gia đã bị phá ra, đang xây móng. Mỗi ngày ba La cùng mẹ La đều giúp đỡ làm việc. Buổi tối thì ở phòng sắt lá ngoài kia, sau khi được La Thiên trang hoàng lại, mùa hè không còn quá nóng, mùa đông cũng không đến mức lọt gió.

Phòng lá sắt dùng một tấm vải ngăn thành phòng ngủ và phòng bếp. Vô cùng đơn giản, ở trước cửa đặt một bàn tròn lớn, bên trên bày hơn mười món ăn.

La Thiên buồn hành lý, vào phòng liền thấy một bàn đồ ăn, ngạc nhiên nói: "Phong phú như vậy!"

Mẹ La cười nói: "Chị con trở về, đây đều là nó làm."

La Thiên sững sốt, quay đầu quả nhiên thấy La Diễm đang ở dọn dẹp ở phòng bếp, La Diễm ngẩng đầu bắt gặp ánh mắt cô còn cười cười.

Nhìn bộ dáng của mẹ La không giống như đã biết chuyện, La Thiên nghĩ hẳn là La Diễm vẫn chưa nói với bà.

"Thiên Thiên, đây là..." Mẹ La xoa xoa tay, nhìn Đường Diễm ăn mặc chần chừ hỏi.

La Thiên cười nói: "Đây là bạn trai con, Đường Diễm." Sau đó lại quay đầu nhìn Đường Diễm, giới thiệu ba mẹ La cùng La Diễm.

Khoé miệng Đường Diễm tuy cười nhưng trong có vẻ hơi cứng nhắc, chào hỏi xong xuôi mới phát hiện, lấy thân phận của hắn, hình như đây là đang ra mắt ba mẹ vợ sao?

Đường Diễm khí chất có thừa, bề ngoài tốt, ăn mặc cũng đẹp, mặt mày tuy hơi lãnh đạm nhưng không hề có ý khinh thường. Ba La mẹ La đều vô cùng vừa lòng, bọn họ biết, mỗi người đều có tính cách khác nhau, ví như con rể cả của La gia nhà họ là một người nội hướng, thành thật, an phận.

Bình thường lúc cùng La Diễm trở về cũng không nói lời nào, luôn yên yên tĩnh tĩnh ngồi ở một bên. Đường Diễm nhìn qua liền biết là người không hay cười, có thể như vậy hẳn là đã cố gắng rồi.

La Thiên còn ngoài ý muốn nhìn Đường Diễm một cái. Oa, Đường tổng thật là lợi hại!

Đường Diễm chẳng những lợi hại, hắn còn mua không ít lễ vật để biếu tặng, cầm đầy hai tay đề. Nào là rượu Mao Đài* cho ba La, tổ yến cho mẹ La, còn có một bộ trang sức cho La Diễm. Máy đồ Đường Diễm này cũng không phải hàng hiệu gì, đều là lúc sắp xuất phát mua ở sân bay, giá cả đối với hắn mà nói là quá bình dân, quá rẻ.

*Rượu Mao Đài: một nhãn hiệu rượu trắng của Trung Quốc. Mao Đài là tên gọi của một thị trấn gần Tuần Nghĩa, tỉnh Quý Châu, nơi có truyền thống sản xuất loại rượu này và sau này trở thành tên gọi của rượu. Rượu Mao Đài là rượu chưng cất từ cao lương lên men. Rượu này có đặc trưng là trong vắt, không màu, có mùi thơm đặc trưng và có độ cồn cao (truyền thống là khoảng 65%, sản phẩm chủ đạo là loại Phi Thiên 53% độ cồn, song gần đây có nhiều loại Mao Đài chỉ từ 35 đến 47%). Rượu Mao Đài có lịch sử trên 300 năm, bắt đầu từ đầu đời Thanh. Danh tiếng của nó bắt đầu vượt ra khỏi biên giới Trung Quốc khi Chu Ân Lai dùng nó để chiêu đãi các nguyên thủ quốc gia khác của thế giới. Tuy nhiên, rượu Mao Đài cũng bị coi là quà biếu xén tham nhũng. (Theo Wikipedia)

Ba La mẹ La nhận được lễ vật, vừa kinh ngạc vừa vui mừng, vô cùng vừa lòng.

Chờ lúc ngồi xuống, Đường Diễm mới nhường mầy nhìn La Thiên hỏi: "Thế nào?"

La Thiên nhìn bộ dáng khoe khoang của hắn, khích lệ nói: "Đường tổng thật uy vũ."

Đường Diễm với đáp án này vô cùng vừa lòng, hắn còn mang theo không ít đặc sản kinh đô trở về, vịt quay đương nhiên không thể thiếu, cũng không uống công hắn dừng lại mua.

Một bữa cơm này cả khách và chủ đều vui vẻ. Ba mẹ La không ngừng thúc giục La Thiên dẫn Đường Diễm đi dạo xung quanh.

La Thiên vốn định kéo La Diễm theo để hỏi chuyện nhưng mẹ La không đồng ý, La Thiên cũng không vội, dẫn Đường Diễm đi dạo một vòng trong thôn, nơi nơi nhìn nhìn.

Thôn Cam Lâm không lớn không nhỏ, từ đây lên trấn tuy tốn nửa giờ nhưng so sánh với các thôn khác thì đã được xem như là gần rồi. Dù sao hiện nay, phần lớn đều đã có xe máy chạy bằng điện, mọi người ra cửa trở về đều đạp xe, tiết kiệm được không ít thời gian.

Trong thôn vẫn còn một ít người làm ruộng, nhưng phần lớn đều đã dùng để xây nhà. Người giống ba La mẹ La không có việc gì sẽ xuống ruộng càng ngày càng ít, hầu hết tình nguyện đi ra ngoài làm công, trong thôn giờ phần lớn tuổi tác đều đã cao, con cái có thể kiếm tiền, dành thời gian hưởng thụ lúc tuổi già.

Giống như ba La mẹ La hiện giờ không nhiều lắm, chính là loại ngày thường có thể ăn đồ ăn cùng đậu phộng hay khoai lang, nếu thu được nhiều thêm sẽ đưa tới trấn bán. Nhưng bởi vì gần đây xây nhà, cho nên lúc ăn không hết đều tặng cho hàng xóm, để họ muốn ăn thì tự đến lấy.

La Phụng Lan đã từng đến một lần nhưng ba La không cho, bà ta cảm thấy thật mất mặt, liền không đi nữa.

La Thiên mang theo Đường Diễm đến ruộng nhà mình, vừa chỉ vừa nói: "Từ nơi này... Đến chỗ kia, đều là ruộng của nhà em."

Đường Diễm nhìn nhìn, cây trồng xanh mướt, trông rất đẹp mắt. Vừa đi tới liền gặp mấy bác gái đang gánh thùng nước, lúc nhìn thấy La Thiên còn cười nói: "Thiên Thiên đã về rồi sao? Ôi chào, ai đây? Lớn lên cũng lịch sự quá."

La Thiên cười cười chào lại nhưng không đáp, người nọ cũng không hỏi thêm, rồi đi.

Đường Diễn lạnh lùng nhìn cô: "Tôi khiến cô mất mặt à?" Còn không thèm giới thiệu tôi?

La Thiến xua xua tay nói: "Người trong thôn đều rất lăm chuyen, nếu em nói thì buổi tối bọn họ nhất định sẽ chạy tới vậy xem anh."

Đường Diễn nửa tin nửa ngờ nhìn cô, La Thiến tiếp tục kéo hấn đi nhìn thêm không ít chỗ, ngay cả mấy quán bán đồ ăn vặt cũng không tha.

Khi La Thiến còn nhỏ, chỉ có ba bốn nhà trong thôn có có thể đồ ăn vặt. Sau đó giao thông phát triển, lái xe máy vài phút là có thể đến trấn trên, so với trước kia tiện lợi hơn rất nhiều, muốn mua lúc nào thì mua lúc đó.

Sau đó mấy quán bán đồ ăn vặt trong thôn càng ngày càng ít, hiện giờ chỉ còn một hai nhà, nhưng cũng chỉ có bọn trẻ con trên đường đi học ghé vào mua.

Đường Diễn đã từng sống ở nơi cũng quán ăn vặt, nhưng không giống như trong thôn của La Thiến. Cái quán đó khá lớn nhưng chỉ có một tủ kính cùng một quầy đông lạnh, trong tủ kính bày đầy đồ vật để bọn trẻ con đến mua có thể thoải mái lựa chọn, mà ông chủ cũng dễ tìm.

La Thiến mua một lọ thỏi bong bóng giá hai tệ, vừa đi cùng Đường Diễn vừa thổi, sau đó còn quay đầu hỏi hấn: "Đẹp không?"

Đường Diễn nhìn đến sững sờ, La Thiến quả thật xinh đẹp. Có lẽ cô không tìm không phải, nhưng cũng chính cái tâm thái ấy khiến cô mỗi khi cười đều tràn ngập thỏa mãn. Bong bóng làm từ nước và ít bột giặt quần áo, dưới ánh hoàng hôn mang theo một chút sắc hồng, theo gió bay đi.

"Đẹp." Đường Diễn nói.

Bong bóng đẹp, phong cảnh đẹp, người cũng đẹp.

La Thiến cười tí mắt, cô vừa chơi vừa mang theo Đường Diễn trở về.

Mẹ La đã thay hai người đặt khách sạn ở trấn trên. Nói là khách sạn chứ thực chất chỉ là một cái nhà nghỉ, một đêm tám mươi chín tệ. La Thiến từ trong nhà đi chỉ mang theo một bộ vỏ chăn cùng đồ dùng tắm rửa.

Cô tuy không hiểu rõ nhưng vẫn biết đôi chút tình hình ở trên trấn. Mấy cái khách sạn ở đây thường thường vắng khách, có đôi khi mười ngày nửa tháng cũng không có một người, khách sạn không nhất định sẽ đổi vỏ chăn định kỳ đâu!

La Thiến và Đường Diễn lúc ngày thường ra ngoài đều ở tại khách sạn cao cấp, mấy điều nhỏ nhặt này vốn không hề tồn tại. Còn nơi này thì..

Cho nên, La Thiến thuần túy chính là vì Đường Diễn, mới mang chăn mới trong nhà thôi. Bằng không, cô sợ Đường Diễn đêm nay chỉ có thể đứng ngủ.

Tới khách sạn, Đường Diễn quả nhiên ghét bỏ nhìn quanh, phòng chỉ rộng có hai mươi mét vuông, một cái giường, rồi WC phòng tắm, chật cứng.

"Khách sạn bé thế này mà vẫn tồn tại sao?" Đường Diễn ngạc nhiên nhìn nhìn bốn phía.

La Thiến không buồn nói chuyện, im lặng trải giường chiếu, sau đó đẩy Đường Diễn vào phòng tắm nói: "Anh mau đi tắm rửa, ngày mai còn phải dậy sớm."

Đường Diễn lạnh lùng nhìn chằm chằm cô: "Cô thật sự càng ngày càng tùy tiện."

"Thế anh có tắm hay không?"

"..."

Đường Diễn: "Tắm."

***

Ngày hôm sau, khi hai người trở lại thôn, ba mẹ La đã chuẩn bị xong bữa sáng. Lúc ăn mẹ La còn hỏi Đường Diễn một ít vấn đề, sau đó mới cùng ba mẹ La ra ngoài hỗ trợ làm việc.

La Thiến lúc này mới lôi kéo La Diễm hỏi đầu đuôi ngọn ngành. Chuyện thật ra cũng rất đơn giản, chính là Vệ Quân chồng La Diễm... ngoại tình.

Đêm Giáng Sinh, Vệ Quân nói có việc bận rồi ra ngoài. La Diễm vốn cũng không có nghi ngờ, Vệ Quân luôn rất thành thật lại an phận. La Diễm nghĩ cho dù toàn bộ đàn ông trên thế giới ngoại tình thì Vệ Quân cũng sẽ không.

La Diễm nhân dịp lễ này mang Đào Đào đi xem phim điện ảnh, lúc từ rạp chiếu phim bước ra lập tức liền thấy một bóng dáng quen thuộc. Khi ấy La Diễm vẫn chưa nghĩ đó là Vệ Quân, nhưng làm vợ chồng mấy năm, bóng dáng này khiến La Diễm nổi lên nghi ngờ.

Đi lên phía trước hai bước, liền phát hiện đúng thật là Vệ Quân. La Diễm sợ kinh người, không tiếp tục đi theo nữa.

Nhưng buổi tối trở về, liền đem việc này náo lên.

La Thiến nghe xong nhũu mày hỏi: "Chị suy xét kỹ chưa?"

La Diễm có chút do dự, cô kéo tay áo lên nói: "Đêm đó, lúc chị hỏi, hấn đã thừa nhận. Nhưng bọn chị có động tay." Trên cánh tay La Diễm có một vết bầm, từ tím dần biến thành màu đen, có thể thấy được người xuống tay dùng sức rất lớn.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Chia Tay Hằng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 62

Edit: Linh Nguyệt

Đường Diễm không đi ra ngoài, vẫn luôn ngồi sau La Thiển nghịch điện thoại, lúc này mới liếc mắt nhìn một cái, lãnh đạm mở miệng nói: "Loại đàn ông vừa ngoại tình vừa đánh phụ nữ, không ly hôn thì làm gì? Việc này có gì mà phải suy nghĩ?"

La Thiển trừng mắt: "Dù muốn ly hôn thì cũng không phải một hai câu là xong chuyện. Cái này liên quan tới cả của hồi môn với tiền sinh lễ đấy!"

Đường Diễm ngậy người: "Sinh lễ? Bao nhiêu?"

La Thiển quay đầu nhìn La Diễm, La Diễm liền nói: "Lúc ấy nhà bọn họ đem đến nhà mình mười vạn tiền sinh lễ, chị mang theo năm vạn làm của hồi môn. Tất cả đều mang đến nhà bọn họ, mấy năm nay chỉ tiêu dùng mất một ít. Nhưng mười vạn đó chị vẫn luôn không động tới. Vì tiền lương của Vệ Quân đều giao cho mẹ hắn, chị sợ sau này Đào Đào đi học phải tiêu dùng nhiều, sợ mẹ hắn không đồng ý nên mười vạn này vẫn luôn không động tới."

Đường Diễm nhủ mảy: "Có cái gì liên quan đâu? Họ muốn tiền thì cho bọn họ, chẳng lẽ còn phải vì chút tiền ấy mà cột hai người vào với nhau à?"

Đường Diễm tự thể nghiệm tỏ vẻ với La Thiển. Cô nhìn kỹ năng xử lý sự việc của tôi đi.

Đáng tiếc, La Thiển không có quan tâm đến điều đó, tỏ vẻ không còn lời gì để diễn tả nhìn Đường Diễm nói: "Dựa vào cái gì chứ?" Hiện tại mười vạn đối La Thiển mà nói quả thật không thiếu, "Người sai là Vệ Quân, là nhà bọn họ, tiền này không có khả năng còn đưa cho họ."

Đường Diễm nhủ mảy, hắn không hiểu, vì cái gì? Đương nhiên là để sớm phân rõ ra chứ sao! Nhìn tay La Diễm kia, loại người như tên đó mà cũng được coi đàn ông à?

La Diễm tiếp tục nói: "Có tiền hay không em không quan tâm, nhưng em muốn chị giành được quyền nuôi Đào Đào, mà bọn họ nhất định không đồng ý. Cho nên, em không biết..."

Cùng Vệ Quân tranh giành quyền nuôi con, La Diễm không có ưu thế quá lớn. Vệ Quân ngoại tình không có nghĩa hắn không thể nuôi con. Cuối cùng con do ai nuôi thì chỉ có thể xem điều kiện của ai đối với đứa con có lợi hơn thôi.

"Cái gì mà con cái thế?" Bên này La Thiển còn chưa cùng La Diễm nói rõ ràng, mẹ La bên kia đã không yên tâm mấy người quay trở vào, vừa hay nghe được mấy lời này, nhất thời có chút ngây người.

La Diễm nhìn thấy mẹ, lập tức cũng dọa ngốc. La Thiển thờ dãi thẳng thắn nói với mẹ La việc La Diễm muốn ly hôn, việc này có thể giấu bao lâu chứ?

La mẩu nghe xong thiếu chút nữa ngất xỉu, nước mắt từng giọt từng giọt rơi xuống, lôi kéo tay La Diễm nói: "Diễm Diễm à! Nếu ly hôn thì sau này con phải làm sao? Con giờ đã hai chín rồi, ly hôn xong sẽ ra sao đây? Điều kiện đã chúng ta không tốt, nếu con muốn tái hôn thì phải làm sao?"

Đường Diễm nghe xong liền sững sốt không nhận được mà nói: "Dì, La Diễm đã bị đánh." Giọng hắn nghe có vẻ rất buồn bực. Nếu hắn có em gái chị gái, ai dám đánh họ thì không lột da bóc xương kẻ đó hẳn không mang họ Đường.

Tuy quan hệ của Đường Diễm không thuần khiết gì nhưng hắn tự nhận hai bên đều là cô tình tội nguyện, theo nhu cầu mà chỉ nói chuyện lợi ích lợi không nói chuyện tình cảm thôi. Cho nên, hắn đối với loại đàn ông đã ngoại tình còn ra tay đánh vợ như Vệ Quân vẫn rất khinh bỉ.

Tái hôn thì sao? Tái hôn thì không thể tìm được người tốt à?

Đường Diễm không thể lý giải được suy nghĩ của mẹ La liền quay sang nhìn La Thiển, vẻ mặt đều là: "Nhanh, mau thuyết phục mẹ cô đi!"

Nhưng La Thiển không làm gì cả. Tâm tư của mẹ La, Đường Diễm không hiểu nhưng La Thiển lại hiểu.

Suy nghĩ của mẹ La cũng như hầu hết các bậc cha mẹ khác, muốn con nhường nhịn được bao nhiêu thì nhường nhịn bấy nhiêu, rất cảm tính nhưng cũng rất thiết thực.

Nông thôn và thành phố không giống nhau. Một khi La Diễm ly hôn, tin tức này đầu tiên sẽ không giấu được người trong thôn. Mà bọn họ sẽ không quan tâm lý do vì sao ly hôn mà chỉ để ý có phải La Diễm có vấn đề gì hay không? Vì sao đã kết hôn năm năm lại đột nhiên muốn ly hôn?

Đồng thời ở trong thôn sẽ đồn đãi vớ vẩn, rồi các loại cười nhạo... Đặc biệt những người này đều là họ hàng, La Diễm càng không thể chống đỡ. Nói cách khác, sẽ bị nước miếng dìm cho chết đuối.

Hơn nữa sau khi ly hôn La Diễm nhất định sẽ phải tái hôn. Vệ Quân điều kiện trong nhà không tồi, người cũng thành thật, tìm ai tốt hơn hẳn được đây?

Cứ cho là ly hôn xong, La Diễm có được nuôi con hay không còn chưa chắc được, nếu thực sự giành được quyền nuôi con thì cộng thêm cái chân bị tật của La Diễm, có thể tìm được ai?

Tư tưởng mẹ La bảo thủ cũ kỹ, việc ly hôn đối với bà mà nói là việc lớn bằng trời.

"Đề Vệ Quân tới xin lỗi đi! Nếu hắn nhận sai, bảo đảm sau này không như thế nữa, con cũng đừng náo loạn." Mẹ La nhìn vết thương trên tay La Diễm, đau lòng không thôi.

Đường Diễm tới gần La Thiển hỏi: "Như vậy cũng đúng sao?"

La Thiến đáp: "Ha ha... Cái gì cũng đều có thể chấp và nhẫn nhịn được, riêng bạo lực gia đình thì tuyệt đối không." Hấn đã ngoại tình rồi, dù không ly hôn ai lo phận nấy thì còn được. Nhưng đây chính là bạo lực gia đình đấy! Có lần một thì sẽ có lần hai, đánh nhiều rồi sẽ thành nghiện.

"Vậy sao cô không nói gì đi?" Đường Diễn hỏi.

Nếu không phải vì biết đây là việc của La gia, hấn quả thật sẽ không nhịn được bước lên nói hai câu.

La Thiến đáp: "Trước cứ để mẹ em nói xong đã. Không cho bà nói xong thì có nói gì bà cũng không nghe. Hơn nữa, ly hôn không phải việc người ngoài nói có thể xen vào. Nếu hiện tại La Diễm không thể quyết tâm mà em lại chủ ý thì sau này chị ấy sẽ oán trách em! Dù sao thì sau khi ly hôn, người ta có oán hận hay không phải xem người ta có hạnh phúc không. Nhưng ai có thể bảo đảm sau khi chị ấy ly hôn sẽ tốt hơn chứ?"

Đường Diễn nhìn cô, nhướn mày: "Cô nghĩ nhiều quá rồi." Đây cũng chẳng phải trong phim.

La Thiến cười: "Tính chất hai cái này không hề giống nhau. Nếu là chuyện của em, dù có lật trời lật đất, hậu quả cũng chỉ có mình em chịu. Nhưng đây là thay người khác quyết định việc lớn cả đời."

"Cô còn biết lật trời lật đất?"

"Cái gì gọi là lật trời lật đất, em chỉ lấy ví dụ thôi, ví dụ. Mà nói thật, em cũng cảm thấy em khá thẳng tính, nhưng bọn hấn cũng không thể như vậy chính em chứ, đúng không?"

Đường Diễn búng nhẹ vào trán cô nói: "Cô nói gì thì chính là cái đó!"

Chờ mẹ La nói xong, La Diễm quay đầu lại nhìn La Thiến, La Thiến liền hỏi cô: "Chị đã suy nghĩ kỹ chưa, chị muốn ly hôn không?"

La Diễm nhìn mẹ La, gật đầu.

La Thiến lại quay sang nói với mẹ La: "Mẹ, có lẽ mẹ nói đúng. Người ta nhất định sẽ nói này nói nọ, nhưng chẳng lẽ chúng ta phải vì để cho người khác ngậm miệng mà ép chị phải sống với loại người như vậy? Đúng, như vậy thì người ta sẽ không nói gì, không chê cười, nhưng chị sẽ khổ. Chẳng lẽ mẹ muốn vì tránh trở thành đề tài cho người ta bàn tán mà để chị ngậm đắng nuốt cay, như vậy càng tốt hơn sao?"

Mẹ La lập tức bị La Thiến nói cho sững sốt, còn có thể nghĩ như vậy sao?

La Thiến kéo tay áo La Diễm tiếp tục nói: "Lại nói sau khi ly hôn thì tài hôn không thể tìm được ai? Chính là tùy tiện vợ đại cũng vợ được người tốt hơn tên Vệ Quân vừa ngoại tình vừa đánh vợ này!"

Mẹ La nhất thời bị nói cho á khẩu không trả lời được, nhìn La Thiến ngờ ngác hỏi một câu: "Con nói như vậy, nếu chị con ly hôn thì con sẽ gánh trách nhiệm sao? Đây không phải là việc nhỏ!"

La Thiến nhìn mẹ La nói: "Sao con phải gánh trách nhiệm? Việc này, ngay lúc này, ly hôn hay không, chị con phải tự suy xét rõ ràng. Nói như vậy, nếu chị không ly hôn sau này lại càng khó, có phải mẹ sẽ gánh trách nhiệm không?"

Mẹ La lại sững sốt: "Con đừng ăn nói linh tinh."

Đường Diễn lập tức nói tiếp: "Dì, con cảm thấy Thiến Thiến nói rất đúng." Đường Diễn mặt không biểu cảm nhưng vẫn có thể nhìn ra hấn đang nói nghiêm túc. Con đây đang chống lưng cho Thiến Thiến nhà dì đấy!

Mẹ La thờ dãi: "Vậy để mẹ gọi điện cho Vệ gia trước đã?"

La Diễm vội vã nói: "Mẹ, đừng gọi. Mẹ hấn hoàn toàn không cảm thấy con trai mình làm sai. Ngày hôm qua lúc con trở về, bà ta còn tìm con nói chuyện nói. Bà ta nói con trai bà ta ngoại tình không thể trách hấn mà phải trách con hồ ly tinh kia. Có con mèo nào trên thế giới không ăn cá chứ? Mèo đều tham tanh, chỉ cần không có những con hồ ly tinh đó thì tốt rồi."

"Bà ta còn nói phụ nữ không thể nháo. Nếu con không làm âm lên thì con trai bà ta cũng sẽ không đánh con, bảo con đây là chuyện nhỏ mà náo thành chuyện lớn. Tóm lại, cái sai đều là do con. Con không muốn có quan hệ với bọn họ, cũng không muốn lại trở về đoạ. Con sẽ đón Đào Đào qua đây."

Mẹ La nén giận nói: "Sai không phải do con. Nhưng dù con muốn ly hôn thì mẹ cũng phải cùng bọn họ làm cho ra ngô ra khoai, ba mặt một lời nói rõ ràng."

Chờ mẹ La đi khỏi La Thiến mới chớp chớp mắt nhìn Đường Diễn. Đường Diễn nhìn mà muốn cười, cúi đầu nhìn cô. Cô chỉ chớp mắt thì ai mà hiểu được cô có ý tứ gì chứ?

Thấy Đường Diễn không phản ứng, La Thiến liền trực tiếp hỏi: "Anh đoán xem mẹ em có thể làm rõ ràng với bọn họ không?"

La Diễm cũng làm vẻ mặt ngạc nhiên quay đầu xem hai người. Đường Diễn nhướn mày nhìn cô.

La Thiến liền nói: "Anh đợi mà xem, nghe mấy câu kia của mẹ em là đoán được chuyện sau đó rồi. Lát mẹ em trở về, nhất định sẽ bị bên kia giáo dục một trận."

La Diễm nghĩ tới thân phận giáo viên của mẹ Vệ. Khi cô còn ở đó cũng không ít lần bị giáo huấn.

Quả nhiên, lát sau mẹ La trở về, vẻ mặt đen thui.

"Bà ta nói... Con cứ ở bên này rồi đến lúc trở về thì tình cảm vợ chồng nhất định sẽ nảy sinh vấn đề." Mẹ La nói.

Đường Diễn mặt không biểu cảm nhưng trong lòng lại giật mình, La Thiến nói rất đúng. Đối với suy nghĩ của mấy người này, hấn quả nhiên thích ứng không được, thậm

chí cũng không thể tưởng tượng rằng mình sẽ nghe được mấy lời này. Nếu là hấn thì hấn sẽ trực tiếp giải quyết bằng bạo lực nhưng xem ra La gia không thể làm như vậy.

La Thiển hỏi mẹ La: "Mẹ có nói với bà ta là chị con muốn ly hôn không?"

"Ngay từ đầu thì không có, mẹ gọi điện qua chỉ nói Vệ Quân đánh người là không đúng. Bà ta lại bảo là do Diễm Diễm vẫn luôn quán lấy Vệ Quân đòi công đạo mới có thể bị đánh, người phụ nữ nào như vậy nhất định đều sẽ bị đánh, không phải do Vệ Quân sai. Mẹ tức quá, một hơi liền nói muốn ly hôn. Bà ta liền hoà giải, bảo cái gì mà nếu ly hôn với con trai bà ta thì có thể tìm được ai tốt hơn chứ? Còn dọa nói Diễm Diễm như bây giờ làm bộ làm tịch về nhà mẹ đẻ, về sau lại lúc quay về nhà chồng sao có thể sống tốt? Rồi cái gì mà nôi nào úp vung này!" Mẹ La kể lại đơn giản.

La Thiển đứng dậy, vén tay áo lên nói: "Đã xác định muốn ly hôn thì thì sợ cái gì? Còn nôi nào úp vung này? Chúng ta lập tức cho hấn biết cái gì gọi là "bồi Liều phu nhân hựu chiết binh"*."

*Bồi liễu phu nhân hựu chiết binh: lấy ý từ câu nói của Gia Cát Lượng "Chu Lang diệu kế yên thiên hạ/ Đã mất phu nhân lại thiệt quân", nghĩa tương đương với câu "trộm gà không được lại mất nắm thóc". Chu Lang ở đây là Chu Du. Chuyện giữa hai người này khá dài, bạn nào có hứng thú thì lên gg nhé

Đường Diễm yên lặng ngồi nhìn, sau đó lãnh đạm hỏi: "Lạnh không?"

La Thiển run một trận, da gà đều nổi đầy tay: "Lạnh!"

Đường Diễm nhìn cánh tay trắng như củ sen của cô hỏi: "Muốn bỏ tay áo xuống không?"

La Thiển im lặng buông tay áo xuống rồi tiếp tục nói: "Vệ Quân như vậy vẫn giống như trong trí nhớ của em, lớn lên mà còn nghe lời mẹ răm rắp. Đã ba mươi tư tuổi rồi, tiền lương mỗi tháng vẫn giao cho mẹ, ngoại trừ đi làm thì mỗi ngày đều ru rú trong nhà. Hôn nữa, keo kiệt vô cùng, sau khi kết hôn với chị, bữa cơm đầu tiên mời nhà em chính là đồ ăn vặt ở Sa Huyện*."

*Sa Huyện/Huyện Sa là một huyện thuộc Phúc Kiến), vì sự đặc sắc của ẩm thực khu vực này nên đã thành một tên gọi chung.

Đường Diễm ngẩng đầu nghĩ nghĩ, hấn biết đồ ăn vặt của Sa Huyện nhưng chưa từng ăn qua, cho nên hấn quay đầu nhìn La Thiển.

La Thiển lập tức hiểu, nói với Đường Diễm: "Buổi chiều dẫn anh đi ăn." Sau đó lại quay đầu nhìn La Diễm nói: "Chị nói chuyện với Vệ Quân trước đi. Nếu thật sự đã quyết tâm muốn ly hôn thì chị đừng nghĩ nhiều nữa, một lòng một dạ muốn là được."

La Diễm gật đầu.

Còn một lòng một dạ của Đường Diễm hiện tại, chắc đều là đồ ăn vặt ở Sa Huyện nhĩ?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Chia Tay Hằng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 63

Edit: Linh Nguyệt

La Thiển nói lời giữ lời, trưa hôm đó liền dẫn Đường Diễm đi ăn.

Đường Diễm trước nay chưa từng ăn qua đồ ăn vặt ở Sa Huyện nhưng trước kia khi ra ngoài cũng đã thấy qua cửa kính xe. Lần đầu tiên tiến vào này, hấn có chút không thoải mái, may mà La Thiển dẫn hấn đến một nơi rất sạch sẽ.

Đây cũng là cửa hàng nguyên chủ thường hay tới, La Thiển gọi hoành thánh, bánh kẹp thịt và mì xào*.

*Gốc là 黄金搭档, 扁肉, 拌面. Mình đã search qua nhưng không tìm được kỹ nên chỗ này có lẽ đã edit sai, bạn nào biết thì góp ý cho mình nhé

Đường Diễm cũng gọi theo La Thiển, cảm thấy mì xào ăn khá ngon, liền khen: "Hương vị không tồi."

La Thiển cười nói: "Dạ, chén này ba tậ!"

Đường Diễm: "... " Rê thật.

Đường Diễm đối với bánh kẹp thịt đánh giá: "Cũng được."

La Thiển cười nói: "Ba tậ."

Đường Diễm: "... "

Ăn xong, La Thiển gọi xe, cùng Đường Diễm trở về. Một nhà mẹ La đem đồ ăn còn dư lại ngày hôm qua làm bữa tối, La Thiển đơn giản nói sơ qua về tình huống hiện tại.

Sau đó, ngày hôm sau liền mang theo La Diễm trở về Vệ gia thu thập đồ đạc, mẹ Vệ ra mở cửa, thấy La Diễm đang định mắng hai câu thì chợt thấy đám Đường Diễm ở phía sau.

Nhất thời, mở miệng nhưng không biết nên nói gì.

Phải biết rằng ở trong lòng mẹ Vệ, không có người nào ưu tú hơn con trai của bà ta. Con trai bà ta từ nhỏ đã thành thật nghe lời, sáu tuổi đã biết giúp đỡ làm việc nhà như quét nhà, vứt rác... Sau khi lớn lên cũng tranh đua, thi đậu vào đại học trong thành phố.

Không giống các sinh viên khác tới trường rồi ăn chơi đua đòi tiêu tiền như nước, hán mỗi tháng tiền sinh hoạt đều sắp xếp hợp lý. Bất cứ hoạt động gì trong trường học đều cố gắng không tham gia, tiết kiệm tiền cho gia đình. Sau khi tốt nghiệp cũng nghe lời người trong nhà làm việc ở huyện, như vậy mỗi ngày đều có thể trở về.

Hắn cũng không hút thuốc uống rượu, còn không đánh bạc, nhìn khắp cái xã hội hiện nay xem xem có tìm được ai ưu tú như con trai bà ta không?

Mẹ Vệ luôn cảm thấy La Diễm có thể gả đến nhà bọn họ, quả thực chính là phúc ba đời.

Nhìn xem, phụ nữ không ngoan, không đánh không nghe lời. Hôm qua mới bị con của bà ta đánh, hôm nay còn không phải ngoan ngoãn chạy về sao?

Mẹ Vệ trước lúc mở cửa vẫn luôn nghĩ như vậy, cho đến khi cửa đã mở, thấy La Diễm và La Thiển đứng ngoài cửa vẫn cứ nghĩ như vậy.

Mẹ Vệ còn muốn mở miệng nói hai câu, nhưng khi thấy người đàn ông phía sau La Thiển liền gạt mình.

Có những lúc một người có ưu tú chỉ liếc mắt một cái liền nhìn ra được. Giống Đường Diễm, chỉ đứng ở đó cũng đã thu hút ánh nhìn.

Từ vẻ bề ngoài, khí độ, cách ăn mặc, đều chứng tỏ là người thuộc tầng lớp trên. Dù mẹ Vệ có thuyết phục bản thân bao lâu đi nữa cũng không thể nói được là con trai mình ưu tú hơn người đàn ông này.

Nếu như La Thiển biết được suy nghĩ này của bà ta thì nhất định sẽ cười nhạo không thôi. Muốn so sánh với Đường tổng? Diên rồi à?

Còn không nhìn xem Vệ Quân kia chỉ cao có 1m7, một kiểu tóc húi cua mãi vẫn không đổi, mặt tròn, ngũ quan không có bất cứ cái gì đặc sắc, áo phông mặc thì giá 30 tệ một cái, quần jean bình thường, chỉ được cái không hút thuốc, không uống rượu, không cờ bạc.

Hơn nữa, con mẹ nó một thằng bạn cũng không có, mỗi ngày ngoại trừ tám giờ ra ngoài đi làm, buổi chiều năm giờ về thì ngay cả cửa cũng không bước ra, mỗi ngày ngây ngốc ở trong nhà. Vì tiết kiệm mà ngay cả internet cũng không lắp, trong nhà chỉ có một cái máy tính kiểu cũ cài mấy trò chơi từ đời thuở nào, có thời gian thì chơi. Mà đường như anh ta cũng rất thích chơi, có thể chơi cả một đêm không chán.

Lúc La Diễm kể với La Thiển mấy chuyện này, cô thực sự sinh ra cảm giác sợ hãi với Vệ gia. Thời đại này không có internet mà vẫn sống được sao?

La Diễm trước kia chịu đựng như thế nào, La Thiển quả thật không dám tưởng tượng. Phải biết rằng lúc cô còn làm người phục vụ cũng không có từ sáng đến tối khóa ở một chỗ. Khi nghỉ ngơi cô vẫn muốn đi ra ngoài đi dạo, có mua đồ hay không thì không nói, nhưng không đến mức mỗi ngày đem chính mình nhốt lại.

Người Vệ gia chính là sống như vậy, còn cảm thấy phụ nữ ra ngoài đều là yếu điểm dễ tiện. Ít nhất, dưới con mắt của bọn họ, La Thiển không khác gì cái xe buýt ở giới giải trí ai cũng có thể đi, cho nên họ rất sợ La Diễm cũng học theo La Thiển.

"Di Vệ ạ! Con đưa chị con tới đây thu dọn đồ đạc." La Thiển thấy mẹ Vệ vẫn luôn yên lặng liền tiến lên nói.

"Cái gì? Thu dọn cái gì? Có cái gì là của nó?" Mẹ Vệ tỏ vẻ không thể tưởng tượng, trong nhà này có thứ gì không phải là của Vệ gia bọn họ?

La Thiển che miệng cười cười: "À, chị của con khi gả sang đây mang theo không ít trang sức." La gia không có tiền, đám họ hàng ruột thịt kia cũng không thân thích gì nhưng vẫn muốn giữ thể diện ở thôn. Hai nhà bác cả và chú út, rồi cả bà nội La đều tặng ít trang sức, cho dù giá trị không cao. Vì mặt mũi, La gia còn cố ý tự mình đi đánh một ít, giả dạng làm thân thích đưa, cuối cùng khiến La Diễm từ cổ tay đến ngón tay đều mang đầy vàng, cứ như vậy một đường gả đi.

Càng không cần phải nói đến điều hòa, máy giặt, tủ lạnh, hay các loại đệm chăn...

Mẹ Vệ cười lạnh: "Đó là của nhà chúng tao, lúc ấy chúng tao còn mang theo mười vạn tiền sinh lễ qua, có đồ nào của chị gái mày mà không phải lấy tiền đó của chúng tao đi mua? Cái dạng nghèo kiệt xác như nhà này có thể mua nổi mấy thứ này sao?"

La Thiển khoanh tay đáp: "Nha, đây là không chịu nhận? Được, cứ coi như mười vạn kia đều dùng để mua đồ, đến lúc ra toà đừng nói đến khoản tiền này nữa nhé!"

Mẹ Vệ ghen, ba Vệ vừa hay từ trong phòng bước ra, thấy La Diễm liền tới tiếp: "Đã trở lại? Về rồi thì vào đi! Vợ chồng có chút mâu thuẫn nhỏ là bình thường."

Hôm nay Vệ Quân được nghỉ, đây cũng là lý do hôm nay La Thiển cố ý qua đây. Vệ Quân đang đứng ở cửa lạnh lùng nhìn bên này, La Thiển cười lạnh: "Quả nhiên, người tốt một khi biến xấu thì còn khôn nạn hơn người xấu rất nhiều."

Vệ Quân đi tới, nhìn La Thiển lạnh giọng nói: "Cô nói lại lần nữa thử xem?"

Đến lượt La Thiển ghen, Đường Diễm liền bước lên đứng cạnh La Thiển: "Nói lại lần nữa thì làm sao? Anh có giỏi thì động vào cô ấy thử xem?" Xem tôi có lệt da anh không!

La Thiển nở nết nết nói: "Tôi báo trước với anh, bạn trai tôi biết võ đấy."

Đường Diễm: "...". Tuy rằng hắn quả thật từng luyện võ vì ba Đường là quân nhân, hắn không thể không biết chút võ phòng thân, nhưng việc này hắn chưa từng nói qua với La Thiển. Cho nên La Thiển đây là chưa hỏi đã khoác lác, Đường Diễm nhìn cô đầy bất đắc dĩ.

Lúc này đến phiên Vệ Quân ngây người. Người Vệ gia đều bắt nạt kẻ yếu, điểm này không ai rõ hơn La Diễm, hôm nay cô mang theo hai người tới chính là vì muốn mang Vệ Ngọc Đào đi.

Vệ Quân không dám làm gì La Thiển nhưng với La Diễm thì khác, hắn cười lạnh nói: "Hừ, dẫn người tới chống lưng cho cô hả?"

"Chống lưng thì sao? Lúc anh đánh chị tôi còn không phải bởi vì đang ở Vệ gia sao, nếu là ở La gia tôi anh có dám đánh không?" Bản năng của con người đều là khiếp

manh ép yếu, chỉ là có một số người biểu hiện càng thêm rõ ràng đến mức nhuan nhuyễn khiến người ta chán ghét vô cùng.

Vệ gia chính là như vậy, bọn họ chẳng những đem cái này biểu hiện vô cùng nhuan nhuyễn mà còn thể hiện cả trong sinh hoạt ngày thường.

Vệ Quân ngậm miệng, từng mất lờm La Thiển.

Mẹ Vệ chặn ở cửa nói: "Dù sao thì trong nhà này mấy người không thể mang đi bất cứ đồ gì, nếu không tôi sẽ la lên đấy."

Thật ra không cần mẹ Vệ kêu lên thì cũng đã có không ít người tụ tập lại đây, đứng bên ngoài bàn luận sôi nổi. Vệ gia vốn dĩ là từ nơi khác tới, mua nhà ở chỗ không được tốt lắm, cách cửa thôn khá xa. La gia đến trấn trên mất nửa giờ, nhà bọn họ phải đi hơn một giờ mới tới.

Vệ gia tuy gần núi nhưng mỗi hộ mỗi nhà ở thôn Cam Lâm đều ở gần nhau, bọn họ làm loạn trước cửa thể này đã kéo không ít người tụ lại đây.

La Thiển liền nói: "Ai sợ, chúng tôi không sợ mất mặt."

Đây là lần đầu tiên Đường Diễn thấy được công lực của La Thiển. Hắn đứng phía sau nhìn từ đầu đến cuối, thiếu chút nữa vỗ tay nói bội phục bội phục. Quả thật như La Thiển nói, trong thôn này đó mấy việc của ba bà tám cô này đó hắn không thể xử lý tốt được. Chẳng lẽ vút tiền vào mặt bọn họ rồi ra về sao? Đúng như La Thiển nói, người ta đắc tội mình mà còn đưa tiền cho người ta, không phải là đầu óc có vấn đề sao...

May mà Đường Diễn cũng có năng lực. Năng lực của hắn tuy không thể giải quyết hoàn toàn nhưng cũng có thể khiến mọi việc trở nên đơn giản hơn.

Mẹ Vệ đang đau đầu không biết nên giải tán những người này như thế nào thì một người phụ nữ vóc dáng thấp, mặt nhỏ nhưng mắt lại lớn, cao khoảng 1m5, mặc một chiếc váy hoa liền thân bước tới.

Nhất định không xinh đẹp như La Diễm nhưng cách ăn mặc lại thời thượng hơn La Diễm rất nhiều, cầm một cái túi xách nhỏ màu trắng, đứng ở sau đám người nhìn bọn họ.

Vệ Quân rất nhanh đã thấy người phụ nữ này, sững sốt. Người phụ nữ kia nhìn thấy Vệ Quân lập tức tiến lên đẩy đám người ra gọi vào: "Vệ Quân, không phải nói hôm nay sẽ đi chơi sao?"

Vệ Quân giật mình hỏi: "Sao em lại tới đây?"

Người phụ nữ ngây người: "Không phải là anh gọi em đến sao? Ai nha, nhà anh xảy ra chuyện gì đấy?"

La Thiển nhìn La Diễm một cái, thấy cô chỉ lạnh mặt chứ không có biểu hiện đau lòng muốn chết. La Thiển biết, lòng La Diễm đã lạnh rồi, nếu không phải vì con thì La Diễm đã ly hôn rồi.

Vệ Quân trước ngoại tình sau lại bạo lực gia đình khiến mọi chuyện tức nước vỡ bờ, khiến La Diễm hạ quyết tâm ly hôn.

Người phụ nữ này là cô nhờ Đường Diễn dùng quan hệ tìm đến, nếu không lấy năng lực của La Thiển trong một đêm tìm được người là chuyện không thể nào.

La Thiển trả lời người phụ nữ kia: "Đang bàn chuyện ly hôn đấy! Cô chính là bạn gái của Vệ Quân à? Mau đi khuyên nhủ hắn đi, bằng không cứ kéo dài như vậy thì không biết khi nào cô mới có thể chân chính là Vệ thiếu phu nhân."

Người phụ nữ vừa nghe xong liền cực kỳ vui vẻ: "Anh muốn ly hôn? Vậy thì nhanh nhanh lên, chần chừ gì nữa?"

Vệ Quân lập tức luống cuống, nhìn bố mẹ nhờ trợ giúp.

Mẹ Vệ đã giận lại càng giận hơn, vỗ lấy cái chổi ở cạnh cửa vừa mắng vừa lao lên muốn đánh người phụ nữ kia: "Cái con hồ ly tinh này, mầy khiến nhà tao gà bay chó sủa mà còn dám vác mặt tới đây?"

Vệ Quân mở to mắt, mấy máy môi, tay hơi nâng lên, muốn bước tới nhưng không dám.

Người phụ nữ kia sợ hãi chạy trốn, vừa tránh vừa gào khóc: "Vệ Quân, mau tới cứu em, sao mẹ anh lại đánh em? Là anh muốn ở cùng em mà. Em đang mang thai, đừng đánh, đừng đánh nữa."

Mẹ Vệ lập tức ngây người, Vệ Quân và ba Vệ cũng sững sốt, Đường Diễn cảm thấy nơi này thật sự bản không chịu được, muốn lập tức kéo La Thiển rời đi, sợ cô nhìn nhiều thêm một cái sẽ làm bản mặt mình.

La Thiển hỏi mẹ Vệ: "A! Ngay cả con cũng có rồi, bà nhìn xem vậy phải làm sao bây giờ?"

Mẹ Vệ ngây ngốc nói: "Kia, kia... Kia còn làm gì bây giờ nữa? Hồ ly tinh không thể vào cửa, nhưng đây là huyết mạch của Vệ gia. Cứ để cô ta sinh, đứa con thì để La Diễm nuôi!"

"Bà còn muốn chơi trò con vợ cả con vợ lẽ à? Còn muốn chị gái tôi nuôi con riêng của chồng?"

Mẹ Vệ nhìn La Thiển đầy nghi ngờ: "Đây không phải là bình thường sao? Nó gả vào Vệ gia thì sống là người Vệ gia, chết là quý Vệ gia. Con cái của Vệ gia đương nhiên cũng là của nó."

La Thiển cười lạnh: "Bác gái à, hiện giờ đã là thế kỷ hai mươi mốt rồi, mau tỉnh lại đi! Triều Thanh sớm đã sụp đổ rồi."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Chia Tay Hằng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64

Edit: Linh Nguyệt

Người phụ nữ kia nhìn nhỏ người nhưng lúc làm ầm ĩ lên một chút cũng không nhỏ. Nhìn Vệ Quân kia xem, hẳn hiểu thuận sao? Nói là không có chủ ý thì đúng hơn.

Hắn từ nhỏ đều nghe theo lời mẹ Vệ mẫu trong rất nhiều chuyện khiến hắn đã không thể có chủ ý. Mấy năm nay La Diễm gả vào, ngay từ đầu Vệ Quân còn nghe cô nói hai câu, tâm hồn nhu tình mật ý, hai người cũng yên ổn trôi qua một đoạn thời gian, đáng tiếc, rất nhanh đã bị mẹ Vệ chằm ngoi ly gián.

Bạn gái mới của Vệ Quân cũng không phải là đèn cạn dầu, lời kéo Vệ Quân kể lể một hồi khiến hắn mềm lòng.

Khi cô ta cùng mẹ Vệ còn đang cãi nhau, Vệ Ngọc Đào bị đánh thức, tự mình chạy ra, vừa thấy La Diễm đã hưng phấn phi qua.

La Diễm ôm lấy con, La Thiên thấy hôm nay đồ gì cũng không thể mang đi, hơn nữa chủ yếu hôm nay là tới đón Vệ Ngọc Đào, đành ôm Vệ Ngọc Đào ra về. Mẹ Vệ vô tình quay qua thấy được, chửi to đuổi theo, La Thiên nhanh chóng nói với người phụ nữ kia: "Cô còn muốn làm mẹ kế à?"

Người phụ nữ kia nghe thế càng thêm lời kéo Vệ Quân không buông.

Việc không muốn để lộ ra nhất nay lại bị bàn dân thiên hạ biết cả, ba Vệ chịu không nổi, trực tiếp đi vào nhà.

Chờ trở lại phòng là sắt, ba La mẹ La đang ngồi chờ bên ở bàn ăn, một người không ngừng thờ dài, một người không ngừng roi lệ.

La Diễm ôm Vệ Ngọc Đào liền cúi đầu trầm mặc, cái quá trình này là nhất định phải trải qua, chưa từng thấy nhà ai ly hôn còn đốt pháo ăn mừng vui vui về về cả.

Không lâu sau, La Thiên liền biết mang theo Đường Diễm tới là một quyết định đúng đắn. Giành được quyền nuôi Vệ Ngọc Đào không phải là việc mà giai cấp như La Thiên có thể giải quyết, nhưng Đường Diễm có thể. Vệ gia ở toà án phát hiện không thể đoạt quyền nuôi con sẽ phải chu cấp tiền nuôi dưỡng, liền thuê thêm luật sư, nhất quyết đòi giành được quyền nuôi con.

Nhất thời, việc ly hôn cùng La Diễm bị kéo dài ra. Mẹ Vệ vốn là muốn như vậy, kéo dài tới lúc La Diễm chịu không nổi, đem tiền sinh lễ đưa cho nhà bà ta. Nhưng con hồ ly tinh trong nhà kia lại không chịu. Cô ta sợ phát sinh biến cố, khóc nháo đòi Vệ Quân lập tức ly hôn.

Vậy nên việc ly hôn, chưa tới một ngày, thậm chí chỉ có nửa ngày đã giải quyết xong.

Mẹ Vệ không muốn cũng không đồng ý chú cấp phí dưỡng, còn đòi cả tiền sinh lễ. Tuy La Thiên không đồng ý nhưng cô không muốn kéo dài việc này đành đáp ứng một nửa dù áo La Diễm mấy năm nay ở Vệ gia chỉ tiêu này đó cũng vượt qua mười vạn, họ cũng không cần chỗ tiền sinh lễ kia.

Mẹ Vệ tính toán một hồi, cũng đồng ý.

Cùng ngày La Diễm và Vệ Quân liền đi ly hôn, trên giấy ly hôn viết rõ ràng viết đã thanh toán xong toàn bộ, con thuộc về La Diễm, Vệ gia không cần chu cấp phí nuôi dưỡng, chỉ có quyền thăm hỏi.

Việc này giải quyết xong, La Thiên liền thu dọn đồ chuẩn bị rời đi, hai ngày nay Triệu Vũ Lâm đã gọi điện thoại thúc giục vài lần rồi.

Ba La mẹ La đang bận việc xây nhà, La Diễm liền không đi theo La Thiên, tạm thời lưu lại ở nhà hỗ trợ.

Vừa lên máy bay, La Thiên đã ngủ thiếp đi. Đến khi tỉnh lại phát hiện Đường Diễm đã đắp chăn cho mình liền khẽ cười, ngẩng đầu hôn Đường Diễm rồi nói: "Cảm ơn anh."

Đường Diễm nhìn cô hai giây, sau đó lạnh lùng hôn một cái lên trán La Thiên, nói: "Ngủ tiếp đi!"

Hai người ít khi dịu dàng thăm thiết không đâu vỗ mồm, La Thiên đuổi eo lười nói: "Không mệt nữa, không ngủ!"

Đường Diễm cười cười, sau đó quay đầu nói với tiếp viên hàng không: "Chào cô, phiền cô lấy bữa trưa vừa rồi tới đây."

Tiếp viên hàng không gật đầu, đi lấy cơm.

La Thiên cười hai tiếng, dựa vào vai Đường Diễm nói: "Đường tổng, anh thật tốt, gần đây anh càng ngày càng tốt." Đường Diễm đã bắt đầu biết chiều cô người rồi!

Đường Diễm không đáp lại cô, nhận đồ ăn tiếp viên hàng không đưa tới, đầu cũng không quay lại hỏi La Thiên: "Ăn mì hay ăn cơm?"

"Cơm!" La Thiên sinh lực tràn trề trả lời.

Đường Diễm đem hộp cơm đặt trước mặt La Thiên, còn mình thì ăn mì.

Chờ hai người ăn uống no say, tiếp viên hàng không thu dọn xong, La Thiên lại bắt đầu vừa cười vừa nói chuyện phiếm với Đường Diễm.

Đường Diễm thực ra rất thích nói chuyện cùng La Thiên. Giọng cô vĩnh viễn tràn ngập vui vẻ đầy ý cười, dễ dàng lan truyền cho người khác.

Người xung quanh Đường Diễm đều là những người thành công trong xã hội, chính vì vậy mà họ đều biết nguy trang, quá mệt mỏi.

"La Thiên, có đôi khi tôi thật sự không hiểu được em, em nói xem sao em có thể sống vô tâm không phải như vậy thế? Vui vui vẻ vẻ không phiền không sầu." Đường Diễm hiếm khi khen cô một phen. Hẳn thật sự cảm thấy La Thiên rất lợi hại, năng lực tự chữa trị lại vô cùng mạnh, chuyện gì cũng đều hướng tới mặt tốt.

La Thiên sững sốt, hai tay chống cằm, cười nói: "Đường tổng, anh có biết em đem người không tìm không phải chia làm mấy loại không?"

Đường Diễn nhướn mày, ý bảo La Thiên tiếp tục, La Thiên vẫn duy trì cái tư thế nghịch ngợm này nói: "Đối với La Thiên em mà nói, không tìm không phải chia làm hai loại. Loại thứ nhất, không tìm không phải mà gia đình bạn bè hạnh phúc mỹ mãn, hoặc đã có người thay họ chống lại tất cả. Cái gì cũng không cần lo lắng, quan tâm, để ý, cho nên họ lớn lên có thể cứ như vậy lạc quan hướng về phía trước, không cần quan tâm bất cứ chuyện gì."

Nói tới đây, La Thiên quay đầu nhìn cửa sổ nhỏ nhỏ trên máy bay, dựa lưng vào ghế nhẹ giọng nói: "Loại thứ hai, là do cuộc sống khốn khổ gian nan, có khi phải nhận hết đủ loại bất nạt khinh thường, cũng có thể bị người ngoi lơ không ai thèm để ý tới, bất hạnh quá nhiều. Loại người này còn có thể vô tâm không phải, chẳng qua là bởi muốn làm cuộc sống dễ chịu hơn một chút, không bằng nói là trốn tránh một tầng một tầng mà đề ở trên lưng, sợ rằng có một ngày sẽ sụp đổ."

Đường Diễn không thích biểu cảm hiện giờ của La Thiên, hất đuôi tay nắm tay La Thiên đặt ở trên đùi, nắm thật chặt, hỏi: "Vậy em là loại thứ mấy?"

La Thiên không nói mình là loại nào, cười nói: "Đương nhiên hy vọng mình là loại thứ nhất rồi!"

Đường Diễn quay đầu bình tĩnh nhìn cô trong chốc lát rồi đột nhiên sờ sờ đầu cô nói: "Ừ!"

Sẽ.

La Thiên vừa xuống máy bay đã thấy Triệu Vũ Lâm chờ ở bên ngoài: "Cuối cùng chị cũng về rồi, tạp chí bán chạy cực kỳ luôn."

Triệu Vũ Lâm vô cùng vui vẻ, La Thiên thông qua tạp chí này, danh khí lại cao thêm một bậc. Triệu Vũ Lâm báo tin vui xong mới quay sang Đường Diễn: "Đường tổng, chào anh!"

Đường Diễn gật đầu, Triệu Vũ Lâm lập tức lại nói La Thiên: "Ngoại trừ tạp chí thì bộ phim võ hiệp của Giang đạo cũng đã định ngày phát sóng. Hai ngày nay chắc sẽ phát trailer!"

La Thiên gật đầu, Triệu Vũ Lâm tiếp tục nói: "Tiền của thông cáo trước cũng đã gửi tới, còn có một quảng cáo chocolate tìm tới."

"Chocolate?" La Thiên sững sốt, sau đó quay đầu lại nhìn Đường Diễn.

Đường Diễn không nói chuyện, từ sau《Thời Gian Vui Vẻ》hắn liền không cung cấp tài nguyên gì nữa. Dù sao thì hắn phần lớn là đầu tư, tự chế vốn khá ít, đầu tư thì cũng đều là vào đoàn phim, không có mấy loại quảng cáo như thế này.

Năm nay Đường Diễn lại không có hứng thú quay phim nên phần lớn là đầu tư vào phim truyền hình điện ảnh. La Thiên đương nhiên không suy xét gì nhiều, mà thời gian này tự cô lại có không ít thông cáo nên không cần nhờ tới Đường Diễn, hơn nữa Đường Diễn cấp tài nguyên tốt nhưng tiền lương không nhất định sẽ cao!

Đại chế tác càng thêm tốn thời gian, còn chocolate? Công ty ở Trung Quốc ở bán chocolate không nhiều, đều sẽ không tìm người đại diện mà không nổi danh, hầu hết đều là các minh tinh, có khi còn mời tận hai người, nhân khí vô cùng cao, vô cùng nổi.

Trọng điểm là trước đó loại quảng cáo này đều dành cho những cấp bậc như Lâu Tùng Nguyên. La Thiên như vậy, thật đúng là với không tới, phí quảng cáo cao tới mấy ngàn vạn, La Thiên không thể không suy nghĩ nhiều.

Đường tổng đây là phát hiện đã mấy tháng chưa cho cô tài nguyên nên tìm một cái?

La Thiên cười cười lui về đứng cạnh Đường Diễn ở phía sau: "Có phải anh giúp em không?"

Đường Diễn liếc nhìn cô một cái, bình tĩnh quay đầu nhìn phía trước nói: "Cho em chút tiền lương mà thôi."

La Thiên liền cười chọc chọc vai hắn hai cái nói: "A nha, Đường tổng làm tốt lắm, cảm ơn anh!" La Thiên ngượng ngùng xoắn xít, ý ý tứ tứ giặt nhẹ tay áo Đường Diễn.

Đường Diễn buồn cười, nhìn cô nói: "Cảm ơn không phải sưng thì không cần đâu."

La Thiên lập tức nói tiếp: "Còn có sự chân thành của em"

Đường Diễn: "..."

Hai người cười đùa trong chốc lát rồi rời khỏi sân bay.

Fans ở phía sau chụp được bóng dáng La Thiên, lập tức đăng lên Weibo: "Hôm nay ở sân bay gặp phải Thiên Thiên! Không kịp chụp chính diện, nhưng hai người vô cùng ngọt ngào!!!"

Lập tức có không ít người share lại rồi bình luận.

"Nhìn bóng dáng là biết hạnh phúc a! Thiên Thiên hạnh phúc quá!"

"A a a a a! Bộ quần áo này của Thiên Thiên này cũng thật đẹp."

"Con mẹ nó, bộ này vô cùng đắt, vô cùng đắt."

"Lưng của Mr.Mosaic soái quá đi! Phải đối tốt với Thiên Thiên của bọn em nhé!"

...

Tóm lại là một mảnh khen ngợi các kiểu, tuy vẫn có hai ba câu chê bai nhưng nhìn chung đều là bình luận tốt.

Cuối tháng một, La Thiến cuối cùng cũng nhận được điện thoại của Giang đạo: "La Thiến à! Official Weibo vừa mới phát trailer, cô share lại rồi đăng chút cảm nghĩ nhé!"

La Thiến cảm ơn nói: "Đã biết Giang đạo, cảm ơn ông! Còn cố ý gọi điện báo cho tôi."

Giang đạo thờ dài: "Tôi không phải là sợ cô quên mất sao."

La Thiến: "..."

Giang đạo đương nhiên không phải thật sự sợ La Thiến quên, hẳn cũng biết lúc đó đã xảy ra khá nhiều chuyện. Tóm lại, La Thiến nhất định là đắc tội với người ta rồi, bằng không trailer êm đẹp sao lại bị cắt thành như vậy không nói, La Thiến còn không share?

Sau khi hẳn biết Thời Chấn là đạo diễn liên hiệp đại khái sao lại thế này. Đến lúc hậu kỳ hẳn vẫn còn rất thích La Thiến, làm người rất nỗ lực, ở đoàn phim cũng không đến nỗi đắc tội với người ta.

Vốn là nghĩ như vậy, nhưng hẳn không đoán được đến đoàn phim mới nhất định sẽ xảy ra chuyện, dù sao thì người do nhà đầu tư nhét vào, chỉ cần yên tĩnh chút cũng đủ khiến đoàn phim vui vẻ không thôi.

Nhìn hẳn xem, đối với La Thiến đều không thêm đề ý cô đến muộn hay không đến muộn, cũng không thêm ngóng trông lúc nào cô tới.

Cho nên cô chỉ cần hơi ngoan một chút, Giang đạo liền cảm thấy La Thiến tốt đến không chịu được.

"Gần đây tôi bắt đầu quay một bộ điện ảnh, tuy rằng là vai phụ, tiền không nhiều lắm, nhưng nhân vật rất tốt. Muốn đến nhìn thử hay không?" Giang đạo quả nhiên thực hiện lời hứa lúc ấy, tìm cho cô một vai diễn.

"Vai diễn đó như thế nào vậy?" La Thiến hỏi.

Giang đạo đơn giản nói qua một chút, là vai tiên nữ, quay không quá hai ngày liền xong, cũng không cần quá nhiều kỹ thuật diễn, tiên nữ này là một nhân vật cao lãnh, chỉ hạ phàm tới trợ giúp vai chính thăng cấp thôi.

La Thiến gần đây nhân khí càng lúc càng tăng, nếu cô chịu tới thì người ta nguyện ý trả hơn mười vạn, coi như là mua nhân khí của cô.

Nhân khí của La Thiến hiện giờ cùng số fan Weibo, đến lộ mặt chút trong phim điện ảnh mà đã có trên dưới mười vạn quả thật có chút rẻ.

Nhưng đối La Thiến mà nói, hai ngày mười vạn... Vô cùng tốt!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Chia Tay Hằng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 65

Edit: Linh Nguyệt

Vì thế không lâu sau, La Thiến liền nhận vai tiên nữ trong phim điện ảnh của Giang đạo cùng quảng cáo chocolate Tô Thuận. Bản thân Giang đạo tuy không phải đạo diễn điện ảnh lớn nhưng lại là một đạo diễn lưu lượng. Phim hẳn quay cơ bản đều nổi tiếng, tính đến nay mới chỉ quay có hai bộ điện ảnh nhưng cả hai, doanh thu phòng vé đều rất tốt.

Giang đạo mời La Thiến diễn phim điện ảnh này, bên trong có rất nhiều vai phụ đều là minh tinh lưu lượng cao, thậm chí có hai người fans trên mạng fans cao tới mấy ngàn vạn.

Họ giống như La Thiến, lên sân khấu số lần không tính là nhiều nhưng thù lao đóng phim cũng tới mấy chục vạn.

Đây thực chất chính là bộ điện ảnh bán cho fans, ít nhất thì nhìn đội hình hiện giờ cơ bản cũng đoán được nhất định sẽ nổi.

La Thiến lấy thẻ ngân hàng bắt đầu tính tiền, blah blah tính tính toán toán.

Từ chỗ Đường tổng nhận được 120 vạn tiền lương.《Thời Gian Vui Vẻ》100 vạn, tạp chí chỉ có 6 vạn, quảng cáo trứng cuộn khá hào phóng 35 vạn. Mấy thông cáo linh tinh vụn vặt sau đó cộng thêm tuyên truyền Weibo, tổng là 200 vạn.

Tính đến bây giờ thì trong tay cô mới có 450 vạn, với giá nhà hiện giờ ở kinh đô, một cái chung cư cũng không mua được!

Aaaaa... Cái này có chút khó rồi! Cứ tiếp tục như vậy thì đừng nói hai tháng, có cho cô hai năm cũng không mua nổi!

La Thiến gục đầu xuống bàn, có khí mà không có sức nghĩ: Đường Diễn có thể ở trung tâm thành phố mua nhà, còn xây dựng được tập đoàn Đường thị thật quá lợi hại!!!

Đường Diễn lúc trở về nhìn thấy đầu tiên chính là bộ dáng này của La Thiến kỳ quái hỏi: "Làm gì đấy?"

La Thiến yếu ớt ngồi thẳng dậy, nhìn Đường Diễn hỏi: "Đường tổng, anh nói xem ở kinh đô nhất chỗ nào rẻ nhất?"

Đường Diễn kỳ quái hỏi: "Em muốn mua nhà?"

"Là muốn đầu tư à!" La Thiến nói.

Đường Diễn dùng ánh mắt quái dị nhìn cô nói: "Chút tiền ấy của em cũng chỉ có thể mua được ở ngoại ô kinh đô thôi." Còn không thì khỏi nghĩ nhiều cho đỡ mệt.

La Thiến đảo mắt một vòng, nhìn Đường Diễn hỏi: "Nè, anh có chơi cổ phiếu không?"

Đường Diễn trong lòng muốn cười, trên mặt lại nghiêm trang nói: "Chơi chơi thôi."

"Oa!" La Thiến kinh ngạc cảm thán. Cô nghe nói mua cổ phiếu tuy vô cùng mệt nhưng kiếm được cũng vô cùng nhiều, bắt đầu lo lắng hỏi: "Cảm giác thế nào ạ?"

Đường Diễn nghiêm trang: "Cũng được."

"Được là được như thế nào chứ?"

Đường Diễn rút cuộc cũng nở nụ cười, búng nhẹ vào trán cô nói: "Đương nhiên là kiếm lời."

"Oa! Thật lợi hại! Gần nhất anh có chơi nữa không?" La Thiến hỏi.

Đường Diễn nhướn mày nhìn cô: "Công ty của tôi đã lên sàn chứng khoán, niềm yết rồi."

"Công ty niềm yết cũng có thể mua mà!" La Thiến chạy lại ngồi cạnh hắn hỏi: "Gần đây anh có xem trọng cái nào không?"

"Em muốn mua chứ gì? Thì mở tài khoản đi, từ từ mà xem, hơn nữa người mới cùng người lâu năm không giống nhau." Đường Diễn nói.

La Thiến sừng sốt, nghĩ nghĩ một hồi rồi đột nhiên cười nhìn Đường Diễn nói: "Anh giúp em mua đi! Em đưa tiền!"

Đây vẫn là lần đầu tiên Đường Diễn được phụ nữ nói đưa tiền cho mình, nhất thời có chút dờ khóc dờ cười.

Nhưng nhìn ánh mắt chờ đợi của La Thiến, hắn chung quy lại không nở cự tuyệt, đành nói: "Em đúng là hành tôi, một mồi tôi gánh còn lời thì em chịu."

"Oa!" La Thiến đứng lên, giọng hoan hô, nói to: "Đường tổng vạn tuế!"

Đường Diễn cứ như vậy ngồi ở đó nhìn cô ngơ ngẩn, cũng khá tốt. Điểm này, La Thiến cũng nghĩ như vậy, Đường tổng tốt quá đi!

Có những lời này của Đường Diễn, La Thiến liền không khách khí đem 400 vạn trong tài khoản chuyển cho hắn, vừa chuyển vừa lẩm bẩm nói: "Nhiều tiền như vậy, có thể kiếm không ít đi?"

Đường Diễn tùy tiện gật đầu, thuận miệng hỏi: "Mặt phi thủy tôi cho em đâu?"

"Em cất đi rồi, để làm đồ gia truyền."

Đường Diễn liếc nhìn cô một cái: "Còn rất biết nhìn hàng!" Một cái đó cũng trị giá rất nhiều rất nhiều cái 400 vạn kia rồi.

Đường Diễn không nói thì La Thiến đương nhiên không biết. Nhưng nếu biết thì cô nhất định sẽ không đem nó làm đồ gia truyền mà coi thành tổ tông để cung phụng.

Hợp đồng của công ty chocolate Tô Thuần không quá khó khăn, rất nhanh đã ký xong, có lẽ là vì phía sau có Đường tổng đảm bảo. Lần này La Thiến quay chụp cùng một lưu lượng tiêu sinh, tuy rằng là tiêu sinh nhưng đã xuất đạo rất nhiều năm.

Trước đó vẫn luôn không hòa, mấy năm nay rốt cuộc mới bằng vai phụ một bộ cổ trang nhảy vượt qua vai chính, trực tiếp bạo hồng. Người này tính cách tốt, người cũng tốt, đối với mấy "truyền thuyết" về La Thiến trong giới giải trí cũng không thêm đề ý. Hắn chỉ tin vào những gì tận mắt nhìn thấy được.

Tuy rằng chỉ là một cái quảng cáo, nhưng quay chụp lại tốn không ít thời gian.

Khoé hơn nữa là tên của người này cùng tên La Thiến còn có điểm giống, gọi là Lạc Thiến. Hai người vừa gặp đã giống như quen biết lâu năm, qua một buổi quay liền follow Weibo của nhau, thuận tiện cùng nhau tuyên truyền cho việc quảng cáo.

Có Lạc Thiến trợ giúp, La Thiến thu thêm được một đợt fans.

Nhất thời, lời đồn đãi ở giới giải trí bắt đầu nổi lên bốn phía, nói La Thiến đây là chuẩn bị lực lượng mới xuất hiện.

Ở thời đại hiện nay, lưu lượng chính là lẽ trời, người không kỹ thuật diễn mà vẫn nổi tiếng chỗ nào cũng có. Fans nằng thì cứ nằng, nhưng người ta chính là lưu lượng đã nhiều lại còn đại, nhà đầu tư đều nguyện ý dùng bọn họ.

Bởi vì, nếu dùng thì bảo đảm không thiệt thòi! Không cần? Vậy thì dùng người không danh khí mà kỹ thuật diễn tốt đi, thành công hay không còn phải xem may mắn thế nào. May mắn thì trên mạng nơi nơi nói chế tác có lương tâm, càng xào càng nóng. Còn nếu không thì cũng lên top năm top ba hotsearch, diễn viên kỹ thuật diễn rất tuyệt a!

Nhưng không có ai xem thì làm sao bây giờ? Giống như câu nói kia, thị trường hiện giờ không phải người khác sai mà là chính chúng ta, chính lựa chọn của chúng ta. Thị trường nào chọn phương hướng ra sao, nhà đầu tư suy nghĩ vô cùng đơn giản nhé! Đương nhiên là hy vọng có thể kiếm càng nhiều tiền càng tốt rồi.

La Thiến đây muốn kỹ thuật diễn không có kỹ thuật diễn, muốn lưu lượng không có lưu lượng, được cái diện mạo xinh đẹp, ở giới giải trí cũng coi như có dáng vẻ của một cái bình hoa. Nhưng không biết như thế nào, cuối năm nay, nhân khí lại đột nhiên tăng, tháng sau cao hơn tháng trước.

Ngay cả một gameshow vốn dĩ hắc cô đến thương tích đầy mình mà cũng có thể xoay người như nông dân vùng lên, được khán giả khen ngợi. Hiện tại nói cô không kỹ

thuật diễn? Người ta cũng đâu có đóng phim nữa! Nói không có lưu lượng? Sau này chậm rãi liền có. Nói diện mạo người ta? Có fans, diện mạo bình thường cũng sẽ được gọi là đáng yêu, như La Thiển đương nhiên trở thành thiếu nữ xinh đẹp thanh thuần. Bình hoa? Nhân gia hiện tại có nhân khí, bình hoa hay không bình hoa cũng không quan trọng nữa rồi.

Trước Lễ Tình Nhân, quảng cáo của La Thiển và Lạc Thiên được phát, chiếm sóng các màn hình lớn, hiệu quả không tồi. La Thiển lập tức nhận vào gần 2000 vạn, số tiền này có được phần lớn là do người ta nhìn mặt mũi Đường Diễn, không đem phí quảng cáo giảm.

Khi quay chụp, lưu lượng La Thiển vốn không đạt được cái giá này. Nhưng hiệu quả rất tốt, nhà đầu tư rất vừa lòng, đối cái giá này cũng vô cùng vừa lòng.

Mà lúc này, La Thiển cũng vừa từ chỗ Đường Diễn biết được, hần giúp mình kiếm tiền!

Vậy nên La Thiển vừa nhận tiền xong liền mang theo com hộp cùng thẻ ngân hàng đến chỗ Đường Diễn. Ai ngờ vừa vào cửa liền thấy Lâm Phi đang nước mắt ngấn nước mắt dài đứng sát bàn làm việc của Đường Diễn.

La Thiển ngáy người, ngượng ngùng hỏi: "Tôi ra ngoài trước, hai người cứ từ từ nói chuyện nhé?"

Đường Diễn đen mặt: "Vào đi."

La Thiển rút cổ như chim cắt, trốn đến một góc trong phòng khách, vô cùng muốn hạ thấp sự tồn tại của mình xuống, ẩn hình luôn được thì càng tốt!

Nhưng hiển nhiên không có khả năng đó, Lâm Phi biết La Thiển ở đây, không cách nào có thể nói tiếp được hay làm cái gì khác.

Đường Diễn lãnh đạm nhìn người phụ nữ trước mắt nói: "Không có việc gì thì cô ra ngoài đi!"

Lâm Phi nước mắt lưng tròng: "Đường tổng, xin anh, xin anh giúp tôi một lần!"

Đường Diễn chịu đựng khí giận đang muốn bùng phát, nói: "Tôi không phải nhà từ thiện. Muốn tôi giúp cô? Được, cho tôi một lý do."

Lâm Phi quay đầu lại nhìn La Thiển đang cố hết sức làm giảm sự tồn tại của bản thân, cắn cắn môi dưới, cuối cùng cũng không nói gì.

"Đi ra ngoài." Đường Diễn nói.

La Thiển a một tiếng, gân xanh trên trán Đường Diễn giật giật: "Không phải bảo em."

Lâm Phi ủy khuất nhìn hần một cái, xoay người đi ra ngoài.

Con mẹ nó! Tình huống gì thế này? Thật đáng sợ! La Thiển run bần bật, cảm giác cốt truyện không ổn rồi!

La Thiển cũng không hỏi han suy đoán lung tung gì, nhanh chóng mang theo hộp com chạy lại, may mắn hôm nay vì lấy lòng hần mà cô đã làm rất nhiều món ngon.

"Đừng giận đừng giận, chúng ta ăn chút gì đã!" La Thiển đem đồ vật dọn ra một mạch như nước chảy mây trôi.

Đường Diễn không nói gì nhìn thức ăn trên bàn, ngẩng đầu nhìn lại thấy cô đang nở nụ cười lấy lòng, cuối cùng cũng không nhận được, mỉm cười: "Tôi có giận em đâu, em sợ như thế làm gì?"

"Anh chưa từng nghe câu giận cá chém thớt sao?" La Thiển nói.

Đường Diễn vô cùng chính khí nói: "Tôi không phải loại người như vậy."

Nếu giám đốc công ty Đường thị nghe thấy những lời này, nhất định sẽ rơi hai giọt nước mắt đầy ủy khuất, bọn họ có vô tội bị liên lụy cũng phải có thái độ bình thường. Đường tổng nhà bọn họ khi tâm tình không tốt thì chỉ cần liếc mắt đảo qua một vòng cũng có thể khiến bọn họ đông lạnh đến mức hoài nghi cuộc đời.

"Có chuyện gì vậy ạ?" La Thiển cuối cùng vẫn không nhận được tò mò hỏi.

"Vay tiền!" Đường Diễn không muốn nói quá nhiều nhưng cũng không giấu diếm, liền đơn giản nói hai chữ.

La Thiển mở to mắt, có có có, vừa rồi có nói từ "vay tiền". Nhưng là... La Thiển liú lười nhìn Đường Diễn một cái. Theo cốt truyện tiểu thuyết thì Đường tổng phải muốn chết muốn sống tự đem tiền cho người ta mượn, còn buộc người ta ký khế ước bán mình, thành tình nhân cho hần cơ mà?

Sao lại đảo lộn tới mức Lâm Phi tự mình chạy đến vay tiền thế này?

La Thiển lên liếc Đường Diễn một cái, lại liếc thêm cái nữa, nhìn đến mức Đường Diễn nổi trận lôi đình giận dữ hỏi: "Nhìn cái gì?"

La Thiển cười ha ha: "Không có việc gì, không có việc gì, anh mau ăn đi!"

Đường Diễn rất muốn đánh người, cô cứ nhìn như vậy thì ai mà ăn nổi?

Đương nhiên, Đường Diễn vẫn rất nể tình tiếp tục ăn, La Thiển ngồi ở bàn trà gặm hạt dẻ.

Đường Diễn không chịu nổi La Thiển, không khác gì một con sóc, thỉnh thoảng lại cứ liếc liếc hần khiến hần không thể nuốt trôi, cuối cùng không nhận được nữa trực tiếp nói với La Thiển: "Đi ra ngoài tìm thư ký Kiều, bảo cô ta nửa giờ sau đến văn phòng tìm tôi."

"Dạ dạ dạ!" La Thiển gạt đầu như gãi tôi, buông trong tay hạt dẻ, phui phui tay rồi đi ra ngoài.

Thư ký Kiều bên ngoài vừa nghe La Thiển nói Đường Diễn muốn tìm mình liền thờ dài: "Ai!"

"Làm sao vậy?"

Thư ký Kiều nhìn ra ngoài cửa sổ: "Chắc là sẽ bị mắng rồi!"

"Vì sao?"

Thư ký Kiều cười khỏ: "Không có lệnh của tôi thì sao Lâm Phi có thể bước vào văn phòng của Đường tổng chứ?"

La Thiên cuối cùng cũng hiểu ra, thương hại nhìn thư ký Kiều nói: "Nếu muộn thêm hai ba tháng nữa mà cô để cô ấy đi vào, Đường tổng nhất định sẽ không mắng cô, khéo còn tăng lương cho cô nữa!"

Thư ký Kiều rất ngạc nhiên hỏi: "Vì sao chứ?"

La Thiên ngẩng đầu nhìn trần nhà, làm thành dáng vẻ của một lão bà từng trải nói: "Dù có đúng người thì cũng phải đúng thời gian mới gặp được!" Lâm Phi chính là quá sớm. Đợi mà xem, qua bốn tháng nữa Đường Diễn còn không phải tự mình dính lấy nữ chính sao?

Thư ký Kiều không hiểu lắm cái quan niệm này, chỉ có thể cố gắng lý giải.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Chia Tay Hằng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 66

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Linh Nguyệt

Đường Diễn không ở đây, nếu không hẳn thật sự muốn mắng La Thiên một trận, nói thế này là nói cái gì? Ha?

La Thiên truyền đạt xong lại đi trở về, vô cùng nịnh nọt nói với Đường Diễn: “Em bảo thư ký Kiều.”

Đường Diễn gật đầu, nghiêm túc ăn bánh kem nhỏ của mình.

La Thiên hỏi: “Ăn ngon lắm sao?”

Đường Diễn gật đầu, La Thiên nói: “Em làm đấy!”

Đường Diễn ngẩng đầu liếc nhìn cô một cái: “Không tồi!”

Đường Diễn chính là diễn hình cho việc ăn đồ ngọt vào sẽ được bổ sung năng lượng, chờ khi thư ký Kiều tiến vào thì con giận của hắn cũng đã bay biến gần hết.

Chỉ nói một câu “Không có lần sau!” liền xong rồi.

Thư ký Kiều cung kính đích thân "phụng hiến" một tháng tiền lương của mình để tỏ lòng hối lỗi, sau đó đi ra ngoài.

Không có lần sau? La Thiên nghĩ, theo cốt truyện tiểu thuyết, thư ký Kiều còn giúp đỡ Lâm Phi vào văn phòng vài lần nữa cơ! Không có lần sau, cốt truyện sẽ phát triển như thế nào chứ?

Hoàn toàn không ngờ được rằng, cốt truyện đã bị chính mình phá hư. Có lần sau hay không thì không biết, nhưng thư ký Kiều sẽ không cấp cửa sau cho Lâm Phi nữa.

“Hôm nay em tới đây làm gì?”

La Thiên hai tay dang tiền lương lên: “Lão đại, mong anh giúp đỡ!”

Hai mắt La Thiên tràn đầy chân thành, nỗ lực biểu đạt ra sự sùng bái của bản thân, Đường Diễn lại bị chọc cười, nhận lấy thẻ nói: “Biết tháng này có ngày gì quan trọng không?”

“Lễ Tình Nhân!” La Thiên lập tức đáp lại, qua mấy ngày nữa chính là Lễ Tình Nhân!

Đường Diễn đen mặt, La Thiên lại nói tiếp: “Tết Âm Lịch?” Qua mấy ngày nữa cũng là Tết Âm Lịch!

Đường Diễn lạnh lùng nhìn cô: “Cút!”

La Thiên lạnh lệ chuẩn mất.

Trên đường trở về liền gọi điện cho Triệu Vũ Lâm: “Tháng này ngoại trừ Lễ Tình Nhân và Tết Âm Lịch thì còn có ngày gì quan trọng nữa?”

Triệu Vũ Lâm sùng sốt: “Sinh nhật chị?”

La Thiến chợt nhớ tới tháng này cũng là sinh nhật của nguyên chủ! Nhưng là sinh nhật cô thì Đường Diễn mặt đen cái gì?

Vì thế lại hỏi: “Có còn ngày nào khác hay không?”

Triệu Vũ Lâm liền hỏi: “Là sao ạ? Chị phải nói rõ ra chứ!”

La Thiến nhỏ giọng nói: “Liên quan tới Đường tổng cơ!”

Triệu Vũ Lâm lập tức đáp: “Sinh nhật của Đường tổng?”

“Sinh nhật của anh ấy cũng là vào tháng này?”

“Chị Thiến, năm ngoái chị còn chuẩn bị lễ vật cho Đường tổng đấy! Chị quên rồi à?” Triệu Vũ Lâm cạ lời, năm trước chị coi trọng lắm cơ mà!

“À!” La Thiến cuối cùng cũng nghĩ ra, cô và Đường Diễn chẳng những sinh cùng tháng mà còn chỉ cách nhau có một ngày thôi!

Sinh nhật La Thiến trùng với Lễ Tình Nhân ngày 14 tháng 2, sinh nhật Đường Diễn sớm hơn cô một ngày.

Mục đích của Đường Diễn, rõ ràng là muốn quà sinh nhật đây mà!

La Thiến bĩu môi. Không có tiền a! La Thiến cô là ai cơ chứ? Đồi trước nhìn thấy nhiều tiền nhất chính là gần 30 vạn tiết kiệm trong hai mươi năm, kết quả là ném hết vào bệnh viện.

Đời này thật ra tiền thấy được không ít, mỗi tháng đều đặn có hai mươi vạn chuyển tới thẻ. Hơn nữa còn được tự mình cảm nhận cảm giác một ngày kiếm được mười mấy vạn.

Kết quả vừa thấy giá cả ở kinh đô, mọi từ ngữ thô tục La Thiến đều muốn phun ra. Nếu không nhận cái quảng cáo chocolate kia thì đến tận lúc La Thiến lên trời rồi cũng không thể mua nổi nhà.

Sao mà chịu nổi? La Thiến mặt ừ mày ê, hiện tại khoảng cách tới ngày Đường Diễn ghét bỏ cô càng ngày càng gần, La Thiến cảm thấy mình phải tạo một đường lui an toàn.

Quả lần trước Đường Diễn tặng cô tuy chỉ nói là hơn 400 vạn một chút, nhưng La Thiến cảm thấy cái "một chút" kia của hán nghĩa là rất rất nhiều.

Dù sao thì sớm muộn gì phải cùng Đường Diễn tách ra, vậy cứ tùy tiện mua đi! Mua cái bánh sinh nhật chắc cũng chẳng quá đáng đâu nhỉ? Người ta còn giúp cô kiếm tiền cơ mà! Nhưng hán đối xử với nguyên chủ thật sự không tốt! Vừa chia tay không lâu đã chặn luôn đường sống của người ta.

Nếu lỡ ngày nào đó hán ghét bỏ cô, chặn đường sống của cô thì sao?

Vì thế ngày hôm sau ở phòng hóa trang, La Thiến vô cùng thành tâm nói với Triệu Vũ Lâm: “Chúng ta mua tặng hán cái bánh sinh nhật đi!”

Hôm nay là ngày La Thiến gia nhập đoàn phim của Giang đạo, chủ yếu là tới định trang. Gian phòng hóa trang chỉ có mình La Thiến dùng. Đơn giản là vì hiện giờ La Thiến cũng coi như là tiểu hoa đán tiểu lưu lượng tiểu hoa đán, sau lưng lại có kim chủ, Giang đạo cảm thấy nên sắp xếp cho cô một phòng đơn.

Triệu Vũ Lâm hài lòng nhìn bộ dáng tiên nữ phiêu phiêu của La Thiến nhưng vừa nghe được La Thiến nói liền sùng sốt: “Bánh sinh nhật?”

La Thiến gật đầu, Triệu Vũ Lâm hỏi lại: “Chị nói tặng bánh sinh nhật làm quà cho Đường tổng?”

La Thiến gật đầu: “Lần trước chị mới vừa mua tặng hán cái đồng hồ ba vạn tám. Sớm biết cách sinh nhật hán gần như vậy, chị nhất định sẽ mua cái gì đó rẻ hơn.”

Triệu Vũ Lâm đỡ trán nói: “Chị Thiến thân yêu của em, một tháng chị nhận của người ta hai mươi vạn đấy!”

La Thiến bày ra bộ dáng đương nhiên: “Đó là tiền lương của chị. Em đã từng gặp qua công nhân nào nhận tiền lương của ông chủ còn phải quay đầu dùng tiền lương mua lễ vật tặng cho ông chủ à? Còn tặng liên tiếp trong thời gian ngắn nữa chứ?”

Triệu Vũ Lâm sùng sốt, hơi ngẫm nghĩ nhưng vẫn cảm thấy có chỗ nào đó không đúng, liền nói: “Năm ngoái chị tặng Đường tổng một bộ tây trang đặt may hơn mười vạn, hơn nữa, cứ cho là chị nói đúng thì bánh kem cũng quá đơn giản rồi.”

La Thiến cười ha ha nói: “Chị nói giỡn thôi! Sao có thể chỉ đưa bánh kem chứ?”

Triệu Vũ Lâm thở ra một hơi hỏi: “Vậy chị còn chuẩn bị cái gì nữa?”

“Em nói chị nghèo như vậy, vừa mua bánh kem vừa mua quà tặng... Năm ngoái chị tặng hán một bộ tây trang đặt may sao? Thế thì năm nay tặng hán một cái cà vạt đặt may đi! Coi như thành một bộ.”

Triệu Vũ Lâm: “...”

Hai người nói chuyện không có ý giấu diếm, cho nên cũng không biết lúc này Đường Diễn và thư ký Kiều đang đứng ở cửa đã nghe rõ ràng toàn bộ câu chuyện.

Bởi vì ngày mai là sinh nhật của mình nên Đường Diễn cố ý tới đây xem La Thiến, tránh cho cô quên sinh nhật hán.

Không nghĩ tới "bà chúa keo kiệt" này tự nhiên lại vì tiết kiệm tiền mà chỉ chuẩn bị mua cà vạt cho hán? Chẳng lẽ không nhìn xem mấy ngày nay hán đã giúp cô kiếm lời bao nhiêu tiền à?

Nói nữa, hán đưa lễ vật một chút cũng không rẻ, cái rẻ nhất cũng đã hơn mười vạn cơ mà?

Cuối cùng đáp lễ lại là một cái đồng hồ chỉ có giá trị mười vạn? Đã thiếu thành ý còn tưởng là mình làm rất tốt?

Đường Diễn sờ sờ đồng hồ trên tay, vô cùng giận dữ. Đã vậy còn dám nói dối, mười vạn? Ngay cả năm vạn cũng không tới thì có! Hơn nữa cô Lễ Giáng Sinh mới chạy đi mua, ai mà biết được cái này có phải đồ giảm giá hay không...

Truyện được đăng tại wattpad @dwlapz

Đường Diễn lại giật giật dây đồng hồ, may mà đồng hồ tuy chỉ có ba vạn tám nhưng thật sự rất có chất lượng, ít nhất thì bị Đường Diễn đối xử như vậy cũng không có hỏng

Thư ký Kiều đứng phía sau Đường Diễn, thật sự không biết nên phản ứng như thế nào, tức giận? Buồn cười nhiều hơn! Nhưng nhìn thấy sắc mặt đen như mực của Đường Diễn, cô chỉ có thể mạnh mẽ ép bản thân nghẹn lại. Thư ký Kiều rất muốn an ủi hẳn, ít nhất thì người đại diện của người ta vẫn khuyên hai ba câu, bằng không ngày mai anh có khả năng thực sự chỉ có mỗi bánh kem

Đường Diễn xoay người rời đi, thư ký Kiều đi sát theo phía sau, nghe thấy Đường Diễn nói: “Đem quà tặng ngày kia hủy bỏ đi, đưa cái bánh kem qua thôi.”

Bánh kem? Chỉ đưa mỗi bánh kem thôi á?

Thư ký Kiều: “...” Không phải, Đường tổng à, quà kia tôi đã mua rồi. Mấy trăm vạn đều đã thanh toán, anh nói hủy bỏ là hủy bỏ như thế nào?

Ngày hôm sau, La Thiển quả nhiên ở nhà chuẩn bị cho Đường Diễn một cái bánh kem lớn ba tầng.

Cái bánh kem này tốn của La Thiển 1500 tệ, giá gốc là 1888 tệ, ở cửa hàng được La Thiển vô tình quảng cáo giùm kia. Ông chủ ở đây quả nói được làm được, nói sẽ giảm giá cho La Thiển thì thật sự giảm cho cô, còn giảm hẳn 20%, chỉ thu số nguyên bỏ số lẻ không nói, còn giao tới tận cửa.

La Thiển đến lúc này mới nhớ tới, Đường Diễn sẽ ăn sinh nhật ở chỗ cô sao?

Cô liền gọi điện cho Đường Diễn hỏi, đáp lại chính là Đường Diễn nổi giận đùng đùng nói: “Tới, sao lại không tới? Cô cứ chờ đó!”

La Thiển cúp điện thoại, vẻ mặt buồn bực, giọng này là ý gì đây? Đây là bị khinh bỉ đến cỡ nào cơ chứ? Chuẩn bị đến chỗ cô xá hơi hả?

La Thiển nhanh chóng chạy vào phòng bếp làm đồ ăn, khoai tây trộn, trứng cá muối, thịt kho tàu, tôm chiên, gà hầm nấm, rau xào, thịt heo hầm miến, gà Cung Bảo, thịt xé vị gà, phật khiêu tường.

*Gà Cung Bảo (Kung Pao) là món ăn độc đáo đến từ Tứ Xuyên - Trung Quốc, vị cay nồng, thơm béo đặc trưng, nấu cùng ớt và lạc

*Phật nhảy tường hay Phật khiêu tường là một loại xúp vị cá mập trong ẩm thực Phúc Kiến. Món ăn do vị bếp trưởng nổi tiếng đồng thời là chủ của nhà hàng Tự Xuân Viên ở Phúc Châu, Phúc Kiến là Trịnh Thuần Phát sáng chế. Trịnh Thuần Phát vốn là một đầu bếp trong phủ của một quan cấp cao ở địa phương. Kể từ khi món ăn được tạo ra vào thời Nhà Thanh (1644–1912), nó đã trở thành một cao lương mỹ vị của ẩm thực Trung Hoa bởi mùi vị đa dạng, sử dụng nhiều nguyên liệu cao cấp và đặc biệt là cách thức chế biến. Tên của món ăn ám chỉ đến khả năng các nhà sư trưởng chay ở chùa cũng phải nhảy qua tường tìm đến để ngậm vị nó. Món xúp Phật nhảy tường chứa nhiều protein và canxi. (Theo wikipedia)

Mấy thứ này ngày hôm qua La Thiến đã chuẩn bị xong hết, đặc biệt là phật khiêu tường, tối hôm qua quay xong, vừa về đến nhà liền bắt đầu hầm.

Nhưng cô lại nghĩ tới với thân phận của Đường Diễn chắc đã ăn qua tay nghề chuyên môn cao cấp rồi, cũng không biết hần có vừa lòng hay không?

Đường Diễn mở cửa tiến vào, La Thiến đang đeo tạp dề xào xào nấu nấu, thấy Đường Diễn liền mỉm cười sáng lạn nói: “Đường tổng, sinh nhật vui vẻ!”

Đường Diễn nhìn nụ cười này, bao nhiêu tức giận lập tức bay biến hết. La Thiến đang thu dọn ở nhà bếp, Đường Diễn nhìn lướt qua một bàn đồ ăn liền biết bữa này La Thiến tốn không ít tâm tư.

Trong phòng khách còn bày một cái bánh kem lớn cao ba tầng vô cùng xinh đẹp.

Khóe miệng Đường Diễn khẽ cong lên: “Bánh kem này có phải lớn quá hay không?”

La Thiến cười ha ha: “Bằng không sao thể hiện được thân phận của Đường tổng nhà chúng ta chứ? Chỉ mua cái một tầng thì quá mất mặt.”

Đường Diễn trong lòng hài lòng, cũng nhin không được phun trào, cô còn biết? Cô còn biết sao?

Nhưng đến lúc ăn cơm, Đường Diễn vẫn cảm thấy mỹ mãn mà ngồi xuống bàn ăn trước, La Thiến hôm nay còn làm hai cây củ cải đường.

Đương nhiên, Đường tổng không phải người nhất định phải ăn củ cải đường, bởi vì La Thiến mỗi ngày không nhất định đều có thời gian rảnh đi đưa cơm cho hần. Nhưng mà nếu La Thiến có thời gian khẳng định sẽ chuẩn bị một mâm củ cải đường, hôm nay có hai cái, có thể thấy được cô vẫn khá coi trọng sinh nhật hần.

Đường Diễn tự an ủi bản thân mình một hồi, cuối cùng cũng yên tâm thoải mái ăn, còn cảm thấy rất vui vẻ.

Hai người đều không ăn no, sau khi ăn xong, La Thiến còn ý tứ cắt hai miếng bánh kem nhỏ, một người một miếng, ngồi ở sofa vừa ăn vừa xem tiết mục, không khí cũng coi như ôn hòa hạnh phúc.

Đường Diễn thỏa mãn, nhìn La Thiến liền thuận mắt.

Kết quả câu tiếp theo của La Thiến câu chính là: “Em có quà sinh nhật tặng cho anh! Anh đợi một lát!” La Thiến chớp chớp mắt nhìn Đường Diễn rồi chạy vào phòng ngủ.

Đường Diễn lập tức lại đen mặt, thật sự tính ra thì Đường Diễn cũng không để ý La Thiến đưa lễ vật là quý hay là rẻ. Hần thân là tổng tài Đường thị, chẳng lẽ còn kém

chút tiền ấy sao? Cái hần giận là giận La Thiển chỉ định mua cái cà vạt mấy ngàn để ứng phó, như vậy có thể thấy được vị trí của hần ở trong lòng cô như thế nào!

Mắt công hần thấy La Thiển mua cho mình một cái đồng hồ "có vẻ" tốt, bảo thư ký Kiều đi mua một cái đồng hồ hơn 300 vạn làm quà sinh nhật cho cô.

Nghĩ như vậy, lại thấy không vui rồi.

Nhưng La Thiển không hề hay biết, cô nâng niu ôm một cái hộp nhỏ bước tới, vừa thấy sắc mặt Đường Diễn trong lòng liền lộp bộp: Sao tên tổ tông này lại không vui? Bảo bảo khổ trong lòng rồi nha!

La Thiển đưa cái hộp tặng Đường Diễn, vốn dĩ tin tưởng tràn đầy liền có chút run sợ, có thể hần sẽ không thích hay không?

Đường Diễn nhìn qua nhìn lại, cái hộp cà vạt này hình như có hơi nhỏ! Hần hí hí mắt nhìn La Thiển, cô nhóc này sẽ không vì tiết kiệm tiền mà đặt may cà vạt loại nhỏ cho hần đấy chứ?

Mở lớp vỏ ngoài, bên trong là một cái hộp màu đỏ sang trọng. Nhìn logo trên mặt khiến Đường Diễn cảm thấy có chút quen mắt, nhất thời không kịp phản ứng lại.

Hần mở ra hộp liền thấy, là một cái đồng hồ bạch kim, cùng một chiếc nhẫn thạch anh yên lặng không tiếng động nằm cạnh bên.

Đường Diễn chợt nhớ ra, logo trên hộp, là của một hãng đồng hồ trang sức Pháp nổi danh.

Vui mừng đến quá bất ngờ, hần nhìn La Thiển có chút choáng váng, cô lại cười ha hả.

Về mặt Đường Diễn cũng nhu hòa hơn không ít, kéo La Thiển qua hôn hôn, nhẹ giọng nói: "Cảm ơn em, tôi rất thích."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Chia Tay Hằng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 67

Edit: Linh Nguyệt

"Đương nhiên anh phải thích rồi! Cái này đắt lắm đấy!" La Thiển nói, cô đối quà tặng của mình rất có lòng tin.

Nhưng quà thật cô không cùng thể giới với Đường Diễn phát tay một cái là tặng cô một cái vòng cổ mười vạn, cho tới bây giờ đây là lần đầu tiên cô mua một món đồ đắt như vậy.

"Sao em biết kích cỡ của tôi?" Đường Diễn hỏi.

La Thiển nói: "Em tưởng tượng một chút, nhân viên trong tiệm cũng phân tích giúp nữa. Dù sao thì đâu thể không thích hợp liền cầm đi đổi chứ, vậy nên em đành tự ước lượng thôi."

Đường Diễn thờ ra một hơi, nhìn La Thiển nói: "Có tâm." Đường Diễn biết cái này không hề rẻ, có thể thấy được La Thiển ngoài miệng nói một đằng trong lòng nghĩ một nẻo, vẫn chuẩn bị tốt quà sinh nhật cho hần!

La Thiển sờ sờ đầu, cười hắc hắc, nhìn Đường Diễn lấy nhẫn ra đeo lên ngón giữa bàn tay trái, vừa vặn như in.

Đường Diễn nhướn mày nhìn La Thiển, La Thiển lại tiếp tục cười ngây ngô, trong lòng nghĩ: Ha ha, lúc ấy là chọn theo kích cỡ ngón trỏ, dù sao thì hai cái ngón tay cũng không sai biệt lắm, không sai biệt lắm!

Ở nước ngoài có lưu truyền một cách nói như thế này: nhẫn mang trên tay trái ám chỉ thượng đế ban cho bạn sự may mắn. Mang ở ngón trỏ nghĩa là chưa lập gia đình, mang ở ngón áp út nghĩa là đã đính hôn hoặc đã kết hôn, ngón út nghĩa là đang độc thân, còn mang ở ngón giữa? Ý nghĩa chính là đang ở trong giai đoạn yêu cuồng nhiệt.

Nói cách khác, Đường tổng gần như mỗi năm đều lẫn lộn ở nước ngoài đương nhiên biết đến cái này, nhưng La Thiển thì không, thậm chí còn chưa từng nghe qua!

"Vừa vặn luôn nè!" La Thiển nói.

Đường Diễn: "Ừ!"

Ngày hôm sau chính là Lễ Tình Nhân, vốn dĩ La Thiển muốn cùng Lạc Thiên đi tuyên truyền. Kết quả mới chạy xong một buổi sáng đã bị Đường Diễn gọi ra, mà công ty quảng cáo cũng rất khách khí đáp ứng.

"A! Cô cứ đi đi! Không có việc gì đâu, hôm nay Lạc Thiên cũng chỉ đi buổi sáng thôi! Ha ha ha ha ha... Như thế là được rồi!"

Lạc Thiên: "... " Là ai nói tuyên truyền thông cáo này phải mất mấy ngày thế?

Lúc đó La Thiển còn nghĩ, oa, công ty quảng cáo này không tồi nha!

Cô vừa xuống lầu liền thấy xe Đường Diễn. Xe của hần không phải cái loại xa hoa sáng mù mắt thiên hạ, rất bình thường dừng ở ven đường.

La Thiển trực tiếp qua đường cái, lên xe, cười chào hỏi: "Đường tổng!"

Đường Diễn thường đeo đồng hồ ở tay phải, trước đó La Thiển đã thấy lúc hấn duỗi tay lấy đồ gì đó hoặc lúc ký tên, đồng hồ sẽ vô tình lộ ra, vô tình liếc mắt liền nhìn thấy.

Người ta liền hỏi hấn: “Đường tổng, anh mới đổi đồng hồ sao?”

“Bạn tặng.” Đường Diễn đều cười bình đạm trả lời. Mỗi lúc này La Thiển đều vô cùng hồ thẹn, cái đồng hồ kia còn chưa đến bốn vạn, người khác nhìn thấy không biết có phải sẽ cảm thấy Đường tổng mang đồng hồ rẻ tiền không?

La Thiển hỏi hấn sao anh không đeo ở tay trái. Ánh mắt khinh bi lúc đó của Đường Diễn cho đến bây giờ La Thiển vẫn còn nhớ rõ, hấn nói: “Căn cứ theo y học, đồng hồ đeo ở bên tay phải càng có lợi cho sức khỏe.”

La Thiển không biết đồng hồ đeo ở tay trái hay đeo ở tay phải có liên quan gì tới sức khỏe, nhưng hình như cô đã từng nghe qua việc này, vậy nên cô cũng không hỏi, sợ lộ ra bản thân thiếu hiểu biết.

Dù sao thân là một người luôn hướng tới cái tốt đẹp, từ đó về sau La Thiển lúc đeo đồng hồ luôn luôn đeo ở tay phải.

“Đi đâu vậy ạ?”

Đường Diễn nói: “Đến chỗ La Tuấn!”

La Tuấn ăn tết không có về nhà mà ở lại kinh đô làm việc, hấn ở trung tâm thành phố làm phục vụ bán thời gian ở một quán cà phê. Tết nhất, đặc biệt là Lễ Tình Nhân, cửa hàng vô cùng đông khách.

Tiệm cà phê này là chi nhánh của một công ty nước ngoài. Bình thường một ngày chỉ được 150 tệ mà hôm nay tiền lương lại được gấp đôi thành 300 tệ cho nên La Tuấn không xin nghỉ.

Huru Phong Nhân, bên trong trang trí thật sự thoải mái, trên tường treo một ít cành lá giả, bàn ghế sắp xếp không theo quy tắc nào nhưng lại không hề có vẻ chen chúc. Đường Diễn mang cô tới đây chủ yếu để thăm La Tuấn. Gần đây La Thiển vô cùng bận rộn, ngay cả Đường thị cũng không tới. Chỗ La Tuấn làm việc La Thiển chưa từng ghé qua nhưng Đường Diễn đã tới hai lần.

Truyện được đăng tại wattpad @dwlazp

La Thiển nhìn nơi La Tuấn làm việc một vòng, rất vừa lòng, chỉ có điều bận quá, La Tuấn sáng nay biết bọn họ muốn tới đã để lại một bàn.

Hai người đi vào, Đường Diễn gọi cà phê cùng một ít điểm tâm ngọt, cùng La Thiển ngồi ở bên này vừa ăn uống vừa xem La Tuấn làm việc, thỉnh thoảng nói chuyện hai ba câu, cảm thấy nhân nhã, lười nhác dưới ánh mặt trời, tham lam mong muốn ngày ngày đều có thể như thế.

“Khó trách nơi này làm ăn tốt như vậy.” La Thiển cùng Đường Diễn ngồi vị trí sát bên cửa sổ, nhìn ngán bên ngoài người đến người đi, đến nỗi mỗi một sợi tóc cũng cảm thấy thoải mái. “Những người có tiền đều nguyên ý tiêu tiền ở chỗ này, mỗi ngày đi làm mệt mỏi xong tốn chút thời gian ở chỗ này, thả lỏng tâm tình, cũng coi như có thêm động lực tiếp tục làm việc.”

Đường Diễn nhấp một ngụm cà phê nói: “Đúng vậy.”

La Thiển nhìn nơi náo nhiệt này, trong lòng mơ hồ có ý niệm, hay là mình cũng mở một cái đi?

Hai người ngồi ở đây đã hai tiếng, vẫn tấp nập như cũ, nhưng đến giữa trưa thì không đông quá. Họ vào dịp Lễ Tình Nhân cũng làm hoạt động, cà phê mua một tặng một, giữa trưa tuy rất nhiều người không ngồi lại nhưng cũng đóng gói mang đi không ít.

La Tuấn vẫn không có thời gian, hiện tại rảnh rồi một chút, tự tay làm tặng hai người sandwich.

Đường Diễn thanh toán xong, dặn La Tuấn chăm chỉ làm việc rồi mang La Thiển rời đi.

La Tuấn nhìn Đường Diễn lôi kéo chị gái nhà mình, mỉm cười.

Đơn giản ăn xong bữa trưa, Đường Diễn mang La Thiển đi xem phim.

Đường Diễn lúc này thông minh hơn, sớm đã nhờ thư ký Kiều mua giúp hai vé. Lễ Tình Nhân không ít phim được chiếu, chỗ bán vé biến người tấp nập, không ít người còn không mua được vé.

Người bạn gái không khỏi oán giận: “Sớm đã bảo anh đặt trước trên mạng.”

“Trên mạng cũng không đặt được! Để anh chạy sang chỗ kia xem có ai nhường lại vé không nhé?”

Nghe hai người kia nói chuyện, Đường Diễn liền đắc ý nhìn La Thiển: “Ngày nghỉ người xem phim thật nhiều!”

La Thiển hiểu ý nói: “Đường tổng uy vũ.”

Đường Diễn biết La Thiển đây là khen cho có nhưng điều này không hề ảnh hưởng đến tâm trạng vui vẻ của hấn, hấn búng nhẹ vào trán La Thiển nói: “Được rồi, vào đi thôi!”

Xem xong phim bước ra ngoài, trời đã chuyển tối. La Thiển vô cùng vui vẻ, bởi vì cái này nhìn đi nhìn lại cũng đều giống như đang hẹn hò!

“Đường tổng, em cảm thấy mệt quá.” La Thiển vui vẻ mà nói.

Đường Diễm: “???”

“Lễ Tình Nhân và sinh nhật trùng một ngày, vốn dĩ có thể trải qua hai ngày như vậy!” La Thiển cảm thấy thật mệt.

Đường Diễm không nhịn được cười nói: “Ai bảo em chọn đúng hôm nay đòi ra ngoài chứ?”

Hai người đùa qua đùa lại, nhìn thời gian, Đường Diễm liền dẫn La Thiển đến bờ sông.

“Ngồi ở đây!” Đường Diễm lôi kéo La Thiển ngồi vào một tấm thảm trải trên đường dọc sát bờ sông.

Gần đây nơi này tràn lan mấy tấm thảm như thế này, La Thiển chưa kịp phản ứng, muốn hỏi hai câu, liền thấy pháo hoa đầy trời ở phía đối diện.

Tiếng pháo nổ không dứt, một tiếng lại tiếp một tiếng, trên bầu trời đều là pháo hoa đủ loại màu sắc, chỉ trong phút chốc nhưng lại đẹp đến rung động lòng người. Màn pháo hoa của Đường Diễm kéo khá dài, trên bầu trời một chùm lại một chùm pháo hoa, trút xuống sông như thác nước, tất cả La Thiển chưa từng gặp qua.

“Đẹp không?” Đường Diễm hỏi.

La Thiển gật đầu, Đường Diễm liền nói: “Năm sau tôi dẫn em đi xem”

La Thiển sững sờ, năm sau? Năm là đổi thành người khác rồi. Nghĩ đến đây, La Thiển không khỏi có chút chua xót.

Xem xong pháo hoa đã hơn bảy giờ, Đường Diễm lại dẫn La Thiển tới nhà hàng Pháp đã sớm đặt chỗ.

Ăn com Pháp phí thời gian, nhưng dù ở đây có là nơi đắt đỏ thì nó cũng vẫn đến từ một đất nước lãng mạn. Đồ ăn đều bày trí hoa lệ tinh xảo, vô cùng thích hợp với Lễ Tình Nhân, Đường Diễm đương nhiên sẽ chọn nó.

Ăn xong, La Thiển không biết mình đã ăn nhiều hay ít, nhưng tâm trạng lại minh mông.

“Còn gì nữa không ạ?” Hai mắt La Thiển lấp lánh hỏi, chỗ kia có người mới ăn được một nửa đã được tặng hoa hồng. Hơn nữa khi La Thiển xem tiểu thuyết xem TV đều có mấy tình tiết thế này, Đường Diễm nhất định làm được.

Kế tiếp còn có cái gì? Còn có cái gì?

Đường Diễm gạt gạt khóe miệng nói: “Không có!” Rồi kéo La Thiển về nhà.

“Không có? Hiện tại mới mười giờ mà!” La Thiển đáng tiếc nói.

“Em không mệt à?” Đường Diễm hỏi. Tuy rằng là người khác sắp xếp này nọ, hán không phải tự tay làm lấy nhưng chạy một ngày như vậy, hán cũng mệt rồi.

La Thiển lắc đầu, Đường Diễm không còn cách nào khác bèn nói: “Về nhà, tặng quà sinh nhật cho em”

La Thiển gật gật đầu, hai người tắm rửa xong liền cùng nhau ngồi ở trên giường, Đường Diễm đem quà đưa cho cô.

Cũng là một cái hộp nhỏ, logo La Thiển không hề quen, nếu không cô chắc chắn sẽ biết đây là logo của hãng đồng hồ nổi tiếng toàn cầu.

Mở ra hộp mới thấy, bên trong là một cái đồng hồ vô cùng sang trọng, sành điệu. Dây đồng hồ cùng mặt đồng hồ đơn giản hào phóng. Kim giây kim phút vẫn cứ chạy đuổi nhau không ngơi nghỉ, đặt ở bên tai có thể nghe thấy âm thanh máy móc duyên dáng, vô cùng êm tai.

La Thiển đương nhiên không biết cái đồng hồ này ra đời nhân dịp hãng kỉ niệm 280 năm thành lập, dùng thời gian tám năm nghiên cứu phát minh để tham gia triển lãm đồng hồ mỏng nhất, khách đến mua cũng không được thử.

La Thiển nhìn không hiểu, cô chỉ cảm thấy rất đẹp: “Đây là?”

“Quà sinh nhật.”

La Thiển muốn đeo lên tay, nghĩ nghĩ thế nào mà cũng đeo lên cổ tay phải nhìn nhìn, sau đó vui vẻ nhào qua ôm cổ Đường Diễm cọ cọ: “Cảm ơn Đường tổng!”

Đường Diễm đón được cô, trong giọng nói không tự giác được mà mang theo ý cười: “Ừ, tự thử nghiệm một chút đi.”

***

Sớm một chút kết thúc, đương nhiên là bởi vì hôm nay là Lễ Tình Nhân! Hân là phải có tiết mục cuối cùng chứ, không phải sao?

Hoàn mỹ một ngày? Một ngày hoàn mỹ a!

Thư ký Kiều thiếu chút nữa bị hành cho mệt chết. Đường tổng, nếu có sắp xếp việc gì anh có thể thông báo sớm hơn một chút không? Trước Lễ Tình Nhân mấy giờ mới gọi điện thông báo, dù có tiền có đôi khi cũng khó làm nhé!!!

Anh có biết tôi tốn bao nhiêu tiền mua lại vé phim từ tay người khác cho anh không? Anh có biết cái nhà hàng Pháp cao cấp kia tôi làm sao hẹn được không? Anh có biết tôi cả ngày đều ở bờ sông cùng người ta thực hành thí nghiệm làm pháo hoa không?

Dù tôi không có bạn trai thì anh cũng không thể để tôi trải qua một Lễ Tình Nhân như thế nào này chứ!!!

May mà mọi nhiệm vụ đều hoàn thành hoàn mỹ, liệu tôi có được tăng lương không?

***

Lâm Phi ở bờ sông thấy Đường Diễn cùng La Thiển, cho dù cô biết Đường Diễn đối xử với La Thiển vô cùng khác biệt, nhưng cô chưa từng nghĩ tới Đường Diễn sẽ cùng cô ấy trải qua Lễ Tình Nhân.

Dù sao thì cũng chưa có ai từng nghe nói qua Đường tổng cùng ai đó trải qua Lễ Tình Nhân. Đường tổng có tình nhân, nhưng vĩnh viễn chỉ có như vậy, hẹn hò? Chúc mừng? Chưa từng nghe nói qua.

Lễ Tình Nhân Đường tổng ở công ty tăng ca, Thất Tịch Đường tổng ở công ty tăng ca, đến cả Tết Âm Lịch Đường tổng cũng ở công ty tăng ca, hầu hết những ngày lễ đều là như vậy.

Mọi người đều biết Đường tổng là một người cuồng công việc, từ lúc làm tổng tài chưa bao giờ đến trễ. Nhưng sau khi hấn ở cùng La Thiển đã thông thả chậm rãi hơn, trong lòng cô luôn có một cảm giác kỳ quái.

Cô thông qua thư ký Kiều đi tìm Đường tổng vay tiền, thật sự lúc đó luôn có một giọng nói ở sâu trong nội tâm, nói với cô rằng cô sẽ thành công. Giọng nói này mang đến cho cô một loại tự tin, cô tin tưởng sẽ thật sự như thế, nếu không tại sao cô phải mặt dày đi lên? Nhưng sự thật lại không phải như vậy!

Lúc đó cảm giác của cô chính là, cô đã làm sai chỗ nào?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Chia Tay Hằng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 68

Edit: Linh Nguyệt

Nhưng khi cẩn thận suy nghĩ lại cảm thấy không có chỗ nào có vấn đề cả.

Cô cùng Đường tổng vốn không thân thiết gì, nếu Đường tổng đồng ý cho vay tiền mới là kỳ quái chứ?

Cô khi đó chắc là bị ma quỷ ám ảnh nên mới cảm thấy việc này có thể thành, thậm chí lúc Đường Diễn hỏi cô dựa vào cái gì đã thiếu chút nữa buột miệng thốt ra mình nguyện ý lấy thân báo đáp.

Nếu không phải lúc ấy La Thiển ở đó, cô thật sự không biết mình sẽ nói ra điều gì.

Cuối cùng, cô là xấu hổ và giận dữ, rời đi.

Đêm nay là Giao thừa nhưng cô một chút tâm tình cũng không có.

Lâm Phi thờ dài, trong nhà hiện tại cũng là loạn thành một đoàn.

Nhà Lâm Phi kinh doanh bất động sản, ba Lâm là người gốc kinh đô nhưng lại không làm việc ở kinh đô. Sự nghiệp của ba Lâm không tranh nổi với những cái "bát lớn" khác trong kinh đô nên đã chọn đến thành phố khác lập nghiệp.

Kinh tế ở Trung Quốc ngày càng phát triển, nhà ở tuyệt đối là con đường làm giàu nhanh nhất, ba Lâm cũng thông qua con đường này đi lên thành kẻ có tiền.

Mẹ Lâm là tiểu thư khuê các, tính cách mềm yếu, một thân thư hương chỉ khí, cùng ba Lâm cũng có thể xem như là ân ái.

Bởi vì sự nghiệp của ba Lâm ở nơi khác, hàng năm đều không ở nhà cho nên Lâm Phi do theo mẹ Lâm nuôi lớn.

Phải trải qua những tháng ngày không có ba, tính tình của mẹ lại ôn ôn hòa hòa, nuôi dạy Lâm Phi thành một tiểu thư khuê các không tranh không đoạt. Chính điều này đã khiến tính tình Lâm Phi trở nên mềm yếu, được cái đi theo mẹ Lâm học được một tay nấu nướng tốt.

Từ nhỏ đã chịu giáo dục cao cấp, thường xuất ngoại làm sinh viên trao đổi, trong nhà cũng thường đưa tiền sinh hoạt. Sau khi đi làm cũng không cần vì tiền mà phiền não, tuy rằng mọi người trong công ty đều sai sử cô nhưng cô tự nhận chức được mọi "người mới" đều như thế, cũng không giải thích dư thừa đòi công bằng gì đó.

Cứ như thế nỗ lực làm việc, cuộc sống đơn giản không sóng gió, ngoại trừ yêu thầm Đường tổng thì cô không có bất cứ cái gì không hài lòng.

Dù sao thì Đường tổng cùng cô chính là khác biệt một trời một vực, chỉ cần mấy cái biệt thự đứng tên hấn kia cũng đã tương đương gần như toàn bộ gia sản của ba Lâm. Đối với Đường tổng mà nói, cô chẳng qua chỉ là một cây cỏ dại ven đường, diện mạo cũng chỉ tính là thanh tú, sao có thể khiến cho hấn chú ý.

Lâm Phi tuy rằng không cam lòng nhưng lại không nghĩ hề tới tranh đoạt muốn được Đường Diễn yêu mến.

Cuối năm, hạng mục bất động sản ba cô đầu tư gần nhất đột nhiên xảy ra vấn đề, không đủ tiền để có thể quay vòng vốn.

Một khi quay vòng thất bại sẽ giống như ném đá xuống sông, hơn nữa trước đó để có vốn đầu tư ba cô đã vay mượn khắp nơi, nhà bọn họ sắp sửa sập nợ ngập đầu. Hiện giờ ông ấy cố gắng chèo chống, nơi nơi vay tiền, chạy tới ngân hàng khắp nơi xin vay vốn.

Việc lớn như vậy xảy ra, Lâm Phi biết nhưng lại giúp không được gì, vô cùng áy náy. Nhưng ngày hôm đó, ma xui quỷ khiến thế nào mà cô cảm thấy mình có thể lên tâng cao nhất thử chút vận may. Nếu thành công, nhà cô sẽ qua được ải này. Thất bại? Đây cũng là chuyện bình thường!

Ngày cuối cùng của năm cũ, Đường Diễn cùng La Thiển trải qua. Nhà Đường Diễn năm nay đều không ai trở về, hắn liền dứt khoát đem mình nhét vào nhà La Thiển. La Tuấn tan ca sớm, giữa trưa liền tới đây.

La Thiển đau lòng ném đi toàn bộ thức ăn cùng bánh kem mừng sinh nhật Đường Diễn, lại lần nữa bắt đầu chuẩn bị com tất niên.

Hôm qua cô đã gửi một số tiền cho La Diễm qua WeChat rồi dặn La Diễm phải chuẩn bị một bữa com tất niên đầy đủ, cũng không biết La Diễm nhớ hay không.

La Tuấn cũng xắn tay vào bếp giúp chị chuẩn bị đồ ăn, Đường Diễn nằm ở trên sofa ngủ trưa.

Lúc chuẩn bị xong hết thì thời gian còn sớm, ba người liền chơi đầu địa chủ.

La Thiển thích chơi trò này nhưng kỹ thuật của cô không được tốt, bài đẹp cũng có thể đánh đến thua bết nhè.

Đi theo La Thiển hai lần làm nông dân, Đường Diễn liền vô cùng ghét bỏ: "Em đây tự hớ mình vẫn thấy không đủ, hớ luôn cả đồng đội."

La Thiển tỏ vẻ đúng lý hợp tình: "Em cũng đâu có nhìn thấy bài của anh, làm sao biết được anh có bài gì?"

"Đây không phải là cái cớ để lấp liếm cho sự ngốc nghếch của em." Đường Diễn phê bình cô.

La Thiển tức mà không làm gì được, hỏi hắn: "Không phải anh là tổng tài à? Vì sao lại biết đánh địa chủ chứ? Làm tổng tài cũng cần phải chơi cái này sao?"

Đường Diễn bị cô chọc cười: "Có phải em xem quá nhiều phim truyền hình không?" Hắn cũng có bạn có bè, bọn họ cũng sẽ tụ tập, ba người thì chơi đầu địa chủ, bốn người thì chơi mạt chược. Thậm chí là bóng bàn hay là bowling gì đó bọn họ cũng từng chơi qua. Đầu đã trưởng thành cả, khi chơi đều cực tiền, bọn họ đều là những kẻ có tiền, đương nhiên sẽ không vì thắng chút tiền mà không thể tự thoát ra được, thuần túy chỉ là giải trí mà thôi.

Sau khi La Thiển thua 500 tệ liền nói: "Không chơi nữa không chơi nữa, hai người hợp lại bắt nạt em." Rồi đứng dậy đi nấu com.

Đường Diễn cùng La Tuấn chia nhau tiền nói: "Chị gái cậu có rất nhiều tiền, mới thua 500 tệ đã kêu rồi."

La Tuấn đương nhiên cười ha ha tiếp nhận, hắn thắng nhiều hơn 400 tệ đấy! Bởi vì Đường Diễn phần lớn đều cùng La Thiển làm nông dân cho nên chỉ thắng một ít, nhưng cũng không thua nhiều như La Thiển.

Bởi vì La Thiển không chơi, Đường Diễn và La Tuấn liền cùng nhau ngồi trên sofa xem TV, La Tuấn sau khi đại học đã học được cách nghịch điện thoại, đã biết tải game xuống chơi.

Hướng chỉ anh rõ ràng tương lai mua cho hắn một chiếc điện thoại "xịn sò" như vậy nên thi thoảng cũng cùng bạn học đầu vài ba trận. Hiện giờ hai người đều rảnh, La Tuấn liền lôi kéo Đường Diễn cùng nhau chơi.

Án tượng của Đường Diễn đối với La Tuấn không tồi, lại đang nhàn rỗi không có việc gì, liền tải game chơi xuống cùng La Tuấn. Lúc đầu Đường Diễn vẫn chưa thuần thục, chơi hai ván thua cả hai. La Thiển biết được thì liền tục cười lạnh: "Tổng tài thì thế nào? Còn không phải cũng sẽ thua sao?"

Kết quả sau khi Đường Diễn chơi quen tay, mang theo La Tuấn đại sát tứ phương.

La Thiển: "...". Cảm giác mặt có chút đau.

Truyện được đăng tại wattpad @dwlazp

Ba người ở cùng nhau ăn com tất niên, xem xuân văn*, thức đêm đón năm mới. La Thiển cùng La Tuấn mệt mỏi lết về phòng, Đường Diễn lại rất có tinh thần, thành thói đi theo sau La Thiển.

*Xuân văn: chương trình chào năm mới tương tự như Gặp nhau cuối năm

Một năm này, Đường Diễn cảm thấy rất không tồi.

La Thiển ở bên này không có ai để đi chúc tết, nhưng lại gửi tin nhắn chúc tết không ít người.

Từ mười hai giờ đêm La Thiển đã bắt đầu gửi tin nhắn tập thể, từ Giang đạo, Viên Khai Khai đến Du Mạn, Hương Kiến Hoa, sau đó là Lạc Thiên...

Trên Weibo đã có Triệu Vũ Lâm lo liệu, sớm đã đăng tin chúc mừng năm mới, fans đều nhất nhất nhảy ra chúc phúc.

Một năm vô cùng náo nhiệt qua đi, La Thiển lại bắt đầu chìm vào công việc mới.

Phùng Nhất Khê thân là tổng tài của một công ty mới đưa ra thị trường, năm mới đương nhiên vô cùng bận rộn. Dù cho công ty của hắn mấy năm gần đây chiếm lĩnh không ít thị trường nhưng hiện giờ điện thoại thông minh đổi mới cực nhanh, hơi chút lơ lửng đã có khả năng bị người ta vượt qua rồi.

Năm ngoái đã ra mắt sản phẩm mới, lúc cuối năm cũng đã bắt đầu niêm yết giá, các loại báo cáo nghiên cứu đều đã tiến hành.

Cùng lúc đó, các nhân viên cũng đang trong quá trình nghiên cứu phát minh ra sản phẩm mới, thường xuyên phải liên hệ với bên linh kiện, phần mềm.

Đừng nói là ăn tết, ngay cả com tất niên Phùng Nhất Khê cũng ăn ở công ty.

Thật vất vả hôm nay mới có chút thời gian rảnh, thư ký lại gõ cửa tiến vào nói: "Phùng tổng, bên ngoài có một vị tiểu thư họ Lâm muốn gặp anh."

Phùng Nhất Khê sững sờ, họ Lâm? Là Lâm Phi sao?

"Đề cô ấy vào đi!"

Lâm Phi hôm nay không mặc trang phục công sở, Phùng Nhất Khê cũng biết Đường thị bên kia hầu hết nhân viên đều đã nghỉ đông, chỉ có một số còn bận việc chưa giải quyết xong nên vẫn đi làm. Lâm Phi hẳn là không phải từ Đường thị qua đây, hẳn thắc mắc hỏi: "Lâm Phi, mau ngồi xuống đi! Sao đột nhiên em lại tới đây?"

Lâm Phi cười cười nói: "Phùng đại ca." Lâm Phi cùng Phùng Nhất Khê không phải năm nay mới quen biết. Bọn họ từng là bạn học cùng trường, lúc ở trường không quá thân thiết, chỉ biết là bạn cùng trường mà thôi.

Cho nên khi gặp lại, hai người vừa vui mừng vừa kinh ngạc. Phùng Nhất Khê lớn hơn Lâm Phi một tuổi, lúc đi học cũng không quá nghiêm túc, lên cao trung liền học khác trường với Lâm Phi.

"Làm sao vậy?" Phùng Nhất Khê dẫn Lâm Phi tới phòng khách, vừa ngồi xuống liền rót cho cô một ly trà.

"..."

Lâm Phi yên lặng trong chốc lát mới từ trong túi xách phía sau lấy ra một phần văn kiện, đưa cho Phùng Nhất Khê. Phùng Nhất Khê duỗi tay tiếp nhận, Lâm Phi liền mở miệng nói: "Đây là một tư liệu của một địa ốc. Bên trong là vị trí, kế hoạch đầu tư và bản lợi nhuận đoán trước, vô cùng kỹ càng, tỉ mỉ. Máy loại nhà như này vô cùng phù hợp với túi tiền của người dân! Anh có thể xem kỹ, đầu tư cái này tuyệt đối không lỗ vốn."

Phùng Nhất Khê vừa xem vừa hỏi: "Vì sao đột nhiên lại cho anh xem cái này?"

Lâm Phi thành thật trả lời: "Bởi vì ba em đang đầu tư vào hạng mục này, nhưng vốn quay lại không đủ. Nếu không có nguồn tài chính mới tiến vào..."

Phùng Nhất Khê trầm mặc xem xong rồi đem tư liệu đưa trả cho Lâm Phi: "Anh đã xem qua, quả thật là một hạng mục tốt. Bỏ vốn đầu tư thì khả năng nhận lại lời lãi cũng rất lớn!"

Trên mặt Lâm Phi liền hiện lên biểu tình vui vẻ, Phùng Nhất Khê lại nói: "Nhưng mà cái hạng mục này, anh khó có thể "nuốt" nổi." Hạng mục quả thật không lớn, quăng vào đó mấy cái trăm triệu thì lợi nhuận thu lại nhất định sẽ lớn hơn gấp nhiều lần. Ba Lâm Phi đây là lần đầu tiên sau nhiều năm như vậy đầu tư một hạng mục lớn nhất, nơi nơi vay mượn tiền để thực hiện.

"Nếu chỉ lấy tiền của anh tới đầu tư, anh đương nhiên nguyện ý, nhưng hiện giờ vốn lưu động anh có thể chuyển qua vốn không thể "nuốt" trọn hạng mục này." Hắn nhìn Lâm Phi sắc mặt đã bắt đầu âm đạm tiếp tục nói: "Tuy anh có thể điều động vốn của công ty nhưng số tiền lớn đầu tư như vậy, nhất định phải xem ý kiến của cổ đông. Bọn họ sẽ không đồng ý, huống chi nếu đồng ý thì dự án tiếp theo của công ty anh sẽ không đủ vốn."

Lâm Phi miễn cưỡng cười cười: "Em hiểu, em hiểu mà! Em chỉ muốn tới thử vận may thôi."

"Kỳ thật, nếu có thể, sao em không đi tìm Đường tổng? Tài chính trên tay hắn khẳng định đủ để "nuốt" vào hạng mục này." Phùng Nhất Khê tò mò hỏi.

"Em đâu quen biết gì anh ấy." Lâm Phi nói.

"Mọi người đều là người làm ăn, có thể kiếm ra tiền thì tự nhiên sẽ đầu tư." Phùng Nhất Khê nói, hẳn quả thực muốn cái hạng mục này, nhưng lực bất tòng tâm. Có thể kiếm tiền ai mà không muốn, hẳn cũng vậy. Nhưng công ty hiện giờ mới xuất phát, còn đang trong giai đoạn phát triển, chưa đến lúc có khả năng đầu tư một hạng mục ngoài.

Lâm Phi cười khò lắc đầu nói: "Em đã đi tìm rồi, Đường tổng không đồng ý."

Phùng Nhất Khê thờ dãi, trầm tư trong chốc lát rồi hỏi: "Thế em đã thử tìm người trung gian chưa?"

"Người trung gian?" Lâm Phi về mặt nghi hoặc.

"Đúng vậy, Đường tổng không đầu tư cái này cũng dễ hiểu mà. Vài năm trở lại đây bất động sản đã bắt đầu có dấu hiệu đình trệ, em trực tiếp đi tìm hắn, hắn đương nhiên không thèm để ý tới. Vậy nếu em tìm một người trung gian thì sao? Để người đó khuyên hắn hai ba câu, anh nghĩ sẽ có hiệu quả hơn." Phùng Nhất Khê gợi ý.

Lâm Phi hỏi: "Nhưng em phải tìm ai đây?"

Phùng Nhất Khê cười nói: "Không phải người đó em cũng quen sao? La tiểu thư chứ ai! Anh thấy quan hệ của cô ấy và Đường tổng không tệ, Đường tổng đối xử với cô ấy cũng không tồi, cô ấy thật ra chính là người thích hợp nhất ở lên tiếng khuyên nhủ hai câu."

Lâm Phi sững sốt, nghĩ đến hình ảnh mấy ngày hôm trước, bóng dáng hai người ngồi ở bờ sông dưới pháo hoa rực rỡ. Trong lòng cô hơi đau xót, nhưng đã lập tức đem hình ảnh đẩy ra khỏi đầu, nhìn Phùng Nhất Khê cười nói: "Em đã biết, cảm ơn anh, em sẽ đi thử xem."

Phùng Nhất Khê cũng hơi mỉm cười: "Việc nhỏ thôi, anh đâu có giúp được nhiều." Phùng Nhất Khê cùng La Thiên tiếp xúc chẳng qua cũng là vì muốn hợp tác với Đường Diển. Lần đó hắn liếc mắt một cái liền nhìn ra Đường Diển đối xử với La Thiên rất khác biệt. Thông qua La Thiên, không hẳn hoàn toàn không có cơ hội thành công.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Chia Tay Hằng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 69

Edit: Linh Nguyệt

Cho nên khi La Thiên đến chỗ hẹn là mang về mặt ngọc ngém không hiểu gì.

Lâm Phi ngồi ở đối diện ngai ngừng cười, La Thiên sùng sốt, nhủ mày hỏi: “Không biết Lâm tiểu thư tìm tôi là có chuyện gì vậy? Chúng ta hình như cũng đâu thân thiết gì?”

Lâm Phi đưa một phần tài liệu đưa cho La Thiên, sau đó mở miệng nói: “Cô có thể xem qua trước đã.”

La Thiên lấy ra, vô cùng nghiêm túc bắt đầu đọc nhưng thật sự lại chẳng hiểu gì. Diện tích đất, diện tích kiến trúc thì cô còn biết đôi chút, đến lúc này thấy cái gì mà độ xanh hoá độ dung tích, thực sự giống như bất người mù chữ đọc sách.

Nhưng cô vẫn "lầm màu" gấp tư liệu rồi đẩy trở về hỏi: “Đây là có ý tứ gì?”

Lâm Phi liền phân tích mấy tư liệu này, sau đó mở miệng nói: “Đầu tư vào hạng mục này nhất định có thể kiếm được tiền.”

La Thiên đại khái đã biết, đây là tình tiết ba Lâm Phi thiếu vốn đầu tư. Tình tiết này trong tiểu thuyết không giải thích nhiều lắm nhưng trong đầu La Thiên vẫn có một chút ký ức về việc này.

“Không phải, ý tôi là cô nói với tôi thì có ích gì?” Tuy rằng cô cũng muốn mua phòng, nhưng, một cái tiểu khu bà đây cũng không mua nổi!

“Cô có thể giúp tôi nói hai câu ở trước mặt Đường tổng không?” Lâm Phi khẩn cầu nói.

“Hả?” La Thiên nhất thời không kịp phản ứng lại, lát sau mới nói: “Cô đang đùa tôi phải không? Nhờ tôi nói với Đường tổng? Người cũng không phải không biết quan hệ của tôi và Đường tổng là loại quan hệ gì? Một hạng mục lớn như vậy mà bảo tôi đi nói? Tôi nói thì có ích lợi gì chứ? Thật ngại quá, tôi xin phép đi trước, cà phê coi như là tôi mời khách.” La Thiên nói xong liền đứng dậy rồi đi.

Cô cảm thấy việc này, mình thật sự không giúp được gì. Mà cho dù thật sự có thể giúp thì cô cũng sẽ không giúp.

La Thiên không chán ghét Lâm Phi, cô cùng Lâm Phi không có liên quan gì. Đối với những người này cô đều có thái độ tránh được thì tránh, cô không muốn thăm kịch của nguyên chủ lại một lần phát sinh trên người cô.

Nhưng nếu cô ra tay giúp Lâm Phi, hôm nay vừa giúp, ngày mai hòn phách của nguyên chủ nhất định sẽ trở về tìm cách bóp chết cô. Phải biết rằng sự việc gây chân tay Lâm Phi không phải nguyên nhân trực tiếp nhưng lại là nguyên nhân gián tiếp.

Phải chịu một cái bị kịch lớn như vậy, người bị hại sẽ mặc kệ cái gì trực tiếp cái gì gián tiếp, trong lòng không oán không hận sao? Không trả thù Lâm Phi, đã là con đường duy nhất La Thiên có thể chọn để tự bảo vệ bản thân, bảo cô đi giúp đỡ đương nhiên là không thể.

Huống chi, cô thật sự không cảm thấy mình có thể giúp được cái gì?

Lâm Phi cuối cùng có giải quyết được chuyện này hay không La Thiên cũng không rõ ràng, chỉ biết ba mẹ Lâm Phi đã ly hôn. La Thiên nghĩ, chắc đây là biện pháp duy nhất để bảo vệ vợ con.

Lúc Lâm Phi lần nữa đi tìm thư ký Kiều, thư ký Kiều đương nhiên khuyên cô nên trở về, La Thiên vừa hay bắt gặp.

Trong tiểu thuyết thì lần đầu tiên Đường Diễn tìm Lâm Phi thì Lâm Phi vốn không đồng ý làm tình nhân. Cho đến khi ba Lâm Phi muốn tự sát, Lâm Phi mới lần nữa gặp thư ký Kiều nói đồng ý.

Đây là duyên phận lúc đầu của Lâm Phi và Đường Diễn, cũng là trở ngại lớn nhất của bọn họ.

La Thiên tính toán thời gian một chút, đã sắp tới lúc Đường Diễn nói chia tay rồi.

Cho nên từ khi bắt đầu tháng ba, sau khi quay xong bộ phim điện ảnh của Giang đạo, La Thiên chỉ nhận một ít thông cáo, sẵn sàng tùy thời chạy lấy người.

Tháng ba cũng là lúc bộ võ hiệp kia của Giang đạo phát sóng, La Thiên vốn nhân khí không tồi, bộ phim này ngoại trừ hai vai chính thì La Thiên cũng là nhân tố mang đến chú ý phim không ít lưu lượng, đương nhiên cũng hút thêm được không ít fans.

Tháng tư, cô tranh thủ trở về thôn Cam Lâm, nhà đã xây xong, cô lại để lại thêm một số tiền để trang hoàng quét tước. Nghe nói Vệ gia tìm tới vài lần muốn làm hoà, La Diễm vẫn kiên quyết không muốn quay lại, La Thiên liền quyết định để La Diễm tháng sau cùng Vệ Ngọc Đào tới kinh đô.

Nhà của La gia nhất thời rực rỡ hẳn lên, trở trở thành đối tượng hâm mộ của người dân từ đầu thôn đến cuối thôn.

Tháng năm, fans weibo của La Thiên chính thức đột phá ngàn vạn, đồng thời cũng lấy được tiền lời cổ phiếu. Đường Diễn quả nhiên rất lợi hại, phí đầu tư hơn 2000 vạn, qua tay hắn mà đã lãi được thêm gần một trăm triệu.

Thời tiết dần dần nóng lên, Đường Diễn cùng La Thiên hai người vẫn như cũ, hắn vẫn thường xuyên tới, cơ hồ mỗi ngày đều sẽ trở về. La Thiên xoè ngón tay đếm ngày, trong tiểu thuyết cũng không viết chính xác là khi nào Đường Diễn coi trọng Lâm Phi.

Nhưng theo như La Thiên tính thì khoảng tháng sáu trở đi, thời gian chắc là không sai biệt lắm.

Đường Diễn đối với La Thiên rất tốt. Cô cảm thấy khoảng thời gian này cô cùng Đường Diễn thực sự giống như một đôi yêu nhau chân chính. Hình thức ở chung của bọn họ dường như không thay đổi gì nhiều nhưng cô thực sự cảm thấy Đường Diễn càng ngày càng tốt.

La Thiên biết ngày phải tách ra càng lúc càng gần, mỗi đêm liền nhìn Đường Diễn nhiều hơn một chút, cảm giác không nở cũng nhiều hơn một chút.

Kỳ thật, Đường Diễm chính là kiểu người ngoài lạnh trong nóng điển hình, bên ngoài thì độc mồm độc miệng nhưng trong lòng lại tốt vô cùng, vừa thấy nữ chính là đã thấy được tình yêu cả đời. Bọn họ chung quy đều là nam nữ chính trong quyển sách này, cốt truyện đã chính thức bắt đầu rồi, chuyện xưa thuộc về bọn họ cũng sắp chính thức triển khai.

Đường Diễm cũng phát hiện ra, La Thiển gần đây càng ngày càng ít nói.

Khi hần hỏi thì cô chỉ trả lời là: “Thời tiết nóng, em khó chịu.”

Cô gần đây cũng không hay tới Đường thị nữa, nghe thư ký Kiều nói cô nhận không ít thông cáo, phát triển không tồi, đáng tiếc vẫn luôn không nhận phim truyền hình hoặc phim điện ảnh. Tài nguyên Đường thị đầu tư hầu hết đều thời gian quá dài, La Thiển cơ bản đều không nhận.

Thậm chí cả quý hai của《Thời Gian Vui Vẻ》, La Thiển cũng không nhận.

Đường Diễm trong lòng cảm thấy có gì đó không đúng, nhất định đã xảy ra vấn đề nhưng hần lại không thể nói ra được là vấn đề ở chỗ nào.

Bởi vì tất cả đều đột nhiên xảy ra, hai ngày nay Đường Diễm liền nghĩ phải cùng La Thiển nghiêm chỉnh nói chuyện một phen. Hần muốn biết suy nghĩ của cô, muốn biết cô đã gặp phải chuyện gì.

La Thiển quả thật là có chuyện phải suy nghĩ. Cô đã tính qua, tiền trong tay cô không đủ để vừa mua nhà ở kinh đô vừa trang trí lại. Hơn nữa, La Thiển vẫn luôn muốn mở một cửa hàng, mà cái chi phí mua địa điểm cũng không phải con số nhỏ, mà cô hiện tại không thể một lần tiêu sạch tiền được, nhất định phải giữ lại một ít.

La Thiển phát hiện nếu muốn thực hiện mấy cái mục tiêu này, ở kinh đô quả thực không thể thực hiện.

Chiều, La Thiển nhận được điện thoại của Đường Diễm, hần chỉ nhàn nhạt nói: “Tối nay tôi không tới.”

Đường Diễm nói như vậy, trong lòng La Thiển liền mơ hồ có dự cảm, chẳng lẽ cốt truyện cùng nữ chính bắt đầu rồi?

La Thiển sợ nhất cốt truyện đi đến đoạn giữa. Những gì nguyên chủ đã trải qua vẫn còn vẹn nguyên trước mắt cô, cô tuyệt đối không muốn lại dẫm lên con đường đó.

Cho nên một tuần sau đó Đường Diễm không tới, La Thiển cũng không bước vào Đường thị. Quốc tế thiếu nhi ngày mừng một tháng sáu, La Thiển vẫn như cũ nhận được hai mươi vạn thư ký Kiều gửi tới.

Đồng thời, La Diễm cùng Vệ Ngọc Đào cũng đã tới kinh đô, cô lại không lập tức phải làm việc nên đã dẫn Vệ Ngọc Đào đi chơi loanh quanh, thuận tiện xác định một chút xem bản thân có thích hợp ở lại nơi này hay không.

La Thiển tự đến sân bay đón hai mẹ con. Sau khi Vệ Ngọc Đào rời khỏi Vệ gia có nhắc đến Vệ gia hai lần, hiện giờ thì không còn nhắc nữa.

“Bên này!” La Thiển liếc mắt một cái liền nhìn thấy La Diễm

La Diễm vẫn ăn mặc quê mùa như cũ, lại bé theo con nhỏ, khác biệt hoàn toàn với đoàn người ở sân bay.

“Thiến Thiến.” La Diễm khề tươi cười, nhất thời liền có vẻ vô cùng xinh đẹp.

Người chung quanh đều không khỏi nhìn nhiều hơn hai cái, La Thiển vừa giúp cô đẩy hành lý vừa nói: “Đi thôi! Chúng ta ra bên ngoài gọi xe.”

La Thiển không biết lái xe, ba người trực tiếp gọi xe trở về, thời gian cô tới không lâu nên không bị fans nhận ra.

La Thiển đưa La Diễm về nhà mình, La Diễm kinh ngạc há hốc miệng: “Đây là nhà của em?”

La Thiển cười: “Vâng! Diện tích trong nhà tuy không lớn nhưng với mặt bằng chung của kinh đô thì cũng không tính là nhỏ.”

La Thiển dẫn La Diễm tới phòng dành cho khách, vốn là phòng dành cho La Tuấn. Nhưng sau khi La Tuấn chậm rãi thích ứng được với cuộc sống ở kinh đô, ngày nghỉ lại đều ở bên ngoài làm công nên rất ít trở lại đây.

La Thiển dọn sơ qua phòng cho khách, La Diễm tất nhiên không phản nản gì, Vệ Ngọc Đào lần đầu tiên tới đây, nhìn cái gì cũng đều thấy mới mẻ.

“Dì, nơi này cao quá đi!” Vệ Ngọc Đào bò đến chỗ cửa sổ ngoài phòng khách, cửa kính dẫn ra ban công vẫn đóng cho nên Vệ Ngọc Đào không bò ra được, nhưng vẫn có thể liếc mắt nhìn náo nhiệt ở bên ngoài.

Truyện được đăng tại wattpad @dwlazp

La Thiển bước qua ôm hần lên, hôn hôn rồi nói: “Đào Đào có thích nơi này không?”

Vệ Ngọc Đào gật đầu.

Ngay trong ngày La Thiển liền mang La Diễm ra ngoài đi dạo, còn dẫn Vệ Ngọc Đào đến công viên gần đó chơi một lát.

Nghỉ tới hai người họ vừa xuống máy bay, có lẽ đã mệt nên một lát sau ba người liền trở về nghỉ ngơi.

Buổi tối, La Tuấn cũng tới đây, ba chị em đương nhiên náo nhiệt một phen.

Việc La Diễm cả ngày muốn hỏi cũng không dám hỏi, La Tuấn thuận miệng lên tiếng: “Sao lại không thấy anh rể vậy ạ?”

La Diễm cũng nhìn về phía La Thiển, La Thiển trừng La Tuấn một cái rồi nói: “Anh rể cái gì mà anh rể, còn chưa chắc đâu.”

La Tuấn giật mình: “Chưa chắc? Hai người chia tay?” Tháng trước vẫn còn tốt, dính nhau như keo sơn mà? Mới mấy ngày đã cãi nhau rồi sao?

“Hai đứa cãi nhau à?” La Diễm cũng mở miệng hỏi, tuy rằng cô chỉ gặp qua Đường Diễn một lần nhưng thật sự cảm thấy Đường Diễn rất ưu tú.

La Thiến thở dài nói: “Cũng không phải! Chỉ là có đôi khi chúng ta sẽ đột nhiên tìm được chân mệnh thiên nữ hoặc chân mệnh thiên tử của đời mình. Hai chúng em quá khác nhau, bọn họ nhà cao cửa rộng, vốn là chúng mất những người giống như em”

La Diễm nghĩ, có thể là đã bị gia đình cảm can. La Tuấn vẫn luôn cảm thấy anh rể nhà mình nhìn không đơn giản, đương nhiên cũng nghĩ đến cái này.

Có đôi khi, nói ra chính là một lời thành tâm. Ngày hôm sau, La Thiến liền nhận được một cuộc điện thoại.

La Thiến đã từng tưởng tượng ra vô số cách bản thân bị Đường Diễn vứt bỏ. Ví dụ như là Đường Diễn trực tiếp gọi điện thoại, thậm chí Lâm Phi tự mình tới cửa, hay là trên đường thấy hai người show ân ái.

Hoặc chỉ ít cũng như trong tiểu thuyết, Đường Diễn sau khi bao Lâm Phi liền để thư ký Kiều đi xử lý việc của nguyên chủ.

Nhưng La Thiến cảm thấy cô không giống nguyên chủ, Đường Diễn cũng sẽ không giống như trong tiểu thuyết. Cho nên khi bọn họ tách ra chắc cũng sẽ không giống nhau, thậm chí còn trịnh trọng hơn một chút.

Bất kể là loại nào, La Thiến cũng đều không nghĩ tới mẹ Đường sẽ tự tới gặp cô.

Mẹ Đường tên Hứa Y Nhân, tuy năm nay đã hơn năm mươi tuổi nhưng vẻ ngoài lại không khác gì bốn mươi, đoan trang hào phóng, trên mặt không có bất cứ biểu tình gì. Đáng về này thực sự vô cùng giống Đường Diễn.

“Cô là La Thiến phải không?” Mẹ Đường hỏi.

La Thiến lễ phép gật đầu: “Đúng vậy, thưa bác.”

Mẹ Đường lại hỏi: “Cô đang cùng Đường Diễn yêu nhau?”

La Thiến nhất thời không biết nên trả lời như thế nào, đành đáp lại: “Vẫn chưa chính thức xác định ạ!” Quan hệ của bọn họ thật ra vẫn chưa chính thức xác định, tình nhân hay tình lữ*, khác nhau chỉ một chữ mà khoảng cách lại như trời với đất.

*Tình lữ: người yêu

Mẹ Đường ừ một tiếng, nói: “Đường Diễn sau khi tốt nghiệp cao trung liền có chút nổi loạn. Chuyện của nó tôi cũng biết, vốn chỉ nghĩ trưởng thành là sẽ ổn thôi.”

La Thiến yên lặng, lời này cô phải trả lời như thế nào?

Mẹ Đường tiếp tục hỏi: “Cô có biết Thảm Bối Bối không?”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Chia Tay Hằng Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 70

Edit: Linh Nguyệt

La Thiến sững sờ, Thảm Bối Bối?

“Nó đã trở lại.” Mẹ Đường nói.

La Thiến ngây ngốc a một tiếng, hỏi: “Sớm như vậy mà đã trở lại rồi?” Dựa theo cốt truyện tiểu thuyết, ít nhất phải hai năm nữa "ánh trắng sáng" mới trở về.

Mẹ Đường cười cười: “Đúng vậy, trở về trước. Đường Diễn tự mình đi đón nó!” Mẹ Đường thực sự không muốn trong nhà lại có thêm một đứa con dâu giống như Bạch Nhụy.

La Thiến ngơ ngác nhìn mẹ Đường trong chốc lát, đột nhiên trả lời: “Con, con hiểu, con hiểu bác có ý tứ gì.”

Lúc này ngược lại là mẹ Đường ngoài ý muốn nhìn cô một cái, hỏi lại: “Cô đã hiểu?”

“Hiểu ạ hiểu ạ!” La Thiến gật đầu, nằng hất sâu một hơi. La Thiến may có thể mà!

Cô ngẩng đầu lộ ra một nụ cười sáng lạn hỏi mẹ Đường: “Đường tổng có biết bác tới đây không ạ?”

“Biết!” Mẹ Đường ngoài miệng nói thế nhưng trong lòng không khỏi nghĩ, cái này cứ xem như một lời nói dối có thiện ý đi?

Kỳ thật thì bất kể Đường Diễn có biết hay không, La Thiến đều đã hạ quyết tâm rồi. Cốt truyện thay đổi, hơn nữa Thảm Bối Bối đã trở lại. Dù có dựa theo cốt truyện nữa không thì sự việc kế tiếp cô cũng không thể đoán trước được.

Huống chi Đường Diễn một tuần liền không hề tới, đây chính là bằng chứng xác thực nhất. Cô thậm chí có chút hoài nghi, "ánh trăng sáng" trở về trước thời gian, nhất định sẽ không để Lâm Phi có cơ hội.

Đường Diễn cần hai năm mới có thể yêu Lâm Phi, nhưng Thẩm Bối Bối lại đem thời gian mấy năm nay chém rớt.

“Còn có, tôi hy vọng cô có thể rời khỏi kinh đô.” Mẹ Đường bất ngờ nói với La Thiển.

La Thiển nhú mày: “Vì sao ạ?”

Mẹ Đường đứng dậy, trên cao nhìn xuống nhìn La Thiển: “Tôi không muốn nhìn thấy cô!”

Một câu vô cùng đơn giản như vậy, đại biểu cho cái gì?

Chính là ngày hôm sau La Thiển được tổng tài mà triệu kiến, nói với cô rằng cô bị giải ước.

Bởi vì La Thiển lúc ký hợp đồng tiến vào là hợp đồng dành cho người mới, tuy rằng điều kiện hà khắc nhưng La Thiển cũng không có tôn trọng mà nhất nhất thực hiện theo.

Sau khi nổi cô lại chỉ nhận một ít thông cáo, nói thật, công ty từ trên người La Thiển không chiếm được chút tiện nghi nào.

Tiền vi phạm hợp đồng công ty phải trả là 300 vạn, La Thiển nhận.

***

“Chị Thiển, đã xảy chuyện gì vậy? Có cần liên hệ một chút với Đường tổng không?” Triệu Vũ Lâm hỏi.

“Không cần, đây chính là ý của Đường tổng.” La Thiển biết việc này quá nửa là chủ ý của mẹ Đường, cũng khẳng định là ý của Đường gia.

“Hà? Vì sao chứ?” Sau khi La Thiển quyết định chỉ nhận thông cáo, công ty đã sắp xếp để Triệu Vũ Lâm dẫn dắt thêm người mới. Lúc Triệu Vũ Lâm nhàn rỗi sẽ đi theo người mới, nửa tháng nay cơ bản đều không quá để ý tới chuyện của La Thiển và Đường Diễn.

Nhưng lần cuối cùng Triệu Vũ Lâm biết được thông tin của hai người thì quan hệ hai người vẫn rất tốt, sao lại đã nháo đến mức độ này?

“À, mối tình đầu của hần trở lại rồi.” La Thiển thuận miệng đáp.

“Vậy thì có chia tay thì cũng không đến mức này chứ!” Trong tình huống bình thường, chuyện chia tay đều sẽ do thư ký Kiều xử lý, phí chia tay đều vô cùng tốt cơ mà.

“Ai biết! Chắc là nhìn chị không vừa mắt!” La Thiển tỏ vẻ không sao cả mà nói. Như vậy cũng tốt, La Thiển có thể không cần lên lên tiếng huỷ hợp trước. Cô biết tiền vi phạm hợp đồng là trên dưới 400 vạn, ngay từ đầu đã chuẩn bị tốt chỗ tiền này, không nghĩ tới Đường gia làm như vậy, ngược lại còn giúp cô bỏ túi được thêm 300 vạn.

Giải trừ xong hợp đồng, La Thiển cùng Triệu Vũ Lâm hợp tác này đã gần một năm, không hẳn là vô cùng thành công nhưng cũng không xảy ra chuyện gì không thoải mái.

Nhờ La Thiển, Triệu Vũ Lâm chính thức bước vào hàng ngũ người đại diện, tự mình cũng có thể lấy tiền đề người.

“Chị Thiển, sau này chị có chuyện gì cần giúp đỡ có thể gọi điện cho em, em có thể giúp được thì nhất định sẽ giúp.” Triệu Vũ Lâm nói, cô có thể đi lên hàng ngũ người đại diện công lao của La Thiển không hề nhỏ, hơn nữa Triệu Vũ Lâm cảm thấy La Thiển rất tốt, cô cũng hy vọng La Thiển sau này sẽ được yên ổn.

Truyện được đăng tại wattpad @dwlazp

La Thiển xua xua tay: “Nói sau đi! Mấy hôm nữa có khả năng chị phải rời đi rồi.”

Hai người ở trước cửa công ty nói hai câu liền tách ra. Tối, La Thiển lấy lại Weibo, nhưng không có lập tức đăng bài nói rõ muốn lui khỏi giới giải trí.

Cô đầu tiên là nói với La Tuấn: “Chị cùng chị cả có khả năng phải về thành phố An Vũ, chiều nay chị gọi người tới thay khóa rồi. Chiếc chìa khóa này chị cho em, sau này em tốt nghiệp rồi có thể trực tiếp ở lại đây, không cần giao tiền thuê nhà, tự mình tìm công việc tốt mà làm. Học phí và phí sinh hoạt của em chị đều sẽ đúng giờ gửi vào thẻ, đi làm không cần quá tranh đua, chủ yếu là để tích lũy trưởng kinh nghiệm, tránh cho sau này ra ngoài xã hội lại không thích ứng được, nhưng trọng tâm vẫn phải đặt ở việc học.”

La Thiển thấy La Tuấn choáng váng, cười nói: “Làm sao? Chị không phải đang chỉ cho em việc sau này sao, chị cùng công ty đã huỷ hợp đồng rồi, sẽ rời khỏi kinh đô. Chị muốn tới thành phố An Vũ gây dựng sự nghiệp, sau này nếu ở kinh đô không tìm thấy công việc tốt hay công việc muốn làm thì về An Vũ tìm chị. An Vũ tuy chỉ là thành phố tuyến hai nhưng mấy năm nay phát triển cũng không tồi. Còn có! Ở trường nhất định phải chăm chỉ học tập, nếu em có thể thi đậu nghiên cứu sinh tiến sĩ gì đó thì càng tốt.”

“Chị, chị thật muốn đi ạ?” La Tuấn nhất thời không tiếp thu kịp. Hần thi đại học ở kinh đô cũng là vì La Thiển đang ở đây. Chị em hai người ở gần nhau, có gì thì còn giúp đỡ được, hiện giờ ngược lại lại chỉ có hần ở đây.

La Thiển vỗ vỗ La Tuấn đầu nói: “Trên đời này không có bữa tiệc nào không tàn! Chăm chỉ đọc sách đi.”

“Nhưng mà... Cũng không cần đi gấp như vậy chứ?” La Tuấn nói.

La Thiển ngẩng đầu nhìn trời, thật ra cô cũng muốn từ từ một chút, nhưng ai biết mẹ nó sẽ xảy ra chuyện gì? Hiện tại không những không phải tình nhân mà thậm chí còn giống như kẻ thù truyền kiếp...

“Em phải biết rằng, tình yêu đích thực của anh rẽ em đã trở lại rồi. Chị ngại là vương mắt anh ấy...” La Thiển vì để có tính thuyết phục lại nói thêm: “Chị nhìn cũng chẳng

mất, cho nên rời đi sớm một chút!”

“Hắn quả nhiên dám ngoại tình!” La Tuấn đột nhiên đứng lên.

La Thiển dè dặt ngồi xuống nói: “Không không không, chị cùng anh ấy đã kết hôn đâu, chỗ nào ngoại tình chứ?! Mới chỉ yêu đương thôi, hợp thì tới không hợp thì tan, hiện tại kết hôn ly hôn cũng chỉ tốn có mấy đồng tiền là giải quyết xong, nói gì đến yêu đương, đúng không?”

“Dù có như vậy thì cũng không thể bên này yêu một người, quay đầu lại có người khác! Coi chị là cái gì chứ?” La Tuấn cá giận.

Thế thân đó! La Thiển rất muốn đáp như vậy, nhưng vẫn đứng đắn ưu thương nói: “Trong lòng mỗi người đàn ông đều có một "ánh trăng sáng" như thế, sau này em đừng nên có bộ dáng này!”

La Tuấn tuy rằng không phục, nhưng hai người đã chia tay trong hoà bình, hắn chỉ có thể hỏi: “Lỡ sau này hắn tìm tới thì sao?” Ở trong lòng hắn, chị hắn là cực kỳ tốt, người đàn ông kia sớm hay muộn cũng sẽ hối hận.

La Thiển sững sờ, tìm tới?

“Không thể đâu, sao lại tìm tới chứ?” Nhưng cô ngẫm lại tình huống hiện tại, dằn dò nói: “Dù có tìm tới, cũng phải phân rõ giới hạn, có biết không?” Bằng không, ai biết được đám người kia sẽ làm ra cái gì? Mẹ Đường hôm qua nói mình phải rời đi, hôm nay tổng tài đã gọi cô giải trừ hợp đồng. Quyền thế to lớn là cái gì? Chính là như thế này đó!

La Tuấn nghĩ nghĩ, "anh rể hụt" máu lạnh như vậy, chắc sẽ không tìm tới đâu. Dù có tìm tới thì cũng không thể để hắn cùng chị mình ở bên nhau. Đúng, phân rõ giới hạn.

“Chị, chị định khi nào thì đi?”

“À, ngày sáu tháng sáu sẽ đi!” La Thiển nói.

La Tuấn sững sờ, hỏi: “Vì sao ạ?”

“Ha ha ha... Chị cả và Đào Đào đến đúng dịp Tết thiếu nhi, chúng ta ít nhất cũng phải để hai người chơi xong rồi mới đi có phải hay không?” La Thiển vẻ mặt vui vẻ rời đi.

La Tuấn lại lần nữa sững sờ: Có phải chị mình đã khôi phục tinh thần không?

Có khôi phục hay không La Tuấn không biết, dù sao chị có thể không thêm đề ý tốt nhất.

Lúc La Diễm biết được việc này thì thật sự ngạc nhiên: “Sao lại nói rời đi liền rời đi? Em đã mua nhà ở đây rồi!”

“À, mua một căn thì có tính là gì ạ? Sau này em còn mua mấy căn nữa cơ! Đúng rồi, việc này chị đừng nói với nhà mình, nếu bà nội bên kia biết nhất định sẽ đến gây sự!”

La Diễm gạt đầu: “Đương nhiên, chị nhất định sẽ không nói. Không phải, em nói mua mấy căn nữa là có ý tứ gì?”

La Thiển cậy việc La Diễm không biết gì về giới giải trí, bắt nạt cô nói: “Năm nay không phải em đã nổi tiếng sao? Kiếm lời không ít nên em quyết định trở lại An Vũ mua nhà rồi cho người ta thuê.”

An Vũ thật ra chính là quê nhà của La Thiển, một thành phố tuyến hai. Mấy năm gần đây kinh tế phát triển vượt bậc, giá nhà cũng là nổi danh cao thuộc top đầu cả nước, giá nhà cao thì tiền thuê nhà đương nhiên không hề rẻ.

La Diễm nghe mấy lời này La Thiển vẫn cảm thấy không ổn, không khỏi lo lắng nói: “Sao đột nhiên lại muốn mua nhà, hiện giờ giá nhà ở An Vũ hơn ba vạn một mét vuông, có nơi còn lên tận bốn vạn đấy!”

La Thiển cười nói: “Rẻ hơn ở kinh đô nhiều chị ạ! Hơn nữa em nghĩ kỹ rồi, em còn muốn mở một cửa hàng cơ, một quán cà phê. Chị sẽ làm trong tiệm, không cần đi ra ngoài tìm việc, Đào Đào trực tiếp đi học ở An Vũ luôn, trở về giúp nó làm thủ tục chuyển trường!”

La Diễm nghe La Thiển vẽ ra khối bánh lớn béo bở này nhất thời bị dọa sợ, không rõ La Thiển là sau khi thất tình bị kích thích hay là thực sự nghĩ như vậy?

Bởi vì việc này, La Tuấn xin nghỉ ở trường học, ba chị em dẫn Vệ Ngọc Đào đi chơi một vòng quanh kinh đô, La Thiển ngoại trừ quần áo thì mua khá nhiều các đồ khác, La Tuấn cuối tuần lại đây thì cái gì cũng không thiếu.

Chuyện này, ba người đồng loạt không ai nói với trong nhạc, thậm chí bao giờ La Thiển rời đi cũng không có thông báo cho ba La mẹ La.

Trước khi lên máy bay, La Thiển gửi tin nhắn cho Triệu Vũ Lâm: “Tiếp theo phiên em rồi.”

Triệu Vũ Lâm sững sờ, không kịp phản ứng lại đã thấy tin Weibo La Thiển vừa mới đăng: “Đã giải nghệ, xin đừng nhớ mong!”

Đừng nhớ mong cái em gái chị*! Không thể báo trước cho em một ngày à?

*Đây là một câu chửi tục

Trên mạng nhất thời nổi lên một trận phong ba bão táp, nhiệt độ hiện giờ của La Thiển là cái dạng gì chứ? Gần như là độ hồng của một nghệ sĩ tuyến ba đấy!

Hơn nữa, La Thiển không phải một trong một đêm nhảy lên tuyến ba, thời gian nổi tiếng của cô vô cùng từ từ, từng bước từng bước. Từ một người vô danh dần nổi lên từ《Thời Gian Vui Vẻ》rồi tới ảnh chụp ở tiệm bánh, sau đó là chụp tạp chí, quay quảng cáo, công bố tạp hình phim điện ảnh mới khiến nhiệt độ của cô cao dần lên như leo từng bước từng bước trên bậc thang.

Có thể nói nếu cứ theo phương thức như vậy, ngày La Thiên chính thức bước vào con đường tiểu hoa đán đang hot không còn xa. Weibo thường xuyên đăng ảnh chụp, tham gia không ít show, hiện giờ vẫn có người spam lại quảng cáo chocolate ngắm nhìn mỹ nhân của cô.

Có lẽ chỉ cần tham gia một show bạo hòa hay quay một bộ phim truyền hình là La Thiên có thể bước lên tuyến một, tuyến hai chứ chẳng đùa.

Nói cách khác, nếu La Thiên chịu khó phấn đấu một chút thì năm nay hoàn toàn có thể trở thành năm của cô! Nhưng cô lại từ khi năm mới bắt đầu, chậm rãi chậm rãi biến mất khỏi tầm nhìn của mọi người, chỉ là nhiệt độ của cô là không giảm. Một câu đã giải nghệ này không chỉ khiến cho không fans hoang mang mà còn khiến cho người qua đường nghi hoặc.

Có nhiệt độ, tin tức đương nhiên sẽ có giá trị.

Ngày mùng sáu tháng sáu, một câu này của La Thiên lên hot search, độ nổi không khác gì mấy tin tức về Lâu Tùng Nguyên. La Thiên chiếm ba vị trí trên hot search, mỗi cái đều ở thứ hạng cao.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Chia Tay Hằng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 71

Edit: Linh Nguyệt

"Cô muốn giải nghệ?" Lâu Tùng Nguyên là người đầu tiên nhấn tin hỏi.

"A!" La Thiên đáp.

"A cái gì mà a? Cô thật sự muốn giải nghệ? Làm sao vậy?"

"Tôi muốn trở về mở cửa hàng."

"..."

"Vây chúc cô làm ăn phát đạt..." Lâu Tùng Nguyên trong nháy mắt không biết nên đáp lại như thế nào, từ sau khi hai người hợp tác chụp tạp chí cũng coi như là đã kết giao, thành bạn bè.

"Cảm ơn!" La Thiên trả lời.

Lạc Thiên hay tin chậm hơn Lâu Tùng Nguyên một chút, nhấn tin tới: "Không thể nào! Em còn nghĩ lần sau chúng ta sẽ lại hợp tác cơ!"

"Đúng vậy đúng vậy!" La Thiên chen thêm cái mặt cười.

"Thật sự rời khỏi?"

"Anh trai à, ngay cả thông báo cũng phát rồi!"

"Chị đang ở đâu? Chúng ta hẹn gặp nhau rồi đàm đạo chút." Lạc Thiên khá nhạy bén, trực giác mách bảo hần sự việc này không đơn giản. Hai người bình thường quan hệ tốt, nói chuyện với nhau khá nhiều, Lạc Thiên cũng sớm đã biết rằng tâm tư của La Thiên không đặt trong giới giải trí, nhưng hần chưa từng nghe La Thiên nói sẽ lập tức rời đi.

"Chị mới vừa lên hot search, nếu ra ngoài thì lại có một cái hot search nữa. Hơn nữa máy bay sắp cất cánh rồi! 886*!"

*886 = 拜拜啦 - bài bài lā: Tạm biệt

"???"

"Chị đi đâu?" Lạc Thiên không kịp hỏi, La Thiên đã tắt máy.

Giang đạo cùng những người khác đều gửi lời hỏi thăm, nhưng La Thiên tạm thời không nhận được.

La Diễm nhìn La Thiên trả lời một loạt tin nhắn, hăm mộ nói: "Em quen không ít người lợi hại nha!"

La Thiên nói: "Vâng ạ! Năm ngoái sau khi quay xong《Thời Gian Vui Vẻ》em có kết giao thêm với không ít người. Người tốt thì quan hệ giữ mức tạm ổn. Người không tốt thì sau khi kết thúc công việc cũng không liên hệ nữa. Người tốt em đều sẽ add WeChat."

La Diễm tiếp tục hăm mộ nói: "Ai da! Thật ra em ở đây cũng không tồi, sinh hoạt thật tốt!"

La Thiên nhìn ra ngoài cửa sổ, nhàn nhạt mở miệng: "Cũng tạm ổn ạ!" Không giết người là không phạm pháp, đây đã trở thành "đạo lý" hiển nhiên trong tiểu thuyết, nhất là tiểu thuyết mấy năm trước, đều là cái giọng này.

Còn có nam chính không gì không làm được, khiến La Thiên buồn bực nữa là ngay cả nam hai, nam ba, nam tư... Nói chung là một đàn nam phụ đều là cao thủ võ lâm!

"Em nói cái gì?" La Diễm nhất thời cảm thấy hình như mình đã nghe lầm cái gì đó?

"Em nói là dù có tốt đến đâu cũng phải có cách sống đúng đắn!" La Thiển nói.

"À à, đương nhiên đương nhiên!" La Diễm cười cười.

***

Sự việc đến nước này, Đường Diễm không có khả năng không biết. Cho dù tin tức bị giấu như thế nào thì trên mạng nháo thành như vậy, thư ký Kiều lúc biết tin liền ngoi luôn, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì vậy?

"Đường tổng?" Thư ký Kiều gõ cửa.

Nhưng người mở cửa lại là Thẩm Bối Bối, cô nhú mày nhìn thư ký Kiều nói: "Làm sao vậy?"

"A..." Nói như thế nào bây giờ? Thông minh như thư ký Kiều cũng có chút cứng họng, fù sao thì cô cũng không biết Thẩm Bối Bối có địa vị thế nào đối với Đường tổng.

Thẩm Bối Bối đương nhiên cũng biết, nói với thư ký Kiều: "Đường Diễm đang làm việc, có chuyện gì thì để lát nữa nói."

Thư ký Kiều chỉ có thể đổi thành câu nói khác: "Hội nghị buổi chiều sắp bắt đầu rồi."

Thẩm Bối Bối hoài nghi nhìn cô, Đường Diễm cũng nghe thấy, nói với Thẩm Bối Bối: "Tôi đi họp trước."

Chờ Đường Diễm bước ra, thừa dịp đang chờ thang máy, hần mở miệng hỏi thư ký Kiều: "Chuyện gì?"

Thư ký Kiều nhấp môi nói: "La Thiển giải nghệ rồi!"

"Giải nghệ?" Đường Diễm nhú mày.

"Vâng, vừa mới thông báo trên Weibo." Thư ký Kiều nói.

Đường Diễm lạnh lùng nhìn cửa thang máy lúc này đã mở ra. La Thiển ở trước mặt hần vẫn luôn rất ngốc, chuyện lớn như vậy cô không có khả năng không thương lượng với hần, đặc biệt gần đây, Đường Diễm tự nhận là quan hệ với La Thiển đã gần hơn một bước.

Chỉ là, gần đây hần quả thật sơ sót. Đường Diễm nghĩ người cảm điện thoại, một tuần trước hần bởi vì việc riêng mà không liên hệ với cô. Lúc gọi cho La Thiển thì đều không kết nối được, ban đầu hần nghĩ La Thiển chắc đang bận, hiện tại lại hơi nghi ngờ, chẳng lẽ cô nhóc này đã... kéo hần vào blacklist đấy chứ?

Đường Diễm nghĩ như vậy cũng là có nguyên nhân. Sau khi hần phát hiện không thể gọi được cho cô đã thử gọi nhiều lúc khác nhau, đều không thể kết nối.

Hần nghĩ, liệu có phải do hần không liên hệ với cô, cho nên cô cố ý không tiếp điện thoại?

La Thiển, có phải đang tức giận hay không?

Đường Diễm như đi vào cõi mộng, thư ký Kiều ở phía sau nhìn, nhất thời cũng có chút không nói nên lời.

"Tháng này đã gửi tiền cho cô ấy chưa?" Đường Diễm biết tình nhân của mình mỗi tháng đều sẽ được thư ký Kiều gửi chút tiền coi như là để tiêu vặt, nếu có người không cần khoản tiền này, thư ký Kiều sẽ dùng phương thức khác để thay thế.

"Đã gửi rồi ạ!" Thư ký Kiều nói.

Đã gửi rồi? Vậy sao cô vẫn không nhận điện thoại?

Kỳ thật việc này La Thiển không hề nghĩ tới, cô sớm đã quen với việc đều đặn cứ mừng một hàng tháng có một khoản tiền gửi tới, nhất thời không nghĩ tới đây là tiền lương của tháng sáu.

***

An Võ chỉ có một sân bay cách trung tâm thành phố một tiếng rưỡi đi xe.

La Thiển và La Diễm ba giờ chiều đến nơi, gọi taxi từ sân bay đến trung tâm thành phố An Võ, lộ trình khá xa. Không giống ở kinh đô ngồi xe tính giờ, xe ở đây đều là xe thuê, La Thiển tuy tiết kiệm tiền nhưng những lúc cần thiết thì vẫn chấp nhận bỏ ra được.

Một chiếc xe tốn 260 tệ, đi được đến bất cứ đâu ở thành phố An Võ.

La Thiển vẫn chưa xác định được nơi đến nên đã chọn một khách sạn tốt mà giá cả không quá đắt để ở tạm.

Ba người đặt một phòng tiêu chuẩn. La Thiển định là sẽ thuê nhà trước, những việc còn lại từ từ sắp xếp sau. La Diễm thấy La Thiển bận rộn như vậy, sắp xếp tốt cho Vệ Ngọc Đào ở nhà trẻ xong liền quay lại giúp La Thiển.

Truyện được đăng tại wattpad @dwlapz

Đường Diễm vốn định tan tằm sớm một chút nhưng Thẩm Bối Bối lại hẹn bạn bè mở tiệc mừng, hần chỉ có thể cùng bọn họ chơi một đêm.

Ngày hôm sau lúc tỉnh lại đã gần mười hai giờ. Tối qua là thư ký Kiều tới đón hần, đưa hần trở về căn nhà ở trung tâm thành phố.

Nhà này hấn ở đã gần hai tuần nhưng nó vẫn như cũ không chút hơi người.

Đường Diễn có chút không biết phải làm sao, cứ cảm thấy có một số việc đã không thể kiểm soát nữa. Hấn gọi cho thư ký Kiều hỏi: "Hôm qua là tôi gọi điện báo cô tới sao?"

Thư ký Kiều đáp: "Đúng vậy, lúc đó anh hơi say, gọi điện báo tôi tới đón."

Đường Diễn ừ một tiếng, nghĩ nghĩ rồi nói: "Hôm nay tôi tạm thời sẽ không qua công ty, cô không cần nói với người khác."

Đường Diễn hoài nghi hành tung gần đây của mình vẫn luôn bị theo dõi. Nhân dịp thời gian hiện tại, hấn dứt khoát đứng dậy rửa mặt thay quần áo, ra ngoài.

Hấn trực tiếp lái xe đến tiểu khu của La Thiển. Căn hộ của cô ở tầng khá cao, lúc đó hấn chỉ tùy ý mua, không những gần khu thương nghiệp mà từ cửa sổ nhìn ra còn thấy được cảnh phồn hoa đô thị.

Hấn nhớ rõ lần đầu tiên gặp La Thiển, cô lúc ấy mới chỉ là một nghệ sĩ nhỏ ở tuyến mười tám, thậm chí còn không được tính là vai diễn quần chúng. Bởi vì lớn lên đẹp nên ký được hợp đồng với công ty, theo một người đại diện mà trong tay người đó cũng có không ít người mới, khoảng mười đến hai mươi gì đó.

Việc này Đường Diễn đương nhiên là nghe thư ký Kiều nói. Chỉ là sau khi quan hệ với La Thiển gần hơn một bước, hấn ngẫu nhiên cũng sẽ hồi tưởng lại những việc này.

Nhưng Đường Diễn thực sự cũng không thích La Thiển khi đó, hấn chỉ nhưng nhớ bóng lưng kia. Bởi vì quá giống người nợ nên hấn mới để thư ký Kiều chú ý tới cô.

Lúc ấy nhà này vẫn nhà mới, hấn mang La Thiển tới đây ở. Nhà của bản thân hấn bình thường sẽ không dẫn người trở về.

Đó là nơi hấn nghỉ ngơi, phần lớn thời gian cũng đều là ngủ ở đó. Chỉ có những thời điểm yêu cầu hấn mới đến chỗ La Thiển. Khi đó, nơi này đối với hấn là vô cùng xa lạ.

Năm ngoái hấn lại ở đó nhiều hơn, ngược lại là căn nhà của mình ban đầu lại ít khi trở về.

Nhất thời, trong lòng có chút cảm giác khó nói nên lời. Vị trí địa lý linh tinh đều giống nhau nhưng nhà này của cô không chỉ nhỏ mà trang hoàng còn không bằng bên kia của hấn. Hai tuần nay bởi vì một chút việc không thể tới đây, nhưng trong lòng hấn thực sự có chút nhớ cô.

Nghĩ đến đây, Đường Diễn vừa hay tới trước cửa căn hộ của La Thiển, hấn thoáng liếc qua liền phát hiện khóa nhà đã thay đổi.

Đường Diễn lần đầu tiên gặp phải tình huống này, về mặt đại ra mà ấn chuông cửa.

Cửa vẫn luôn không mở, giống như bên trong không hề có người. Đường Diễn nhủ chặt mày cũng không che dấu được sự thật bản thân có chút hoảng hốt. Đứng lúc này, chủ nhà đối diện nhà La Thiển trở về.

Đường Diễn nhấp môi vài cái mới gian nan mở miệng gọi được người kia, hỏi: "Chào anh, chủ nhà này bây giờ không ở đây sao?"

Người nợ sững sốt, nhìn Đường Diễn nói: "Hấn không hay tới đây, hôm qua lúc đi thời còn nói với tôi đôi ba câu, hấn bình thường đều ở trường học, hấn sẽ ít khi qua đây."

"Trường học?" Đường Diễn sững sốt, nói: "Cô ấy*... không phải học sinh!"

*Trong tiếng Trung chỉ có hai ngôi là "wo" và "ni" dùng ở mọi trường hợp chỉ cả nam lẫn nữ nên lúc này dù người kia dùng "hấn" nhưng Đường Diễn vẫn nghĩ là "cô"

Người nợ lại sững sốt: "A?" Hấn nghĩ nghĩ rồi nói: "À, anh đang nói chủ nhà trước sao? Hình như là một mình tỉnh đúng không? Ngày hôm qua vừa đẩy hành lý rồi đi rồi." Nói xong liền chỉ chỉ thang máy: "Đi cùng còn có một người phụ nữ cùng một đứa bé nữa! Lớn lên cũng khá xinh đẹp, chỉ là lúc đi đường chân lại khập khiễng."

Đường Diễn lúc này mới thật sự sững sốt, về mặt đại ra, đẩy hành lý? Đi đâu? Khập khiễng? Chắc là La Diễm tới, vì sao cô ấy tới mà La Thiển lại không nói gì cho hấn biết? Hấn có thể cùng cô đi đón người mà?

Đường Diễn từ tiểu khu đi ra, lại gọi điện cho thư ký Kiều nói buổi chiều hấn cũng không tới. Thư ký Kiều dường như đã sớm đoán được, vâng một tiếng.

Đường Diễn là cùng La Thiển đưa La Tuấn đi, đương nhiên biết trường học của hấn ở chỗ nào, một đường lái xe qua.

La Tuấn lúc này say sưa ghi chép. Hai ngày nay hấn không tới tới, bỏ lỡ không ít chương trình học. May mà hấn quan hệ không tồi, vừa mở miệng đã lập tức mượn được vở chép của bạn học. La Tuấn cũng suy xét vấn đề có nên thi lên thạc sĩ hay không, gần đây làm công kiếm được không ít tiền, đã có thể tự lo học phí kỳ sau của bản thân.

Sau khi thi lên thạc sĩ cũng hoàn toàn có thể vừa học vừa làm việc, không cần La Thiển gửi tiền. Nhưng trường học khác nhau dạy học kỳ thật lại giống nhau, mọi người sau khi tiến vào cũng đều lấy việc chơi làm chủ.

Hiện giờ hấn học ngành thiết kế, thuận lợi tốt nghiệp được hay không cũng là một vấn đề chứ đừng nói đến việc thi lên thạc sĩ. Nhưng năm nay mới là năm nhất, La Tuấn vẫn có thể chậm rãi suy xét kỹ. Trẻ con nhà nghèo thường hiểu chuyện sớm, đặc biệt tình trạng gia đình La Tuấn càng không tốt, nuôi hấn ăn học đã tốn kém không ít tiền của, cũng lúc là nỗ lực mấy năm của cả nhà.

"La Tuấn, có người tìm." Bạn học đứng ở cửa hô với vào.

La Tuấn ngẩng đầu, thấy ở cửa có không ít người vây xem, kỳ quái hỏi: "A, tới đây tới đây! Ai thế?"

"Nói là anh rể cậu!" Người nợ đứng ở cửa nói, nhất thời, ánh mắt của mọi người trong lớp đều nhìn về phía La Tuấn.

"A, thì ra là anh rể!" Có bạn học quan hệ cùng La Tuấn tương đối còn nhanh chóng chạy tới cửa, "Tôi đến nhìn thử xem!"

"Nói bậy gì đó? Tôi không có anh rề!" La Tuấn tức giận đứng dậy. Được lắm, hẳn thật đúng là dám đến!

Bạn học kia nhìn thấy người đứng ngoài cửa đứng lìen ngây dại, còn quay đầu lại nói với La Tuấn: "Anh rề tốt như vậy mà cứ giấu. Vừa nhìn liền biết là người đứng đắn rồi!"

La Tuấn lão đảo, trừng mắt nhìn người nọ một cái: "Cái gì gọi là người đứng đắn! Tôi thấy hẳn rất không đứng đắn thì có."

Người nọ ha ha cười to, La Tuấn lại trừng mắt nhìn người nọ, đi ra ngoài.

Đường Diễn quả nhiên đứng ở hành lang, lúc này đang đưa lưng về phía phòng học, về mặt mê man nhìn ra bên ngoài. Hắn nghe được tiếng La Tuấn tới gần liền quay lại, La Tuấn liếc nhìn xung quanh một cái rồi nói: "Qua bên này nói."

La Tuấn dẫn Đường Diễn tới một cái sân thể dục nhỏ, nơi này không có học sinh, còn có ghế dựa dưới bóng cây. La Tuấn mang theo Đường Diễn đến đó, về mặt lạnh nhạt hỏi: "Anh tới đây làm gì?" Sau đó nghĩ nghĩ, hiểu ra: "Có phải muốn đòi lại điện thoại hay không?" Nói xong liền vươn tay muốn lấy điện thoại trong túi quần đưa cho Đường Diễn.

Đường Diễn nhũn mảy ngăn cản động tác của La Tuấn, hỏi: "Chị gái cậu đâu?"

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Chia Tay Hằng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 72

Edit: Linh Nguyệt

"Ha!" La Tuấn về mặt không thể tưởng tượng được nhìn về phía Đường Diễn nói: "Quá không biết xấu hổ rồi, mới chia tay mấy ngày đã tìm tới đây rồi? Tôi nói cho anh biết, chị của tôi đã từ bỏ anh rồi, sẽ không quay lại đâu."

Đường Diễn về mặt lạnh nhạt nghe xong, sau đó hỏi: "Chia tay lúc nào?"

La Tuấn: "... " Loại vấn đề này vì sao đương sự lại đi hỏi hắn?

"Sao tôi biết được? Tóm lại là chị của tôi nói anh đã tìm được tình yêu đích thực, không cần chị ấy nữa. Chị tôi mới sẽ không quán lấy anh, anh yên tâm." La Tuấn giận dữ nói.

Đường Diễn vẫn như cũ về mặt lạnh nhạt, nhưng hai mắt rõ ràng lộ ra mờ mịt: "Tôi không có cùng cô ấy chia tay."

La Tuấn mở to mắt, hắn lớn lên vốn giống La Thiên, biểu tình này lại càng giống hơn. Hắn lớn tiếng nói: "Anh còn dám muốn bắt cá hai tay? Hoá ra anh rề "hự" của tôi lại là loại người này."

"Anh rề "hự"?" Đường Diễn sững sốt, sửa lại cho đúng nói: "Là anh rề tương lai!" Đường Diễn cảm thấy oan uổng cực kỳ, rõ ràng là không có chia tay mà! Vì sao chia tay mà hắn lại không biết chứ?

La Tuấn: "... "

Hắn lại nhìn Đường Diễn, nói: "Tôi không biết, cái kia... Dù sao thì chị tôi nói anh bên ngoài có người khác. Tôi tin chị mình, nếu anh đã có bạn gái mới rồi thì không cần lại đến tìm chị tôi nữa."

Hắn thấy Đường Diễn như vậy, cũng có chút khó xử, sau đó nói: "Cái kia, điện thoại này tôi trả cho anh, về sau chúng ta không cần gặp lại... A! Anh rề "hự", điện thoại này!" La Tuấn ở phía sau đuôi theo nhưng Đường Diễn căn bản không để ý, trực tiếp rời đi.

La Tuấn: "Điện thoại... Còn muốn hay không hả?" La Tuấn kỳ quái mà nhìn bóng dáng hắn. Đáng vẻ thất hồn lạc phách của anh rề "hự" này, nhìn cũng rất đáng thương, không biết hai người có phải có hiểu lầm gì hay không, nhưng chị đã nói như vậy rồi mà...

La Tuấn nắm chặt tay, mảy phải tin tưởng chị mảy chứ!

Đường Diễn trở về công ty, phân phó thư ký Kiều đi điều tra hành trình của La Thiên, sau đó bảo cô ấy gọi điện cho La Thiên.

La Thiên quả nhiên đã kéo Đường Diễn vào blacklist, thư ký Kiều gọi tới cô không chỉ lập tức nhận mà còn cười ha ha nói: "Tôi biết ngay cô sẽ gọi tới mà, có phải gửi tiền gửi thành quen rồi không? Tháng này cô vẫn gửi tiền cho tôi này!"

Thư ký Kiều: "... " Tâm tình có chút phức tạp.

Đường Diễn: "... " Thư ký Kiều lúc gọi có mở loa ngoài, cô nói gì hắn cũng nghe thấy, có chút khó chịu, cô còn cười thành tiếng sao?

"Sáng nay tôi đã gửi trả lại cô rồi. Tôi chính là người có đạo đức nghề nghiệp, tháng trước đã tách ra rồi, tháng này tôi sẽ không nhận tiền! Chắc là tôi vừa mới gửi, ngân hàng chưa kịp báo cho cô, cô ráng chờ một chút ha! Chị, chờ em với! Tôi còn có việc, nói sau nhé!" La Thiên nói xong liền lưu loát cúp máy.

Kiều bí thư: "... " Một câu cũng không kịp nói.

Đường Diễn: “...” Cảm giác tâm trạng cô rất tốt.

Thông qua lời La Thiên nói, Đường Diễn ít nhiều đã hiểu rõ, nhưng hấn vẫn quay đầu nhìn thư ký Kiều: “Tháng trước đã tách ra?”

Thư ký Kiều: “...” Cũng không trách người ta được, yêu đương mà, rõ ràng đây chính là ý muốn chia tay!

“Tôi không nghe thấy.” Thư ký Kiều nói.

Đường Diễn đồng tình gật đầu: “Tôi cũng vậy!”

Thư ký Kiều: “...”

***

Ngày hôm sau, Đường Diễn liền nhận được điện thoại của mẹ Đường muốn hấn hôm nay về nhà một chuyến.

Đường Diễn liền cùng thư ký Kiều nói hôm nay không đi công ty, thư ký Kiều nhận lệnh liền lưu loát dời cuộc họp sau đó chuyển sang ngày khác.

Đường Diễn lẻ loi một mình về nhà, có chút ngoài ý khi thấy không chỉ mẹ Đường cùng cha Đường ở nhà mà ngay cả Đường Hình và Bạch Nhụy cũng ở đó.

Đường Hình quay đầu nhìn về phía Đường Diễn, tuy rằng mặt không biểu tình nhưng rõ cuộc vẫn là anh em song sinh, lại còn lớn lên cùng nhau, Đường Diễn vẫn hiểu được ánh mắt này của Đường Hình là ý tứ bị hấn liên lụy.

Đường Diễn: “...”

“Đã trở lại? Ngồi đi!” Mẹ Đường nhìn Đường Diễn nói.

Đường Diễn đi qua ngồi xuống, hấn vừa ngồi xuống, bả vai Bạch Nhụy liền bắt đầu run rẩy.

Đường Diễn: “...”

Nhà bọn họ rất ít cùng nhau ở một chỗ, lần đầu tiên cả nhà ở cùng nhau, Bạch Nhụy cũng là có cái phản ứng này. Lúc ấy hấn còn tò mò lên đi hỏi Đường Hình: Anh, sao ở trên bàn cơm chị dâu vẫn luôn nhin cười thế?

Đường Hình lúc đó vô cùng oán niệm, sâu kín nói: Chị dâu chú nói cảm thấy ở trên bàn cơm có bốn người đều là anh.

Sau thành thói quen, Bạch Nhụy cũng không cười nữa. Nay đột nhiên lại tề tựu, Bạch Nhụy chắc là đã lâu không gặp, đột nhiên thấy liền bị điểm trúng huyết cười!

Nhưng Đường Diễn lại đột nhiên nghĩ, chị dâu Bạch Nhụy còn xem như rụt rè, biết trong nhà không thích mình liền cố gắng yên tĩnh. Về sau nếu La Thiên tới nhà hấn, nhìn thấy một nhà bốn người bọn họ sẽ có phản ứng gì?

Đường Diễn cũng có chút ủy khuất, nhà bọn họ bốn người từ nhỏ đều là mặt than không biểu cảm. Ba mẹ đối với hai anh em đều là một biểu tình ngàn năm không đổi, dần dà hấn cùng anh trai cũng biến thành như vậy. Bởi vì cái này mà ba mẹ hấn bị ông bà hai nhà gọi tới hung hăng giáo huấn một trận. Nhưng tính tình hai anh em cũng đã dưỡng thành, không cảm thấy trong nhà có cái gì không đúng.

“Sao không nói lời nào?” Sau khi đi giúp việc bụng đồ ăn lên, mẹ Đường nhìn Đường Diễn hỏi.

Đường Diễn hoàn hồn, nhìn mẹ Đường, mở miệng hỏi suy đoán của mình: “Mẹ đã gặp La Thiên?”

Mẹ Đường gật đầu, Đường Diễn tiếp tục hỏi: “Mẹ bắt cô ấy rời đi?”

“Không có, là chính cô ta nói mình phải rời khỏi.” Mẹ Đường cảm thấy La Thiên thật thức thời, ít ra bà không cần mở miệng La Thiên đã tự đồng ý cùng Đường Diễn tách ra, nhanh đến nỗi tiền trong ví bà mang theo để “đàm phán” cũng không kịp lấy ra. Đường nhiên, tuy rằng muốn rời đi là bà yêu cầu, nhưng mẹ Đường cảm thấy đây vẫn có thể coi là một lời nói đối thiện ý.

Đường Diễn nhủ mảy: “Mẹ, chuyện này mẹ nhúng tay làm gì?”

Ba Đường yên tĩnh ăn cơm của bản thân, mẹ Đường lại nhủ mảy nói: “Làm sao? Tôi đi xem bạn gái của con trai mình cũng không được à?”

Đường Diễn nhìn bà một cái, nhàn nhạt nói: “Đó là vợ con.”

“Khụ khụ...” Ba Đường tựa hồ bị sặc, ho hai tiếng, lấy ly nước ở cạnh bên bình tĩnh uống.

Mẹ Đường nhìn ông một cái, sau đó quay đầu nhìn Đường Diễn: “Con còn chuẩn bị cưới cô ta?”

Đường Diễn mê man một chút, nói: “Con không biết.” Hấn chỉ vẫn chưa nghĩ tới sẽ tách ra, bọn họ cùng nhau trải qua một năm, còn nói năm sau sẽ tiếp tục như thế, ước định Lễ Tình Nhân lại đi xem pháo hoa, cùng cô mừng sinh nhật. Chính là...

Mẹ Đường hít sâu một hơi, sau đó nói: “Thế Bối Bối thì sao?”

“Bọn con đã chia tay rồi.” Đường Diễn không muốn nói đến chuyện Thẩm Bối Bối, việc hấn hiện giờ quan tâm chính là rõ cuộc mẹ hấn đã nói gì với La Thiên.

“Nó đã trở lại!” Mẹ Đường nói. Bà một chút cũng không muốn trong nhà lại có thêm một đứa con dâu như Bạch Nhụy! Nghĩ mà xem, một gia tộc lớn như nhà bọn họ mà dâu cả lại nhìn giống một người phụ nữ phong trần, cả người từ trên xuống dưới đều là dụ hoặc, cũng chỉ có con trai cả của bà là cảm thấy vợ hấn chỗ nào cũng đều đáng yêu.

Thật vất vả và con trai út mới mang về một tiểu thư thuộc dòng dõi thư hương thế gia, bà cũng chồng còn bắt tay chúc mừng, ai ngờ dùng một cái, chúng nó lại chia tay.

Lúc ấy sau khi Đường Diễn trở về, thất hồn lạc phách ở lý trong phòng một tháng, sau đó liền thu dọn hành lý xuất ngoại. Ba Đường ngăn không ngăn được, cản không cản được, sau lại ngậm lại, dù sao hấn sớm muộn gì cũng sẽ phải kế thừa công ty, đi rèn luyện chút cũng tốt.

Đường Diễn rời đi như vậy, Thẩm Bối Bối liền trở thành điều cấm kỵ, trong nhà không ai dám hỏi lý do.

Hiện giờ Thẩm Bối Bối đã trở lại, ba Đường cũng nhìn ra con mình nhiều năm như vậy vẫn luôn không quên người ta. Nhưng nó đối với cô gái tên La Thiên đúng thật là quá mức phóng túng, mẹ Đường sợ hấn giống anh mình, không nói không rằng trực tiếp đem giấy hôn thú ném tới trước mặt bọn họ.

“Cô ấy trở về đâu có chuyện gì liên quan tới con? Cô ấy muốn đi thì đi, muốn về thì về, con còn phải chờ cô ấy sao?” Đường Diễn nhún mày.

Lời này Đường Diễn nói có chút trái lương tâm, Thẩm Bối Bối trở về không phải hoàn toàn không ảnh hưởng đến hấn. Nếu không có ảnh hưởng, hấn sẽ không ở suốt một tuần trốn tránh, ai cũng không gặp.

Hấn không nghĩ tới Thẩm Bối Bối sẽ trở về, thậm chí còn dám ở sân bay gọi hấn tới đón.

Ngày đó Đường Diễn lập tức luống cuống, gọi điện cho La Thiên cũng không thể nào nói nên lời. Thẩm Bối Bối chẳng những đã trở lại mà còn tới tìm hấn, khiến hấn vắng vẻ cô một tuần. Cuối cùng, hai người liền trở về quan hệ bạn bè, Thẩm Bối Bối thường thường lại tới công ty tìm hấn.

Một tuần đầu tiên kia, Đường Diễn điều chỉnh tâm thái của bản thân, người mình nhớ mấy năm người đột nhiên trở về, vô số thanh âm trong mộng đều đột nhiên quanh quẩn bên tai.

Đường Diễn lúc đó mỗi ngày như mộng du đến công ty, sau đó lại mộng du trở về nhà. Hấn mất một tuần để thiết lập lại trạng thái của bản thân, phát hiện kỳ thật Thẩm Bối Bối đã chỉ còn là Thẩm Bối Bối trong trí nhớ của hấn.

Truyện được đăng tại wattpad @dwlapz

Hấn gặp cô, nhìn cô, chỉ cảm thấy như bãi bể nương dâu. Hiện giờ cô đã không phải cô trong trí nhớ của hấn, hấn cũng không phải hấn trong trí nhớ của cô, bọn họ tách ra không phải một năm hai năm, mà là mười hai năm.

Cô đã không phải là một cô bé, hấn cũng đã không phải một cậu bé. Thanh xuân ngây ngô đã qua đi, hấn đã trải qua cảm giác đau đến chết lặng khi hai người tách ra, cô độc đi tha hương, to vương khắp chốn.

Hấn ngây ngốc đi tìm cô, cho dù chỉ là bóng dáng cô cũng cảm thấy thỏa mãn. Hấn ngây ngốc cho rằng, ngày cô trở về bản thân sẽ mừng rỡ như điên.

Nhưng khi ngày đó thực sự đến hấn mới phát hiện tất cả đã thay đổi, có tức giận, nhưng chỉ là trong phút chốc kích động nhất thời. Mọi người đều là người trưởng thành rồi, ngồi xuống nói chuyện rõ ràng là được.

Đường Diễn hỏi Thẩm Bối Bối vì sao đột nhiên rời đi. Thẩm Bối Bối không trả lời, Đường Diễn cũng không truy hỏi. Yêu đương là chuyện của hai người, cô lựa chọn rồi đi, hấn cũng chỉ có thể tiếp nhận.

Thẩm Bối Bối hỏi hai người còn có thể làm bạn không, Đường Diễn gật đầu.

Một tuần sau khi Thẩm Bối Bối trở về, bọn họ trở thành bạn bè. Sau đó Đường Diễn phát hiện hai tuần này, lúc hấn muốn tìm La Thiên thì một là cô, hai là mẹ hấn, sẽ gọi điện tìm hấn.

Hấn sớm nên phát hiện ra vấn đề này.

Mẹ Đường nhún mày nhìn Đường Diễn, trong lòng nhỏ máu, Đường gia đây là đã tạo cái nghiệt gì hả? Con dâu út lại là một nghệ sĩ. Lúc này bà thực sự không biết, rốt cuộc là con dâu cả có vấn đề lớn hơn hay là con dâu út có vấn đề lớn hơn nữa.

“Hai đứa khi nào mới chịu sinh con hả?” Mẹ Đường bị Đường Diễn làm cho tức nghẹn ở họng không nuốt xuống được liền quay sang trút vào Đường Hinh.

Đường Hinh u oán liếc Đường Diễn một cái nói: “Vẫn chưa có ạ!”

Mẹ Đường không vui vẻ nói: “Sao lại nhiều năm như vậy vẫn chưa có chứ? Đã đi bệnh viện kiểm tra chưa?”

Đường Hinh như cũ mặt không biểu cảm ngữ điệu bình tĩnh nói: “Muốn chọn ngày lành tháng tốt.”

Mẹ Đường: “...” Dù sao thì con trai cả vẫn luôn đều như vậy, mẹ Đường tự an ủi mình một chút, nhìn sang thấy ba Đường đã ăn uống no đủ, còn đang nhàn nhã dùng trà.

Nhất thời, tâm trạng mẹ Đường càng thêm buồn bực, nói đến cùng, vì sao ba Đường có thể thờ ơ như vậy?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Chia Tay Hằng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 73

Edit: Linh Nguyệt

“Ông mau nói hai câu đi!” Mẹ Đường chuyển đối tượng sang ba Đường.

Ba Đường nhàn nhạt liếc nhìn bà một cái, sau đó ánh mắt rất có uy nghiêm đảo qua Đường Diễn và Đường Hình, mở miệng nói: “Hai đứa nhường mẹ chút đi!”

“Không, tôi không phải có ý này.” Mẹ Đường nói: “Đối với đứa con dâu mà thẳng út sắp mang về ông không có ý kiến gì sao?” Ví dụ như rất không vừa lòng chẳng hạn, vậy nói con ông hai ba câu gì đó đi!

Đường phụ tự hỏi trong chốc lát mới đáp: “Không phải là vẫn chưa kết hôn sao?”

Kết hôn thì đã không kịp rồi!!!

Ba Đường tiếp tục nói: “Đường Diễn tính tình biết chừng mực, nó không nhất định liền sẽ chọn cô gái kia.”

Đường Diễn lạnh lùng cười: “Đúng vậy, chọn người không tốt hơn nữa à!”

Đường Hình nói tiếp: “Vậy thật tốt quá.” Mẹ nó thế là không cần nhìn chăm chăm vợ hán nữa, quá tốt!

Đường Diễn: “...”

Một nhà năm người ăn không quá thoải mái, đều là lung tung hai ba miếng rồi thôi. Bạch Nhụy vô cùng hiểu chuyện đứng dậy nói: “Mẹ, con đi thu dọn.”

Cô cười nói với mẹ Đường, vẻ mặt tươi cười lộ lầy, nhưng hai mắt lại giống như muốn câu hồn người.

Mẹ Đường yên lặng nuốt xuống ngụm máu, nói: “Để giúp việc dọn là được!”

Đường Hình kéo qua vợ mình nói: “Không có việc gì, chúng ta tới phòng khách.”

Lúc Thẩm Bối Bối tới, năm người đã yên vị tại phòng khách, mẹ Đường nhìn thấy Thẩm Bối Bối còn vô cùng u oán. Cô xem cô kia, nếu như cô không rời đi thì chính là con dâu Đường gia thôi, nhìn ý của con trai tôi đây là không tính toán muốn nói lại tình xưa mà! Không hề giống những gì cô nói.

Thẩm Bối Bối dĩ nhiên không nhìn ra ý tứ trong ánh mắt mẹ Đường, dù sao thì dưới mắt nhìn của cô, mẹ Đường vẫn luôn là mặt không biểu cảm, đương nhiên, những người khác ở Đường gia cũng đều là mặt không biểu cảm.

“Bác gái.” Thẩm Bối Bối goin một tiếng, sau đó lần lượt chào hỏi những người khác.

Đường Diễn nhìn cô, nhú mày hỏi: “Sao em lại tới đây?”

Thẩm Bối Bối cười: “Bác gái muốn em cùng bác đi dạo phố!”

Đường Diễn liếc nhìn mẹ Đường một cái, nói: “Mẹ cứ dạo đi! Con đi trước.”

“Đi đâu?” Mẹ Đường hỏi.

Đường Diễn sờ sờ cằm, nghĩ tới La Thiên, sau đó nói: “Con vừa mới qua sinh nhật, năm nay ba mươi.”

Mẹ Đường: “...” Ý gì đây? Ba mươi tuổi là không thể hỏi có phải hay không?

***

La Thiên quan sát mấy ngày, giá nhà ở An Võ hoàn toàn ở trong phạm vi La Thiên có thể tiếp thu.

Một căn hộ ở Ích Khu Hồng Quảng dao động khoảng trên dưới ba trăm vạn. Những nhà ở đây đều là second-hand, đã trang trí đầy đủ. La Thiên muốn mua nhà rồi cho thuê, không muốn phải tốn thêm một khoản để trang trí lại. Một căn có khoảng một trăm mét vuông, ba phòng một sảnh, phù hợp cho gia đình nhiều người.

Nhà dành cho người sống độc thân cũng có, khoảng một trăm vạn là có thể mua được, bài trí đơn giản, có một số nội thất còn gần như mới hoàn toàn.

La Thiên nhìn trúng chỗ này, là nơi mấy năm gần đây mới phát triển. Lúc La Thiên còn học tiểu học đã tới đó một lần, còn hoang vắng hơn cả ở huyện.

Nhưng mấy năm gần đây thành phố An Võ phát triển mạnh, thôn bọn họ còn phát triển hướng chi là nơi này. Nghe nói còn không ngừng mở rộng xây dựng thêm khu vực mới ở bên ngoài, không ngừng mở rộng phạm vi thành thị. Chỗ này cũng ở trong phạm vi thành phố, chưa phát triển nên lập tức liền được quy hoạch lại. Nếu biết trước, mua sớm nhà ở đây thì có lẽ đã rẻ hơn rất nhiều, La Thiên hiện giờ tốn ba trăm vạn để mua một căn nhà trong khi lúc đó chỉ cần bảy, tám mươi vạn là đã mua được rồi.

Hiện giờ, nơi đây đã một mảng phồn vinh, giao thông thuận lợi. Ga tàu cao tốc cũng vừa được xây dựng vào hai năm trước, gần đây đã có tàu điện ngầm đi ngang qua nơi này, từ tiểu khu này đi ra ngoài chỉ cần đi hai phút đã tới ga tàu điện ngầm.

Tàu điện ngầm xây ở chỗ này chủ yếu là theo lộ tuyến của Ích Khu Hồng Quảng và quảng trường. Có thể nói là mọi thứ đều thuận tiện, cửa chính là trạm giao thông công cộng trạm, qua hai bước là ga tàu điện ngầm, đằng trước là tiểu khu Ích Khu Hồng Quảng, trung tâm thương mại ở tầng một lại là một siêu thị. Lúc đi làm chỉ cần mười phút đã đến nhà ga, dù ngồi giao thông công cộng hay ngồi tàu điện ngầm cũng rất nhanh chóng.

Người bán nhà ở chỗ này không nhiều lắm, nhưng La Thiên vận khí thực sự tốt, vừa hay gặp phải người vốn cho người khác thuê nhà, bởi vì gần đây kinh tế đình trệ, đầu tư thất bại để rồi mang một thân nợ, bây giờ đang rao bán nhà.

Chỉ là mỗi một lần bán hẳn đều vô cùng sâu, chủ nợ một đám đuổi sát ở cửa, bán một căn cũng không giúp được gì nhiều. Những người đó như phát điên chiếm mấy căn

hộ hán đã cho khách thuê, sợ hán không trả tiền.

Cảnh sát đã đến vài lần, bây giờ vẫn còn mấy căn bị chủ nợ chiếm, khách thuê chịu không nổi đều dọn đi rồi.

Thấy La Thiến một lần muốn mua nhiều căn hộ, người môi giới liền nghĩ tới người này đầu tiên. Người này lúc ấy đang cần tiền gấp, giá nhà tự nhiên rẻ hơn. Hán còn làm đầu tư, ánh mắt đương nhiên không kém, nhìn ra được giá nhà An Võ đang có xu thế tăng lên, khi tiểu khu còn chưa xây đã một lần mua nhiều căn hộ.

La Thiến tìm luật sư cố vấn, tiếp nhận trọn bộ quá trình. Cô không rõ mấy cái này, sợ mình bị người ta lừa cho nên tình nguyện tốn thêm chút. Bên người môi giới La Thiến cũng bỏ thêm chút tiền để hán giúp đỡ.

Cho nên đối với La Thiến mà nói, xác thật là vận khí không tồi.

Trong tay người này có mấy chục căn hộ, luật sư cùng người môi giới đều giúp đỡ, từ hợp đồng đến hoàn cảnh môi trường, giá cho thuê... khuyến nghị La Thiến nên chọn chỗ nào là tốt nhất.

Tiểu khu này có hơn một trăm căn hộ, trong đó người bán có hơn mười căn, đều là ba phòng một sảnh. La Thiến lấy mười căn ở đây và sáu căn dành cho những người sống một mình ở tiểu khu khác, đều là lấy từ ông chủ này, tính giá ưu đãi, cộng thêm nhiều thủ tục rồi chuyển nhượng, La Thiến tốn gần 5000 vạn.

Nghe nói La Thiến còn muốn mở cửa hàng, người nợ còn vô cùng vui vẻ nói mình còn một cửa hàng ở quảng trường, rộng khoảng 200 mét vuông.

La Thiến đi theo người nợ nhìn thử, rất vừa lòng. Cửa hàng ở trung tâm thương mại có một cửa, bên ngoài mặt phố cũng có một cái. Như vậy bất kể là ở bên trong mua sắm hay là đi dạo phố bên ngoài, đi ngang qua nơi này đều có thể ghé vào.

Hơn nữa cửa hàng này vừa lúc cách gần toà thị chính Ích Khu Hồng Quảng, vị trí địa lý có thể nói là phi thường tốt, chỉ là trong tiệm khá thâm đạm. Cửa hàng hiện tại là do chính chủ tự mình mở, nhưng bởi vì chủ nợ mỗi ngày đến náo loạn nên không có khách nào nguyện ý tới.

La Thiến tốn gần 2000 vạn để mua cửa hàng này. Tính ra kể từ lúc đến đây mấy ngày nay, tiền trong tay cô đều lần lượt cấp nống ra đi, may mà số dư lại cũng đủ để trang trí lại cửa hàng cùng chi phí phát sinh, còn có thể thừa ra một chút.

La Thiến bận rộn hai tuần rốt cuộc cũng lo xong hết mọi thủ tục. Bởi vì sợ La Diễm truy cứu sao cô lại có nhiều tiền như vậy cho nên lần này xem nhà cùng sang tên La Thiến không để La Diễm đi theo, toàn bộ quá trình đều là tự mình làm, còn mời cả luật sư.

Chờ chuẩn bị xong La Thiến mới báo cho La Diễm nói cô đã mua mấy căn hộ mới cùng một cái cửa hàng. La Diễm cũng không hỏi kỹ, trong ấn tượng của cô thì mình tính đều là người kiếm được rất nhiều tiền. La Thiến mua cửa hàng và mấy căn hộ cô vẫn có thể tiếp thu được. La Thiến muốn mở cửa hàng, cô vừa lúc cũng có thể đi xem gần đó có nhà nào cho thuê hay không.

Truyện được đăng tại wattpad @dwlpz

La Thiến đương nhiên không để cho La Diễm đi thuê nhà, trừ bỏ mấy căn hộ dành cho một người, La Thiến có để lại một căn làm nhà cho mình cùng La Diễm, giúp La Diễm nhanh chóng tìm trường học cho Vệ Ngọc Đào trước. Sau khi mua cửa hàng, cô bắt đầu tìm đội thi công sửa sang lại.

Sự thay đổi này, tốn mấy một tuần.

Thư ký Kiều vốn cho rằng sẽ rất dễ dàng tìm được La Thiến nhưng ai mà ngờ được, sau khi La Thiến ra khỏi sân bay cô liền mất dấu. Cũng không nghe nói về quê nhà, tìm người đi hỏi thăm, ba mẹ cô đều là ngạc nhiên: “La Thiến? Không có trở về? Cô là ai thế?”

Thư ký Kiều thấy La Thiến không về nhà cũng ngây người, sau đó mới bắt đầu tìm kiếm khắp nơi.

Cuối cùng vẫn phải vận dụng quan hệ mới có được chút tin tức, sau đó lần theo manh mối kia tìm được chỗ La Thiến mua nhà.

Vừa biết tin La Thiến một lần mua hơn mười căn hộ, cô liền choáng váng. Rốt cuộc La Thiến chi tiêu hai mươi vạn tiền tiêu vặt mỗi tháng kia kiểu gì mà mua được nhiều căn hộ như vậy?

Nhưng đã tìm được La Thiến, thư ký Kiều cũng chỉ có thể đi vào báo cáo với Đường Diễm: “La tiểu thư quả thật quay về quê nhà ở thành phố An Võ nhưng vẫn không hề tới huyện Long Nam. Hơn nữa, hai ngày nay cô ấy đã mua hơn mười căn hộ cùng với một cửa hàng.”

Đường Diễm sững sờ hỏi: “Cô ấy mua nhiều như vậy để làm gì?” Chính hán cũng không có nhiều nhà như vậy đâu!

Thư ký Kiều dường như không quá chắc chắn, đáp lại: “Chắc là để cho thuê?”

Đường Diễm không hiểu lắm hỏi: “Cô ấy có tiền mà, còn phải dựa tiền cho thuê căn hộ để sống sao?”

Thư ký Kiều: “...” Cô cũng muốn nói vậy đó! Nếu cô có hơn mấy trăm triệu thì việc gì phải lăm chuyen như vậy chứ, trực tiếp ăn nằm vui chơi đến hết đời luôn!

Nếu La Thiến nghe được những lời này chắc sẽ học máu mắt. Cho thuê nhà là vì lo cho tương lai sau này, mỗi tháng đều thu được một số tiền cố định, nhưng nếu cô có gần một trăm triệu gửi vào ngân hàng, tiền lãi sinh mỗi năm cũng đủ để cô sống thoải mái.

Đương nhiên, với mơ ước nhất định phải làm Bao Tô Bà của La Thiến, chắc vẫn sẽ đi mua nhà.

Dù sao thì dù có nhiều tiền như vậy nhưng La Thiến vẫn không yên tâm. So với tiền lãi không kỳ hạn thì cô vẫn thích thu tiền thuê nhà của người ta hơn.

Đường Diễm ngăn người, lại hỏi: “Thế cô ấy mua cửa hàng làm cái gì?”

“Nghe nói là muốn mở cửa hàng!” Thư ký Kiều nhanh chóng đáp lại.

Đường Diễn: “...” Cái này không phải là vô nghĩa sao?

“Cho tôi vị trí cụ thể đi!” Đường Diễn nhàn nhạt phản phó, thư ký Kiều gật đầu đi ra ngoài sắp xếp lại tư liệu.

***

La Thiên rất coi trọng cửa hàng. Cô sống ở tiểu khu phía sau, có cửa hàng nhiều người qua lại, đặc biệt là lúc đi làm tan tầm, dễ thu hút khách. Cửa hàng là của chính mình, tiền thuê không cần lo lắng, hưởng chi tiền thuê của mấy căn hộ ở tiểu khu kia một tháng cô có thể thu được trên dưới sáu vạn. Áp lực trong cửa hàng liền ít đi, chưa kể cô vẫn còn thừa khá nhiều tiền, trong thời gian ngắn cũng không cần lo lắng.

Chỉ là tìm công ty thiết kế cũng không dễ, thành phố An Vô quá nhỏ, rất nhiều công ty thiết kế nhân viên đều là người mới hoặc người có kinh nghiệm không đủ. Bàn phác thảo đưa cho La Thiên xem đều không có được cảm giác cô mong muốn.

La Thiên nhất thời cũng có chút phiền não, ngày người ngồi ở tiệm hamburger ngay cạnh cửa hàng nhà mình.

Sau đó cô cảm thấy hình như mình nghĩ tới hoa mắt rồi, lại thấy được một thân ảnh... hình như rất giống Đường Diễn!

Nói thật, thời gian qua La Thiên rất nhớ hắn, tuy rằng không đến mức tê tâm liệt phế nhưng rốt cuộc cũng ở cùng nhau một năm, mà Đường Diễn đối xử với cô cũng tốt. Ở hoàn cảnh ấy dù là con vật cũng có tình cảm, huống chi là con người. Cũng không biết có phải vì như vậy hay không mà cô nhìn một người liền cảm thấy rất giống Đường Diễn.

Lúc Đường Diễn xuống xe còn nghĩ chắc phải tới chung cư mới tìm được người, kết quả đột nhiên liền thấy cô ngồi sau tường kính thủy tinh trong tiệm hamburger.

Đường Diễn: “...” Hắn yên lặng đến gần.

La Thiên thấy người nọ càng ngày càng gần càng ngày càng gần, càng lúc càng giống Đường Diễn, sau đó mới giật mình.

Mẹ nó, kia chẳng phải là Đường Diễn hàng thật giá thật sao?

Đường Diễn đi đến trước mặt cô, hai người cứ như vậy một tường kính nhìn đối phương. Mới có hơn một tháng không gặp mà lại giống như nhiều năm không thấy. Đường Diễn nhìn chăm chăm cô, La Thiên theo bản năng lộ ra một nụ cười lấy lòng.

Nhất thời, Đường Diễn lại có chút thương cảm ngày tháng thoi đưa, thời gian qua mau, nhưng bất kể cảnh đời đời đời như thế nào, hắn đều muốn tìm La Thiên, cô giống như chưa bao giờ rời đi, phía sau cô vẫn là trăm hoa đua nở tràn đầy xuân sắc, mỹ lệ mà sáng lạn.

Đường Diễn khẽ nở nụ cười...

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Chia Tay Hằng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 74

Edit: Linh Nguyệt

Đường Diễn ngồi đối diện La Thiên, vẻ mặt lạnh nhạt. Hai người đều nhìn đối phương, La Thiên vẫn là La Thiên, xinh đẹp rộng rãi, khẽ cười với hắn.

Đường Diễn thấy La Thiên có chút gầy, không biết là bởi vì rời khỏi hắn hay là do gần đây bận quá.

La Thiên thấy Đường Diễn không nói lời nào, chỉ nhìn mình, liền mở miệng hỏi: “Sao Đường tổng lại tới đây?”

Đường Diễn hoàn hồn, lạnh giọng hỏi: “Vì sao lại đột nhiên rời đi?”

La Thiên sững sốt: “Có đột nhiên rời đi đâu! Tôi bị hủy hợp đồng mà.”

Đường Diễn hít sâu một hơi nói: “Chuyện khi nào? Vì sao tôi không biết? Hơn nữa cái gì gọi là bị hủy? Em đi theo tôi lâu như vậy là bởi vì đó là công việc à?” Đường Diễn liền tiếp hỏi khiến La Thiên cảm thấy choáng váng.

La Thiên cảm thấy, bạn gái cũ đã trở lại, một tuần không liên lạc, mẫu thân đại nhân lại chạy tới tận nơi đuổi người... Hơn nữa bản thân vốn là thể thân, trong tiểu thuyết anh với bạn gái cũ cũng chẳng quá thâm tình còn gì nữa. Nhiều vấn đề như thế mà còn hỏi vì sao à?

Cô thờ dãi nói: “Đường tổng, dù có là như thế thật thì ngay từ đầu, chính là anh quy định như vậy mà!”

Đường Diễn nhướn mày nói: “Nào có?” Rõ ràng là không thừa nhận, Đường Diễn cảm thấy mình oan muốn chết. Công việc? Là vì hắn tặng cô mặt dây chuyền trị giá liên thành? Cái đó tuy rằng là hắn tốn mấy ngàn vạn mua nhưng trên thực tế là người kia muốn lời kéo làm quen nen bán rẻ cho hắn, giá trị thực sự của nó khẳng định không chỉ dừng lại ở đó.

Rõ ràng là anh tìm người thể thân mà hiện tại lại không chịu thừa nhận, thật quá đáng. La Thiên chỉ có thể nói lảng sang chuyện khác: “Không nói cái này nữa, lần này Đường tổng đến đây không biết là có chuyện gì?”

Đường Diễn quay đầu nhìn ra ngoài nói: “Tôi tới tìm em.”

La Thiến sững sốt, ngây ngốc nhìn Đường Diễn, mở miệng hỏi: “Tìm tôi? Làm cái gì?”

“Mang em trở về!” Đường Diễn quay đầu lại nhìn La Thiến, từng câu từng chữ nói ra đều vô cùng nghiêm túc.

“Trở về?” La Thiến kỳ quái hỏi lại, sau đó lắc đầu: “Đường tổng, tôi không muốn trở về.”

“Mẹ tôi đã nói gì với em?” Đường Diễn hỏi. Hắn biết cô vốn dĩ không muốn rời khỏi kinh đô, cô ngồi máy bay bốn tiếng đồng hồ quay về quê nhà, là bởi vì mẹ hắn.

“Cũng chẳng nói cái gì cả, chỉ nói, Thẩm Bối Bối đã trở lại.”

Đường Diễn nhàu mày, vì sao La Thiến lại biết Thẩm Bối Bối? Cho dù gần đây đã có lời đồn nói hắn đối với mối tình đầu quyền luyến không quên, nhưng kỳ thật không có người biết chính xác mối tình đầu của hắn là ai, nói cách khác, La Thiến không có khả năng biết việc này.

“Cô ấy trở về, liên quan gì đến em?” Đường Diễn không hề muốn nhắc tới Thẩm Bối Bối, dù sao thì hiện tại Thẩm Bối Bối và hắn đã không còn quan hệ.

La Thiến cười cười nhìn hắn, Đường Diễn không nhìn ra được nụ cười này của cô có phải thật lòng hay không, hắn nghe thấy La Thiến nói: “Anh yên tâm, tôi biết người này là ai cũng tốt. Con người tôi không thích li lợm la liếm. Anh thích Thẩm Bối Bối, vì Thẩm Bối Bối tìm tới tôi, tôi đều biết. Hiện giờ Thẩm Bối Bối đã trở lại, tôi cũng nên thức thời mà rời khỏi.” Nói xong còn chớp chớp mắt với Đường Diễn hỏi: “Thế nào? Tôi làm tình nhân vẫn là quá đủ tư cách đi?”

Đường Diễn: “...” Tức mà không biết nên đáp như thế nào. Lúc trước nói cô chỉ là tình nhân là hắn, cảnh cáo không được phép li lợm la liếm cũng là hắn. Nhưng mà, cô thật sự không li lợm la liếm sao?

La Thiến thành kính nhìn Đường Diễn nói: “Tôi thực sự thấy vui mừng thay anh! Anh xem, anh chung tình đợi người ta mười mấy năm trời rỗng rã, cuối cùng cũng đợi được. Sau anh cùng bạn gái phải sống hạnh phúc nhé, ha ha ha... Tôi sẽ chúc phúc cho anh.”

Đường Diễn: “...” Tức mà không xả ra được!

Hai người cứ như vậy “đấu mắt” nhìn nhau một hồi lâu. Cuối cùng Đường Diễn mới nghiêng răng nghiêng lợi lên tiếng: “Phục vụ, gọi com.”

La Thiến: “A...” Cô sững sốt, lát sau mới mở miệng nói: “Đường tổng, cửa hàng hamburger đều tự đi tới quầy lấy.”

Đường Diễn lạnh lùng nhìn đội ngũ đang xếp hàng trước quầy hỏi: “Vì sao?” Tôi có thể không biết hả, tôi không chỉ biết mà còn biết rõ nữa kia.

La Thiến: “Cái này... chắc không có lý do đâu ha? Người ta đều như vậy!”

Đường Diễn lại quay đầu nhìn La Thiến, nâng nâng cằm nói: “Em đi lấy cho tôi một phần.”

La Thiến: “...” Chúng ta đang nói tới chuyện gì ấy nhỉ? Đường tổng, lạc đề rồi! Cảm giác đề tài đã bị chuyển dời đến lĩnh vực khác một cách không thể hiểu nổi...

“Nhanh lên, tôi đói bụng.” Đường Diễn lên tiếng cắt đứt suy nghĩ của cô.

Nghe được khẩu khí mệnh lệnh trong giọng hắn, La Thiến nhận mệnh đứng lên nói: “Tôi đi lấy cho anh, anh muốn ăn hamburger gì?”

“Tùy tiện!” Đường Diễn biểu tình vô cùng lãnh.

La Thiến vừa gọi món vừa nói thầm, sao mọi chuyện lại không giống như trong cốt truyện? Rốt cuộc thì vì sao hắn lại tức giận chứ? Chẳng lẽ là bởi vì cô không quán lấy hắn làm hắn thấy mất mặt?

Nhưng đây không phải là tự tìm chết sao? Hơn nữa nếu cô ghen tị, quán lấy hắn, theo tiểu thuyết thì hắn hẳn nên cảm thấy càng phiền mới đúng chứ?

Cho nên, rốt cuộc hắn làm gì mà đột nhiên không vui vẻ?

La Thiến không muốn suy nghĩ về vấn đề này, nhưng hắn không vui, cô cũng không vui. Cho nên khi lấy phần ăn hamburger và cà phê liền cảm nhận hơn chút đường.

Đem đồ đưa đến trước mặt Đường Diễn, hắn yên lặng nhìn cả phê đắng quen thuộc trước mặt, đối với hành vi biểu hiện ấu trĩ này của La Thiến cảm thấy không còn lời nào để nói.

“Ai da Đường tổng, anh uống chút cà phê để nâng cao tinh thần đi. Anh xem, tôi còn cố ý lấy nhiều đường cho anh này.” La Thiến vừa nói vừa đẩy chỗ đường nhiều gấp ba lần bình thường kia cho hắn.

Đường Diễn: “...”

Hắn chỉ có thể yên lặng cầm hamburger lên ăn, La Thiến nhìn nhìn rồi nở nụ cười. Đường tổng lúc ăn hamburger nhìn có vẻ tương đối bình dân cho dù lúc này vẫn mặc tây trang, đeo đồng hồ không nhìn ra trị giá bao nhiêu. Ha ha, đồng hồ thì cô vẫn nhìn ra được, bởi nó là do cô mua mà, đắt lắm đấy!

Đường Diễn thấy cô nhìn chằm chằm đồng hồ mình đang đeo, cũng đưa mắt nhìn tay phải của La Thiến. Cô vẫn còn mang đồng hồ hắn mua, tức giận trong lòng bắt giác giảm xuống một chút.

“Đường tổng, tôi đặt khách sạn cho anh nhé!” Lúc Đường Diễn tới đây đã là buổi chiều, La Thiến nghĩ thay hắn đặt khách sạn trước, ngày mai liền đem hắn tiễn đi! Cô đã không muốn cùng những người này có bất cứ quan hệ gì.

Đường Diễn đạm mạc liếc nhìn cô một cái nói: “Không cần, tôi ở cùng em là được.”

“Hả?”

“Nhà em không phải là loại ba phòng một sảnh sao?”

La Thiến sừng sốt. Hiện giờ cô và La Diễm còn chưa vào sống ở căn hộ mới mua. Mười căn hộ lúc cô mua vốn đã có người thuê, căn hộ dành cho người sống một mình thì chỉ còn có hai cái nhưng không đủ để cho ba người sống nên La Thiến đã thuê một căn hộ gần đây, vừa hay lúc nào cũng có thể theo dõi công trình đang tu sửa.

La Thiến muốn ở nhà của chính mình, đã chọn một căn mình thích, cũng cùng người thuê giải trừ hợp đồng, bọn họ cuối tháng sẽ dọn đi. La Thiến nghĩ đem căn hộ kia đơn giản sửa sang lại một chút, WC, bồn tắm, phòng bếp đều đổi mới. Mặt đồ vậy bị hư khác thì từ từ bổ sung sau, không phải tất cả đều phải sửa chữa, mọi thứ đều phải có trình tự.

Truyện được đăng tại wattpad @dwlazp

Nhưng đồ gia dụng có thể sẽ đổi mới toàn bộ, hiện giờ cô có tiền, vẫn nên ở chỗ tốt tốt một chút, chỗ không cần thiết thì suy xét đã. Căn hộ cô chuẩn bị vào ở đồ gia dụng đều đã cũ, hơn nữa người khác dùng lâu rồi, có một số thì người thuê muốn mang đi. La Thiến liền dứt khoát tất cả đều đưa cho bọn họ, chuẩn bị mua đồ mới hoàn toàn, gần đây đều vội vàng chạy khắp nơi nhòm ngó.

Bởi vậy nên La Thiến mới thuê tạm một căn hộ ở gần đây, nhưng... Đường Diễm làm sao mà biết được?

“Em có ý kiến?” Đường Diễm thấy cô yên lặng, bắt màn hỏi.

La Thiến: “Không phải, chính là nếu anh ở lại đây lỡ bạn gái anh nghi ngờ anh bắt cả hai tay thì làm sao bây giờ?”

“...”

Đường Diễm: “Sau khi bị chia tay tôi vẫn còn độc thân.” Giọng hần nghe ra rất là oán niệm.

La Thiến cười: “Có phải Thẩm Bối Bối còn đang suy xét hay không?”

“Không liên quan tới cô ấy.” Đường Diễm không muốn cùng La Thiến giải thích, cô đã nhất định cho rằng hần cùng Thẩm Bối Bối có quan hệ, bởi vì việc này mà bây giờ Đường Diễm đối với mẹ Đường đã có chút oán trách.

Vốn dĩ đang yên đang lành, mẹ hần lại đột nhiên tìm gặp người ta, còn “tẩy não” người ta nữa chứ. Vốn dĩ đã không thông minh, qua việc này IQ lại càng sụt giảm.

Cuối cùng, La Thiến vẫn phải mang hần về nhà.

“Nói trước nhé, chị gái tôi cũng biết chúng ta đã chia tay, anh đến đó không được nói bậy!”

La Diễm mở cửa, thấy Đường Diễm liền giật mình hỏi: “A... Cậu, sao cậu lại tới đây?”

“Em tới đón Thiến Thiến trở về.” Gọi Thiến Thiến vô cùng tự nhiên.

“Hả?” La Diễm sừng sốt, nhà ở đây La Thiến cũng đã mua rồi, sao có thể trở về? Hơn nữa đã chia tay, nếu không phải đã dứt khoát sạch sẽ, La Thiến sao lại ở bên này mua nhà mua cửa hàng?

Lúc này IQ Đường Diễm đột nhiên đình công không làm việc, khiến hần đến tận sau này cũng không hiểu rõ vì sao mình lại làm ra chuyện như vậy.

Hần đẩy ra La Thiến đi vào, lôi kéo tay La Diễm nói: “Bất kể là chia tay hay rời đi em đều ra người cuối cùng biết đến. Việc làm này của Thiến Thiến thật sự không hợp đạo lý.”

Không sai, Đường Diễm đi cáo trạng.

La Diễm: “...” Không phải, đầu cô bây giờ có chút loạn.

La Thiến: “...” Anh con mẹ nó mới lên ba à?

Nói xong Đường Diễm cũng sừng sốt một chút, sau đó liền trừng mắt liếc La Thiến một cái.

La Thiến: “...” Liên quan gì tới tôi?

“VẬY... VẬY... Cậu cứ ở đây đi!” Đường Diễm đã nói như vậy, La Diễm cũng có chút ngượng ngùng. Đây là ý gì chứ, hình như là em gái nhà mình vứt bỏ người ta.

La Diễm sớm đã nấu xong bữa tối, tay nghề của cô cũng không tệ lắm. Lúc còn ở Vệ gia việc nhà gì đó đều là cô làm, trù nghệ mấy năm nay luyện rèn được khá tốt.

La Diễm làm không ít món, cơm cũng nấu nhiều, cho nên thêm một Đường Diễm không đến nỗi không đủ dùng.

Vệ Ngọc Đào ngồi trên sà nà ở phòng khách chơi đồ chơi. Đồ chơi đều là do La Thiến mua, nhóc thấy có một người đàn ông cái xa lạ tiến vào còn rất nghiêm túc nhìn chăm chăm người ta.

Đường Diễm thấy Vệ Ngọc Đào nhìn mình cũng nhìn lại. Trên mặt hần không có quá nhiều biểu tình, cứ như vậy nhìn chăm chăm một đứa bé. Vệ Ngọc Đào cho rằng Đường Diễm trừng mắt với nó, trực tiếp khóc.

La Diễm đi qua an ủi hai câu, lôi kéo Vệ Ngọc Đào bảo gọi chú, Vệ Ngọc Đào rất ngoan ngoãn goin theo.

Đường Diễm hơi thất thố, sau đó rụt rè gật gật đầu.

Vệ Ngọc Đào liền nhếch miệng cười, hôm nay nhóc vừa mới cùng mẹ đi nhìn trường học mới. Nhóc ở chỗ này vô cùng vui vẻ, tuy rằng ngẫu nhiên sẽ nhớ tới ba và ông bà nội.

Ăn cơm xong, La Diễm chuẩn bị một đĩa trái cây, rót trà cho Đường Diễm, sau đó ngồi xuống đối diện hân hoi: “Việc này, tôi cũng là nghe Thiên Thiên nói. Nếu, cậu thật sự đã có người trong lòng, thì ai nói chia tay cũng không khác nhau lắm.”

Đường Diễm lại lườm La Thiên một cái, chỉ thấy La Thiên đang vừa cắn hạt dưa vừa nhìn hai người.

Đường Diễm vừa thấy cô đảo mắt liền đau đầu, không biết cô lại suy nghĩ cái khi gì.

Quả nhiên, La Thiên nói với chị mình: “Đúng vậy! Bạn gái hân xinh đẹp lắm.”

Đường Diễm cuối cùng cũng phun ra búng máu đang nghẹn ứ trong cổ họng từ lúc nãy. Xinh đẹp cái đầu em, người còn chưa gặp mà cũng dám to mồm!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Chia Tay Hằng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 75

Edit: Linh Nguyệt

“Ách...” La Diễm đã có điểm ngọc, sau đó đứng dậy nói: “Hai người tự mình tâm sự đi!” Thích làm gì thì làm!

Cô nói xong liền ôm Vệ Ngọc Đào rồi đi, Đường Diễm lúc này mới nhìn La Thiên nói: “Em hình như là chưa từng gặp cô ấy mà?”

La Thiên gật đầu, không tiếp tục cười nữa, biểu tình cũng nghiêm túc hơn vài phần, nói: “Đường tổng, thật ra chúng ta từ lúc bắt đầu đã là không đúng rồi. Anh từ trên người tôi tìm kiếm bóng dáng cô ấy, tôi lại lấy tiền từ trên người anh. Chúng ta tuy rằng theo nhu cầu, nhưng không hề đúng đắn.”

Đường Diễm sùng sốt, La Thiên tiếp tục nói: “Chúng ta sai ngay từ lúc khởi đầu. Nói có tình nghĩa thì thực sự rất khó tin tưởng, bóng dáng anh tìm hơn mười năm giờ đã trở lại, chân chính đứng trước mặt anh, sao anh không ở bên cô ấy?”

La Thiên cười cười: “Đây cũng không phải phim truyện, lâu ngày sinh tình? Nếu anh thật sự có thể quên cô ấy thì vì sao hơn mười năm qua lại luôn đi tìm người mang bóng dáng của cô ấy?”

Đường Diễm hơi hé miệng nhưng không nói được gì, hân cũng không biết. Ngay từ đầu, hân quả thật hoảng hốt nhưng hiện giờ đã hiểu rõ, bóng dáng của người đó và chính bản thân người đó, kỳ thật không liên quan.

La Thiên gãi gãi đầu, cười: “Tôi không hiểu thế giới của mấy người. Có thể là do hiện tại anh còn đang tức giận cho nên mới muốn chọc tức cô ấy. Nhưng tôi không muốn tham gia và chuyện của mấy người. Bây giờ anh khiến cô ấy tức giận, sau đó hai người sẽ lại hòa hảo. Chính là, có khả năng tôi sẽ bị làm khó dễ, mẹ anh không vui vẻ, bạn gái anh không vui vẻ, anh cũng có thể không vui vẻ.”

“Tôi biết có đôi khi nhỏ bé không phải có lỗi nhưng anh không thể không thừa nhận nó sẽ khiến cuộc sống của của những người nhỏ bé trở nên gian nan. Nếu hai người hòa hảo, anh thương yêu nuông chiều cô ấy, sau đó cô ấy nhớ tới tôi liền thấy không vui, bắt nạt tôi, chèn ép tôi, lúc đó anh sẽ làm gì? Che chở tôi, quan hệ giữa hai người liền căng thẳng. Không che chở tôi, tôi làm sao chịu nổi những điều oan uổng này? Tôi chỉ muốn sống thật tốt, càng tốt hơn nữa. Cho nên tôi không muốn đề ý chuyện của mấy người, càng không muốn tham gia. Nếu anh đã tìm về được người mình vẫn luôn tìm, tôi vô cùng nguyện ý rời khỏi, thậm chí... cả đời không gặp lại!”

Nhìn gương mặt tươi cười của La Thiên, đầu óc Đường Diễm trống rỗng, thật lâu sau mới nói được một câu: “Em không tin tôi?”

La Thiên lại cười, đáp: “Tin như thế nào?”

Toàn thân Đường Diễm cứng đờ, đột nhiên thấy thật hối hận. Lúc phát hiện tình cảm của mình đối với cô khác thường, hân có rất nhiều cơ hội để xoay chuyển mọi thứ. Nếu nhận ra sớm hơn một chút, đem quan hệ của hai người xử lý rõ ràng, liệu mọi thứ bây giờ có thể đã khác?

Đường Diễm đương nhiên không biết dù hân làm như vậy mọi chuyện cũng không thể đổi khác được. Nếu La Thiên không phải là người biết rõ cốt truyện, trước đó Đường Diễm khiến quan hệ giữa hai người trở nên quang minh chính đại, có lẽ mới có thể thay đổi mọi chuyện.

Nhưng La Thiên đối với Đường Diễm đã hình thành một tư tưởng nhất định qua cốt truyện và ký ức của nguyên chủ. Đường Diễm ở cùng Lâm Phi hai năm, đối Lâm Phi không thể nói là không sùng, tình cảm của hai người càng ngày càng gia tăng.

Khi Thẩm Bối Bối trở về, hành động của Đường Diễm khiến Lâm Phi bỏ đi, có thể thấy được ảnh hưởng của Thẩm Bối Bối đối với Đường Diễm dữ dội tới mức nào.

Huống chi, La Thiên không cho rằng mình sẽ có ánh sáng của nhân vật chính giống như Lâm Phi, Thẩm Bối Bối lại trở về trước hai năm. Ngay cả Lâm Phi còn hiểu lầm Đường Diễm huống chi là cô.

Lại nói, thân là nữ phụ, Thẩm Bối Bối là trở ngại lớn nhất giữa Lâm Phi và Đường Diễm, người như vậy đương nhiên không phải là người tốt. La Thiên tự nhận không dám đầu cùng người có quyền thế như vậy, đương nhiên sẽ có thể trốn bao xa liền trốn bấy xa.

Nhưng nếu Đường Diễm vẫn cứ đi theo cô, một mực không nhận rõ được lòng mình, về sau Thẩm Bối Bối biết nhất định sẽ ghi hận cô.

Về sau nam nữ chính tốt tốt đẹp đẹp, vui vui vẻ vẻ, ai mà biết được Thẩm Bối Bối có phát rồ chạy đi ép người nhà La Thiên gả cô cho một tên cò bạc hay không?

Dù sao thì thế giới này cũng là một quyển tiểu thuyết, hơn nữa mấy năm trước lại lưu hành thể loại ngược thân ngược tâm nhân vật...

Nghĩ nghĩ, La Thiển bị dọa sợ mà đỏ hồng hai má, sau đó vô cùng đáng thương nhìn Đường Diễn nói: “Hai người cãi nhau giận dữ như thế nào đều được, chỉ xin hãy buông tha tôi đi! Tôi có thể tưởng tượng được viễn cảnh xui xẻo sau này rồi đây này!”

Đường Diễn: “...” Sao đang nói chuyện lại đã khóc rồi? Hắn chỉ có thể mở miệng bảo đảm: “Sẽ không.”

“Nói thì dễ lắm, nhưng anh hùng khó qua ải mỹ nhân. Không nói anh, dù chỉ là Thẩm Bối Bối xoa bóp ngón tay cũng đủ để tôi thăng thiên rồi. Sao tôi lại phải thảm như vậy chứ?” Nếu không phải Thẩm Bối Bối trở về thì nam chính sẽ vì tò lòng trung thành mà đi “dắm” người phải sạch quan hệ sao?

“...”

Đường Diễn: “Em suy nghĩ nhiều quá rồi!”

“Tôi đang nghiêm túc đây! Nếu không người vẫn là trở về đi, quá đáng sợ!” La Thiển ngẫm lại, Thẩm Bối Bối kia lòng dạ hẹp hòi, khác hoàn toàn nữ chính bạch liên hoa nhu nhược Lâm Phi! Chỉ có khi bản thân bị bắt nạt mới vùng lên, mới khiến Phùng Nhất Khê ra tay... À! còn cả nam chính nữa!

Đường Diễn: “Em yên tâm đi! Có tôi ở đây, không ai có thể đụng vào một ngón tay của em!”

La Thiển diễn cũng diễn không nổi nữa, dùng ánh mắt không rõ ý vị nhìn Đường Diễn, tám tám hai tiếng: “Nói không tôi nha Đường tổng, Thẩm Bối Bối rốt cuộc làm cái gì mà anh tức giận thành như vậy?” Tiểu thuyết ấy mà, cô nữ phụ này vừa về là đã có không ít đàn ông trẻ già măng mọc quay quanh, Đường Diễn càng nỗ lực chấp vạ quan hệ của hai người. Hiện tại nhìn Đường Diễn bình tĩnh như vậy, khẳng định là Thẩm Bối Bối đã làm việc gì đó đắc tội hắn!

Đối với việc La Thiển lại tiến vào vũ trụ não động của chính mình, Đường Diễn chỉ có thể yên lặng. Hắn càng giải thích cô càng không tin khiến cho hắn không biết phải dùng cách nào để giải thích cho cô hiểu. Bất kể hắn nói cái gì La Thiển đều có thể tuôn ra một tràng lý luận, thật giống như tự đã thông hai mạch Nhâm Đốc*, tiến vào thế giới của chính mình.

*Khi đã thông hai mạch này khí huyết sẽ lưu thông, nói theo một cách vô hiệp thì đã thông hai mạch Nhâm Đốc khiến võ công có thể tăng lên vượt bậc.

Đường Diễn còn có thể thế nào nữa? Hắn cảm thấy La Thiển vốn chính là người khó có thể nói cho cô hiểu rõ, nhưng cứ đi theo mạch nào của cô là được.

Cho nên, Đường Diễn đột nhiên hơi hơi mỉm cười: “Nếu em còn không ngoan, tôi sẽ gọi điện cho Thẩm Bối Bối.”

La Thiển: “...” Nháy mắt im lặng như thóc.

Đường Diễn: “...” Con mẹ nó, em còn sợ Thẩm Bối Bối hơn cả sợ tôi?

Nhìn dáng vẻ cô yên tĩnh trong nháy mắt, cũng lộ ra sự ngoan ngoãn quen thuộc kia, Đường Diễn không nhịn được mà thô tục một phen.

La Thiển: “Ha ha... Em đi dọn phòng cho anh nhé!”

“...”

Đường Diễn: “Đi thôi!”

La Thiển yên lặng đứng dậy, cô cùng La Diễm cũng vừa mới dọn vào, chỉ có hai phòng. Nói thế nào La Diễm cũng không chịu ở phòng ngủ chính, La Thiển đành ở đó. La Diễm chọn một gian phòng ngủ phụ, khăn trải giường đều mới tinh, nhưng lúc ấy chỉ mua đủ dùng nên nhất thời không có cái nào dự phòng.

Truyện được đăng tại wattpad @dwlapz

La Thiển lại yên lặng ra khỏi phòng, nói với La Diễm nói: “Em và Đường tổng đi mua ít đồ dùng, chị có muốn cùng đi không?”

La Diễm liếc nhìn Đường Diễn một cái nói: “Hai người cứ đi đi! Chị tắm cho Đào Đào đã, lát nữa sẽ tự dẫn hắn đi ra ngoài.”

Nơi này qua cái đường cái chính là quảng trường, mỗi tối La Diễm đều sẽ dẫn Vệ Ngọc Đào đi chơi. Cô hiện tại đi theo La Thiển, bản thân lại có mấy vạn tiền tiết kiệm, La Thiển cũng có chuyện cho cô làm, mỗi tháng đưa cô năm nghìn tệ nói là tiền lương. Đối với La Diễm mà nói thì tiền lương như thế này đã rất cao rồi, La Thiển muốn cô chậm rãi học, về sau học càng nhiều, tiền lương càng cao.

La Thiển nói bao ăn bao ở, La Diễm hiện tại sinh hoạt nhẹ nhàng, thường xuyên dẫn Vệ Ngọc Đào đi công viên giải trí chơi. Cuộc sống nhẹ nhàng, người cũng rộng rãi hơn không ít, tư tưởng không chết cứng, đương nhiên cũng hy vọng La Thiển có thể tốt.

Kỳ thật cô vẫn khá vừa lòng Đường Diễn, nhưng gần đây La Thiển có thể lập tức không chút do dự mua nhà mua cửa hàng, tất nhiên đã hạ quyết tâm rất lớn. Cho nên cô nghĩ hai người nếu cuối cùng vẫn phải tách ra, thì chỉ bằng nên dứt khoát một chút.

La Thiển cũng chưa nói cái gì, xoay người về phòng lấy ví, Đường Diễn cũng đứng dậy đi theo La Thiển.

La Thiển liếc hắn một cái. Đường Diễn lấy điện thoại ra làm bộ muốn gọi điện, La Thiển nháy mắt liền yên tĩnh.

Đường Diễn: “...” Hắn yên lặng gửi tin nhắn cho anh trai: “Anh em cùng cảnh ngộ!”

Đường Hinh: “???”

Đường Diễn thậm chí còn muốn gửi tiền chi Thẩm Bối Bối coi như là phí cảm tạ quyền sử dụng tên của cô ấy.

Ích Khu Hồng Quảng rất lớn, chiếm hơn một trăm mẫu đất, kiến trúc cảnh quan kéo dài đến bờ sông, phát huy đầy đủ ưu thế tự nhiên. Ban đêm cảnh sắc vô cùng đẹp, bởi vì ngay sát bờ sông nên cho dù đây là thành phố lớn, chất lượng không khí cũng không tồi, gió từ sông thổi tới, mát lạnh.

La Thiên rời khỏi kinh đô không mang theo cái gì, quần áo, mũ, trang sức, đồ trang điểm... đều để lại. Bởi vì có quá nhiều, không thể mang đi hết, La Tuấn chỉ có thể từ từ gửi qua, quan niệm chi tiêu của La Thiên cũng chậm rãi thay đổi.

Nên hưởng thụ cô sẽ hưởng thụ, nhưng nếu thấy không cần thiết vẫn như cũ không tiêu phí. Ví dụ như quần áo, cô đã có một đồng vừa đẹp vừa đắt, bốn mùa đều có, sẽ không mua thêm.

Mà đáng người La Thiên và La Diễm gần giống nhau, cô còn tặng La Diễm không ít. Đồ trang điểm đều dùng từ cái từ trước kia, không bởi vì có tiền mà vứt đi mua mới hết.

Cho nên dưới góc nhìn của Đường Diễn, La Thiên vẫn là La Thiên, bao gồm cả bộ hiện giờ cô đang mặc, là đồ cô từng mặc khi bọn họ cùng nhau đi ra ngoài ăn cơm.

La Thiên đi đằng trước, đáng người yếu điệu, tóc buộc đuôi ngựa đơn giản, vung vẩy theo từng bước chân, lúc sang trái lúc qua phải. Cô mang theo khẩu trang, tuy không thích đi giày cao gót nhưng đại khái vì phối hợp với đồ đang mặc nên đi một đôi không cao cho lắm, nhìn vẫn đẹp. Đường Diễn đi theo sau, ánh mắt xẹt qua một tia sáng, ý vị không rõ.

Đây là ở vùng phía nam, da La Thiên cũng không bởi vì trong khoảng thời gian này chạy khắp nơi mà đen đi, vẫn trắng nõn như cũ, nhìn dưới ánh đèn càng là đẹp mê người khiến Đường Diễn rất muốn vươn tay sờ hai hạ.

“Hãy!” Đường Diễn thờ dài. Hiện giờ hẳn cùng La Thiên đang trong tình huống như vậy, lý do nói không rõ, ai đúng ai sai chưa xác định được, thậm chí Đường Diễn còn cảm thấy không thể hiểu nổi. Hẳn cái gì cũng không có làm, chính La Thiên đã tự bỏ nỗ lực việc kế tiếp sẽ phát triển như thế nào, sau đó cùng hẳn lại không có tiếng nói chung, một mực dựa theo cốt truyện mình tự nghĩ ra thu thập tay nải rồi đi. Đường Diễn cảm thấy, không có ai vô tội hơn hẳn.

Hiện tại mới hơn bảy giờ tối, có rất nhiều người ở trong trung tâm thương mại, không phải bạn bè người yêu thì chính là điu già đất trẻ, La Thiên và Đường Diễn xuất hiện cùng nhau cũng không có vẻ quá đột ngột.

Chỉ là tuần nam mỹ nữ vốn hấp dẫn không ít ánh mắt, tỉ lệ quay đầu liền cao hơn chút. Nhưng hiện giờ trong xã hội không thiếu người lớn lên đẹp, huống chi La Thiên còn mang khẩu trang, chỉ có thể đoán trước kia nhất định là một mỹ nữ, đáng người cũng tốt, thật sự không gây ra sự chú ý quá lớn.

Trước đó La Thiên đã từng tới đây mua sắm, lần này đương nhiên nhớ đường, tiến thẳng đến cửa hàng gia dụng. Lúc La Thiên tiến vào, người phục vụ vẫn còn nhớ vị “tiểu thư khẩu trang” này, cười nói: “Hoan nghênh quý khách.”

La Thiên gật đầu nói: “Tôi muốn mua thêm ga trải giường, hai bộ lần trước không tới, lấy hai bộ đó cho tôi đi!” La Thiên vốn dĩ muốn một lần mua mấy bộ, nhưng ngại ngại thấy nhiều quá thì không cầm nổi, quyết định mua trước hai bộ.

“À, cửa hàng có dịch vụ giao hàng tận nhà không? Nếu có thì tôi sẽ mua thêm hai bộ nữa!” La Thiên lập tức sửa miệng hỏi lại, dù sao thì Đường Diễn tới đây ngay cả cái túi xách cũng không có, nhất định phải đi mua thêm đồ cho hẳn.

Người phục vụ chỉ hỏi: “Địa chỉ của cô là?”

“Tiểu khu Quát Viên cách vách.”

Người phục vụ cười nói: “Không có vấn đề, tôi lập tức sắp xếp người giao hàng cho cô.”

La Thiên liền gọi điện cho La Diễm để cô chờ nhận xong đồ hăng ra ngoài, La Diễm đáp ứng. La Thiên thanh toán tiền, để lại số điện thoại của La Diễm xong liền rời đi.

Đường Diễn đi theo phía sau, cười nói: “Cũng thông minh đấy!” Biết dùng dịch vụ giao hàng tận nhà.

La Thiên ngẩng đầu, cười đáp lại: “Đương nhiên.” Cô về sau chính muốn bà chủ nhỏ, bây giờ phải bàn bạc một số chỗ cung ứng, nếu cô còn không hiểu thì rất dễ bị chèn ép. Cho nên hiện tại tuy có chút luống cuống tay chân nhưng cũng không đến nỗi mất mặt mũi.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Chia Tay Hàng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 76

Edit: Linh Nguyệt

“Đi đâu đấy?” Đường Diễn đi theo phía sau cô không hề tỏ ra vội vã mà còn thảnh thơi hỏi.

“Dẫn anh đi mua áo ngủ.” La Thiên sâu kín nói.

Đường Diễn: “Em trở về mà không mang theo đồ ngủ của tôi?”

La Thiên dùng một loại ánh mắt “đây không phải là vô nghĩa sao” nhìn Đường Diễn, sau đó nói: “Tôi đang tận lực lấy lòng anh đây!”

La Thiên cảm thấy Đường Diễn giúp cô đem tiền vốn tăng lên gần gấp bốn lần cũng không dễ dàng gì, mua áo ngủ cho hẳn coi như là quà cảm ơn đi.

La Thiến và La Diễm mua áo ngủ là mua ở một cửa hàng bình thường có giá cả ổn định, cô nghĩ nghĩ rồi quyết định không dẫn Đường Diễm tới đó, đi thẳng đến một cửa hàng chuyên bán quần áo cho nam giới. La Thiến cũng không biết đây có phải cửa hàng có nhãn hiệu hay không, liền hỏi Đường Diễm: “Cửa hàng này được không?”

Đường Diễm đầu hiểu mấy cái này, quần áo của hắn là được đặt may riêng mà. Tuy rằng có đôi khi sẽ mua ở bên ngoài nhưng phần lớn cũng là để thư ký Kiều sắp xếp người đi.

“Cũng được!” Đường Diễm tròn mắt nói dối.

La Thiến cũng cảm thấy khá tốt: “Tôi cũng thấy vậy, cửa hàng mở ở chỗ này, bày trí lại thế kia, nhất định là có danh tiếng.”

Hai người liền đi vào. Nhân viên vô cùng nhiệt tình, khoa tay múa chân giới thiệu cho Đường Diễm hai bộ. La Thiến sờ sờ, chất liệu không hề khác với đồ ngủ mà trước đó cô mua nhưng giá lại đắt hơn rất nhiều, tổng hết tận 1400 tệ.

Ra khỏi cửa hàng mà La Thiến vẫn còn lải nhải: “Không biết của nhãn hiệu quốc tế nào mà hơn bảy trăm tệ một bộ.”

Đường Diễm: “...” Trong nháy mắt có cảm giác mình đang “ăn com mềm”*, liền nói: “Nhãn hiệu này tốt!”

* Ăn com mềm: người đàn ông ăn bím phụ nữ

Hắn vừa dứt lời lập tức người đàn ông đứng gần đó quay qua nhìn hắn rồi lại nhìn túi quần áo trong tay hắn, tốt bụng nói: “Cửa hàng này là bán sỉ, bán đồ không chính hiệu. Ngay cạnh đó có một cửa hàng nhỏ hơn, giá cũng rẻ hơn mà còn là chính hãng.”

Nói xong người nọ còn cười với hai người rồi nắm tay bạn gái rồi đi.

Đường Diễm: “...”

La Thiến: “...”

Chờ người nọ đi xa, tài văn chương của La Thiến mới bùng nổ: “Tức chết tôi, chúng ta quay lại đó.”

Đường Diễm không muốn mất mặt, sống chết mạnh mẽ kéo La Thiến rồi đi, vừa đi vừa trấn an: “Dù sao cũng chỉ là đồ ngủ thôi mà, mặc vào hiệu quả đều giống nhau.”

La Thiến không khỏi oán trách nói: “Anh còn nói anh biết, anh biết cửa hàng không chính hiệu như vậy sao?”

Giọng Đường Diễm bắt gặp nhỏ hơn: “Tôi nhìn lầm một cái chữ cái tiếng Anh.”

La Thiến nửa tin nửa ngờ nhưng không truy cứu, dù sao thì người mặc cũng không phải cô.

Nhưng cục tức này cũng không dễ nuốt xuống, cô trút sang Đường Diễm, nói: “Mặc lên người đều nhau, chúng ta tới siêu thị mua quần lót là được rồi.”

Đường-chưa-bao-giờ-mặc-đồ-lót-mua-ở-siêu-thị-Diễm: “...”

Cuối cùng La Thiến vẫn có lương tâm cùng hắn tới cửa hàng chuyên bán, trong lòng còn nói thầm biết thế vừa nãy đã không ghét bỏ mà mua luôn ở cái cửa hàng kia, cũng là đồ sỉ mà đỡ mệt hơn bao nhiêu lần.

Khoan... La Thiến sững sốt. Sao cô lại có thể có suy nghĩ này há? Cô để ý quần lót của nam làm cái gì?

Đường Diễm: “????” Tuy rằng tới đây có mang theo thẻ nhưng hắn vẫn rất hưởng thụ cảm giác La Thiến bỏ tiền mua đồ cho hắn. Cho nên, toàn bộ hành trình Đường Diễm phụ trách xách đồ vật, nếu thấy thiếu cái gì, hắn sẽ nhắc nhở La Thiến. Ví dụ như: “Chưa mua dầu gội.”

La Thiến dẫn hắn đi mua.

“Dao cạo râu.”

La Thiến mặc cho hắn chọn, Đường Diễm còn muốn dùng thử. Cái này rất quan trọng nhé, thoải mái hay không thoải mái sẽ ảnh hưởng đến tâm trạng của hắn lúc.

Cứ như vậy, Đường Diễm lát nhắc một chút lát nhắc một chút, La Thiến mới kịp thời phản ứng lại: “A, không đúng! Anh chỉ ở đây có một đêm, mua nhiều như vậy làm gì?”

Đường Diễm lộ ra một nụ cười rất có thâm ý, nhưng vẫn tiếp tục mua mua mua.

Ngày hôm sau, La Thiến thức giấc Đường Diễm nhanh chóng sửa soạn một chút rồi mau trở về, Đường Diễm lại ăn vạ ở sô pha không để ý đến cô, thậm chí còn mang gương mặt không biểu cảm đây La Thiến đang che trước TV ra chỗ khác.

La Thiến: “...”

La Diễm hoàn toàn làm lơ hai người, ở trong bếp chuẩn bị bữa sáng.

La Thiến chỉ có thể ngồi cạnh hắn hỏi: “Anh không quay về hả? Công ty làm sao bây giờ?”

“Có thư ký Kiều mà! Hiện giờ đã là thời đại nào rồi, có cái gọi là điều hành từ xa nhé. Lúc nào yêu cầu tôi nhất định phải trở về thì tôi tự nhiên sẽ về.” Coi như đi công tác, Đường Diễm nghĩ.

La Thiến hít sâu một hơi, Đường Diễm tiếp tục hỏi: “Nghe nói em muốn tìm đội thiết kế hả?”

Bởi vì không ở quen phòng mới nên sáng nay hấn dậy sớm, La Diễm vừa hay cũng dậy sớm, hấn liền nhân cơ hội hỏi thăm chút tin tức gần đây của La Thiến.

La Thiến gật đầu, Đường Diễm hỏi: “Công ty thiết kế bài trí cho Đường thị cũng không tồi, có muốn tôi giới thiệu cho không?”

Ngay lập tức La Thiến đem việc thúc giục Đường Diễm rời đi xuống chỗ khác, gật đầu nói: “Được đó được đó! Tôi tìm mấy đội thiết kế rồi mà vẫn không làm ra được cảm giác ở cửa hàng La Tuấn làm việc kia mà chào giá còn đặc biệt cao như muốn róc thịt tôi ấy!”

Đường Diễm gật gù, nói: “Tôi giới thiệu cho em!”

La Thiến vui vẻ đồng ý, Đường Diễm liếc nhìn cô một cái, trong lòng yên lặng vui mừng, dời lực chú ý của cô sang chuyện khác: thành công.

La Thiến trước đem tin tức cho thuê căn hộ dành cho một người ở dấn ra ngoài rồi liên lạc với một ít nhà môi giới còn La Diễm hôm nay sẽ cùng Vệ Ngọc Đào đi giám sát chất lượng mấy cửa hàng cà phê gần đó. Nhưng hai người đều là dân thường, tới tận lúc Đường Diễm trở về vẫn chưa có gì tiến triển.

La Thiến cũng biết mấy thứ này chỉ có thể chậm rãi học, dứt khoát mua mấy cuốn sách ở trên mạng sau đó cũng tới tiệm cà phê khác bên kia thăm dò tình hình đối thủ.

Đường Diễm thấy cô loạn thành một đoàn, hỏi: “Em như vậy là không được! Không có kế hoạch sao?”

La Thiến gãi gãi đầu: “Tôi không có kinh nghiệm mà! Tuy La Tuấn có biết một chút nhưng không có cách nào hoàn toàn chuẩn bị cho tốt!”

“Trước làm một bản kế hoạch đi đã! Cửa hàng của em có vị trí nằm ở đoạn đường hoàng kim, công ty thiết kế cứ chọn cái tôi giới thiệu cho em, họ sẽ chuẩn bị hết tất cả. Thiết bị cũng không đơn giản là máy pha cà phê gì đó, số pha bàn ghế kê tủ để hàng em cũng phải chuẩn bị, tiệm cà phê còn cần này rất nhiều loại máy móc khác như máy pha trà, pha cà phê... Chắc em không định chỉ bán nguyên cà phê nên thiết bị nấu nướng, thiết bị chứa đựng, thiết bị rửa... đều phải có.”

“Rồi lấy cà phê, trà, trái cây, đồ ngọt ở đâu? Có muốn nhận người rồi để họ đi học cách chế tác cà phê hay mấy loại đồ uống khác trước hay không? Mấy cái đó đều phải chuẩn bị tốt mới mở cửa hàng được. Em bận rộn đến giờ, giấy phép buôn bán đã xin chưa? Tổng kinh phí cần dùng, phí tồn mỗi ngày, phí mua sắm, tiền lương trả cho nhân viên... Có muốn tìm người thay em tính không?”

Đường Diễm chưa nói hết toàn bộ, chỉ đơn giản hỏi hai câu đã khiến La Thiến choáng váng. Mấy vấn đề Đường Diễm nhắc tới cô sớm đã viết vào giấy, nhưng quả thật có mấy cái là cô không suy xét đến.

Tuy rằng hậu kỳ rồi sẽ phát hiện ra vấn đề, luống cuống tay chân, cuối cùng vẫn sẽ giải quyết được nhưng nếu tất cả đều chuẩn bị tốt thì khai trương sẽ càng thuận lợi hơn.

“Cần tôi giúp không?” Đường Diễm hỏi.

La Thiến gật đầu, Đường Diễm liền nói: “Trước hết lên mạng tìm một kế toán đi, để người đó dạy em mấy kiến thức cần thiết sau đó hỗ trợ em lo phần giấy phép kinh doanh. Chờ người đó lo xong thì tiệm của em chắc đã chuẩn bị xong hết rồi. Nhân viên cũng phải suy xét một chút, ít nhất trong một tháng trước khi khai trương phải tìm được nhân viên rồi để họ tham gia huấn luyện. Mặt khác tốt nhất nên tìm cái hiệu phương diện này, hoàn chỉnh quy hoạch một chút. Cái này tôi có thể giúp em nhìn xem.”

La Thiến cười, nói với Đường Diễm: “Anh thật tốt, cảm ơn anh!”

Đường Diễm gật đầu, dù sao La Thiến cũng chỉ có lúc này mới nhớ rõ hấn tốt như thế nào.

Dần dà, Đường Diễm chính thức xâm nhập được vào cuộc sống mới của La Thiến, giúp đỡ cô đưa tiệm cà phê từng chút từng chút dần vào quỹ đạo.

Truyện được đăng tại wattpad @dwlazp

Bên phía kinh đô...

Thẩm Bối Bối lại lần nữa tới Đường thị, là thư ký Kiều tiếp đón.

Nhìn văn phòng không một bóng người, Thẩm Bối Bối nhủ mảy: “Đường Diễm vẫn chưa trở về sao?”

“Đúng vậy, chỗ Đường tổng đi công tác khá xa, có lẽ sẽ đi một đoạn thời gian.” Thư ký Kiều nghiêm nghiêm chỉnh chỉnh trả lời.

“Rốt cuộc là đi đâu?” Thẩm Bối Bối hỏi.

Thư ký Kiều chỉ đáp: “Đường tổng không nói cho tôi biết.” Những cái khác đều ngậm miệng không hé nửa lời.

Thẩm Bối Bối không có cách nào, sầm mặt đi xuống lầu. Cô có cảm giác Đường Diễm căn bản là đang trốn cô. Lý do cô rời bỏ Đường Diễm kỳ thật rất đơn giản, đơn giản đến mức quá phẫn.

Thẩm Bối Bối và Đường Diễm ở bên nhau từ cao trung, yêu nhau ba năm. Tuy rằng cô gia thế không bằng Đường Diễm, ba mẹ cô cũng rất vừa lòng Đường Diễm nhưng hai người lúc đó mới có mười mấy tuổi, vẫn là hai đứa nhỏ.

Lúc đầu chọn ở bên nhau, hai người đương nhiên đều nghiêm túc, ân ái một đoạn thời gian. Bạn bè Đường Diễm đều gọi cô một tiếng chị dâu, Đường Diễm cũng rất nghiêm túc coi cô trở thành người của hấn.

Lâu dần, dục vọng chiếm hữu của Đường Diễm ngày càng rõ ràng. Lúc đầu Thẩm Bối Bối còn vì điều đó mà kiêu ngạo nhưng sau đó dần dần lại cảm thấy bị trói buộc. Thứ nhất, ở cùng Đường Diễm ba năm, người trẻ tuổi suy xét sự việc không hề nghĩ quá xa, ở trong lòng bọn họ chỉ là có cảm tình và không có tình cảm, tình cảm tốt và tình cảm xấu. Khi ở bên nhau khi là mong muốn. Khi tách ra cũng là mong muốn.

Thẩm Bối Bối còn trẻ, cảm thấy Đường Diễm quá mức bá đạo, hai người cãi vã vài lần. Ngày rộng tháng dài, cảm tình ban đầu dần dần phai nhạt đi. Nghĩ đến sau này sẽ cứ như vậy ở cùng Đường Diễm cả đời, ngày ngày đối mặt với khuôn mặt không biểu cảm của hấn, cảm thấy cuộc sống như thế quá mức bình đạm.

Chút phản nghịch tuổi thiếu thời khiến cô không muốn bị nàg bị Đường Diễn trói buộc, muốn chia tay. Ba mẹ Thẩm gia nghe nói đương nhiên không đồng ý, Đường Diễn tuy rằng lạnh như băng nhưng họ vẫn có thể nhìn ra Đường Diễn đối xử với Thẩm Bối Bối rất tốt, gia thế của Đường Diễn cũng chủ định tiền đồ của hắn là không thể đóng đếm.

Trên đời không một ai là hoàn hảo. Tính cách của Đường Diễn đã quyết định tình cảm của hắn và Thẩm Bối Bối sẽ không có nhiều tình thú nhưng những khuyết điểm nhỏ nhất này sớm đã được những ưu điểm của Đường Diễn bù đắp.

Thẩm gia càng không đồng ý, Thẩm Bối Bối càng nháo lớn. Sau đó dưới tình huống không nói với bất kỳ ai, thậm chí còn chưa cùng Đường Diễn nói lời chia tay đã ghi danh vào một trường đại học ở nước ngoài, không tiếng động rời đi. Ba mẹ Thẩm gia không phản ứng kịp, Đường Diễn đương nhiên càng không thể.

Nhà Thẩm Bối Bối không nghèo, trong tay Thẩm Bối Bối có tiền tiêu vặt, đủ để lo liệu. Thành tích của cô cũng tốt, đơn xin xuất ngoại du học nhanh chóng được phê duyệt. Con gái đã như vậy, Thẩm gia chỉ có thể chấp nhận.

Thẩm Bối Bối ở nước ngoài đương nhiên cũng có bạn trai. Quen mấy người liền phát hiện mình không nghiêm túc thích một ai cả.

Tới той lui lui, không ai tốt Đường Diễn. Tuổi càng lớn mới nhận ra Đường Diễn từ gia thế đến tình cảm đều là người thích hợp nhất với mình.

Ngay từ đầu, Thẩm Bối Bối chỉ thấy nuối tiếc mình trẻ tuổi không hiểu chuyện từ bỏ Đường Diễn chứ không lập tức muốn về nước. Dù sao thì lúc cô ra đi quyết tuyệt như thế, không nghĩ tới Đường Diễn còn đang đợi mình, hơn nữa chính cô vẫn chưa bỏ được cuộc sống sinh hoạt tự do tự tại này.

Cho đến tận khi thấy Đường Diễn và tiểu minh tinh kia ở cùng nhau, hơn nữa bạn bè còn nói cô tiểu minh tinh có bóng lưng rất giống cô, cô mới nghĩ đến nếu Đường Diễn có người khác, bản thân liền không còn cơ hội.

Mà Đường Diễn tìm người khác lại giống mình, cộng với hơi chút hiểu biết sau đó, Thẩm Bối Bối liền biết được tình nhân của Đường Diễn chỉ là thể thân cho mình.

Đường Diễn còn yêu cô, cái đáp án này tự nhiên được miêu tả đến sinh động. Vì thế cô chủ động liên hệ với mẹ Đường, cũng nói cho bà nghe tình huống của La Thiển, nói mình vẫn còn yêu Đường Diễn, Đường Diễn cũng yêu cô, bọn họ muốn một lần nữa bắt đầu. Cứ như vậy, cô lên máy bay quay trở lại. Lúc rời đi không ai biết, lúc trở về cũng không ai hay.

Tất cả đều đơn giản như vậy, cô từ bỏ dễ dàng, trở về dễ dàng, cho rằng bắt đầu lại cũng sẽ dễ dàng. Nhưng sự thật là thái độ của Đường Diễn, so với tưởng tượng của cô hoàn toàn khác nhau. Đến lúc này, cho dù trong lòng mơ hồ cảm thấy có vấn đề nhưng vẫn là không ngừng tự nhủ, Đường Diễn yêu mình.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Chia Tay Hằng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 77

Edit: Linh Nguyệt

Khi Thẩm Bối Bối đến sân bay, tâm trạng đặc ý gọi điện cho Đường Diễn.

Đường Diễn lúc đầu quả thật như Thẩm Bối Bối nghĩ, đầu trận tuyến đã rối loạn, Thẩm Bối Bối vì thế mà đặc ý vài ngày. Cho dù Đường Diễn không tới đón, không nhận điện thoại, cũng không chịu gặp, nhưng như vậy càng chứng minh Đường Diễn để ý cô.

Sau đó?

Sau đó con mẹ nó không biết sao lại như thế nữa. Từ tuần thứ hai trở đi, Đường Diễn liền như con ma men vừa tỉnh rượu, chịu gặp cô nhưng tâm trạng lại vô cùng bình tĩnh. Lúc này Thẩm Bối Bối mới luống cuống, đề nghị mẹ Đường giúp đỡ. Lần đầu tiên cô ý thức được, Đường Diễn có người khác, cho dù người đó có một chút giống mình thì cũng có thể không hoàn toàn là vậy.

Ngay từ đầu, sự hợp tác của cô cùng mẹ Đường rất tốt. Mẹ Đường mẫu có thu đoạn củ riêng mình. Đường Diễn ban ngày làm việc, tối đến thì bị bà dùng đủ các loại lý do lôi kéo đi dự tiệc. Kế hoạch vừa mới bắt đầu, Đường Diễn quả thật không cách nào từ chối bà.

Nhưng tới tuần tiếp theo, mọi chuyện lại thay đổi. Đường Diễn rời đi, mà mẹ Đường...

Tính cách mẹ Đường như tường đầu thảo*, ngay từ đầu lúc cô liên hệ nhờ giúp đỡ, tuy rằng rất bất mãn mình năm đó không từ mà biệt, nhưng vẫn vì Đường Diễn mà tha thứ cho cô, còn phi thường phối hợp tự mình đuổi La Thiển đi, kêu Đường Diễn về nhà gặp cô.

*Tường đầu thảo: cỏ mọc đầu tường. Cỏ mọc trên đầu tường vốn yếu ớt nên luôn đong đưa theo gió => chỉ người lập trường không kiên định; gió chiều nào nghiêng theo chiều đó

Nhưng ai ngờ được, giáo dục cũng của mẹ Đường cũng chỉ có hai câu kia, căn bản không chuẩn bị nhiều lực mạnh mẽ ép Đường Diễn. Sau khi Đường Diễn biểu đạt ý kiến bất mãn, bà cũng nói thăm hai câu.

Nhất thời, hình tượng cao lớn của mẹ Đường trong lòng Thẩm Bối Bối sụp đổ. Đây con mẹ nó vẫn là nữ tổng tài của công ty quốc tế sao? Người vô cùng trí tuệ, nhiều thủ đoạn đâu?

Mẹ Đường không phải là một người cố chấp. Cái bà thực sự muốn chính là trải qua những ngày lạnh không cần để ý tới Bạch Nhụy.

Tuy rằng bất mãn Bạch Nhụy nhưng từ sau khi đưa con cả cùng con dâu cả ở bên nhau, lâu dần bà cũng dần chấp nhận. Bằng không nếu bà làm ầm ĩ lên, sao Bạch Nhụy còn dám ở lại?

Nhưng nếu làm căng lên thì nhìn đáng sợ vợ của thằng nhóc kia, hẳn thực sự có thể cùng bà đoạn tuyệt quan hệ!

Cho nên, mẹ Đường vô cùng thông suốt. Ý con đã quyết, bà cũng chỉ có thể nhận mệnh. Ngẫu nhiên vẫn sẽ bất mãn nói hai câu, nhưng thực sự không nghĩ tới tách đôi duyên ương khổ mệnh này ra. Hôn nữa theo như bà thấy thì dù bà không động thủ thì thằng con này sống cũng không dễ dàng.

Lúc đó bà còn ha ha cười trộm, cứ thế này thì không quá hai ngày, chính bọn nó liền tự tách ra.

Bà một lòng ôm suy nghĩ như vậy, cuối cùng thì đã qua mười năm mà hai người kia vẫn còn tốt nhưng lại không sinh con. Lần này trái lại đổi thành mẹ Đường lo lắng, ly hôn không ly hôn, con thì không chịu sinh, đây là muốn thế nào?

Sau khi mẹ Đường mặt không biểu cảm từ bỏ chuyện của con trai cả thì một lòng một dạ mong đứa út có thể tìm một người hợp ý mình. Kết quả hẳn không làm bà thất vọng, thương một người liền thương suốt mười mấy năm. Lúc này, đừng nói là Thẩm Bối Bối không từ mà biệt, chỉ cần Thẩm Bối Bối không giết người phóng hỏa, chỉ cần nó trở về, mẹ Đường nhất định sẽ không phản đối.

Tuy nhiên trước khi Thẩm Bối Bối trở về, mẹ Đường vẫn hy vọng Đường Diễn có thể tìm một cô gái nhà gia đình đứng đắn làm con dâu Đường gia, có thể hành diện dẫn ra ngoài chứ không cần giống lần đầu tiên bà mang Bạch Nhụy ra ngoài, người ta còn tưởng là mang tình nhân nhà ai tới rồi ngấm mắng Bạch Nhụy một trận, nào là hồ ly tinh, tiểu thư, rồi thậm chí là dâm phụ, còn lên lên lút lút đoán thân phận của Bạch Nhụy.

Vừa vặn để Bạch Nhụy nghe được, khóc thầm một hồi khiến mẹ Đường trở về bị con trai oán giận. Tuy rằng lúc đó cả hai mẹ con đều là mặt lạnh nhìn nhau nhưng trong lòng quả thật không dễ chịu, xoay người chỉ muốn lôi mấy người nói bậy kia đánh một trận. Mà bà quả thật đã làm như vậy. Đường nhiên không phải thật sự đánh, mà là chen ép trả thù ở trên thương trường.

Mẹ Đường mang theo ký ức đau thương này, nhất định muốn đứa con dâu có thể giữ thể diện cho bà. Thẩm Bối Bối từ trên trời giáng xuống, nó đã quay về, con trai bà không cần tìm thể diện nữa rồi!

Đáng tiếc, mẹ Đường bên này còn chưa chính thức bắt đầu xuống tay mà thằng con út đã oán giận bà. Mẹ Đường thực sự cảm thấy oan uổng!

Mày thấy mẹ bắt nạt con bé tiểu minh tinh kia chỗ nào hả?

Ta... Ta mới nói một câu Thẩm Bối Bối đã trở lại thì người ta liền tự mình nói “tôi hiểu!” Làm sao ta biết nó hiểu cái gì cơ chứ? Người ta vốn muốn chia tay thì có!

Không hề phản nản hay nói một câu nào, ngay cả chi phiếu bà mang theo còn chưa kịp rút ra thì người ta chớp mắt đã đồng ý sau đó rời đi luôn rồi.

Mẹ Đường vô cùng hoài nghi, liệu có phải con trai mình không tốt, không giữ được người liền quay sang đổ lỗi cho bà hay không? Bởi vì bà có thể đàm phán thành công một cách đơn giản như vậy sao? Bất luận thế nào thì mẹ Đường vẫn nhìn ra được con mình đã động tâm, cho nên bà đành mặc kệ nó luôn!

Người Đường gia tuy rằng lúc nào cũng là mặt không biểu cảm nhưng trong lòng kỳ thực rất dễ bị lung lay. Tiền đề của mọi việc mẹ Đường làm chính là không thương tổn đến tình cảm mẹ con. Đồ ngốc mới nhàn rồi không có việc gì làm mà cùng con trai trở mặt thành thù!

Thẩm Bối Bối không tìm được Đường Diễn đương nhiên sẽ chạy tới Đường gia, hiện giờ mọi người đã không còn ở chung tại tư hợp viện, từng người đều tự mua nhà riêng. Thẩm Bối Bối tới một chuyến cũng không dễ dàng, mẹ Đường cho cô tiến vào.

Thẩm Bối Bối thử hỏi: “Bác gái, bác có biết Đường đại ca đi đâu không? Con đến công ty tìm anh ấy nhưng không thấy.”

Mrj Đường sâu kín liếc nhìn cô một cái, nhàn nhạt đáp: “Từ sau mười tám tuổi nó đã không nói với ta nó đi đâu rồi.” Huống chi hiện giờ đã ba mươi, còn là một con cháu độc thân nữa chứ.

Thẩm Bối Bối do dự hỏi: “Bác xem, có phải anh ấy đi tìm tiểu minh tinh kia hay không?”

Mẹ Đường nhíu mày, ánh mắt lạnh băng liếc cô một cái, nói: “Bất kể nó đi đâu làm gì, cô cũng không nên vượt quá giới hạn.” Lời này ý cảnh cáo thực rõ ràng, đừng đại mà làm bất cứ chuyện gì gây hại cho con tôi.

Mẹ Đường không ngốc, từ sau chuyện kia bà đã không thích Thẩm Bối Bối, huống chi hiện giờ nhìn đứa con kia đã tránh con bé này rồi, bà tự nhiên cũng sẽ không suy xét Thẩm Bối Bối. Bà cũng biết Thẩm Bối Bối còn muốn dây dưa, tất nhiên bà không muốn Thẩm Bối Bối nhúng tay vào chuyện của con bà.

Thẩm Bối Bối ghen, không thể tưởng tượng nghĩ, tiểu minh tinh kia có cái gì tốt? Không biết đã bồi ngủ bao nhiêu người rồi! Nghe nói còn là một nha đầu ở nông thôn.

Tóm lại Thẩm Bối Bối không rõ mọi chuyện, thậm chí còn không thêm nghĩ tới số bạn trai của mình mấy năm nay ở nước ngoài chỉ hai bàn tay đã không đếm nổi.

***

La Thiên gần đây có Đường Diễn hỗ trợ giống như có thần trợ! Cửa hàng chậm rãi bước quỹ đạo, chính cô cũng học hỏi được rất nhiều.

La Diễm sau khi đưa Vệ Ngọc Đào đến nhà trẻ, thời gian còn lại hầu hết đều dành để huấn luyện. La Thiên nói sau này cô sẽ trông coi cửa hàng, cái gì cũng phải học được, ngay từ đầu có thể làm không tốt nhưng dần dần sẽ tốt hơn.

Nhìn La Diễm mặt bơ hơi tái, La Thiên hồ thẹn không bằng. Mới học không bao lâu mà sổ tay của La Diễm đã gần mười quyển rồi.

La Thiên trước đó đã đi theo kế toán học tập, nghĩ sau đó sẽ dạy lại cho La Diễm. Bởi vậy hai người đều vô cùng bận rộn, Đường Diễn cũng không rảnh rỗi gì, bọn họ có việc, hẳn phải tới cửa hàng giám sát.

Dần dần ba người đều thích ứng được hình thức sinh hoạt này.

Hôm nay, La Diễm đi học cách làm cà phê, La Thiến đến cục thuế đất, Đường Diễm lại bị gọi tới hỗ trợ xem công trình.

Đường Diễm đang phát ngốc liền nghe được ngoài cửa có người hỏi: “La tiểu thư có ở đây không?”

Đường Diễm ngẩng đầu nhìn, một người đàn ông đoan chính. Đường Diễm không nói chuyện, cứ như vậy nhìn người ta.

Người kia khẽ cười nói: “Tôi là Tiết Duy.” Nói xong còn đưa danh thiếp của mình.

Đường Diễm nhàn nhạt nhận lấy, hỏi: “Tìm Thiến Thiến làm gì?” Ha, phó giám đốc công ty XX cơ đấy!

Sắc mặt người đàn ông cứng đờ, hỏi: “Anh là?”

“Người đàn ông của cô ấy.” Đường Diễm mặt không đổi sắc trả lời.

Người đàn ông không quá tin tưởng nói: “La tiểu thư nói cô ấy vẫn độc thân.”

“Chưa từng thấy qua hai người yêu nhau cãi nhau sao? Có gì không ổn à?” Đường Diễm không kiên nhẫn hỏi.

Tiết Duy đáp: “À, tôi tìm cô ấy tâm sự. Hai chúng tôi vừa gặp mà như quen biết đã lâu, liền thêm bạn tốt. Hôm nay tôi cố ý tới cửa hàng của cô ấy nhìn xem!” Kỳ thật là do La Thiến trước khi phát tờ đơn khai trương cửa hàng đã báo cho công ty hẳn.

Truyện được đăng tại wattpad @dwlapz

Ít nhiều cũng là công ty mà, nhân viên ở đó có khi sau này sẽ là khách hàng. La Thiến đương nhiên phải lên kế hoạch trước. Cô lớn lên lại xinh đẹp, còn có người nhận ra cô là minh tinh La Thiến, đều rất nể tình, bảo đảm lúc cửa hàng khai trương sẽ đến.

La Thiến dựa vào thân phận tiểu minh tinh của mình kéo tới một đợt khách. Cũng có người có cùng suy nghĩ này với La Thiến, Tiết Duy tự thấy thân phận mình cũng đủ, lớn lên cũng tốt, đương nhiên chủ động xuất kích.

Đường Diễm nói người yêu cãi nhau, Tiết Duy thật ra vẫn tin. Dù sao thì người ta đều biết La Thiến ở giới giải trí đã có bạn trai, chẳng lẽ người này chính là... Mr.Mosaic?

Tiết Duy tự nhiên cảm thấy mình đã không còn cơ hội, ủ rũ cụp đuôi rời đi.

Đường Diễm đen mặt nghĩ: “Hừ, biết Thiến Thiến ra ngoài mua cái quần áo tốn bao nhiêu tiền không? Dù cho có là phó giám đốc thì anh nghĩ anh nuôi nổi sao?” Hoàn toàn đem La Thiến thành một người tiêu xài hoang phí...

Chờ buổi tối La Thiến trở về, Đường Diễm tâm trạng âm u nhìn cô một lượt từ đầu đến chân.

La Thiến: “???” Chẳng lẽ là hôm nay bắt hần hỗ trợ giám sát công trình nên tức giận rồi?

Lúc ăn cơm, La Diễm nấu một bàn nào rau trộn nào canh canh, đều là món ăn đặc sắc ở đây.

Đường Diễm nhìn một bàn này không biết nghĩ tới cái gì, lạnh lùng nói: “Canh này cũng thật chân trong chân ngoài!” Nhìn xem đều bỏ thêm bao nhiêu đồ vật.

La Thiến: “???” Con mẹ nó, quên uống thuốc à?

Đường Diễm lại chỉ vào một đĩa rau xanh, nói: “Nhìn xem đồ ăn này, một màu xanh biếc xanh.”

La Diễm: “???” Đây là khen đồ ăn cô làm tốt hay không tốt thế?

Đường Diễm lại quay đầu nhìn La Thiến, La Thiến lập tức mở miệng nói: “Cái gì tôi cũng chưa làm! Anh đừng nói tôi, tôi sẽ tức giận.” Vừa thấy liền biết hôm nay nhất định có người chọc hần.

Đường Diễm yên lặng trong chốc lát rồi nói: “Em nên thấy may mắn vì mình còn chưa làm gì hết đấy!”

La Diễm liền hỏi: “Làm sao vậy? Có phải có chuyện gì hay không?”

Đường Diễm lại im lặng, lát sau mới nói: “Tuy rằng là một quán cà phê nhưng cũng không quá lớn, chúng ta phải học được cách rụt rè. Em gai gị dù sao cũng là đại minh tinh, làm cái gì cũng phải để ý mặt mũi, có đúng không?” Câu cuối là Đường Diễm hỏi La Diễm.

La Diễm gật đầu: “Đúng vậy đúng vậy! Bây giờ người trong thôn đều hâm mộ nhà chúng ta.” Em gái cô là minh tinh đó nha!

“Vậy chị thử nói xem, cô ấy tự mình đi kiếm khách, giống cái gì? Loại chuyện này chẳng lẽ không thể mời người ta làm sao?” Đường Diễm mặt không biểu cảm nói.

La Diễm nghĩ nghĩ, cảm thấy cũng đúng: “Em gái tôi hiện giờ là bà chủ nhưng vẫn là minh tinh! Thiến Thiến, chúng ta nên mời người khác, cứ phát truyền đơn tuyển người đi.”

La Thiến ngẫm nghĩ rồi nói: “Ừm, cũng đúng. Nhưng mà em cảm thấy thân phận minh tinh của em sử dụng lúc này là hợp lý, fans chắc chắn nguyện ý tới.”

Đường Diễm lập tức phê bình: “Em nghĩ như vậy là không đúng rồi, ánh sáng sớm muộn gì cũng sẽ tắt, huống chi em chỉ là một tiểu minh tinh.”

La Thiến: “...” Vừa rồi còn nói cô là đại minh tinh mà!

“Về sau chẳng lẽ cứ dựa vào danh khí của em để cửa hàng sao? Những minh tinh mở cửa hàng, có bao nhiêu người thành công hả?” Đường Diễm mặt lạnh nhìn cô.

La Thiên nghĩ nghĩ, vô cùng phần tán đồng gật đầu, sau đó lại cười hì hì nói: “Ai da! Tôi quen biết không ít bằng hữu mà! Danh khí của tôi không đủ thì chờ lúc khai trương cửa hàng nhờ bọn họ gửi lẵng hoa tới, cũng có thể gia tăng một chút độ chú ý.”

Đường Diễm: “Ài?” Chưa từng nghe nói qua!

“Bọn Lâu Tùng Nguyên áy! Dù sao thì Lạc Thiên nhất định sẽ giúp, hần nói lẵng hoa hần đã đặt sẵn mấy cái rồi, chỉ chờ cửa hàng khai trương sẽ lập tức gửi qua!” Giọng La Thiên tràn ngập ánh mặt trời, vô cùng cảm nhiễm người khác.

“Phải không? Thế thì thật sự thật tốt quá, chúng ta giai đoạn đầu nhất định một không chịu được, có chút thanh danh cũng tốt.” La Diễm vô cùng vui vẻ nói tiếp.

Đường Diễm mặt không biểu cảm bắt đầu ăn cơm: Ai! Một tâm quá! Mặc kệ mấy người!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Chia Tay Hằng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 78

Edit: Linh Nguyệt

Giấy phép buôn bán đã lo liệu xong, La Thiên liền nghĩ đến việc phải đặt tên cho tiệm cà của mình. Buổi chiều ăn cơm xong, cô cùng Đường Diễm ngồi ở sofa ăn kem.

La Thiên không nghĩ nhiều, thuận miệng nói với Đường Diễm: “Đường tổng, tôi nghĩ tên cửa hàng gọi là quán cà phê Thiên Thiên, anh thấy thế nào?”

“Khụ khụ khụ...” Đường Diễm giạt mình ho lên mấy tiếng, sau đó cường chế bản thân bình tĩnh lại: “Đổi đi!”

La Thiên liếc hần một cái, quay sang chỗ khác bắt đầu chậm rãi nghĩ: “Nếu không thì gọi là quán cà phê La Thiên đi?”

Đường Diễm thờ dãi nói: “Tiệm cà phê của em có vị trí không tồi, có phải nên chọn một cái tên có... ý thơ một chút?”

La Thiên bắt mắt: “Vì sao phải có ý thơ? Dùng tên của tôi mới có thể thu hút thêm khách.”

Đường Diễm trừng cô: “Tên của em có thể sử dụng bao lâu? Sang năm thì còn ai biết La Thiên là ai hả?”

La Thiên vô cùng ủy khuất nói: “Cũng không thể nhanh như vậy chứ! Ai da, kỳ thật tôi cảm thấy quán cà phê Thiên Thiên nghe không tồi mà.”

“Ừ ừ, dễ nghe lắm.” Đường Diễm khen xong, tiếp tục nói: “Nhưng quá thô.”

La Thiên nheo: “Hay tôi lên mạng tra?”

Đường Diễm thật sự cạn lời, miễn cưỡng hỏi: “Em đã chuẩn bị khai trương mà tên còn chưa nghĩ ra sao?” Vấn đề này chẳng lẽ không phải nên ưu tiên suy xét trước sao?

La Thiên liền nói: “Tôi là vì muốn mở nên mới mở chứ không phải bắt buộc phải mở. Nhắc tới cái này, anh có nhớ tiệm cà phê La Tuấn làm thêm mà chúng ta đã tới lúc Valentine không? Hôm đó ngồi ở đây tôi cảm thấy vô cùng thoải mái nên mới muốn mở một nơi như vậy, một cửa hàng thuộc về riêng mình. Người ta có thể ngồi bên cửa sổ vào buổi chiều, cùng với một tách cà phê và một cuốn sách, sau đó hưởng thụ thời gian trôi qua.” Nói tới đây, La Thiên hưng phấn hơn hẳn: “Có đúng không? Có đúng không? Có phải như vậy thật có cảm giác đây ý thơ đúng không?”

Nhìn La Thiên vui vẻ như vậy, Đường Diễm cũng khẽ cười, hần nhẹ giọng nói: “Có.”

La Thiên cũng cười: “Quyết định rồi nhé, gọi là Ngộ Hậu*, tiệm cà phê Ngộ Hậu! Mỗi một buổi chiều có thời gian lười biếng, nghĩ thôi cũng thấy thoải mái!” La Thiên ăn một miếng kem, dựa vào sofa hí hí mắt, liền thật sự giống như một con mèo lười biếng.

*Ngộ Hậu: buổi chiều

La Thiên rất thích loại cảm giác này, bởi vì cuộc sống của cô bà nguyên chủ đều khổ sở. Trước từ nhỏ sinh hoạt đã khó khăn, giống như chịu đủ các loại bóng đánh thẳng vào người, sau đó cả đời đều bận rộn, cuối cùng còn không được chết già.

Lại xem nguyên chủ, nửa đời trước sinh hoạt gian khổ, hàng năm lại phải chiến đấu với một đám thâm thích thuộc hàng cực phẩm, ra ngoài làm việc cũng không thuận lợi, áp lực trong nhà lớn. Sau đó ký hợp đồng làm tình nhân mặt vật chất thoải mái hơn không ít, nhưng áp lực đó lại chuyển qua dồn ép đè lên tinh thần. Phải thường xuyên liên hệ với kim chủ để bồi dưỡng tình cảm, ở giới giải trí cũng phải phấn đấu gây dựng danh tiếng.

So ra thì nguyên chủ thậm chí còn bị ép tới mức phải nhặt rác kiếm sống, hai chân bị đánh gãy, chồng lại là tên điên mê cờ bạc, cả vật chất và thân thể đều bị ép đến cực hạn.

Vậy nên khi La Thiên nhìn những người thông thả, thư thái ở tiệm cà phê nhàn nhã ngồi dựa vào cửa sổ nhàn nhã thưởng thức cà phê cảm thấy vô cùng hâm mộ. Lúc đó cô chỉ nghĩ, đây chính là cuộc sống mà mình muốn, không cần vì cơm áo gạo tiền mà bồn bả, không cần vì bị đối xử bất công mà tức giận, không cần phiền não về sức khỏe bản thân. Mỗi buổi chiều đều nhàn nhã tắm ánh mặt trời, thích đọc sách thì đọc sách, thích ngủ thì ngủ. Vì thế La Thiên muốn mở một cửa tiệm không cần quá lớn, không cần quan tâm kiếm được nhiều ít mà lại có cảm giác như vậy.

La Thiên thích loại cảm giác ấy, dưới tình huống bản thân đủ điều kiện đã mua một cửa tiệm. Cô thích cuộc sống như vậy, nhẹ nhàng tự tại, không phiền não.

Có lẽ cô sẽ không đại phú đại quý, nhưng đời này chỉ cần ăn uống không lo, mỗi ngày có thể dưới ánh mặt trời ghé vào bàn ngủ một giấc, ngửi mùi hương cà phê trong tiệm nhà mình, La Thiên liền cảm thấy thật tốt.

Đường Diễn quay đầu nhìn La Thiên, không biết cô nghĩ tới cái gì mà như vậy dựa vào sô pha cười, đến kem cũng quên ăn.

Kỳ thật ngay từ đầu, La Thiên nói cửa hàng danh thời điểm, Đường Diễn chẳng những phản đối, còn ở trong lòng phản ứng đầu tiên là mặt tiền cửa hàng như thế nào cũng muốn thêm cái diễn tự đi? Nhất thời, cũng vì chính mình điểm này tiểu tâm tư chọc cười.

Đường Diễn tiếp tục ăn kem, kem này là do La Diễm dẫn Vệ Ngọc Đào đi ăn MacDonald tiệm đường mua về. Hiện tại hai mẹ con đang ở phòng ngủ trưa, kem thì bị La Thiên lấy ra tự khao hai người bọn họ.

Đường Diễn rất thích loại cảm giác này, hai người không cần làm gì quá phức tạp, nghe La Thiên lải nhải cũng được, chỉ cần hai người ở một chỗ, tùy thời có thể nhâm nhi đồ ngọt, như vậy liền tốt rồi.

Con đường sự nghiệp của hắn không tính là quá khó khăn, chưa bao giờ nghĩ tới chuyện liên hôn. Cha mẹ hắn cũng coi như hiểu lý lẽ, nếu không vấn đề xuất hiện đầu tiên không phải là hắn cùng anh hắn, mà là quan hệ giữa vợ chồng hai người.

Nhưng bọn hắn cũng không vì mà thoát được một số nhà muốn kết thân liên hôn, số lượng còn không ít. Anh trai hắn chưa từng nghĩ tới người vợ tương lai của mình sẽ như thế nào, hắn cũng vậy.

Việc kết hôn cùng Bạch Nhụy không chỉ vượt qua dự kiến của Đường Diễn mà chính bản thân Đường Hinh cũng chưa từng nghĩ tới.

Ngoại trừ Thẩm Bối Bối khi, Đường Diễn cũng không nghĩ tới tương lai một nửa kia của mình sẽ có bộ dáng gì, nhưng tuyệt đối không giống như La Thiên.

Nhưng nếu là La Thiên thì sao?

La Thiên không thông minh, tâm tính trước sau đơn giản mà thực tế tận sâu dưới đáy lòng lại có điểm tang thương hắn không nhìn thấy. Vậy nên xét theo tất cả các phương diện, hắn cùng La Thiên vô cùng vô cùng không thích hợp!

Nhưng trên thực tế, lúc bọn họ cùng nhau sinh hoạt hắn lại cảm thấy thật tốt.

Hai người dựa vào sô pha ăn kem, xem TV, điều hòa thoáng thoáng, tai nghe những tiếng động trong tiểu khu, mơ màng sắp ngủ...

Dù sao Đường Diễn cũng là tổng tài cả một công ty, dù chỉ việc chỉ đạo cũng không có cách nào ở lại phía nam trong một thời gian dài. Trước khi cửa tiệm của La Thiên khai trương, hắn bị sự vụ ở công ty gọi trở về kinh đô.

Thời gian qua mau, chớp mắt đã tới tháng chín, tin tức La Thiên giải nghệ từ tháng bảy đến bây giờ đã sớm hạ nhiệt. Lúc La Thiên lo trang hoàng cho Ngọ Hậu liền có mấy Weibo lên tiếng bôi đen nhưng cũng không gây ra sóng gió gì lớn.

Hiện giờ, tiệm cà phê Ngọ Hậu của La Thiên cuối cùng cũng khai trương. Cô ngay lập tức gửi tin nhắn cho, chỉ một câu: “Ngày mừng một tháng chín sẽ khai giảng, tôi nghĩ nghĩ liền khai trương cửa hàng luôn.” Kèm theo địa chỉ thời gian rõ ràng, đơn giản chia sẻ cho bạn bè trong giới giải trí.

Lâu Tùng Nguyên nhận được tin nhắn, mơ màng trong chốc lát rồi đưa cho người đại diện của mình là Hầu Đức Minh, nói: “Anh nhìn xem, cuộc sống của người ta này...”

Mà Lạc Thiên lại cười ôn hòa nói với người đại diện: “Nhất định phải gửi lẵng hoa tới!”

Triệu Vũ Lâm tỏ vẻ sẽ tự mình sẽ tới ủng hộ, những người khác cũng đều chúc mừng.

Lâu Tùng Nguyên và Lạc Thiên là tiểu sinh đang hot, lịch trình dày đặc không cách nào tới tận nơi ủng hộ, nhưng lẵng hoa đã chuẩn bị tốt.

Kết quả còn chưa qua hai phút, ai nấy đều nhận được tin nhắn của La Thiên: “Không tới mời chuyển phát Weibo để cổ vũ.”

Lâu Tùng Nguyên: “...”

Lạc Thiên: “...”

Mọi người: “...”

Chưa ai kịp phản ứng, La Thiên đã lại gửi tin khác tới: “Ha ha ha, dọa mấy người chơi thôi.” Còn kèm theo một icon cười nhăn răng.

Mọi người: “...”

Giang đạo ở phim trường trực tiếp học ra một ngụm nước nói: “Sao vừa rời khỏi giới giải trí đã trở nên xuống cấp như thế này rồi?”

Truyện được đăng tại wattpad @dwlazp

Đến ngày, người không thể tới đương nhiên chiếm đại đa số, mỗi người đều chuẩn bị một đôi lẵng hoa gửi tới, dù sao thì bọn họ cũng không phải người keo kiệt.

Ngày khai trương Ngọ Hậu nhận được rất nhiều lẵng hoaxa hoa, tất cả đều là hoa thật xếp thành tầng thành tầng. Bên ngoài lẵng hoa đều có nilon cao cấp bao bọc, còn có hai dải băng rôn lụa rực rỡ đủ các loại từ ngữ chúc mừng cùng tên người gửi. Nhất thời ở cửa Ngọ Hậu tập trung không ít người, dù sao thì tên trên lẵng hoa đều là người trong giới giải trí, còn có mấy người còn đang nổi tiếng.

Nhất thời, không ít người giờ điện thoại chụp rồi đăng lên weibo, không tiếng động giúp tuyên truyền một đợt.

Đường Diễn trước khi khai trương một ngày liền ân cần chỉ bảo thư ký Kiều nói: “Ngày mai trước tám giờ để cửa hàng hoa cao cấp nhất thành phố An Võ làm lễ hoa cao cấp nhất gửi tới, nhớ bảo bọn họ đem tên của tôi phóng to lên chút.”

Thư ký Kiều: “...” Từ sau khi ông chủ ở cùng La Thiển, phẩm vị xuống cấp rồi.

Thư ký Kiều xoay người còn chưa kịp bước ra khỏi cửa, Đường Diễn ở phía sau đã bồi thêm: “Băng rộ phải dùng màu đỏ rực, cái loại liếc qua liền hút mắt người ấy.” Bằng không, không lần át được những lễ hoa khác.

Thư ký Kiều: “...”

“Vậy tôi để băng rôn loại lớn nhé?”

Đường Diễn: “Không cần! Sẽ che khuất lễ hoa mất.”

May mà tổng tài nhà mình vẫn chưa phát rồ, thư ký Kiều tự an ủi mình một hồi.

Sau khi trở về, lượng công việc tích lũy dồn dập ập xuống, gần đây vô cùng bận. Thậm chí phải gấp mặt không ít người, nhất thời ngay cả nghi thức khai trương cũng không thể tham dự.

Kết quả tới buổi tối từ chỗ thư ký Kiều biết được hot search vô cùng náo nhiệt.

Đường Diễn click mở Weibo liền thấy. Bọn bè của La Thiển trong giới giải trí không nhiều lắm, nhưng có thể lui tới đều là quan hệ không tồi.

Thậm chí có mấy người như Lâu Tùng Nguyên hay Lạc Thiên đều ở trên Weibo chúc mừng quán cà phê Ngộ Hậu khai trương, nhất thời trên mạng vô cùng náo nhiệt, rất nhiều người bắt đầu share lại.

Đường Diễn vốn bởi vì vụ lễ hoa cảm thấy không thể nhất định không thể thua, giờ thì hay rồi, người ta trực tiếp lên Weibo nói chuyện.

Đường Diễn lập tức cũng đăng ký Weibo, dùng tên thật xin chứng chỉ VIP, sau đó ném cho thư ký Kiều bí thư: “Giúp tôi đăng Weibo, đại khái là muốn chúc mừng quán cà phê khai trương.”

Thư ký Kiều đến giờ đã nhìn mãi thành thói quen rồi. Cần đây Đường tổng vì La tiểu thư mà tranh thủ vô cùng, thậm chí còn tăng ca thêm giờ làm việc. Cô nhanh chóng liên hệ với phòng chuyên môn ở tầng dưới, chuyên soạn văn án, không tốn bao nhiêu thời gian.

Đường Diễn share lại Weibo của La Thiển kèm theo một loạt các từ hoa mỹ chúc mừng, tình cảm mãnh liệt bắn ra bốn phía.

Nhất thời Weibo hot lên vô cùng, ngày hôm sau càng nhiều khách tới quán.

Nhóm người phục vụ đều đã được huấn luyện trước một tháng, bên phòng bếp để tránh vạn nhất đã mời thêm hai người phụ giúp. Tổng không quá hỗn loạn nhưng cũng không được coi là hoàn mỹ, dù sao thì mọi người đều là ngày đầu tiên công tác, còn cần phối hợp nhiều.

La Thiển đứng sau quầy thu ngân, tức khắc có loại ảo giác giống như chỉ điểm giang sơn. La Diễm là cửa hàng trưởng, cũng chậm rãi học tập dần. Vệ Ngọc Đào đi theo La Thiển ngồi ở sau quầy thu ngân, không dám chạy loạn.

Dưới tình huống như vậy còn có không ít fans các nhà tới cổ động.

A a a!!! Phát tài phát tài rồi! Thật nhiều thật nhiều tiền! La Thiển cười không ngừng nghỉ.

Bởi vì quán cà phê vốn là nơi nhàn nhã, ngày đầu tiên bởi vì nhiều người nên không có cảm giác ấy. Ngoại trừ hiệu quả truyền đơn do La Thiển phát ở các công ty, đại bộ phận đều là fans các nhà, bao gồm cả fans mê sắc đẹp của La Thiển.

Mọi người tới quá đông, không có vị trí ngồi cũng không hề không vui, còn mua ly cà phê hoặc một phần bánh xốp coi như ủng hộ thần tượng.

Mua xong đương nhiên là chụp ảnh phát Weibo: “Tôi tới cổ động nè! Giá cả vừa phải, hương vị không tồi. Còn đến dài dài ha ha ha...”

Ngày đầu tiên, La Thiển kiếm lời không ít, cười ha hả nhận tiền, còn cùng không ít fans chụp ảnh chung. Ngộ Hậu xem như chính thức online.

Trong lúc đó, Lâm Phi rơi vào cùng đường, cuối cùng vẫn phải tới mặt Đường Diễn khẩn cầu.

Lần này cô thoát khỏi ảnh hưởng của cốt truyện, lấy ích lợi làm đề tài câu chuyện, cùng Đường Diễn gấp mặt.

Lâm Phi tỏ vẻ đồng ý lấy một nửa tiền lãi dưới danh nghĩa của cha làm hồi báo nếu Đường Diễn chịu bỏ vốn.

Đường Diễn xem xét hạng mục rồi đặt thêm một số điều kiện. Lâm Phi đồng ý, cũng bởi vậy nhẹ nhàng thờ ra, tuy Đường Diễn muốn gần sáu phần lợi nhuận, nhưng ít nhất cũng không hoàn toàn.

Mà sáu phần đối với Lâm gia, thương gân động cốt là khẳng định. Dù sao thì phần lớn chi phí đều là vay mượn, lãi suất mỗi ngày lại cao, một khi không có khoản tài chính mới đổ vào cũng không rút lui được thì tiền bồi thường là không thể đóng đếm. Nhưng nếu có người nguyện ý góp vốn, tiền lời bị lấy đi sáu phần, nhà Lâm Phi tuy vẫn sẽ gánh một ít nợ nần trên lưng, nhưng ít nhất so với việc cuối cùng sẽ phá sản thì khá hơn nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Chia Tay Hằng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 79

Edit: Linh Nguyệt

Lần đầu tiên Thẩm Bối Bối nghe nói về Lâm Phi, lại lần nữa có thêm một nhận thức mới mới về tầm quan trọng của bản thân trong lòng Đường Diễn. Cô nhìn ảnh chụp của Lâm Phi, nhìn đôi mắt vô cùng giống cô, suy nghĩ lại kiên định hơn một tầng.

Cho nên ngày thứ hai, Thẩm Bối Bối tỉ mỉ trang điểm, một lần nữa tới tập đoàn Đường thị.

Thư ký Kiều vẫn như cũ không dám ngăn cản quá mức trực tiếp. Dù sao thì Thẩm Bối Bối cũng không giống những người khác, vị này là người bạn gái duy nhất Đường Diễn công khai thừa nhận. Không chỉ như thế, cô ấy còn là người phụ nữ khắc sâu trong ký ức của Đường Diễn. Hiện tại hai người nhìn tựa hồ như đã tách ra nhưng thư ký Kiều vẫn không dám làm ra hành động gì quá mức. Ai biết được lỡ một ngày đẹp giờ nào đó hai người lại quay lại với nhau thì sao?

Cho nên, Thẩm Bối Bối vô cùng dễ dàng vào được văn phòng của Đường Diễn.

“Sao lại tới đây?” Đường Diễn nhú mày nhìn Thẩm Bối Bối mặc váy bó sát màu bạc lộ ra đường cong tuyệt đẹp, tóc xoắn gọn sóng xoắn tung, từ trong ra ngoài toát lên một cỗ mỹ lực thuộc về phụ nữ thành thực.

“Em đến thăm anh!” Thẩm Bối Bối hơi hơi mỉm cười, làm khuôn mặt mê hoặc lòng ngực mà Đường Diễn nhớ hơn ngàn vạn ngày đêm.

Đường Diễn nghĩ nghĩ rồi gật đầu: “Cũng đúng, có một số việc chúng ta vẫn là nên nói rõ ràng một chút.”

Cả người Thẩm Bối Bối cứng đờ, nhất thời có chút không vui. Đường Diễn muốn nói rõ ràng, chính là muốn phân rõ. Nếu Đường Diễn không phải còn yêu mình thì sao há phải làm những việc đó? Hiện giờ lại vì sao mà giúp Lâm Phi?

“Tôi nghĩ, cô hẳn là biết, thời gian chúng ta tách ra, quá dài!” Đường Diễn nói.

Thẩm Bối Bối gật đầu: “Trước đó anh đã nói qua.” Đó là lần Thẩm Bối Bối tạm lui một bước nói mong hai người vẫn có thể làm bạn. Cô cho rằng yêu cầu này sẽ giúp Đường Diễn giảm xóc.

Đường Diễn tiếp tục: “Đối với tôi mà nói, không đơn giản là vấn đề thời gian dài hay ngắn. Tôi luôn không hiểu rõ sao em lại quyết tuyệt rồi đi như vậy, hiện tại vẫn như cũ không rõ. Nhưng giờ tôi đã không nhất thiết phải hiểu rõ nữa, đối với tôi, đã không còn ý nghĩa rồi.”

Đường Diễn đứng dậy, dẫn Thẩm Bối Bối vào văn phòng chuyên dụng để tiếp đãi khách, chính hần ngồi ở chỗ La Thiên thích ngồi nhất, trong lòng bất ngờ dâng lên cảm giác an tâm, lời nói ra cũng càng thêm kiên định: “Tôi đã từng tốn vô số ngày đêm suy nghĩ nguyên nhân, hồi tưởng lại thời gian mấy năm gần gũi của chúng ta, mỗi một động tác một lời nói, có phải tôi đã phạm phải sai lầm gì mà mình không ý thức được hay không? Tôi nghĩ, có lẽ cô đã biết, tôi vẫn luôn tìm người giống cô.”

Đối với Đường Diễn, thừa nhận điều này là vô cùng không dễ dàng. Hẳn thậm chí còn không muốn để bạn bè biết mình đang tìm kiếm thể thân, hẳn là người bị bỏ lại, sự tự kiêu không cho phép hần thừa nhận mình vẫn còn nhưng nhớ người con gái kia. Nhưng hôm nay ngừng lại, thừa nhận điều đó thật ra cũng không có gì quá khó. Bởi vì, đối với hần hiện tại, việc càng khó hơn còn đang chờ ở phía sau.

Thẩm Bối Bối mỉm cười, còn chưa kịp mừng rỡ đã nghe được Đường Diễn tiếp tục nói: “Tôi không ngừng tìm kiếm, vẫn luôn vẫn luôn. . . Cuối cùng, tôi cũng tìm được... Một người tôi thực sự yêu.”

Thẩm Bối Bối thậm chí còn không nghe rõ Đường Diễn đã nói cái gì, chỉ cảm thấy như sét đánh giữa trời quang, biểu tình trên mặt hoàn toàn thay đổi nhưng không biết nên làm ra phản ứng như thế nào, đây là lần đầu tiên Đường Diễn thừa nhận hần yêu người khác.

“Là ai?” Thẩm Bối Bối hỏi.

Đường Diễn cười nói: “Cô phải biết chứ, là cô bảo mẹ tôi đi tìm cô ấy mà. Sở dĩ cô quay trở về là do thấy tôi vì cô ấy mà lên TV. Cũng không đúng, không thể nói là vì hay không vì, bởi khi đó người được quay là cô ấy, còn tôi chỉ vừa hay không muốn tránh ra thôi! Tôi vốn không xác định được rõ ràng, sau khi cô trở về, ngược lại lại khiến tôi sáng tỏ! Bối Bối, tôi đã buông tay rồi, đã sớm không còn yêu cô!”

Thẩm Bối Bối biểu tình lại lần nữa cứng đờ, đây cũng là Đường Diễn lần đầu tiên chính xác biểu đạt tình yêu của hần đối với cô đã tan thành bọt biển.

“Anh xác định sao? Sao anh có thể xác định là anh không yêu em? Người phụ nữ kia, hai người thích hợp sao?” Giọng Thẩm Bối Bối mang theo cảm giác thể lương chọc người thương hại.

“Đương nhiên đã xác định, bởi vì cảm giác khi ở cùng cô ấy không phải lần đầu tiên tôi cảm nhận được, lúc chúng ta còn ở bên nhau, tôi cũng từng cảm thấy như vậy. Chỉ là hiện giờ tôi đã trưởng thành, đối với tương lai của bản thân càng có chính kiến. Dưới tình huống đã biết bản thân muốn cái gì cũng càng thêm có dũng khí và quyết tâm. Chỉ cần cô ấy nguyện ý ở bên tôi, không có gì là không thích hợp cả.”

Đường Diễn rót cho Thẩm Bối Bối thêm một ly trà, tiếp tục nói: “Thế giới nấy ti người, mỗi người lại chỉ có thể cùng một người khác kết thành bạn đời đồng cam cộng khổ. Xác suất đạt được đáp án chính xác thật sự quá thấp, mọi người chỉ có thể nương theo cảm giác mà tìm kiếm, phán định, đánh giá đó có phải là tình yêu hay không. Tôi cái gì cũng không thiếu, đối với tôi mà tới, tìm một người mà khi ở bên cô ấy tôi cảm thấy vui vẻ, như vậy là đủ! Đủ rồi! Những vấn đề khác tôi đều sẽ tự mình nghĩ cách giải quyết.”

“Hơn nữa dù tôi có tìm một người môn đăng hộ đối đi chăng nữa thì cũng không thể đảm bảo không phát sinh vấn đề gì. Trên thế giới này, chỉ cần hai người không thích hợp, bất kể là dòng dõi, tam quan* hay bất cứ chuyện gì, cũng đều có thể tồn tại vấn đề. Còn tôi... nguyện ý nhường nhịn cô ấy!”

*Tam quan: nhân sinh quan, thế giới quan, giá trị quan

Đường Diễn không phải người hay nói, Thẩm Bối Bối dù sao cũng là người hần đã từng yêu sâu đậm, là người đầu tiên dạy hần cái gì là yêu, đương nhiên cũng là người đầu tiên cho hần hiểu thế nào là đau tê tâm liệt phế. Nhưng Đường Diễn hiện tại đã không phải cậu thiếu niên ngây ngô năm xưa, không thể nói tha thứ hay không tha thứ, giống như khi hai người ở cao trung ngồi cùng bàn cãi nhau rồi thậm chí đánh nhau, mười năm sau gặp lại cũng chỉ cười một cái.

Cảm giác hoảng loạn lúc gặp lại qua đi, bị La Thiên chia tay, hần thậm chí không kịp tỉnh tở ngắm nghĩ cảm giác kinh hoàng mà Thẩm Bối Bối trở về mang cho lại hần. Bởi vì hần biết, hần không có thời gian, nếu hần còn không biết nắm chắc, kết cục của hần và Thẩm Bối Bối cũng sẽ là kết cục của hần và La Thiên.

Mà đó, là điều hần không muốn xảy ra nhất. Cho nên dưới loại tình huống này, Thẩm Bối Bối ngược lại lại có vẻ bé nhỏ không đáng kể. Hai người hiện tại chỉ có thể là bạn bè lúc gặp có thể chào hỏi, không nói những chuyện đã từng. Bất kể là tốt đẹp hay là thương tổn, đến cuối cùng cũng nên về một dấu chấm hoàn chỉnh.

“Cô ấy thật hạnh phúc!” Thẩm Bối Bối bên ngoài khéo léo tươi cười, trong lòng lại không ngừng tự nhắc nhở bản thân: Mình là danh môn khuê tú, không phải loại tiểu nhân vật như La Thiên, không thể cuồng loạn, không thể biến thành người đàn bà đánh đá chửi đồng*.

*Chửi đồng: chửi bậy nói tục

Ánh sáng trong mắt Đường Diễn nhu hòa hơn không ít: “Hy vọng cô cũng có thể cảm thấy như vậy!”

Thẩm Bối Bối đứng dậy: “Em đi trước.”

Đường Diễn gật gù đầu, Thẩm Bối Bối ở chỗ hần không nhìn thấy mới đỏ hốc mắt, mở cửa rời đi. Đường Diễn không quay đầu lại nhìn, chỉ an tĩnh tự rót cho mình một ly trà.

Nắm hay buông đều là tất yếu, tâm tình lúc phải chọn lựa đều vô cùng phức tạp, phải suy xét thật kỹ bản thân muốn cái gì. Nhưng đối diện với mối tình đầu nói ra ba chữ “hẹn gặp lại”, vẫn là có chút gì đó không thể nói rõ.

***

Ở thành phố An Võ, La Thiên cũng đang tiếp đón một vị khách đột ngột tới thăm.

“Mẹ nó!” La Thiên che miệng nói, nhìn trộm khắp nơi sau đó mới kéo người đàn ông đeo khẩu trang vào văn phòng.

“Sao cậu lại tới đây?” La Thiên hỏi.

Lạc Thiên tháo khẩu trang, nói: “Đến thăm chị đó! Gần nhất em đang suy xét việc chuyển hình sang mảng điện ảnh, trong khoảng thời gian này không nhận phim, chỉ đóng ít quảng cáo, rảnh rồi.”

La Thiên cùng Lạc Thiên quen biết khi cùng quay một quảng cáo. Nói thật, lúc đó thật sự có cảm giác chỉ hạn gặp nhau quá muộn cho nên sau khi kết thúc công việc, hai người vẫn thường xuyên liên hệ, không có tình cảm gì khác cảm tình, chỉ đơn thuần chính là bạn bè.

“Oa! Nhanh như vậy đã muốn chuyển hình?” La Thiên giật mình.

Lạc Thiên liếc cô một cái nói: “Trước mau đi pha cà phê cho em đi, phải là tự chị pha đấy, để em xem là cái hương vị gì.”

La Thiên cười cười đáp lại: “Chị đây vẫn chưa học, người học pha cà phê là chị gái chị, chị học quản lý trước, sau đó hai người sẽ dạy lại cho nhau. Như vậy đến lúc đó chị liền đem cửa hàng giao chị ấy.”

Lạc Thiên: “...”

“Vậy chị làm cái gì?” Hần có chút không hiểu nổi logic của La Thiên, cô ấy muốn học pha chế cà phê, sau đó lại muốn giao cửa hàng cho người khác quản lý?

La Thiên làm vẻ đương nhiên nói: “Chị đây thu tiền thuê nhà chứ sao!”

Lạc Thiên: “Chị thật mua nhà sao?” Ấn tượng đầu tiên của Lạc Thiên đối với La Thiên chính là, La Thiên nói cho hần biết phí quảng cáo cô muốn đem đi đầu tư bất động sản. Lạc Thiên lúc ấy liền chấn kinh, sau đó phát hiện người này trên thực tế siêu cấp thú vị, cùng cô nói chuyện phiếm thực có thể thả lỏng tâm tình.

“Ha ha ha ha ha... Hiện tại chị đã thỏa mãn ước mong làm Bao Tô Bà rồi, không cần làm gì cũng không sợ không có tiền! Cậu biết một tháng chị có thể thu được bao nhiêu không? Sáu vạn, là sáu vạn đó! Nghĩa là sao? Nghĩa là một năm có bảy mươi hai vạn, chị chỉ việc ngồi vắt chéo trong nhà cũng có tiền từ trên trời rơi xuống!!!” La Thiên ngẩng đầu cười to.

Lạc Thiên cũng không nhịn được hỏi: “Tổng chị tốn nhiều hay ít?”

La Thiên chỉ chỉ cửa hàng: “Cộng thêm cả cửa hàng này, đại khái có khoảng tám nghìn vạn!” La Thiên ngẩng đầu ưỡn ngực, kiêu ngạo nói.

Lạc Thiên sững sốt, khi đó La Thiên không có nhiều tiền như vậy!

“Sao đột nhiên chị lại có nhiều tiền như vậy?”

La Thiên không chút do dự đáp: “Chơi cờ phiếu.”

Truyện được đăng tại wattpad @dwlapz

Lạc Thiên nhìn cô một lượt từ trên xuống dưới, chỉ thiếu điều viết ba chữ “em không tin” lên mặt. Nhưng hần cũng không hỏi nhiều, cười nói: “Thế chị có từng tính qua chưa, mỗi tháng sáu vạn, một năm bảy mươi hai vạn, mười năm là 720. Dù chị có sống thêm tám mươi năm cũng chỉ kiếm được 5760 vạn, quá lỗ vốn!”

La Thiên sững sốt, hình như cô chưa từng nghĩ tới phương diện này. La Thiên hơi suy tư nói: “Sao tính như vậy được, tám mươi năm sau chị chỉ có được 5760 vạn,

nhưng nhà vẫn là của chị! Chị bán đi thì một trăm triệu liền trở lại rồi!”

Lạc Thiên vừa cốc đầu cô vừa cười: “Thế trong tám mươi năm ấy chị không tiêu xài gì sao? Khi chị quy thiên*, có nhiều tiền hơn cũng không dùng được.”

*Quy thiên = về trời = die

Tôi để lại cho con. La Thiên chửi thầm trong lòng nhưng bên ngoài điều chỉnh một chút biểu tình, khinh bỉ nói với Lạc Thiên: “Cậu cũng quá không có lý tưởng, có biết đạo lý tiền sinh tiền không? Một trăm triệu nhìn thì nhiều, lỡ như ngày nào đó tiền bị giảm giá trị thì làm sao bây giờ?”

“A~!” Lạc Thiên ôm ngực hỏi: “Thế nếu cuối cùng là bất động sản bị giảm giá trị thì sao?”

Biểu tình của La Thiên lại lần nữa cứng đờ, nắc nẻ: “Đừng nguyên rủa chị, còn muốn uống cà phê hay không?”

“Uống uống uống!” Lạc Thiên nhắc tay đầu hàng.

La Thiên ra ngoài, định nhờ La Diễm pha hai ly cà phê. Ai ngờ còn chưa tìm được La Diễm đã "tìm" được rồi ba La mẹ La đột nhiên tới chơi.

“Ba, mẹ?” La Thiên nhanh chóng chạy ra đón, La Diễm vừa hay từ trong bếp ra, cũng kinh ngạc gọi.

Ba mẹ La tới đây chỉ là nhìn xem. Lúc La Thiên mở cửa hàng bọn họ vốn không biết, sau đó trên mạng rầm rộ lên, La Thiên không chờ bọn họ từ chỗ người khác biết tin đã tự mình gọi điện báo cho hai người.

Hai ngày nay hai người liền sắp xếp, cố ý đi lên nhìn thử cửa hàng nhưng cảm thấy hai con gái nhất định rất bận, không dám quấy rầy bọn họ. Dựa vào địa chỉ La Thiên nói một đường tìm lại đây, bị lạc đường, cuối cùng phải nhịn đau tốn tiền gọi xe. Tài xế này cũng không tồi, đưa đến cửa quảng trường còn chỉ cho họ vị trí của Ngọ Hậu vị trí.

Ba La mẹ La nhìn mà hoa cả mắt, vốn cho rằng chỉ là một cái tiệm nhỏ mười mấy, hai mấy mét vuông, kết quả lại là hai trăm mấy, trang trí lại xa hoa, rốt cuộc là tốn bao nhiêu tiền cơ chứ?

La Thiên dẫn ba mẹ La đến văn phòng, đang muốn mở cửa đi vào thì cửa lại tự mở ra, Lạc Thiên đeo khẩu trang lộ đầu ra hỏi: “Thiến Thiến, cà phê còn chưa xong sao?”

Ba mẹ La nháy mắt nhìn qua, ngăn người rồi trừng mắt hỏi La Thiên: “Đường Diễm đâu?” Người này là ai? Vì sao lại gọi con mình là Thiến Thiến?

La Thiên: “...”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Chia Tay Hằng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 80

Edit: Linh Nguyệt

La Thiên cũng không nghĩ sẽ giấu diếm hai người. Quan hệ của cô và Đường Diễm không chỉ không phải tình yêu nam nữ mà giữa bọn còn một khoảng cách La Thiên không thể nào vượt qua.

Bởi vậy, cô nhân cơ hội này trực tiếp giải thích tình huống với ba La mẹ La: “Bọn con chia tay rồi.”

“Chia tay!!!” Ba La rõ ràng bị dọa, dưới con mắt của ông Đường Diễm là một không tồi người, đối xử với con gái mình cũng tốt, cho nên ông sớm đã xem hấn là con rể mà đối đãi.

Mẹ La lại càng là sét đánh giữa trời quang, một lòng một dạ cơ mà? Chia tay rồi? Chia tay rồi!!! Bà đã gây ra tội nghiệt gì cơ chứ? Con gái lớn thì ly hôn, con gái út mất thấy đã sắp kết hôn nay lại chia tay. Nó năm nay đã hai tư, giờ lại chia tay bạn trai thì có khác gì gái ế không hả?

Mẹ La không hiểu tình huống của giới trẻ nhưng theo những gì bà chứng kiến thì phụ nữ qua hai lăm, hai sáu tuổi đã giống như không còn tuổi trẻ, bị mọi người xem là lớn tuổi.

Thiến Thiến hiện giờ đã hai tư, ở cái tuổi này đã bắt đầu xấu hổ, giờ lại chia tay, lại phải bắt đầu những tháng ngày tìm chồng.

Nhưng mà Thiến Thiến vừa mới chia tay, để nó lập tức đi đi xem mắt nó nhất định là không đồng ý.

Mẹ La bị các loại trong ảo tưởng làm cho lên lên xuống xuống, thương tâm muốn chết, thậm chí hơn nữa là đứa con này của bà lại có chủ ý riêng, bà hoàn toàn không làm chủ được!

La Thiên lại không rảnh quan ý nghĩ của hai người, cô dẫn ba mẹ vào văn phòng, Lạc Thiên đứng dậy chào hỏi.

Ba mẹ La dưới đã kích bởi tin con gái đã chia tay chỉ có thể miễn cưỡng cười đáp lại, cũng hỏi Lạc Thiên: “Cậu cùng Thiến Thiến là?”

Lạc Thiên tháo khẩu trang, lễ phép cười nói: “Là bạn bè ạ!”

Ba mẹ La không biết Lạc Thiên, chỉ nghĩ là một người bạn lớn lên đẹp của La Thiên.

La Diễm vội giải quyết chuyện bên ngoài xong mới tiến vào dẫn ba mẹ La rời đi, La Thiên tiếp tục cùng Lạc Thiên nói chuyện phiếm.

Lần này Lạc Thiên tới thật ra cũng không phải hoàn toàn không có việc gì, hẳn cố ý muốn khuyên La Thiên quay lại trong giới, hỏi: “Chị có nghĩ tới chuyện tiếp tục làm diễn viên không?”

La Thiên lắc đầu, Lạc Thiên tiếp tục nói: “Hiện giờ nếu chị trở về sẽ khác hoàn toàn trước kia, giờ chị có danh tiếng, có lưu lượng.”

“Chị không biết diễn, không thích hợp với nơi đó.” Nơi đó quá hào nhoáng, nhưng càng hào nhoáng, bóng tối cũng càng đen. La Thiên tự biết mình không phải người thông minh, nhờ có Đường Diễm nên mới chưa phải chịu quá nhiều khó dễ. Nhưng cô biết, Đường Diễm một ngày nào đó sẽ rời đi.

Không có công ty làm chỗ dựa, một người trong giới giải trí, một bước cũng khó đi.

“Chị đâu nhất định phải đi con đường đóng phim. Em nói chị có danh tiếng, ý là... Chị có biết hiện giờ trong trong giới quảng cáo chị nổi như thế nào không?” Lạc Thiên mỉm cười.

“Hả?”

“Chị không phát hiện sao? Mấy quảng cáo chị làm đại ngôn gần đây sản phẩm đều đang bán chạy! Hiện giờ trong giới giải trí bao nhiêu người ghen tị đến độ mất ấy chứ, người muốn tìm chị làm đại ngôn cũng không ít!” Lạc Thiên nói.

“Chị?” La Thiên chỉ chỉ chính mình.

Lạc Thiên gật đầu chắc nịch, còn muốn nói thêm thì La Thiên đã cười nói: “Ha ha ha ha... Chị đây có thể làm công thức đại ngôn nha! Có thể kiếm một ít là một ít, còn không cần chia phần cho công ty. Chà chà, chủ ý này không tồi.”

Lạc Thiên: “Không phải, nếu chị không có công ty quản lý thì quảng cáo nhận được không nhất định sẽ thích hợp với chị, hơn nữa không có định kỳ tuyên truyền thì nhân khí rất nhanh sẽ giảm sút.”

La Thiên gật đầu tỏ vẻ không sao cả, Lạc Thiên thấy La Thiên quả thật không có ý định muốn trở về cũng không khuyên nhủ thêm.

Lạc Thiên ở lại một buổi trưa rồi rời đi. Hẳn vốn là nhân dịp có chút thời gian mới tới chơi. Sự xuất hiện lần này của hẳn đã giúp La Thiên mở ra một cái cánh cửa kiếm tiền dẫn tới một thế giới mới, cũng không nghĩ tới bởi vì mình mà ba mẹ La biết sự thật con gái mình đã độc thân sớm hơn.

Kết quả?

Kết quả chính là chờ Đường Diễm sắp xếp ổn thoả mọi thứ, chuẩn bị tới thành phố An Võ liền nhận được một tin tức khiến hẳn không biết nên nói gì.

“Cô vừa nói cái gì?” Đường Diễm ngẩng đầu nhìn thư ký Kiều, không xác định hỏi lại.

“Dạ, nghe nói La tiểu thư đi xem mắt.” Lúc thư ký Kiều nhận được tin tức mới nhất báo cho Đường Diễm, trong lòng lại phun tào, tổng tài đi một chuyến mà còn chưa bắt được người, này là không được, này là không được!

Đường Diễm phun ra một búng máu: “Cô ấy đi xem mắt?”

Thư ký Kiều gật đầu, Đường Diễm yên lặng mở điện thoại nhìn số điện thoại của La Thiên hỏi: “Đối phương là dạng người gì?”

“Không rõ, nghe nói mẹ cô ấy đã sắp xếp cho cô ấy gặp mặt vài người.” Thư ký Kiều nói.

Còn là vài người?

Đường Diễm thật sự muốn hỏi La Thiên: sau khi có một bạn trai ưu tú như tôi, em còn có thể coi trọng cái dạng người gì?

Hẳn vừa mới rời đi bao lâu? Cô xoay người một cái liền có thể cùng người khác xem mắt, xem ra nếu hẳn còn không đem cô về thì lần sau tới có thể trực tiếp tham gia hôn lễ của cô rồi.

Tôi, Đường Diễm trở về biệt thự của ba mẹ, bắt đầu đào hố mẹ Đường.

Suốt bữa cơm Đường Diễm đều biểu hiện ra trạng thái oán niệm, mẹ Đường như chịu phải vô hạn công kích, ăn xong liền nhịn không được nói hẳn: “Con đó là cái ánh mắt gì thế?”

“Không có gì, con chỉ nghĩ vợ con muốn đi xem mắt, nếu con trai mẹ phải độc thân cả đời thì lương tâm mẹ có bất an không?”

Mẹ Đường vô cùng bình tĩnh nói: “Con đã ba mươi tuổi, tìm không thấy cũng rất bình thường, có thể trách ta sao?”

Đường Diễm cười lạnh: “Mẹ còn nhớ con đã ba mươi tuổi sao?”

Mẹ Đường ghen, chỉ có thể hỏi: “Con rốt cuộc muốn nói cái gì?”

Đường Diễm thờ dãi: “Từ sau khi mẹ tìm gặp cô ấy, cô ấy giống như bị đá thông hai mạch Nhâm Đốc, tiến vào một lĩnh vực mới không cách nào tự kiểm chế được.”

Tuy rằng không hiểu lời Đường Diễm nói nhưng thân làm mẹ, bà vẫn hiểu ngầm: “Thì liên quan gì tới ta?” Nào có dễ nói như vậy, người ta tự phối hợp mà! Hai mạch Nhâm Đốc là bà đã thông sao? Rõ ràng là tự nó đã thông!

Nhưng cái nỗi "ai ép con tới nước này" mà Đường Diễn dùng keo vạ năng dính vào người bà, dù bà không làm gì thì cũng không thể tránh được!

Đường Diễn thờ dài: “Con muốn đi tới An Võ một chuyến.”

“Sau đó?” Mẹ Đường hỏi.

“Dù sao mẹ cũng đã về nước, giúp con xem quản lý công ty đi!” Như vậy, hẳn không cần lo lắng chưa bắt được người đã bị việc công ty lôi về.

Mẹ Đường giờ tay muốn đánh Đường Diễn, mắng: “Tiểu tử thôi, tôi là trở về nghỉ phép, đi quản lý công ty của anh thì có khác gì không nghỉ phép hả?”

Đường Diễn vâng một tiếng, mặt không biểu cảm nó cảm ơn: “Vâng cảm ơn mẹ!”

Mẹ Đường: “...” Hình như bà không đồng ý mà?

Đường Diễn trực tiếp lên lầu nghỉ ngơi, mẹ Đường trong chốc lát cũng không nghĩ ra vừa rồi câu nào của mình đã nói là đáp ứng nó? Cuối cùng cũng chỉ có thể tự an ủi mình sinh phải một tên quý đòi nợ, sau đó đành nhận mệnh.

Đối tượng lần này La Thiến xem mắt tên Vương Vĩ Kiệt, lớn lên ngũ quan đoan chính, nghe nói ở thành phố An Võ có một căn nhà, một cái xe, một nghề nghiệp chính đáng, không hút thuốc không đánh bạc.

Năm nay nay hai tám tuổi, có một ít tiền tiết kiệm, điều kiện mọi thứ đều tốt, đương nhiên không có khả năng không ai thích, nhưng nhà hắn người không thích người bạn gái mà hắn mang về, bởi vậy ép hắn đi xem mắt. Trước lúc gặp La Thiến trong lòng hắn tự nhiên là trăm phần trăm phản cảm.

Nhưng lúc gặp La Thiến, hắn liền có chút vừa lòng. La Thiến là minh tinh nhỏ đã giải nghệ, lớn lên xinh đẹp lại có một cửa hàng lớn như vậy. Chỉ riêng cái này cũng đã vượt xa cả nhà, xe và tiền tiết kiệm của hắn.

Bởi vậy Vương Vĩ Kiệt càng thêm vừa lòng. Lúc xem mắt cũng nhiệt tình hơn không ít, cùng bà mối Tạ tới chỗ hẹn.

Bà mối Tạ đối với tình huống hai bên đều hiểu biết đại khái, biết La Thiến gia cảnh không tốt nhưng đã đến kinh đô làm mấy năm, kiếm được tiền liền đến An Võ mua nhà mua cửa hàng, lớn lên đã đẹp còn có tiền.

Bà mối Tạ nhớ lại, mỗi lần xem mắt tuy đều có thể thành công nhưng Vương Vĩ Kiệt lại không có ý muốn tiếp tục. Dần dần, Vương Vĩ Kiệt liền biến thành củ khoai lang nóng phồng tay.

“Em gái, không phải chị đã nói rồi sao, Vĩ Kiệt là thật sự không tồi. Lớn lên đẹp, người cũng thành thật, có công việc ổn định, không cần lo lắng. Nhà hắn đã mua, xe cũng có, gả cho hắn, em cái gì cũng không cần nhọc lòng. Hơn nữa cha mẹ hắn cũng tốt, mẹ là dân quê thành thật, ba là tổ trưởng một nhóm trong xưởng, vợ chồng hai người tự có thu nhập, về sau không cần hai người dưỡng lão.”

“Sinh con cũng không cần tự nuôi, ba hắn muốn về hưu, mẹ nó hiện giờ đều ở nhà. Sinh con thì để bọn họ trông giúp. Nói thật, người có điều kiện này vô cùng khó có được, mấy người xem mắt trước đều khóc là đòi phải gả cho hắn nhưng hắn đều không coi trọng. Ai ôi, ngay người trước đó nè, điều kiện rất tốt, còn một người nữa còn nói của hồi môn là một cái nhà bằng một cái cửa hàng đấy! Vĩ Kiệt cũng không coi trọng, loại chuyện này ấy mà, phải xem duyên phận...”

Tóm lại bà mối trước khi rời đi đều sẽ khen ngợi "hàng hoá" trong tay, nào là trên trời dưới đất hiếm có khó tìm, nào là mỗi người đều xem trọng hắn, muốn gả hắn, thậm chí nguyện ý cho hắn tiền.

La Thiến không biết Vương Vĩ Kiệt có phải thực sự tốt như vậy hay không nhưng cô cảm giác bản thân mình đã có tiền như vậy, vì sao còn phải đi xem mắt? Cho nên cô đây là không chịu nổi hai người già trong nhà thúc giục nên mới ra nhìn xem. Nếu thực sự về ngoài ưa nhìn thì thử chấp vá cũng được, bằng không cô vẫn nên rời đi trước thì hơn!

Dù sao thì bạn trai cũ của cô chính là Đường tổng nha! Không so sánh sẽ không đau thương, hiện giờ thấy ai cũng đều so với Đường Diễn, ai ôi... Tâm mệt.

Đại khái là thái độ La Thiến quá lãnh đạm, sắc mặt Vương Vĩ Kiệt có chút không tốt. La Thiến còn bớt thời giờ xem qua điện thoại, nói là đến quốc khánh sẽ họp lớp, còn cố ý tag La Thiến, bảo cô nhất định phải đến.

La Thiến tắt điện thoại, ngẩng đầu nhìn Vương Vĩ Kiệt. Hả bởi vì thái độ của La Thiến, có chút miễn cưỡng cười cười: “Cùng ai nói chuyện phiếm đấy?”

La Thiến ngưng ngưng cười đáp lại: “Không phải, là tin nhắn của bạn học, tôi nhìn thoáng qua, không có việc gì lớn. À, tôi nghe mẹ nói về anh, anh thật lợi hại, ở độ tuổi như vậy đã là giám đốc, còn đã có nhà có xe, thật sự rất hiếm!”

Vương Vĩ Kiệt có chút kiêu ngạo nhỏ mà ngẩng cao đầu, lại vui vẻ nói: “Em cũng vậy, giới giải trí không dễ sống mà em ngăn ngừa mấy năm đã mua được nhà được cửa hàng, thực ghê gớm. Đùng rồi, đêm mai em có rảnh sao? Chúng ta cùng dùng bữa cơm!”

Bà mối Tạ nhìn hai người nói chuyện vui vẻ, liền nói mình đi mua nước uống, để hai người có không gian trò chuyện riêng.

Vương Vĩ Kiệt gật đầu, La Thiến đang do dự nên từ chối như thế nào thì Vương Vĩ Kiệt lại tiếp tục hỏi: “Cuối tuần em có thời gian sao? Tháng này có một bộ phim điện ảnh mới ra, nghe nói khá hay.”

La Thiến không phải chương mắt Vương Vĩ Kiệt, nhưng cảm giác này vẫn khó mà nói. Hiện giờ cô đối bản thân đã có quyền tự chủ lớn, rất nhiều chuyện sẽ không để bản thân chịu ủy khuất. Cô không thiếu tiền, hôn nhân đối với cô mà nói, không hạnh phúc thì không cần cũng được, còn nếu hạnh phúc, dù cho đối phương sẽ kéo thấp trình độ sinh hoạt hiện giờ cô cũng sẽ không suy xét.

Nếu không muốn tiếp tục, cô sẽ không chấp nhận hai lần ra ngoài này. Nhưng mà nói thẳng... La Thiến trộm ngẩng đầu nhìn Vương Vĩ Kiệt một cái, hắn có thể cảm thấy cô khinh thường hắn hay không?

La Thiến có chút phiền não, mà cái phiền não nhỏ này, ở lúc Đường Diễn đột nhiên xuất hiện đã biến thành đại phiền não.

“Thiên Thiên!” Giọng Đường Diễn vẫn như cũ trầm thấp dễ nghe, hần đã sớm từ chỗ La Diễm hỏi thăm rõ ràng. Một đường nổi giận đùng đùng đuổi tới, ngay lập tức liền thấy người đàn ông ngồi đối diện La Thiên.

Đường Diễn lập tức nghĩ tới tên phó giám đốc Tiết Duy kia, đây là hoa đào không dứt mà!

Đường Diễn giật nhẹ cả vạt, ngồi vào cạnh La Thiên hỏi: “Vị này là?”

La Thiên: “...”

Đường Diễn liếc cô một cái, tự giới thiệu với Vương Vĩ Kiệt: “Chào anh, tôi là bạn trai Thiên Thiên, anh là?”

Vương Vĩ Kiệt: “...”

Vương Vĩ Kiệt vẻ mặt khiếp sợ quay đầu nhìn La Thiên: “Cô có bệnh à! Có bạn trai rồi còn chạy đi xem mắt làm cái gì?”

“Không phải, tôi không có!” La Thiên nhanh chóng xua tay.

Đường Diễn sát lại gần thân mật vuốt tóc La Thiên, ngữ khí mang vẻ uy hiếp nói: “Chúng ta còn cái gì chưa làm qua hả?”

Mất thấy Đường Diễn đã không biết xấu hổ nói ra loại lời này, La Thiên nhanh chóng ngậm miệng, chẳng lẽ lại nói cô bán thân không bán nghề hả?

Vương Vĩ Kiệt tức khắc có loại phần nộ vì bị lừa gạt, trừng mắt nhìn hai người rồi đùng đùng tức giận rời đi.

La Thiên: “...”

Nhìn bóng dáng thê lương của Vương Vĩ Kiệt xa dần, cô lại yên lặng nhìn về phía Đường Diễn, chỉ thấy khóe môi hơi hơi cong lên nhưng ánh mắt nhìn cô lại lãnh khốc vô cùng. Tất cả đều biểu đạt: Em muốn chết sao?

La Thiên: Không hề!

Lại lần nữa thấy nam chính, cô thực sự có loại xúc động muốn khóc ngập WC... Nữ chính đâu? “Ánh trăng sáng” đâu?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Chia Tay Hằng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 81

Thông báo: Xin mượn của các bạn chút thời gian để đọc cái này. Đây là một chương cột mốc, sau chương này tình cảm của Đường Diễn càng xác định hơn, tình cảm của La Thiên cũng sẽ thay đổi nhưng cách xưng hô của hai người mình vẫn đề là "tôi-em" mà không phải là "anh-em" vì mình thích cách xưng hô này, có cảm giác kun ngẫu vô cùng, hơn nữa cách xưng hô này mình thấy khá hợp với Đường Diễn. Đây chỉ là ý kiến cá nhân, nếu các bạn không thích cách xưng hô này thì xin vui lòng góp ý, mình sẽ sửa nếu số lượng nhiều

Edit: Linh Nguyệt

La Thiên ủ rũ cụp đuôi đi theo sau Đường Diễn trở về Ngõ Hậu, Đường Diễn một đường không nói gì dẫn cô đi vào văn phòng.

Vừa tiến vào văn phòng, Đường Diễn dựa cửa hỏi cô: “Xem mắt?”

La Thiên gật đầu, nào như bị úng nước ngẩng đầu liếc hần một cái, cúi đầu, lại ngẩng đầu liếc hần một cái, lại cúi đầu. Thật ra cô không cảm thấy phải sợ hần cái gì, chỉ là khí thế của hần quá mạnh mẽ, La Thiên thật sự không dám đối nghịch hần.

Đường Diễn cười lạnh hỏi: “Nhìn cái gì?”

La Thiên lập tức cúi đầu, Đường Diễn nói: “Ngồi.”

La Thiên co rúm người ngồi trên sofa rồi mới mở miệng hỏi: “Sao anh lại quay lại rồi?”

Đường Diễn bị câu hỏi này làm cho nghẹn họng, nói: “Đi lấy cho tôi ít đồ ăn đi.” Vì sao lại trở về? Tôi còn có thể vì cái gì hả?

La Thiên bĩu môi: “Đây là cửa hàng của tôi!”

Đường Diễn cười lạnh: “Tiền em mua nhà mua cửa hàng kiếm ở đâu ra?” Là ai giúp em mua cổ phiếu, là ai thấy không đủ còn cho em thêm?

“Được! Được!” Có đạo lý, La Thiên phi thường thức thời đứng dậy đi lấy cơm trưa.

Lúc Đường Diễn ăn cơm vô cùng an tĩnh, hần cứ như vậy ngồi ở bên kia ăn, ăn một miếng lại liếc La Thiên một cái, ăn một miếng lại liếc một cái. Chờ hần ăn xong, La Thiên đã bị trừng không biết bao nhiêu lần, mọi tức giận đều bay sạch bách.

“Đường tổng, tôi lại lấy thêm Black Forest cho anh nhé?” La Thiên thử hỏi.

“Không cần.” Mắt hắn đã trừng đến mệt mà người phụ nữ này vẫn không có ý từ muốn xin lỗi, hắn nào còn tâm tư ăn thêm.

“Không cần khách khí! Vừa rồi tôi thấy trong phòng bếp còn tận mười cái Black Forest* đấy!” La Thiên nói.

Đường Diễn: “Tôi, không, ăn!”

“Hay đổi thành White Forest*?”

*Bánh Black Forest – Đức Black Forest – người Đức hay gọi là bánh rừng đen, đây là một món tráng miệng, có nguồn gốc xuất xứ từ Đức. Bánh bao gồm nhiều lớp bánh bông lan chocolate xen kẽ giữa các lớp kem tươi trộn với anh đào, sau đó nó được phủ một lớp kem trên cùng, rồi được trang trí bằng quả anh đào đen và chocolate vụn. Điểm đặc trưng của loại bánh này nằm ở loại rượu brandy anh đào, vị rượu đặc trưng này đã làm nên tên tuổi cho bánh Black Forest ngày nay. (Minh nghĩ chắc cái black là dùng socola đen còn cái white là dùng socola trắng)

“White Forest?” Đường Diễn sừng sốt.

La Thiên chỉ chỉ cái đĩa không trước mắt hắn: “Đổi cho anh một bàn toàn màu trắng luôn!”

Đường Diễn: “Không phải, chúng ta không nói đến bánh kem.”

“Hà?” La Thiên nhìn hắn, hỏi: “Thế thì nói cái gì?”

Đường Diễn nuốt chút nữa ném cái đĩa không qua: “Giữa chúng ta ngoại trừ chủ đề bánh kem thì không còn gì để nói à?”

La Thiên yên lặng nhìn hắn, tình huống hiện giờ thật đúng là không biết nên nói cái gì.

Đường Diễn thờ dài vẩy vẩy tay, La Thiên đứng dậy ngồi xuống đối diện hắn. Đường Diễn hỏi: “La Thiên, trước đó tôi tới em không muốn cùng tôi tiếp tục, em lảng tránh cái gì? Hoặc là nói, em đang sợ cái gì?” Vì sao lại sợ Bối Bối như vậy? Vì sao mỗi lần Lâm Phi tới tìm hắn cô đều vui vẻ như vậy?

Đường Diễn không phải không chú ý tới mà khi đó hắn chỉ nghĩ tính cách của La Thiên là như thế. Nhưng hiện giờ xem ra, sợ hãi một người chưa từng gặp gỡ, quá không hợp lý.

La Thiên nhấp nhấp miệng, hoàn toàn không có ý muốn nói.

Đường Diễn tiếp tục hỏi: “Không chỉ vậy, đối với tôi em cũng vẫn luôn khoá chặt lòng mình. Một năm, em nói đi là đi, không nghĩ tới quay đầu lại. La Thiên, tôi không đủ ưu tú sao? Hay là một năm này, từng chút từng chút giữa chúng em cũng chỉ cho là do hợp đồng?”

Đường Diễn cúi người, duỗi tay sờ mặt La Thiên, nhẹ giọng nói: “Tôi không tin em vô tình như thế, em không chỉ có ở lảng tránh một ít vấn đề mà đồng thời còn tránh tôi. Là tôi đã làm gì sai? Hoặc là đã nói gì đó khiến em hiểu lầm?”

La Thiên cúi đầu không nói, Đường Diễn nâng mặt cô, nhìn thẳng vào hai mắt cô, thờ dài nói: “La Thiên, tôi thích em, tôi nghiêm túc thích em.”

Đường Diễn cảm thấy giữa mình và La Thiên một khúc mắc mà hắn không nhìn thấy, cũng là việc La Thiên không muốn hoặc không bao giờ nói nó. Nếu việc này không thể giải quyết, nó sẽ trở thành trở ngại không cách nào vượt qua được giữa hai người.

Mà hắn thậm chí ngay cả nó là cái gì cũng không biết, cho nên Đường Diễn nghĩ nên giải quyết vấn đề này trước tiên.

Nhưng mà rất rõ ràng là người nào đó căn bản không muốn phối hợp, vẫn pha trò nói: “Không phải đã nói chúng ta từ lúc bắt đầu đã không hợp sao?”

“Vậy thì bắt đầu lại lần nữa!” Nháy mắt biểu cảm của Đường Diễn liền thay đổi. Nếu như em không nói, thì đây chỉ có thể hung dữ thôi.

La Thiên nằng: “Anh cho rằng đang chơi trò chơi sao?”

“Vậy em cho rằng có bao nhiêu khó khăn?” Đường Diễn nhướn mày.

La Thiên: “Ít nhất không phải rất đơn giản...”

Đường Diễn khoanh tay hỏi: “Hai ngày trước Thẩm Bối Bối tới đi tìm tôi.”

La Thiên sừng sốt, Đường Diễn tiếp tục nói: “Tôi cùng cô ấy đã phân rõ, tôi cũng đã nói tôi không còn yêu cô ấy, cũng đã nói với cô ấy tôi yêu em.”

Ý tứ của Đường Diễn khi nói những lời, một cái là chứng minh cho La Thiên thấy cô không phải thể thân, hai là muốn cho La Thiên biết, hắn nghiêm túc.

Nhưng cái Đường Diễn thấy lại là sắc mặt La Thiên nháy mắt trắng bệch. Đường Diễn nhíu mày hỏi: “Rốt cuộc em sợ Thẩm Bối Bối cái gì?”

La Thiên nhìn hắn, không nói chuyện. Đường Diễn duỗi tay kéo cô, La Thiên muốn né tránh lại bị Đường Diễn mạnh mẽ bắt lấy: “Nếu em không nói thì tôi không thể biết được. Tôi đã đứng cạnh em rồi, như vậy còn chưa đủ sao? Vẫn không thể làm em an tâm sao?”

Giọng Đường Diễn có chút gấp gáp, La Thiên nhìn hắn, đỏ mắt nói: “Anh... Anh... Chính anh cũng bắt nạt tôi thì còn giúp thế nào?” Lời Đường Diễn nói trực tiếp dọa La Thiên sợ, cô nhất thời không phân rõ tình huống, nói thẳng ý nghĩ trong lòng.

“Tôi bắt nạt em lúc nào?” Đường Diễn cảm thấy vô cùng oan ức. Lúc nói mấy lời này, về mặt hắn mù mờ như mơ ngủ.

La Thiên không đáp, một mình thất hồn lạc phách, bất chợt cảm thấy vô cùng lạnh. Thẩm Bối Bối đã biết? Cô ta sẽ không ngày mai lập tức ra tay đấy chứ?

Đường Diễn không được đáp án, trong lòng vừa khó hiểu vừa không có biện pháp với La Thiển lúc này, chỉ có thể cắn răng nuốt xuống không đề cập tới.

Lúc đó hần không hề nghĩ tới, cái đáp án này lúc đêm về sẽ lấy một phương thức hần chưa từng nghĩ tới hiện ra trước mắt hần.

Một đêm kia, La Thiển nằm mơ. Cô mơ thấy Lâm Phi, mơ thấy Đường Diễn, mơ thấy Thẩm Bối Bối.

Truyện được đăng tại wattpad @dwlazp

Lâm Phi cầm bản thảo trong tay vừa khóc vừa lắc đầu, không ngừng nói với Đường Diễn nói không phải, không phải, bản thảo của cô là một cái khác.

Đường Diễn trầm mặc nhìn cô rồi chậm rãi rút tay ra. Hần không tin cô?

Lâm Phi thương tâm muốn chết, cô đi theo hần một năm rồi, một năm gần đây đã ý thức được lòng Đường Diễn đang dao động nhưng cô biết, chung quy mình không thể so với người kia trong lòng hần.

Lâm Phi đau lòng rời đi, Đường Diễn yên lặng nhìn.

Nhìn hình ảnh này, La Thiển dùng sức lắc đầu. Cho dù là đang ngủ mơ, trán cô cũng không ngừng chảy mồ hôi. Cô biết kế tiếp là chuyện gì, cho nên không ngừng giấy giữa, muốn thoát khỏi cơn mơ.

Lâm Phi rời đi, Đường Diễn trở nên phóng túng. Cuộc sống vốn bình đạm bị quấy rầy, hần không quen với cuộc sống không có Lâm Phi. Lâm Phi luôn lo lắng chu toàn mọi mặt, tất cả đối với Đường Diễn một lần nữa khôi phục thân phận độc thân mà nói, vô cùng không tốt. Nhưng hần vẫn chưa ý thức được, Lâm Phi đối với hần quan trọng như thế nào.

Lâm Phi đau lòng rời đi, Phùng Nhất Khê sao có thể mặc kệ cô một mình? Hần không ngừng an ủi, không ngừng chăm sóc.

Cuối cùng, Đường Diễn không chịu được nỗi nhớ nhung trong lòng, đi tìm Lâm Phi lại thấy cô đang ở cùng hần.

Đường Diễn và Phùng Nhất Khê đánh nhau một trận. Nữ chính dù sao cũng là nữ chính, bị Đường Diễn làm tổn thương nhưng vẫn chỉ yêu Đường Diễn, cho nên đã theo Đường Diễn trở về.

Cô theo hần trở về, hần yêu quý cô, cũng bắt đầu tin tưởng cô.

Hần mang theo tâm tư ấy này điều tra ngọn nguồn mọi chuyện. Thì ra sở dĩ cô chịu ủy khuất không phải bởi vì cô mà là vì hần đã từng hoa tâm.

Đường Diễn gất gao nắm chặt tư liệu trong tay, nhàn nhạt mở miệng: “Đáng chết!”

Thanh âm vừa lạnh nhạt lại vừa vô tình. Cho dù chỉ là ở trong mộng, La Thiển vẫn bị hai chữ này dọa sợ, kinh hãi trong lòng không ngừng gia tăng. Mà Đường Diễn ở một gian phòng khác, đầu cũng đầy mồ hôi. Hần có thể thấy tất cả, thông qua mắt của bản thân, hoặc là thông qua cái nhìn của một người nào đó đứng xem. Nhưng bất kể là loại nào, hần đều không thể khống chế bản thân trong giấc mộng này.

Hần chỉ có thể nhìn giấc mơ ấy, từng cảnh rồi từng cảnh, những người khí phách, ngu dần, si tình ấy, mỗi một người tuy đều là hần nhưng lại không phải bản thân mà hần biết đến.

Hần thấy ánh mắt phẫn nộ của bản thân, hần biết cái loại ánh mắt này là muốn động thủ. Có lẽ do bọn họ cùng là một người nên mỗi một thói quen, một động tác, một ý nghĩ của người này, Đường Diễn đều có thể lý giải.

Đường Diễn trong mộng kia thậm chí không tự mình hiện thân mà để thư ký Kiều xuất hiện ở phòng hóa trang của La Thiển. Ánh mắt thư ký Kiều lúc đó nhìn La Thiển vô cùng lạnh nhạt. Cô mở miệng nói với La Thiển: Cô bị đoàn phim này đào thải.

“Tôi biết nhỏ bé không hề sai. Nhưng anh không thể không thừa nhận, cái loại nhỏ bé này sẽ khiến cuộc sống của anh vô cùng khó khăn...” Dáng vẻ La Thiển lúc nói những lời này hiện lên trong đầu Đường Diễn.

La Thiển trong mộng giống như phát điên mà nói không thể nào, cô không tin, cô không tin Đường Diễn đối với cô sẽ vô tình như vậy, nhất định là có hiểu lầm gì đó.

La Thiển chạy tới bãi đỗ xe đợi Đường Diễn bốn tiếng đồng hồ, đợi được lại là Đường Diễn đi cùng Lâm Phi, cô như lên cơn, điên cuồng cầu xin. Đường Diễn nhíu mày, hần không cần động tay đã có bảo an tới đuổi cô đi, La Thiển chật vật ngã trên mặt đất, cô khóc lóc nói, Lâm Phi là tiểu tam.

Dưới góc nhìn của La Thiển, Lâm Phi quả thật là tiểu tam. Lúc Đường Diễn xác định muốn Lâm Phi làm tình nhân vẫn chưa cùng La Thiển đoạn tuyệt quan hệ.

Đối với Đường Diễn, đây chẳng qua chỉ là kết thúc một cuộc giao dịch rồi lại bắt đầu một cuộc giao dịch khác. Nhưng đối với La Thiển, cô đã dấn thân vào đoạn tình cảm này, bạn trai vừa tách ra đã xác định bạn gái tiếp theo, vậy nên Lâm Phi đối với La Thiển không khác gì một tiểu tam.

Đường Diễn nhíu mày nhìn toàn bộ cảnh trong mộng. Đường Diễn này khiến hần cảm thấy xa lạ, La Thiển này hần cũng cảm thấy xa lạ.

Nhưng cô quả thật là La Thiển. Tuy rằng trong mộng nhưng hần đối với cô, tựa hồ cũng quá... lạnh nhạt.

Đang nghĩ như vậy, Đường Diễn lại phát hiện La Thiển trong mộng đã thay đổi biểu tình, sợ hãi nhìn hai người trước mặt, vừa đứng dậy lùi về phía sau vừa bảo đảm nói: Tôi sai rồi, tôi sai rồi, tôi sẽ không bao giờ quấy rầy hai người nữa.

Đường Diễn đương nhiên không biết, La Thiển lúc này chính là La Thiển mà hần vẫn quen thuộc. Đây là lần đầu tiên La Thiển có thể khống chế thân thể của mình ở trong mộng.

La Thiển quá sợ hãi. Khi phát hiện mình có thể khống chế La Thiển trong mộng, ý nghĩ đầu tiên của cô là lập tức rời xa nam nữ chính, như vậy bọn họ sẽ không thương tổn cô.

Vì sao chứ? Rõ ràng cô đã muốn cách bọn họ thật xa, thật xa... Nhưng tại sao cô ngay lúc đó, ngay lúc tất cả mọi chuyện đều đã xảy ra mới có thể không chế thân thể này? Chuyện đã tới mức này, còn có thể làm cái gì chứ?

Biểu tình kinh sợ biểu của cô hoá thành cây kim từng chút từng chút đâm vào lòng Đường Diễn. Cho dù chỉ là ở trong mộng, nhưng cô đang sợ hãi! Hắn có thể từ trong đôi mắt kia nhìn ra được cô sợ hãi, rất sợ!

Đường Diễn ở trong mộng rốt cuộc làm sao vậy? Vì sao sau đó còn xảy ra nhiều chuyện như vậy? Rõ ràng hắn đau lòng La Thiên, nhưng hắn ở trong mộng lại chỉ đạo thư ký Kiều rất nhiều mệnh lệnh.

La Thiên bị sa thải, bất luận ai muốn giúp cô đều sẽ bị Đường thị cảnh cáo. Cho dù có một hai người bởi vì hợp đồng đã thực hiện gần xong mà không màng cảnh cáo của Đường thị tiếp tục cho La Thiên thông cáo thì Đường Diễn cũng sẽ thông qua Đường Hình, đàn áp bộ phim của cô. Bộ phim đầu tư không thể phát sóng, ai còn dám tìm cô?

La Thiên không còn đường đi, Đường Diễn nhìn cô bất luận làm việc gì cũng đều bị hắn ra tay đàn áp, nhìn cô cuối cùng phải bắt đầu những ngày tháng nhạt rác kiếm sống. Cô không dám liên hệ với người nhà, một người một mình ở kinh đô, dựa vào mấy đồng tiền này mà sống qua ngày.

Đường Diễn giãy giụa, hã muốn không chế bản thân trong mộng. Nhưng dù hắn cố gắng thế nào, cuối cùng cũng đều thất bại.

La Thiên càng ngày càng lờ mờ lệch thếch, càng ngày càng gầy. Cô không còn có tâm tình tới quấy rầy hắn và Lâm Phi. Bởi vì cô phải tốn càng nhiều thời giờ để sinh tồn.

Đúng vậy, không phải sống, là sinh tồn.

Một người có thể hèn mọn đến tình trạng gì?

Chắc có lẽ chính là như Đường Diễn đang thấy đi! Từ một La Thiên cao cao tại thượng lại bị ép đến tình cảnh này, ở dưới ánh nắng chói chang, thời tiết 39 độ ngồi chờ một đám người uống nước xong để nhạt chai không.

Đường Diễn cảm thấy, đây đã là tình cảnh thảm nhất, cho đến khi hắn thấy cô bị người ta mang đi.

Tâm mắt của Đường Diễn đột nhiên tối đen, hắn không thấy được La Thiên chịu thương tổn như thế nào, chỉ nghe thấy giọng cô khản thiết xin tha. Cô nói cô không dám nữa, cô kêu gào thảm thiết, cuối cùng là giọng nói suy yếu.

Đường Diễn đột nhiên từ trong mộng giật mình tỉnh lại. Hình ảnh cuối cùng hắn thấy, một La Thiên đầu bù tóc rối, dưới thân một màu đỏ máu, cùng với hai chân dị dạng.

Đồng thời mạnh mẽ từ trong mộng tỉnh lại, còn có La Thiên. Cuộc sống kia chân thật như chính cô đã trải qua, cảm giác đau đớn kia tới giờ La Thiên vẫn cảm nhận được.

La Thiên vẻ mặt chết lặng, chưa kịp hoàn toàn thoát khỏi giấc mơ ngắn ngủn mấy giờ này. Đột nhiên tiếng gõ cửa vang lên, cô có chút sợ hãi lui về phía sau. Cô quả nhiên vẫn sơ suất quá, bởi vì sự ôn nhu của Đường Diễn, bởi vì cô chưa từng tự mình trải qua. Sợ hãi lại càng lo lắng nhiều hơn cuộc sống sau này.

Nếu như trước đây, nếu như trước đây để cô trải qua những ngày đó, cô nhất định nhất định sẽ không cùng Đường Diễn dây dưa hã một năm.

Đường Diễn cuối cùng tự mình mở cửa vào được, La Thiên quả nhiên đã tỉnh, ánh mắt cô nhìn qua không hề khác trong mộng.

Trong nháy mắt Đường Diễn liền biết được, hã và La Thiên cùng nhau trải qua một giấc mộng, hoặc là nói, hã đã tiến vào... mộng của La Thiên.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Chia Tay Hằng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 82

Edit: Linh Nguyệt

“Thiên Thiên!” Đường Diễn nhẹ giọng gọi cô.

La Thiên chấn động, cúi đầu: “Tôi không mở cửa.”

Đường Diễn cười khổ một tiếng: “Em cũng không khóa cửa!”

“Ừ!” La Thiên đáp.

Nếu nói tất cả đều là số mệnh, thì đây nhất định là cửa sau mà trời cao ban cho Đường Diễn, đêm nay La Thiên bởi vì tinh thần không ổn mà vẫn chưa khóa cửa.

Đường Diễn xoay người đóng cửa rồi đi đến mép giường, ngồi ở trước mặt La Thiên, duỗi tay sờ sờ đầu cô nói: “Đêm nay, tôi muốn ngủ ở đây!”

La Thiên lắc đầu, Đường Diễn lại nói tiếp: “Thật xin lỗi.”

La Thiên còn không kịp hiểu hã xin lỗi cái gì thì Đường Diễn đã ôm cô nằm xuống, đắp chăn lên.

Thật xin lỗi, lúc này phải làm trái ý em rồi.

La Thiئن sợ, Đường Diễn cũng sợ.

Hắn ôm chặt La Thiئن, nhẹ giọng nói: “Ngủ đi! Có tôi ở đây.”

Cô đã ở trong lòng hắn, sao hắn có thể làm cô tổn thương chứ? Kia chẳng qua chỉ là mộng. Ánh mắt hắn lạnh lẽo, cũng sẽ không có ai được phép tổn thương cô.

La Thiئن biết tất cả giấc mộng này đều là cốt truyện. Nguyên chủ là một nữ phụ ác độc, nhưng kết cục của cô ấy... quá thảm, cũng quá đau.

Đó không phải mộng, đó là tương lai. Cô đã từng chỉ có ký ức mơ hồ, phần lớn cảm giác đều là người đứng xem, nhưng đêm nay, cảnh trong mơ để cô trải qua một phen hoàn toàn.

Ngày thứ hai, La Thiئن tỉnh lại còn có chút nao nao, Đường Diễn cũng bởi vì đêm qua không ngủ ngon mà tinh thần có vẻ tinh thần xuống dốc. Hai người từ phòng bước ra, còn quần áo bất chỉnh.

La Diễm đang nấu cơm trong bếp nhảy mắt liền kinh ngạc nhìn hai người, bát trong tay cũng không cầm chặt, xoảng một tiếng rơi xuống đất, vỡ nát.

Có lẽ là bị âm thanh này làm cho bừng tỉnh, La Thiئن nhìn La Diễm, miễn cưỡng cười nói: “Chị làm gì đấy?”

Ánh mắt La Diễm đảo qua đảo lại giữa hai người, hỏi: “Làm hòa rồi?”

La Thiئن quay đầu nhìn Đường Diễn, Đường Diễn gật đầu nói: “Vâng.”

La Thiئن rất muốn ném cho hắn một ánh mắt xem thường, nhưng tinh thần lại không cho phép thân thể có cái hành vi này.

Ăn cơm xong, La Diễm đưa Vệ Ngọc Đào đến trường học rồi đi làm. La Diễm học việc nghiêm túc lại rất nhanh chóng, quán cà phê đã không cần La Thiئن bắt buộc phải tới xem xét, tự La Diễm cũng có thể quản tốt, ngồi trong phòng đếm tiền. Chỉ cần khách tới không gây sự, La Diễm cũng không cần phải ra ngoài.

Trong nhà chớp mắt chỉ còn lại La Thiئن cùng Đường Diễn. Tình cảnh trong mộng vẫn còn rõ ràng trước mắt, La Thiئن sợ Đường Diễn, sợ Phùng Nhất Khê, càng sợ thủ đoạn của “ánh trăng sáng” Thẩm Bối Bối.

Sau khi cô rời khỏi vốn nên cùng những người này đoạn tuyệt quan hệ. Nhưng Đường Diễn vẫn luôn dây dưa, Lâm Phi cũng không biết nghĩ như thế nào, Thẩm Bối Bối liệu có ra tay hay không? La Thiئن trong lòng không ngừng nghĩ linh tinh, không khỏi có chút thất thần.

Đường Diễn thấy hôm nay La Thiئن không có tinh thần, cũng không làm phiền cô. La Thiئن không chủ đích ần ần điều khiển từ xa, một kênh rồi lại một kênh, không để ý đó là kênh nào, trong lòng chỉ nghĩ nên khuyên Đường Diễn trở về như thế nào.

Sau đó ở kênh tin tức bản địa thấy tin trời nóng, có người hào tâm cung cấp nước khoáng miễn phí cho người dọn vệ sinh, La Thiئن không tự giác mà dừng ở kênh này.

Người trong TV đều bị La Thiئن xem thành chính mình, nhất thời có chút bị thương.

Đường Diễn thâm là người đứng đầu một công ty khoa học kỹ thuật, vốn không tin quỷ thần, mà cảnh trong mơ hôm qua lại khiến ý nghĩ này của hắn có chút chao đảo. Hắn không xác định được cảnh trong mơ có phải nhất định sẽ trở thành sự thật hay không, nhưng trong mộng, hắn quả thật giống như lời ngày hôm qua La Thiئن nói, hắn... bắt nạt cô, chèn ép cô.

Đường Diễn không nghĩ muốn giấu chuyện này. Hắn hiểu rõ hắn muốn cái gì, hắn cũng không muốn La Thiئن sẽ trốn tránh. Dù đây là chi thị của trời cao cũng không thể làm hắn lùi bước.

Hắn cũng sẽ không cho La Thiئن lùi bước. Xem TV, ngày người? La Thiئن, em có thể trốn được cả đời sao?

Đường Diễn hỏi La Thiئن: “Giấc mộng đêm qua... Chính là nguyên nhân sao?”

“Có ý gì?” La Thiئن nhũn mày nhìn Đường Diễn, cô không hiểu ý tứ trong lời của hắn.

Đường Diễn tới gần cô, nhẹ giọng nói: “Em nói tôi bắt nạt em, là như trong mộng sao? Chặn đường sống của em, bức em phải ăn xin?”

La Thiئن trừng lớn hai mắt, Đường Diễn càng thêm xác định suy đoán trong lòng.

Hắn cười khò nói: “Người trong mộng không phải anh! Anh chưa từng nghĩ tới sẽ chặn đường sống của ai, huống chi... Tôi thích em như thế, sao có thể ra tay được?”

La Thiئن liếc hắn nhìn một cái rồi cúi đầu nhẹ giọng nói: “Anh nhất định sẽ thích Lâm Phi, đó chính là sự thật!”

Đường Diễn hít sâu một hơi: “Nếu tôi sẽ thích cô ấy thì sao phải chờ tới bây giờ? Lâm Phi vài lần đến tìm, tôi đâu có gặp nào? Huống chi, cái gì gọi là sự thật? Chuyện tôi chưa bao giờ làm qua sao lại coi là thật được?”

La Thiئن cũng không truy cứu cái này, chỉ nói: “Nhưng đối với tôi, đây chính là sự thật. Đường Diễn... Anh thấy cái gì?”

Đường Diễn đem những gì hắn chứng kiến trong mộng đơn giản nói lại, La Thiئن nhấp nhấp miệng, trong lòng lại vô cùng khiếp sợ.

Cô có thể mơ thấy, tóm lại là có nguyên nhân, dù sao thì cô cũng không phải nhân vật trong quyển sách này.

Nhưng, Đường Diễn mơ thấy thì sao? Hắn vốn là nam chính của quyển sách này, dựa theo định luật thì hắn cũng có vòng sáng của nhân vật chính, sao lại vô duyên vô cớ mà mơ thấy chứ? Cốt truyện còn muốn tiếp tục hay không?

“La Thiên, chuyện trong mộng, là thật sự?” Đường Diễn muốn đi từng bước từng bước một dẫn đường cho La Thiên.

“Anh hỏi tôi có là thật hay không? Đường Diễn, tương lai như vậy, anh cảm thấy tôi dám đem ra đùa sao?” Nếu hai người đều đã thấy, vừa hay, La Thiên mở miệng muốn Đường Diễn rời đi cũng dễ nói hơn.

“Còn chưa phát sinh, sao em biết nhất định sẽ xảy ra?” Đường Diễn hỏi lại.

“Tôi đã gặp được Lâm Phi, gặp được Phùng Nhất Khê, gặp được anh, như vậy còn chưa đủ sao?” La Thiên nửa thật nửa giả đáp lại.

“Nếu thật sự cảnh trong mơ kia là dự báo của tương lai thì hiện tại cũng đã qua mấy tháng, những chuyện đó đâu có xảy ra?” Đường Diễn nhướn mày.

La Thiên: “...” Dù cho như thế thì đây cũng là kết quả tôi tự mình nỗ lực có được, liên quan quái gì đến anh?

Đường Diễn tiếp tục nói: “Hơn nữa, mấy hôm trước Phùng Nhất Khê còn chào hỏi em, quan hệ của hần cùng Lâm Phi cũng chưa có cái gì tiến triển, không có khả năng nằm mơ như vậy... Chưa kể, tôi nhất định sẽ không để nó xảy ra.” Hần nắm chặt tay, bởi vì nghĩ đến hình ảnh La Thiên trong mộng gian nan sinh tồn cùng với khung cảnh cuối cùng cả người đầy máu kia mà nổi cả gân xanh.

La Thiên tiếp tục im lặng. Cô cũng không biết vì sao mà cốt truyện lại biến thành như vậy. Quốc khánh đã qua lâu mà Lâm Phi cùng Đường Diễn còn chưa ký hợp đồng tình nhân; nam chính còn chạy tới chỗ cô đòi nói lại tình xưa; Phùng Nhất Khê căn bản cũng không quán lấy nữ chính, "ánh trắng sáng" trở lại trước thời gian, biết Đường Diễn thích cô nhưng vẫn chưa ra tay...

Tuy rằng cô sớm đã cảm thấy cốt truyện trở nên kỳ quái nhưng vì để tránh đi cái kết cục bi thảm này nên vẫn dựa theo suy nghĩ của bản thân, thời gian vừa đến liền thu dọn hành lý chạy lấy người.

Đường Diễn thấy cô như suy tư gì, tiếp tục dụ hoặc cô buông một cái nhỏ để đổi lấy cái lớn: “Hơn nữa Thiên Thiên, em không có nghĩ tới một vấn đề khác sao?”

La Thiên: “???”

Đường Diễn vừa cười vừa nhìn cô nói: “Những việc trong mộng, nếu em lẻ loi một mình, ngược lại càng dễ dàng giẫm lên vết xe đổ. Một khi sự việc nhất định sẽ xảy ra, em không phải em muốn tránh là có thể tránh được, huống chi nếu đây thật sự là tương lai thì sẽ dễ dàng tránh được như vậy sao? Nhưng nếu em ở cạnh tôi, tôi có thể đảm bảo những việc này sẽ không phát sinh.”

La Thiên sùng sốt: “!!!” Cái quỷ gì thế?

“Bất kể là việc trong mộng hay bất cứ chuyện gì em có thể nghĩ đến, tôi đều sẽ chắn cho em.” Hần ngồi xuống cạnh La Thiên, nhẹ giọng nói: “Thiên Thiên, tôi có năng lực này, cho nên dám đảm bảo. Cho dù hiện tại em ăn uống không lo, tránh xa tôi, em có đủ tin tưởng mình có thể tránh được mọi chuyện trong mộng không?”

Lời của Đường Diễn nhất thời khiến La Thiên trờ tay không kịp, về mặt cô mơ màng nhìn Đường Diễn nói: “Không phải, sao lại không tránh được chứ? Hơn nữa... Hơn nữa... Tôi... Tôi có chút loạn, tôi phải đi ngủ một giấc để ổn định tinh thần đã.” La Thiên nhất thời không phản bác lại được, tự làm mình hôn mê, choáng váng đứng dậy trở về phòng.

Đường Diễn cũng không ép cô: “Đi đi! Đêm qua em không ngủ, đi vào ngủ tiếp đi. Chậm rãi từ từ suy nghĩ, anh không vội.”

Sau đó, La Thiên về mặt nghỉ hoặc mơ màng bước về phòng, Đường Diễn nhìn bóng dáng La Thiên rời đi, sắc mặt chậm rãi lạnh lẽo.

Cảnh trong mơ...

Đường Diễn hí hí nạt. Nếu, những chuyện đó là thực thì quả thật, bất kể là hần hay Phùng Nhất Khê, La Thiên tránh đi là cách làm đúng. Chỉ cần cô không mơ thấy nấy chuyện kia thì sau khi cô rời đi, ai cũng sẽ không quay đầu tìm cô gây phiền toái.

Nhưng hiện giờ đã không phải La Thiên tránh đi là được, Đường Diễn sờ sờ đồng hồ trên cổ tay phải.

Cô dùng thời gian một năm hoà tan hần, khiến hần buông bỏ mọi phòng bị, chấp tay dâng lên trái tim. Nói hần tàn nhẫn cũng được, hần nhất định không để La Thiên rời đi. Huống chi Đường Diễn tự tin, chỉ có ở cạnh hần, La Thiên mới được an toàn nhất.

Đường Diễn nhắm mắt chậm rãi tiếp nhận sự thật không khoa học này. Bất kể hần tin hay không, chỉ cần La Thiên tin thì hần phải khiến La Thiên hiểu, tất cả đều chỉ là mộng mà thôi. Cho dù không phải, cũng chỉ có hần mình mới có thể cho cô sự an toàn.

Truyện được đăng tại wattpad @dwlazp

Sự việc khó khăn nhất cùng sự việc bi thảm nhất La Thiên đều đã trải qua, cũng vì đã trải qua cho nên cô biết, đối với khả năng không biện pháp nào thay đổi kết cục chỉ có hai cách giải quyết, tiêu cực tiếp thu hoặc lạc quan tiếp thu.

Lạc quan? Cũng không dễ dàng. Giống như La Thiên đã từng nói, trên lưng đeo quá nhiều, cô không thể không học quên đi, học tiếp thu, học cười ngậy ngô. Bởi vì trừ như vậy, cô không làm được gì khác, giống như đời trước của cô, đến thời khắc cuối cùng của sinh mệnh thì không thể làm gì khác, chỉ có thể tiếp nhận. Bất luận là cuộc sống hay sinh mệnh, tuy cô không tìm không phổi nhưng không phải sẽ không khổ sở, không bị thương.

Dù rằng sau khi La Thiên học được kỹ năng không tìm không phổi này, cuộc sống vui vẻ thêm một ít.

Đã từng chịu những bất công đó nên cho dù La Thiên hiểu rõ cũng phải tốn thời gian một ngày để bản thân tiếp thu. Hiện tại xem xét cả đời sau này của nữ phụ, La Thiên mất... ba ngày để tiêu hóa!

Cho nên giữa trưa ba ngày sau, khi La Thiên mở cửa thì Đường Diễn đang nghiêm túc bày thức ăn ra bàn.

“Anh đi mua cơm sao?” La Thiên đã có thể tự nhiên hỏi.

Đường Diễn im lặng gật đầu, La Thiển nhìn com hần mua trở về hỏi: “Mua ở đâu?”

“Một nhà hàng chỗ Ích Khu Hồng Quảng.” Đường Diễn đáp.

La Thiển lại nhìn màu sắc hỏi: “Sao tất cả đều là đồ ăn cay?”

Đường Diễn mặt không biểu cảm tiếp tục sắp xếp, mang theo một tia mắt tự nhiên nói: “Tên nhà hàng là Hot Girl*!”

*Theo bản gốc là 辣妹子湘菜馆, mình search thì nó ra là một nhà hàng tại Quảng Châu nhưng không thể search được tên chính nên mình để luôn tên theo tiếng anh

La Thiển cẩn thận nghĩ lại, hình như đúng là có một nhà hàng như vậy, cười một tiếng, nói: “Sao anh lại mua ở đó?”

“Ồ cửa có một tấm poster viết là mỹ thực giải toả nóng bức ngày hè.” Đường Diễn thờ dãi.

La Thiển càng cười to hơn: “Cái poster đó có từ mấy tháng trước rồi, nếu không thì giữa mùa hè mấy ai nguyện ý đi vào. Người ta hỏi sao cay như thế, bọn họ đều trả lời là lấy độc trị độc!”

Đường Diễn vốn đang buồn bức lại thấy La Thiển cười đến vui vẻ, biểu tình nhất thời nhu hoà hơn không ít, nhìn La Thiển: “Ăn đi! Không phải em thích ăn cay sao?”

La Thiển vừa vào bếp vừa nói: “Cũng không hẳn, món nào ăn ngon mà em chả thích, có phân biệt cay hay không cay đâu! Em làm cho anh bát mì nhé!”

“Không cần, tôi tự mua mì Ý rồi!”

La Thiển thấy hần quả thật đang chuẩn bị thức ăn khác mới đi qua ngồi xuống ăn com.

Tuy rằng chịu ảnh hưởng lớn từ giấc mộng kia nhưng La Thiển thân có một loại công năng tự điều tiết, nếu là ngày thường nằm mơ gặp cảnh như vậy cô ít nhất sẽ bị dọa sợ mấy ngày. Nhưng lời Đường Diễn thực sự ít nhiều có hiệu quả, cốt truyện đã thay đổi, mọi chuyện trong mộng đến nay một việc cũng chưa thành, huống chi còn có Đường Diễn bảo đảm, cô thực sự an tâm hơn rất nhiều.

Nghĩ đến đây, lúc La Thiển gấp một miếng thịt bò hầm không tự giác nhìn về phía Đường Diễn, sau đó mỉm cười. Đường Diễn thấy nhìn qua, thấy cô cười cong cong hai mắt khoe miệng cũng gọi lên nói: “Mau ăn đi!”

“Dạ!” La Thiển đáp.

Hai người không vạch trần, không ước định cũng không nói hòa hảo, chỉ đoạn đối thoại đơn giản này đã đại biểu La Thiển nguyện ý thứ.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Chia Tay Hằng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 83

Edit: Linh Nguyệt

Bộ phim điện ảnh mà La Thiển tham diễn vai tiên nữ nghe nói định ra rạp vào quốc khánh năm nay, La Thiển còn nhận được hai vé từ Giang đạo.

Lúc đó cô còn rất kỳ quái hỏi Giang đạo: “Nhưng cái phim kia của ông mới quay có mấy tháng mà?”

Giang đạo lập tức cúp điện thoại, một câu cũng không muốn nói cùng La Thiển.

La Thiển vẽ mặt ngốc hỏi Đường Diễn: “Ông ta làm sao thế?”

Đường Diễn ngồi ở sô pha đọc báo, đầu cũng không thèm ngẩng lên đáp: “Vốn dĩ chỉ là phim điện ảnh kỹ xảo năm xu, chắc cấp tốc quay để kịp chiếu lúc quốc khánh. Em nói thử xem?”

La Thiển a a nói: “Thẹn quá hoá giận!”

Đường Diễn cười, sờ đầu cô nói: “Không phải, là bị em trắng trợn hỏi thẳng nên mới giận! Không cúp điện thoại thì hần phải trả lời như thế nào?”

La Thiển: “...” Có đạo lý, tổng cũng không thể nói: À, tôi tùy tiện quay đấy.

Tâm thái của La Thiển trước nay đều như vương bát đản có tiện nghi không chiếm, phim điện ảnh có mình tham diễn đương nhiên là muốn cò động, huống chi vé xem còn miễn phí nữa chứ?

Tuy rằng quan hệ của cô cùng Đường Diễn vẫn chưa xác nhận chính thức nhưng hai người ở chung không tồi, ngoại trừ việc không cùng một phòng.

La Thiển không có bối vì cảnh trong mơ mà hờ hững với Đường Diễn, chủ yếu là do hình tượng của Đường Diễn ở trong lòng La Thiển một năm trở lại đây có chút ăn sâu bén rễ rồi. Bạn cho rằng người ta lãnh khốc vô tình sao? Không phải, người ta đơn thuần là mặt than. Bạn cho rằng người ta không dễ hầu hạ? Không phải, người ta có độ ngọt là tốt rồi. Bạn cho rằng người ta tính tình không tốt? Chính là, hần rất dễ dỗ...

Bởi vì đã quen, cho nên dù Đường Diễn trong mộng lạnh khốc vô tình, không dễ hầu hạ, tính tình không tốt, lòng dạ hẹp hòi, vân vân... nhưng đối với La Thiên mà nói, Đường Diễn trước mắt vẫn tương đối chân thật. Đây cũng là nguyên nhân La Thiên sợ Thẩm Bối Bối hơn Đường Diễn.

Vậy nên khi Đường Diễn nói muốn một lần nữa bắt đầu, La Thiên không đồng ý cũng không cự tuyệt. Dù sao thì Đường Diễn có nói một câu rất đúng, đám người Thẩm Bối Bối muốn tồn thương cô, ở trước mặt Đường Diễn đều không đáng nhắc tới.

Ngày phim chiếu, La Thiên từ sáng sớm đã lôi kéo Đường Diễn rời giường nói: “Dậy nhanh dậy nhanh, phim sắp bắt đầu rồi.”

Đường Diễn vừa nương theo lực đạo của cô rời giường vừa ở trong lòng mắng Giang đạo n lần. Chính hấn khiến La Thiên muốn xem phim, còn gửi vé suất chiếu lúc chín giờ sáng ở rạp phim Ích Khu Hồng Quảng.

La Thiên sáng sớm liền bắt đầu gọi gọi quát quát, còn trực tiếp vọt vào phòng Đường Diễn kéo hấn rời giường. Đường Diễn vốn dĩ không có thói quen ngủ nướng, là từ sau khi ở cùng La Thiên mới bị lây nhiễm.

Mới hơn bảy giờ sáng đã La Thiên kéo dậy, ánh mắt hấn lạnh băng, đáng tiếc La Thiên sớm đã miễn dịch từ lâu, một chút cũng không hề để ý ánh mắt sống không còn gì duyên tặc của Đường Diễn, lôi kéo hấn nói: “Rời giường rửa mặt ăn sáng nhanh, sắp muộn mất rồi! Phải nhanh lên.”

Rất nhiều fans chọn “đuổi” lần chiếu phim đầu tiên lúc đêm khuya ngày 30 tháng 9, La Thiên nghĩ nghĩ, bộ điện ảnh đầu tiên của mình, lần chiếu đêm khuya đầu tiên không kịp thì lần chiếu ngày đầu tiên cũng không tới!

Đường Diễn đem công ty hoàn toàn giao cho mẹ Đường nên thanh nhàn hơn không ít, không cần làm việc, gần đây chỉ một lòng một dạ đem La Thiên lừa trở về.

Ủm? Lừa? Đường Diễn lại nghĩ, không phải, hấn không phải loại người như vậy, hấn là muốn theo đuổi La Thiên.

Ăn xong bữa sáng, ra khỏi nhà cũng đã tám rưỡi, La Thiên bức mình đẩy Đường Diễn ra cửa, nếu không hấn còn có thể tiếp tục lãng phí nửa giờ.

“Đều tại anh ăn chậm.” La Thiên oán giận nói.

Đường Diễn quay đầu lại nhìn, chờ cô đi xong giày mới lôi kéo cô nói: “Tới kịp.”

Quả nhiên như lời Đường Diễn, lúc hai người đến rạp thì phim vẫn chưa mở màn, thậm chí bởi vì là ban ngày nên người xem không nhiều lắm. Phần lớn đều là fans, La Thiên mang khẩu trang, kéo tay Đường Diễn đi vào.

Lúc ngồi xuống chỗ, sau La Thiên lại có một đội bảy, tám người tới. Hấn là cùng nhau tới, La Thiên nhìn thoáng qua rồi quay đầu, cô không thích nhất chính là loại thanh niên ăn chơi lêu lổng này.

Nếu tính tình tốt thì La Thiên còn thấy tạm được, chứ cái loại đáng về lưu manh, cho rằng mình là số một thế giới này, La Thiên đã từng bị cho ăn mẹt, từ trước đến nay đều tránh được thì nên tránh.

Đường Diễn thấy cô tưng tưng, khẽ cười, cảm thấy như đã lâu lắm rồi không thấy một La Thiên như vậy. Từ sau khi La Thiên tới đây, có lẽ là do đã có sự nghiệp của chính mình nên tính thầnm đúng chuẩn ngẩng đầu ưỡn ngực, lúc nói chuyện đều mang theo một loại ngạo khí.

“Làm sao vậy?” Đường Diễn tới gần cô hỏi.

La Thiên khẽ đảo mắt ra phía sau nói: “Hình như có một đám gây chuyện.”

Đường Diễn xoa bóp tay nói: “Không có việc gì, tôi đánh được.”

“Con mẹ nó, cậu nam nữ!” Đường Diễn vừa dứt lời, phía sau liền có một người nói, “Phim còn chưa bắt đầu đã dựa vào nhau tình chàng ý thiếp!”

La Thiên chớp chớp mắt, Đường Diễn nhướng mày, nhìn La Thiên, ý tứ thực rõ ràng, tùy em.

La Thiên chính là người thích bắt nạt kẻ yếu "ngầm", cô có Đường Diễn chống lưng, còn mang khẩu trang cơ mà! Vì thế, La Thiên quay đầu nói với người phía sau nói: “Liên quan đến cậu à mà lắm mồm!” Oa! Quá sáng khoái, loại cảm giác thái son áp đỉnh này thực sự không tồi. Lần đầu tiên dám cãi lại loại người này, La Thiên trong lòng không nhịn được sung sướng một phen.

Người phía sau có lẽ không nghĩ tới La Thiên dám cãi lại, ý vào bên mình đông, mấy người đều đứng lên nói: “Muốn đánh nhau có phải hay không?”

Thế trận này lập tức doạ được La Thiên, cô cúi đầu nhìn Đường Diễn, điên cuồng chớp chớp mắt. Anh có được không? Anh có được không? Không được... Không được thì để tôi nhận sai!

Đường Diễn giật giật khoé miệng, trong lòng còn muốn phun tào, chọc người ta xong mới hỏi được chưa, lỡ như tôi không được em làm sao?

Đường Diễn kéo La Thiên ấn xuống ghế dựa, miệng đặt ở tai cô, nhỏ giọng nói: “Tôi thu em thật sự coi như là cống hiến một phần cho xã hội chủ nghĩa!” Người phụ nữ ngốc nữ này, chỉ cần ở đây liên lụy hấn là được rồi, nếu mà thả cô ra ngoài thì không phải bị người ta liên lụy thì cũng là liên lụy người ta.

La Thiên: “...” Cái quý gì? Vì cái gì đột nhiên nói đến cái này?

Mấy người kia nhìn bộ dáng Đường Diễn cho rằng hấn sợ, còn muốn nói thêm cái gì thì mắt lạnh của Đường Diễn khẽ đảo qua.

Mấy người đều sùng sốt, Đường Diễn coi cục áo ở cổ tay, thông thả ung dung nói với La Thiên: “Yên tâm, trong vòng ba mươi phút, tôi có thể giải quyết xong.” Đặc biệt là mấy loại một chút quyền cước cũng không có, hấn càng dễ giải quyết hơn.

Mấy người kia sau khi nghe hấn nói đầu tiên là sùng sốt, sau đó mới cười nhạo một tiếng rồi mang theo Đường Diễn đi ra ngoài. Trong bọn họ có mấy người cũng mang theo hai cái bạn gái, khoảng mười bảy, mười tám tuổi, đúng là độ tuổi đẹp nhất cũng thích gây chuyện nhất.

Nói Đường Diễn, La Thiển chọc tới bọn họ? Thật sự không có, bọn họ người nhiều, đều thích khiêu khích hai ba câu, phần lớn người thức thời đều không thèm tranh luận. Cứ như vậy khiến họ ở tuổi này hiểu sai, đặc biệt là trước mặt bạn gái, mặt mũi càng không thể mất.

Còn Đường Diễn hả? Hẳn là bởi vì ngày hôm qua trên diễn đàn thấy được một chủ đề, bạn trai nhất định phải ở thời điểm thích hợp biểu hiện sức mạnh của bản thân trước mặt bạn gái, vô cùng nổi tiếng. Đường Diễn liền yên lặng ghi tạc trong lòng, hôm nay nếu La Thiển không gây chuyện, hẳn cũng muốn để mấy tên tiểu tử làm chuyện phía sau kia biết thế nào là núi cao còn có núi cao hơn.

Sau đó... Sau đó chính là La Thiển cùng bạn gái của những người đó đều ở lại, Đường Diễn cời áo khoác đưa La Thiển.

La Thiển ôm áo khoác, nhìn Đường Diễn lướt qua trước mặt mình, trong lòng sông cuộn biển gầm. Trong tiểu thuyết còn chưa từng đề cập đến việc nam chính sẽ đánh nha!

Càng đáng sợ hơn nữa chính là, Đường Diễn đi theo mấy người đi ra ngoài còn chưa đến hai mươi phút phút đã trở lại, phải biết rằng. Trong hai mươi phút này còn bao gồm thời gian hắn xuống lầu lên lầu! Tính ra thì, Đường Diễn giải quyết mấy tên kia trong chưa đến năm phút.

Đường Diễn diễn xong một hồi anh hùng liền vô cùng vừa lòng, cảm thấy cách lấy hảo cảm của La Thiển này không tồi, lúc này La Thiển nhất định là trong lòng bất an, thấp thỏm chờ hắn trở về.

Gần mực thì đen gần đèn thì rạng. Đường Diễn chưa từng có thói quen ảo tưởng mà sau một thời gian ở cùng với La Thiển đã không tránh được sẽ có những lúc có loại ý nghĩ ngu ngốc thế này.

Một lòng một dạ nghĩ như vậy, nếu La Thiển thấy hắn trở về khẳng định là vừa ngạc nhiên vừa vui vẻ.

Kết quả là khi hắn đi đến chỗ La Thiển, tuy rằng rạp chiếu phim đã tối không nhìn rõ lắm, nhưng nhờ ánh sáng phim chiếu lại, hắn vẫn thấy rất rõ ràng La Thiển ngồi ôm bắp rang, vừa xem vừa ăn. Ngay cả Đường Diễn đã tới cạnh mà cô vẫn không chú ý tới. Một khác, Đường Diễn thực sự có chút cạn lời.

Đường Diễn: “Ăn ngon không?”

La Thiển một chút đều không có phản ứng lại đây, còn gật gật đầu: “Ăn ngon.”

Nói xong La Thiển mới phản ứng kịp, quay đầu nhìn Đường Diễn đang lạnh mặt đứng một bên, nhỏ giọng hỏi: “Anh đã về rồi?” Đây không phải thực đấy chứ? Nhanh như vậy? Ngay cả biểu cảm lo lắng cô còn chưa kịp biểu hiện.

Đường Diễn duỗi tay lấy đi nàng bắp rang trong tay cô hỏi: “Là tôi quá lợi hại khiến em có tự tin hay là do tôi ở trong lòng em địa vị thấp đến mức em không thèm lo lắng?”

La Thiển yếu ớt cảm lấy ống hút uống một ngụm đồ uống nói: “Đương nhiên là bởi vì anh lợi hại!” Ánh sáng nam chính đó! Cho dù Đường Diễn không có võ thì ai đánh hắn còn không giống như đánh con cưng của trời, hậu quả đều là thảm không nở nhìn thẳng sao?

Hai cô gái phía sau La Thiển thấy sáu người kia sau khi ra ngoài đều không có trở về, bị dọa cho sợ choáng váng, nhìn Đường Diễn muốn hỏi lại không dám, cuối cùng vẫn là im lặng cùng nhau lên ra ngoài.

La Thiển vừa nhìn hai người kia vừa cười vui vẻ. Ha ha ha, cái cảm giác sung sướng không cần sợ bất cứ gì như thế này, cô thích!

Lúc này phim vừa hay chiếu đến đoạn La Thiển xuất hiện, trong nháy mắt thanh âm trong rạp có chút ảm ỹ, có thể thấy được hiệu quả lúc La Thiển lên sân khấu vẫn là không tồi.

La Thiển vô cùng đắc ý hỏi Đường Diễn: “Đẹp không?” Ngay cả Triệu Vũ Lâm lúc ấy cũng nói cô mỹ điểm.

Đường Diễn nhìn qua, nhớ đến ngày La Thiển quay cái này. Lúc đó hắn đứng ở ngoài phòng hoá trang nghe cô lên kế hoạch chuẩn bị sinh nhật hắn. Nhưng lời nói ra lại là: “Chẳng qua chỉ là một cây cải trắng lớn trong một đồng cải trắng thôi!”

La Thiển đột nhiên cảm thấy kinh ngạc khi Đường Diễn có thể cùng Lâm Phi yêu nhau. Hẳn như vậy nếu không phải cô thì thực không biết ai có thể tiếp nhận được.

Vì thế, mặt La Thiển vô cùng lạnh nhạt: “Vậy anh đối với cây cải trắng này có ý nghĩ gì?”

Giọng Đường Diễn mang theo ý cười: “Đương nhiên là muốn nuốt vào bụng. Dù là cải trắng nhưng nhìn cũng thật mỹ vị!”

La Thiển liếc hắn một cái, sắc mặt lúc này mới tốt hơn, nói: “Đường tổng! Anh càng ngày càng biết ăn nói!”

Đường Diễn vươn tay che miệng cô, ý tứ rõ ràng chính là: Ngậm miệng xem phim đi!

Truyện được đăng tại wattpad @dwlazp

Lúc hai người từ rạp chiếu phim đi ra, La Thiển liền nhận được điện thoại thông báo về buổi họp lớp, cô tò mò sẽ tới xong liền cúp điện thoại.

Đường Diễn nhìn cô, hỏi: “Họp lớp gì?”

La Thiển cười lạnh: “Cao trung.”

“Làm sao vậy?” Đường Diễn nhú mày.

Đường Diễn trước đó từ trong mộng đã biết được cốt truyện, La Thiển cũng ăn ngay nói thật nói: “Lúc trong mộng em cũng tham gia cái này. Mấy người này nịnh nọt, mỗi lần đi ngoài miệng nói rất dễ nghe nhưng thật ra trong lòng đều ngầm châm chọc. Trong mộng sau khi bị anh vứt bỏ em có đi, họ lại càng có cơ quang minh chính đại

châm chọc em. Cho nên lần này em nhất định phải đi, chói mù mắt bọn họ luôn!”

“Đề xá hận?” Đường Diễn hỏi, kỳ thật hẳn càng muốn hỏi vậy cô còn đi làm cái gì hơn?

“Đúng vậy, thua người nhưng không thể thua trận!” Nhân danh nguyên chủ, La Thiển cô sẽ đòi lại công bằng này.

Đường Diễn yên lặng trong chốc lát nói: “Tuy rằng nói như vậy không tốt nhưng tôi muốn nhắc nhở một lần, khả năng em thắng căn bản không tồn tại!”

Có mười mấy căn, có cửa hàng hai trăm mét vuông, còn có người theo đuổi, tuy rằng đã rời khỏi giới giải trí nhưng gần đây vẫn có rất nhiều người muốn tìm cô đóng quảng cáo, hẳn cũng có nghe thấy. Nói thật, tuy rằng trong lòng hẳn người thành công không phải giống như La Thiển nhưng hẳn vẫn biết, đối với phần lớn người khác, La Thiển đã người thắng nhân sinh.

Loại người này, không hề thảm. Ngay cả bị quang minh chính đại châm chọc cũng không xảy ra thì xả giận kiểu gì?

La Thiển xua xua tay, một dáng anh không hiểu nói: “Không không không, lúc trước em giải nghệ nên bọn họ nhất định nghĩ em hiện giờ chật vật khổ sở, nếu không thì sao có thể tích cực kêu em tham gia chứ? Anh không hiểu đâu, ha ha... Người muốn cười nhạo em có, người muốn nhìn em bị thảm có, người muốn bao dưỡng em cũng có luôn.” La Thiển lòng đầy căm phẫn mà nói, cô muốn đi và mặt, và mặt, và mặt.

“Cái gì?” Đường Diễn sừng sốt, giận dữ hỏi: “Họp lớp mà còn có người muốn bao dưỡng em?”

La Thiển gật đầu thật mạnh: “Đúng vậy, có phải rất đáng giận y không?”

Đường Diễn nhìn bên ngoài ngựa xe như nước, mười phần lạnh nhạt nói: “Đâu chỉ đáng giận?”

Hai người hiếm khi có cùng chung kẻ địch.

***

Tiệc rượu đặt ở quán cách vánh gần Ích Khu Hồng Quảng, đây là quán rượu lớn nhất mới xuất hiện ở thành phố An Võ, một đêm ít nhất cũng tốn một vạn năm.

Người tổ chức buổi học mặt bạn học này là lớp trưởng lớp cao trung của La Thiển nhưng người mời khách lại là một người khác, điều kiện trong nhà không tồi, sau đầu tư vài lần đều thành công, sinh ý cũng đủ để hồ mưạ gọi gió.

Trường học quyền tiền chưa bao giờ quên liên lạc hẳn, La Thiển còn nhớ hẳn tên gọi Đồng Hải, lúc ở trong ban lớn lên đoàn chính, người lại hào phóng, được không ít nữ sinh thích. Hai năm lúc La Thiển tham gia họp lớp liền phát hiện Đồng Hải đoàn chính ngày nào nay đã trở thành một Đồng Hải mặt béo bụng bìa, thậm chí còn thích tiêu tiền.

Trong truyện hẳn còn muốn bao dưỡng nguyên chủ. Lúc đó nguyên chủ vừa mới cùng Đường Diễn chia tay, tự nhận là theo Đường Diễn hai năm bản thân vẫn có cơ hội nên đương nhiên chường mắt Đồng Hải. Nguyên chủ cũng không phải đèn cạn dầu, lúc từ chối còn vũ nhục Đồng Hải một trận

Cái gì mà có cộc ghê đòi ăn thịt thiên nga? Không biết soi gương à?

Tóm lại, nguyên chủ ngoài miệng chửi vô cùng thống khoái, Đồng Hải cũng chửi lại, nào là xe buýt nào là tiện nữ...

Hai người ngoài miệng chửi đến vui vẻ nhưng cũng đều bị mắng đến nổi trận lôi đình. Các bạn học nịnh bợ Đồng Hải, theo phe hẳn, nguyên chủ ngay cả người cáo trạng cũng không có, mang theo lửa giận bùng bùng cùng những người này tan rã trong không vui.

Theo như La Thiển thấy thì nguyên chủ quả thật có chỗ không đúng, nhưng những người này cũng không dễ đối phó, cô đây phải đi xem bọn họ gọi cô đến làm cái gì?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Chia Tay Hằng Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 84

Edit: Linh Nguyệt

Nguyên chủ không có vận khí tốt như La Thiển, cô từ đầu chí cuối không hề tức giận.

Trước khi được Đường Diễn bao dưỡng nguyên chủ cũng đi họp lớp, ăn mặc đương nhiên bình thường. Dù sao thì khi đó nguyên chủ cũng chỉ là một diễn viên quần chúng, phần lớn tiền kiếm được đều gửi về nhà.

Nguyên chủ trước khi hãm hại Lâm Phi cũng chẳng phải người tốt, thậm chí còn có thể coi là ích kỷ, nhưng đối với người nhà lại thật tình chân ý.

Lúc không có tiền nguyên chủ không dám tiêu xài quá mức phung phí, đi tham gia lớp tuy rằng người ta biết nguyên chủ là minh tinh nhưng rất ít khi thấy nguyên chủ ở trên TV nên chỉ coi như cô làm một công việc bình thường.

Huống chi nguyên chủ lớn lên xinh đẹp, một khi tới tham gia cho dù đã kết hôn sinh con, không phải ngày tháng trôi qua khó khăn thì cũng là cuộc sống hôn nhân cảm thấy mỗi một, hoặc là ở công ty đi làm chịu chèn ép, hơn nữa nguyên chủ còn là minh tinh, có mặc quần áo bình thường cũng vẫn thấy đẹp.

Chưa kể nguyên chủ còn là người coi trọng mặt mũi, vốn dĩ mình sống không tốt một hai phải ở trước mặt người ta nói mình sống tốt, rất tốt khiến mấy bạn học nữ kia

ngoài miệng thì khen ngợi, sau lưng lại chằm chọc.

Sau đó nguyên chủ được Đường Diễn bao dưỡng lại tham gia họp lớp, ăn mặc cũng cao cấp hơn một bậc, người khác càng không dám nói gì. Bị Đường Diễn chia tay, La Thiên trọng ngoài đều tiêu tụy, tuy rằng vẫn mặc quần áo xa hoa như khi được bao dưỡng thì Đường Diễn cũng đã cùng cô phân chia rõ ràng. Đồ đã tặng hẳn từng đưa tới không đến mức phải đòi về nên quần áo trang sức nguyên chủ vẫn giữ lại, trang điểm hoàn hảo nhưng từ trên mặt vẫn có thể nhìn ra cô sống không tốt.

Lần này mọi người đều quang minh chính đại cười nhạo. Đồng Hải biết nguyên chủ gần đây không tốt, hẳn cũng sớm coi trọng coi nên khi đó mới đưa ra yêu cầu muốn bao dưỡng nguyên chủ, không nghĩ tới hai người vì thế mà cãi nhau.

Nhưng bây giờ mọi người đều biết La Thiên đã nổi tiếng, trên TV còn phát quảng cáo chocolate Tô Thuần mà La Thiên làm người đại diện, rồi trên máy tính cũng có quảng cáo gà nướng cô hợp tác cùng Lạc Thiên, quả thật khiến người xem ghen tị đỏ mắt.

Huống chi, tạp chí số đặc biệt dịp Giáng Sinh tuy rằng đã không còn bán nhưng thỉnh thoảng vẫn có người đăng lên. Gần đây lại cảnh không cần phải nói, bộ phim truyền hình của cô mà Giang đạo làm đạo diễn đang phát lại, phim điện ảnh thì mới công chiếu hôm vừa rồi. Bởi vì La Thiên tham gia đóng quảng cáo nhiều nên trên TV ngoại trừ Tô Thuần vẫn còn không ít quảng cáo khác.

Thậm chí vừa mở ra điện thoại ra liền thấy không ít quảng cáo của cô, đủ loại.

Họp lớp năm ngoái không kêu cô tham dự, một là do cảm thấy cô hiện giờ đã nổi tiếng, sợ cô tới khinh thường bọn họ. Hai là cái tính tình kia của La Thiên, không nổi cũng đã có thể thổi ra một cơn bão, giờ hoà rồi thì kiểu còn nghe cô nói đến bao giờ?

Nhưng năm nay nghe nói cô rút khỏi giới giải trí, Đồng Hải đều có phương pháp, sau khi tìm hiểu mới biết được cô là đắc tội với người khác, bị một nhân vật lớn phong sát, đuổi khỏi giới.

Mọi người lập tức liền phấn chấn. Ai nha ai nha, đại minh tinh duy nhất ngã ngựa rồi, mau mau gọi tới để chúng ta an ủi nào.

Thật ra, tuy nói là họp lớp cao trung nhưng người thật sự quen không nhiều, cũng không phải trước kia ở cao trung chơi thân nhau. Cảm tình tốt thì đều lén lút liên hệ, ngày thường có thời gian cũng sẽ gặp được.

Mà đám người gọi La Thiên tới tụ hội này thật ra khi cao trung cô cũng không thường lui tới, huống chi La Thiên lên cao trung liền trở mã xinh đẹp, mọi người ở trong ban cũng thường thường ở sau lưng cô nói ít lời.

Hiện giờ sắp gặp lại La Thiên, mấy người phụ nữ tụ tập cạnh nhau đều đang nói cô như thế nào như thế nào đắc tội người.

Đang nói náo nhiệt thì cửa mở ra, La Thiên mặc váy liền thân xa hoa, tóc hơi cuốn gọn sóng, mang túi xách nhỏ loại mới nhất, kiểu ngạo bước vào, trực tiếp khiến người trong phòng ngáy người. Bị phong sát cơ mà, sao khí phách giống như càn hăng hái thế?

La Thiên tới muộn nhất, chủ yếu do Đường Diễn một hai nhất định bắt cô phải mặc thật tốt, còn ép cô nhớ kỹ giá cả của mỗi một đồ hẳn mua đồ. La Thiên không hiểu ra sao, mới tới trễ.

“La Thiên a! Em tới rồi! Ngồi ngồi ngồi!” Đồng Hải mời khách, vừa nhìn thấy La Thiên tiến vào như chủ nhân tiến lên tiếp đón. Hắn nhìn La Thiên, hai mắt đều tỏa sáng.

La Thiên rút rìu gạt đầu, phát hiện bên cạnh Đồng Hải còn có chỗ ngồi, hơi hơi nhủ mảy rồi ngồi xuống.

“Gần đây thế nào?” Đồng Hải là nhận định La Thiên phỏng má giả làm người mập*, sau khi La Thiên ngồi xuống liền rót rượu cho cô hỏi.

*Phỏng má giả làm người mập: có không nói có (?)

La Thiên xua xua tay, vô cùng “rút rè” nói: “Không tốt lắm, bận quá!”

“Bận cái gì?” Những người khác hỏi.

“Không phải tôi mới vừa mở cửa hàng sao, các người không xem Weibo à? Ai, mở cửa hàng bận vô cùng, bận trong giới giải trí nhiều quá, đưa lãng hoa ùn ùn không dứt. Bọn họ còn muốn đến tiệm nhìn xem, tôi sợ làm cho fans oanh động nên không để họ tới.” Việc này La Thiên thật sự không nói dối.

Tuy La Thiên có đôi khi thực sự khiến người ta chán ghét, ví như diễn xuất hiện giờ, mọi người trong lòng chỉ hận không thể nghiền chết cô, nhưng mà! Quan hệ của cô cùng đồng nghiệp tương giao, trước nay cũng thật thiết tình, cho nên vẫn lui tới với người trong giới. Họ không có bởi vì cô giải nghệ mà cắt đứt liên hệ. Hơn nữa thật sự có mấy cái nói muốn tới cô động, La Thiên nhanh chóng nói tiệm đang rất khá, không cần bọn họ đến khiến mấy người đó giận, trực tiếp cúp điện thoại, ba ngày không nói chuyện với cô.

Có được loại tuyên truyền miễn phí này, La Thiên cũng coi như là có tài.

Đối với người cô không thích, nguyên tắc La Thiên chính là có thể khiến tức chết liền để tức chết. Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là người bị tức chết kia tuyệt đối sẽ không đối với cô làm bất cứ chuyện gì.

La Thiên hiện giờ mặc kệ Lâm Phi và “ánh trắng sáng”. Trời cao hoàng đế ở xa, Đường Diễn lại còn che chở cô nữa chứ.

Đương nhiên, đối với mấy vị anh chị em nhựa plastic này, đã từng khiến cô nổi trận thì giờ cô sẽ chọc giận lại.

Những người đó nghe La Thiên nói xong, sắc mặt đều là khinh thường, chủ yếu do mấy lời này của khả năng cao chỉ là mạnh miệng chứ sự thật không phải như vậy.

Người ta cười trộm trong lòng, ra ngoài mà mặt mũi cũng không mang theo. Trong lòng bọn họ đều nhận định La Thiên hiện tại khẳng định không tốt, bằng không sao có thể nói như vậy?

Đồng Hải cũng chỉ cười cười: “Là tôi không đúng. Em không cho tôi biết, nếu không tôi nhất định cho gửi em hai lãng hoa lớn, cho em có thể diện hơn!”

“Không phải, mấy người thật sự không xem Weibo?”

Việc La Thiển mở cửa hàng quả thật mấy người này không biết, nếu không thì người đến nhất định không chỉ có ba mẹ La mà bà nội La cũng sẽ lên theo. Bốn đứa con trai của bác cả hiện giờ còn đang thiếu tiền đây!

Không ít fans chụp ảnh up lên, kỳ thật đây cũng là điều La Thiển mong muốn.

Cô đã giải nghệ bao lâu rồi? Nhân khí đã giảm xuống không nói, khi khai trương náo nhiệt hai ngày, lại có fans vòng truyền truyền, tuy thật sự lên hot search nhưng chẳng qua cũng chỉ là trong một hai giờ, làm gì có ai một ngày rảnh rỗi ôm điện thoại 24/24 chứ?

Bỏ qua hot search, thật đúng là không mấy người biết.

Những người đó thấy La Thiển hỏi cũng chỉ cười cười, La Thiển hậm hực mà ngậm miệng, không thể ở trên phương diện sự nghiệp xoát một đợt cảm giác tồn tại cảm, cô thực sự khó chịu.

Đồng Hải thấy buồn cười, vỗ vỗ cái bụng bia của mình hỏi: “La Thiển, em thích ăn cái gì? Tùy tiện gọi!”

“Đồng tổng, anh gọi đi!” La Thiển đưa thực đơn cho hắn.

Những người khác cười nói: “Chúng tôi đều gọi rồi, Đồng tổng vô cùng rộng rãi, mỗi người đều có thể gọi món mình thích.”

Truyện được đăng tại wattpad @dwlapz

Mọi người nhìn nọt Đồng Hải không đơn thuần chỉ vì hắn có tiền mà là khi gặp một số việc mong Đồng Hải giúp, Đồng Hải có thể ra tay giải quyết thì cũng sẽ giúp đỡ một ít. Sự nghiệp của Đồng Hải tuy không lớn nhưng một năm cũng thu vào không ít, hơn ngàn vạn là có khả năng.

Hắn hàng năm mời khách ăn cơm, trên dưới chuẩn bị, gần nhất vừa mới tạo quan hệ với phó thị trưởng thành phố An Võ, sang năm nhìn lại là một năm tốt, chi phí ngày nhày tiêu dùng cũng không nhỏ.

Một năm có thể dư lại mấy ngàn vạn, đã là không dễ dàng.

Bao dưỡng tiểu minh tinh là không có khả năng nhưng bao dưỡng phụ nữ thì vẫn là có thừa. La Thiển hiện giờ cũng coi như nửa tiểu minh tinh, Đồng Hải trong lòng tim gan cồn cào muốn bao dưỡng tiểu minh tinh một lần, đối với La Thiển lại càng ân cần.

La Thiển cầm thực đơn xem, bạn học nữ đối diện mở miệng hỏi La Thiển: “Quần áo này của cô nhìn không tồi a!”

La Thiển gạt đầu cho có lệ, tâm tư chủ yếu đều đặt trên thực đơn. La Thiển tuy rằng có tiền nhưng cô sẽ không tới một nơi ít nhất tốn một vạn năm để ăn cơm.

Cho nên nơi này, La Thiển là lần đầu tiên tới. Nhìn thực đơn, oa, sắc thái không tồi nha! La Thiển lập tức quên mất lời Đường Diễn dặn, bắt đầu tìm món ăn mình thích, một lòng một dạ đặt ở thực đơn, người ta nói cũng không nghe cẩn thận.

Bạn nữ kia khá khó đối phó, theo tiểu thuyết mà nói thì chính là bác Kiều Phong nam Mộ Dung. Nếu diện mạo La Thiển xinh đẹp tương đối thuần thì người này lại thuộc về nét đẹp yêu kiều. Một núi không thể chứa hai hồ, huống chi còn là một học tra cùng một học bá.

*Học tra: học kém; học bá: học giỏi

La Thiển tốt nghiệp cao trung liền đi kiếm việc làm, người kia lại thi đậu đại học trọng điểm, hiện giờ vào công ty cũng mới một hai năm, đang ở giai đoạn bị áp bách mà nóng lòng muốn đứng lên.

Thấy La Thiển ngần nấp gượng, lại nhớ tới mình ở công ty bị các loại yêu cầu, phải làm chân sai vặt, trong lòng có chút không cân bằng. Cái váy của La Thiển hình như là từng xuất hiện trên tạp chí, giá phải mười mấy vạn! La Thiển đã lui vòng*, tiền ở đâu mà mua loại quần áo hàng hiệu này?

*Lui vòng: rút khỏi giới giải trí

“À, mới vừa mua lúc chiều.” La Thiển thất thần đáp.

“Bao nhiêu tiền thế?” Người nọ liền hỏi.

“Mười hai vạn?” La Thiển không quá xác định, dù sao đây cũng là do Đường Diễn trả tiền. Hắn so với cô còn kích động hơn, tuy rằng vẫn như cũ là mặt không biểu cảm, bình tĩnh không gọn sóng nhưng La Thiển vẫn có thể nhìn ra được.

Một câu trực tiếp khiến Đồng Hải sùng sốt. Hắn bao nuôi phụ nữ mua, quần áo cùng lắm cũng chỉ có mấy ngàn. Nếu lúc nào mua được quần áo hai, ba vạn thì có thể thổi phồng một khoảng thời gian đấy!

Dùng hơn mười vạn quần áo thì càng dùng nên nhắc tới, hắn một năm mới kiếm được bao nhiêu chứ? Mua như vậy không phải là hố chết hắn sao?

Lúc này hắn còn không biết, Đường Diễn chính là muốn nói cho hắn: Bao dưỡng? Anh có nuôi nổi không? Nuôi nổi không? Anh có biết tôi một năm phải tốn bao nhiêu tiền nuôi cô ấy không? Biết đồng hồ trên tay cô ấy bao nhiêu tiền không? Biết vòng đeo trên cổ cô ấy bao nhiêu tiền không? Biết tôi hôm nay hoá trang cho cô ấy tốn bao nhiêu tiền không?

Nghe nói có người muốn bao dưỡng La Thiển, Đường Diễn thực sự tức giận, mà càng tức hơn nữa là lúc La Thiển nói đến điều này thái độ rất bình tĩnh. Việc La Thiển đối với việc có người muốn bao nuôi mình chỉ tức một lát rồi thôi chính là nguyên nhân chính khiến Đường Diễn đã giận lại càng giận.

Em không đẻ bụng là có ý gì hả? Đường Diễn một hai phải làm để tên Đồng Hải kia biết, La Thiển khó nuôi cỡ nào.

Kết quả, hán ở ngoài cửa đại sảnh đợi nửa giờ, thấy món ăn đem lên đều chỉ là một vài món đơn giản. Đường Diễn lôi kéo người người phục vụ hỏi qua, đều là mấy món giá cả không quá đắt.

Đường Diễn gần gũi trực tiếp gọi điện cho La Thiển: “Không phải bảo em gọi đồ đắt sao?” Hán hôm nay chính là muốn tên Đồng Hải kia mất hết mặt mũi. Gọi thật nhiều lại còn gọi món đắt, dù sao hán cũng chuẩn bị tự mình trả, nhưng hán chính là muốn cho tên Đồng Hải kia nếm mùi để voi bót con giận trong lòng.

La Thiển vô tội đáp lại: “Em không thích! Em thích ăn mấy món này cơ.”

Đường Diễn: “...” Có bạn gái có chung kẻ địch nhưng lại không chịu phối hợp, thật sự mệt mỏi! Nhưng Đường Diễn hoàn toàn không nghĩ tới, người anh em à, anh hiện giờ vẫn đang trong giai đoạn theo đuổi, người ta còn chưa được xem như bạn gái anh đâu!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Chia Tay Hằng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 85

Edit: Linh Nguyệt

Hành vi này của Đường Diễn nếu để La Thiển tới nói thì sẽ gọi là Đường ấu trĩ ngẫu nhiên lên cơn động kinh.

Sau đó La Thiển lại phát hiện không chỉ Đường Diễn nhà cô ấu trĩ mà là cả nhà hán có đôi khi đều sẽ ấu trĩ.

Đường Diễn đương nhiên sẽ không thừa nhận mình ấu trĩ. Theo hán thấy thì hành vi này gọi là xả giận, đặc biệt là mấy tên có ý nghĩ không an phận với La Thiển, cho nên Đường Diễn thẳng tay cúp điện thoại.

La Thiển bị người ta cúp máy còn cảm thấy kỳ quái mà nhìn điện thoại. Tuy rằng buổi chiều Đường Diễn quả thật đã dặn dò cô gọi món đắt tiền nhưng mấy món đắt cô lại không muốn ăn!

La Thiển là cảm thấy tuy rằng nghĩ thì nhưng bọn họ đâu có làm khó cô, cô cũng không thể đột nhiên ra quyền. Vậy... ăn cơm thôi!

Đồng Hải thấy La Thiển cúp điện thoại, hỏi: “Ai thế?”

La Thiển nhìn hán, chợt nhớ ra tên mập này muốn bao dưỡng mình, liền đáp: “Bạn trai đó!”

Đồng Hải sắc mặt cứng đờ nói: “Em có bạn trai sao?”

La Thiển cười ha ha: “Có bạn trai thì có gì lạ chứ? Không phải mấy người đều có vợ có chồng rồi sao?”

Đồng Hải một ngụm, chính hán cũng đã có vợ nhưng bên ngoài vẫn bao nuôi thêm hai người phụ nữ nhân, điển hình của tam thê tứ thiếp.

“Thế bạn trai cô bận lắm à?” Bạn học nữ vừa nãy hỏi giá cả quần áo hỏi.

La Thiển nhìn cô ta, suy nghĩ trong chốc lát mới từ trong ký ức của nguyên chủ tìm ra, người phụ nữ này tên Ngải Nguyệt Lan.

La Thiển cười nói: “Không, bạn trai tôi không yên tâm nên đang chờ tôi ở ngoài cửa!”

Trong chớp mắt, Ngải Nguyệt Lan cảm thấy vô cùng ghen tị. Bản thân cô ta cũng có bạn trai nhưng mỗi ngày về nhà hán ngoại trừ chơi game thì cái gì cũng không làm.

Nhìn bạn trai nhà người ta kia! Nhưng Ngải Nguyệt Lan lại nghĩ lại, La Thiển đã lui vòng rồi, nói như vậy thì bạn trai chắc cũng chẳng ra gì.

Cô ta liền nói: “Cô bảo anh ta vào đây cho chúng tôi nhìn xem đi!”

Những người khác phụ họa theo, La Thiển cười ngượng ngùng nói: “Như thế không tốt lắm! Dù sao đây cũng là hộp mặt bạn học mà.”

Mọi người lại sôi nổi nói không sao không sao, có mấy người còn mang theo con tới kia!

La Thiển liền cười nói: “Vậy được!”

Cô gọi cho Đường Diễn. Đường Diễn vừa bước, nhất thời mọi người trong phòng đều nhìn đến ngây người.

Đây... Đây cũng quá đẹp đi!

La Thiển cảm thấy, xả giận như vậy liền được rồi! Đem Đường Diễn ra khoe là thành công và mặt.

Đường Diễn không thèm để ý, hán nhìn thoáng qua Đồng tổng đang ngồi cạnh La Thiển, trong lòng so sánh một chút, cân bằng hơn không ít.

“Xin chào xin chào! Phục vụ, thêm ghế! Ngồi bên này ngồi bên này!” Đồng Hải đứng lên nói, trong lòng đương nhiên cũng so một phen, tên bạn trai này của La Thiển không bình thường. Hán đi được đến đây năng lực nhìn người vẫn phải có. Người như vậy, không lấy lòng được thì cũng tuyệt không nên đắc tội.

Đường Diễn ngồi xuống cạnh La Thiên, bắt tay với Đồng Hải nói: “Chào anh!”

Mấy người ngồi xuống, Đồng Hải lại đưa thực đơn cho Đường Diễn: “Anh nhìn xem có cái gì muốn ăn, tùy tiện gọi.”

Đường Diễn xua xua tay: “Không cần, vừa rồi tôi ở ngoài vốn nghĩ Thiên Thiên thấy bên trong nên muốn bày tỏ chút tâm ý, tôi đã gọi ít món rồi.”

Đồng Hải cười ha ha nói khách khí rồi, chờ đến khi đồ ăn được mang lên tới, hần liền cười không nổi.

Đường Diễn tổng cộng gọi hai món, một là phật khiêu tường, một là nấm truffles trắng. Cả hai đều phải đặt trước, nguyên nhân rất đơn giản, giá quá đắt.

*Phật khiêu tường là một loại xúp vi cá mập trong ẩm thực Phúc Kiến

*Nấm Truffles hay Tùng Lộ, nổi tiếng là loại nấm hiếm hoi và đắt đỏ bậc nhất trên thế giới, chủ yếu xuất hiện ở châu Âu. Nấm Truffle không mọc trên mặt đất mà mọc sâu trong lòng đất, nó thường sống ký sinh trong lớp rễ cây sồi. Nấm Truffle có hai loại là Truffle trắng (Bạch Tùng Lộ) và Truffle đen (Hắc Tùng Lộ). Nấm Truffle trắng có vị ngọt và mùi thơm rất kỳ lạ. Những người sành ăn cho rằng hương vị đặc biệt của loại nấm này được cô đọng từ vùng đất màu mỡ của Châu Âu. Chính vì điều đặc biệt đó mà nấm Truffle trắng luôn là một món ăn siêu đắt đỏ của giới nhà giàu và còn được gọi là “nấm kim cương”.

Không hẹn trước là không thể gọi được, dù sao thì một món phật khiêu tường phải làm ít nhất một ngày, giá 980 nhân dân tệ mà chỉ đủ cho một người. Đường Diễn gọi chỗ phật khiêu tường này ít nhất cũng phải ba vạn, một bàn hần gọi căn bản không thể so sánh. Huống chi còn có cả nấm truffles trắng giá trên trời, phần cho một người ăn tốn ba nghìn tệ.

Hai bàn này cộng lại, cũng phải hơn mười mấy vạn.

Đừng nói Đồng Hải, mấy người khác cũng trực tiếp bị dọa cho choáng váng.

Đồng Hải nở nụ cười cứng đờ: “Anh khách khí quá, ha ha ha... Món này tôi vốn cũng muốn gọi nhưng nghe nói là phải hẹn trước, trong ngày không gọi được.”

Đường Diễn vẫn như cũ mặt không cảm xúc, nhưng làm màu thì nhất định phải làm, hần nói: “Đúng vậy! Đây vốn là phòng khách đặt trước, lần đầu tiên tôi cùng Thiên Thiên tới, dùng nhiều thêm ít tiền cũng không có việc gì, liền từ chỗ người đó dùng nhiều thêm chút tiền mua lại, người nọ cũng dễ nói chuyện, biết tôi khó xử liền đồng ý.”

Quán rượu xa hoa một bữa tốn ít nhất một vạn năm này, bình thường người tới đều có chút địa vị, đương nhiên cũng có loại đại phú hào, Đường Diễn có thể từ trên tay bọn họ lấy được, giá bán tự nhiên không phải tiền tài mà là mặt mũi.

Vì để Đồng Hải mất mặt, Đường Diễn cũng thật liều mạng.

La Thiên không muốn ăn phật khiêu tường hay nấm truffles chỉ âm thầm bĩu môi, ầu trĩ!

Có lời này của Đường Diễn, nào ai còn dám nói La Thiên cái gì chứ? Vậy thì kính rượu thôi!

Mọi người bên này chúc mừng La Thiên một chút, bên kia chúc mừng một chút, từ lượng La Thiên vốn dĩ không tốt, qua hai ly trực tiếp say.

Đồng Hải càng không cần phải nói, có ý đồ với La Thiên? Nhìn xem bạn trai nhà người ta trả tiền gọi món, hần cái gì cũng không dám nghĩ, bị mất mặt cũng không dám ghi hận.

Mười mấy vạn hần không phải không trả nổi, nhưng một bữa com mười mấy vạn, không phải, người ta còn không phải một bữa, thuận tiện chỉ có hai món thêm màu thêm sắc mà thôi. Đồng Hải muốn ăn như vậy, tiền kiếm được một năm cũng không đủ.

Đường Diễn không dấu vết đem tên tình địch không biết xấu hổ hung hăng đập trên đất, tâm tình lập tức tốt hơn không ít, mang theo La Thiên trở về.

La Thiên uống say không yên tĩnh như Đường Diễn, cô nháo ầm ĩ.

Chỉ vào Đường Diễn hỏi: “Sao anh lại ở chỗ này?”

Đường Diễn sững sốt, nhìn cô đỏ mặt, say khướt, nghĩ hần là uống say phát điên, liền đáp có lệ: “Tôi tới đón em.”

“Sao anh dám to gan như vậy? Nếu như bị Ultraman phát hiện thì làm sao bây giờ?” La Thiên oa oa khóc hai tiếng rồi sờ sờ đầu Đường Diễn đầu nói: “Tiểu quái thú đáng thương, sao người lại cao thế này?”

Đường Diễn: “...” Có chút cạn lời, Đường Diễn hỏi nàng: “Tôi là tiểu quái thú thì em là cái gì?”

La Thiên về mặt đứng đắn nhìn ra ngoài xe nói: “Tôi là người bảo vệ địa cầu, à, bảo vệ hoà bình của địa cầu.”

Lời này đem Đường Diễn dọa ngốc, tài xế đằng trước không nhịn được cười. Đường Diễn liếc nhìn hần một cái, tiếp tục nhìn La Thiên nói: “Thế em đã làm cái gì để bảo vệ địa cầu?”

La Thiên sững sốt, híp mắt nhìn Đường Diễn nói: “Tôi làm nhiều lắm! Nhưng mà bây giờ tôi nghĩ không ra, anh chờ tôi nhớ lại ha!” La Thiên nghiêm túc trầm tư, không lâu sau thì ngủ quên mất.

Đường Diễn điều chỉnh lại tư thế cho cô, có chút bất đắc dĩ mà nói: “Bộ đáng trốn tránh vấn đề lúc say hay lúc tỉnh vẫn y như đúc.”

Tài xế không nhịn cười được, hỏi: “Bạn gái cậu à?”

Đường Diễn gật đầu, tài xế lại nói: “Rất thú vị, chuẩn bị khi nào kết hôn?”

Đường Diễn lại lần nữa ngây người, nghĩ nghĩ rồi nói: “Sẽ nhanh thôi!” Nói xong khoe miệng cũng cong cong.

La Thiến say ngủ sau, liền không tỉnh, Đường Diễn ôm nàng hồi chung cư. Vừa đến phòng, La Thiến lại tỉnh, hỏi Đường Diễn: “Đây là đâu a?”

Đường Diễn nói: “Nhà em!”

La Thiến ha hả ha ha cười: “Anh gạt ai thế, nơi này căn bản không giống nhà tôi.”

“Vậy nhà em như thế nào?” Đường Diễn mở tủ tìm quần áo cho La Thiến, đầu cũng không quay lại hỏi.

“Nhà tôi chỉ lớn có như vậy!” La Thiến cung tay miêu tả, sau đó lại bỏ nhào lên giường oa oa khóc: “Ngay cả giường cũng là chủ nhà cấp, không có ban công, phòng bếp thì ở trên hành lang. Tôi thật đáng thương mà hu hu hu...”

Đường Diễn quay đầu lại thấy cô khóc đến thương tâm, đáp lại một câu: “Đúng là rất đáng thương!”

La Thiến đột nhiên đứng dậy nhìn hắn nói: “Sao anh dám nói như vậy! Tuy rằng tôi đáng thương nhưng anh không thể nói tôi đáng thương, tôi đã đáng thương như vậy mà anh còn nói tôi đáng thương, tôi đây chẳng phải là thật sự đáng thương sao?”

Đường Diễn bị cô kìm cho choáng váng đầu óc, bội phục cô uống say mà còn có thể nói nhiều như vậy, lôi kéo cô nói: “Được được được, không nói nữa. Đi vào tắm rửa!”

La Thiến dáo dác lăm lăm mà nhìn phòng tắm, vẩy vẩy tay với Đường Diễn. Đường Diễn tò mò bước lại gần, La Thiến mới nhỏ giọng nói: “Phòng tắm này sao lại lớn như vậy chứ?”

Đường Diễn nghĩ La Thiến tưởng mình vẫn còn trong tình cảnh phải đi thuê nhà ở liền thuận theo ý nghĩ của cô nói: “Dùng trộm của nhà hàng xóm, bọn họ còn chưa trở về, tắm nhanh lên!”

Truyện được đăng tại wattpad @dwlapz

“A a a... Phải nhanh lên phải nhanh lên! Tại sai phòng tắm nhà hàng xóm lại lớn hơn phòng tắm nhà tôi chứ?” La Thiến vội vàng đi vào tắm rửa, còn không quên hỏi một chút.

Đường Diễn rót nước ấm cho cô nói: “Vì phòng tắm này đã được Ultraman cải tạo qua.”

La Thiến vô cùng hâm mộ nói: “Bọn họ may mắn quá!”

Đường Diễn mệt mỏi đem La Thiến nhét vào trong chăn định rời đi, nhưng La Thiến lại không cho hắn đi.

“Anh không cần đi a! Lỡ anh đi rồi quái thú đánh lại đây thì làm sao bây giờ?”

Đường Diễn cặn lì: “Không phải còn có Ultraman sao?”

La Thiến chỉ vào trần nhà nói: “Nó bay đi rồi.”

“Tôi không phải tiểu quái thú sao?” Đường Diễn hỏi.

La Thiến bình tĩnh nhìn hắn: “Anh không phải a! Tiểu quái thú không có cao như vậy a!”

La Thiến vui vẻ ôm Đường Diễn nói: “Cùng nhau ngủ cùng nhau ngủ!”

Tự chủ của Đường Diễn vốn không tồi, nhưng ai mà chịu được cảnh người mình thương đã nhào vào ngực mình lại còn làm nũng đòi ôm ôm. Huống chi, Đường Diễn từ cùng khi La Thiến tách ra đến nay, thủ thân như ngọc đã bao lâu?

La Thiến còn lừa cháy đồ thêm dầu, kết quả, Đường Diễn không cầm giữ được, đào khách thành chủ...

Lúc La Thiến tỉnh lại vẫn chưa kịp phản ứng đã xảy ra chuyện gì, chỉ cảm thấy đầu đau như búa bổ.

Sau đó cô mới phát hiện Đường Diễn đang ngủ cạnh bên, cuối cùng, ký ức như thủy triều vọt tới. Không giống Đường Diễn tỉnh rượu xong sẽ mất trí nhớ, La Thiến tỉnh lại vẫn nhớ rõ chuyện đêm qua, tức khắc kêu rên một tiếng rồi nằm vật xuống.

Đường Diễn mắt cũng không thèm mở, chỉ cong cong môi rồi ôm cô tiếp tục ngủ.

La Thiến khóc không ra nước mắt, muốn lên án hắn lại phát hiện mình mới là người câu dẫn trước, nhất thời buồn bực mà muốn tiếp tục ngủ...

“Em định ngủ thật đấy à?” Đường Diễn chống tay, nheo mắt La Thiến.

La Thiến tròn mắt nhìn Đường Diễn nói: “Phải làm sao bây giờ? Tôi mắng anh anh có chịu không?”

Đường Diễn quả nhiên đáp lại: “Đương nhiên không chịu. Đầu thế trách tôi chứ, chúng ta vốn dĩ là bạn trai bạn gái, em xem em ngày hôm qua nhiệt tình như thế nào này.”

Nếu La Thiến không nhớ rõ chuyện đêm qua cũng liền thôi, nhưng con mẹ nó cô chẳng những nhớ rõ mà còn nhớ rõ rất rõ ràng, che mặt nói: “Người uống say sao anh có thể coi là thật chứ?”

Đường Diễn ôm cô: “Dù sao cũng là em bắt đầu trước. Ngủ cũng đã ngủ rồi, từ nay về sau quan hệ của chúng ta xem như khôi phục!”

La Thiến mở to mắt: “Như thế cũng đúng?”

“Em còn tưởng quyết nợ hả?” Đường Diễn lạnh nhạt nói: “Tôi chính là làm buồn bán.”

La Thiên: “...” Anh làm buồn bán thì kệ đời nhà anh!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Chia Tay Hằng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 86

Edit: Linh Nguyệt

Đường Diễn một khi thật sự muốn đầu vô mồm thì La Thiên cơ bản không có cửa thắng, sự thật cũng là như thế.

La Thiên chưa nói hai câu, đã bị Đường Diễn làm cho ngậm miệng.

Thật ra, trong lòng cô không hoàn toàn là phản cảm. Một năm nay Đường Diễn đối xử với cô không tồi, nói hoàn toàn không có cảm giác đương nhiên là gạt người.

Tuy rằng cô đã chấp nhận nhưng trong lòng vẫn luôn có loại cảm giác quái quái, cô thật sự không biết mình là từ khi nào đã đem nữ chính và "ánh trăng sáng" cùng nhau xử lý thế? Trong lòng ít nhiều có chút không yên.

Kết quả La Thiên còn chưa kịp bắt đầu tự mình điều tiết thì đã nghe được tiếng đập cửa, đồng thời truyền đến còn có giọng của mẹ La: “Thiên Thiên, dậy rồi sao?”

La Thiên sững sốt. Mẹ La vốn dĩ không ở thành phố An Võ, nhà ở trong thôn đã xây xong, trang hoàng cũng đã tạm ổn, nhưng ba mẹ La không quen sống ở đây, không lâu sau liền trở về.

Bởi vì trước đó đã biết chỗ ở nên lần này hai vợ chồng tới là trực tiếp lại đây, lúc vào liền nghe nói La Thiên vẫn đang ngủ.

Mẹ La tới gõ cửa, bây giờ đã chín giờ, La Diễm cũng chuẩn bị ra ngoài rồi.

La Thiên nhanh chóng đáp: “Đội đã, con mặc quần áo đã.”

“Nhanh lên, chín giờ rồi, nên ăn sáng thôi.”

La Thiên nhất thời cảm thấy may mắn vì tối hôm qua đã khóa cửa, nhanh chóng đứng dậy. Cờ hai người cùng nhau ra khỏi phòng ngủ ngồi ở sofa, trực tiếp khiến ba mẹ La tròn mắt.

“Đường Diễn?” Ba La áp ứng chào hỏi.

Đường Diễn giật nhẹ khóe miệng cứng dờ: “Bác trai, bác gái.”

Mẹ La đến bây giờ vẫn chưa kịp phản ứng lại. Bà nhìn La Thiên, lại nhìn Đường Diễn, cuối cùng mới gian nan mở miệng hỏi: “Hai đứa... làm hoà rồi?”

Đường Diễn gật đầu: “Dạ!”

Mẹ La liền cười, nói: “Vậy thì tốt rồi, vậy thì tốt rồi.”

La Thiên liền hỏi mẹ La: “Mẹ, sao hai người lại tới đây? Còn không gọi điện báo trước nữa?”

Mẹ La hơi hé miệng nhưng rồi lại khép lại. Bà tới vốn định nói chuyện với La Thiên về việc xem mắt. Cô gặp nhiều như vậy mà vẫn không coi trọng một ai, người cuối cùng còn gọi điện thoại đến chỗ bà mỗi mùng một trận, bà mỗi đương nhiên cũng gọi điện cho mẹ La kể lể oán giận.

Mẹ La ghi nhớ trong lòng, sớm muốn gọi điện thoại tới hỏi, lại lo ngại sợ trong điện thoại nói không rõ, La Thiên lại không bằng lòng nghe. Cuối cùng bà với ba La đành cố gắng nhanh chóng lo liệu xong mọi sự trong nhà, nhờ người nhìn, sau đó mới sáng sớm liền tới đây.

Tới làm gì? Đương nhiên là tới làm công tác tư tưởng cho La Thiên, nhưng hiện tại hình như không cần thiết nữa rồi.

Be La nhân lúc La Thiên đi rửa mặt, hỏi Đường Diễn: “Tiểu Đường à, con cùng Thiên Thiên có tính toán gì chưa?”

Đường Diễn khẽ cười đáp: “Đương nhiên là con muốn cùng Thiên Thiên xây dựng một gia đình.”

Ba La nghe xong liền yên tâm, mẹ La cười càng thoải mái nói: “Thế thì tốt, thế thì tốt.” Ở dưới góc nhìn của hai người thì gia thế của Đường Diễn hẳn là không tồi, La Thiên lúc hai đứa chia tay có nói tới, ba mẹ La liền có cảm giác quả nhiên phải đi đến bước này. Nhưng hiện giờ Đường Diễn đã đảm bảo như vậy, hai người cũng thực vui vẻ, bằng không bọn họ tình nguyện để La Thiên một lần nữa tìm một người khác.

Bởi vậy, hai người đối với Đường Diễn càng thêm nhiệt tình.

Thật ra thì bắt đầu từ lúc hôm qua tài xế hỏi câu hai người khi nào chuẩn bị kết hôn, Đường Diễn liền thật sự có tâm tư này.

Hắn thích La Thiên, tuy rằng không phải ngay từ đầu đã tình sâu như biển, nhưng một năm nay đều đi bước một đi tới mức đó. Hắn là chậm rãi bị La Thiên hấp dẫn, hẳn

thích La Thiển lúc tính toán chi li, thích tính tình ngây ngốc của La Thiển, thích tâm thái mọi sự đều sẽ qua.

Đương nhiên, hẳn càng thích chỉ có cô biết hẳn thích đồ ngọt, chỉ có cô suy nghĩ đủ mọi biện pháp đưa đồ ngọt cho hẳn ăn, thích nhìn ánh mắt cô khi vui vẻ, thích nhìn cô chớp mắt ngây ngô.

Hẳn thích cô từ lúc nào, hẳn không biết, cũng không muốn biết. Trước nay hẳn đều không để bản thân phải ủy khuất, cho nên hẳn vẫn chưa đối với cô làm bất cứ chuyện gì quá phận. Lúc đó ngoại trừ không biết mình thích cô, việc hẳn làm đều là do hẳn muốn làm.

Có lẽ đúng là bởi vì phóng túng như vậy mà tình cảm của hẳn lên men quá nhanh, nhanh đến mức hẳn không kịp phản ứng.

Hẳn thấy một mặt khác của cô, cô đối với tất cả không phải đều như nhau, cô cũng sẽ lộ ra biểu tình bất đắc dĩ với cuộc sống. Hẳn thấy một mặt khác của cô, cô không phải ở tiêu mình tình ngần nấp lợm lẹ ở kinh đô, cô sinh ra trong một gia đình có hoàn cảnh khó khăn ở nông thôn, cô phải chiều cô em trai, phải bảo vệ ba mẹ không bị người ta bắt nạt. Hẳn thấy cô ở nông thôn cùng người ta nói lý, chống nạnh mắng to.

Đường Diễn không có vì thế mà nhũn mảy, hẳn thấy chính là cô, một La Thiển mà hẳn tình nguyện tiếp nhận.

Đó là lúc Đường Diễn nhận ra mình đã yêu La Thiển. Bắt đầu từ khi đó hẳn liền biết, tình cảm mới của hẳn đã nảy mầm.

Sau đó, hẳn cùng cô trải qua năm mới, qua lễ Tình Nhân, qua sinh nhật. Hẳn suy nghĩ rất đơn giản, đó chính là những năm tháng sau này, cùng cô tạo nên càng nhiều càng nhiều kỷ ức tốt đẹp.

Thảm Bối Bối trở về, là lúc Đường Diễn trọng tử biệt quá khứ, cũng khiến hẳn hiểu thêm về việc cùng ai đó trải qua một đời.

Cho nên, khi ba mẹ La hỏi vấn đề này, Đường Diễn xác định, hẳn thích cùng La Thiển trải qua những ngày tháng sau này.

Vô cùng đơn giản, đơn giản đến mức chỉ cần vui vẻ là được.

Lúc La Thiển bước ra, nhìn thấy cha mẹ nhà mình cười tươi như hoa nở, kỳ quái nhìn Đường Diễn, Đường Diễn lại nhường mảy với cô.

La Thiển: "...” Chắc không phải là nói xấu cô đâu nhỉ?

Nếu Đường Diễn biết La Thiển nghĩ như thế nào thì ít nhiều sẽ không tức đến mức học máu. Bởi vì mạch não của cô luôn ở một cảnh giác mà không người bình thường nào tiếp cận được, chính hẳn cũng hay không thể theo nổi mạch não của cô.

La Thiển trước khi bọn họ tỉnh dậy đã đến tiệm, bữa sáng đã chuẩn bị xong để trong bếp. Đường Diễn cùng ba mẹ La nói hai câu rồi đi rửa mặt.

Ba La ngồi gần vào cô hỏi: "Thiến Thiển, con với Tiểu Đường bao giờ thì lãnh chứng?"

La Thiển sững sốt, hỏi: "Lãnh chứng? Cái này để nói sau!"

Mẹ La lập tức nói tiếp: "Sau là sau đến lúc nào? Con đã hai tu, không đến nửa năm nữa liền hai lăm, rất nhanh sẽ ba mươi. Chẳng lẽ con định chờ đến ba mươi tuổi mới sinh con sao?"

La Thiển xua xua tay: "Không ảnh hưởng. Hơn nữa, kết hôn cũng không phải chuyện của một người, nói kết liền kết."

Truyện được đăng tại wattpad @dwlapz

Mẹ La lập tức tiếp lời: "Vừa rồi chúng ta hỏi qua Tiểu Đường, nó nói nó tùy thời đều có thể, việc này chủ yếu là xem con."

La Thiển sững sốt hỏi: "Anh ấy nói như vậy?"

Mẹ La gật đầu xác định nói: "Ừ!"

La Thiển nhất thời ngây cả người. Tuy cô biết Đường Diễn đuổi tới đây đương nhiên là vì thích cô. Thậm chí chính cô còn không biết mình từ khi nào, như thế nào xử lý nữ chính cùng mối tình đầu của hẳn, nhưng La Thiển không nghĩ tới Đường Diễn đã có ý niệm muốn ở cùng cô cả đời.

La Thiển nhất thời im lặng không nói chuyện. Đường Diễn ở trong phòng ngủ nghe động tĩnh bên ngoài cũng yên lặng, hẳn không biết La Thiển không nói là vì cái gì.

Buổi tối, Đường Diễn nhắn tin cho Đường Hinh hỏi: "Anh nói xem, một người phụ nữ nghe anh nói muốn cưới cô ấy mà cô ấy lại không có phản ứng là vì sao?"

Đường Hinh nghĩ một giây rồi nhắn lại: "Không muốn gả cho chú chứ sao!"

Đường Diễn: "...” Đường Hinh lập tức bị kéo vào sổ đen.

Hiển nhiên Đường Hinh không dễ dàng từ bỏ như vậy. Tuy rằng là cái cùng Đường Diễn giống nhau đều là mặt than không cảm xúc, một nhà chính trị lãnh khốc vô tình nhưng không thể không thừa nhận, tên làm chính trị này vô cùng bất quá chuyện của em trai. Đường nhiên, ở sâu trong lòng Đường Hinh, hành vi này được định nghĩa là quan tâm em trai.

Cho nên, hẳn lấy số khác gọi điện cho Đường Diễn: "Có phải chú cầu hôn bị người ta từ chối không?" Một chút cổ kị cũng không có.

Đường Diễn: "...” Hẳn yên lặng ba giây rồi hỏi: "Vợ anh vẫn chưa có thai phải không?"

Đường Hinh: "...”

Hai anh em gây tổn thương cho nhau xong, đều phần hận mà cúp điện thoại.

La Thiến ngồi ở mép giường vừa kê sát vừa hỏi hần: “Hôm nay anh làm sao vậy? Cả ngày đều yên lặng.”

Đường Diễn lạnh nhạt đáp lại: “Nóng.”

La Thiến cái hiểu cái không, cũng không nói gì, tiếp tục kê sát vào, trong lòng lại kỳ quái, suốt ngày ngốc trong phòng điều hòa phòng thì nóng kiểu gì?

Hai ngày sau, mẹ Đường cũng gọi điện an ủi Đường Diễn: “Nghe anh con nói, con cầu hôn bị từ chối rồi?”

Đường Diễn hừ lạnh: “Không thể nào.”

Giọng mẹ Đường lạnh băng thanh, vào tai Đường Diễn lại nghe thành giọng vui sướng khi người gặp họa: “Vậy sao? Nếu không được thì trở về sớm một chút, mẹ giới thiệu người khác cho con cấp vậy.”

“Hẹn gặp lại!” Đường Diễn trực tiếp cúp điện thoại.

Sau khi chịu phải hai đòn sát thương từ Đường Diễn quyết định muốn đem La Thiến trở về.

Một người đang xem xét suy nghĩ ly hôn, một người tuy thời sẽ bị vợ ly hôn, Đường Diễn thực sự không hiểu hai người này lấy tự tin ở đâu ra mà tới cười nhạo hần.

Quán cà phê Ngộ Hậu của La Thiến buôn bán không tồi, giá cả không quá đắt mà đồ lại ngon, mỗi ngày chỗ toà thị chính bên kia đều có không ít đơn đặt hàng.

Từ sau khi La Thiến tiếp nhận, La Thiến liền có chút nhàn rỗi, căn hộ cho thuê cũng đã sắp xếp xong. La Thiến liền nghĩ, có phải mình nên tìm chút việc gì đó để làm hay không?

Đúng lúc này, trên Weibo lại có người mời La Thiến làm quảng cáo.

La Thiến thuận thế nhận luôn. Tuy hiện giờ độ chú ý trên Weibo của cô không quá cao nhưng fans của cô thì vẫn có, mời cô làm quảng cáo cũng không khác gì mời mấy vông hồng.

Đường Diễn thấy La Thiến không ngừng cầm điện thoại ầm ầm, hỏi: “Làm gì đấy?”

La Thiến không ngẩng đầu lên, đáp: “Mời em làm quảng cáo ấy mà!”

Đường Diễn vui vẻ, hỏi: “Em chuẩn bị quay lại giới giải trí sao?” Vậy là sẽ trở về kinh đô phải không?

La Thiến lắc đầu: “Không đâu! Giới giải trí quá mệt mỏi, em quyết định chỉ làm tiểu vông hồng, như thế cũng có thể kiếm được tiền.”

Đường Diễn giật giật khóe miệng nói: “Em mệt ở chỗ nào? Em định dùng tư thế làm việc đánh cá ba ngày, phơi lưới hai ngày sao?”

La Thiến oa một tiếng, đứng lên nói: “Anh cho rằng làm việc mấy ngày nghỉ ngơi mấy ngày là nhẹ nhàng sao? Em nói cho anh biết, lúc em đi làm là trong lòng mệt, mấy người mệt mỏi về thân thể như anh không hiểu được đâu!” La Thiến làm bộ đáng Tây Thi đau ngực.

Đường Diễn thiếu chút nữa xem thường cô, nói: “Chúng ta cũng không phải đi dọn gạch, chúng ta chẳng những thân thể mệt, trong lòng mệt mà đầu óc cũng mệt.”

La Thiến sững sờ: “Sao lời này của anh em nghe như là đang mắng em thế?”

Đường Diễn liền cười, xoa xoa đầu cô nói: “Không có công việc nào là nhẹ nhàng cả.”

La Thiến gợn tay chữ V với Đường Diễn: “Nhưng mà em có tiền!” Cô đứng tại chỗ xoay một vòng, nói: “Hiện tại mỗi tháng em đều thu vào gần mười vạn, buôn bán trong tiệm cũng không tồi!”

Tuy rằng Đường Diễn thật lòng muốn cười La Thiến, nhưng ức này, hần thực sự rất muốn đánh La Thiến một trận, sao lời nói gọi đòn thế nào mà em cũng nói được thế?

La Thiến ngồi xuống sô pha nhìn Đường Diễn cười: “Ha ha ha, em có tiền như vậy thì sao còn phải đi làm việc chứ?” Sau đó La Thiến lại nằm ngả trên sô pha, ôm gối ôm nói: “Em nghĩ như vậy liền sung sướng muốn chết! Ha ha ha ha ha...”

Đường Diễn: “...”

Tốc độ khôi phục này rất tốt nhưng cũng quá gọi đòn.

“Nhận quảng cáo rồi thì làm cho tốt!” Đường Diễn thật lòng đáp lại, bằng không không cần thận một ngày nào đó hần quay đầu liền phát hiện La Thiến biến thành một con cá mập dính ở sô pha, lúc đó hần không biết giúp cô xoay người như thế nào đâu!

La Thiến xua xua tay nói: “Ông chủ nói để em hỗ trợ chia sẻ loại cà phê mới, em quay video rồi phát lên Weibo là ok!”

Khoe miệng Đường Diễn cong lên lộ ra một nụ cười ý vị sâu xa nói: “A, thật sao? Vậy chúc em thuận lợi nhé.”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Chia Tay Hằng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 87

Edit: Linh Nguyệt

Sau đó La Thiên nhớ lại nụ cười này của Đường Diễn mới biết được nó tà ác ra sao.

La Thiên quay hai lần đều không thông qua được giám định của ông chủ, cà phê uống đến muốn phun ra cũng không thấy ông chủ nói một câu vát vả rồi.

Buổi tối La Thiên trở về liền oán giận với Đường Diễn: “Bây giờ quay quảng cáo cũng thật bất bẽ! Uống cà phê thôi mà còn phải có sáng ý, có tư thế, có thêm ăn, có mị lực? Daya rồi cuộc là muốn thế nào?”

Đường Diễn đồng dạng làm ông chủ đương nhiên biết được kết quả này, Đường Diễn lôi kéo cô nằm xuống giường nói: “Không có việc gì, ngày mai lại chậm rãi nghỉ. Bây giờ chúng ta nghỉ ngơi trước đi!”

Từ sau khi La Thiên tự mình điều tiết thành công thì như bật mode kỹ năng mới vô cùng đáng khinh. Cô nhìn Đường Diễn chớp chớp mắt nói: “Muốn a?”

Đường Diễn: “...” Có dự cảm xấu...

La Thiên đẩy hán ra, vui vẻ nhảy một đoạn vũ điệu tào biển: “Em muốn nghỉ lễ! A ha ha ha...”

Đường Diễn: “...” Ngu ngốc!

La Thiên nghĩ, dù sao cũng chính thức làm người yêu rồi, còn e thẹn cái gì nữa!

Đường Diễn lúc ấy liền nói, em vẫn nên biết xấu hổ chút đi!

La Thiên đáp: “Em cũng muốn xấu hổ một chút a! Nhưng không biết là ai đột nhiên từ tư lã hán đẩy xe phát triển nhiều tư thế như vậy, em bị ai dạy hư hả?”

Đường Diễn cốc đầu cô: “Vậy em cũng dễ dạy quá nhỉ? Cái gì mà tư lã hán đẩy xe, cái cần học thì không học, cái không cần học thì lại học.”

La Thiên chỉ hán nói: “Anh nhìn anh xem, anh nói chuyện một chút cũng không rụt rè mà còn trách em học nhanh?”

Tóm lại việc này xem như là thú vui chốn khuê phòng của hai người, vì kỹ thuật trên giường cũng có thể âm ỹ trong chốc lát. Chủ yếu là Đường Diễn cảm thấy đoạn đối thoại này quá đáng khinh, cuối cùng thật sự không muốn cùng cô nói, trực tiếp kéo người lên giường dùng hành động ngăn cản cô nói lời vô nghĩa.

Kính nguyệt của tối, hưng phấn trong chốc lát bị dập tắt. Đường Diễn cười lạnh nói: “Trong thời gian hành kinh không được uống cà phê!”

La Thiên: “...” Vậy quảng cáo của cô thì làm sao?

Ngày hôm sau, La Thiên bị Đường Diễn làm cho tức giận một đêm lúc dùng bữa sáng liền rất bất mãn nhìn Đường Diễn hỏi: “Anh không cần trở về đi làm à? Lỡ công ty phá sản thì làm sao bây giờ?”

Đường Diễn ho một tiếng rồi nhìn cô nói: “Chỉ cần em không nguyên rủa thì không phá sản được đâu, hơn nữa tôi đã mời người để ý rồi!”

“Ai thế?” La Thiên tò mò hỏi.

Đường Diễn hư hư thực thực đáp lại: “Em gặp qua một lần rồi.”

La Thiên thử nhớ lại một chút, nói: “Em gặp qua quá nhiều người, đặc biệt là gần đây.”

Mặt Đường Diễn liền tái đi. Gặp một lần lại còn trong thời gian gần đây, ngoại trừ xem mắt thì còn có thể là cái gì? Nhất thiết phải phê bình một chút, Đường Diễn dùng đầu gối gõ gõ chén nói: “Hành vi đi xem mắt này của em, tôi cảm thấy vô cùng không ổn!”

La Thiên về mặt ngốc lảng nhìn hán: “Sẽ không đâu! nam chưa cưới nữ chưa gả, xem mắt nhiều là bình thường mà! Chẳng lẽ anh chưa từng đi xem mắt sao?”

Đường Diễn ưỡn ngực, kiêu ngạo nói: “Chưa bao giờ, hôn nhân đương nhiên là muốn tìm người mình yêu cùng nhau đi qua một đời.”

La Thiên khinh bỉ liếc hán: “Anh đương nhiên là chưa từng xem mắt rồi, vì anh đâu cần phải thế. Ai nha, không biết gần đây Tiểu Vinh Thanh gần như thế nào nhỉ? Nhìn vẻ ngoài của người ta xem, thực đẹp nha!”

Đường Diễn lại tái mặt nhưng không cách nào phản bác được, đành nhàn nhạt đáp một câu: “Ăn cơm của em đi!”

La Thiên ghen, lầm bầm: “Tổng tài gì mà nói không lại người ta liền lảng sang chuyện khác.”

Đường Diễn liếc cô một cái: “Em nói cái gì đấy?”

La Thiên nhanh chóng nói sang chuyện khác: “A a a, người vừa rồi anh nói em chỉ gặp qua một lần là ai thế?”

Cảm giác chột dạ của Đường Diễn đều bị La Thiên đuổi đi hết: “Mẹ tôi.”

La Thiên mở to mắt, rồi gật gật đầu nói: “Nhớ rồi nhớ rồi.” Cô lại cười, “Ai ôi, mẹ anh trẻ tuổi thật!”

Đường Diễn: “...” Dù sao hán đối với năng lực bắt sai trọng điểm của La Thiên đã hiểu rõ, hán lại nói: “Mẹ tôi là người tương đối trực tiếp, nhưng bà không hề xấu đâu.”

La Thiến xua xua tay: “Không có việc gì, không có việc gì, em biết mà. Huống chi cũng đâu liên quan hệ đến em?”

Đường Diễn lại bị La Thiến làm cho nghẹn họng, lát sau mới nói: “Về sau bà ấy là mẹ em đấy!”

Mạch não của La Thiến cuối cùng cũng đuổi kịp, nhìn Đường Diễn áp úng nói: “Ồm... Chúng ta... cũng không nhất định sẽ kết hôn. Anh có biết bây giờ có một loại trạng thái hôn nhân là chỉ ở chung mà không kết hôn không?”

Đường Diễn bị bộ dáng túng túng của cô chọc cười, nhưng trên mặt vẫn lạnh nhạt nói: “Không kết hôn mà ở chung là phạm pháp.”

La Thiến chấn kinh: “Loại lời này mà anh cũng nói được?” Anh đều chỉ ở chung mà không kết hôn bao nhiêu lần rồi hả? Nếu mà phạm pháp thì anh đã bị mời lên phòng mấy lần rồi nhé.

Nhìn bộ dáng của La Thiến, Đường Diễn liền biết trong lòng cô tám phần là đang nói lời hần không thích nghe, hần cong cong môi tiếp tục nói: “Trong lòng chắc đang mắng tôi dữ lắm nhỉ?”

La Thiến chột dạ nhìn nhìn trong chén nói: “Em là loại người này sao?”

Đường Diễn không tiếp tục trêu đùa cô. Hai người ăn xong, thu dọn sạch sẽ, La Thiến liền phải đến tiệm nhìn xem, Đường Diễn đương nhiên cũng đi theo.

Việc buôn bán của Ngô Hậu không tồi, vốn dĩ phương diện trang trí, phục vụ và giá cả đã tốt, còn có thêm hiệu ứng minh tinh của La Thiến. Chỉ cần tới nơi này người ta đều nguyện ý uống thứ đồ uống, cho nên La Thiến không cần lo lắng sẽ lỗ vốn.

La Thiến dẫn theo Đường Diễn nhìn quán cơ hồ ngồi đầy khách, làm ra bộ dáng chỉ điểm giang sơn nói: “Thấy sao? Giang sơn của em”

Đường Diễn giật giật khóe miệng: “Nhỏ thật đấy!”

La Thiến liếc hần nói: “Nhỏ thì làm sao? Kiểm ra tiền được đấy!”

Đường Diễn sờ sờ đầu cô, yên lặng đáp: “Ừ.”

La Thiến ghét bỏ tránh khỏi tay hần đi đến sau bếp, nơi này các loại điểm tâm ngọt đều có, La Thiến hào phóng nói: “Muốn ăn không?”

Đường Diễn yên lặng, La Thiến nghĩ nghĩ rồi đổi thành: “Có muốn nhắm nháp một chút không? Anh chó cái ý kiến đi!”

Vì thế mỗi người cầm một đĩa điểm tâm ngọt tìm một vị trí trong góc thưởng thức món tráng miệng sau bữa cơm.

La Diễm đem lên La Thiến ít đồ uống nóng nói: “Đừng uống đồ lạnh!”

Đường Diễn nhìn theo bóng La Diễm rồi đi rồi đánh giá: “Gần đây tư thế đi đứng của chị cải thiện hơn rất nhiều!”

La Thiến gạt đầu: “Em đã dẫn chị ấy tới để bác sĩ xem qua rồi. Thời gian đã qua lâu, khả năng có thể trị khỏi cơ hồ là không có nhưng luyện tập đi đứng thì có thể. Chị ấy cũng muốn bản thân trở nên mạnh mẽ hơn...” La Thiến chống cằm nhìn bóng dáng La Diễm nói: “Chị ấy thích cuộc sống hiện tại, không cần lo vấn đề đi đứng sẽ ảnh hưởng tới công việc. Mỗi ngày ngoại trừ đi làm và đón Đào Đào, có thời gian liền đến bệnh viện khám, ngày thường đều là dựa theo lời bác sĩ luyện tập, gần đây mới có chút hiệu quả. Nếu đổi thành em thì chưa chắc em đã làm được, em không có nghị lực như thế.”

Truyện được đăng tại wattpad @dwlapz

Đường Diễn cười cười xoa đầu cô nói: “Vi kiểm tiền mua nhà, nghị lực của em phi thường tốt.” Dưới tình huống biết trước tương lai như vậy mà vẫn nguyện ý ở cùng hần một năm, nghị lực này không thể nói là không mạnh mẽ!

La Thiến cười xua xua tay nói: “Anh nghĩ nhiều rồi, kiểm tiền tuy cũng là mục đích nhưng không phải là mục đích trực tiếp nhất!”

Đường Diễn liền hỏi: “Thế thì vì sao?”

La Thiến lúc này mới nói: “Bởi vì tiền vì phạm hợp đồng là bốn trăm vạn, em không có tiền đền!” Cô cười hi hi nói: “Thế nhưng nếu kiểm được tiền thì đương nhiên cũng muốn kiếm nhiều hơn một ít. Kiếm đủ rồi, tương lai cũng tốt hơn!”

Đường Diễn: “...” Hần yên lặng, lát sau mới mở miệng: “Nếu khi đó em nói với tôi, tiền vì phạm hợp đồng tôi sẽ giúp em trả.”

La Thiến: “Cảm ơn!” Ai biết anh sẽ trả chứ? Nhìn những chuyện anh sẽ làm trong tương lai, tuyệt tình biết bao a!

La Thiến lại cúi đầu nghĩ nghĩ: “Nếu trước đó biết anh sẽ trả, có lẽ em vẫn sẽ tiếp tục!” La Thiến cười ha ha nói: “Nếu không thì sau khi rời đi sẽ không có tiền, sẽ sống không tốt!”

La-muốn-tiền-không-muốn-mạng-Thiến rất có nghĩa khí tự tiêu khiển một phen rồi hạnh phúc phun bong bóng. Cuộc sống của cô hiện giờ có bảo đảm, chẳng những hạnh phúc mà cảm giác cũng tự tin hơn. Cô không bao giờ lấy tiền không từ chỗ Đường Diễn, đây cũng là cơ sở bình đẳng cho tình cảm của hai người.

Đường Diễn uống đồ uống nóng, híp híp mắt. Tuy giờ là mùa hè nhưng ca cao nóng vẫn quả thực không tồi.

Đường Diễn buông cóc hỏi La Thiến: “Không muốn quay lại giới giải trí sao?”

La Thiến gạt gạt rồi cúi đầu ăn một miếng bánh mật ong, hạnh phúc híp híp mắt. Như thế này cũng tốt mà, không phải sao?

Đường Diễn chuyển phương hướng khác, lơ đãng hỏi: “Có nghĩ tới cũng mở một Ngô Hậu ở kinh đô không?”

La Thiên sững sốt, nói: “Kinh đô nhiều quán cà phê như vậy, có quán còn rất nổi danh. Em đi vào còn không phải là tìm chết sao?”

Đường Diễn vuốt vuốt thành cốc, tiếp tục lơ đãng nói: “Cái quảng trường em mua áo ngủ cho tôi kia, em có nhớ không?”

Về mặt La Thiên không thể tưởng tượng nhìn hân: “Anh còn nhớ rõ việc này làm cái gì?”

Đường Diễn mắng cô: “Đó mà là nhớ rõ sao? Tôi là chỉ vị trí cho em.” Đường Diễn sợ La Thiên không biết tên quảng trường kia nên mới dùng phương thức như vậy để cập. Nhưng cẩn thận nghĩ lại thì lời này quả thật có nghĩa khác, không khỏi tự trách mình bị La Thiên làm cho choáng váng.

La Thiên chu chu miệng: “Vậy sao anh không nói thẳng là quảng trường Thụy Tuyên đi?”

Đường Diễn: “...” Sau đó bình tĩnh lạnh nhạt nhìn cô: “Vậy ra nó tên Thụy Tuyên sao?”

La Thiên: “Được rồi! Anh tiếp tục!”

Đường Diễn tiếp tục nói: “Tôi ở bên đó có một cửa hàng, em có thể nhìn thử. Cửa hàng không cần thuê, coi như tôi góp vốn nhập cổ phần, thế nào?”

Giọng La Thiên có chút cao: “Anh dám thu tiền thuê cửa hàng của em?” Còn nói theo đuôi cô cơ mà? Đuôi được rồi là có thái độ này ngay sao?

Đường Diễn: “Tôi nói không thu thì sợ trong lòng em cảm thấy tôi xem thường em.”

La Thiên về mặt ghét bỏ: “Cũng đúng, em hiện tại dù sao cũng là bà chủ. Tuy rằng chỉ là bà chủ nhỏ nhưng cũng không thể như vậy, cứ thu đi!”

Nói như vậy nhưng về mặt La Thiên rõ ràng là đau lòng khiến Đường Diễn nhìn vừa tức vừa buồn cười. Hẳn thật sự sợ nói trực tiếp sẽ khiến cô không vui vẻ nên mới nói như vậy. Đến lúc đó lỡ trong tiệm buôn bán không tốt, hẳn đâu thể trở mặt thu của cô chứ?

Bởi vậy ngữ khí Đường Diễn cũng pha là bất đắc dĩ: “Tôi cũng chưa nói sẽ thu tiền thuê, không phải bảo là nhập cổ phần góp vốn sao? Tiền kiếm được thì chia cho tôi một chút, không kiếm được thì thôi. Cũng không cần ghi nhớ trong lòng...”

Có lời này, La Thiên lại vui vẻ. Đã trải qua một lần mở cửa hàng nên khi Đường Diễn nói đến kinh đô mở cửa hàng La Thiên cũng đình đặc, bình tĩnh nói chuyện. Có Đường Diễn bày mưu tính kế, ở kinh đô hẳn lại càng dễ dàng động tay động chân, bởi vậy ôm đồm không ít chuyện.

Hai người nói tới vui vẻ, chớp mắt đã qua hai giờ, sau đó Đường Diễn vui vẻ hỏi cô: “Vậy em chuẩn bị khi nào thì đi kinh đô?”

La Thiên sững sốt nói: “Không đi, cửa hàng ở đây còn có chị nhìn, đến kinh đô sẽ phải tự lo!”

Cái tính lười biếng này khiến Đường Diễn thiếu chút nữa phun ra một ngụm máu: “Không đi thì em cùng tôi nói lâu như vậy làm gì?”

La Thiên gãi gãi đầu, cười nói: “Đây không phải là nhất thời không nhận được sao? Cảm giác cũng không tồi!”

Đường Diễn cười lạnh: “Em nên thấy may mắn vì là tôi đi, nếu người khác thì em chết chắc rồi!” Cô là bạn gái hân mà hân còn không nhận được muốn động thủ. Tồn hai tiếng đồng hồ nói chuyện vô ích, em đùa tôi à?

La Thiên thờ dãi nói: “Em chính là cảm thấy đi kinh đô rất mạo hiểm! Anh cũng biết đúng không? Tương lai của em như vậy, đến kinh đô còn không phải dẽ vào miệng cọp sao?”

Đường Diễn gạt đầu có lệ, làm sao bây giờ? Chẳng lẽ muốn hân hân đem Phùng Nhất Khê và Lâm Phi xử lý trước?

Nhưng chính hân chẳng phải cũng là người nên xử lý đầu tiên sao? Đường Diễn có chết không thừa nhận người ra tay với La Thiên là chính mình, đó nhất định không phải là hân.

Đường Diễn lại lâm vào vòng tuần hoàn mới mang tên là: làm thế nào để lừa La Thiên về kinh đô.

Mà La Thiên ngồi đối diện, ăn vô cùng vui vẻ...

~~~~~

Hiện tại chỗ mình thời tiết thay đổi liên miên như sóng não của chị Thiên, sáng âm u trưa râm râm chiều nắng tối mưa, tiếc là mình không có kháng thể cùng sức chịu đựng mạnh mẽ như Đường Diễn nên đã oanh liệt bị em "cắm" quật cho không trượt phát nào ☐ Vì vậy mấy ngày tới có lẽ sẽ không có chương mới, chân thành xin lỗi vì lại để mọi người phải đợi thêm, thời gian qua cảm ơn mọi người đã ủng hộ, yêu mọi người ♥

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Chia Tay Hằng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 88

Edit: Linh Nguyệt

Đường Diễn phát hiện La Thiên quả thật không dễ lừa, nhìn cô ngây ngốc như thế, nói cũng rất vui vẻ... Nhưng cô quay đầu liền không nhận người!

Đường Diễn sau một ngày tự hoài nghi năng lực của bản thân, quyết định xin trợ giúp từ bên ngoài.

Đương nhiên, người đầu tiên cần loại trừ chính là anh trai nhà mình. Lấy cái tính cách xem đau khổ của em trai thành niềm vui của bản thân mà Đường Hinh sở hữu, Đường Diễn thực sự ngay cả tình huống cũng không muốn kể với hắn, nói chỉ là xin ý kiến.

Mấy tên bạn đầu chó mà Đường Diễn thường hay lui tới tính đến nay chỉ có Hàn Văn Hiên, Lữ Khải và Không Diệc Nhân.

Đường Diễn vào group WeChat hỏi bọn họ: Làm thế nào để lừa một người tới kinh đô?

Trong group lập tức bị dọa sợ, tất cả mọi người phát ra các loại meme biểu thị tâm trạng không thể tin tưởng được của bản thân.

Đường Diễn chịu đựng không nổi bão chờ ý kiến của các anh em.

Hàn Văn Hiên là tên đầu tiên hoàn hồn: Đường ca, cậu làm sao vậy?

Lữ Khải: ...

Không Diệc Nhân trực tiếp hỏi: Cậu đây là muốn lừa ai?

Đường Diễn đã không còn cách nào, chỉ có thể coi ba tên thợ giày này thành Gia Cát Lượng, kể hết chuyện La Thiển về quê mở cửa hàng.

Không nghĩ tới, đáp lại đều là...

Hàn Văn Hiên: Ha ha ha ha ha ha ha ha ha

Lữ Khải: Ha ha ha ha ha

Không Diệc Nhân: Ha ha ha ha ha ha

Đường Diễn: ...

Sau khi cười nhạo một phen, ba tên bạn không bằng gà chó kia cũng bắt đầu nghĩa khí nêu lên ý kiến.

Hàn Văn Hiên - tên không đáng tin cậy nhất, từ trước đến nay đều là quấy rối - lập tức nói: Đường tổng, dừng tiền đi. Trước đó không phải đều là như thế sao?

Đường Diễn khinh thường đáp: Thiển Thiển nhà tôi bây giờ không thiếu tiền.

Hàn Văn Hiên phát emotion kinh ngạc đến ngây người: Như thế nào là không thiếu? Ở trước mặt Đường tổng nói không thiếu tiền?

Đường Diễn không biết xấu hổ nói: Thi sao? Thiển Thiển nhà tôi có mười sáu căn hộ cùng một cửa hàng rộng hai trăm mét vuông đấy!

Chút tài sản trong mắt bọn họ thậm chí còn không được coi là nhà giàu mới nổi, nhưng La Thiển người ta đã thực thỏa mãn, như vậy đủ tự cấp tự túc, sinh hoạt không lo cả đời. Đối với La Thiển mà nói, đây chính là không thiếu tiền, nghĩ đến đây Đường Diễn lại hối hận lúc ấy đã giúp cô mua cổ phiếu.

Hợp lại chính là tự mình đào hố chôn mình.

Khi đó chỉ nghĩ cô thích mấy thứ tục vật này mà Đường Diễn thật sâu trong lòng cảm thấy bản thân nghèo đến độ chỉ còn lại tiền và năng lực kiếm phôi cùng La Thiển yêu tiền, quả thực xứng đôi không biết bao nhiêu lần!

Cầm hơn hai nghìn vạn mua cổ phiếu, hẳn một chút áp lực tâm lý cũng không có. Nếu như thiếu thì hẳn tự mình bù vào là được rồi.

Muốn kiếm lời, hẳn đương nhiên có thể cấp thêm vài chữ số. Vì mặt mũi mà lúc mua cổ số tiền hẳn dùng không chỉ có tiền vốn của La Thiển, chính hắn cũng đầu tư vào chút tiền, từ hai nghìn vạn thành chín nghìn vạn, Đường Diễn tự nhận công lao của bản thân là không thể không kể đến.

La Thiển tới lấy tiền, trong lòng hắn vô cùng đắc ý đưa cho cô, vốn định nhìn bộ dáng cô khiếp sợ, vui sướng, sùng bái và lấy lòng. Nhưng hắn tuyệt không nghĩ tới cô nàng này một chút biểu tình kinh ngạc cũng không có không, chỉ nói câu cảm ơn rồi vui vẻ rạo rực cầm thẻ rời đi.

Đường Diễn cảm thấy như vậy đã thực thâm, kết quả là sau đó còn thâm hơn. Cô dám mang theo tiền chạy?

Trên mặt Đường Diễn lúc ấy hiện lên dấu chấm hỏi to đùng. Hắn bên ngoài có người khác, cô bị hắn bỏ rồi mang theo tiền chạy về quê mua nhà mua cửa hàng sống cuộc sống vui vẻ nhàn nhã. Hắn không tìm tới cũng không thấy cô sinh hoạt suy sút.

Đương nhiên điều khiến Đường Diễn buồn bực hơn nữa chính là trong số những người ham mê tục vật, La Thiển cũng coi như là một "cao thủ" trong số đó. Cô yêu tiền! Tiền lương, tiền bồi thường, chỉ cần vì tiền thì cô có thể vui hết ba ngày, nhưng mấu chốt là trình độ mê tiền của số so với Đường Diễn nghĩ nông cạn hơn nhiều.

Người ta sau khi có một trăm triệu đã voi cùng thỏa mãn, dùng tiền dụ?

La Thiển sau khi có một trăm triệu lại chóng mất hai trăm triệu ba trăm triệu, cô thích là thích có tiền đủ để sống cả đời chứ không phai tiền tiêu không hết.

Cho nên đối với ý kiến của Hàn Văn Hiên, Đường Diễn ngay lập tức đáp lại xxx*, Hàn Văn Hiên còn mắng Đường Diễn thanh cao thất đức.

*"xxx" ở đây là một câu chửi bậy

Lữ Khải lại tương đối bình thường, hắn nói: Các người nếu đã thật lòng rồi rồi thì sao phải lừa người về? A không phải, là làm để cô ấy đi theo cậu trở về!

Đường Diễn lại buồn bực, hẳn là thật lòng. La Thiển nhìn qua cũng rất thật lòng. Đáng tiếc, sự thật lòng của cô cùng với việc biết trước tương lai, đã lạnh rồi.

Đường Diễn nói với cô: Không sợ, tôi có quyền thế có năng lực.

La Thiển chỉ đáp lại một câu: “Đáng tiếc, quý kẻ khó phòng.”

Đường Diễn ghen, nói: “Sẽ không, tôi tuyệt đối bảo đảm an toàn của em.”

La Thiển cười lạnh: “Giác mộng kia anh thấy sao? Tôi có thể ấn Lâm Phi trên mặt đất để đánh đấy!” Lâm Phi lại là viên ngọc anh che chở trong tay mà vẫn bị cô bắt nạt. Như vậy có thể thấy được, cô ở trong lòng tay hắn, được hắn che chở cũng không nhất định sẽ an toàn.

Đường Diễn: “...”

Đường Diễn còn có thể nói như thế nào? Giác mộng kia từ điều cơ bản nhất đã không hợp lý rồi! Bất kể là Lâm Phi bị thương hay việc hắn đối với Lâm Phi có lẽ, đều không phải việc hắn có thể kiểm soát được. Hơn nữa La Thiển không hề biết rằng năm cô khiến Lâm Phi bị thương, lúc đó Đường Diễn cũng chỉ coi Lâm Phi làm tình nhân, vốn không bảo vệ quá mức.

Đường Diễn lại nói: “Vậy chẳng lẽ em muốn cả đời ở nơi này sao?”

“Em cũng đã ở hai mươi năm rồi, chẳng lẽ còn không ở được thêm tám mươi năm nữa?”

La Thiển không phải không nghĩ tới vấn đề này mà là trước sau cô vẫn có chút kiêu kỳ. Tuy rằng cô hiểu mình đã "xử lý" được Lâm Phi và "ánh trắng sáng" nhưng trong lòng vẫn có một dấu chấm hỏi, rồi xa kinh đô mới là tốt nhất.

Sau khi Đường Diễn gửi cho Lữ Khải biểu tượng xxx, Không Diệt Nhân như ném đi liêm si...

Hắn nói: Nếu vợ cậu mang thai thì không phải sẽ cùng cậu trở về sao?

Đường Diễn sùng sốt, mang thai? Hắn chưa bao giờ nghĩ tới việc con cái. Không Diệt Nhân vừa nói như vậy, trong đầu hắn lập tức hiện lên hình ảnh La Thiển ôm bụng bầu... Trong lòng thế nhưng có chút rung động.

Mang thai sao? Hắn đã ba mươi, cũng nên làm ba rồi!

Nhưng Đường Diễn vẫn vô cùng chính trực mà từ chối: Dù tôi có muốn nhưng con cái là việc lớn, phải bàn bạc với Thiển Thiển đã.

Nhất thời mọi người đều yên lặng. Lữ Khải nói thẳng: Cậu còn chưa kết hôn đâu!

Hàn Văn Hiến kịp thời chen vào một câu: Kết hôn rồi cũng chưa chắc nha!

Đường Diễn không nhận được cách nào hữu dụng liền mặc kệ bọn họ.

Cuối cùng La Thiển cũng ở quán cà phê quay xong quảng cáo cả phê xxx người người đều muốn uống.

Đối tác cuối cùng cũng vừa lòng, rất nhanh đã chỉnh sửa rồi up lên liên Weibo mặt, La Thiển share lại.

Lập tức liền có không ít nhan cầu, fan liếm bình xuất hiện, hứa hẹn: Mua mua mua, nhất định sẽ mua.

Đối tác có lẽ cũng không nghĩ tới La Thiển đã lui vòng La Thiển mà hiệu ứng vẫn không, lập tức không nói một lời mở order, chủ yếu là bởi độ chú ý càng lúc càng nhiều!!!

Doanh số không ngừng tăng đem đến cho La Thiển mấy chục vạn phí quảng cáo, thế mà bọn họ còn lại có cảm giác kiếm lời.

Đối tác vô cùng vui vẻ, tặng thêm cho La Thiển hai vạn "lì xì".

La Thiển cũng rạo rực vui vẻ nhận, xoay người liền khoe với Đường Diễn: “Anh xem anh xem, em kiếm được tiền nè!”

Đường Diễn rất thích nhìn thấy cô vui vẻ, mở miệng khen: “Lợi hại.”

La Thiển đem nhận được tiền liền tăng lương cho La Diễm từ 5000 lên 8000 tệ. Hiện giờ mọi chuyện trong tiệm đều do La Diễm quản, La Thiển với chị gái nhà mình cũng không keo kiệt, làm y như lời đã nói trước đó, hiện tại lương như vậy, sau này sẽ càng tăng.

La Diễm vốn đã vừa lòng hiện giờ càng thêm vui vẻ, làm việc càng thêm tận tâm.

Đường Diễn rất thích người nhà La Thiển. Ba La mẹ La tuy tính tình yếu đuối nhưng đối với con cái là thật sự yêu thương. La Diễm, La Tuấn đều không phải người lười biếng, ai giúp đỡ mình đều sẽ ghi nhớ trong lòng, tự mình cũng sẽ nỗ lực.

Đường Diễn đối với người như La Tuấn là nguyện ý nâng đỡ, bèn thương lượng với La Thiển đề sang năm La Tuấn có thể đến chỗ hắn thực tập. Trường đại học của La Tuấn cũng giống như phần lớn các trường khác, học ba năm đến tháng sáu năm sau là có thể chính thức suy xét tìm nơi thực tập.

La Tuấn học thiết kế, nhưng bởi vì việc dạy học còn hạn chế nên thứ La Tuấn có thể học được tay cũng không nhiều, chỉ có cơ sở phần mềm ứng dụng, cùng các loại cấu tạo đơn giản, phối hợp từ từ sắc thái.

Tuy có cơ sở nhưng chắc chắn là không thể so được với hệ học chính quy chuyên môn chuyên khoa, hơn nữa học nhiều cũng không quan trọng bằng kinh nghiệm thực tế.

Phần lớn kiến thức học được ở trường lớp đều không kịp thực hành vận dụng, La Tuấn chỉ cần có một người thầy tốt, thành tựu ắt có thể vượt qua những người xuất

thân từ đại học có tiếng.

La Thiến vừa nghe việc này, còn có chút do dự: “Em muốn để La Tuấn thi lên thạc sĩ.”

Đường Diễn nói: “Cũng không phải không thể, thi lên thạc sĩ. Thời gian tại trường vốn dĩ ngắn, cậu ấy thật sự nên rời đi, ở công ty của tôi chẳng lẽ sẽ phải chịu sức ép sao? Chưa kể ngành thiết kế này nếu không thực tiễn thì học bao nhiêu cũng đều là nói suông, lý luận suông. Đương nhiên, phần lớn ngành sản xuất đều là như thế.”

La Thiến ngẩng đầu nhìn hần, khó xử nói: “Thế để em hỏi thử La Tuấn!”

Đường Diễn ngoài thì gật đầu nhưng trong lòng vô cùng muốn giơ tay đập La Thiến. Cô còn không nhìn xem xem có bao nhiêu người muốn bước vào công ty của hần? Bao nhiêu người thi lên thạc sĩ, học bác uyên thâm, cuối cùng còn không phải là vì muốn vào công ty hần làm việc hay sao?

Mạch nào của La Thiến... Đường Diễn thờ dài.

Chớp mắt đã bước vào tháng mười một, tiết trời bắt đầu chuyển lạnh.

Bà nội La rốt cuộc cũng biết La Thiến mở cửa hàng, lư lư loát loát bước vào Ngộ Hậu.

Nhìn diện tích cửa hàng lớn, phục vụ mặc đồng phục cùng La Diễm ngồi ở quầy bar, ôi trời ơi, La Thiến đây là phát tài rồi!

La Thiến giấu chuyện mình mua căn hộ không nói cho ba mẹ La là do sợ sẽ dọa bọn họ, còn La Tuấn thì biết một ít, La Diễm cũng vậy. Vì thế bà nội La lại càng không thể biết, bà chỉ biết La Thiến làm bà chủ. Nguyên chuyện này cũng đủ khiến bà giật mình.

La Diễm thấy bà nội La tới liền nhủ mày, việc khách hàng tới tiệm làm loạn đã không phải lần đầu tiên cô xử lý.

Bấy giờ thấy bà nội La tới, tuy trong lòng cô mờ mịt nhưng vẫn hiểu được việc này không thể trốn tránh, chỉ đành dẫn bà vào văn phòng rồi sau đó gọi La Thiến tới.

La Thiến tới rất nhanh, cô vẫn nhớ rõ người chủ trước chính là bị chủ nợ ép nên mới lỗ vốn.

Bà nội La thấy La Thiến liền cười đắc ý: “Hiện tại mày không thể nói mày không có tiền chứ?”

La Thiến lập tức cười, nói: “Có thể chứ! Có sao đâu ạ?”

Bà nội La: “...”

La Thiến nhìn bà nội La hỏi: “La Phụng Lan bảo bà tới phải không?”

“Đó là bác gái của mày!”

La Thiến xua xua tay nói: “Bà nội không cần nói với con mấy cái này, con nghe không hiểu. Vì sao bà tới đây trong lòng con cũng ràng, nói đi nói lại chẳng qua là do tiền. Bà lừa ba con còn muốn ép luôn con của ông ấy, bà thật sự coi La Thiến là quả hồng mềm mặc bà nắn bóp sao? Đã chọc con không vui về thì dù có phải đóng cửa cửa hàng, con cũng sẽ không mượn bác cả một phân tiền. Về sau chúng ta tốt nhất là đừng nên tỏ vẻ thân thiết, cả đời không qua lại với nhau. Con đón ba mẹ ra ngoài sống, con còn không nuôi nổi bọn họ sao?”

Bà nội La thở dài nói: “Bà không vay tiền, con nói một chút xem cửa hàng này của con giá trị bao nhiêu đi?”

La Thiến nói: “Rất đáng giá! Nhưng dù cho có tiền con cũng sẽ không cho mượn. Ha ha...”

Bà nội La: “Mày... Mày không cho tao mượn thì để làm gì?”

Bà nội La làm khó dễ hai câu liền rời đi, còn không quên dặn dò ba La nhớ trở về thăm mẹ.

La Thiến sau khi tiễn bà nội La liền quay sang nói với Đường Diễn đang uống cà phê: “Bà nội em thật sự càng ngày càng phân rõ phải trái nha!”

Đường Diễn lúc đó chính là về mặt một lời khó nói hết, điểm mấu chốt của người ta đều là như thế này chậm rãi luyện thành.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Chia Tay Hằng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 89

Edit: Linh Nguyệt

Đến bà nội La còn tới tận nơi, những người khác có thể không biết sao?

Đương nhiên là không có khả năng. Nhưng mà da mặt từ sau khi trở về quê hương gây dựng sự nghiệp cho đến khi thành công, đã phát triển theo một hướng không hề bình thường.

Người phát đạt thường coi trọng mặt mũi, nhưng La Thiên thì không! Sau khi sự nghiệp thành công, có chỗ dựa cường đại, cô càng thêm không sợ trời không sợ đất. Từ "da mặt" vốn không tồn tại trong từ điển của cô, hiện giờ càng thêm giống như không có tác dụng.

La Thiên uống cà phê, nhàn nhã nhìn Đường Diễn, nở nụ cười tiêu chuẩn của bậc đế vương nói: "Ngồi chờ thân thích cực phẩm tới."

Đường Diễn: "...". Hẳn thật sự không hiểu nổi suy nghĩ của cô.

"Ha ha, Đường Diễn, để em bổ sung cho anh thêm chút kiến thức nhé. Tiếp theo đây bác gái của em sẽ tìm tới để vay tiền. Anh đoán mượn bao nhiêu?" La Thiên tiếp tục bày ra dáng vẻ tổng tài hời.

Đường Diễn phớt hơ phớt lạnh hỏi: "Mượn nhiều hay ít?" La Thiên đôi khi sẽ lên cơn động kinh muốn diễn xuất này nọ, hẳn cũng coi như phớt hơ.

"Không ít hơn chỗ này." La Thiên xoè tay nói.

Đường Diễn: "Nhưng tôi thấy em rất vui về mà!"

La Thiên ha ha ha cười nói: "Đừng vậy đừng vậy! Anh nghĩ xem, bọn họ tới tìm em vay tiền, em nói em có, nhưng em không cho vay! Có soái không? Có chất không? Có phải vô cùng ngầu hay không?"

Đường Diễn: "Chắc vậy..."

La Thiên vươn ngón trỏ lắc lắc trước mặt Đường Diễn: "Anh không hiểu, anh không hiểu đây. Trước kia lúc nhà em khó khăn đến tìm họ vay tiền, họ có nhưng không cho mượn, lúc đó cảm giác kiểu như sắp học máu tới nơi ấy."

Đường Diễn: "À!" Một chút cũng không muốn hiểu.

La Thiên mang tâm trạng hưng phấn chờ đợi, chờ rồi chờ, chờ rồi chờ, sau đó... chờ được ba tên anh em tốt của Đường Diễn.

La Thiên: "..."

Khi đó đã là đầu tháng mười hai, thời tiết bắt đầu se lạnh.

La Thiên năm nay có chút sợ lạnh, tự bao mình thành một quả bóng mập mạp.

Biểu cảm ngay lúc đó của Đường Diễn vô cùng khiếp sợ, không chút lưu tình bỏ xuống một đao: "Nhìn thế nào cũng thấy béo!"

La Thiên liên tục cười lạnh, ngữ khí kiểu ngạo mười phần: "Đừng mơ tưởng, thể chất em không dễ béo đâu." Sau đó đường hoàng xoay một vòng. Tuy rằng mặc rất dày nhưng bộ dáng này quả thực có chút đáng yêu.

Đường Diễn đành có thể trấn an: "Đừng đứng đững, em nói rất đúng. Có muốn đi ra ngoài ăn cơm không?" Hẳn không muốn cùng La Thiên tiếp tục thảo luận đề tài khiến cô trở nên kiêu ngạo này, quyết định nói sang chuyện khác.

La Thiên: "Đi!"

Quan hệ của hai người tuy rằng đã là người yêu nhưng La Thiên sống chết nhất định không chịu rời khỏi đây, Đường Diễn chỉ có thể thuận theo. Cuộc sống giống như trở lại lúc còn ở kinh đô, nhàn rỗi thì đi hẹn hò, trời nóng thì cùng tắm rửa trong nhà, trời lạnh thì đi dạo trong tiệm, mỗi tháng cùng La Thiên đi thu tiền thuê nhà, ngày tháng trôi qua vẫn là hài hòa.

Ngoại trừ việc Đường Diễn không nhận điện thoại của mẹ Đường và La Thiên không đợi được bác gái nhà mình.

Lúc ba người Hàn Văn Hiến, Lữ Khải, Không Diệc Nhân đến, Đường Diễn đang ngồi sau quầy bar trông tiệm.

Cho nên, biểu tình khiếp sợ lúc ấy của ba người đều không thể biểu đạt hết được chấn động sâu trong nội tâm.

Đặc biệt là Hàn Văn Hiến, bởi vì hắn hiểu động nhất trong ba người, biểu cảm cũng phong phú nhất, nên vẻ mặt của hắn là kịch liệt nhất.

Hắn nhìn Đường Diễn, chảy ra hai hàng lệ nóng: "Đường ca của tôi! Cậu đây là... đây là... làm sao vậy?" Đường Diễn chưa kịp đáp thì Hàn Văn Hiến đã tự tiếp: "Ha ha ha ha ha ha ha..." Không chút lưu tình cười ha hả.

Lữ Khải tương đối rụt rè, vẻ mặt luôn ôn hòa trong nháy mắt lại giống như Đường Diễn: mặt-không-biểu-cảm. Không có cách nào, nếu không thể hiện vẻ mặt này thì hẳn nhất định cũng sẽ cười to. Ông trời cúi xuống mà xem, Đường tổng lạnh lùng tàn khốc đã biến thành tiểu đệ trông tiệp nè!!!

Không Diệc Nhân cũng cười, là tươi cười chứ không phải cười nhạo, nhưng hắn cười đến sung sướng. "Ai ôi, sao cậu lại ở đây? Làm công sao?"

Cũng không trách ba người này lại cười thành như vậy, lúc bọn họ tới đây không hề điều tra tình huống gần đây của Đường Diễn và La Thiên. Thuận tụy là bởi vì lần đó Đường Diễn ở trong group chat xin bọn họ giúp đỡ, bọn họ liền vui sướng khi thấy người ta gặp họa, hẹn nhau cùng tới xem diễn.

Bọn họ biết La Thiên ở Ích Khu Hồng Quang nhưng sau khi tới nơi vẫn không biết Đường Diễn ở chỗ nào liền nghĩ trước cứ tìm tới cửa hàng nào ngồi rồi gọi điện cho Đường Diễn.

Lúc ấy, Không Diệc Nhân nói: Nhìn kia, bên kia có tiệm cà phê, chúng ta qua đó đi!

Mấy người này cũng không chú ý tới La Thiên, cho nên không biết kia tiệm cà phê Ngộ Hậu là của La Thiên, khi bước vào chỉ nghĩ sẽ ngồi xuống nghỉ ngơi uống ly cà phê rồi gọi Đường Diễn ra để có thể tiến hành kế hoạch cười nhạo vô tình, sau đó sẽ ôm tâm tình sung sướng trở về kinh đô!

Nhàm chán? Không sai, bọn họ chính là nhàm chán như vậy đấy!

Kết quả vừa vào tiệm liếc mắt một cái liền thấy Đường Diễn đen mặt ngồi sau quầy bar.

Hình ảnh sống động đánh thẳng vào thị giác giống như bị một cục gạch đập vào đầu, quá kích cmn thích!

Đường Diễn hiển nhiên vô cùng không chào đón, nhìn bọn họ hỏi: "Tới làm gì?"

Lữ Khai vẫn như cũ vẻ mặt nghiêm túc nói: "Nhìn cậu đó!"

Đường Diễn lãnh khốc đáp: "Nhìn xong chưa? Xong rồi thì biến!"

Hàn Văn Hiến cười xong, vỗ vỗ quầy bar nói: "Ai da sao lại nói như thế? Bọn này là khách đó! Là khách đó, có biết không? Khách hàng là thượng đế. Nhanh lên, sắp xếp chỗ ngồi cho bọn này nào!"

Khổng Diệc Nhân tươi cười gật đầu, Đường Diễn lạnh lùng liếc bọn họ một cái, sau đó nói với cửa hàng trưởng: "Mang ba tên ngu ngốc này tới chỗ ngồi đi!"

Cửa hàng trưởng lúc ấy liền ngây người, cái quần què gì thế? Anh ă nói với khách kiểu gì đây?

Kết quả ba vị khách kia hoàn toàn không tức giận, thậm chí còn cười hi hi đi theo cửa hàng trưởng.

Đường Diễn buồn bực!!!

Đây là lần đầu tiên hắn trông cửa hàng. Hôm nay La Thiên mang La Diễm tới cục thuế, trong tiệm không có người trông, La Diễm rất không yên tâm.

Không sai, La Diễm so với La Thiên càng thêm không yên tâm. Đặc biệt là sau khi được tăng lương, nếu không có người nhà trông, La Diễm sẽ rất bất an. Cho nên, lần đầu tiên cô lấy thân phận chị vợ yêu cầu Đường Diễn trông tiệm một ngày.

Đường Diễn đương nhiên không quá vui vẻ, ngồi ở cửa tiệm nhìn khách ra ra vào vào, đón đi rước về. Hắn lớn như vậy mà chưa bao giờ làm việc này đâu!

Việc này cùng việc hỗ trợ giám sát công trình chính là hai khái niệm khác nhau nha!

Muốn nói từ chối lại bị ánh mắt của hai chị em ngăn trở, hắn chỉ có thể cắn răng đồng ý.

Truyện được đăng tại wattpad @dwlapz

Theo đuổi bà xã dễ dàng lắm sao? Đương nhiên không phải, quan hệ hiện giờ của hắn cùng La Thiên kỳ thực rất dễ lung lay. Hắn cũng biết điều đó nên mới vẫn luôn vừa nỗ lực thể hiện bản thân vừa thời thời khắc khắc nghĩ cách đem người lừa... Không phải, không phải, là mang về.

Ba người kia lúc này đã ngồi xuống một chỗ gần cửa sổ.

Phục vụ là một em gái đáng yêu mười tám, mười chín tuổi, cười hỏi ba người: "Xin hỏi các vị muốn gọi đồ gì?"

Hàn Văn Hiến xua xua tay nói: "Không cần không cần, chúng tôi lát nữa sẽ tự mình gọi."

Em gái không phải hiểu lầm, do dự nhìn ba người sau đó lưu luyến bước từng bước rời đi.

Chân trước em gái vừa đi, chân sau Hàn Văn Hiến đã: "Anh giai ngồi chỗ quầy bar kia oi, lại đây gọi đồ nè!"

Đường Diễn liếc hắn một cái, không để ý tới.

Trong tiệm khách trong tiệm đều quay sang nhìn Hàn Văn Hiến, Hàn Văn Hiến cười nói: "Anh giai! Anh giai oi!"

Thấy Đường Diễn vẫn ngồi im như tượng, Lữ Khai chớp chớp mắt với Hàn Văn Hiến.

Với tình nghĩa cùng nhau từ nhỏ đến lớn, hai người không khỏi có chút tâm linh tương thông.

Hàn Văn Hiến bắt được sóng lập tức sửa miệng: "Này, sao lại không để ý tới tôi? Gọi ông chủ của mấy người ra đây! Không không không, là bà chủ!"

Gân xanh trên đầu Đường Diễn như ần như hiện, nhịn rồi lại nhịn, lửa giận hừng hực đứng dậy đi đến chỗ ba người, cười lạnh hỏi: "Muốn uống gì?"

Hàn Văn Hiến không sợ chết nói: "Chỗ này là tiệm cà phê, ngoại trừ cà phê thì còn có thể uống cái gì?"

Đường Diễn không thể nhịn được nữa mà mắng: "Có phải cậu muốn chết hay không?"

Cả người Hàn Văn Hiến run run nói: "Anh là cái thái độ phục vụ gì đây? Gọi bà chủ ra đây!"

Đường Diễn cười nhạo nói: "Cô ấy không ở đây!"

Hàn Văn Hiến: "..."

Lữ Khai cười nhìn Hàn Văn Hiến rồi nói với Đường Diễn: "Đường tổng thật không dễ dàng mà! Bao giờ chị dâu về kinh đô thế?"

Đường Diễn ghen hòng, chẳng lẽ nói không thu phục được sao? Đường Diễn sĩ diện như vậy, đương nhiên không thừa nhận.

Hắn nhàn nhạt đáp: "Chúng tôi rất tốt! Xem tâm tình mới về kinh đô."

Lữ Khải vừa nghe liền biết, đây là chưa thu phục được rồi! Trong lòng ít nhiều cũng có chút giật mình, Đường Diễn nhà bọn họ muốn sắc có sắc, muốn tiền có tiền, vậy mà còn chưa tóm được người?

Đường Diễn mặc kệ ba người, tùy tiện nói với phục vụ đi ngang qua mang cho họ ba ly cà phê.

Ba người uống cà phê, đùa giỡn Đường Diễn một phen, không bao lâu sau La Thiển và La Diễm liền trở lại.

Lữ Khải nhanh chóng vẫy vẫy tay tới La Thiển và La Diễmr "Chị dâu, chị dâu, bên này bên này!"

La Thiển liếc mắt một cái liền thấy được bốn người, chủ yếu là do bọn họ đều vô cùng ưu tú, ngồi ở chỗ kia giống như tự phát sáng, liếc mắt một cái liền bắn ra bốn phía.

La Thiển mang La Diễm đi qua đó, tươi cười chào hỏi cùng ba người: "Xì n chào, sao mấy người lại tới nơi này? Muốn ăn muốn uống cái gì tùy tiện gọi! Tôi mời khách!"

Hàn Văn Hiến vô cùng nể tình nói: "Cảm ơn chị dâu, vậy bọn tôi đây cũng không khách khí." Sau đó quả thật gọi không ít.

La Thiển mui phần hào phóng bảo phục vụ nhanh chóng đem lên, còn giới thiệu La Diễm. Ba người đối với La Diễm rất là hoà nhã. Ha ha, Đường Diễn đây muốn kết hôn đó, về sau La Thiển chính là chị dâu danh chính ngôn thuận, La Diễm chính là chị gái của chị dâu nha!

Đây gọi là thông gia, thông gia! Đường nhiên phải nịnh nọt rồi, tuy rằng bọn họ là tới cười vào mặt Đường Diễn, nhưng không hề nghĩ tới sẽ kéo chân sau của hắn.

La Thiển cười nói: "Mấy người ngồi đi! Ăn cái gì thì cứ gọi, tôi và chị vào trong kia chút!"

Ba người vẫy vẫy tay với La Thiển, Đường Diễn suy tư gì đó rồi giữ chặt La Thiển nói: "Em ngồi đây một chút!"

La Thiển chớp chớp mắt, rồi để La Diễm đi vào trước, còn mình thì ngồi xuống cạnh Đường Diễn. Đường Diễn tiếp tục nói: "Em đưa tay cho Lữ Khải."

La Thiển: "???"

Đường Diễn không yên tâm nói với Lữ Khải: "Hai ngày này cô ấy ăn uống không tốt, cậu thử nhìn xem làm sao vậy?"

Lữ Khải: "...". Việc nhỏ này cũng muốn hắn xem? Dùng dao mổ trâu để giết ruồi à?

Nghĩ gì thì nghĩ, Lữ Khải vẫn bắt mạch cho La Thiển, về mặt lập tức nghiêm túc hơn không ít.

Nhưng đáng vẻ này lại dọa sợ La Thiển. Đồi trước của cô cũng như vậy, vốn dĩ chỉ là có chút không thoải mái đi bệnh viện kiểm tra, bác sĩ cũng là cái vẻ mặt này, sau đó... sau đó... Liên SE.

Môi La Thiển không khỏi run rẩy hỏi: "Tôi làm sao vậy?"

Lữ Khải sững sốt, nói: "Không có gì."

La Thiển: "Không phải, nếu không có gì thì về mặt ah kia là làm sao?"

Lữ Khải cười nói: "À, xem chưa rõ lắm, chị giờ tay lại đi."

Vì thế, La Thiển rụt rè một lần nữa giờ tay qua, sau đó nhìn về mặt của Lữ Khải lại lần nữa càng ngày càng nghiêm túc.

La Thiển ong một tiếng, về mặt như sắp khóc hỏi: "Rốt cuộc thế này là ý gì? Anh nói rõ ra hộ tôi với!"

Lữ Khải hơi hơi mỉm cười nói: "Không có việc gì, chính là chị mang thai, tôi đang xem mấy tháng rồi thôi!"

La Thiển nhẹ nhàng thở ra: "Phù, vậy là tốt rồi! Vậy là tốt rồi!" Không phải bệnh nan y là được.

Lúc này lại đến phiên Đường Diễn đơ người:???

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Chia Tay Hằng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 90

Edit: Linh Nguyệt

Một lúc lâu sau, La Thiển mới phản ứng lại: "Vừa nãy anh nói tôi làm sao ý nhi?"

Lữ Khải cười nói: "Mang thai, hơn một tháng."

La Thiển sững sốt: "Cái này cũng có thể xem ra sao?" Thần y!

Lúc này La Thiến còn không biết, Lữ Khai là Trung y thế gia, hần kế thừa gia nghiệp, ở trong giới tuy còn trẻ tuổi nhưng cũng có một vị trí nhỏ.

Lữ Khai cười gật đầu, La Thiến lúc này mới hoàn hồn hỏi: "Không phải, trọng điểm là tôi có? Của ai?"

Hàn Văn Hiến "... Chết rồi, hình như mình đã biết việc không nên biết.

Lữ Khai: "... Cô hỏi như vậy rất khủng bố đó cô có biết không?

Khổng Diệc Nhân: "... Lão Đường à, một mảnh xanh xanh nha!

Đường Diển đến ý muốn bóp chết La Thiến cũng có, găm nhẹ: "Vô nghĩa."

La Thiến kịp thời phản ứng được nói như thế để gây hiểu lầm liền giải thích: "Chính là, chúng tôi đều làm biện pháp an toàn mà!"

Lữ Khai hơi hơi mỉm cười: "Chị dâu, không có cái áo mưa nào viết trăm phần trăm tránh thai."

La Thiến sững sốt, nói: "Vậy sao?" Cô dâu có hiểu mấy cái này, từ trước đến nay đều là Đường Diển tự mua, tự dùng, tự ném

La Thiến xấu hổ với mấy loại đồ vật này nên mới không đi xem đâu!

Nghĩ nghĩ, La Thiến khinh bỉ nhìn Đường Diển: "Không phải anh mua hàng rẻ tiền đấy chứ?"

Cho dù không phải trăm phần trăm thì cũng phải có cái hiệu suất cao hiệu suất thấp chứ? Liệu có phải Đường Diển mua đồ giảm giá không?

Đường Diển từ lúc đầu nghe Lữ Khai nói La Thiến mang thai đã sững sốt, trong lòng đang muốn kích động thì bị một câu "Của ai?" của La Thiến đập xuống đáy cốc. Trong nháy mắt, hần cũng không phản ứng kịp, thật sự cho rằng đứa nhỏ này không phải của mình. Lại nhớ tới cái tính tình khiến người ta không thể tin tưởng nổi của La Thiến, hần mới cảm thấy trình độ hồ người của cô thật sự là không biên giới.

Thật vất vả khiến người phụ nữ này nhu thuận một chút, kích động đang muốn bộc phát lại bị đánh gãy, La Thiến lại một lần nữa đổ ụp một gáo nước đập tắt luôn ngọn lửa vui vẻ mới vừa nhóm lên.

Đường Diển mắng: "Em cho rằng tôi và em giống nhau sao?"

"Vậy anh xem, anh mới mua có mấy cái áo mưa đã trúng thưởng rồi? Nói, có phải mua đồ giảm giá không? Loại đồ vật này sao lại có thể mua giảm giá chứ sao?" La Thiến chất vấn.

"..."

Đường Diển: "Thứ này không bán giảm giá." Hần đột nhiên nghĩ tới bộ ngủ giảm giá cô mua kia, không biết nó còn tồn tại trong tủ quần áo ở kinh đô không.

Lữ Khai cười khò: "Nếu hai người muốn tiếp tục nói chuyện này thì nên về phòng nói, ha?"

La Thiến đỏ mặt: "Xấu hổ quá!" Cô bắt tri bất giác che mặt nói: "Gần đây ở cùng Đường Diển, da mặt dày hơn rồi."

Đường Diển thiếu chút nữa phun ra một búng máu, trong lòng nghĩ: Quả thực là vô cùng oan ức.

La Thiến đứng dậy nói: "Mấy người cứ tự nhiên, tôi đi vào trước." Cô đứng dậy chuẩn bị đi, nghĩ nghĩ lại quay đầu lại hỏi Đường Diển: "Anh không mua trên Taobao* đấy chứ?"

*Taobao: Ứng dụng mua sắm trên mạng trực tuyến ở Trung Quốc

Đường Diển chán nản, nhàn nhạt đáp: "Em có thể để cho tôi vui vẻ một chút không?"

La Thiến xua xua tay rồi đi. Đường Diển nhất thời kích động nên không đứng dậy, ngồi đó nhìn La Thiến bóng dáng, tâm tình phức tạp.

Lữ Khai nhin cười đến nội thương. Hần vỗ vỗ tay Đường Diển nói: "Tôi hiểu, tôi hiểu mà."

Đường Diển muốn một lần nữa bồi dưỡng chút tâm tình kích động khi biết mình làm ba thì thấy ba tên trước mặt đang cười đến ngã trái ngã phải, nhất thời trong lòng bình tĩnh không gọn sóng.

Thật vất vả đội bầu không khí không đứng đắn kia qua đi, mấy người Hàn Văn Hiến mới lúi kéo tay Đường Diển nói chúc mừng chúc mừng.

Đường Diển cũng nở nụ cười nhu hòa, khoe miệng hơi hơi nhếch lên, trong lòng sóng cuộn biển gầm, trong đầu chỉ có một câu: Tôi làm ba rồi?

Tâm tình hần lại chậm rãi bắt đầu kích động, sau đó có chút xúc động muốn hò hét.

Đúng vào lúc này, La Thiến lại từ bên trong nhanh chóng đi ra ngồi xuống cạnh Đường Diển, trên mặt in đậm mấy chữ không-thể-tin-tưởng nói: "Đường Diển, em mang thai?"

Sóng to cao mấy chục mét trong lòng Đường Diển nháy mắt hạ xuống, hoá thành mặt nước tĩnh lặng.

Cô lại muốn nói cái gì? Lúc này hỏi cái này, là bởi vì hiện tại mới phản ứng kịp sao?

Đường Diển tuy rằng vẫn luôn biết cô thần kinh thô, không nghĩ lại thô tới như vậy.

"Ừ." Đường Diễn đáp.

La Thiển quay đầu nhìn hấn: "Sao em mang thai được?"

Đường Diễn: "..."

La Thiển lăm bằm tự nói: "Tôi mang thai, tôi thế mà mang thai rồi? Tôi phải làm mẹ sao?"

Đường Diễn vui mừng vì kênh nảo của La Thiển đã bắt đứng sóng, bắt đầu kích động vỗ vỗ đầu La Thiển muốn nói hai câu lại nghe được cô nói: "Thật không thể tưởng tượng, người mỗi ngày muốn nhìn Đường tổng cùng Lâm Phi tương thân tương ái như tôi đây vậy mà... lại mang thai con của Đường tổng?" La Thiển che mặt: "Kích thích quá, chịu không nổi!"

Đường Diễn: "... Ừ, bạn vĩnh viễn không hiểu nổi sóng nảo của cô. Đúng, đây mới là La Thiển.

Ba tên bạn này của Đường Diễn chứng kiến toàn bộ quá trình thay đổi của đôi trẻ, từ đầu vô nôm đến bình tĩnh không gọn sóng đến kích động vui vẻ.

Người ta lúc trở thành cha thành mẹ chắc cũng sẽ trải qua cảm xúc này, cuối cùng chính thức tiếp thu chuyện La Thiển mang thai.

Đường Diễn thân là mặt than mà lúc này ý cười trên cũng không thể che dấu, hai mắt sáng lấp lánh.

Vài ngày sau, sau khi tiễn ba người kia đi, Đường Diễn đi quanh La Thiển hai vòng, nhìn khuôn mặt vẫn gầy của cô nói: "Chúng ta tới bệnh viện đi!"

La Thiển vốn dĩ muốn mua que thử thai kiểm tra thử nhưng nghĩ thấy đến bệnh viện vẫn là tốt nhất, trực tiếp đi.

Bệnh viện lúc đầu không tra ra, để La Thiển đi làm siêu âm mới thấy được chấm nho nhỏ kia.

La Thiển trong lòng nhất thời ngũ vị trần tạp, chính thức tiếp nhận sự thật rằng: Cô xử lý luôn cả cốt truyện đại nhân rồi!!! Cô có con với nam chính...

La Thiển chậm rãi duỗi tay sờ sờ chấm nhỏ trên ảnh chụp, tươi cười nói: "Đường Diễn, em làm mẹ rồi."

Đường Diễn thấy cô vào ghế nghiêng tức nhìn ảnh siêu âm cũng khẽ cười, nhẹ nhàng "ừ" một tiếng.

Đường Diễn làm ba, đương nhiên có nghĩa vụ phải báo cho cha mẹ Đường, nhưng hấn quyết định sẽ khoe với anh trai nhà mình trước. Tuy rằng như vậy là vô nhân đạo nhưng hành vi cười nhạo của anh trai hấn đối với hấn cũng tàn ác không kém, cho nên Đường Diễn yên tâm thoải mái gọi điện cho anh trai thân yêu.

Truyện được đăng tại wattpad @dwlapz

Điện thoại được kết nối, giọng của Đường Hinh hình như hưng phấn hơn so với ngày thường: "Anh đang định gọi điện cho chú."

Đường Diễn kiêu ngạo, giờ hấn đã làm ba rồi nhé! Bây giờ hấn cảm thấy toàn thế giới chỉ có hấn là ghê gớm nhất.

Vậy nên lời của Đường Hinh, Đường Diễn đều không đặt trong lòng, mườì phản bình tĩnh hỏi: "Chuyện gì?"

Thân là anh em nhiều năm, cho dù cách cái điện thoại thì Đường Hinh vẫn nghe ra được ngữ khí khác thường của em trai nhà mình, hấn liền hỏi: "Vậy chú tìm anh có chuyện gì?"

Đường Diễn cười: "Chuyện tốt."

Đường Hinh cũng cười, nói tiếp: "Anh cũng có chuyện tốt muốn nói cho chú!"

Đường Diễn lập tức đáp: "Chuyện của em là chuyện vô cùng tốt."

Đường Hinh không chịu cam lòng yếu thế: "Tuyệt đối không tốt hơn chuyện của anh!"

Đường Diễn nhủ mảy, lạnh giọng: "Sao anh cứ thích phân cao thấp với em thế?"

Đường Hinh nói: "Lần này không phải! Anh bây giờ là thật sự có chuyện tốt muốn nói!"

Cứ như vậy nói chuyện phiếm vài phút, hai người rốt cuộc cũng biết được chuyện tốt của đối phương.

Đường Diễn có chút nghi ngờ: "Bạch Nhụy mang thai?"

Đường Hinh gạt mình: "La Thiển có?"

Đường Diễn liền hỏi: "Nhiều năm như vậy không phải hai người vẫn luôn không có sao?" Hà có gì năm nay lại có?

Đường Hinh cũng buồn bực: "Không phải chú còn chưa theo đuổi được sao? Thế nào mà mang thai được chứ?" Một hai phải đoạt sự chú ý của vợ hấn là có ý gì?

Hai người đều vì độ chú ý của vợ mình bị đoạt mà cảm thấy buồn bực. Được rồi, hỏi một chút! Hai người đều là ngoài ý muốn mang thai? Còn cùng là do áo mưa không tránh thành công!

Nhất thời, hai người đều cảm thấy cạn lời.

Đường Diễn liền nói: "Để em báo việc La Thiển mang thai với mẹ trước!"

Đường Hinh không phục: "Hắn là nên nói việc của chị dâu chứ trước, mẹ đã nhiều năm như vậy rồi!"

Đường Diễn: "Anh cưới cũng đã cưới rồi, em còn chưa đăng ký đây này! Để La Thiên có cảm giác tồn tại trước. Anh thân là anh trai mà chút độ lượng này cũng không có à?"

Đường Hinh: "Chú nhìn xem chị dâu chú khổ bao nhiêu năm rồi? Mẹ chưa bao giờ có sắc mặt ôn hòa với cô ấy, thật vất vả mới hết khổ. Chú làm em mà không biết nhường nhịn sao?"

Dù sao thì đời sau của Đường gia còn chưa ra đời, ai là người đầu tiên báo tin vui, đối với cả nhà vô cùng có ý nghĩa! Người đầu tiên trong thế hệ mới của Đường gia không chỉ có một vị trí khác, mà ở trong các vị trường bối cũng là khác. Ví dụ như, mẹ quý vì con, sẽ nhanh chóng được Đường gia thừa nhận.

Có vợ yêu, tình huynh đệ phút chốc biến thành món đồ tùy thời có thể vứt bỏ, hai người đương nhiên sẽ không để ý. Độ lượng? Nhường nhịn?

Quý mới làm!

Cho nên khi mẹ Đường ở trời trong nắng ấm ngồi tại văn phòng tổng tài của Đường thị, giữa gió điều hòa mờ màng sắp ngủ thì nhận được hai tin nhắn của hai đứa con trai.

Nội dung:

"Mẹ, bạn gái con mang thai."

"Mẹ, vợ con mang thai."

Mẹ Đường: "... "Nhất thời hưng phấn không đứng dậy nổi.

Mấy năm nay mẹ Đường luôn hy vọng sẽ có cháu đẻ bông, khi nhìn thấy hai tin nhắn kia phản ứng đầu tiên là: Hai kẻ lừa đảo.

Ha ha, Đường Hinh mười năm không một tin tức đó! Đường đã tra được, hiện giờ xã hội còn có người chuộng DINK* đấy!

*DINK là viết tắt của cụm từ tiếng Anh: Double Income No Kids, có nghĩa là "Thu nhập gấp đôi nhưng không sinh con". Những năm trước, phong trào sau khi kết hôn không sinh con diễn ra khá phổ biến ở Trung Quốc

Mẹ Đường sớm đã từ bỏ rồi, hiện giờ chẳng những phát hiện đại thẳng cả không phải DINK mà còn phát hiện thẳng út chưa cưới đã làm ba?

Trong vòng một ngày đột nhiên xuất hiện hai cái bánh có nhân? Trời ơi tin được không?

Cho nên mẹ Đường bình tĩnh nhắn lại cho cả hai người: "Mười tháng sau, ta muốn gặp cháu."

Anh em song bào thai cũng nhắn lại hai tin có ý giống nhau: "Đường phu nhân không cần mười tháng đâu, chín tháng sau là mẹ có thể nhìn thấy cháu trai/cháu gái của mẹ rồi!"

"A?" Mẹ Đường ngây người nhìn điện thoại, hai anh em hôm nay rất nghiêm túc nha!

Mẹ Đường trầm ngâm trong chốc lát rồi gọi điện thoại kêu thư ký Kiều tiến vào, sau đó đứng đắn nói: "Ông chủ cô mang thai!" Nghĩ nghĩ, cảm giác không đúng lắm, lại sửa miệng nói: "Bạn gái của ông chủ cô mang thai."

Thư ký Kiều nghiêm túc gật đầu. Trong lòng lại dù có sóng cuộn biển gầm như thế nào thì bên ngoài cũng phải biểu hiện bản thân rất bình tĩnh. Cô là một thư ký có nguyên tắc.

Mẹ Đường rơi vào yên lặng, thư ký Kiều quả thực muốn nổi bão: Sau đó đâu? Sau đó thì sao? Sau đó làm sao? Ngại đừng úp úp mở mở thế chứ!

Mẹ Đường thấy thư ký Kiều không hiểu ý mình liền nói: "Cô có muốn gọi điện chúc mừng nó không?"

"Dạ!" Thư ký Kiều cái gì cũng đều không hỏi, đơn giản trả lời.

Cô lập tức gọi điện cho Đường Diễn, vừa kết nối được liền nói: "Đường tổng, tôi nghe nói La tiểu thư mang thai, chúc mừng ngài đã làm ba!"

Chờ thư ký Kiều và Đường Diễn nói xong, vừa cúp điện thoại mẹ Đường liền hỏi: "Nó nói như thế nào?"

Thư ký Kiều giải thích: "Hình như Đường tổng đang ở bệnh viện. Anh ấy nói đang dẫn La tiểu thư đi kiểm tra thân thể. Em bé rất khỏe mạnh, hiện tại đã một tháng hai mươi ngày, vẫn chưa biết nam hay nữ."

Mẹ Đường lập tức ngây người. Con trai út của bà lần này giống như thật sự làm ba? Bà đây chẳng phải sẽ là bà nội sao?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Chia Tay Hàng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 91

Edit: Linh Nguyệt

Sau đó mẹ Đường lại nhìn tin nhắn của con trai cả, trầm tư trong chốc lát rồi nhắn tin hỏi: “Hôm nay là ngày hoàng đạo sao?”

Đường Hinh hoàn toàn không để ý đến sự trêu chọc của mẹ Đường. Dù sao thì hấn đã làm ba rồi, hấn có thể thoải mái bỏ qua cho mẩu thân đại nhân, vui vẻ nói: “Dạ, năm nay thích hợp sinh con!”

Kể thừa ngôi vị hoàng đế? Còn ngày hoàng đạo! Mẹ Đường yên lặng phun tào trong chốc lát, hỏi: “Mấy tháng rồi?”

Đường Hinh ngây ngốc trả lời: “Không biết ạ! Bọn con vừa mới biết!”

Vừa mới biết?

Mẹ Đường vui vẻ gọi điện thoại cho con trai cả! Điện thoại vừa được kết nối bà liền hỏi: “Vợ anh thế nào rồi?”

Đường Hinh: “...” Hấn yên lặng quay đầu nhìn bà xã vẫn đang đắm chìm trong thế giới mang tên chuyện-này-không-có-khả-năng, cảm giác như đã trúng một đao của mẩu thân nhà mình, thanh máu nháy mắt giảm đi một nửa.

Còn chưa kịp đánh trả, mẹ Đường lại nói: “Đã mang thai rồi sao còn chưa đi kiểm tra? Em anh phát hiện La Thiển mang thai ngay lập tức dẫn người tới bệnh viện kiểm tra rồi, anh xem lại anh đi.”

Đường Hinh: “...” Lại một đao. Bạch Nhụy không muốn tiếp thu hiện thực, không muốn đi bệnh viện kiểm tra, để tránh bị đá kích.

“Mau mang vợ anh đi kiểm tra.” Trong giọng mẹ Đường rõ ràng có vẻ vui sướng khi người gặp họa.

Đường Hinh nhàn nhạt đáp: “Đợi con chọn ngày hoàng đạo đã!” Sau đó lưu loát cúp điện thoại.

Mẹ Đường: “...” Hoàng đạo cái đầu anh!

Ở một nơi khác, La Thiển phiếu siêu âm đi theo Đường Diễn ra khỏi bệnh viện.

La Thiển nhìn chiếc xe Đường Diễn mới vừa mua nói: “Anh mua xe làm gì?”

Đường Diễn nói như lẽ đương nhiên: “Tôi muốn đưa em tới bệnh viện kiểm tra, sao có thể không có xe chứ?” Trước đó ở trong nhà, hấn giống như cái đuôi của La Thiển. Cô từ trước đến nay đi đi về về chỉ có nhà với Ngô Hậu, tổng thời gian trước sau không đến mười phút không cần dùng xe. Nhưng bây giờ không giống nữa!

Thiên Thiên nhà hấn mang thai! Bọn họ muốn tới bệnh viện, muốn mua đồ dùng trẻ con, còn muốn mang cô đi hóng gió, đi ăn đồ cô muốn ăn... Quả thực có đủ loại tác dụng, vậy nên nhất định phải có xe!

Chiều qua Đường Diễn cùng bọn người Hàn Văn Hiến đến một cửa hàng 4S*, chọn xe cũng rất đơn giản: Ổn định, cái ổn định nhất.

*Cửa hàng 4S là cửa hàng đáp ứng đủ bốn tiêu chí: Sale – Bán hàng; Safety – Lái xe an toàn; Service – Dịch vụ; Spare – Phụ tùng

Lúc nhân viên cửa hàng nhìn thấy bọn họ mắt liền sáng lấp lánh như mèo thấy mỡ, hưng phấn vén tay áo, "xử lý" đồng nghiệp đang định bước tới rồi đi lên tiếp đãi Đường Diễn.

Đường Diễn nói: “Mẫu xe, màu, công năng... có thể không tốt, nhưng nhất định phải ổn định, phải ổn định anh hiểu không?” Dưới con mắt của Đường Diễn, người này hẳn là không hiểu hàn nghĩa ẩn sâu của từ “ổn”.

Tôi đây tấc đất cũng có thể giải thích 8000 từ đấy! Nhưng nhân viên cửa hàng vẫn gật đầu, cũng không có cho Đường Diễn cơ hội giải thích.

Đường Diễn không yên tâm: “Anh có thật sự hiểu không đấy?”

Lữ Khải phía sau nhin không được nói: “Cậu yên tâm, người ta bán xe mà, hiểu hơn cậu là cái chắc!”

Đường Diễn nhíu mày quay đầu lại nhìn hấn, cuối cùng miễn cưỡng tiếp thu lý giải của nhân viên cửa hàng đối với từ "ổn". Lúc nhân viên cửa hàng giới thiệu xe, Đường Diễn còn không ngừng bổ sung: “Nhất định phải thoải mái, phải an toàn.”

Sau đó, nhân viên cửa hàng đem chiếc xe đắt nhất trong tiệm bán cho hấn, nói: “Tiền sinh, tiền nào của nấy! Chiếc xe này chẳng những đáp ứng đầy đủ yêu cầu của ngài mà công năng cũng rất toàn diện.”

Đường Diễn nhíu mày nhìn chiếc xe màu vàng trước mặt, kim quang lấp lánh bắn ra bốn phía. Hấn hỏi: “Xe này có an toàn không?”

Nhân viên cửa hàng lập tức chỉ vào một chỗ nói: Có bộ giảm xóc tiên tiến nhất blah blah, túi khí loại hình mới nhất blah blah, môi trường phù hợp nhất blah blah...

Đường Diễn nghe xong còn tưởng rằng đây là xe cứu thương thời khắc cứu người, vô cùng sáng khoái mà quẹt thẻ.

“Mua!” Đường Diễn một chữ nói ra, nhân viên cửa hàng vui vẻ không thôi!

La Thiển ngồi vào trên xe, cũng rất vui vẻ hỏi: “Xe này bao nhiêu tiền thế?”

Đường Diễn vừa lòng sờ sờ thân xe nói: “Còn rất rẻ, có 780 vạn thôi.”

Về mặt La Thiên nháy mắt liên tục đờ: “Anh trước giờ đều mua xe đắt như vậy?”

Đường Diễm cười nhìn cô một cái, bao dung vô điều kiện La Thiên “vô cớ gây rối”. Hắn đã lên mạng tra rồi! Cảm xúc của thai phụ không ổn định, thân làm chồng nên hắn đương nhiên phải bao dung cô!

“Không đắt, xe này ngồi thoải mái!”

“Có thể không thoải mái sao? Ngồi ở trên một đồng tiền đấy!” La Thiên buồn bực nói.

Đường Diễm một bộ dáng em muốn nói như thế nào thì nói như thế, thành công khiến La Thiên lần đầu tiên nôn nghẹn.

Đường Diễm: “...” Tôn 780 vạn mua xe, cuối cùng lại làm vợ mình say!

La Thiên sờ sờ bụng nói: “Không được, em phải ngủ một lát!”

Đường Diễm yên lặng chỉnh lưng ghế thấy xuống. La Thiên không phụ sự mong đợi của mọi người, giây sau liền ngủ mất. Đường Diễm nhìn cô một cái, cười cười rồi chỉnh thấp âm lượng radio, giảm tốc độ xe ô tô, một đường chậm rãi đi tới tiểu khu sau Ích Khu Hồng Quảng.

Đường Diễm dừng xe, nhìn La Thiên vẫn đang say giấc ngủ, duỗi tay thay cô đem ít tóc xoắn xoắn trên mặt vén ra sau tai.

“Thiên Thiên?” Đường Diễm nhẹ giọng kêu một tiếng, La Thiên vẫn ngủ, nhịp thở đều đều.

Đường Diễm xuống xe, đi đến bên ghế phụ mở cửa. Có lẽ là do khí lạnh đột nhiên tiến vào nên La Thiên nhũn mày giật mình, sau đó tỉnh giấc.

Nhìn Đường Diễm đứng ở cạnh cửa, La Thiên ngây người mất một lúc. Đường Diễm đưa tay cho cô nói: “Về nhà rồi!”

Một khắc kia, La Thiên thấy được vẻ mặt kiên định của Đường Diễm đang đứng ngược sáng.

La Thiên sùng sốt một hồi lâu mới mở miệng nói: “Đường Diễm, đứa nhỏ này nếu anh muốn, cả đời này thật sự ở cùng anh chỉ có thể là em!”

Lời này của La Thiên không đầu không đuôi, nhưng Đường Diễm vừa nghe lập tức hiểu. Hắn giật mình, nét mặt càng thêm kiên định.

Hắn cúi người, cách La Thiên chỉ có mười cm. Hắn nói: “Cậu còn không được!”

La Thiên mỉm cười cầm tay hắn, từ trong xe bước xuống. Trên thế giới còn có một câu như vậy: làm mẹ thì sẽ trở nên mạnh mẽ!

Nếu đã xử lý tốt, thậm chí cũng diệt trừ luôn cốt truyện đại nhân thì vì đứa nhỏ này, cô nguyện ý thử.

Tối, Đường Diễm gửi tin nhắn cho anh mình: “Đường Hinh, vợ em bắt đầu suy xét chuyện về kinh đô rồi!” Ngay cả một tiếng “anh” cũng không gọi.

Đường Hinh cắn răng đáp lại từng chữ: “Thảo nào chú vui vẻ thế!”

“Chị dâu thế nào rồi?”

Đường Diễm vốn dĩ muốn tiếp tục hỏi xem Bạch Nhụy đi kiểm tra có tốt không, kết quả phát hiện, hắn bị... kéo vào blacklist.

Đường Diễm mượn điện thoại của La Thiên gọi cho Đường Hinh. Bên kia vừa nhận điện hắn liền hỏi: “Mang chị dâu đi kiểm tra chưa? Có muốn em dạy anh không...?”

Nhìn điện thoại bị cúp, Đường Diễm trả lại cho La Thiên.

Nhìn Đường Diễm vô cùng bình tĩnh, La Thiên tò mò hỏi: “Anh đây là làm sao thế?”

Đường Diễm không trả lời, nhưng mà hắn nhớ rõ anh trai nhà mình lúc ấy đã kích hắn như thế nào. Quân tử báo thù, mười năm không muộn!

“Đúng rồi, vợ của anh trai anh cũng mang thai?” La Thiên hỏi.

Đường Diễm nói: “Bạch Nhụy sao? Ừ, hình như không kém em mấy ngày.”

Truyện được đăng tại wattpad @dwlazp

La Thiên không nhớ rõ chuyện của Đường Hinh, trong tiểu thuyết cũng không thấy nhắc tới. Đối với La Thiên mà nói, Đường gia ngoại trừ mẹ Đường, còn lại đều rất thần bí. Dù sao thì trong cốt truyện cũng chỉ có mẹ Đường ra mặt làm gây đánh uyên ương, bị người đọc mắng một hồi, những người khác đều không lên sân khấu.

Mà chính cô, cũng chỉ gặp qua mẹ Đường một lần.

Nhất thời, La Thiên cảm khái nói: “Mẹ anh thật sự quá dễ nói chuyện. Lúc ấy bắt em rồi đi cũng không uy hiếp em.”

Đường Diễm: “...” Đó là do em đi quá nhanh.

“Nhưng mà bà ấy lại không theo kịch bản!” La Thiên tỏ vẻ đáng tiếc.

Đường Diễm hỏi: “Kịch bản gì?”

La Thiên đứng dậy, rút một giấy trắng ném tới trước mặt Đường Diễm: “Cho cô 500 vạn, rời khỏi con trai tôi!” Giọng nói kia, ánh mắt kia, đúng chuẩn một phu nhân hào môn.

Đường Diễm: “...”

La Thiên tiếp tục tiếc nuối: “Mẹ anh không ném chi phiếu. Ban đầu em nghĩ mẹ anh nhất định sẽ làm vậy, ít nhất cũng sẽ cho em một hai ngàn vạn!”

Đường Diễm: “Tiền là trên trời rơi xuống sao?” Mở miệng liền một, hai ngàn vạn.

La Thiên từng hân: “Anh cảm thấy chính mình rề rề lắm sao? Lấy giá trị con người anh thì ít nhất cũng phải một, hai ngàn vạn chứ?”

Nói tới đây, La Thiên lại vui vẻ: “Mặc kệ nói như thế nào, mẹ anh khiến làm công ty giải ước với em, em không những không mất 400 vạn mà còn có thêm 300 vạn. Tính ra là em có 700 vạn. Như vậy hình như cũng là được rồi! Anh trị giá 700 vạn nha!”

Đường Diễm mắng: “Cái gì gọi là 700 vạn, tôi chỉ giá có chút chút như vậy? Còn có cái gì mà không bị uy hiếp, công việc đều bị bà ấy chặn đứng rồi!”

La Thiên xua xua tay: “Cái này thì tính là uy hiếp gì, uy hiếp như thế em có thể chịu một tá nhé! Hơn nữa trị giá 700 vạn có cái gì không tốt. Nếu anh bị bọn buôn người bắt bán cũng chỉ có ba, bốn vạn thôi.”

Đường Diễm cá giận: “Em so sánh cái gì với cái gì thế?”

“Mẹ anh đưa tiền cho em với cả tiền bọn buôn người bán anh!” La Thiên cười ha ha: “700 vạn không ít, đừng thương tâm.”

Thương tâm cái đầu em!

Đường Diễm nói: “Em còn như vậy thì đừng trách tôi ra tay!”

La Thiên lập tức nhập vai, ôm bụng nói: “Có con rồi là thay đổi luôn. Còn chưa kết hôn anh đã muốn bạo lực gia đình. Em nói cho anh biết, em sẽ không bao giờ cúi đầu trước cái ác đâu, không bao giờ!”

Đường Diễm: “...” Ừ, em vui là được.

Vậy nên lúc mẹ Đường gọi điện cho Đường Diễm hỏi thăm tình huống, Đường Diễm liền hỏi đến vụ chi phiếu.

“Lúc ấy mẹ cầm gấp đi đánh uyên ương không cho La Thiên chi phiếu à? Như vậy không hợp cách đâu!”

Hợp cách? Sao con bà lại biến thành như vậy rồi?

Mẹ Đường mơ màng hai giây, sau đó nói: “Có mang theo nhưng chưa kịp lấy ra tới, nó đi nhanh quá.”

Đường Diễm: “Cô ấy ngồi hòa tiền đi sao?”

Mẹ Đường không kiên nhẫn: “Có ý gì thì nói thẳng Muốn đi!”

Đường Diễm liền hỏi: “Mẹ chuẩn bị chi phiếu bao nhiêu tiền?”

Mẹ Đường sững sốt, có chút không hiểu Đường Diễm, nhưng vẫn ăn ngay nói thật: “200 vạn.”

Đường Diễm cười lạnh một tiếng: “Con ở trong lòng mẹ chi trị giá có 200 vạn? Mẹ có phải là mẹ ruột không vậy?”

Mẹ Đường: “???” Hắn rốt cuộc có biết ai đang quản lý công ty thay hắn không thế?

Đường Diễm tiếp tục nói: “Đừng nói với La Thiên việc mẹ có chi phiếu hay việc mẹ chuẩn bị chi phiếu 200 vạn!”

Mẹ Đường khó hiểu: “Vi sao?” Sau nàu nó chính là con dâu bà đấy! Lỡ nó hỏi thì sao?

Đường Diễm cười lạnh: “Mẹ chuẩn bị có chút tiền ấy mà còn không biết xấu hổ nói với người ta à?”

Mẹ Đường: “???”

Đường Diễm cúp điện thoại, La Thiên vừa hay từ phòng tắm bước ra, nhìn sắc mặt xanh mét của Đường Diễm hỏi: “Làm sao vậy?”

Đường Diễm nói: “Không có gì, cùng mẹ tôi trò chuyện!”

La Thiên càng không hiểu: “Cùng mẹ anh trò chuyện thì mặt anh xanh mét làm gì?”

Đường Diễm nói: “Trên mạng mới vừa học được một câu: cùng thế giới là cùng một mẹ!”

La Thiên về mặt không hiểu trả lời: “A!” Gần đây Đường tổng nhà cô cũng bắt đầu khiến người ta không hiểu nổi.

Hoàn toàn không nghĩ tới, cô chẳng những xử lý được cốt truyện đại nhân mà còn cái tạo hoàn toàn Đường tổng, thân là kẻ có tiền mà giờ lại vì tiền mà sầu não này!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Chia Tay Hằng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 92

Edit: Linh Nguyệt

Lúc La Diễm biết La Thiển mang thai, biểu tình thực vì diệu.

Cô lôi kéo La Thiển nhỏ giọng hỏi: “Em còn chưa kết hôn đã mang thai, ý Đường Diễm như thế nào?”

La Thiển sững sốt: “Rất vui vẻ!”

La Diễm u buồn nói: “Vui vẻ là khẳng định. Nhưng mà có con trước khi kết hôn, bọn họ có...”

La Diễm nói tới đây liền do dự, La Thiển hỏi cô: “Làm sao vậy ạ?”

La Diễm trộm xem bên ngoài liếc mắt một cái, sau đó tiếp tục nói: “Đến lúc đó thì sinh lễ tính như thế nào?”

“Đạ?” La Thiển sững sốt: “Tiền sinh lễ á?” Từ sau khi có tiền La Thiển chưa từng nghĩ tới vấn đề này.

“Cái này làm sao ạ?” La Thiển hỏi: “Sinh lễ nhiều hay ít á?”

La Diễm trộm ngó xung quanh, sau đó mới bỏ giọng nói: “Hiện tại chỉ có thể lấy 20 vạn thôi. Trong tình huống bình thường đều là 30 vạn đấy!”

“Như vậy...” La Thiển kịp thời nuốt xuống lời định nói, tự mình lầm bầm: “Đây không phải là quá khinh thường Đường tổng sao?”

“Cái gì?” La Diễm hỏi.

La Thiển xua xua tay nói: “Không có gì, không có gì, đến lúc đó em nói với Đường tổng muốn 30 vạn là được!”

La Diễm lại do dự: “Có phải quá nhiều hay không? Hơn nữa hần là người kinh đô, 30 vạn là "giá thị trường" chỗ chúng ta, hần có thể tiếp thu sao? Ai da, chúng ta cũng không phải muốn hần chút sinh lễ này, dù sao thì chính em cũng có nhiều tiền! Nhưng mà đã có con rồi, việc kết hôn cũng phải lên kế hoạch.”

La Diễm vẻ mặt khó xử: “Mà thôi, không cần nữa, lỡ em gả qua đó bị người khinh thường thì sao? Em có thai trước, nếu còn mở miệng nói liệu có thể bị bọn họ uy hiếp, sau đó em biến thành mẹ đơn thân không?”

La Thiển khiếp sợ nhìn chị mình, vấn đề này vô cùng thiết thực. Cô nói: “Chị không cần lo lắng, kết hôn hay không kết hôn còn phải xem tâm tình của em!” Dám không cho cô liền thu thập hành lý lập tức trở lại.

La Thiển hoàn toàn không nghĩ tới, Đường Diễm sẽ vì 30 vạn nhỏ nhoi mà gây gỗ với cô sao?

La Thiển giận dữ nói với La Diễm: “Chị yên tâm, hiện tại em có tiền, em có thể tự mình nuôi con.”

Đường Diễm đi ngang qua cửa: “...” Cái gì cũng chưa nói, vừa tiến vào liền nghe thấy mấy lời này của La Thiển, Đường Diễm cảm giác toàn bộ thế giới đều không tốt.

“Hai người đang nói cái gì đấy?” Đường Diễm nhanh chóng xen vào. Nếu để chị em nhà này tiếp tục nói thì không biết sóng nào của La Thiển sẽ chạy tới kênh quái quỷ nào.

La Diễm nghe thấy giọng Đường Diễm đột nhiên hoảng sợ đảo mắt vòng quanh, rõ ràng là đáng vẻ chột dạ.

Nhìn phản ứng của La Diễm, chuông cảnh báo trong lòng Đường Diễm rung lên. Thật sự liên quan tới hần à? Hai ngày nay mình đã có lỗi gì sao?

Ừm, mình khách khí với La Diễm, với La Thiển cũng rất chiều cô mà!

Không hút thuốc không uống rượu, không tới bar chơi, quả thực chính là bạn trai ba tốt kiêm em rể ba tốt!

“Không... Không có gì!” La Thiển cũng chột dạ nói.

Đường Diễm không thích đem những việc này đặt ở trong lòng, sau này lỡ như ngày nào đó La Thiển lại chạy, hần con mẹ nó còn không biết đã xảy ra chuyện gì.

Cho nên, buổi tối Đường Diễm kéo La Thiển ngồi xuống thăm dò xem giữa trưa hai chị em trốn trong phòng nói chuyện gì?

Sự thật chứng minh, dù La Thiển có tâm cơ thế nào cũng không phải đối thủ của Đường Diễm.

Thân là tổng tài chống đỡ được cả hợp đồng vài tỷ, hần chỉ cần lấy một phần vạn năng lực cũng đủ để đối phó La Thiển.

Chờ biết được toàn bộ cuộc trò chuyện của hai người, hần vẻ mặt mờ mịt: “Vừa rồi em nói cái gì?”

La Thiển lôi kéo vô chán, lộn chết không sợ nước sôi nói: “Cũng không có gì cả! Chị em lo lắng nhà anh bởi vì em mang thai mà không muốn đưa sinh lễ.”

Đường Diễm: “...”

La Thiển bất mãn nói: “Này cũng không thể trách chị ấy nghĩ nhiều! Dù sao thì quả thật có loại người này mà, bởi vì nhà gái mang thai nên kết hôn. Người nhà gái đồng ý rồi lại nơi nơi nói đùa con dâu này không cần tiền cũng có.”

Đường Diễn: “...” Xin lỗi, tôi không hiểu thế giới của mấy người.

Đường Diễn sẽ không đi tìm hiểu mấy cái việc nhỏ nhặt nhể này, hắn càng muốn biết bọn họ muốn sinh lễ như thế nào, cho nên hỏi: “Chị em muốn bao nhiêu?”

Sự chuẩn bị của Đường Diễn bị hình ảnh La Thiên che miệng cười to đánh nát không còn một mảnh. La Thiên che miệng cười ha hả rồi tới gần Đường Diễn nhỏ giọng nói: “Chị em muốn chừng này.”

Nhìn La Thiên giờ ba cái ngón tay, Đường Diễn trong lòng nghĩ: 30 vạn? 3000 vạn?

La Thiên nhỏ giọng nói: “30 vạn!”

Đường Diễn: “...” Hai người mẹ nó vì 30 vạn mà muốn đập tôi ra chỗ khác? Tôi còn có thể thêm 10 lần mà không chớp mắt đấy.

“Ha ha ha ha ha ha...” La Thiên ngã ngửa ra giường cười to, chớp chớp mí mắt nhìn Đường Diễn: “Thế nào? Có phải nhiều lắm không? Bằng một tháng rưỡi tiền lương của em đấy.”

Đường Diễn lập tức hiểu được mình bị La Thiên chơi, bắt đắc dĩ ôm La Thiên chọc chọc cô, thờ dài nói: “Em biết rõ tôi...”

“Tổng tài đại nhân, anh cho rằng ai cũng sẽ giống anh sao? 30 vạn là rất nhiều có được không?” Kỳ thật, cho dù là thông lệ ở nơi này thì nếu nhà trai không có tiền, nhà gái cũng chỉ muốn 10 vạn. Nhưng mà Đường Diễn rõ ràng điều kiện không tồi, nếu quá ít người khác sẽ nói rằng nhà trai không coi trọng nhà gái.

Đường Diễn lại cười: “Nói như vậy chỉ cần tôi lấy ra 30 vạn thì chúng ta liền đi kết hôn?”

La Thiên lạnh mặt: “Hai việc này không liên quan đến nhau! Kết hôn là việc của hai nhà, em phải nhìn xem ở nhà anh em có thể sống tốt hay không đã.”

Đường Diễn: “...” Sao kêu nói rõ vụ sinh lễ là kết hôn luôn?

Đường Diễn đối với La Thiên quả thật không có cách nào, hắn cũng không muốn cưỡng ép cô. Nếu cô nhất định muốn ở đây, Đường Diễn nghĩ hắn sẽ chuyển tổng bộ của Đường thị tới nơi này.

Truyện được đăng tại wattpad @dwlazp

Dường như ông trời cảm nhận được sự thành tâm của Đường Diễn, ba La mẹ La như thiên sứ từ trên trời giáng xuống, tới... bức hôn.

La Diễn bị tin tức La Thiên mang thai dọa sợ, ngay tối đó liền gọi điện cho ba mẹ. Ngày hôm sau, ba mẹ La liền đuổi tới.

La Thiên mặc áo ngủ, vẻ mặt ngốc lảng nhìn bọn họ.

“Hai người tới sớm như vậy... Làm gì?”

Mẹ La lo lắng nhìn chằm chằm bụng cô: “Mẹ nghe chị con nói, con có?”

La Thiên sừng sốt, ấp úng đáp: “A!”

Mẹ La vẻ mặt sầu khổ: “Sao con có thể không hiểu chuyện như vậy? Còn chưa kết hôn đâu!”

La Thiên xoa xoa mặt nói: “Ngoài ý muốn, ngoài ý muốn thôi.”

Ba La cũng lo lắng: “Thiên Thiên à, việc này Đường Diễn có thái độ thế nào?”

La Thiên ôm chút tâm tư nhỏ nhỏ đáp: “Nếu không thì ba nói chuyện với anh ấy đi?” Về kinh đô? Đúng vậy, nhất định phải đi. Con của cô là huyết mạch của Đường gia, đương nhiên phải đi về. Trừ phi... Đường Diễn không nhận. Nếu như vậy, La Thiên có thể lấy tốc độ hỏa tiễn mà né tránh.

Cho nên Đường Diễn thành tâm hay không, để ba La phụ nhìn xem, cũng tốt.

Lúc Đường Diễn bị gọi tới nói chuyện là mang loại tâm tình mênh mông vô định mà tới!

Muốn nói chuyện tức là có tiền triển! Đường Diễn chuẩn bị tốt 120% để nghênh đón các loại vấn đề của ba La.

Kết quả người ta chỉ hỏi một câu: “Con muốn cùng Thiên Thiên kết hôn sao?”

Đường Diễn gật đầu: “Đó là đương nhiên ạ!”

Ba La thở phào nhẹ nhõm: “Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi.”

Nhìn ba La không nói gì nữa, Đường Diễn tự hỏi: “Còn có yêu cầu nào khác không ạ?”

Ba La cười nói: “Còn lại là việc của mấy người lớn chúng ta. Ta muốn gặp ba mẹ con, lũ trẻ con mấy đứa không cần phải xen vào.”

No! Đường Diễn thật sự muốn kêu thành tiếng, trẻ con là cái quý gì?

Con đường đường là người đàn ông ba mươi đạt chuẩn ba tốt đấy, không có gì là Đường tổng con không thể giải quyết.

“Bác trai, việc của con và Thiên Thiên con có thể tự làm chủ.”

Ba La lắc đầu: “Con không hiểu. Thiến Thiến gả qua đó không chỉ là gả cho con mà còn sống ở nhà con, cùng gia đình con.”

Đường Diễn nói tiếp: “Con và Thiến Thiến sẽ ở riêng, không ở cùng ba mẹ con!” Nhà bọn họ không có yêu cầu này, dù sao thì ba mẹ hẳn đều sống theo kiểu Phật hệ.

Ba La thiếu chút nữa nước mắt đầm đìa, nhưng thực tế cũng không khác lắm: “Nhà của chúng ta chỉ có Thiến Thiến là gả đi xa, ta muốn nhìn mặt ông bà thông gia. Gả xa như vậy không biết nó có quen hay không, đây cũng là chút tâm nguyện của người làm cha làm mẹ này. Nếu Thiến Thiến có thể tốt, chúng ta liền thỏa mãn. Nhưng ở xa như vậy, có cái đầu đau nhức óc, muốn tìm người tâm sự hay rủ như cùng con cái nhau nó cũng chỉ có thể một thân một mình tránh ở bên ngoài. Quá xa, quá xa...” Không trở về nhà mẹ được!”

Đường Diễn yên lặng nghe xong rồi nói: “Con sẽ làm tốt nhất có thể.”

Ba La gật đầu cười trong nước mắt, Đường Diễn tiếp tục nói: “Để con mời ba mẹ con tới đây!”

Ba La vừa lòng, mẹ La vui vẻ. Trông thấy thông gia, có thái độ gì bọn họ có thể vừa nhìn liền hiểu ngay. Gả xa là tránh không khỏi, may mà La Tuấn cũng ở kinh đô, về sau để cho La Tuấn sống tại đó luôn, như vậy... chính là nhà mẹ đẻ của La Thiến.

Tối, Đường Diễn gọi điện mẹ, mẹ Đường mầu rất có cá tính, khí phách cúp điện thoại.

Tiểu tử thôi! Bà gọi cho nó bao nhiêu cuộc nó đều không nhận, giờ lại muốn tìm bà? Chờ đó đi!

Đường Diễn mặt không biểu tình gọi điện cho ba mình. Ba Đường nhận điện thoại ngay cả một từ “alo” cũng không nói, yên lặng chờ đối phương nói chuyện.

Đường Diễn hiển nhiên đã thành quen, vừa kết nối liền mở miệng nói: “Ba! Con muốn kết hôn.”

Một tin tức khủng bố như vậy cái, đổi thành ba nhà người ta thì nhất định đã lớn tiếng mắng hoặc là vui vẻ khen ngợi.

Ba Đường là phản ứng gì?

Đường Diễn thấy đầu bên kia vẫn tiếp tục im lặng, cho dù hai người so ra là ba tám lạng con nửa cân, cũng không khỏi hỏi: “Ba còn nghe không?”

“Ừ.”

“Vậy ba nói gì đi!”

“...” Ba Đường tiếp tục yên lặng.

“Con cúp đây.” Đường Diễn nói.

“Đừng!” Ba Đường ngăn cản, sau đó nói: “Ta chỉ là tự hỏi... Ừm... Nói như thế nào thì tốt.”

“Ba muốn nói cái gì? Chỉ cần biểu hiện thái độ là được.” Đường Diễn đáp.

Ba Đường liền nói: “Ta là một người ba theo chủ nghĩa hiện đại!”

Đường Diễn: “...” Vậy nên?

Ba Đường tiếp tục nói: “Con không cần phụng tử thành hôn*.”

*Phụng tử thành hôn: vì lễ có con mà cưới

Đường Diễn cá giận: “Phụng tử thành hôn cái quỷ gì, con đây là phụ bằng tử quý*, nhờ con mình mà thượng vị!” Khoan, hẳn đang nói cái gì thế này? Đường Diễn vì chỉ số thông minh của bản thân mà suýt học máu, rõ ràng là bị La Thiến lây bệnh rồi.

La Thiến quả thực hại người rất nặng, Đường Diễn cảm giác mình trúng độc quá sâu.

Ba Đường: “...” Trực tiếp cúp điện thoại.

Đường Diễn nhìn điện thoại bị cắt đứt, đang do dự tự hỏi có nên gọi lại giải thích hay không thì ba Đường đã gọi tới.

Đường Diễn trong lòng thầm nghĩ, dù sao cũng là ba ruột sinh ra mình!

Hắn nhận điện, ba Đường liền nói: “Ta bảo này, vừa rồi có người già mạo con gọi điện thoại cho ta!”

Đường Diễn: “...” Ba ruột là thật, nhưng có phải con ruột không thì không nhất định.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Chia Tay Hằng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 93

Edit: Linh Nguyệt

“Ba đừng đùa nữa được không ạ?” Đường Diễn bắt đầu đi hỏi.

Trên mặt ba Đường mang theo ý cười, nói: “Chơi vui mà!” Nếu không phải đã tan tằm thì đề cập dưới của ba Đường thấy thủ trưởng nhà mình như vậy, nhất định sẽ kinh* đến rớt cằm!

**"Kinh" ở đây có thể là "kinh ngạc" hoặc "kinh sợ"*

Đường Diễn không có cách nào, đành nói đến chuyện chính: “Ba mẹ của La Thiên muốn gặp hai người.”

Ba Đường đáp: “Đương nhiên.”

“Bao giờ hai người sẽ tới đây?” Đường Diễn hỏi.

“Chúng ta tùy thời đều có thể, là nhà trai thì mọi chuyện cứ theo ý bọn họ. Bọn họ muốn gặp khi nào cứ liên hệ chúng ta!” Ba Đường nói xong liền cúp điện thoại.

Nói tới đây, cũng đã là đảm bảo. Đường Diễn ít nhất không cần lo lắng mẹ Đường sẽ bởi vì tháng trước hắn từ chối không nhận điện thoại của bà mà không tới. Ba Đường tuy rằng ngày thường nhìn an tĩnh, không hiện sơn không lộ thủy* nhưng mà lúc có đại sự, nên làm như thế nào, trong đầu đều lên kế hoạch đầy đủ, cũng sẽ không cho phép người khác phá hư.

**Không hiện sơn không lộ thủy: Bất hiện sơn bất lộ thủy, ý chỉ những người không để lộ tài năng*

Lúc trước Bạch Nhụy cùng Đường Hình lãnh chứng, khi mẹ Đường sắp sửa bùng nổ thì ba Đường ra tay, trước trực tiếp đánh Đường Hình một trận, sau mang theo Đường Hình đến Bạch gia xin lỗi, tiếp theo chấp nhận yêu cầu của Bạch gia vô điều kiện.

Ba Đường xuất thân từ quân nhân bắt đầu làm chính trị, trong lòng luôn có ý thức trách nhiệm nhưng không phải loại người mang tư tưởng cũ kỹ cổ xưa, ông rất cuộc cũng chỉ là một người ba. Nếu hai người yêu nhau, đã lãnh chứng, như vậy Đường Hình nên gánh trách nhiệm phải gánh cho dù lúc đó hai người còn đều chỉ là hai đứa trẻ.

Vậy nên có ba Đường bảo đảm, Đường Diễn yên tâm rồi.

Hôm sau khi dùng bữa, Đường Diễn mới thừa chuyện với ba mẹ La.

Đúng vậy, đêm đó ở tại nơi ba phòng một sảnh này, Đường Diễn đã không biết xấu hổ lấy bạn trai thân phận dọn đến ở cùng La Thiên. Hiện tại phòng đã nhường cho ba mẹ La, càng không thể dọn ra!

Phòng Đường Diễn sửa sang lại một chút, ba mẹ La ở cũng rất thoải mái.

“Người nhà con nói như thế nào?” Ba La hỏi.

Đường Diễn cong cong môi nói: “Ông ấy nói, mọi chuyện lấy ý hai người là chủ. Bọn họ nguyện ý tới đây, thời gian tùy bác chọn.”

Ba La yên tâm, như vậy thì ít nhất có thể thấy Đường gia biết phân rõ phải trái.

Ba La trong lòng lạch cạch tính toán. Nhà bọn họ đã phân rõ phải trái, La gia cũng không thể được một tác lại muốn tiến một thước. Vụ sinh lễ nhất định không thể để Đường gia khinh thường Thiên Thiên, cũng không thể làm Đường gia cảm thấy khó xử.

Nếu bây giờ bọn họ khó xử thì về sau không phải sẽ làm khó con gái ông sao?

Truyện được đăng tại wattpad @dwlazp

Ba La càng nghĩ càng vui vẻ, Đường gia coi trọng con gái, nó cũng đã có thai, chỉ còn thiếu một cái hôn lễ long trọng thôi!

Ba La tính một hồi, nói: “Bác phải đi tính giờ lành, ngày lành đã. Ba mẹ có ngày nào là bất tiện không?”

Đường Diễn nghĩ nghĩ nói: “Mẹ con tùy thời đều có thể, ba con thì... chắc rảnh.”

Ba La: “???” Ba cậu làm nghề gì đó? Cảm giác như nói ra rất gian nan.

“Nếu như ba con không có thời gian, vậy chọn một ngày ba con... tiện?” Ba La hỏi Đường Diễn, tuy rằng muốn xem thành ý của Đường gia nhưng mà nếu người ta thật sự không có khả năng thì cũng đành chịu. Về mặt thời gian, tuy nói chọn ngày lành nhưng cũng phải xem người ta có bất tiện không đã.

Đường Diễn liền nói: “Không có việc gì, ba con có thể tùy mọi người.”

Nghe vậy trong lòng mẹ La đương nhiên là vui vẻ, nhưng không nói gì.

La Thiên nôn nghén. Cô chưa bao giờ biết nôn nghén như vậy khó chịu, không nuốt nổi bất cứ thức ăn mặn nào.

Đường Diễn tay trái một con gà tay phải một con vịt, nhìn La Thiên quỳ trong WC nôn thốc nôn tháo, vô cùng khó xử. Đầu nói thai phụ phải bồi bổ, không thì con không có dinh dưỡng, nhưng mà La Thiên gần đây... chỉ ăn được rau xanh.

La Thiên quay đầu lại nhìn gà vịt trên tay liền thấy cả người đều không tốt. Cô trừng mắt: “Phong phạm tổng tài của anh đâu? Sao anh có thể ra ngoài mua thức ăn hả?”

Lại còn mua lớn như vậy?

Đường Diễn thực vô tội: “Không phải em dẫn tôi đi sao?” Còn thường xuyên bắt tôi đi mua.

La Thiến đương nhiên không nhận: “Anh là tổng tài cao lãnh, mau ném mấy con gà vịt này đi.”

“Nói cái gì đấy? Tiểu Đường đã về rồi! Gà vịt tốt nha, nhiều dinh dưỡng!” Mẹ La bước tới phá nát mong muốn sống của La Thiến, đối với Đường Diễn lại là về mặt mười phần ôn hoà.

Chờ mẹ La rời đi, La Thiến chống vào khung cửa nhìn Đường Diễn đầy lên án, lên cơn diễn xuất nói: “Tôi biết, tôi đều biết. Đối với đàn ông mấy người thì phụ nữ chỉ là công cụ sinh con thôi.”

Sau đó vươn tay lau nước mắt vốn dĩ không tồn tại nước mắt, La Thiến tiếp tục nói: “Là tôi tự đánh giá cao bản thân, cái anh muốn chỉ có con, tôi ảo tưởng. Tôi hiểu tôi là loại phụ nữ không biết xem xét thời thế, tôi hiểu mà...”

La Thiến oa oa khóc hai tiếng, liền nghe được giọng nói lạnh lùng tương xứng với địa vị tổng tài lãnh khốc: “Thiến Thiến, kỹ thuật diễn của em tiến bộ rồi.”

La Thiến: “...” Quay đầu nhìn hắn, hỏi: “Rồi sao?”

EQ vốn không cao của Đường tổng dưới tình huống này cuối cùng cũng phát huy tác dụng hết mức có thể, thức tỉnh ý thức cầu sinh của Đường Diễn. Hắn nói: “Lần sau tôi mua rau.”

La Thiến hơi hơi mỉm cười: “Em thích cái trắng.”

“Được.” Đường Diễn đồng ý vô điều kiện.

La Thiến lại vui vẻ rồi! Gần nhất trên bàn cơm chỉ thấy thức ăn mặn không thấy đồ ăn chay, mà con cô lại ăn chay không ăn mặn, hại người mẹ này nhất thời khổ không nói nổi. Đường Diễn đều nhìn thấy, lòng bàn tay mu bàn tay đều là thịt. Giữa và và con, Đường Diễn cuối cùng cũng vẫn chọn La Thiến.

Sau đó hắn hai mắt nhắm lệ giúp La Thiến trộm ăn không ít đồ bỏ.

Cho nên...

Cho nên khi Đường Diễn đến sân bay đón ba mẹ Đường và Đường Hình, thấy Đường Diễn câu đầu tiên ba Đường nói là: “Sao ta cứ cảm thấy con béo lên thế?”

Đường Diễn: “...” Hừ, quả nhiên không phải ba ruột. Cái gì mà song thai, tám phần là nhặt được.

Đường Hình lạnh lùng nhìn hắn nói: “Anh cũng thấy béo.”

Đường Diễn: “Vợ anh đâu?”

Đường Hình: “...” Thanh máu nháy mắt mất một nửa, nhưng hắn vẫn không chịu thua: “Anh đưa cô ấy về nhà mẹ đẻ ăn tết!”

Đường Diễn cười lạnh: “Nghỉ tết Nguyên Đán sao?”

Lẽ ở Trung Quốc phần lớn đã lưu truyền qua mấy nghìn năm, nào là thanh minh*, trùng dương*, trung thu... Vậy nên người ta về cơ bản sẽ không vì tết Nguyên Đán, quốc tế lao động hay quốc khánh mà về quê.

**Tiết Thanh minh là một khái niệm trong công tác lập lịch của các nước phương Đông chịu ảnh hưởng của nền văn hóa Trung Hoa cổ đại. Nó là một trong số hai mươi tư tiết khí của các lịch Trung Quốc, Đài Loan, Việt Nam, Nhật Bản, Triều Tiên.*

**Tết Trùng Cửu, cũng gọi là tết Trùng Dương, theo phong tục của người Trung Quốc là vào ngày 9 tháng 9 theo Âm lịch hàng năm.*

Cho nên Đường Hình vừa nói đưa về nhà ăn tết, Đường Diễn đã biết là nói dối rồi. Ai mẹ nó có ý trở về quê Nguyên Đán tiết? Đường nhiên, trở về chơi là một chuyện khác.

Đường Hình đánh chết cũng không thừa nhận: “Ừ!”

Đường Diễn lười cãi với hắn, sau khi hai anh em lần nữa tự thương tổn lẫn nhau liền vui vẻ cùng trở về chung cư của La Thiến.

Ba mẹ La biết Đường gia hôm nay tới, mới buổi sáng đi chợ mua rất nhiều gà vịt thịt cá, La Thiến nôn nghén càng thêm nghiêm trọng, đối với hành động hôm nay của ba mẹ La tỏ vẻ khinh bỉ mãnh liệt.

La Thiến mang thai tương đương với việc tự động thăng cấp thành Thái Hậu, bởi vì cô ngại được mùi vị khói sẽ nôn càng thêm lợi hại, cho nên bị mời đi vào phòng ngủ. La Thiến cũng không từ chối.

Khi bốn người Đường gia đến, ba mẹ La ra mở cửa nhất thời đều là sững sốt, ba Đường mẹ Đường, Đường Hình và Đường Diễn đều là mặt liệt không chút biểu cảm.

Bốn gương mặt bốn biểu tình giống nhau, diện mạo lại tương tự người đột nhiên xuất hiện, ba La nhất thời ngay cả chào hỏi cũng quên mất.

Cuối cùng vẫn là Đường Diễn mở miệng trước: “Bác La, đây là ba con, đây là mẹ con, đây là anh trai con.”

“Xin chào xin chào, mau mau vào trong.” Ba La hoàn hồn, tươi cười chào hỏi nhưng trong lòng lại nghĩ: Sao cứ cảm thấy không dễ ở chung, lẽ nào đây là... ra oai phủ đầu?

Ba La vừa tự bỏ nã vừa cười nói: “Thật ngại quá trong nhà không có dép lê. Mọi người chắc vẫn chưa ăn phải không?”

Bốn người cùng nhau cời giày, bước vào phòng khách, buông hành lý trên tay. Ba Đường nhìn ba La, sau đó... yên lặng.

Ba La: “...”

Tuy rằng im lặng là vàng nhưng ba La hoàn toàn không tiếp thu được sự yên lặng như vậy. Ông có chút lo lắng hỏi: “Thông gia... Đây là?”

Đường phụ đột nhiên cúi người, sau đó đứng thẳng nói: “Con trai tôi thật sự vô lễ. Điểm này thân làm ba tôi tự cảm thấy hổ thẹn, cũng thực sự xin lỗi. Việc hôn lễ chúng tôi đều là thật tình thật lòng. Nếu ông bà có yêu cầu gì cứ nói ra, tôi tuyệt đối không có dị nghị.”

Ba La mười phần cảm động, lời kéo bọn họ ngồi xuống ăn cơm, La Thiển cũng từ bên trong đi ra.

La Thiển vừa tới cũng khiếp sợ. Bởi vì cô phát hiện... cô thấy bốn Đường Diễn! Thật quá thần kỳ!

La Thiển hai mắt sáng lên ngồi xuống đối diện Đường Diễn, nhìn bốn người Đường gia rồi hưng phấn chào hỏi: “Con chào hai bác, con là La Thiển. Hai người có thể gọi con là Thiển Thiển.”

La Thiển cố nhịn để không cười, dù sao cô cũng từng là diễn viên, ít nhất cũng có chút kỹ thuật diễn. Huống chi đời trước cô còn là người phục vụ, không chế biểu cảm gì ra vẫn biết ít ỏi.

Nhưng La Thiển vẫn rất hưng phấn, cô đỏ mặt nói: “Mọi người thật sự vừa thấy liền biết là người một nhà!”

Ba Đường mẹ Đường nhìn nhau một cái, gật đầu nói: “Di truyền.”

La Thiển cười cười: “Thật lợi hại!”

Ba Đường gật đầu, từ trong ngực lấy ra một cái hộp, sau đó La Thiển thấy mẹ Đường cũng từ trong túi lấy ra một cái hộp, tiếp theo là Đường Hinh.

Toàn bộ quá trình giống như gia dịch đàm phán trao đổi buôn bán ma túy, cạch cạch cạch ba tiếng, ba cái hộp theo thứ tự đặt lên bàn.

“Đây là?” Ba La bị dọa sợ hỏi.

Ba Đường vừa mở hộp vừa nói: “Tôi nghe nói lần đầu tiên gặp mặt là phải có lễ vật.”

Ba La lập tức nói: “Việc này không cần, không cần đâu!”

Ba Đường nhìn ông một cái, nói: “Không có gì, đây là việc nên làm.”

Ba La lập tức có chút xúc động muốn chửi bậy: Cmn, nói đến hợp tình hợp lý!

Sau đó ba Đường mở hộp của mình, một cái vòng cổ bằng vàng. Mẹ Đường mở hộp của bà, một cái vòng tay bằng vàng. Đường Hinh mở nốt cái hộp, một cái nhẫn vàng.

Ba La: “...”

Ba La nhìn vòng cổ của ba Đường đến sững sốt, không quá xác định hỏi: “Cái này của ông... nặng bao nhiêu vậy?”

Ba Đường nhìn ông nhàn nhạt nói: “Một cân*!”

**Một cân Trung Quốc = 500g*

Ba La: “...”

Ba Đường nói: “Tôi đã hỏi qua, người ta nói lúc gặp mặt đưa vàng là tốt nhất. Tôi vốn dĩ muốn mua cái nhiều hơn mấy cân nhưng lại sợ con bé đeo lê cổ lại quá nặng.”

Ba La: “Ông thật chu đáo quá!”

Sau đó ông nhìn về phía mẹ Đường, mẹ Đường hiểu được ông đang hỏi mình, nói: “Vòng tay của tôi một cân hai.” Ba Đường liếc nhìn bà một cái.

La Thiển nghĩ: Ha ha, mua thêm mấy vòng tay loại này nữa là cô có thể đeo để tập thể hình rồi.

Đường Hinh dưới con mắt của ba mẹ La nói: “Hai bác yên tâm, nhẫn của con không thể hơn ba mẹ con được, chỉ có nửa cân thôi. Nếu nhiều hơn thì sợ La Thiển không cong được ngón tay.”

“Không, như anh bây giờ em cũng không cong được.” La Thiển thật muốn nói, chẳng lẽ anh không thể nói là như thế không tiện cử động ngón tay mà một hai phải nói? Đừng dọa người được không?

Ba mẹ La trực tiếp choáng váng. Lễ gặp mặt của mấy người so với sinh lễ chúng tôi muốn nói còn nhiều hơn, tiếp theo phải nói như thế nào hả?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Chia Tay Hằng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 94

*Cảnh báo: Mọi người hãy chuẩn bị tinh thần, editor không chịu trách nhiệm cho trường hợp sốc quá hoá ngất

Edit: Linh Nguyệt

Đường Diễn ngoài ý muốn nhìn ba người, hỏi: “Ai bảo mấy người đưa vàng thế?”

Ba Đường quay đầu liếc hần hốt một cái, nhàn nhạt nói: “Bạch gia.”

Đường Diễn: “...” Ừ, đây đúng là tác phong của Bạch gia.

Mấy ngày trước đây lúc đưa con dâu cả về Bạch gia, ba Bạch liền hỏi ba Đường: “Thông gia đây là đi đâu vậy?”

Ba Đường nói: “Đường Diễn tìm được vợ, tôi tới nói chuyện.” Lờ nghe qua đường như có chút vui vẻ, đắc ý.

Ba Bạch lập tức cười đến mức khuôn mặt béo như sáng lên, nói: “Chúc mừng chúc mừng! Ông chuẩn bị lễ vật gì?”

Ba Đường sùng sốt: “Lễ vật?”

Ba Bạch lập tức nói: “Lễ gặp mặt, lễ gặp mặt! Lần đầu tiên gặp mặt phải mang quà chứ!”

Ba Đường lưu loát rút một tập chi phiếu, viết lên đó 200 vạn, rồi xé ra bỏ vào bao li xì, hỏi: “Như vậy là được rồi chứ gì?”

Ba Bạch cả người đều choáng váng: “Được thì được, nhưng mà trực tiếp đưa tiền như thế có phải tục quá hay không?”

“Thế chúng ta nên đưa cái gì?” Ba Đường khiếm tốn thỉnh giáo.

Ba Bạch lập tức cười nói: “Vàng! Vàng! Vàng! Vàng tốt lắm đó! Gia đình của con dâu út nhà ông thế nào?”

Ba Đường nói: “Bình thường!”

“Vậy càng nên tặng vàng!” Ba Bạch vỗ tay, khẳng định mà nói.

Ba Đường như suy tư gì mà nhìn ông, quay đầu lại dẫn mẹ Đường đến cửa hàng trang sức, Đường Hình đương nhiên cũng đi theo. Sau khi ba Đường hỏi giá vàng liền cảm thấy đưa một cái vòng cổ không đủ để thể hiện được thành ý của Đường gia, đồ vật còn chưa đến 10 vạn thì lấy ra như thế nào.

Lúc ấy ba Đường chợt nghĩ, nếu không thì mua nhiều hơn mấy cân? Chủ quán hưng phấn không nhận được, ba Đường lại có tự nhủ nói: Mang cái vòng cổ... mấy cân có phải nặng quá hay không?

Chủ quán thấy được sự do dự này của ba Đường, tâm tình bất ổn.

Tuy rằng cuối cùng cũng không bán ra mấy cân vàng, nhưng lúc tiền ba vị khách này đi, tâm tình chủ quán vẫn rất tốt.

Mà bên này ba La nhìn ba cái hộp trước mặt, cuối cùng cũng tìm về được giọng nói.

Ba La thu hồi biểu tình khiếp sợ, mang theo tâm tình có chút phức tạp nói: “Lễ vật này có phải quá nặng hay không? Lễ gặp mặt, tùy tiện đưa tiền là được!”

Ba Đường nhàu mày nghĩ nghĩ, tùy tay từ trong ngực rút ra một cái chi phiếu đưa cho La Thiển nói: “Lễ gặp mặt.” Còn bọc trong bao li xì, có thể thấy được đây cũng là chuẩn bị từ trước.

La Thiển không ra vẻ, trực tiếp nhận lấy. Ba La cúi đầu nhìn, tuy rằng ông chưa thấy qua chi phiếu nhưng vẫn biết có cái đồ vật như vậy. Đếm đếm phát hiện thấy không ít số không liền hỏi La Thiển: “Bao nhiêu tiền?”

La Thiển thuận miệng nói: “200.” đối với Đường gia mà nói, 200 vạn quả thật không nhiều lắm.

Ba La nhẹ nhàng thở ra, cuối cùng cũng có điểm bình thường, như vậy chúng ta còn có thể vui vẻ mà nói chuyện với nhau.

Đường Diễn: “Vi sao mỗi lần đều là hai trăm vạn?” Mẹ Đường tổng cổ người đưa 200 vạn, ba Đường tặng quà gặp mặt cũng là 200 vạn.

Ba La nhất thời không phản ứng kịp, ba Đường nhìn Đường Diễn một cái rồi quay đầu lại nhìn chăm chăm phía trước, lãnh đạm nói: “Thuận tay.”

Ba La lúc này mới phản ứng kịp, đột nhiên nhìn về phía chi phiếu kia, cẩn thận đếm từng số, thật đúng là hai trăm vạn.

Lập tức ba La choáng váng, quay đầu nhìn mẹ La. Mẹ La cũng choáng váng, quay đầu nhìn La Thiển.

La Thiển ngẩng đầu nhìn trời. Ồ thì ra mình không nói với bọn họ là Đường Diễn rất giàu sao? Không biết nếu bây giờ nói thì bọn họ có thể tiếp thu được không nhỉ?

Ba Đường cảm thấy quà gặp mặt đã đưa xong, giờ nên nói tới chính sự bèn hỏi ba La: “Không biết bên thông gia đã sắp xếp, chuẩn bị như thế nào?”

Thiên ngôn vạn ngữ đều kẹt ở yết hầu, ba La nói cũng không phải, mà không nói cũng không phải.

Cuối cùng, chi có thể run rẩy hỏi: “Không biết thông gia đối với sinh lễ có suy nghĩ như thế nào?” Ông ngại nói chi cần 15 vạn.

Ba Đường nhủ mảy, sao lại đẩy vấn đề về đây rồi? Muốn ông quyết định cũng không phải không được, chỉ là sợ đối phương thấy nhà mình không đủ thành ý.

Cho nên, ba Đường vô cùng có cá tính hỏi lại: “Vậy thông gia cảm thấy thế nào?”

Ba La giờ ba ngón tay hỏi: “Như vậy có thể chứ?” 15 vạn không mở miệng được, vậy thì 30 vạn đi! Hoàn toàn không bởi vì quà gấp mặt mà có ý chèn thêm hai số không.

Ba Đường nhìn ba ngón tay của ba La, nửa ngày cũng không có đáp lời, trong lòng là đủ các loại ý tưởng: Ghét nhất chính là đoán! Ba ngón tay rút cuộc là có ý gì? 300 vạn hay là 3000 vạn? Nói thẳng ra không được sao?

Ba La thấy ba Đường mặt không biểu cảm nhìn chằm chằm mình, cho rằng ba Đường thấy như vậy là nhiều. Nhưng mà quà gấp mặt cho nhiều như vậy, 30 vạn thật sự nhiều sao?

Ba La nhỏ giọng hỏi: “Có phải nhiều quá không?”

Ba Đường lập tức nói tiếp: “Không không, như vậy là được.”

Ba La thở phào nhẹ nhõm, cười nói: “Quả thật bên chúng tôi thấy 30 vạn không ít nhưng không tính là nhiều. Huống chi, nhà chúng tôi cũng không có lòng tham không đáy. Sinh lễ nhà anh chị đưa tới đến lúc đó chúng tôi một phen không cần, đều đưa cho Thiên Thiên.”

Ba Đường trong nháy mắt liền ngậy người, 30 vạn? Ông quay đầu nhìn Đường Diễn.

Dưới con mắt Đường Diễn chỉ thấy không chỉ ba Đường mà cả mẹ Đường và Đường Hình đều quay đầu nhìn hấn.

Đường Diễn chỉ có thể vô tội nói: “Không liên quan tới con.”

Ba La: “???”

Ba Đường liền nhìn ba La hỏi: “Thông gia muốn 30 vạn có phải quá... ít hay không?” Việc này liên quan tới vấn đề mặt mũi của Đường gia đấy nhé!

Sau này ra ngoài người ta hỏi: Ông cho con dâu ít bao nhiêu tiền sinh lễ?

Đáp: 30 vạn.

Người ta nhất định sẽ: Ha ha ha ha ha ha, ông đưa tiền mua kẹo que sao?

Ba Đường còn chưa nghĩ xong, ba La đã xua tay nói: “Không ít không ít, chúng tôi thấy 30 vạn đã nhiều rồi. Như vậy là được, như vậy là được!”

Ba Đường phụ mảy hỏi: “Nếu không... thêm chút nữa?” Chúng tôi có thể thêm một số 0, hai số 0, hoặc là ba số 0 cũng được. Tóm lại là đừng chỉ có 30 vạn! Trong lòng ba Đường lo sợ muốn khóc, trên mặt lại bình tĩnh không gợn sóng.

Ba La khó xử nghĩ, đây là đang thử ông sao? Nếu ông thật sự thêm rồi lỡ người ta quay đầu khẳng định nói cha mẹ La Thiên không tốt thì sao? Loại này ông gặp nhiều rồi, người trong thôn đều là như vậy, đều là lời nói khách khí thôi.

Vì thế ông lời lẽ chính đáng: “Không cần, thật sự không cần. Quà gấp mặt nhà anh đã đưa nhiều như vậy, sinh lễ không cần lại tiêu pha.”

Ba Đường cũng khó xử, làm sao bây giờ? Thông gia muốn tiền sinh lễ như tiền tiêu vật thế này, ông cho cũng ngại lắm chứ.

Ba Đường mặt không biểu cảm quay đầu nhìn La Thiên hỏi: “Con cảm thấy nếu thêm chút nữa thì thế nào?” Nghe nói con dâu út này ở kinh đô không ít thời gian, hẳn là rất có kiến thức, nhất định cảm thấy 30 vạn quá ít.

La Thiên tỏ vẻ không sao cả nói: “Cứ theo ý ba con đi ạ!” Trong lòng lại là: ai ôi hai người bị bệnh tâm thần à? Rút cuộc ai mới là ba ruột của con thế?

Ba Đường: “...” Con à, con như vậy sẽ không có bạn đâu.

Truyện được đăng tại [wattpad @dwlazp](#)

Cuối cùng ba Đường cũng không thể lay chuyển được ba La. Sau khi đặt ra 30 vạn tiền sinh lễ, ba La từ đầu tới cuối vẫn như cũ không biết Đường gia rút cuộc có nhiều tiền như thế nào.

Yêu cầu duy nhất của ba La chính là, hôn lễ có thể tổ chức tại kinh đô, cũng không còn cách nào khác. Nhưng bên này vẫn phải tiệc mừng đơn giản để thông báo với bà con thân thích nhóm, mời họ tới ăn một bữa chung vui.

Ba Đường liền nói: “Đương nhiên phải vậy, cứ coi như là tiệc đính hôn đi! Hôn lễ tổ chức ở kinh đô, đến lúc đó tôi sẽ phụ trách việc đón mọi người lên.”

Tương đối trùng hợp chính là, tiệc đính hôn của Đường Diễn và La Thiên sau tiệc đính hôn của đứa con trai thứ tư nhà bác cả La hai ngày.

Nghe nói ba mẹ chồng La Thiên tới, bác cả La đương nhiên cũng mời bọn họ.

Đường gia lần đầu tiên tham gia loại tiệc đính hôn bình dân như thế này, cảm giác thập phần có ý tứ. Bọn họ và một nhà La Thiên vừa hay đủ một bàn, tiệc đính hôn vô cùng long trọng, cô dâu xinh đẹp, chú rể soái khí.

La Phụng Lan mặc sườn xám màu đỏ ở chỗ bàn của Đường gia điều vô dương oai đến nửa giờ. Đưa con dâu thứ tư này của bà ta tuy sinh lễ phải tốn một nhà một xe ở

thành phố nhưng của hồi môn người ta là hai cái cửa hàng ở đoạn đường phồn hoa!

Mấy người ở bàn ba Đường sau khi chịu đến nửa giờ bị "hành hạ", sắc mặt đều đen.

Đây rốt cuộc là ai thế?

La Thiến trở về liền nói với Đường Diễn: “Đường tổng, chúng ta không thể thua kém người ta. Tuy rằng nó chỉ là một cái tiệc rượu nho nhỏ nhưng cũng thể hiện mức độ coi trọng của nhà trai. Anh cảm thấy thế nào?”

Đường Diễn nhìn cô mở miệng nói: “Tôi cảm thấy không cần...” Vừa nói đến đây, thấy ánh mắt La Thiến nhìn qua, Đường Diễn lập tức thay đổi: “Đương nhiên chúng ta phải long trọng hơn.”

Sau đó liền quay đầu liền đi tìm ba Đường.

“Là như vậy. Con cảm thấy tiệc đính hôn của bọn họ dường như có xu thế vượt qua chúng ta. Con cho rằng như vậy quá không có mặt mũi, chúng ta hẳn nên nghiền áp nó. Ba cảm thấy thế nào?”

Ba Đường yên lặng nhìn hán hai giây rồi nói: “Ta đã từng đã dạy con, vị trí khác nhau có trách nhiệm khác nhau. Chúng ta đã cho con cuộc sống nhưng lựa từ nhỏ, nhưng đây không phải cái để khoe ra.”

Sau đó ba Đường vẫn duy trì biểu tình tiếp tục nói: “Nhưng mà hôm qua bọn họ làm ảnh hưởng nghiêm trọng tới việc Đường gia dùng bữa, đây là tội ác tày trời. Ta cảm thấy thua người không thể thua trận.”

Vì thế, hai ngày sau khi mọi người đi tham gia tiệc đính hôn của Đường Diễn và La Thiến, cuối cùng cũng được thể nghiệm một phen, cái gì gọi là thổ hào.

Đi tham gia tiệc rượu ngày đó liền thấy thảm đỏ ở cửa khách sạn kéo dài đến nơi xa, trên lẵng hoa hai bên đều treo vàng thỏi.

Trọng điểm ở chỗ, bên cạnh bộ đồ ăn của mỗi người có một khối vàng nhỏ chói lọi, đây là quà tặng.

Một tiệc đính hôn tràn ngập hương vị của vàng như vậy kéo đến cả sa mạc hăm mộ ghen tị của mọi người.

Ba Đường cười vừa lòng, nhìn Đường Diễn hỏi: “Thế nào? Đủ mặt mũi chưa?”

Đường Diễn: “...”

Đi ăn tiệc còn nhận được vàng, sự thật La Thiến đã kết hôn cứ như thế sâu sắc khắc vào trong lòng khách mời.

Sau khi ăn tiệc, nhìn một loạt xe Bentley* đón đưa khách, ba Đường lại lần nữa quay đầu nhìn Đường Diễn hỏi: “Đủ mặt mũi chưa?”

**Bentley là thương hiệu xe của Anh đã có tuổi đời 100 năm thành lập và phát triển, sau được một công ty Đức mua lại. Những chiếc xe thuộc thương hiệu này luôn tạo cho người dùng cảm giác của sự sang trọng và quý phái. (Giá có mấy chục tỉ thôi chị em ạ ☐)*

Đường Diễn: “...”

Tiền khách xong Đường Diễn mới phát hiện mục tin tức bản địa đang đưa tin việc tặng vàng trên bàn tiệc hôm nay, quả thực nhanh đến dọa người.

Ba Đường đứng phía sau hán nhẹ giọng hỏi: “Đủ mặt mũi chưa?”

Đường Diễn: “Ba chơi đủ chưa?”

Ba Đường khẽ cười mỉm nói: “Ta là một người ba hiền từ.”

Đường Diễn: “Con đâu có bảo ba làm đến bước này, lên mục tin tức là cái quỷ gì?” Có ai và mặt người ta như ba không?

Ba Đường: “Thông báo khắp nơi có cái gì không tốt?”

Đường Diễn cười lạnh: “Con thật cảm ơn ba ha!”

Ba Đường liền nói: “Đây không phải con yêu cầu ta làm sao?”

Đường Diễn cố nén giận: “Con là muốn ba ở cửa dựng cái cổng vòm, thái sắc an bài thổ hào một chút chứ không phải nghiền áp bác gái Thiến Thiến như vậy!!!”

Ba Đường thất thần xem hán hai giây mới nhàn nhạt mở miệng: “Quá nông cạn.” Bạch thông gia có nói như vậy đâu? Ba Đường trong lòng lệ rơi đầy mặt.

Ngày hôm sau khi ba La rời giường liền thấy ba Đường đang ngồi ở bàn ăn đọc báo, thấy ông ra còn ngẩng đầu nhìn một cái.

Ba La chào buổi sáng, ba Đường lại nhìn ông hỏi: “Tiệc rượu ngày hôm qua tôi sắp xếp thế nào?” Bạch gia nói bọn họ đều thích vàng, nhưng mà hình như con trai ông không vừa lòng nha!

Ba La hơi hơi mỉm cười nhưng không nói gì, chính xác hơn là nói không nên lời. Một cái tiệc rượu mà chi phí còn nhiều hơn tiền sinh lễ, bị tâm thần à?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Chia Tay Hằng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 95

Edit: Linh Nguyệt

Nhìn thấy ý cười như có như không của ba La, ba Đường chợt có suy nghĩ khác. Há? Có phải có chỗ nào mình làm không tốt không? Sao thông gia lại ngại nói với mình?

Buổi tối, ba Đường gọi điện cho ba Bạch. Ba Bạch nhận được điện thoại liền vui vẻ không thôi hỏi: “Thông gia hà, thế nào rồi? Thông gia của anh có phải rất vui vẻ hay không?”

Ba Đường đáp: “Hình như thế.”

“Vậy là tốt rồi, ha ha ha ha ha... Khi nào trở về thế?” Ba Bạch cười to.

Ba Đường nghĩ nghĩ rồi nói: “Sắp.”

“Được rồi, trở về nói một tiếng với tôi, tôi đưa Nhụy Nhụy qua. Nhụy Nhụy mang thai là con trai đấy!” Ba Bạch nói đến đây càng thêm vui vẻ.

Thật ra ba Đường thấy rất bình thường. Ông không để ý gì lắm tới vấn đề giới tính, là con cháu Đường gia là được.

“Vậy sao? Tốt quá.”

“Đúng thế đúng thế, trước cứ như vậy ha! Trở về nhớ gọi điện cho tôi nha thông gia, tôi tự mình xuống bếp nấu một bữa.” Nói xong ba Bạch liền cúp điện thoại. Ba Đường cầm điện thoại, lúc này mới phát hiện mình cái gì cũng không kịp nói, Bạch thông gia vẫn hấp tấp như vậy, nhưng ông không gọi lại.

Ngày hôm sau, ba Đường nói với ba La chuyện phải về kinh đô.

Ba La cũng biết bọn họ sẽ không ở lâu, liền nói: “Đã phải đi sao? Tới lâu như vậy mà nhà tôi chưa kịp dẫn nhà thông gia đi tham quan.”

Ba Đường xoa tay: “Không có việc gì, sau này sẽ có cơ hội.”

Ba La lại hỏi: “Vậy khi nào xuất phát?”

Ba Đường rút ra điện thoại, nhìn tin tức trên đó nói: “Đại khái là... càng nhanh càng tốt!”

Ba La: “???”

Ông nhìn điện thoại của ba Đường rồi nhẹ giọng hỏi: “Ông chủ... thúc giục sao?”

Ba Đường lắc đầu, đem điện thoại nhét lại vào túi, thâm trầm nói: “Cấp dưới thúc giục.”

Ba La: “???” Há? Cái quý gì thế?

Ba La xoay người đi tìm La Thiên, hỏi cô: “Người Đường gia phải quay về rồi, con có đi theo không?”

La Thiên ôm bụng nói: “Con nôn nghén.”

Ba La đáp: “Nhịn đi, một lát là hết, con đi cùng Đường Diễn đi! Chúng ta vốn dĩ nói hôn lễ chính sẽ tổ chức vào tháng giêng, thời gian rất gấp. Hai đứa tới đó đăng ký trước rồi chuẩn bị cho hôn lễ. Ba và mẹ con cũng muốn chuẩn bị một ít đồ vật, đến lúc xong xuôi chúng ta cũng sẽ đi lên.”

Sau đó ông xoa xoa đầu La Thiên nói: “Thiên Thiên, phải lấy chồng rồi!”

Nói một lát, ba La lại đỏ mắt: “Sau này không được tùy hứng nữa, ở nhà của người khác ăn một chút chịu chút ít là bắt buộc. Không cần cãi nhau với Đường Diễn, sau này sẽ bên nhau dài lâu, không thể cứ cãi cọ. Đời này để con chịu khổ rồi. Ba vô dụng, không thể cho con ăn no mặc ấm, còn phải tha hương làm việc. Hiện giờ con xuất giá, ba mẹ cái gì cũng không giúp được. Nhưng Thiên Thiên, nhớ kỹ, dù có thế nào thì nơi này mãi luôn là nhà của con. Cho nên, không phải sợ!”

La Thiên cúi đầu xoa xoa bụng, ở chỗ ba La không nhìn thấy lặng lẽ rơi nước mắt. Cảm xúc này cô vốn chịu được, nhưng giọt lệ này là ý thức cuối cùng trong thân thể. Phút chốc La Thiên đột nhiên liên tưởng nguyện vọng lớn nhất của nguyên chủ khi để cô tiếp nhận thân thể này là gì. Có lẽ, là nguyện người nhà nguyên chủ cả đời an khang..

Ba La lại xoa đầu La Thiên, thờ dài, nhẹ giọng nói: “Con trưởng thành rồi, Thiên Thiên. Khi xưa ba không muốn gả chị con đi xa, sợ nó bị người ta bắt nạt, chọn chỗ có thể thấy, kết quả là nó sống không tốt. Hiện tại ba gả con đi xa như vậy, chỉ hy vọng Đường gia thật sự được như thành ý bọn họ biểu hiện ra.”

Nhìn bóng dáng ba La rời đi, La Thiên vươn tay lau đầy mặt nước mắt, nhẹ giọng mở miệng: “Người thương cô ấy như thế, nếu biết... cô ấy đã rời đi thì sẽ thế nào?” Vậy thì đời này không cần biết nữa, để nó vĩnh viễn là một bí mật, bí mật không thể nói...

Một quyển tiểu thuyết căn bản không thể nhìn thấy toàn bộ bị kịch, cả quá trình đó thường thường chỉ là một câu băng quơ trong cuộc đời của nhân vật chính. Đời trước La gia chưa thấy được con gái nhà mình thành công, chưa thấy được cảnh cô ấy tìm được chân ái, nhận chút tiền mỗi tháng cô ấy gửi về mà cho rằng cô giống những người lưu lạc tới phương bắc kiếm sống khác.

Kinh đô không phải nơi dễ sống, một diễn viên quần chúng, nhận hết mọi khổ cực là như việc hiển nhiên.

Sau khi La Thiên mất tích, ba mẹ La có tới kinh đô tìm người không? Có đăng tin khắp quốc này tìm con gái hay không? Lần cuối bọn họ nhìn thấy, có phải là thi thể người đầy vết thương không? Lúc đó ba mẹ La nghĩ như thế nào? La Tuấn và La Diễm về sau lại như thế nào? Bọn họ có biết hết thấy khổ sở nguyên chủ từng trải qua không? Cảnh sát gọi điện thoại mang tin tức đến, là tai nạn sao? Tai nạn như thế nào?

Tất cả những điều đó, trong tiểu thuyết này một câu cũng không nhắc tới. La Thiên không biết, cô không thể nào biết, cũng không cách nào từ trong trí nhớ của nguyên chủ biết được.

La Thiên cuối cùng vẫn theo bọn họ trở về. Dù sao cũng đã định ở bên nhau, cô sẽ không trốn tránh nữa.

Ba Đường nhờ người mua vé, La Thiên xử lý rõ ràng mọi chuyện trong tiệm, tăng lương của La Diễm lên 12000, để ba mẹ La hỗ trợ thu tiền thuê nhà, lúc này hai người mới biết được La Thiên có nhiều căn hộ như vậy.

Ngày hôm sau ba mẹ La đi tiễn Đường gia, vẫn là bộ đang ở trong mộng.

Nhìn dáng vẻ lẳng lẳng của thông gia, ba Đường còn kéo tay ba La nói: “Qua hai ngày nữa tôi sẽ cho người tới đón hai ông bà.”

Ba La ngơ ngác gật gật đầu, ba Đường xoay người đi còn nói với Đường Diễm: “Thông gia này không tồi.”

Đường Diễm nhướn mày: “Là sao ạ?”

Ba Đường quay đầu nhìn ba La một cái liền thu hồi ánh mắt. “Người có chút thành thật, nhưng thành ý vô cùng đầy đủ. Kiến thức xã hội có lẽ không có nhiều nhưng biết tự mình hiểu lấy. Trong một cuộc hôn nhân, sự tác động của cha mẹ đủ để hủy diệt cuộc hôn nhân đó. Mà cha vợ con hiểu lý lẽ, đặt việc đảm bảo hạnh phúc của cõ mình lên hàng đầu, cũng cho thấy ông ấy không có dã tâm quá lớn.”

Ba Đường vừa đi vừa nói: “May mà hai đứa con trai của ta tìm vợ đều không tồi. Về sau phải sống tốt, đừng giống anh con, một cái khúc mắc mà mười năm vẫn không giải được.” Nói đến cái này, trong giọng ba Đường rõ ràng là khinh bỉ.

Đường Diễm trả lời: “Đó là đương nhiên.” Hắn xoay người, đứng ở cửa đăng ký khẩu gọi La Thiên: “Thiên Thiên, nên lên máy bay rồi.”

La Thiên lên tiếng đáp lại. Nhìn ba mẹ La vẫn đang chìm đắm trong sự khiếp sợ khi biết con gái nhà mình có tiền, cô cười: “Ba, con quên không nói với hai người. Chắc hai người cũng đã nhìn ra, gia cảnh Đường gia không tồi, nhưng con nghĩ có khả năng hai người không tưởng tượng được... không tồi như thế nào.”

Ba La quay đầu nhìn cô: “Như thế nào?” Ông cảm thấy hai ngày này mình đã chịu đủ kinh hách rồi, bất kể là đến từ thông gia hay là đến từ con gái nhà mình.

La Thiên cười nói: “Đại khái là tài sản của con ở trong mắt bọn họ chỉ là ít tiền chơi chơi thôi!” Nếu như nguyện vọng của nguyên chủ là cái này thì cô nghĩ, cô có thể làm được.

Ba mẹ La nhìn La Thiên vẫy tay tạm biệt rồi đi theo mấy người đang trước rồi đi, mới như người máy xoay người đi ra khỏi sân bay, ngồi lên xe khi rồi vẫn chưa tiếp thu được tin tức con gái mình đã gả vào hào môn.

Mà bên kia La Thiên lại cảm thấy kỳ quái, dường như có một ánh mắt cứ nhìn chăm chăm cô. La Thiên nhìn quanh nhưng vẫn không biết đó là ai.

“Làm sao vậy?” Đường Diễm thấy La Thiên thất thần liền hỏi.

Truyện được đăng tại wattpad @dwlapz

La Thiên lắc đầu nói: “Có thể là em đa tâm, cứ cảm thấy có người đang nhìn em.”

Đường Diễm định an ủi thì đã thấy La Thiên vui vẻ gọi tiếp viên hàng không: “Xin chào, cho tôi một ly đồ uống nóng, loại thai phụ có thể uống.”

Đường Diễm: “...” Không lo lắng nữa à?

La Thiên quay đầu nhìn hắn, hỏi: “Anh cũng muốn sao?”

Đường Diễm lắc đầu, La Thiên nhìn mấy người Đường gia ngồi đằng trước, tặc lưỡi cười: “A... Em hiểu rồi!”

Sau đó La Thiên lại gọi: “Xin lỗi, cho chúng tôi năm ly đồ uống nóng.” La Thiên khoa tay múa chân chỉ mấy người Đường gia: “Mỗi người một ly.”

Đường Diễm: “...”

La Thiên cười nói: “Thế nào?”

Sau khi đồ uống được mang lên, Đường Diễm thờ dài, không khách khí cùng La Thiên hít hít hương thụ.

Mà ba Đường lại nhìn chăm chăm ly cacao nóng trước mặt, quay đầu hỏi mẹ Đường đang uống: “Uống ngon lắm sao?”

Mẹ Đường liếc ông một cái, cúi đầu tiếp tục uống. Ba Đường uống một ngụm, sau đó quay đầu nói với mẹ Đường: “Không tồi.”

Mẹ Đường nín thở: “Ông chưa uống qua bao giờ sao? Cũng không phải phim truyền hình, đừng bày ra tư thái như hoàng đế nữa.”

Thuận lợi thấy mẹ Đường xù lông, ba Đường cảm thấy vô cùng mỹ mãn, cảm thán nói: “Đã lâu không uống ca cao nóng.”

Mẹ Đường cạ lời: “Bao lâu?”

Ba Đường nghĩ nghĩ: “23 ngày.”

Mẹ Đường: “...” Cho nên bà thật sự thực không thích người này.

Sau đó bất kể ba Đường nói gì, mẹ Đường cũng đều không đáp. Ba Đường chỉ có thể lấy điện thoại chơi Tetris* giết thời gian.

*Tetris: trò chơi xếp hình/xếp gạch

Hành trình dài bốn giờ bay, không lâu lắm. Lúc đến đại sảnh sân bay, ba Đường dưới tỉ lệ quay đầu trăm phần trăm nơi nơi tìm cấp dưới đến đón của mình.

La Thiên nói với Đường Diễn: “Em đi WC, anh cầm túi giúp em!”

Đường Diễn nhận lấy, sau đó mắt trông mong nhìn cô nói: “Em nhanh lên.”

“Vâng.” La Thiên gật đầu.

Sau đó... La Thiên mất tích.

Đường Diễn không nghĩ tới, La Thiên lại mất tích giữa đại sảnh sân bay, hắn vừa đẩy hành lý vừa ôm túi của La Thiên, mắt trông mong đợi ở cửa nửa giờ cũng không thấy La Thiên quay lại.

Nháy mắt từ một tổng tài bá đạo trở thành trung khuỷu, thể lương đến mức hắn có thể cảm thấy gió thu se lạnh ở sau lưng.

“Gọi điện thoại.” Mày ba Đường chậm rãi nhả lại.

Đường Diễn nhìn điện thoại bị cắt đứt nói: “Không gọi được.”

“Kiểm tra CCTV!” Ba Đường cho dù ở trong bất cứ tình huống nào, chút nhanh nhạy này vẫn phải có.

Đường Diễn trong lòng lộp bộp một tiếng, hắn lo lắng nhất chính là cái này, sợ nhất cũng là ba hắn nói lời này. Chỉ cần ba hắn không nói, hắn có thể coi như La Thiên lạc đường.

Giám đốc sau khi biết chuyện liền dẫn bọn họ đi xem.

“Xin hỏi là phu nhân của vị nào vậy?” Giám đốc hỏi, ba Đường quay đầu lại nhìn Đường Diễn một cái.

Giám đốc nói với Đường Diễn: “Ngài ngồi bên này đi!” Sân bay ra ra vào vào nhiều người như vậy, đương nhiên phải để người thân cận nhất tìm kiếm.

La Thiên mặc áo lông màu đỏ thẫm, rất dễ nhận ra. Không bao lâu, Đường Diễn liền thấy La Thiên khoác tay một người đàn ông rời khỏi sân bay từ cửa số ba.

Trong nháy mắt, phòng điều khiển rơi vào yên tĩnh, giám đốc nhanh chóng quay đầu liếc nhìn Đường Diễn một cái, sau đó nuốt nước miếng, lơ đãng hỏi: “Vị này chính là phu nhân ngài sao?”

Đường Diễn yên lặng trong chốc lát rồi trả lời khẳng định: “Đúng vậy.” Trên mặt không có bất cứ biểu tình gì, không có biểu hiện ra bất cứ cảm xúc gì, giám đốc nghiêm trọng hoài nghi hắn đang chịu đựng không bạo nộ.

Giám đốc trộm nhìn ba người phía sau lúc này cùng tiến vào, ba người cũng là mặt không biểu cảm. Lúc này giám đốc chợt cảm thấy mình có khả năng sẽ bị bốn người này tùy thời diệt khẩu.

Giám đốc nhỏ giọng hỏi: “Còn muốn... báo cảnh sát không?”

Ba Đường liếc hắn một cái rồi hỏi Đường Diễn: “Quen sao?”

Đường Diễn nhìn người đàn ông kia nói: “Không quen biết, nhưng... con tin tưởng Thiên Thiên.”

“Con dựa vào cái gì mà tin tưởng?” Ba Đường hỏi.

Đường Diễn cười khò: “Nếu tình cảm không giữ được thì con nghĩ đứa con có thể. Cô ấy sẽ không không màng đến đưa con trong bụng, cũng sẽ không chọn đúng lúc này.”

“Con có thể nghĩ như vậy, thực tốt.” Ba Đường nói: “Người kia, ta biết.”

“...” Đường Diễn yên lặng quay đầu lại nhìn ba mình, nhẹ nhàng mở miệng nói: “Không hổ con trai ba một lần thì ba không vui sao?”

Ba Đường: “Quán tính mà thôi.” Quả thật là quán tính, bởi vì tính hướng hiện tại không phải rất lạc quan.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Chia Tay Hằng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 96

Edit: Linh Nguyệt

Tuy rằng cô chậm hiểu nhưng không muốn trốn tránh là sự thật. Có con rồi thì mấy cái khác không còn là tất yếu nữa, nếu phải đối mặt cô cũng không sợ.

La Thiến ở trong lòng nghĩ như vậy, nhưng, vừa trở về ngày đầu tiên đã bị cưỡng chế kéo vào cốt truyện, thì không thể chấp nhận được! Phải cho người ta có thời gian chuẩn bị chứ!!!

La Thiến ngồi ở cạnh người đàn ông, nở nụ cười cứng đờ.

“Cô đang nghĩ cái gì?” Người đàn ông bên cạnh khẽ chạm vào chiếc vòng ngọc trên tay trái hỏi. Người này khá trẻ, mới khoảng hơn hai mươi, đeo kính mắt gọng bạc, diện mạo thanh tú giống như sinh viên chưa ra ngoài xã hội, mặc áo khoác ngắn màu đen.

La Thiến quay đầu nhìn hần nói: “Không, tôi hơi mệt. Hiện tại mang thai, thân thể yếu ớt dễ ngã, có thể... bảo đại ca phía trước lái chậm chút không?”

Người đàn ông cười khê: “Hiện giờ tôi còn ở trong phạm vi đuôi bắt của Đường gia, nếu trong mười hai tiếng không rời khỏi kinh đô thì...” Hần vén sợi tóc thay La Thiến sợi tóc, nhẹ giọng hỏi: “Còn có thể rời đi sao?”

La Thiến thuận theo cười hai tiếng, thương lượng nói: “Nếu vậy thì... thả tôi đi?”

“Cô nói xem?” Khóe miệng người đàn ông vẫn như cũ mang theo ý cười, nhìn La Thiến.

La Thiến cười khan: “Nói đùa, nói đùa thôi.”

“Nhưng thật ra không giống nhau.” Người đàn ông nâng cằm La Thiến, cẩn thận quan sát nói: “Việc có gãy chân hay không thì đương nhiên phải khác rồi!”

La Thiến trong lòng run sợ, liên tục xua tay lắc đầu nói: “Giống nhau, giống nhau.” Sau đó thấy tâm trạng người này đang tốt, chỉ nói đùa với mình, cô lại hỏi: “Thảm Bối Bối bảo anh tới sao?”

“Cũng coi là như thế!” Người đàn ông dựa vào ghế sau, vắt chéo chân nói.

La Thiến nhìn thoáng qua đằng trước, người kia liền kéo tấm chắn lên, nhìn La Thiến hỏi: “Muốn nói cái gì?”

La Thiến nghĩ nghĩ, vẫn hỏi: “Thật ra anh cũng trọng sinh, hẳn phải biết Thảm Bối Bối đâu có yêu anh!”

Người đàn ông cười to hai tiếng, ánh mắt trở nên lạnh lẽo: “Lá gan cũng lớn hơn kiếp trước rồi. Không yêu? Cô cho rằng... tôi còn yêu cô ta?” Hần dùng sức kéo tóc La Thiến: “Cô hình như không biết rõ tình huống của bản thân bây giờ.”

La Thiến kêu lên một tiếng, nhanh chóng bảo vệ tóc, nói: “Tôi hiểu tôi hiểu, tôi nhất định hiểu mà. Có phải anh muốn đòi tiền không? Để tôi gọi cho bọn họ, hiện tại tôi khá đáng giá.”

Người đàn ông nghẹn lời, nói: “Tôi không thiếu tiền.”

“Tôi cũng nghĩ thế, nhìn anh không hề giống như đáng thiếu tiền. Cái kia, anh xem... Nếu không thì anh thả tôi ra, tôi lập tức rút đi rất xa, anh thấy thế nào?” La Thiến tiếp tục thương lượng.

Người đàn ông này ra vẻ hết chỗ nói nói: “Cái miệng này của cô sống lại một đời cũng tiến hóa không ít nhỉ? Nói cái gì đấy? Tôi đã bắt cô rồi sao có thể lại thả cô chứ?”

La Thiến khóc không thành tiếng: “Bắt tôi làm cái gì? Đời trước cái gì tôi cũng không làm đã phải chịu kết cục như vậy. Đời này tôi cũng không làm gì mà! Chẳng lẽ là tôi bám lấy Đường Diễn sao? Không phải! Là hần muốn ở cùng tôi, như vậy cũng trách tôi sao?”

“Câm miệng!”

La Thiến nấc một tiếng, lập tức im lặng. Thật sự là bởi vì, người đàn ông này hoàn toàn không giống với Phùng Nhất Khê trong tiểu thuyết.

“Tôi chỉ cần biết hiện tại cô là nhược điểm của Đường Diễn, như vậy là đủ rồi.”

“Trương Tích Minh.” La Thiến gọi hần. Người đàn ông tên Trương Tích Minh quay đầu nhìn cô. La Thiến nhẹ giọng hỏi: “Tôi có thể... nói hai câu không?”

“Nói đi!” Trương Tích Minh rõ ràng rất có kiên nhẫn.

La Thiến liền nói: “Việc đời trước đều đã qua rồi, anh tội gì phải áp nó lên đời này chứ?”

La Thiến không biết những lời này đã đắc tội hần ở chỗ nào, chỉ thấy Trương Tích Minh lại nắm tóc La Thiến lạnh lùng hỏi: “Cô cảm thấy tôi không thắng được hần?”

“Không đúng không đúng, chính là, anh thắng thì thế nào?” La Thiến đáp lại.

Trương Tích Minh cười lạnh: “Không có thế nào cả, tôi vui.”

Ha ha, anh vui là được. La Thiến không giãy giụa nữa, yên tĩnh như con gà ngốc ngồi ở một bên.

La Thiến vừa yên lặng thì đổi lại thành Trương Tích Minh bắt đầu nói chuyện: “Tôi cũng khá tò mò, cô làm cách nào lừa Đường Diễn từ trong tay Lâm Phi vậy? Cô có loại năng lực này thì đời trước sao phải lưu lạc đến mức đó?”

La Thiến thực sự muốn đánh người, nhưng cân nhắc thực lực hai bên, mấy giây sau liền từ bỏ: “Tôi không lừa anh, tôi cũng chờ hần cùng Lâm Phi song túc song phi* đây! Không tin anh đi tra thử xem, đời này tôi gì cũng không làm! Hơn nữa, hơn nữa, anh thấy như vậy mà tính là câu dẫn sao?” La Thiến vận vẹo quay người nói: “Anh

xem ta, muốn cái gì cũng không đạt được, Vừa thấy liền biết rất không giá trị, có phải hay không?”

*Song túc song phi: nam nữ yêu nhau thắm thiết (Nguồn: tangthuvien.vn)

Trương Tích Minh hừ một tiếng cười nói: “Quả thật không có đầu óc. Nếu ở sân bay coi lớn tiếng kêu thì tôi không nhất định có cơ hội mang cô đi.”

La Thiên an tĩnh cúi đầu, trong lòng lại phun trào: Kêu to cái đầu anh, anh con mẹ nó cầm súng đặt ở eo tôi nha đại ca, lúc đó tôi thách anh không lấy súng lấy ra đấy? Tuy rằng sau đó biết, cái đó chỉ đơn giản con mẹ nó là một cái chày cán bột.

Trương Tích Minh vút chày cán bột trong tay xuống dưới. Tựa hồ biết trong lòng La Thiên nghĩ cái gì, hần cười nói: “Ồ trong WC lúc thấy tôi thì sợ tới mức quỳ xuống. Hiện tại lại rất có tinh thần, trong lòng đang mắng tôi phải không?”

“Không thể nào!” La Thiên xua tay: “Tôi không phải loại người như vậy, tôi thực chính trực, từ nhỏ chính là đội viên đội thiếu niên tiên phong, đến hết cao trung vẫn là học sinh ba tốt, còn từng một lần làm cán bộ ưu tú. Thấy cô nói, chúng tôi phải trong ngoài như một!”

Trương Tích Minh hừ một tiếng, kéo tấm chăn nói với người đằng trước: “Đến chỗ Thẩm Bối Bối.”

La Thiên khóc nức nở giữ chặt Trương Tích Minh nói: “Đại ca anh tin tôi đi mà.”

Trương Tích Minh gạt tay áo ra nói: “Yên tâm, sẽ không để cô ta làm gì cô đâu! Dù sao thì... chúng ta cũng cùng đến từ một nơi mà, phải không?” Trương Tích Minh trên mặt mang ý cười, lời nói ra lại không chút lưu tình.

Truyện được đăng tại wattpad @dwlzpd

Mà lúc này, Đường Diễn ngồi trên xe đã bình tĩnh hơn không ít, ba Đường bắt đầu nói tới tình huống của Trương Tích Minh.

“Cha hần vào những năm bảy mươi là lão đại một tỉnh ở Trung Quốc, sau khi bị truy nã thì bỏ trốn ra nước ngoài. Rồi hần dần dần phát triển tại đó, hiện giờ tất cả trong nhà đều là do con hần kế thừa. Con hần gần đây liên tiếp tiếp xúc với người trong nước, chúng ta đang theo dõi bọn chúng, cho nên có biết.” Ba Đường giải thích vô cùng đơn giản, đơn giản đến mức Đường Diễn nghe xong còn không biết người này tên là gì.

“Cho nên, hần rất lợi hại?” Đường Diễn hỏi.

Ba Đường ngẩng đầu nghĩ nghĩ rồi nói: “Không biết.”

Đường Diễn nhìn một chút, hỏi: “Vậy ba biết cái gì?”

“Tên Trương Tích Minh, dựa theo tin tức chúng ta nhận được, hần vốn dĩ không nên xuất hiện ở chỗ này sớm như vậy.” Ba Đường nhú mày đáp, ông không nói cho Đường Diễn biết, trên tay tên này đã dính máu. Cho nên ba Đường cảm thấy tình huống không lạc quan, là bởi vì Trương Tích Minh không để đạo đức vào mắt.

“Điều ta không rõ chính là, vì sao hần lại muốn bắt La Thiên?” Ba Đường nói, đây quả thật là vấn đề ông nghi hoặc. Bắt Trương Tích Minh hay phán án tử đều không ở trong tay ông mà là một đại đội trình sát khác thực hiện, ông chỉ phê duyệt. Nhưng cho dù là như thế thì án này trên dưới qua tay bao nhiêu người, sao có thể hướng về phía ông chứ? Huống chi Trương Tích Minh cũng không ngốc, hần hần phải biết đắc tội với Đường gia ngay thời điểm bây giờ không phải một lựa chọn tốt.

Suy nghĩ của Đường Diễn tương đối mơ hồ, La Thiên chưa từng đắc tội ai, dù cho thực sự có cũng tuyệt đối không đến mức để người ta thuê người bắt cóc cô.

Nhưng, nếu là đòi trước, hoặc là nói trong mộng. Như vậy chỉ có một người La Thiên từng đắc tội qua, Lâm Phi.

“Ba, việc của Thiên Thiên phải nhờ ba rồi.” Đường Diễn rời đi trước, vô cùng nghiêm túc nói với ba Đường.

Ba Đường động tác gì cũng không có, chỉ hí hí mắt nói: “Nó bây giờ chính là người Đường gia ta, đương nhiên sẽ được Đường gia che chở.” Sau đó liền ngồi xe rời đi.

Đường Diễn nhìn theo bóng xe rời đi, yên lặng nói: “La Thiên, đừng tùy tiện!”

Bây giờ La Thiên tùy tiện sao?

Cô tham sống sợ chết như thế, đương nhiên là không dám làm gì. Tuy nhiên sau khi Trương Tích Minh đã bảo đảm không giết cô, còn đối xử tử tế với cô thì mấy cái này đều không cần thiết.

“Nè, bang phái mấy người ngày thường làm gì thế?” Thừa dịp Trương Tích Minh đi tìm Thẩm Bối Bối, La Thiên cùng đại ca đằng trước nói chuyện phiếm.

Anh giai tài xế: “Không làm gì!”

“Thế nhảm chán lắm nhì? Mấy người nhiều người, có chơi đấu địa chủ không?” La Thiên làm động tác xoa tiền, tiếp tục nói: “Đánh bạc thì sao? Oa! Các người đánh thua có phải sẽ đánh nhau hay không?”

“Cô tin tôi đánh cô trước không?” Người nọ nhìn không được nói.

La Thiên đắc ý: “Đại ca anh đừng nói đùa! Không thể đụng đến tôi nha, ha ha ha... Anh cũng không thể đánh tôi! Nếu anh dám đánh tôi, tôi liền nói cho đại ca anh.”

Người nọ lườm La Thiên một cái rồi quay đầu tiếp tục nhìn chăm chăm phía trước.

La Thiên lại nhào lên nói: “Anh cứ nhìn phía trước làm cái gì? Có cái gì đẹp sao? Đại ca anh rốt cuộc ba nhiêu tuổi thế? Tôi nhìn như mới hai mươi!”

Người nọ cười lạnh: “Tốt nhất cô đừng ở trước mặt đại ca nói hần hai mươi, hần sẽ làm thịt cô.”

“A, tức là tuổi là nhược điểm của hấn sao? Chẳng lẽ đã lớn tuổi rồi? Làm lão đại không già nổi cũng rất phiền.” La Thiển tấm tắc nói.

Người nọ không hề muốn cùng La Thiển nói chuyện. Lúc bị bắt trên người còn run như cái sàng làm hấn còn tưởng cô là loại người kêu một tiếng là có thể ngã xuống đất độc thuộc lòng phun bọt mép gì đấy.

Trên thực tế quả thật là như vậy, tùy tiện uy hiếp hai câu liền đi theo bọn họ rồi, cái gì cũng chưa dùng tới, à, có dùng cái chày cán bột. Tuy đại ca nói qua không động vào cô ta, nhưng trong hoàn cảnh này, cô ta nghĩ cái gì đấy?

Có thể tỏ ra sợ hãi một chút được không? Bọn họ rất hung ác được không? Không phải là nói chơi được không? Có tin tôi một phát súng bắn chết cô không?

“Nè, anh chơi đấu địa chủ có giỏi không?” Giọng nói trong trẻo của La Thiển vang lên bên tai hấn.

Người kia chỉ có thể thờ dài, nói: “Không tính là tốt.”

“Chúng ta chơi đấu địa chủ đi! Trương Tích Minh hấn sẽ không trở lại sớm như vậy, đại ca ở toà cách vách cũng tới rồi! Chúng ta ba người vừa vặn đủ.”

Lúc Trương Tích Minh từ chỗ Thảm Bối Bối đi ra, tâm trạng rất sung sướng. Hấn không phải người tốt, nhưng đời trước hấn đối Thảm Bối Bối là thật, nhưng bản lĩnh xoay lưng liền đâm một dao của Thảm Bối Bối thật quá đáng. Hấn vì Thảm Bối Bối mà đối nghịch với Đường gia, Thảm Bối Bối vừa trở tay liền đem hấn đi bán, hại hấn ôm hận mà chết.

Đời này, Trương Tích Minh đương nhiên sẽ không lưu luyến Thảm Bối Bối, nhưng là không ảnh hưởng tới việc hấn có được cô ta.

Khoẻ miệng Trương Tích Minh mang theo ý cười tà tứ, mở cửa xe liền thấy La Thiển ném bài xuống mắng: “Các người có phải lừa người hay không? Hai người sáu phó tạc (?), bị ngốc à?”

“Lừa người ngốc thôi!” Trương Tích Minh thấy thủ hạ mặt không biểu cảm đáp lại.

Sau đó, Trương Tích Minh lại thấy một người khác nói: “Lấy kỹ thuật đánh bài này chủ cô, từ đứa bé đến người lớn đều có thể nghiền áp cô.”

Trương Tích Minh: “...”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Chia Tay Hằng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 97

Edit: Linh Nguyệt

“Đánh người không đánh vào mặt, vạch trần không nói điểm yếu, các người có thể mắng tôi nhưng là không thể nói tôi đánh bài không tốt.” La Thiển mắng.

Trương Tích Minh thấy thủ hạ tên Trình Hải Phong cười lạnh: “Không tốt? Cái kỹ thuật đánh bài này của cô, nói không tốt là đang vũ nhục từ "không tốt" này!”

Một người khác tên Tùng Khang cũng nói: “Nên đi khi không đi, nên tạc khi không tạc, nói cô không nên đánh đều là đang khen cô.”

La Thiển hoàn toàn yên lặng, cô thật sự chơi tệ như vậy sao?

Thấy bọn họ cãi nhau xong rồi, Trương Tích Minh mới tìm lại được giọng, nói: “Mấy người có ai còn nhớ chúng ta đang chạy trốn không?”

Bài của Trình Hải Phong cùng Tùng Khang đều rơi xuống đất, hai người đều lập tức đứng dậy hô: “Lão đại.”

Trương Tích Minh nghiêm túc nhìn hai người, sau đó yên lặng nói: “Chỉ số thông minh của mấy người chạy đi đâu rồi?”

Trình Hải Phong: “...”

Tùng Khang: “...”

La Thiển: “...” Có ý gì?

“Được rồi, Hải Phong tiếp tục lái xe, Tùng Khang ngồi phía trước đi.” Trương Tích Minh sau khi lên xe liền đem hai người kia đuổi đi rồi kéo tấm chắn, nhìn La Thiển: “Cô không sợ chết nữa rồi?”

La Thiển rút cổ: “Sợ!”

“Còn có tâm tình chơi đấu địa chủ?”

La Thiển lại rút cổ: “Anh đi lâu quá.”

Trương Tích Minh cạn lời. Hấn cảm thấy mình thân là phần tử chống đối xã hội dữ dội thì khi kéo cửa ra hấn phải nhìn thấy La Thiển đang run bần bật cùng hai thủ hạ đang ngồi phía trước một đôi mắt nhìn ra ngoài, một phì phèo hút thuốc.

Nhưng thực tế thì hẳn thấy chính là ba người tự nhau chơi đầu địa chủ, còn vì thế mà cãi nhau như ba tên ngốc.

“Thẩm Bối Bối thế nào?” La Thiển nói lảng sang chuyện khác.

Trương Tích Minh hừ một tiếng, nói: “Cô quan tâm sao?”

La Thiển thề thốt nói: “Quan tâm, quan tâm. Cái kia, tôi có thể hỏi chứ?”

Ánh mắt Trương Tích Minh ý bảo: Nói đi!

La Thiển liền hỏi: “Vấn đề này, cũng theo tôi hai đời rồi. Đời trước tôi làm chuyện xấu, bị Đường tổng trừng phạt, cái này tôi không có lời nào để biện minh, dù sao thì tráo bần thiết kế của nhà thiết kế cũng có khả năng sẽ làm công ty ở ngành đó xảy ra vấn đề nghiêm trọng. Đường Diễn trừng phạt tôi chính là khiến tôi hoàn toàn xuống dốc, cũng coi như là đem kết cục của Lâm Phi chuyển lên trên người tôi. Nhưng Lâm Phi nhờ người đánh gãy chân tôi, cái này thì tính thế nào? Lại còn dưới tình huống tôi đã phải trả giá rồi.”

“Cứ coi như là cô ta trả thù, cái lý do này tôi hiểu được. Sau khi gãy chân tôi đến cả nhặt rác rưởi cũng không làm được, phải ăn xin mà sống, có thể coi như là bị ép đến tuyệt lộ. Tôi thật sự là không hiểu, dưới tình huống như vậy mà Thẩm Bối Bối từ nước ngoài trở về sao còn phải ra tay với tôi, phải anh tới ép tôi gả cho một tên mê cờ bạc? Việc này là anh làm, tôi nghĩ anh nhất định biết nguyên nhân, phải không?”

Trương Tích Minh dựa vào ghế mỉm cười, nói: “Vì sao? Rất đơn giản mà La Thiển!”

La Thiển vành tai, nghiêm túc nghe. Chuyện này La Thiển không hiểu, nguyên chủ cũng không hiểu.

Dù sao thì La Thiển cũng chưa bao giờ gặp Thẩm Bối Bối. Việc này khác với việc cô từng chen ép Lâm Phi, cô và Lâm Phi có xích mích, nhưng với Thẩm Bối Bối thì không!

Sau đó, La Thiển nghe được Trương Tích Minh nói một đáp án cô không thể tưởng tượng được: “Bởi vì, cô ta không động đến Lâm Phi được!”

“Hà?” La Thiển giống như không nghe thấy: “Anh nói cái gì?”

“Cô ta không làm gì được Lâm Phi! Lúc Đường Diễn thật sự muốn che chở thì không ai có thể động được đến một cọng tóc của cô ta.” Trương Tích Minh nhàn nhạt đáp.

La Thiển cười lạnh vụn vụn eo: “Tôi đây vì sao bây giờ lại ở chỗ này?”

Trương Tích Minh: “...” Có đạo lý, nhất thời không phản bác được.

La Thiển tiếp tục cười lạnh: “Nói cái gì mà không động được, còn không phải là không dám động sao? Nhưng vì sao lại cứ là tôi chứ? Người cùng Đường Diễn lui tới đâu phải chỉ có một mình tôi!”

“Có lẽ là vì cô chứng mất nhất đi! Nhảy nhót cũng lợi hại nhất, cũng là người đi theo Đường Diễn lâu nhất, đồng thời cũng là người ngay trước Lâm Phi. Cho nên cô ta muốn cô bất hạnh, cốt cũng chỉ do không có cơ hội.”

La Thiển choáng váng, hỏi: “Cô ta là biến thái sao?”

Trương Tích Minh cười cười: “Chắc vậy!”

Trong mộng của La Thiển không có mơ thấy Trương Tích Minh và Thẩm Bối Bối nên phản ứng đầu tiên của Đường Diễn là nghĩ tới Lâm Phi.

Lúc hẳn đến công ty, Lâm Phi đã chờ ở văn phòng.

Đường Diễn mở cửa đi vào, biểu tình lãnh đạm khiến lòng Lâm Phi chua xót, nhưng rất nhanh đã trở lại bình thường.

“Đường tổng, anh đã về rồi!” Lâm Phi đứng dậy muốn bắt tay với Đường Diễn.

Đường Diễn dùng thái độ lãnh đạm đáp lại sau đó đợi Lâm Phi ngồi xuống mới nhìn mỗi một biểu tình của Lâm Phi, nhẹ giọng mở miệng: “Sao cô biết hôm nay tôi trở về?”

Lâm Phi mất tự nhiên vụn vụn ngón tay: “Từ chỗ thư ký Kiều biết được. Trước đó anh đầu tư cho ba tôi, hiện tại tình thế đã đảo ngược. Tôi tới đưa tin, tiền Đường tổng quẳng vào bây giờ lời ra không ít.”

Đường Diễn nhủ mảy, trong lòng kỳ thật có một chút khó xử. Chủ yếu do trong mộng của La Thiển, hẳn cùng Lâm Phi là vợ chồng, lại còn đã trải qua nhiều sóng gió nữa.

Nhưng hiện giờ cũng là người đó, lại đã không còn thân mật như trong mộng.

“Cô biết La Thiển theo tôi cùng trở về sao?” Đường Diễn tiếp tục hỏi.

Lâm Phi sững sốt, nói: “La tiểu thư sao? Nghe nói cô ấy ở An Võ mở cửa hàng, cô ấy cũng trở lại sao?”

Đường Diễn thấy cô không giống làm bộ, trong lòng ngược lại có chút hoảng, nếu không phải Lâm Phi thì là ai? La Thiển còn đắc tội ai? Đắc tội đến muốn để thế lực ở ngoài nước đem cô đi?

“Đường tổng!” Lâm Phi thấy Đường Diễn ngẩng người, liền gọi hắn.

Đường Diễn nhìn cô một cái, cuối cùng nhắm hai mắt, nhẹ giọng nói: “Cô có quen ai tên Trương Tích Minh không?”

Lâm Phi ngẩng ngốc nhìn hắn, lắc đầu nói: “Không quen biết.”

Đường Diễn nhận được đáp án liền phất tay với Lâm Phi: “Ra ngoài đi!”

Lâm Phi choáng váng trong chốc lát, sau đó mở cửa rời đi.

Đường Diễn cũng nên nghĩ đến, đó chỉ là mộng của La Thiển. Đó là đời trước, Lâm Phi không có ký ức kia, như vậy trong trí nhớ của Lâm Phi, La Thiển chưa từng đắc tội cô. Lâm Phi cũng không có lý do gì để ra tay với La Thiển, hắn sớm nên nghĩ đến.

Đường Diễn che lại hai mắt.

La Thiển, bây giờ em đang ở đâu?

Truyện được đăng tại wattpad @dwlapz

Lúc này...

“Ăn ngon sao?” Trương Tích Minh nhìn La Thiển đang cúi đầu ăn hỏi.

La Thiển gật đầu, vừa chỉ vừa nói: “Ăn ngon ăn ngon.”

“Rất có sức ăn nha!” Trương Tích Minh cười nói.

La Thiển dừng một chút, ôm bụng: “Tôi một người ăn cho hai người, cũng... bình thường mà?”

Trương Tích Minh châm chọc: “Theo tôi được biết thì hiện tại vẫn còn là phôi thai mà?”

La Thiển mở to hai mắt, không thể tưởng tượng nói: “Cái này anh cũng biết?”

Trương Tích Minh cười đắc ý, đang muốn nói cái gì chợt nhớ tới việc này không có gì đáng để kiêu ngạo, liền ngậm miệng. Hắn xem như biết, đời này Đường Diễn vì cái gì coi trọng cô rồi.

Chỉ cần không lưu ý thì thiếu chút nữa sẽ đi theo ý nghĩ của cô. Nếu không phải lúc nào cũng tự nhắc nhở trong lòng thì đã bắt giặc đi theo mà không phát hiện ra. Cho nên hắn vô cùng hoài nghi Đường Diễn căn bản chính là bị cô dẫn tới một thế giới kỳ quái nào đó mà chỉ số thông minh hoàn toàn không online. Nếu không thì hoàn toàn không có cách nào giải thích được đời trước không yêu mà đời này lại yêu!

Cho nên, Trương Tích Minh ngẩng đầu nhìn cô một cái: “Không có việc gì thì ít nói chuyện đi.”

La Thiển: “...” Đây là ý gì đây?

La Thiển lại thay đổi đề tài nói: “Anh muốn mang tôi đi đâu? Chúng ta không phải muốn dụ Đường Diễn ra sao?”

Trương Tích Minh: “Là tôi, tôi muốn. Liên quan gì đến cô? Hơn nữa đây là lời mà người làm vợ có thể nói sao?”

“Tôi đây bị bắt, hắn phải đến chứ! Nếu không thì ai cứu tôi?” La Thiển nói như lẽ đương nhiên. Hắn là nam chính đó! Hắn tới rồi, không cần làm cái gì, chỉ dựa vào ánh sáng nam chính cũng có thể đánh bại những người này, huống chi hắn còn biết võ nữa!

“Cô không thể tự mình nghĩ cách chạy trốn sao?” Trương Tích Minh kỳ thực đã chuẩn bị tốt đối phó với trường hợp La Thiển muốn chạy trốn, La Thiển căn bản không chạy nổi.

“Có nghĩ chứ! Nhưng nếu tôi chạy thoát rồi bị bắt về thì sẽ thế nào?”

“Đánh gãy chân.” Trương Tích Minh phi thường quyết đoán nói.

Cho nên cô mới ngoan đấy.

Bởi vì Trương Tích Minh trong tiểu thuyết chính là một nhân vật như vậy! Bất trở về còn cảnh cáo? Thực xin lỗi, Trương Tích Minh không phải người sẽ làm theo kịch bản, hắn ngay cả cơ hội nghe cảnh cáo cũng không cho, trực tiếp đánh gãy đùi người ta. Đó, còn chạy được nữa không?

“Cho nên tôi mới ngoan a!” La Thiển thức thời vô cùng nhuần nhuyễn.

Trương Tích Minh: “Thế thì tốt!”

“Anh ăn cái này không?” La Thiển kẹp lên một cái xú mại* hỏi, đây là cái cuối cùng, khá ngon.

*Xú mại là một món của ẩm thực Trung Hoa, có nguồn gốc từ thành phố Hồi Hột, Nội Mông. Trong ẩm thực Quảng Đông, món này thường được phục vụ như món dim sum ăn nhẹ. Ngoài việc gắn liền với cộng đồng người Hoa, một số biến thể của xú mại cũng xuất hiện tại Nhật Bản và một vài quốc gia Đông Nam Á trong đó có Việt Nam. (Theo wikipedia)

“Không ăn.”

“A!” La Thiên kêu một tiếng rồi bỏ vào miệng.

Trương Tích Minh không khỏi dùng ngón trỏ không ngừng gõ gõ mặt bàn, trong lòng nghĩ: “Có cảm giác có chỗ nào đó rất không thích hợp!”

Nếu Đường Diễn ở đây thì nhất định sẽ nói cho hắn biết: Con tin tự mình ý thức được bản thân còn chưa đủ mạnh mẽ nên thái độ đối đãi với con tin của anh cũng sẽ xuất hiện lệch lạc.

Trương Tích Minh đang trên đường đi theo suy nghĩ của La Thiên mà chính hắn không ý thức được.

Mà lúc này ba Đường nhìn văn kiện được đưa tới, hỏi: “Cậu xác định?”

Cấp dưới cúi đầu, nói: “Căn cứ theo báo cáo nhận được, sẽ không sai.”

Ba Đường nhìn văn kiện trước mặt, lại nhìn đến hình ảnh đã bị chặn, trong lòng kỳ thật đã biết hết chân tướng. Nếu nói ở phòng điều khiển, hành vi của ông với đứa con út là thói quen xấu có từ lúc hai đứa ra đời, nhưng cũng xác thật là ông muốn nhìn xem độ tin tưởng của nó với vợ mình.

Dù sao thì từ Đường Diễn bắt đầu nhìn camera, hạt này đã nảy mầm trong lòng nó. Ở dưới tình huống như vậy nếu như nó không có lòng tin thì hôn nhân sau này có lẽ sẽ là một bản sao khác của Đường Hinh.

Nhưng ba Đường cũng biết sự đặc biệt của Thẩm Bối Bối trong lòng Đường Diễn. Trước kia Đường Diễn tự mình sa đoạ một tháng, ba Đường không đau lòng sao? Đường nhiên là không có khả năng, ông đặc biệt không thể tha thứ việc Thẩm Bối Bối không từ mà biệt

Cho dù hiện giờ nó đã buông được Thẩm Bối Bối, một lòng muốn cùng La Thiên nhưng liệu nó có thể tiếp nhận việc vợ mình mất tích là do Thẩm Bối Bối không?

Ba Đường xoay xoay cây bút trong tay, sau đó ôm tâm tình sung sướng gửi kết quả cho Đường Diễn. Tương ái tương sát đó, kịch hay!

Lúc Đường Diễn nhận được tư liệu phản ứng đầu tiên chính là gọi cho ba Đường: “Ba không làm giả đấy chứ?”

“Đợi La Thiên trở về, ta sẽ nói y nguyên mấy lời này cho nó nghe.” Ba Đường lạnh nhạt đáp.

Đường Diễn cạ lời: “Con hỏi như vậy không phải không tin Thẩm Bối Bối không thể làm ra việc này mà là không tin ba!”

“Chuyện lớn như vậy ta sẽ làm giả sao?” Ba Đường cá giận.

“Ba sẽ.” Đường Diễn không chút do dự đáp.

“Vậy anh tự nghĩ cách tìm vợ anh đi!” Được lợi còn lắm chuyện, ba Đường trong lòng mắng to.

Đường Diễn co được dân được, mặt không biểu cảm nói tiếp: “Con sai rồi.” Hắn không phải không tìm được, mà là thời gian hắn tìm được người cùng thời gian ba Đường tìm được không giống nhau. Mà hắn, muốn sớm một chút nhìn thấy La Thiên!

Thẩm Bối Bối? Đường Diễn cảm thấy cũng phải đến thăm một chuyến.

Hắn vốn cho rằng lần đó đã cùng Thẩm Bối Bối nói rõ ràng, hai người từ đây liền xem như hai người xa lạ, ở khoảng cách xa nhất của quan hệ bạn bè. Không nghĩ tới, mọi chuyện sẽ thành như vậy.

Hắn cũng không nghĩ tới, lúc này La Thiên đang cùng kẻ bắt cóc thương lượng: “Không bằng... Chúng ta chơi mạt chược đi?”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Chia Tay Hằng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 98

Edit: Linh Nguyệt

Trương Tích Minh biểu tình như gỗ, hắn luôn là mang nét cười trên mặt, nhưng lúc này tươi cười đều biến mất. Hắn nhìn La Thiên nói: “Cô có tin tôi đánh chết cô không?”

La Thiên nhanh chóng ngồi xuống nhìn Trương Tích Minh một cái nói: “Anh đánh phụ nữ sao?”

Trương Tích Minh phát hiện La Thiên là thật sự thiếu đánh, hắn thật sự rất muốn gọi điện cho Đường Diễn nói: A, huynh đệ, ngày thường anh ở cùng vợ như thế nào vậy? Dạy tôi một chút, bằng không tôi sẽ không nhận được muốn đánh người.

La Thiên ủy khuất cùng Trương Tích Minh mắt to trừng mắt nhỏ, không cam lòng nói: “Bốn người chơi mạt chược vừa vặn đủ mà!”

Trương Tích Minh mắng: “Bốn người đều chơi mạt chược thì ai lái xe?”

La Thiên cười: “Thế chúng ta chơi đầu địa chủ đi!”

Trương Tích Minh sùng sốt. Ừm, có chút đạo lý. Không không không, hắn lắc đầu, kéo tóc La Thiên dọa: “Im miệng, bằng không bẻ trước một chân.”

La Thiến bị dọa sợ che bụng: “Như vậy bảo bảo sẽ không giữ nổi, tôi cũng không muốn sống nữa. Anh chỉ có thi thể của tôi thì dụ Đường Diễn ra kiểu gì?”

Trương Tích Minh liền nói: “Vậy cô có thể biết sợ một chút không? Yên yên tĩnh tĩnh làm làm con tin khó lắm sao?”

La Thiến nuốt một ngụm nước miếng, nhỏ giọng nói: “Đã sợ thành như vậy còn muốn sợ như thế nào nữa? Tôi vốn dĩ chính là con tin mà!”

Nếu hỏi Trương Tích Minh hiện tại hẳn hối hận nhất là gì thì hẳn sẽ trả lời là đã nói cho La Thiến biết độ an toàn khi cô ở chỗ hẳn, khiến cho cô từ một con chim cút biến thành một con chim sẻ như hiện tại.

Hắn không nên nói cho cô biết trước khi trả thù được Đường Diễn hẳn sẽ không động vào cô. Hắn không nên nói sẽ bảo đảm an toàn cho cô cho đến khi Đường Diễn chịu trừng phạt. Tóm lại là không nên nói với cô bất cứ cái gì.

Thật sự là La Thiến quá khản trương. Hắn theo dõi La Thiến rất lâu rồi, lúc ấy hẳn ở cửa chờ La Thiến bước ra. Có hai nguyên nhân khiến hắn làm vậy, một là hẳn hoài nghi La Thiến có phải cũng trọng sinh hay không, nên cho dù không có quan hệ với Đường Diễn, hẳn cũng sẽ theo dõi La Thiến.

Một cái khác, hẳn muốn trả thù Đường Diễn, mà La Thiến là một mối câu tốt.

Trương Tích Minh vào WC, La Thiến vừa vặn từ WC đi ra. Cô vừa thấy hẳn hai chân liền mềm, lập tức quỵ xuống. Trong nháy mắt, bốn phương tám hướng đều bắn lại đây một loại ánh mắt bất quá. Trương Tích Minh vốn muốn lên lút mang La Thiến đi, kết quả vừa gặp mặt liền như ánh sáng bắn ra bốn phía.

Cho nên hẳn trong nháy mắt xác định được La Thiến cũng trọng sinh, việc cô biết hẳn chính là chứng cứ tốt nhất.

Nhưng có một vấn đề, La Thiến sợ hẳn, rất sợ. Cả người run run bị mang đi, lên xe, rồi khỏi.

Trương Tích Minh thấy La Thiến sớm đã bị hẳn hù cho sợ chết, hẳn không nghĩ tới việc ép Đường Diễn mà nghĩ tới một cách có thể đã kích hẳn điên cuồng hơn. Cho nên khi đó hẳn “sáng suốt” nói với La Thiến: Ha ha, cô bạn nhỏ, không cần sợ! Người tôi muốn đối phó là chồng cô, cô rất quan trọng đoà! Ngoan ngoãn làm mỗi câu, tôi sẽ đối xử tốt với cô. Cô và đứa con trong bụng cô đều phải an an toàn toàn chờ chồng cô tới ha! Nếu hai người xảy ra chuyện tôi sẽ rất phiền não!

Sau đó, La Thiến... biến thành như bây giờ. Hẳn hung dữ cô liền sợ, hẳn yên lặng cô liền làm chuyện. Trương Tích Minh cũng không có cách nào khác, cô thích làm gì thì làm, đừng ảnh hưởng tới nhắm mắt đường thân.

La Thiến nhìn Trương-nhắm-mắt-đường-thân-Tích Minh, nhỏ giọng hỏi: “Nếu không anh cho tôi mượn điện thoại chơi đi?”

Trương Tích Minh vuốt tay vào túi tiền định lấy điện thoại đột nhiên tỉnh lại, vỗ vào đầu La Thiến mắng: “Cô nghĩ cái gì đấy?”

La Thiến ôm đầu kêu đau, cũng không quên đáp lại: “Chơi trò chơi thôi mà, anh keo kiệt vừa thôi.”

“Nhờ cô lấy điện thoại của tôi gọi điện cầu cứu thì sao?” Trương Tích Minh hỏi.

La Thiến sùng sốt: “A, còn có thể như vậy hả? Sao anh có thể nghĩ tôi như vậy chứ? Tín nhiệm cơ bản nhất giữ người với người đâu rồi?”

Trương Tích Minh a một tiếng, giọng nói: “Không có, sắp tới đường cao tốc, cô biết phải làm như thế nào chưa?”

“Yên tâm.” La Thiến xua xua tay nói: “Tôi tuyệt đối phối hợp, không kêu không gọi không giãy giụa không lớn nháo, tổ chất ba tốt bộc lộ hết luôn. Anh có thể đừng để chày cán bột hay gì đó đại loại vậy trên eo tôi không? Quá dọa người.”

Rất nhanh liền đến lượt bọn họ, Trình Hải Phong vuốt tay lấy tiền, không móc ra được. Lúc này hẳn mới nhớ ra vừa rồi đánh bài thua Tùng Khang đã hết sạch rồi. Tùng Khang cười cười đưa tiền cho hẳn, lúc này mới thuận lợi đi qua.

Nhìn đuôi xe đã đi xa, nhân viên thu phí lập tức gọi điện cho cấp trên.

Chiều, xe Đường Diễn đến biệt thự của Thẩm Bối Bối biệt thự, tuy chủ là Thẩm Bối Bối nhưng biệt thự này Thẩm Bối Bối mới mua năm nay, ở khu Ngũ Hoàn ngoại thành kinh đô.

Cửa là quản gia của Thẩm gia mở. Người này đã ở Thẩm gia làm gần ba mươi năm, có thể nói là nhìn Thẩm Bối Bối lớn lên, nhìn Thẩm Bối Bối cùng Đường Diễn từ lúc bắt đầu ở cùng nhau đến lúc tách ra, trong lòng đương nhiên xem Thẩm Bối Bối như con gái mình. Khi Thẩm Bối Bối cùng Đường Diễn chia tay, quản gia so với cha mẹ Thẩm còn gấp hơn, hiện giờ thấy Đường Diễn bà không hề thấy vui vẻ, chỉ có chột dạ.

Có thể thấy được việc La Thiến mất tích, người này cũng biết.

Truyện được đăng tại wattpad @dwlazp

“Thẩm Bối Bối đâu?”

“Nhị thiếu, tiểu thư ở trên lầu. Tôi đi gọi tiểu thư, mời ngài ngồi.”

Đường Diễn đẩy bà ra, trực tiếp lên lầu. Thẩm Bối Bối đã nghe được âm thanh, chờ ở trong phòng, lúc Đường Diễn tiến vào còn cười cười nói: “Sao lại tới đây thế?”

Đường Diễn nhắm mắt hỏi: “La Thiến mất tích có phải có liên quan tới cô không?”

Thẩm Bối Bối làm ra bộ dáng kinh ngạc hỏi: “Sao lại thế? La Thiến mất tích sao? Sao lại mất tích?”

Đường Diễn nhìn chằm chằm Thẩm Bối Bối trong chốc lát, bước tới bóp chặt tay cô ta, lạnh lùng nói: “Thẩm Bối Bối, hình như cô không hiểu rõ Đường gia tôi làm gì. Đúng, tôi là một thương nhân, nhưng cô chớ quên tôi không chỉ là một thương nhân. Có một số việc cô làm không thể gạt bỏ được. Nếu không năm chắc mười phần

chứng cứ thì sao tôi có thể đến đây tìm cô?”

Thẩm Bối Bối nấp máy môi, cuối cùng thoát khỏi tay Đường Diễn nói: “Chứng cứ? Nhà anh đều là người có quyền có thế, muốn ấn định tội danh cho một người còn không phải dễ hơn trò bàn tay sao?”

Đường Diễn cười lạnh: “Cô không vì nghĩ cho bản thân thì cũng nghĩ cho cha mẹ cô. Nhà cô hiện giờ đã xuống dốc, tôi chỉ cảm động động ngón tay cũng có thể giải quyết được.”

“Anh dám?” Thẩm Bối Bối lớn tiếng nói.

“Vì sao lại không dám? Cô cảm thấy tên bạn nước ngoài kia có thể giúp cô sao? Cô cứ thử xem.”

Thẩm Bối Bối hung hăng trừng mắt nhìn Đường Diễn: “Rốt cuộc anh muốn thế nào?”

“Trương Tích Minh muốn đi đâu?” Đường Diễn hỏi, hiện giờ chỉ có đuổi theo Trương Tích Minh mới có thể bảo đảm La Thiển an toàn.

Thẩm Bối Bối cúi đầu, toàn bộ biểu tình trên mặt đều không nhìn thấy rõ.

“Tôi không biết.” Giọng Thẩm Bối Bối trầm thấp, túm chặt tay Đường Diễn hỏi: “Anh thật sự sẽ ra tay với Thẩm gia sao? Anh quên hết thời gian chúng ta đã từng cùng nhau sao? Ba năm cao trung, chúng ta ngày ngày ở cùng nhau, anh đối xử với em tốt như thế nào... Tất cả, đều không tính sao?”

Đường Diễn chậm rãi gạt tay Thẩm Bối Bối, bình tĩnh nhìn cô ta một lát, mới mở miệng: “La Thiển là vợ tôi. Chi điểm này đã có thể xóa bỏ toàn bộ nhưng điều khác.”

Đường Diễn xoay người rời đi, không lấy được tin tức của Trương Tích Minh, hắn cũng không sốt ruột. Hắn rút điện thoại, ba Đường quả nhiên đã gửi tư liệu qua, Hoành Hải sao? Trương Tích Minh rốt cuộc muốn làm cái gì?

“Đường tổng.” Thư ký Kiều chờ ở cửa, mở cửa xe nhìn Đường Diễn hỏi: “Kế tiếp chúng ta đi đâu?”

Đường Diễn nhìn điện thoại, nhàn nhạt mở miệng: “Hoành Hải.”

Mà trên đường cao tốc tới Hoành Hải, trong xe Trương Tích Minh vang lên từng đợt từng đợt tiếng hát.

“La la la, la la la, tôi là một người chuyên bán báo, không cần đợi tới bình minh đã đi phát báo, vừa đi vừa rao. Hôm nay có tin tức nóng hổi, bảy đồng tiền đồng mua hai tờ báo, la la la...” La Thiển rung đùi đắc ý hát, hoàn toàn làm lơ gân xanh giật giật đang nổi đầy đầu Trương Tích Minh.

Lúc ấy Trương Tích Minh trong lòng tự thuyết phục bản thân: nhìn, phải nhìn, nhìn xuống liền qua. Sau đó... hắn nghe được La Thiển tiếp tục hát: “La la la, la la la, tôi là con tin bị người ta bắt cóc, không đợi ăn no liền xuất phát, vừa đi vừa đói. Hiện tại bụng thăm thì kêu, bọn bắt cóc một chút cơm cũng không cho mua. La la la, la la la...”

“Chúng ta không phải mới vừa ăn qua sao?” Trương Tích Minh mắng.

La Thiển tiếp tục hát: “La la la, la la la, người ta là thai phụ nha! Dù cho vừa mới ăn qua, lâu như vậy, cũng đói rồi, hiện tại bụng thăm thì kêu...”

“Câm miệng!” Trương Tích Minh lạnh giọng quát.

La Thiển đột nhiên im miệng, Trương Tích Minh cố nhịn, hỏi: “Ngày thường cô ở cùng Đường Diễn cũng là như vậy sao?”

“A!” La Thiển đáp.

Trương Tích Minh nhắm hai mắt, nhìn rồi lại nhìn, mới hỏi tiếp: “Đường Diễn là bị người ta xuyên vào sao?” Con mẹ nó như thế này mà mà cũng nhịn được?

La Thiển yếu ớt đáp: “Không. Chúng ta hiện tại là đến Hoành Hải sao?” La Thiển nhìn bảng hướng dẫn trên đường cao tốc hỏi.

Trương Tích Minh gật đầu, lại nghe La Thiển bắt đầu la la la. Hắn cười lạnh nói: “Còn hát bài hát bán báo, tôi cất lười cô.”

La Thiển không thể tưởng tượng nhìn hắn: “Anh còn biết bài này là bài rao hàng bán báo sao?”

Trương Tích Minh cười đắc ý, sau đó nghe được tiếng ca của La Thiển biến thành: “Tôi là một cây rong biển rong biển rong biển, cây rong biển theo sóng phiêu diêu...”

Trương Tích Minh quay đầu nhìn La Thiển, ánh mắt thập phần không tốt, nhưng tức giận cũng bị câu tiếp theo của La Thiển đập nát.

La Thiển hỏi: “Bài này anh biết gọi là gì không?”

Trương Tích Minh: “...”

Sau khi xe ra khỏi đường cao tốc liền một đường chạy đến bến cảng Hoành Hải. Kế hoạch của hắn rất đơn giản, hắn muốn Đường Diễn tự mình đến Hoành Hải, sau đó hắn sẽ có biện pháp khiến tên kia chôn thân nơi biển rộng.

Hắn cảm thấy kế hoạch của mình gần như hoàn mỹ, hơn nữa đã đi được 99 bước, hiện tại chỉ cần gọi điện cho Đường Diễn.

Sau đó, hắn thấy La Thiển giắt mình chỉ vào phía trước nói: “Mau xem mau xem, đó là cái gì?”

Trương Tích Minh nhìn theo hướng tay cô, chỉ thấy con đường đi đến Hoành Hải hiện giờ đã bị ngăn lại, bên trên viết bởi vì nguyên nhân thời tiết nên con đường tiến vào Hoành Hải sẽ bị đóng cửa khiến người địa phương cùng du khách đều rời đi.

Biểu tình lúc đó của Trương Tích Minh chính là: “Chơi tôi à?”

La Thiển a a kêu to: “Chúng ta đổi nơi khác! Hẳn là còn có Lam Hải Biển Đen gì đó đi?”

Trương Tích Minh từng mất liếc cô một cái xuống xe đóng cửa thật mạnh, đi tới chỗ giao cảnh đối diện.

La Thiển vui vẻ nói: “Bị tôi kích thích rồi.” Sau đó tự mình cười to.

Tùng Khang ngồi đằng trước cũng cười: “Làm không tồi, giảm đi không ít chuyện!”

Trình Hải Phong: “???”

La Thiển: “???”

Sau đó, La Thiển liền thấy Tùng Khang duỗi tay, đơn giản hai chiều liền chế ngự được Trình Hải Phong

Trình Hải Phong giống như không thể tưởng tượng được mắng to: “Tên phản đồ này!”

Tùng Khang hơi hơi mỉm cười: “Quá khen.” Sau đó hắn quay đầu lại nhìn La Thiển, dưới ánh mắt ngạc nhiên của cô nói: “Chị dâu, tính cách của chị thật sự làm tôi kinh hồn táng đảm!”

“A?” La Thiển ngờ ngác đáp. Vậy nên tôi một đường này không chỉ ở cùng bọn bắt cóc mà còn ở cùng cả... nằm vùng?

“Chị dâu sao không nói lời nào thế?” Tùng Khang cười nói.

La Thiển ngây ngốc hỏi: “Cái kia... Trương Tích Minh?”

Tùng Khang cười nói: “Không có việc gì, có những người khác mà!”

La Thiển nhìn ra phía ngoài, chỉ thấy đối diện là xe cảnh sát. Ba Đường từ trên xe bước xuống, đóng sầm cửa xe, vuốt vuốt cổ tay áo rồi nhìn sang phía này, ánh mắt thâm thúy mà lãnh đạm.

La Thiển: Sao cứ có cảm giác, ba, người đây là đang đoạt kính* sao?

*Đoạt kính: đoạt sự nổi bật

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Chia Tay Hằng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 99

Edit: Linh Nguyệt

La Thiển oa một tiếng: “Ba tôi soái quá đi!”

Tùng Khang cười nói: “Đường lão tiên sinh trước kia là bộ đội đặc chủng của Lang Vương, thân thủ ngài ấy hoàn toàn không cần lo lắng!”

La Thiển hai mắt bội phục nhìn đằng trước, dùng sức gật đầu: “Ừ ừ!” Nhìn một lát, cô mới kỳ quái nói: “A? Chồng tôi đâu?”

Lúc này, Trương Tích Minh nhìn ba Đường đã xuống xe, về mặt chỉ thiếu điều viết ba chữ in hoa đóng mở ngoặc kép "CON MẸ NÓ".

Ba Đường nhìn Trương Tích Minh, lãnh đạm nói: “Vất vả rồi.”

Trương Tích Minh nháy mắt hiểu ngầm, ý nói chính là: Vất vả cậu cháu cố con dâu tôi.

Nhất thời hắn có chút xúc động muốn học máu, nhưng cuối cùng vẫn nhịn xuống, cười lạnh châm chọc: “Không hổ là quan chức, con dâu của chính mình cũng có thể lấy làm mối câu.”

Ba Đường cúi đầu thường thức tay mình không nhìn Trương Tích Minh, mở miệng nói: “Chờ cậu vào trong tù rồi hãy suy nghĩ tiếp!”

Mà trên xe khi La Thiển đang xem đến hai mắt lấp lánh tỏa sáng, cửa xe bên cạnh bị gõ hai cái cũng không chú ý. Cho đến truyền đến hai tiếng vang, cô mới không kiên nhẫn quay đầu nhìn lại, sau đó liền thấy Đường Diễn nửa khom lưng, từ ngoài cửa dùng loại ánh mắt mạc danh kỳ diệu nhìn mình.

La Thiển sững sờ, cười ha ha mở cửa xe: “Anh tới rồi?”

“Tôi mà không tới thì em chuẩn bị nhìn đến khi nào?” Đường Diễn ề ề hỏi.

La Thiển chột dạ: “Em nói ba soái, chính là khen ba anh chứ không phải ba em!”

Đường Diễn mặc kệ cô, quay sang nói với Tùng Khang vừa xuống xe: “Cảm ơn cậu, vất vả.”

Tùng Khang bắt tay với Đường Diễn nói: “Không có việc gì, đội trưởng vốn dĩ cũng đang nói thu lưới nhưng bọn họ ở trong nước không có trái hành vi nào trái pháp luật, chúng ta bắt được người cũng không thể định tội. Chúng bắt cóc chị dâu thật ra cũng cho chúng tôi một lý do tốt.”

Đường Diễn hỏi: “Có biết Trương Tích Minh vì sao lại bắt cô ấy không?”

Tùng Khang trả lời: “Chỉ biết là vì đối phó Đường tổng anh, nhưng hắn không nói rõ vì sao.” Sau đó Tùng Khang lại quay đầu nhìn La Thiển một cái, “Lần này hành động bắt giữ tiến hành thuận lợi, ít nhiều cũng nhờ có chị dâu.”

Đường Diễn tức khắc có dự cảm không tốt, nhưng hắn vẫn hỏi: “Như thế nào?”

“Sau khi từ sân bay ra tôi vẫn luôn không có cơ hội gửi tin cho đội. Lúc chị dâu muốn chơi đấu địa chủ vừa hay giúp tôi lấy cớ. Tôi thừa dịp đi mua bài đem chuyện của Thẩm Bối Bối báo lại. Lúc qua trạm thu phí, tôi đem đích đích viết ở trên tiền đưa cho nhân viên thu phí, chủ yếu cũng là vì tôi có cơ hội thắng bài thu hết tiền vào tay. Cho nên một đường này chị dâu giúp chúng tôi giảm đi không ít chuyện.” Trong giọng Tùng Khang mang theo ý cười.

Đường Diễn vừa nghe đã tưởng tượng được hình ảnh kia, quay đầu mắng: “Em bị bắt cóc mà còn có tâm tình chơi đấu địa chủ?” Hắn thực sự chưa bao giờ nghĩ tới.

La Thiển vô tội nói: “Trương Tích Minh nói mà, sẽ bảo đảm an toàn cho em. Hơn nữa, nếu thật sự có nguy hiểm mà không vui vẻ sung sướng thì chết thảm biết bao a?”

Đường Diễn: “Trong đầu em nghĩ gì thế?”

Trương Tích Minh ở đằng trước đang bị vây quanh nghe được tiếng phía sau, bực mình nói: “Đây là hoàn toàn xem tôi không tồn tại sao?”

Ba Đường vừa lúc đi ngang qua, nghe được lời này bèn nói: “Một con cá sắp chết thì có hi đáng sợ?”

La Thiển cũng mở cửa bước xuống, nói với ba Đường: “Ba, cảm ơn ba! Phiền ba phải tới đây.”

Ba Đường lãnh đạm đáp: “Đều là người Đường gia.”

Ba Đường nói tới đây lại quay đầu nhìn Đường Diễn: “Đi hỏi một chút xem vì sao hắn muốn đối phó con?”

Đường Diễn nhìn La Thiển, La Thiển chợt dạ quay đầu ra chỗ khác. Đường Diễn đi qua cùng Trương Tích Minh nói hai câu liền trở lại. Ba Đường hỏi, Đường Diễn nói Trương Tích Minh không đáp.

Cái này làm cho ba Đường có chút bực bội. Sở dĩ ông kéo dài thời gian, đợi một lúc mới đem đích đích của Trương Tích Minh gửi cho Đường Diễn chính là bởi ông cũng không rõ ràng lắm Trương Tích Minh vì sao lại nhắm vào Đường Diễn? Ba Đường không yên tâm để Đường Diễn “tiền phong” nên mới tự mình dẫn người tới trước.

Trương Tích Minh không nói nguyên nhân, đây giống như câu đó không có đáp án, ba Đường đương nhiên không yên tâm.

Đường Diễn lại rất bình tĩnh, hắn nói với ba Đường: “Không có việc gì, chẳng qua chỉ là một ít việc nhỏ thôi, rồi sẽ có lúc biết. Con mang Thiển Thiển về trước.”

Ba Đường gật đầu, trước khi La Thiển đi theo Đường Diễn còn nói với cô: “Về sau nhớ mang theo chút tiền mặt tùy thân, như vậy sẽ không đối.”

La Thiển hai chân mềm nhũn, xấu hổ cười với ba Đường rồi lôi kéo Đường Diễn nhanh chóng rời đi.

Lên xe rồi, Đường Diễn mới hỏi: “Lời kia của ba có ý gì?”

La Thiển lời lẽ chính đáng nói: “Sao anh ngốc thế nào. Đương nhiên là do ba không quen dùng điện thoại trả tiền, thích mang chút tiền mặt tùy thân, cảm thấy thế là an toàn nên mới khuyên tiểu bối như vậy.”

Đường Diễn cạn lời nhìn cô: “Nói thật.”

La Thiển liền đem việc mình ca hát quấy rầy Trương Tích Minh kể ra, Đường Diễn cười lạnh: “Thế mà vẫn còn sống, em có biết Trương Tích Minh là người thế nào không?”

La Thiển vui vẻ đáp: “Cái này em biết! Ở nước ngoài có chút thế lực chứ gì!”

Đường Diễn càng hết chỗ nói: “Nếu đã biết rồi thì sao em không nghĩ tới kêta cục nếu làm hắn tức giận?”

La Thiển xua xua tay: “Mục tiêu của hắn đâu phải em. Nếu muốn ra tay với em thì ngay từ đầu đã làm rồi.”

Đường Diễn cười hỏi: “Thế mục tiêu của hắn là?”

“Anh đó!”

“Tôi? Sao lại là tôi? Tôi còn không quen biết hắn!” Giọng Đường Diễn không chút phật phồng.

La Thiển quả nhiên mắc bẫy: “Bởi vì đời trước...” Giọng nói đột nhiên im bặt, cô quay đầu nhìn Đường Diễn, khóe miệng khẽ co giật.

Trên mặt Đường Diễn cũng mang ý cười, nhàn nhạt nói: “Tiếp tục!”

“A... Không có gì, tiếp tục gì chứ!” La Thiển quay đầu nhìn ngoài cửa sổ, thành thực bày ra bộ dáng cái gì cũng không biết.

Truyện được đăng tại wattpad @dwlapz

Đường Diễn vừa khởi động xe vừa nói: “La Thiên, tôi không phải tên ngốc. Qua hành vi của Trương Tích Minh cùng lời em vừa nói, tôi đã đoán được rồi. Việc này liên quan tới giấc mộng kia? La Thiên, tôi ngoại trừ khiến em không tìm được công việc, còn làm cái gì khác sao?”

La Thiên cúi đầu, vắn vắn ngón tay nói: “Không có!”

“Vì sao không thể nói với tôi?”

“Không phải không thể nói cho anh mà là, chính là không muốn nói. . . Cũng không phải ký ức vui vẻ gì.” La Thiên cảm giác ngón tay mình sắp bị vắn thành bánh quai chèo rồi.

Đường Diễn cũng không nói gì nữa, xe một đường chạy về Đường gia. Mẹ Đường cùng Đường Hinh đang chờ ở phòng khách liền thấy cửa bị Đường Diễn đột nhiên mở ra, hai người đứng dậy ra đón.

Đang muốn hỏi chuyện liền thấy Đường Diễn một thân khí lạnh tiến vào, mẹ lưu loát chuyển hướng bước tới phòng bếp đi, hoàn toàn không có nhiệt tình ra nghênh đón như vừa nãy mà giống như là thuận đường đi ngang qua.

La Thiên trợn to mắt nhìn bộ dáng chuyện không liên quan mình của mẹ chồng và anh chồng: “...” Đây... Vẫn là người một nhà sao? Hoàn toàn có thể tưởng tượng được cuộc sống tương lai gian nan đến mức nào, khó khăn thế thảm.

Đây là La Thiên lần đầu tiên tới Đường gia, nhìn cái gì cũng đều xa lạ, cũng đều mới lạ. Nhưng lúc này cô hoàn toàn không có tâm tình thương thức. Đường Diễn lời kéo cô trực tiếp đi lên tầng hai, vừa đóng cửa liền ấn La Thiên ngồi xuống giường.

Đường Diễn khoanh tay: “Nói đi! Chuyện sau đó,.” Hắn lại đổi giọng: “Hoặc là nói, kiếp trước của em.”

La Thiên nhấp nhấp môi: “Không phải em không muốn nói mà là anh nghe xong có thể không tức giận chứ?”

Đường Diễn hỏi: “Cái gì?”

“Sau đó không có chuyện gì cả! Chỉ là em gả chồng thôi!”

Đường Diễn sùng sốt, nháy mắt trong lòng có ít nhất một trăm bình dấm chua bị nghiêng đổ. Dù sao thì hắn không có ký ức kiếp trước, dẫu cho trong mộng hắn biết mình sau đó sẽ cùng Lâm Phi kết hôn nhưng mà việc này Đường Diễn hoàn toàn không có cảm xúc, thậm chí hắn cũng không biết đó là thật hay giả.

Ở trong lòng Đường Diễn, hiện tại mới là chân thật. Nhưng cho dù biết vậy, lúc nghe thấy La Thiên đã từng lấy người khác, phản ứng đầu tiên của hắn vẫn là phản ứng ghen tị.

“Em nói cái gì??” Đường Diễn thậm chí có chút không khống chế được âm lượng.

La Thiên chống nạnh: “Cái gì là cái gì, gả cho người ta chứ sao! Lại không phải gả cho người trong sạch gì, chính anh còn không phải cũng cùng Lâm Phi song tấu song phi đấy thôi.”

Đường Diễn tức mà không nói nên lời, chỉ có thể ủy khuất hỏi: “Kia... Em nhớ hắn sao?”

La Thiên sùng sốt, trên mặt lộ ra một nụ cười dữ tợn, giọng nói vô cùng điềm mỹ: “Nhớ chứ, sao có thể không nhớ. Nhớ đến tim gan cồn cào, hừ hừ hừ hừ...”

Đường Diễn: “...” Rốt cuộc là nhớ hay không nhớ?

La Thiên thờ dãi, tiếp tục nói: “Không phải anh muốn biết vì sao Trương Tích Minh muốn ra tay với anh sao?”

Đường Diễn gật đầu, La Thiên liền nói tiếp: “Trương Tích Minh cũng trọng sinh, đúng, chính là như anh nghĩ ấy. Kiếp trước Trương Tích Minh cũng giống anh, đều bị mù mắt, không biết vì cái gì mà đối với Thẩm Bối Bối thâm tình không hồi hận. Thẩm Bối Bối lại là người điên, sợ bị anh trả thù nên không dám động tới Lâm Phi, bèn lấy em ra trút giận. Kết quả đời này không biết như thế nào lại không sợ anh nữa, vẫn lấy em trút giận. Tóm lại chính là không chỉ không sợ anh mà còn muốn xem chúng ta cái gì mà quan hệ không thành ấy. Đùng là một bà điên.”

Đường Diễn nhìn cô. La Thiên hỏi: “Em nói cô ta như vậy, anh tức giận sao?”

Đường Diễn hỏi: “Kiếp trước, cô ta làm cái gì?”

“Anh hỏi cái này làm gì?” La Thiên liếc hắn.

Đường Diễn nhắm mắt nói: “Đối với giấc mộng kia tôi chưa từng có hỏi qua, một phần cũng là do muốn có trốn tránh, là tôi hại em tàn tật, sinh hoạt khổ cực. Nhưng thực sự tôi không nghĩ tới, sau đó còn có việc của Thẩm Bối Bối.”

La Thiên liền nói: “Ừ, Thẩm Bối Bối kêu Trương Tích Minh lấy người nhà em uy hiếp em, đem em gả cho một tên mê cờ bạc.”

Đường Diễn nắm chặt tay: “Sau đó?” Giống như tự ngược giống nhau.

“Sau đó? Sau đó thì bị đánh chết.” Giọng La Thiên bình tĩnh tựa như không phải đang nói chuyện của mình.

“Tôi biết rồi.” Đường Diễn mở cửa rồi đi.

La Thiên chớp chớp hai mắt nhìn bóng dáng Đường Diễn, kỳ quái nghĩ: Cho nên hắn hỏi nhiều như vậy rồi cứ thế rồi đi, là có ý gì?

La Thiên từ phòng bước ra, sờ soạng xuống lầu liền thấy ngay mẹ Đường. La Thiên hoàn toàn không có chút gì không quen, còn nhìn mẹ Đường cười nói: “Mẹ, con về rồi!”

Mẹ Đường: "...” Câu hỏi tình huống thai nhi đang muốn hỏi bị kẹt chết trong bụng.

La Thiển nhìn khắp nơi, hỏi: “Đường Diễn đâu?”

“Ra ngoài rồi, hai người không cãi nhau chứ?” Đường Hình nhanh chóng đáp.

La Thiển lắc đầu nói: “Không có ạ! Chỉ nói chuyện chút thôi.”

Mẹ Đường lúc này mới mở miệng hỏi: “Không bị thương chứ?”

La Thiển lắc đầu, mẹ Đường liền nói: “Ừ, có gì không thoải mái thì cứ nói một tiếng.”

La Thiển gật gật đầu. Chuông cửa đột nhiên vang lên, Đường Hình đứng dậy mở cửa liền thấy ba vợ dắt tay vợ mình đứng ở bên ngoài lớn giọng kêu: “Con rể à, ta dẫn vợ con đưa về này.”

Đường Hình nhìn nhìn về mặt không quá vui vẻ của vợ mình, có chút cạn lời: “Ba, ba lại mắng vợ con?”

Ba Bạch nói: “Không mắng hai câu thì nó không về!”

Đường Hình lập tức cầm miệng, ân cần nói: “Ba vào đi! Con bảo dì Trương ầm vài món ba thích ăn.”

Ba Bạch liền kéo lấy Bạch Nhụy dắt vào, vừa lúc La Thiển bước ra, thấy Bạch Nhụy liền nói: “Oa! Mỹ nữ.”

Đường Hình: Đậu, đùa giỡn vợ tôi?

Bạch Nhụy cũng cười trả lời: “Cô cũng rất xinh đẹp.”

La Thiển nhìn khí chất tự có trong hành động của Bạch Nhụy đã nghĩ tới Bạch Nhụy hẳn từng chịu không ít bất công.

Bởi vậy, La Thiển cười càng thêm hòa ái, giống như dì nhỏ mang theo chút hiền từ: “Chị dâu, em là em dâu chị nha!”

Mẹ đã dạy chị em dâu phải giữ quan hệ tốt, gặp chuyện không cãi nhau. Cô muốn làm bạn cùng chị dâu nha!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Chia Tay Hằng Ngày* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 100

Edit: Linh Nguyệt

Sau đó, Đường Hình phát hiện, vợ bị em dâu dẫn đi chơi đùa, trọng điểm là không mang theo hấn.

Đường Hình lập tức không thể nhịn, gọi điện cho em mình: "Khi nào chú về?"

Đường Diễn mặc danh đáp: "Em có ra ngoài đâu."

Đường Hình: "Anh thấy chú ra ngoài mà."

Đường Diễn thờ dãi: "Em ở cây đa chỗ hậu viện."

Đường Hình ngạc nhiên nói: "Chú ở hậu viện làm cái gì?"

Đường Diễn sâu kín đáp: "Luyện tập nín thở." Nếu không hấn sẽ không biết nên làm cái gì? Muốn an ủi cô nhưng bản thân lại là một trong đó những người gây tổn thương cho cô. Ngay cả tư cách nói một câu cũng không có, càng không cách nào hiểu được vì sao hai chân cô đã bị phế mà sau đó vẫn còn người lấy phương thức như vậy tiến hành hãm hại? Một đời, cô như thế nào chịu đựng qua?

Đường Hình: "?" Há... Nín thở? Nghẹn khí à?

Tóm lại cuối cùng Đường Hình cũng gọi được Đường Diễn quay lại, hấn chỉ vào hai chị em dâu đang ngồi ở sô pha trò chuyện, nói với Đường Diễn: "Chú xem."

Đường Diễn nhìn nửa ngày không nhìn ra chỗ nào không đúng: "Làm sao vậy?"

"Quan hệ của hai người có phải tốt quá hay không?"

"Như thế tốt mà!" Đường Diễn hữu khí vô lực đáp.

Vừa nói xong, Đường Diễn liền nghe được La Thiển tinh thần sáng láng nói: "Chị dâu, liếc mắt nhìn em một cái đi."

Đường Diễn: "???"

Sau đó Đường Diễn nghe được La Thiển cười lớn: "A~ bị điện giật rồi."

Đường Diễn: "!!!" Hắn quay đầu nhìn lại, thấy La Thiển sờ sờ thân thể mình, lại hưng phấn nói: "Chị lại nhìn em cái nữa đi."

Bạch Nhụy vô cùng nể tình, chớp chớp mắt nhìn La Thiển, La Thiển lại run run nói: "A~ thật sự bị điện giật tới, chơi vui quá!"

Đường Diễn: "... " Tôi ở bên này đối với việc đời trước gì mình làm muốn sống muốn chết, em mẹ nó lại cùng chị dâu chơi đùa vui vẻ. Hơn nữa, trò chơi quái gì thế?

La Thiển nhào qua ôm Bạch Nhụy: "Chị dâu, mắt chị thật đẹp!"

Đường Hinh: "!!!" Dám ôm vợ hân! Đường cảm thấy sắp không khống chế được sức mạnh hồng hoang của bản thân rồi.

Bạch Nhụy lập tức cũng ôm lại cô nói: "Đôi mắt em cũng rất đẹp."

Ba Bạch ngồi ở một bên vẻ mặt hoà ái nhìn hai người. Con gái nhà mình không có nhiều bạn lắm, hiện giờ nếu cùng em dâu trở thành bạn bè, ba Bạch vô cùng vui mừng.

Vì sao ông lại mắng ép nó trở về? Bởi vì từ xưa đến nay, mẹ chồng nàng dâu không hoà thuận, chị em dâu bất hòa đều là bình thường. Nghe nói con dâu út nhà thông gia tới kinh đô, nếu là con gái mình lâu quá không quay về, đến lúc đó một nhà Đường gia sẽ bị nó lung lạc, tính tình con gái mình vốn là như vậy, đến lúc đó sẽ ăn bao nhiêu khổ chứ?

Cho nên, cùng ngày, ba Bạch liền vừa mắng vừa đem Bạch Nhụy đưa về. Không nghĩ tới, này cô dâu mới này lại rộng rãi như vậy, làm người cũng không tồi. Nhìn xem, ở cùng con gái mình vui vẻ biết bao, rất tốt, rất tốt.

Vì thế ba Bạch xắn tay áo, muốn ít nhiều hỏi lộ La Thiển: "Con vừa tới, ta đến phòng bếp trở tài chiêu đãi con. Con có cái gì muốn ăn không?"

La Thiển ôm Bạch Nhụy ngẩng đầu hỏi: "Chị dâu, chị muốn ăn gì?"

Bạch Nhụy được La Thiển ôm, trong lòng như nở hoa, chỉ nghĩ muốn làm bạn cùng La Thiển, vui vẻ nói: "Em muốn ăn cái gì? Ba chị nấu com lợi hại lắm, chị ăn mà không bị nôn nghén."

La Thiển: "!!!" La Thiển buông Bạch Nhụy, sờ sờ bụng, quay đầu nói với Đường Diễn: "Đường Diễn Đường Diễn, hôm nay em không nôn nghén nha! Oa, Trương Tích Minh thật lợi hại, em bị hấn dọa một trận xong hết nôn nghén luôn." La Thiển đã ăn một tháng rau xanh, còn nôn nghén một tháng, vô cùng không dễ chịu.

Đường Diễn còn chưa đáp, ba Bạch đã nói: "A, như vậy không thể được! Ta sẽ hấp cá sống cách thủy cho con đỡ sợ!"

Đường Diễn: "... " Cá sống hấp cách thủy là món gì?

Đường Hinh: "... " Có hiệu quả chữa sợ hãi sao?

Mẹ Đường: "... "

"Được ạ! Vậy phiền bác rồi! Con tới hỗ trợ bác!" La Thiển xắn tay áo nói: "Con nấu com cũng rất lợi hại."

Đường Diễn dè dặt lại: "Em yên tĩnh chút đi! Trong bụng còn có một đứa bé đấy, không thể cầm dao!"

Ba Bạch lớn giọng nói: "Đứng đấy! Sao có thể bắt con giúp! Để Đường Hinh tới là được!"

Đường Diễn nói tiếp: "Không phải, nhà con có giúp việc!"

"Không có việc gì, Đường Hinh cũng được!" Ba Bạch xua xua tay, kéo Đường Hinh rời đi.

Mẹ Đường: "... "

La Thiển nhìn theo bóng ba Bạch nói: "Thông gia... Thật nhiệt tình a!"

Bạch Nhụy đỏ mặt: "Tính tình ba chị thế đó, nhưng ông rất tốt!"

"Tốt mà tốt mà!" La Thiển sờ sờ đầu Bạch Nhụy, nghĩ nghĩ rồi hỏi: "Chị dâu, chị đánh bài giỏi không?"

Bạch Nhụy then thùng lắc đầu, La Thiển lập tức nói: "Chúng ta đánh bài đi! Đây là nhịp cầu kết nối tình cảm tốt nhất."

Bạch Nhụy then thùng gật đầu, La Thiển liền quay đầu hỏi mẹ Đường mặt không biểu cảm đang đứng cạnh bên: "Mẹ có chơi không?"

Mẹ Đường nghĩ nghĩ, khó có được dịp để hai đứa con dâu kết nối tình cảm, vẫn là tham gia đi! Hướng chỉ là con dâu mới vừa vào cửa, bà ít ra phải cho con bé chút mặt mũi chứ!

Đường Diễn nghe được đề nghị của La Thiển, nhất thời lộ ra vẻ mặt một lời khó nói hết.

Quả nhiên lát sau Đường Diễn liền nghe được La Thiển kêu: "Chị dâu, chị như vậy còn gọi đánh bài không giỏi."

Bạch Nhụy liền nói: "Kỹ thuật của chúng ta như nhau, chị chẳng qua là may mắn hơn một chút."

"Vây cũng quá may rồi." La Thiển rầu rĩ mà nói, một lát sau lại kêu: "Mẹ, sao mẹ lại tính bài, đây chính là gian lận."

Mẹ Đường cả giận: "Ta dùng đầu mình ghi nhớ bài, đây mà gọi là gian lận à?"

La Thiئن gian nan nói: "Trí nhớ tốt thế để làm gì chứ ạ?"

Mẹ Đường không tiếp chuyện, chỉ hỏi: "Rốt cuộc cô thừa bài gì? Sao cái gì cũng đều không có?"

La Thiئن ngượng ngùng cười nói: "Con thừa 34568."

Mẹ Đường giật mình, mắg: "Loại bài này cô giữ lại làm cái gì?"

La Thiئن ùy khuất: "Không phải là do con khỏnh ra bài được sao?"

Mẹ Đường cạn lời: "Sao ta lại chung đối với cô chứ?"

Truyện được đăng tại wattpad @dwlazp

Ba Đường khi trở về vừa vậ bắt gặp hình ảnh này, nhất thời trong lòng cũng có chút tâm trạng khó lòng giải thích. Buổi sáng mới vừa bị người ta bắt cóc còn chơi đầu địa chủ với người ta, trở về lại kéo người nhà tiếp tục chơi? Tâm thái của đứa con dâu này, khá tốt, khá tốt, rất giống Bạch thông gia.

"A, ba đã trở lại." La Thiئن nhanh chóng chạy nghênh đón ra tới.

Mẹ Đường không nhịn nổi: "Cô đánh không thắng thì thôi đi, sao lại có thể trực tiếp ném bài chứ?"

Bạch Nhự một chút cũng không cảm thấy khó chịu trước hành động của La Thiئن: "Không có việc gì, không có việc gì, so với việc để Thiئن Thiئن thua thì tốt hơn nhiều."

Đường Diئن thu hồi ví tiền yên lặng cùng đi ra ngoài. Ba Đường đưa áo khoác cho giúp việc rồi nói với La Thiئن: "Hôm nay không bị dọa chứ? Xin lỗi, ngày đầu tiên con tới Đường gia đã gặp phait loại chuyện này!"

La Thiئن lắc đầu nói: "Không có việc gì, Trương Tích Minh đối với con khá tốt!"

Ba Đường không tỏ ý kiến. Ông từ chỗ Tùng Khang nghe được đại khái toàn bộ quá trình, đối với sự lạc quan của con dâu út ngoại trừ lúc đầu sợ hãi, về sau lại có thể bình tĩnh như vậy, cảm thấy rất tốt.

Sau đó ba Đường lại hỏi Đường Diئن: "Con nói ngày mai muốn gặp Trương Tích Minh?"

Đường Diئن gậ đầu, ba Đường liền nói: "Có thể, ta đã phân phó xuống rồi. Tội danh của hấn vẫn chưa định, tuy có thể mời luật sư nhưng cũng đủ để đuổi hấn ra khỏi nước."

Đường Diئن gậ đầu hỏi: "Thẩm Bối Bối đâu?"

"Nó cùng người ta hợp mưu bắt người, đương nhiên chạy không thoát. Nhưng phải xem Trương Tích Minh định tội danh gì đã." Ba Đường nhìn Đường Diئن nói.

Đến lúc ăn cơm ba Đường liền phát hiện cái gọi là tranh đấu gia tộc gay gắt căn bản không cần lo lắng, con dâu út quan tâm con dâu cả còn hơn cả quan tâm chồng nó.

Ba Đường: "... Con trai ông thật đáng thương, sao lại mình cứ thấy vui vẻ là thế nào nhỉ?

"Chị dâu, ăn nhiều một chút."

"Thiئن Thiئن cũng ăn nhiều một chút, em họ chị Bạch Nhự là được rồi!"

"Oa! Chị đáng yêu quá!" La Thiئن lỏi kéo tay Bạch Nhự: "Nhự Nhự, ngày mai chúng ta cùng đi mua quần áo cho tiểu bảo bảo đi!"

Đường Diئن: "Cái kia, có thể ngày mai sẽ đi gặp Trương Tích Minh, ngày mai tôi đưa em đi!"

"Không cần không cần, Nhự Nhự cùng em đi là được rồi!"

Đường Diئن: "..."

Đường Hinh lừm em trai nhà mình một cái dầy ghét bỏ, không tiếng động nói: Thật vô dụng.

Ba Đường: "A?" Quả nhiên là có tranh (kịch) đấu(hay) gay(đề) gắ(xem).

Trương Tích Minh không nghĩ tới Đường Diئن sẽ còn đến. Sau khi bị đưa ra ngoài, thấy Đường Diئن, hấn vẫn cảm thấy có chút ngoài ý muốn. Hấn cho rằng người tới gặp hấn sẽ là La Thiئن, không ngờ rằng lại là Đường Diئن.

"Không nghĩ tới người đến lại là mày." Lúc này Trương Tích Minh còn chưa định tội, bản thân hấn là không thể thăm hỏi.

Hấn hiện giờ cùng Đường Diئن ở trong một phòng đơn, vẫn chưa tiến hành cách ly, cũng không có nghe lén.

Cho nên, Đường Diئن không chút cố kỵ, nói thẳng mục đích: "Tôi muốn biết, việc của La Thiئن, đòi trước."

Trương Tích Minh nhướng mày nói: "La Thiئن nói với mày? Tình yêu quả nhiên khiến người ta trở nên ngu xuẩn."

"Tôi đoán được. Đạo hạnh của cô ấy không lừa không được bao lâu." Đường Diễn không hề nhắc tới việc La Thiển kể cho hắn, cũng không nói là hắn mơ thấy.

Trương Tích Minh không có ý kiến, hỏi: "Mày hỏi đời trước làm gì? Hiện tại không có mấy cái ký ức kia đối với mày mà nói chẳng khác gì mấy chuyện xa xưa."

Đường Diễn nắm chặt tay: "Nếu nó thật sự chỉ là một chuyện xưa thì đã tốt. Nhưng chúng ta đều hiểu, không phải. Tôi muốn biết, La Thiển... đời trước rốt cuộc đã xảy ra cái gì?"

"Việc này tao khẳng định không rõ như chính bản thân người trải qua, sao mày không tự đi mà hỏi cô ta?" Trương Tích Minh dựa vào lưng ghế, tháo kính xuống chà lau.

"Miệng vết thương.. lại bị rạch thêm một lần, chẳng phải là quá tàn nhẫn sao?" Đường Diễn cúi đầu, giọng nói có chút trầm khàn. Hắn nhớ tới câu nói kia của La Thiển: Chết rồi! Vân đạm phong khinh đến mức khiến hắn đau lòng, ký ức bị thương như thế, La Thiển lại có thể nói thờ ơ như vậy.

Một người ở dưới tình huống như thế nào mới có thể làm được thế chứ? Không quan tâm chuyện của người khác, La Thiển lúc ấy ở trên máy bay đã nói qua.

Một người trên lưng gánh vác quá nhiều, nếu không cho dễ bản thân biến thành vô tâm vô phế, ngã ngắc sinh tồn thì sao có thể gánh nổi, mới có thể tiếp tục bước đi?

Trương Tích Minh đeo kính lại, bình tĩnh nói: "Thâm, rất thâm. Tao không biết nhiều lắm. Khi đó lúc Thâm Bối Bối bảo tao tìm La Thiển thì cô ta đã chỉ có thể ăn xin kiếm sống rồi. Tao có thói quen trước kia ra tay sẽ điều tra rõ ràng thân thế người nợ để tránh dưới tình huống không biết mà đắc tội người không nên đắc tội, cho nên đã điều tra La Thiển. Ngoại trừ việc cả đời bị thâm, chắc không còn từ nào có thể hình dung cô ta."

Đường Diễn thở ra một hơi hỏi: "Một khi đã như vậy, sao anh vẫn ra tay được?"

Trương Tích Minh cười nói: "Đường Diễn a! Người đầu tiên ra tay với cô ta chẳng phải là mày sao? Cô ta tráo đổi bản thiết kế của Lâm Phi, vu hãm cô ta sao chép. Tội danh này ở ngành thiết kế một khi đã định là tương đương với việc bị phán tử hình, cho nên anh chặn mọi đường lui của La Thiển trong giới giải trí. Để báo thù cho Lâm Phi kia, mày chẳng những đuổi cô ta giới giải trí mà thậm chí còn chặn luôn cả những công việc cơ bản cô ta có thể làm. Mày cũng đầu lương thiện gì cho cam?"

Những chuyện này Đường Diễn đều đã thấy ở trong mộng, Trương Tích Minh tiếp tục nói: "Đối với những người như chúng ta, cô ta chẳng qua chỉ là con kiến. Mày đã gặp người nào sẽ đi để ý đến cảm xúc của một con kiến xem nó có công bằng hay không chưa? Nếu mày coi cô ta là một con người thì sau khi ép cô ta rời khỏi giới giải trí mày đã thu tay rồi. Nhưng mày ép cô ta phải nhặt rác để kiếm sống, vì ở trong mắt mày, cô ta cũng chỉ là con kiến. Con kiến đắc tội mày, cái giá phải trả đương nhiên không hề nhỏ, có khả năng là gấp hai, gấp ba, thậm chí còn phải dùng cả đời để bồi tội. Ai quan tâm chứ? Mày sao?"

Trương Tích Minh bình đạm cười, mở miệng: "Đường Diễn, đời trước, đến khi La Thiển chết đi... mày cũng không biết."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Chia Tay Hằng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 101

Edit: Linh Nguyệt

"Làm sao? Bây giờ yêu người ta rồi nên chuẩn bị đòi nợ đời trước với bọn tao cùng sao? Nếu là như thế thì chúng ta cũng như nhau thôi, đều thiếu cô ta, mày còn không biết xấu hổ ở cùng người ta sao sao?"

Đường Diễn nắm chặt tay, hỏi: "Vi sao Phùng Nhất Khê lại đánh gãy chân cô ấy?" Cảnh này trong mộng có xuất hiện nhưng bởi vì không phát sinh ở trên người hắn nên hắn không cách nào thấy được.

Trương Tích Minh quả nhiên biết, nói: "Thật trùng hợp, người Phùng Nhất Khê thuê đánh gãy chân cô ta vừa hay quen biết thủ hạ của tao nên tao có biết một ít, là liên quan tới bản thảo thiết kế của Lâm Phi. Thiếu chút nữa bị tráo đổi bản thảo, lại bị mày tổn thương, Lâm Phi đương nhiên khóc suốt suốt đau lòng không thôi, Phùng Nhất Khê sao có thể nhịn được! Đàn ông ấy mà, nghe nói người phụ nữ mình thích bị người ta bắt nạt như vậy, đương nhiên sẽ tức giận."

"Huống chi sau đó cô ta lại quay lại với mày, bức tức trong lòng Phùng Nhất Khê liền đẩy hết lên người La Thiển. Lúc Phùng Nhất Khê chuẩn bị ra tay thì Lâm Phi gọi điện tới. Tên nói: La Thiển nghe được giọng Lâm Phi liền cầu xin cô ta rất lâu, nhưng Lâm Phi trực tiếp cúp điện thoại." Trương Tích Minh sờ sờ cằm nói: "Chắc là do Lâm Phi không nghĩ tới Phùng Nhất Khê sẽ tàn nhẫn như vậy ha?"

Đường Diễn cười lạnh: "Nếu tôi đã xả giận thay thì việc này cũng nên kết thúc. Bất kể Phùng Nhất Khê chuẩn bị làm cái gì thì cô ta cũng không nên tiếp tục bắt La Thiển trả giá."

Nói xong, Đường Diễn tiếp tục hỏi: "Thế Thâm Bối Bối thì sao? Tôi chèn ép La Thiển không tìm được việc hình như là một năm trước khi Thâm Bối Bối trở về, La Thiển cùng việc này đã chệch đường ray một năm. Thâm Bối Bối tìm cô ấy làm gì?"

Trương Tích Minh nhìn Đường Diễn, châm biếm: "La Thiển hẳn nên nói với mày rồi chứ? Thâm Bối Bối đơn thuần chỉ là nhìn cô ta không vừa mắt cho nên mới bảo tao đi làm những việc này."

Ánh mắt Đường Diễn loé lên: "Nhìn không thuận mắt?"

Trương Tích Minh cười: "Hiện tại mới biết được bạn gái cũ của mình có bao nhiêu khổ nạn? Cô ta so với mày còn khổ nạn hơn nhiều."

Lúc Đường Diễn từ trại tạm giam đi ra, mặt đã hoàn toàn biến đen. Không chỉ bởi Trương Tích Minh nói cho hắn hết thấy mà còn bị cả sự trào phúng Trương Tích Minh dành cho hắn.

La Thiến gãy chân không thể trị khỏi được, bởi vì cô không có tiền, cũng không dám thông báo cho người nhà, họ không kham nổi tình huống hiện tại của La Thiến.

Cô bị Phùng Nhất Khê ném ở ven đường, được người tốt bụng đưa đi bệnh viện. Không có tiền, chỉ có trị liệu sơ qua nên việc La Thiến phải tàn tật cũng đã được xác định.

Lúc cô rời khỏi bệnh viện, là ngồi xe lăn bệnh viện cung cấp.

Cô thậm chí ngay cả nhật rác cũng không thể làm nổi, di chuyển trên xe lăn không tiện, đứng ngồi không tiện, hành động không tiện. Dựa vào xe lăn, cô hoàn toàn không thể làm được.

Hai chân không cho phép bản thân dưới ánh nắng chói chang chờ người khác uống xong vớt chai rồi nhặt, La Thiến cũng không thể hận ai. Cuộc sống quá khổ cực, khổ cực đến mức đừng khi để hận một người cũng không có. Hoặc là nói, không có sức lực cùng tình lực.

La Thiến không thể đi lại, ngay cả sống sót đã phải dùng hết toàn lực thì lấy đâu ra tinh thần đi hận đi báo thù? Bởi vì biết không thể, cho nên cô không ngừng không ngừng nỗ lực sống sót.

Cho đến một năm sau, cô gặp Trương Tích Minh. La Thiến đã chết lặng, thậm chí còn chờ ngày nào đó chết ở góc nào đó. Yêu cầu của Trương Tích Minh cô cũng không sợ, nhưng Thẩm Bối Bối lại lấy người nhà cô ra uy hiếp.

Cô cũng không nghĩ tới, mình còn có thể sống cuộc sống khó khăn hơn.

Tên đàn ông kia mê rượu mê đánh bạc còn có khuynh hướng bạo lực gia đình. Thẩm Bối Bối chọn đàn ông cho La Thiến, đương nhiên không thể tốt được.

La Thiến ngày ngày bị bạo hành, cuối cùng cũng đi tới điểm cuối cùng.

Trước khi chết, La Thiến không bởi vì gả cho người ta mà có được cuộc sống tốt hơn. Cô vẫn đói bụng như cũ, vẫn phải ra ngoài vì mình mưu sinh như cũ. Thậm chí đến tận lúc chết, cô cũng không thể ăn no.

"Tôi biết nhỏ bé không phải tội, nhưng anh không thể không thừa nhận, cái nhỏ bé này sẽ khiến cuộc sống của anh trở nên khó khăn hơn..." Những lời này của La Thiến lại lần nữa vang lên bên tai Đường Diễn. Hiện giờ hắn đã không thể tưởng tượng nổi lúc La Thiến nói ra những lời này mang tâm tình như thế nào.

Con kiến...

Trong lòng Đường Diễn nhân nhật nghĩ, từ "con kiến" sao có thể dùng để hình dung một người chứ?

La Thiến nói ra ngoài mua quần áo liền thật sự cùng Bạch Nhụy đi!

Cô và Bạch Nhụy tay nắm tay, vui vui vẻ vẻ tới trung tâm mua sắm.

Mới vừa đi tới cửa đã bị một người đàn ông mặc tây trang màu đen mang bao tay trắng ngăn lại.

Người kia hơi hơi cong nửa người trên, có vẻ khiêm tốn mở miệng nói: "Đại thiếu phu nhân, nhị thiếu phu nhân, phu nhân để hai người ngồi xe của tôi ra ngoài."

La Thiến chớp chớp hai mắt, quay đầu nói với Bạch Nhụy: "Nhụy Nhụy, đây là tài xế nhà chúng ta sao?"

Bạch Nhụy đương nhiên quen người này, liền cười gật đầu. La Thiến che mặt: "Nhà chúng ta chẳng những có tiền mà còn rất có khí thế nữa nha!"

Vì thế, La Thiến rất không khách khí lôi kéo Bạch Nhụy thoải mái, vui vẻ ngồi trên xe.

Trên đường, La Thiến hỏi Bạch Nhụy: "Chúng ta đi đâu xem quần áo ạ?"

Bạch Nhụy nghĩ nghĩ, ôn hòa cười nói: "Tới quảng trường Thụy Tuyên đi! Đồ ở đó tương đối an toàn, chúng ta có thể một lần mua được rất nhiều đồ, cũng không cần vội vã chạy tìm khắp nơi."

"Được, vậy đi quảng trường Thụy Tuyên!" La Thiến gật đầu đồng ý.

Lúc La Thiến xuống xe liền thấy Đường Hình đứng ở cạnh xe. Cô ngoan ngoãn gọi: "Anh, hôm nay anh không phải đi làm sao?"

Đường Hình nhìn La Thiến một cái rồi nói: "Xin nghỉ."

La Thiến sững sờ: "Đi làm chỗ chính phủ còn có thể tùy tiện xin nghỉ sao?"

"Đúng vậy! Anh nhanh chóng trở về đi! Em đi cùng Thiến Thiến là được rồi!" Bạch Nhụy vừa vịn cùng từ trong xe xuống, thấy Đường Hình liền theo bản năng nhìn tài xế một cái, nhưng không nói gì.

Đường Hình kiên trì muốn đi cùng Bạch Nhụy, Bạch Nhụy cũng không kiên trì không cho, cùng La Thiến tay cầm tay đi ở đằng trước.

Đường Hình trước nay không hề nghĩ tới có một ngày "tình địch" của mình không phải tên vô danh nào đó, không phải ba vợ mẹ vợ cũng không phải bấp bảo sắp sinh ra mà là em dâu của mình.

Gặp quý rồi! Đường Hình nhìn hai người tương thân tương ái phía trước, im lặng theo ở phía sau.

Lúc Đường Diễn gọi điện tới, Đường Hình quả thực muốn cùng hẳn cãi nhau nhưng lại không biết nên cãi nhau như thế nào?

"Anh đang ở chỗ La Thiển sao?"

Đường Hình đáp: "Không, anh ở chỗ Bạch Nhụy."

Đường Diễn liền hỏi: "Ba người đang ở đâu?"

Đường Hình nói: "Chú đoán xem!"

Đường Diễn: "..."

"Thụy Tuyên, tới nhanh lên, nếu không liền mua xong rồi." Lần đầu tiên mua quần áo cho bảo bảo, đương nhiên có anh cùng Bạch Nhụy là được. Đường Hình ngóng ngóng chờ chờ em trai nhà mình tới, mà đứa em trai này cũng không phụ sự mong đợi của mọi người, rất nhanh đã chạy đến.

Đường Diễn nhìn Đường Hình chật vật theo ở phía sau, kinh bị liếc hẳn một cái sau đó đi lên kéo La Thiển: "Thiến Thiển, đi ăn cơm!"

"Ăn cơm?" La Thiển xoay người nhìn hẳn, sau đó lộ ra nụ cười sáng lạn nhìn Bạch Nhụy: "Nhụy Nhụy, chúng ta đi ăn cơm đi!"

Đường Diễn: "Vâng, chị dâu cũng đi cùng đi!"

Bạch Nhụy nhìn La Thiển rồi lại nhìn Đường Diễn, cũng nở nụ cười nói: "Không cần đâu! Chị đi với Đường Hình là được!"

Đường-cuối-cùng-cũng-được-nhớ-tới-Hình, vô cùng sung sướng bước lên kéo Bạch Nhụy đi.

"Có cái gì muốn ăn không?" Nhìn theo bóng hai người kia rồi đi, Đường Diễn hỏi La Thiển.

La Thiển nghĩ nghĩ rồi nói: "Em muốn ăn cay! Bây giờ lạnh lắm đó, ăn cay ấm người."

Đường Diễn quay đầu lại nhìn cô, nở một nụ cười tươi tắn mà La Thiển dường như đã từng thấy qua, nói: "Ừ, vậy ăn cay!" Nói xong liền lôi kéo La Thiển tìm quán lẩu ở gần đó.

Đường Diễn nhìn thực đơn, hỏi La Thiển: "Em thích món gì?"

La Thiển vui vẻ nói: "Đồ ăn hoàng đế*, cái trắng, rau chân vịt..."

**Chế độ ăn của hoàng đế chủ yếu bao gồm thịt lợn, thịt cừu, cá và rau xanh. Thực đơn được đề xuất trước cho mỗi bữa ăn và trình lên quan chức đứng đầu nhà bếp để phê duyệt. Mỗi thực đơn đều phải được lưu trữ lại. (Google)*

Đường Diễn sững sốt giây lát rồi nhanh chóng ngăn cô lại, nói: "Thích loại thịt gì?"

La Thiển lại vui vẻ nói tiếp: "Thịt heo, thịt bò, thịt dê, thịt cá..."

"Ừ, anh biết rồi." Đường Diễn buông bút (?), tiếp tục hỏi: "Hải sản thì sao?"

"Ồ, sò biển, tôm thảo, hàu sống..."

Đường Diễn gật đầu, tiếp tục hỏi: "Thế có thích đồ viên gì không?"

La Thiển gật đầu: "Bò viên, mực hoàn, tôm hoàn, còng hoàn..."

Đường Diễn lại cười, nói với La Thiển: "Em từ từ." Sau đó kêu: "Phục vụ!"

Ngay lập tức, một nữ nhân viên khoảng mười bảy, mười tám tuổi mặc đồng phục đi tới. Cô nhìn Đường Diễn hơi hơi mỉm cười: "Xin hỏi ngài muốn gọi món sao?"

Đường Diễn gật đầu, hỏi: "Có món nào thai phụ không thể ăn không?"

Nữ nhân viên chỉ chỉ vài món, Đường Diễn nhìn qua rồi trả thực đơn, nói: "Ngoài trừ mấy món thai phụ không thể ăn, còn lại toàn bộ đều theo thực đơn đưa lên một phần."

Nhân viên: "Hả? Ý ngài là, mỗi món đều mang lên một phần?"

Đường Diễn gật đầu, lại hỏi: "Có nước ép trái cây không?"

Thấy nữ nhân viên lắc đầu, Đường Diễn nói: "Phiền cô ra ngoài mua giùm, tiền cứ ghi trên hoá đơn."

Nữ nhân viên hỏi: "Ngài muốn nước trái cây gì?"

Đường Diễn quay đầu nhìn La Thiển, La Thiển cũng cười nhìn hẳn, Đường Diễn liền hỏi: "Hay là cũng mỗi loại một cốc?"

La Thiển thu hồi tâm tình vui đùa nói: "Không cần, cho em nước chanh đi!"

Truyện được đăng tại [wattpad @dwlazp](#)

Nữ nhân viên rời đi rồi La Thiên mới nhìn Đường Diễn hỏi: "Anh cùng Trương Tích Minh nói cái gì? Em thấy cảm xúc của anh không tốt lắm!"

Đường Diễn nhìn chăm chăm cô, cuối cùng vẫn quyết định hỏi: "La Thiên, vì sao em lại nguyện ý ở bên cạnh tôi?"

La Thiên một tay chống cằm, một tay ở trên bàn vẽ xoắn ốc nói: "Bởi vì anh nói chỉ có anh mới có thể bảo vệ em đó! Hơn nữa bảo bảo cũng có rồi!"

"Kiếp trước, có từng hận tôi không?"

La Thiên lắc đầu nói: "Không biết, quên mất rồi." Đây cũng là điểm La Thiên không hiểu nhất. Trong ký ức của nguyên chủ, cô ấy đối với những người khác đều có cảm xúc. Thấy Phùng Nhất Khê và Trương Tích Minh, thân thể sẽ tự nhiên sợ hãi.

Nhưng lần đầu tiên La Thiên nhìn thấy Đường Diễn lại không có loại phản ứng này. Lúc gặp Lâm Phi, ý thức lưu lại trong thân thể là không vui. Lúc gặp Thẩm Bối Bối thời điểm, ý thức lưu lại trong thân thể là sợ hãi. Lúc gặp mẹ Đường, ý thức lưu lại trong thân thể là khiếp đảm.

Chỉ có duy nhất đối với Đường Diễn, thân thể này không có lưu lại bất cứ ý thức gì, cho nên La Thiên cũng không biết nguyên chủ rốt cuộc có hận hán hay không!

Đường Diễn tiếp tục hỏi: "Một đời này, tôi chỉ muốn cùng em an an ổn ổn trải qua, em tin không?"

La Thiên gật đầu: "Tin." Đường Diễn là nam chính, khi đó thể loại truyện đều là 1 vs 1. Đường Diễn có thể đối với Lâm Phi một lòng một dạ là bởi phẩm chất này đã khắc vào linh hồn hán.

Cho nên La Thiên tin tưởng, Đường Diễn muốn một đời một kiếp một đôi nhân, đó là sự thật.

Đường Diễn thờ ra một hơi: "Tôi biết nhiều chuyện, trong lòng luôn cảm thấy không thoải mái, cảm thấy hận bọn họ, cũng hận chính mình. Nếu, tôi biết trên đời này không có "nếu", nhưng nếu không gặp bọn họ, tôi sẽ không rối rắm những việc thậm chí còn không có trong trí nhớ mình. Nhưng bởi vì em, tôi không thể không đi tìm hiểu, không thể không cảm thấy tự trách về việc tôi chưa từng làm qua. Em hiểu không?"

La Thiên gật đầu, hỏi Đường Diễn: "Nếu, nếu hai năm trước em đã qua đời, anh vẫn sẽ cho rằng những việc này đều chưa từng trải qua sao?"

Hô hấp Đường Diễn như cứng lại, nhú mày nói: "Nào có ai tự nguyện rửa chính mình như vậy."

"Nếu, hai năm trước sau khi em trọng sinh lại, đối với tương lai đã không có hy vọng, lựa chọn rời đi. Anh cảm thấy, đây là trách nhiệm của ai?"

La Thiên cười: "Em nói những lời này không phải vì muốn anh chịu trách nhiệm với kiếp trước của em. Thậm chí em còn hiểu, anh hiện tại và anh kiếp trước không phải là một người. Em nguyện ý bên anh là bởi vì em tin tưởng cảm giác khi chúng ta ở cạnh nhau, cũng tin tưởng anh không làm được những việc đó. Nhưng những việc anh cảm thấy không thể tưởng tượng được đó không phải chỉ là một giấc mộng hoàng lương mà nó đã từng chân chân thật thật xảy ra với một người nào đó. Em hy vọng, anh biết điều đó, vậy là được rồi."

"Nếu, Đường Diễn, nếu có một ngày, anh gặp được em của kiếp trước. Cho dù anh cái gì cũng không làm, anh có thể cùng cô ấy nói một câu thật xin lỗi không? Em cảm thấy, kiếp trước em, có lẽ đang đợi... những lời này."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Chia Tay Hằng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 102

Edit: Linh Nguyệt

Đường Diễn cầm lấy một tờ thực đơn khác rồi lại đặt xuống, cuối cùng vẫn gian nan nói: "La Thiên, em nói như vậy sẽ khiến tôi cảm thấy em không phải La Thiên mà là đang thay cô ấy lấy lại công đạo."

La Thiên cười cười nói: "Em là cô ấy, cô ấy cũng là em. Chúng em... là người giống nhau." Không phải cùng một người, nhưng, là giống nhau. Hèn mọn như nhau, bất hạnh như nhau, cùng vì cuộc sống mà nỗ lực, cũng cùng không thể thắng nổi vận mệnh. Sinh ra không được hoàn hảo, một đời khổ sở tra tấn, chết đi chẳng qua như một hạt bụi, không ai hay biết.

"Ăn đi! Tôi đáp ứng em. Nếu, tôi có thể đứng ở trước mặt cô ấy, tôi sẽ xin lỗi." Đường Diễn nói, hán không rối rắm cách dùng từ của La Thiên khi nói chuyện.

Người phục vụ vừa vận tiến vào, đem món ăn đặt lên, sau đó lại một nam phục vụ bưng nước trái cây mang lên, còn tận tình hỏi Đường Diễn: "Tiên sinh, ngài có muốn gọi bia không?"

Đường Diễn nhìn bụng La Thiên một cái, nói: "Vợ tôi mang thai."

Người phục vụ: "???"

La Thiên che miệng cười nói: "Ý anh ấy nói là anh ấy không thể uống rượu."

Người phục vụ liền gật đầu rồi đi, La Thiên cúi đầu điên cuồng càn quét, vừa ăn vừa nói: "Đường Diễn, cái này ăn ngon, cái này ăn ngon. Oa! Cái này cũng ăn ngon. Đây là cái gì? Thom quá, em yêu nhất đồ ăn hoàng đế, xanh mướt!"

Đường Diễn: “Đừng nhắc đến xanh.”

La Thiển: “Anh bị bao nhiêu người chụp mũ xanh rồi mà sao ngay cả từ "xanh" cũng không muốn nghe?”

Đường Diễn học máu: “Tôi chưa từng bị đội mũ xanh, nhưng là tôi vừa nghe em nói xanh, trong lòng cứ cảm thấy không dễ chịu.”

La Thiển khinh bỉ nói: “Anh như vậy chính là kỳ thị! Còn không cho phép em nói sao?”

Đường Diễn nói lảng sang chuyện khác: “Hôm nay em mua được những gì rồi?”

La Thiển lắc đầu nói: “Cùng chị dâu nơi nơi nhìn nhìn, chị ấy cũng không coi trọng cái gì. Em cảm thấy chị ấy như là đi vào cõi thần tiên thiên ngoại nào đó ấy, hoàn toàn không tập trung.”

Đường Diễn gật đầu, La Thiển liền hỏi: “Em không phải bắt quái đâu, em chỉ là tò mò thôi.”

Đường Diễn cạn lời, hai cái này có gì khác nhau sao?

La Thiển hỏi: “Chị dâu làm sao vậy?”

Đường Diễn châm chước nói: “Việc giữa chị ấy và Đường Hinh không phải một hai câu là nói hết được. Nhưng mà xét toàn diện thì việc này là Đường Hinh không đúng, cho nên anh ấy đáng bị như vậy.”

La Thiển hỏi: “Há? Thế sao còn ở bên nhau?”

Đường Diễn nhất thời có cảm giác một lời khó nói hết, nhìn La Thiển tự hỏi thật lâu, cuối cùng mới nói: “Ba làm chính trị.”

Hiện giờ La Thiển đã có thể thông qua một câu mà hiểu ngầm ý của há, cho nên cô nói tiếp: “Oa, anh cả sẽ không cường ép chị dâu đấy chứ?”

Đường Diễn sùng sốt, nói: “Kia... Cũng không hẳn, hai người xem như là tự nguyện!”

La Thiển lại lần nữa hiểu ngầm: “Đó chính là trao đổi. Trao đổi lợi ích?”

Đường Diễn hết chỗ nói nói: “Em bây giờ biết độc tâm thuật rồi sao? Thế mà cũng có thể nghe hiểu?”

La Thiển a một tiếng, nói: “Thật sự? Đường gia các anh xấu quá đi! Anh trai như thế, trai trai cũng như vậy.”

Đường Diễn che miệng cô lại nói: “Nói chuyện không cần có đầu óc quá đâu.”

La Thiển nghĩ nghĩ: “Anh với mẹ anh đánh bài ai lợi hại hơn?”

Đường Diễn: “???” Chuyển vấn đề cũng nhanh quá rồi đấy!

Đường Diễn cúi đầu cười nhẹ hai tiếng, nói: “Bình thường, có thể như em là tốt nhất.”

“Đường Diễn, buổi chiều cùng đi mua quần áo đi!”

Đường Diễn hơi hơi mỉm cười, gật đầu: “Ừ!”

Đường Diễn cảm thấy, kiếp trước kiếp này, một giấc mộng hoàng lương, tất cả đều khiến hắn bối rối. Thì ra khi để ý một người, vì người đó mà suy nghĩ, người người đó đau lòng mà khó chịu, đều là bình thường. Bất kể một đời kia có phải cô của hiện tại hay không, bởi vì La Thiển bây giờ nên hắn đối với La Thiển kiếp trước mới càng thêm áy náy.

May mắn chính là, La Thiển hiện tại vẫn sẽ như cũ ở chỗ này, sẽ khóc, sẽ cười, sẽ ngây ngây ngốc ngốc, sẽ yêu hắn... Nghĩ như vậy, dù ngoài cửa sổ tuyết trắng xóa, mùa đông khắc nghiệt, trong lòng Đường Diễn vẫn thấy ấm áp khôn cùng.

Ấm áp???

“Đẹp không?” La Thiển xoay người hỏi.

Đường Diễn như cũ mặt gỗ, rất lâu sau mới lấy lại được giọng nói: “Mua quần áo cho em?”

La Thiển gật đầu: “Đúng vậy! Bây giờ anh chỉ yêu bảo bảo không yêu em sao?” La Thiển bang một tiếng ném quần áo xuống đất, phút chốc liền hoá thành một cô gái bị người yêu vứt bỏ.

Nhân viên đứng đằng sau La Thiển trừng lớn hai mắt nhìn quần áo trên mặt đất, đang muốn đi lên nói hai tiếng thì La Thiển đã nhanh nhẹn nhặt quần áo lên nói: “Anh xem, đều bán hết rồi. Đường Diễn, chúng ta phải mua thôi!”

“...”

Đường Diễn: “Ừ, mua!”

Từ trong tiệm đi ra vừa hay gặp Đường Hinh và Bạch Nhụy, La Thiển vẫy tay, hỏi Bạch Nhụy: “Chị mua quần áo cho bảo bảo chưa?”

Bạch Nhụy lắc đầu, La Thiển nói: “Chúng ta cùng đi mua đi!”

Bốn người liền đi tới cửa hàng mẹ và bé, trong giây lát, ánh mắt bốn người đều phát sáng. La Thiển và Bạch Nhụy nhìn nhau một cái, cùng cười, đi vào xem quần áo.

“Đường Diễm, Đường Diễm, mau đến xem, cái quần áo này, có hay không? Có hay không?”

Đường Diễm nghi hoặc hỏi: “Có hay không cái gì?”

“Bé quá!”

Đường Diễm: “Đương nhiên.” Đây là cửa hàng mẹ và bé mà!

La Thiển lại xoay người cùng Bạch Nhụy thảo luận mua này đó. Đường Diễm cùng Đường Hinh nhìn hai người như con bướm bay lượn khắp nơi, yên lặng tìm khu nghỉ ngơi ngồi xuống.

“Bạch Nhụy, không có việc gì chứ?” Đường Diễm hỏi.

Đường Hinh gật gù đầu, Đường Diễm hỏi: “Chuyện đó còn không chưa qua sao?”

Đường Hinh cúi đầu, nói: “Qua rồi.”

Đường Diễm gật đầu: “Qua rồi thì tốt, chẳng lẽ hai người còn chuẩn bị đặt cả đôi?”

Đường Hinh cười, hần nhìn nơi xa nói: “Hôm nay, cô ấy đưa anh cái này.” Đường Hinh từ túi áo tây trang mười phần quý giá lấy ra một con hạc giấy.

Đường Diễm duỗi tay muốn lấy, Đường Hinh nhanh chóng tránh đi: “Làm gì đấy? Lỡ hỏng rồi thì làm sao bây giờ?”

Đường Diễm yên lặng nhìn hân: “Tay của em là kéo chắc?”

Đường Hinh như cũ nâng niu hạc giấy, hoàn toàn không có ý tứ đưa cho Đường Diễm xem: “Thứ này là bảo bối đấy, chú đừng động chạm lung tung, lỡ hỏng thì làm sao?”

Đường Diễm chán chả buồn xem, nói: “Con hạc giấy này chính là đại biểu cho mọi chuyện đã qua?”

“Ừ!” Đường Hinh lấy điện thoại, chụp hơn mấy trăm ảnh hạc giấy, sau đó nói: “Sau khi chuyện kia xảy ra, cô ấy chưa từng đưa hạc giấy cho anh.” Giọng Đường Hinh trầm thấp, hân nhẹ nhàng vuốt ve con hạc: “Mười hai năm qua, đây là lần đầu tiên cô ấy đưa hạc giấy cho anh.”

Đường Diễm vỗ vỗ vai hân: “Hết khổ, chúc mừng!”

Đường Hinh nhìn Bạch Nhụy đang xem quần áo đằng kia, nhẹ nhàng ừ một tiếng.

Mà bên này, sau khi hai người mua xong quần áo, anh em Đường gia tự nhiên bước lên tiếp nhận.

Về đến nhà, ba Đường đang ngồi trong phòng khách chờ bọn họ, hỏi La Thiển: “Nhà con có bao nhiêu người tới đây?”

La Thiển nói: “Để con hỏi lại đã.”

Ba Đường đồng ý, lại quay đầu nói với Đường Diễm: “Thế con mời bao nhiêu bạn?”

Đường Diễm nhìn ba Đường, "rào" trước: “Ba đừng xằng bậy nữa!”

Ba Đường lườm hân: “Vô nghĩa, lần này ta mời bạn bè ta tới.”

Đường Diễm: “Ba cứ như vậy con sẽ tức giận đấy.” Bạn của ba chẳng phải cũng giống ba sao?

Ba Đường lập tức quay đầu nhìn Đường Hinh: “Con có bao nhiêu bạn tới?”

Đường Diễm: “...” Không để ý tới con là có chút vấn đề rồi đó!

Ba Đường không phải lần đầu tiên chuẩn bị hôn lễ nên xem như nhanh nhẹn, lấy giấy bắt đầu đăng ký đại khái nhân số, mẹ Đường cũng tính toán các loại đồ vật. La Thiển ở một bên nhìn nhìn mà kinh ngạc. Cô cho rằng loại chuyện này Đường gia nhất định sẽ vùng tay sai những người khác đi chuẩn bị.

Sau đó Đường Diễm nói với cô, quả thật có thể giao cho những người khác nhưng rất nhiều chuyện của anh em bọn họ ba mẹ Đường đều sẽ tự mình làm.

La Thiển sáng tỏ, nói: “Không thể tưởng được a! Hào môn nhà giàu mà ba mẹ có thể làm được như vậy.”

Đường Diễm tựa hồ nhớ tới cái gì: “Tôi cũng khó mà tin được.”

Nhìn biểu tình phẫn nộ không thể nói thành lời của Đường Diễm, La Thiển cảm thấy rất tò mò.

Truyện được đăng tại wattpad @dwlazp

Thảm Bối Bối yêu cầu gấp La Thiển, là bảy ngày sau khi La Thiển trở về kinh đô.

La Thiển không từ chối. Cô tỉ mỉ trang điểm một phen rồi xách túi ra khỏi cửa.

Thẩm Bối Bối hẹn ở quán cà phê gần công ty Đường Diên. Lúc La Thiển đi vào còn nhìn quanh đánh giá một phen.

Sau đó... cô lấy ra điện thoại gọi cho Đường Diên: “Đường Diên, không phải anh nói sẽ mở quán cà phê ở kinh đô cho em sao?”

“Đại nhân, em hiện tại mang thai, có phải nên chờ sinh xong hãy suy xét hay không?” Đường Diên đã miễn dịch với việc La Thiển nghĩ cái gì là muốn cái đó, tùy thời đều có thể gọi điện cho hắn rồi. Thậm chí, Đường Diên đều có thể nói đùa với cô.

La Thiển cảm thấy có đạo lý, gật gật đầu nói: “Có lý.”

Sau đó cô trực tiếp cúp điện thoại, đảo mắt tìm một vòng, thấy Thẩm Bối Bối ngồi ở bên cửa sổ. Trong tiệm có máy sưởi, La Thiển cởi áo khoác, ngồi xuống đối diện Thẩm Bối Bối, hỏi: “Tìm tôi có chuyện gì?”

Ánh mắt Thẩm Bối Bối bất thiện nhìn La Thiển: “Là cô bảo Đường Diên nhắm vào tôi?”

La Thiển hơi hơi mỉm cười: “Không phải.” A, không thể nào? Đường Diên thật sự vì La Thiển báo thù sao?

Thẩm Bối Bối không tin: “Nếu không phải cô thì sao Đường Diên lại nhắm vào tôi chứ?”

“Vì sao lại không? Tôi không nói hắn nhắm vào cô, đâu cần thiết đâu! Hiện giờ tôi là người Đường gia, muốn nhắm vào cô thì tự tôi cũng có thể ra tay!” La Thiển "cáo mượn oai hùm" phát huy vô cùng nhuần nhuyễn.

Thẩm Bối Bối nắm chặt tay nói: “Cô chẳng qua chỉ là một thứ đồ chơi...”

La Thiển ngắt lời Thẩm Bối Bối, vuốt bụng nói: “Tôi đang mang thai đấy!”

Thẩm Bối Bối bị ghen, lại nói: “Con dâu hào môn dễ làm như vậy sao?”

La Thiển cười: “Cha mẹ chồng lại thích tôi chứ lại!”

Thẩm Bối Bối nhắm mắt, rất lâu sau mới gian nan mở miệng: “Cô có thể bảo Đường Diên thu tay lại không? Dù sao cô cũng không có chuyện gì.”

La Thiển liền gọi cho Đường Diên hỏi: “Có phải anh ra tay với Thẩm Bối Bối không?”

Đường Diên nhận điện lúc đang họp, cũng không có tự hỏi quá lâu, thừa nhận: “Đúng.”

Hắn ra khỏi phòng họp, đứng ở hành lang, mở miệng: “Tôi không thừa nhận người đẩy em vào tuyết cánh trong miệng bọn họ là anh, tôi không dám thừa nhận. Nhưng La Thiển, quả thật tôi vẫn không thể nhắm mắt làm ngơ mọi chuyện. Thẩm Bối Bối ra tay với em, là kiếp này thật thật sự sự phát sinh bên cạnh tôi, thấy được, sờ đến. Có thể em không tin, nhưng lúc không nhìn thấy em, tôi đến ý muốn giết người cũng có. Tội của Trương Tích Minh chưa định ra, nhưng Thẩm gia nhất định phải trả giá.”

“Mà Thẩm Bối Bối, nếu cô ta thực sự là kẻ điên thì nhất định phải rời khỏi kinh đô. Tôi sẽ không để cô ta ở lại nơi này, dù sao thì con chúng ta rất nhanh sẽ chào đời. Rời khỏi đây, sống như thế nào là chuyện của cô ta...”

Đường Diên cúi đầu, nhìn ngoài cửa sổ ngựa xe như nước, nhẹ giọng nói: “Tôi quả nhiên vẫn là người kia.”

Cảm xúc trong lòng Đường Diên vừa khổ sở, vừa thống khổ. Hắn không thể không thừa nhận những việc bản thân mình đã làm đời trước. Cũng như hiện tại bảo hắn không làm gì cả, hắn không làm được. Nhưng hắn vẫn không thể không thừa nhận, bọn họ trước sau đều là một người.

Trong lòng Đường Diên bách chuyển thiên hồi, cuối cùng cũng vì những lời của La Thiển, tan vỡ.

La Thiển nói: “Đường Diên, làm tốt lắm!”

Những lời này của Đường Diên, Thẩm Bối Bối đối diện không nghe thấy, nhưng câu nói cuối cùng của La Thiển thì có.

Thẩm Bối Bối: “...”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Chia Tay Hằng Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 103

Edit: Linh Nguyệt

"La Thiển!!!" Thẩm Bối Bối hét chói tai.

La Thiển mỉm cười: "Làm sao?"

Thẩm Bối Bối tàn nhẫn nói: "Cô cho rằng tôi không có cách nào đối phó cô sao? Tôi nói cho cô biết, thủ đoạn của tôi không chỉ có như vậy đâu."

La Thiển rụt rè mà buông ly cà phê xuống: "Thẩm tiểu thư, có khả năng cô đã quên, tôi dành tốt bụng nhắc lại. Tôi hiện giờ được Đường gia che chở, lúc cô ra tay với tôi

có phải nên nghĩ tới hậu quả trước không?"

Thẩm Bối Bối nghiêng răng ken két, cô chưa từng gặp ai dễ tiện như vậy.

La Thiên nhìn về phía Thẩm Bối Bối: "Tôi có thể là một nhân vật nhỏ, nhưng đáng tiếc, cô rời đi đã cho tôi cơ hội leo lên Đường gia." La Thiên nở một nụ cười sáng lạn: "Cảm thấy tôi đáng giận sao? Nếu cô thấy vậy thì thật tốt quá. Tôi chính là loại người này đó! Có cách nào khác đâu?"

"Tôi sẽ nói cho Đường Diễn, để hắn biết gương mặt thật của cô!" Thẩm Bối Bối đột nhiên đứng lên, chỉ vào La Thiên hét lớn.

Tình thần diễn xuất của La Thiên lại xuất hiện, tự ôm lấy chính mình: "Tôi sợ wá cơ!"

Thẩm Bối Bối: "...". Đường Diễn nhìn trúng cô ta ở chỗ điểm vậy?

"Đồ phụ nữ dễ tiện." Thẩm Bối Bối nhìn La Thiên nói.

La Thiên ngẩng đầu cười to, đứng dậy vắn vắn eo: "Hừ, cô nói tôi dễ tiện tôi liền dễ tiện cho cô xem, cô có thể thế nào?"

Thẩm Bối Bối cảm thấy tới tìm La Thiên nhờ khuyên Đường Diễn là một sai lầm vô cùng lớn, còn không bằng trực tiếp đi tìm Đường Diễn!

"Cô đừng đắc ý vội, tôi không nhất định sẽ bị định tội." Thẩm Bối Bối đắc ý.

La Thiên lộ ra nụ cười cái ý vị thâm trường: "A, cô chắc chứ?"

"Cô có ý tứ gì?" Thẩm Bối Bối ngay lập tức có dự cảm không tốt.

La Thiên cười nói: "Không có gì ạ! Nếu cô không còn chuyện gì nữa thì tôi đi trước đây."

La Thiên xoay người rời đi. Cô chỉ là phỏng đoán thôi, ngay cả Trương Tích Minh còn Đường Diễn không muốn tha thì hẳn thật sự sẽ bỏ qua cho Thẩm Bối Bối sao?

Hiển nhiên là sẽ không, chưa kể lấy tính cách của Trương Tích Minh, hẳn chắc chắn sẽ khiến Thẩm Bối Bối trả giá vì chuyện kiếp trước.

Hai ngày sau, Đường Diễn thông báo cho La Thiên, Trương Tích Minh nhận tội rồi.

La Thiên lúc ấy rất kinh ngạc: "Không thể nào! Hắn lại vì Thẩm Bối Bối mà nhận tội sao?"

Đường Diễn lắc đầu nói: "Tuy rằng nhận tội nhưng hắn đem tội danh toàn bộ đẩy cho Thẩm Bối Bối, nói hắn cái gì cũng không biết, chỉ là bị Thẩm Bối Bối lừa gạt mà trở thành thanh niên đi lầm đường lạc bước."

La Thiên: "...".

Sau đó lại nghe nói Trương Tích Minh bị đón đi rồi, hắn mang quốc tịch ngoại, dù cho có phạm tội thì cũng do quốc gia đó định tội. Thậm chí cả Thẩm Bối Bối, La Thiên nghe nói cũng bị mang đi.

Thẩm gia vốn đã bắt đầu đi xuống sườn núi, vì cứu Thẩm Bối Bối mà của cải tài sản đều dùng hết. Đường Diễn không chèn ép, nhưng hắn cũng không có ra tay tương trợ.

Thẩm gia cuối cùng vẫn trong thời gian ngắn ảm ảm sụp đổ. Vốn là thư hương thế gia, gia giáo thanh cao trong mắt người đời, thương nghiệp tuy thời gian phát triển không ngắn nhưng không phải trọng điểm, "ngã" xuống chẳng qua là việc sớm muộn.

Lúc ba mẹ Thẩm tới, tóc đã hoa râu. Bọn họ không tìm được người hỗ trợ, gù lưng ngồi trên ghế.

Thấy Đường Diễn từ trên lầu xuống, hai người phút chốc như có tinh thần, hai mắt sáng lên nhìn hắn.

Trong lòng Đường Diễn chợt có chút hoảng hốt, ngồi xuống đối diện hai vị lão nhân, mở miệng: "Con biết nguyên nhân hai người tới đây, con cũng không muốn hai người khom lưng uốn gối cầu việc sẽ không có kết quả. Vậy nên, xin hai người về cho! Việc của Thẩm Bối Bối con sẽ không can thiệp. Cô ta không trực tiếp tham dự nên tội danh cũng không dễ định, về phương diện này con sẽ không ra tay."

"Nhưng bất kể Thẩm Bối Bối cuối cùng có bị bỏ tù hay không thì cô ta nhất định phải rời khỏi kinh đô, đây là điểm mấu chốt của con. Hành vi của cô ta uy hiếp nghiêm trọng đến sự an toàn của con và gia đình con, hy vọng hai người hiểu. Lời cần nói con đều đã nói xong, hai người trở về đi!"

Ba mẹ Thẩm cuối cùng cũng không xoay chuyển được Đường Diễn, thất vọng rời đi.

Nửa tháng sau khi La Thiên ở Đường gia, ba mẹ La tới kinh đô. Hai người đứng ở ga tàu gọi điện cho La Thiên.

La Thiên vừa nhận liền nghe được giọng nói yếu ớt của ba La: "Thiên Thiên, ba và mẹ con đang ở nhà ga."

La Thiên thiếu chút nữa phun sạch canh trong miệng: "Sao ba mẹ tới mà không nói một tiếng?"

Ba La thê lương nói: "Vốn dĩ nghĩ đi lên là có thể tìm được con."

La Thiên hỏi: "Hai người lạc đường sao? Chị không đi lên cùng sao ạ?"

"Diễm Diễm nói chờ khi con kết hôn mới lên, nó rất bận. Vậy nên ba mẹ lên đây trước!"

La Thiên thờ dài hỏi: "Ba mẹ ở đâu? Con đi đón hai người."

Ba La nói: "Chúng ta ở nhà ga, con ở chỗ nào?"

La Thiên đành ra ngoài. Trong nhà chỉ có La Thiên cùng Bạch Nhụy, mẹ Đường ở công ty giúp Đường Diễm, ba Đường và Đường Hình càng là thường xuyên không ở nhà.

Cho nên trong nhà chỉ có hai thai phụ, vừa nghe nói muốn ra ngoài đón người, Bạch Nhụy liền theo La Thiên cùng đi, đón được ba mẹ La rồi ngồi xe trở về Đường gia.

Tối Đường gia, ba mẹ La trực tiếp choáng váng.

"Thiên Thiên, Đường gia thật sự rất có tiền..." Ba La ngây ngốc nói.

La Thiên gạt đầu, dẫn hai người đi vào. Không bao lâu cô lại mang theo hành lý cùng hai người rời khỏi Đường gia.

Buổi tối Đường Diễm trở về, trực tiếp choáng váng. Ban ngày ra ngoài đi làm, tối trở về vợ liền biến mất???

Sau đó là chính thức bước vào quá trình chuẩn bị, từ chụp ảnh cưới cho đến phát thiệp mời, mỗi ngày dường như đều rất bận.

Rất nhanh La Thiên đã từ chỗ Đường Diễm biết được, Thẩm Bối Bối bị phán định tội danh đồng phạm. Thẩm gia lấy cả nhà ra bồi thường, vì Thẩm Bối Bối mời một luật sư nổi danh, cuối cùng nhận được mức án nhẹ.

Cho dù là như thế thì vào tù năm năm cũng đủ để Thẩm Bối Bối sụp đổ rồi.

Có lẽ cô ta chưa từng nghĩ tới, lúc cô ta hao tâm tổn sức muốn đối phó với người thì đồng thời trừng phạt cô ta phải nhận cũng đang dần kéo đến.

La Thiên vừa dọn hộp cơm, vừa nghe Đường Diễm nói, nghe xong liền ngồi xuống đối diện Đường Diễm. Đã rất lâu rồi cô không tới văn phòng của hắn. Đây là lần đầu tiên sau một năm, La Thiên tới Đường thị.

Truyện được đăng tại wattpad @dwlazp

"Vừa rồi em ở bên ngoài có thấy Lâm Phi." La Thiên nói.

Đường Diễm ừ một tiếng, nhìn La Thiên dọn xong, nói: "Anh không làm gì cô ấy cả, chỉ hủy bỏ hợp tác thôi."

La Thiên sững sốt, hỏi: "Là vì chuyện trong mộng sao?"

Trên mặt Đường Diễm không nhìn ra cảm xúc. Hắn gõ gõ mặt bàn, cuối cùng vẫn đáp: "Có lẽ!"

Đường Diễm nghĩ nghĩ rồi nói tiếp: "Không nói những chuyện khác, chỉ việc đó cũng để lại vướng mắc trong tim anh. Anh sẽ không chèn ép, nhưng cũng không thể tiếp tục hợp tác được."

La Thiên sờ sờ cằm, sau đó vui vẻ nói: "Em hoàn toàn không có ý kiến nha!" La Thiên bỏ trên bàn làm việc, duỗi tay sờ mặt Đường Diễm: "Diễm Diễm."

Đường Diễm: "..."

"Anh có thể buông xuống được những việc đó, không cần cứ luôn suy nghĩ luôn để ý. Dù sao thì bây giờ anh hoàn toàn có tư cách mở ra một cuộc sống mới mà!" La Thiên gõ nhẹ lên đầu Đường Diễm nói: "Được rồi, được rồi, không thoải mái đều bay hết đi nhé!"

Sau đó cô cười sáng lạn: "Có được không?"

Tâm tình Đường Diễm đột nhiên vui vẻ, cũng nở nụ cười: "Ừ."

"Buổi tối anh muốn ăn cái gì?" La Thiên hỏi.

Đường Diễm nhìn cô đứng ở trước mặt mình, trong nháy mắt liền nhớ tới một năm trước, hắn còn chưa yêu cô, cô cũng chưa yêu hắn.

Hai người, chẳng qua là bởi vì lợi ích mà ở cạnh nhau. Cô sẽ vì chút việc nhỏ mà mang điểm tâm ngọt đến tìm hắn, vừa cười lấy lòng vừa ân cần cẩn thận, đáng yêu đến mức khiến tim hắn rung động.

Hiện giờ, bọn họ không còn như lúc trước, cô không ân cần lấy lòng, hắn không cao cao tại thượng.

Hai người họ, là ở cùng một vị trí cùng một mức độ, liên lụy nhau, yêu nhau... Cuối cùng là nắm tay bước vào lễ đường, sau đó có gia đình của chính mình, có con của chính mình.

Bọn họ sẽ từ đây, cả đời...

Đường Diễm kéo La Thiên qua, đang muốn trao cho cô một nụ hôn thâm tình liền phát hiện thư ký Kiều về mặt cứng đờ đứng ở cửa.

Trong nháy mắt mặt hắn cũng như đông lại, ham muốn sống mãnh liệt thôi thúc thư ký Kiều cất lời: "Vừa rồi tôi có gõ cửa, thật đấy."

"Chuyện gì?" Cái gì gọi là ngã rồi ngã luôn? Chính là như Đường Diễm, hắn dứt khoát ôm La Thiên, tay còn đặt ở trên bụng cô vuốt ve.

Đáng tiếc, Đường Diễn không biết xấu hổ, nhưng La Thiến có! Cô không chịu nổi ánh mắt người khác, cho nên giãy giụa đứng dậy.

Sau đó cô nhìn Đường Diễn, bật phát năng lực diễn xuất, nói một câu: "Không nghĩ tới anh lại là cái dạng tổng tài này!" Sau đó "Khóc sụt mướt" rồi khỏi văn phòng.

Đường Diễn: "... Em vui vẻ là được.

Thư ký Kiều: "... Minh có thể báo cáo là được.

Khi La Thiến đi ra, quả nhiên gặp Lâm Phi. Hiện giờ La Thiến đã khác trước, cô không cần vì những người này mà trốn trốn tránh tránh, nom nớp lo sợ.

"La tiểu thư." Lâm Phi nhìn La Thiến, lộ ra một nụ cười chuyên nghiệp.

La Thiến giật nhẹ khóe miệng, cười nói: "Lâm tiểu thư."

Lâm Phi vươn tay: "Chúc mừng, nghe nói cô kết hôn."

La Thiến bắt tay: "Cảm ơn."

"Có thể cùng cô tâm sự chút không?" Lâm Phi hỏi.

La Thiến cười nói: "Không thành vấn đề."

Lâm Phi liền mang theo La Thiến đến một nơi, nói: "Ngại quá, chỉ có thể mời cô tới đây uống cà phê."

La Thiến cười cười: "Không có việc gì, tôi cũng mở tiệm cà phê mà."

Lâm Phi ngăn người, nói: "Chúc mừng, không ngờ rằng sau khi rời khỏi giới giải trí, cuộc sống của cô lại càng tốt hơn."

"Đương nhiên, ai mà chẳng thế, đương nhiên sẽ hy vọng cuộc sống càng ngày càng tốt, không biết Lâm tiểu thư tìm tôi là để..."

Lâm Phi vươn tay xoa nhẹ ly nước ở trước mặt: "Mấy hôm trước Đường tổng, đột nhiên ngừng hợp tác. Không biết cô có biết việc này hay không?"

La Thiến liền hỏi: "Theo như tôi được biết thì Đường tổng ngừng hợp tác thì ảnh hưởng cô phải chịu cũng không lớn lắm, phải không?"

Lâm Phi gật đầu, La Thiến liền cười: "Vậy ngừng hợp tác cũng có sao đâu?"

"Đầu tư ở chỗ tôi chẳng những không mệt mỏi mà còn có thể kiếm..."

"Lâm tiểu thư." La Thiến ngắt lời, nhìn Lâm Phi, ánh mắt lạnh nhạt: "Chuyện của Đường Diễn, anh ấy muốn thế nào cũng được, làm thế nào cũng được. Nếu cô muốn nói chuyện công việc thì xin trực tiếp nói với Đường Diễn chứ đừng nói với tôi, tôi không tham gia vào công việc của anh ấy. Nói câu không dễ nghe thì ngại quá, tôi chỉ tốt nghiệp cao trung, bằng cấp thấp."

"Có vài chuyện của mấy người tôi xem không hiểu, cũng không muốn hiểu. Nếu cô muốn nói việc tư thì ngại quá, tôi tự nhận thấy chúng ta không thân, cũng không biết giữa chúng ta có chuyện gì đáng nói."

Lâm Phi cười cười: "Lần đầu tiên tôi thấy có người kiêu ngạo vì bản thân mình bằng cấp thấp."

La Thiến đứng dậy, cầm lấy túi nói: "Tôi không coi đây là kiêu ngạo, nhưng cũng không nghĩ đó là si nhục. Cô cảm thấy tôi không thể coi đây là kiêu ngạo là bởi vì trong lòng cô khinh thường loại người này, cho nên cô cảm thấy, loại người này ngay cả tư cách kiêu ngạo cũng không có."

Lâm Phi: "...

"Lâm tiểu thư, nhân sinh là bình đẳng. Cảm ơn cà phê của cô, tôi đi trước."

Lâm Phi đứng lên nói: "Đường tổng ngừng hợp tác là vì cô sao? Bởi vì cô không thích tôi?"

La Thiến quay đầu lại, kiêu diễm cười: "Không thích cô không phải tôi." Là Đường Diễn nha!

Lâm Phi giống như hiểu lời của La Thiến, trong nháy mắt cứng đờ đứng tại chỗ, mặc La Thiến mỉm cười rồi đi.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Chia Tay Hằng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 104

Edit: Linh Nguyệt

"La tiểu thư, cô có thể yên tâm, yêu cầu của cô chúng tôi nhất định sẽ hoàn thành." Người đàn ông vừa nói vừa nở một nụ cười đầy tính chuyên nghiệp, hoàn toàn không

hề có chút khó xử vì yêu cầu của La Thiến.

La Thiến giật mình hỏi: "Ảnh cưới này chủ đề tiền minh, nội dung minh xác, hình ảnh duy mỹ, phong cách tươi mát, có thể cảm thấy tình yêu, tràn ngập hạnh phúc, hàm chứa chủ nghĩa hiện thực... Anh đều có thể thực hiện?"

Người đàn ông vẫn nở nụ cười chuyên nghiệp: "Đúng vậy."

La Thiến vỗ tay nói: "Giỏi quá, khó trách có thể mở phòng làm việc cá nhân."

"Vậy La tiểu thư có muốn chụp ảnh chỗ chúng tôi không?" Người đàn ông cười hỏi.

La Thiến gật đầu: "Đương nhiên, thế này mới xứng với tiền bỏ ra chứ."

Đường Diễn ở một bên nhìn cô, hỏi: "Lần này vui chưa?"

"Vui rồi!" La Thiến nói: "Có đầy studio chuyên môn hồ người mới như chúng ta, cứ như thế này trong lòng em liền thoải mái."

Đường Diễn xoa đầu cô: "Vậy thì tốt." Sau đó mặt không biểu cảm quay đầu nói với người đàn ông: "Tôi nghe nói studio của anh chụp rất đẹp, hôn lễ của chúng tôi sắp tới rồi, ảnh chụp cần phải nhanh hơn một chút."

Đối với Đường Diễn nhiếp ảnh gia rõ ràng đứng đắn hơn nhiều, hắn bảo đảm: "Đương nhiên, chúng ta sẽ hoàn thành với tốc độ nhanh nhất." Sau đó hắn nhìn hai người hỏi: "Nếu hai người muốn chụp chuyện xưa của bản thân làm ảnh cưới thì không biết hai vị để có thể nói với chúng tôi không? Nói đơn giản là được, dù sao cũng là chụp ảnh, không có cách nào tái hiện toàn bộ."

La Thiến hỏi Đường Diễn: "Là từ khế ước mà... Ồ..."

Đường Diễn lập tức che miệng cô, nói: "Là từ lúc em bắt đầu đưa com cho tôi."

La Thiến kéo xuống tay Đường Diễn ra: "Hỏi thì nói, anh gấp cái gì? Khụ, mọi chuyện là như thế này. Vào một ngày đẹp trời tôi muốn đưa com cho anh ấy, sau đó tôi liền bắt đầu đưa com cho anh ấy!" La Thiến che mặt: "Sau đó chúng tôi liền vui vẻ hạnh phúc ở bên nhau!"

Nhiếp ảnh gia: "..."

Đường Diễn: "..."

Thấy ánh mắt khác thường của người kia, Đường Diễn đành phải cắn răng nói: "Em ngậm miệng vào! Em muốn đem cả hộp com Hello Kitty của em vào ảnh cưới à?"

La Thiến đột nhiên quay đầu nhìn hắn: "Anh cũng biết Hello Kitty sao?"

Đường Diễn cạn lời: "Anh cũng từng là trẻ con mà!"

"Anh còn có thời gian xem phim hoạt hình? Người như anh không phải mỗi thời mỗi khác đều bận rộn học tập, du lịch, mở công ty sao?"

Đường Diễn: "Em ảo tưởng vừa thôi." Sau đó đuổi La Thiến ra bên ngoài chọn một phong cách váy cưới, còn mình thì ở lại nói chuyện với nhiếp ảnh gia.

Vì thời gian gấp gáp nên ngay ngày hôm sau bọn họ đã bắt đầu chụp ảnh.

Nhiếp ảnh gia tên Lăng Uy, ở kinh đô rất có danh tiếng. Bởi vì có cá tính, nhân cách cũng không tồi, trong giới thượng lưu quả thực ăn nên làm ra.

Đường Diễn thân là người đàn ông độc thân hoàng kim nổi tiếng của kinh đô, lúc tin tức kết hôn truyền ra trong giới như nổ tung, đương nhiên sẽ có không ít người giới thiệu studio áo cưới cho hắn. Cuối cùng vẫn studio Hàn Văn Hiến giới thiệu được Đường Diễn coi trọng, chủ yếu là do Hàn Văn Hiến đã nói: "Chắc anh không biết đâu, hắn từng chụp cho rất nhiều vợ chồng rồi, mà những người đoạ sau khi kết hôn cảm tình đều siêu siêu tốt."

Đường Diễn lúc ấy liền giương mắt liếc hắn, sau đó lạnh giọng: "Thế kỉ hai mươi mốt rồi, bớt mê tín đi." Nói xong dường như còn chưa đã ghiền mà bỏ thêm một câu: "Mất mặt xấu hổ."

Sau đó xoay người lập tức gọi điện cho La Thiến hẹn hôm sau đến studio, sau đó dẫn người tới chỗ Lăng Uy.

Đường Diễn đương nhiên sẽ không nói bản thân tin cái này, nhưng hắn vẫn vô tình lộ ra chút tin tức Hàn Văn Hiến nói.

La Thiến không ý kiến, kết quả đi vào vừa nghe nói giá cả đã lập tức noi với Đường Diễn: "Giá thế này thì cảm tình có thể không tốt sao? Cảm tình không tốt sao có thể dẫn người tới nơi này hoang phí chứ?"

Đường Diễn: "..."

Nói cho cùng Đường Diễn đối với khoảng thời gian La Thiến đã mang com cho hắn rất chấp nhất, cho dù La Thiến không muốn chụp câu chuyện này, Đường Diễn vẫn như cũ mặt không biểu kiên trì.

Cho nên, La Thiến không thể không mang theo hộp com Doraemon bắt đầu tái hiện tình cảnh lúc đó. Lăng Uy chụp ảnh có phong cách riêng, phần lớn hắn đều để hai người tự do phát huy.

Hắn thích bắt giữ khoảnh khắc hạnh phúc trong nháy mắt. Nếu chỉ quay chụp máy móc theo từng bước từng bước kia rất nhanh sẽ sinh ra cảm giác chán ghét quay chụp. Dù sao thì công việc mỗi ngày bảo người chụp tới gần hơn tới gần hơn, mỉm cười này mỉm cười nọ, ngày qua tháng khác, sợ rằng vừa thấy camera sẽ thấy buồn nôn mất.

Nhưng, hắn không nghĩ tới, hai người trước mắt lại có thể khiến hắn có loại cảm giác này.

"Chú rể cười một cái nào."

"Cười một cái."

"Cười."

"Chú rể?"

Lăng Uy hoàn toàn xem nhẹ người đàn ông độc thân hoàng kim nổi danh kinh đô này. Cho dù hắn kêu đến sắp rách cổ họng, Đường Diễn vẫn bất động như núi.

Lăng Uy: "..."

La Thiên thấy Lăng Uy đáng thương, tốt bụng an ủi hắn: "Không có việc gì, không có việc gì, tôi đây có khi tận ba ngày mới thấy hắn cười một lần."

Lăng Uy: "... Cảm ơn ha!

Nghe được La Thiên nói như vậy, Đường Diễn nói: "Cái này thì nói làm gì? Tôi trời sinh như thế, không có việc gì mà cười mới là kỳ quái."

La Thiên đổi: "Vậy nhân dân toàn thế giới đều có lỗi với anh rồi, chúng ta đều không có việc gì cũng cười."

Đường Diễn: "Em biết là tốt."

"Oa!" La Thiên ném hộp com, chỉ vào Đường Diễn mắng: "Ai cho anh mặt mũi thế, lớn như vậy?"

"Không phải ban nãy em vừa cho sao?" Đường Diễn cười nhìn cô.

La Thiên vén tay áo: "Đường Diễn, anh muốn đánh nhau sao?"

Đường Diễn liền hỏi: "Em xác định?"

La Thiên sùng sốt, run rẩy ngón tay chỉ vào hắn: "Anh, anh, anh..."

Đường Diễn lập tức nói tiếp: "La Thiên, anh sẽ không đánh lại, nhưng... em có thể đánh được anh sao?"

La Thiên lại sùng sốt, nhớ tới Đường Diễn tay chân công phu không tồi, lập tức sửa miệng: "Anh còn chuẩn bị trốn?"

Đường Diễn nâng cằm cô nói: "Em suy diễn vừa thôi! Anh đứng yên cho em đánh, tránh cho em tức đến mức động thai."

Hai người không coi ai ra gì đấu võ miệng một hồi. Lăng Uy cuối cùng cũng cười nói: "Chụp xong rồi, chụp xong rồi."

Nhìn hai người về mặt nghi hoặc, Lăng Uy cười nói: "Ảnh cưới vốn chính là một loại ý cảnh, chuyện xưa cũng là chuyện của hai người, cách ở chung ngày thường chính là tư liệu sống tốt nhất."

Vừa rồi đều thiếu chút nữa sức mạnh hồng hoang của hắn bạo phát. Chú rể chụp ảnh cưới mà mặt cứ lạnh lùng là dạng gì chứ? Không biết còn tưởng rằng là đang trong đại hội hợp cổ đông, hơn nữa còn là đại hội vô cùng bất hạnh. Ảnh chụp như thế mà đưa ra ngoài còn không phải là đập nát danh tiếng của hắn sao?

Truyện được đăng tại wattpad @dwlapz

May mà có thể làm người đàn ông độc thân hoàng kim vừa ba mươi quyết định kết hôn, quả nhiên đều là chân ái. Đường tổng ở trước mặt vợ thực sự là thay đổi 180 độ. Chú rể trước mặt cô dâu tự tại hơn, ôn hòa hơn, cười cũng nhiều hơn, thậm chí càng thêm có sức sống.

Chuyện xưa Đường Diễn kể hiển nhiên rất nhiều, bởi Lăng Uy mang theo hai người chụp rất nhiều ảnh.

Từ văn phòng đến khoang hạng nhất trên máy bay tới quán cà phê hai người hay ngồi ngòai, chỗ bán vé ở rạp chiếu phim, mưa pháo hoa vũ bên bờ sông, thậm chí cả hình thức sinh hoạt trong nhà của hai người Lăng Uy cũng đều chụp không ít.

Vài ngày sau, La Thiên mơ mơ màng màng hỏi Đường Diễn: "Rốt cuộc anh nói gì với hắn thế?"

Đường Diễn hơi hơi mỉm cười: "Cũng chỉ có trên dưới một trăm bức ảnh, em mệt đến mức này sao?"

La Thiên bùng nổ: "Trên dưới một trăm? Ai bảo anh trên dưới một trăm thế? Từ lúc đầu đến bây giờ em đã chụp một nghìn rồi."

Đường Diễn đề lên vai La Thiên, về mặt đứng đắn nói: "Thiên Thiên, hơn một nghìn tấm đó đều sẽ đều rửa ra sao?"

"Không." La Thiên tuy rằng chưa từng kết hôn qua nhưng vẫn biết điều này.

Đường Diễn liền nói: "Cho nên, chụp nhiều một chút không phải là dễ thương thức sao?"

La Thiên không hề hay biết mình đã bị lừa, còn gật đầu nói: "Ha, nói cũng đúng!"

Ừ... Đáng yêu quá đi.

Đường Diễn trong lòng nghĩ vậy, ôm La Thiên càng thêm dùng sức.

La Thiến: "..."

Cuối cùng sau khi chụp khoảng một hai nghìn bức, La Thiến xoa tay hằm hè chuẩn bị chọn ảnh chụp. Kết quả kế hoạch lại bị một câu của Đường Diễn bóp nát.

"Đều lấy hết."

La Thiến: "..."

Cô quay đầu lườm hấn: "Trước đó anh không nói như vậy!"

Đường Diễn ôm nằng, khề hôn lên đỉnh đầu cô: "Thiến Thiến, em nhất định phải nhớ kỹ, chúng ta có rất nhiều tiền."

Đúng lý hợp tình đến mức La Thiến cũng không thể phản bác.

"2352 tấm đó, không kịp đâu!" Lăng Uy thiếu chút nữa quỳ luôn xuống.

"Không có việc gì, làm một bộ ảnh cưới chính trước, còn lại rửa sau cũng được, tối nay đưa đến cũng được." Đó đều là ảnh chụp những kỷ niệm của hai người, hấn một tấm cũng sẽ không vứt đi.

Kêu La Thiến lần sau lại chụp một lần nữa? Ha ha, cô không đồng ý đâu.

Lúc bà nội La nhận được thiệp cưới, vẻ mặt còn ghét bỏ nói với bác cả La: "Trước đó đã làm một tiệc rượu, lần này lại làm!"

"Mẹ, lần đó là tiệc đính hôn, lần này là kết hôn." Bác cả La nói.

Bà nội La thở dài: "Nha đầu La Thiến kia quả thật khó chơi, la lối khốc lóc lẩn lộn, mọi thứ đều sẽ làm, người cũng đủ hung ác, mười tám tuổi đã dám lẻ loi một mình tới kinh đô. Vốn nghĩ rằng, La gia ta bắt kẻ nha đầu nào có tiền đồ cũng nhất định không phải La Thiến. Nó như thế, trong thôn này học một thành mười, chủ định cả đời chỉ ở nông thôn."

Bà nội La lắc lắc thiệp mời nói: "Kết quả thì sao? Nó câu được một con rùa vàng. Mấy đứa chúng mày chỉ có thể hăm mộ thôi."

La Giai Giai nghe xong trong lòng liền không thoải mái: "Ai mà biết cuộc hôn nhân này có thể kéo dài bao lâu? Hiện tại người ta kết hôn như chơi, hôm nay kết ngày mai ly có một đồng đấy!"

Bà nội La gõ đầu cô, nói: "Quý nha đầu nhà mày, nó bây giờ đã leo lên. Dù cho ngày mai liền ly hôn thì sao chứ? Mày có thấy cửa hàng của nó không? Ở trung tâm thành phố đấy! Hai trăm mét vuông đấy! Mấy đó, lên trên kinh đô nhớ nịnh nọt nó nhiều vào."

La Giai Giai thật vất vả mới có thời gian nghỉ về nhà một chuyến liền nghe trong thôn đều bàn luận tiền đồ của La Thiến. Lần trước La Thiến đính hôn tuy cô ta ở trường học không kịp trở về nhưng cũng nhìn thấy qua video mẹ mình quay.

Vẫn là đính hôn với người năm đó về cùng La Thiến, vốn tưởng rằng là một tên nghèo, kết quả trong tiệc đính hôn lại tặng vàng cho khách tới. Tiệc đính hôn như vậy chưa từng thấy qua, cả nhà cô ta tới một lần liền mang được hơn mười vạn về. Mấy người anh của cô ta còn hối hận vì không dẫn con theo, tiếc mức mức muốn học máu mẩy trận.

Cả tiệc đính hôn kia không mấy trăm vạn thì sao tổ chứ nổi? Bạn trai La Thiến rốt cuộc là có nhiều tiền như thế nào chứ?

La Giai Giai hăm mộ!

"Chúng ta sẽ đi sao?" Bác cả La hỏi.

La Phượng Lan lập tức nói: "Đi, sao có thể không đi chứ? Một người một vạn ba đấy! Đó chỉ là tiệc đính hôn thôi! Lần này kết hôn chẳng lẽ còn không được hai vạn sáu sao?"

Lúc này La Phượng Lan còn chưa biết, ba Đường ở kinh đô muốn mở tiệc chiêu đãi không chỉ mời có người La gia. Đến lúc đó chiến hữu của ông, bạn bè của ông, bấy giờ đều là những nhân vật quan trọng, cũng sẽ tới tham gia.

Đưa vàng? Thế thì có khác gì sợ người ta không tìm thấy tội danh nên tự mình đưa ra chứ?

Bà nội La cũng nói: "Đi, đều đi cả, xem xem La Thiến gả cho cái dạng gia đình gì!"

La Phượng Lan lăm bằm thàm thì: "Gả lại hảo thế nào? Nữ sinh hưởng ngoại, lần trước đi vay một phần tiền nó cũng không cho, cuối cùng vẫn phải tự xoay sở!"

Bà nội La trợn mắt nói: "Lúc chị nó bị thương cô cũng không cho vay tiền còn gì, lúc đó còn là vì cấp cứu!"

"Mẹ, có phải bây giờ mẹ thấy chú hai có tiền cho nên muốn sang bên đó ở hay không?" La Phượng Lan không thuận theo nói.

Bà nội La lập tức đáp: "Không thể nào!"

Bà sớm đã biết rõ qua chỗ thẳng hai ở là không có khả năng, còn không bằng cứ ở cùng thẳng cả, thẳng hai vẫn sẽ đưa tiền dưỡng lão. Chẳng lẽ bà nuôi lớn nó mà nó còn muốn bỏ mặc bà sao?

Bà nội La không một xu dính túi hiện giờ đều đã nhìn thấu hết rồi. Ha, bà chỉ mới có một khối vàng trị giá hơn một vạn thôi, bà vẫn không một xu dính túi.

*Thông báo: Tuần tới mình sẽ thi nên truyện sẽ tạm dừng một tuần nhé, cảm ơn mọi người đã thông cảm

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Chia Tay Hằng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 105

Edit: Linh Nguyệt

“Bà nội, bên này, bên này.” La Giai Giai cảm vé máy bay trong tay vầy vẩy, gọi bà nội La đang nghỉ ngơi ở đằng xa kia.

La gia một hàng hai mươi lăm người bắt đầu chậm rì rì tới cửa khẩu đăng ký, cảm vé máy bay đến cổng soát vé. Bà nội La cảm vé máy bay, trong lòng vô cùng kích động. Bà chưa từng đi máy bay, năm ngoái ngồi ô tô thôi cũng đã khiến bà mở rộng tầm mắt.

Thân là nhóm người lao động đầu tiên được thành lập của Trung Quốc mới, bà nội La chưa từng rời khỏi quê hương, đời này đều bận rộn rộn rịp cho đến tận lúc già. Bà không giống những người trẻ tuổi từng đi qua thế giới bên ngoài, gặp qua nhiều chuyện.

Cả đời bà chính là, lúc nhỏ giúp ba mẹ làm việc, lớn lên giúp chồng làm việc, sau lại giúp con làm việc, cuối cùng giúp cháu làm việc. Nông thôn mà, phần lớn mỗi người phụ nữ đều như vậy. Nếu may mắn con cái hiếu thuận, đời này liền cứ thế qua đi. Nếu không may mắn thì chờ đến lúc không còn năng lực lao động sẽ bị con ghét bỏ, cuối cùng rời khỏi thế gian như thế nào, còn phải xem con cái có bao nhiêu lương tâm.

Bà nội La mạnh mẽ cả đời, lúc ở nhà làm nhiều nhất, ăn ít nhất. Ba mẹ bắt công thiên vị con trai, vài vốc có được lúc bà xuất giá cũng bị cầm đi đưa cho anh trai.

Sau khi bà nội La lấy chồng, tay chân nhanh nhẹn, tính tình đành dẽ. Chờ ba mẹ chồng mất đi, bà liền thành tâm phúc La gia, nắm giữ quyền to nhất.

Đến lúc chồng mất đi, bà nội La một lòng "bỏ nhào" bám vào đứa con cả. Mẹ già đi theo con cả dưỡng lão, từ xưa đã như thế. Thằng ba là đứa con nhỏ nhất, đương nhiên cũng được bà nội La chú ý.

Thằng hai thành thật, không biết làm nũng. Khi đó còn nghèo việc trong nhà đã nhiều đến mức ngày đêm đều vội, ai sẽ chú ý tới thằng hai không thích nói chuyện?

Cứ thế thằng hai liền trở thành đứa không được yêu thương nhất trong nhà. Nó cũng không có bởi vì chuyện này mà cá mạn xoay người, không tiền đồ chính là không tiền đồ.

Cưới vợ thì nuôi sống gia đình còn khó khăn,

huống chi là lại nuôi thêm một bà nội La?

Bà nội La một lòng theo bác cả La. Bác cả La là con trưởng, trong nhà cái gì cũng có một phần. Sinh con, ra ngoài kiếm tiền, bác cả La trở thành người đầu tiên trong thôn xây được nhà mới.

Thằng ba tuy rằng nhỏ nhất nhưng cũng có tiền đồ nhất. Bởi vì lúc hắn sinh ra gia cảnh La gia đã tốt hơn trước nên là đứa con duy nhất trong nhà được đi học. Sau đó theo người ta đi làm ăn, tuy không đại phú đại quý nhưng không lo ăn uống, tới tận giờ tuy buôn bán không hẳn là tốt nhưng mỗi tháng cũng thu vào ít nhất một, hai vạn.

Bà nội La chưa từng nghĩ sẽ tới ở chỗ con út. Bà biết rõ ràng con dâu út rất hiếu thuận, qua đó không nhất định sẽ chịu thiệt. Không giống con dâu cả, tuy lớn lên trong thôn nhưng con dâu út lại ra ngoài làm việc, được cuộc sống tới luyến thành thếp.

Con dâu cả tuy không nhiệt tình nhưng tuyệt không dám tỏ thái độ với bà nội La.

La Giai Giai cùng mấy chị em họ vui vẻ về bước đi, bà nội La được chú út La đỡ đi lên. Tiếp viên hàng không nhìn thoáng qua vé của bà nội La rồi nói: “Chào bà, vị trí của bà ở bên này!”

Bà nội La a một tiếng nói: “Sao lại không ở cùng bọn họ?”

Tiếp viên hàng không cười nói: “Vé này của bà là khoang hạng nhất, không giống khoang phổ thông. Cháu đưa bà qua đó nhé?”

La Giai Giai ở đằng trước la lên một tiếng: “Bà nội, bà ở khoang hạng nhất sao? Con đi với bà xem thử!”

Tiếp viên hàng không không nói cái gì, đối với khách của khoang hạng nhất họ đều sẽ khoan dung một chút. Tiếp viên hàng không dẫn bà nội La rời đi dưới ánh mắt hâm mộ của mọi người trong La gia. Tới vị trí khoang hạng nhất, bà nội La còn chần chờ cái gì, La Giai Giai đã hét lớn: “Oa! Bên này rộng quá!”

Bà nội La ngay cả khoang phổ thông còn chưa ngồi qua nên không biết rõ.

Tiếp viên hàng không dẫn bà La tới một vị trí nói: “Bà đưa hành lý để cháu giúp bà đặt lên ạ!”

Bà nội La nào có hành lý gì, chẳng qua chỉ là một cái túi xách, mang theo để chờ xem có thể mang thứ gì về hay không.

Tiếp viên hàng không nhận lấy rồi đặt lên, sau đó nói với bà nội La: “Lúc máy bay cất cánh mong bà thắt chặt dây an toàn, đợi máy bay vững vàng mới có thể cởi bỏ. Nếu bà gặp phải vấn đề gì đó thì có thể ấn cái nút này, sẽ có người tới giúp bà. Khoang hạng nhất có phục vụ cơm, bất cứ thời điểm nào bà có bất cứ yêu cầu gì đều có thể gọi chúng tôi. Ghế này nếu điều chỉnh có thể biến thành giường, nếu bà muốn nghỉ ngơi thì gọi một tiếng, sẽ có người tới lại đây trải giường cho bà...” Tiếp viên hàng không đơn giản nói một hồi, bởi vì thấy bà nội La đã già cho nên nói vô cùng kỹ càng tỉ mỉ.

Bà nội La nghe xong cảm thấy không tồi, rất vui vẻ. La Giai Giai hâm mộ nói: “Bên này thật tốt! Vì sao chúng ta lại là khoang phổ thông chứ?”

Tiếp viên hàng không liền cười nói: “Khoang hạng nhất tổng cộng cũng chỉ có tám vị trí, các người nhiều người như vậy cho dù có muốn đi khoang hạng nhất cũng không ngồi đủ!”

La Giai Giai không nói gì thêm mà hâm mộ nhìn chỗ ngồi của bà nội La, sau đó bị tiếp viên hàng không bảo rời đi. Bà nội La không biết vị trí này rốt cuộc tốt như thế nào, nhưng thấy cháu gái nói như vậy, trong lòng cũng có chút đắc ý nhỏ.

Máy bay bay suốt bốn tiếng đồng hồ, lúc đi xuống mọi người ai nấy đều mệt mỏi.

La Giai Giai cùng mọi người lấy hành lý xong đi ra ngoài, liền thấy bên ngoài có người giờ bảng ghi “La gia”.

La Giai Giai: “...” Cũng quá ngắn gọn rồi? Hơn nữa cái chữ kia, không phải là La Thiên viết đấy chứ?

Cho nên, nói chị em họ là có đạo lý, hai chữ này thực sự do La Thiên tuyệt bút vung lên hoàn thành.

Nhân viên công tác đón được người La gia liền nhanh chóng đưa tới khách sạn.

Một phòng kinh tế của khách sạn xa hoa đương nhiên tốt hơn, giá cũng cao hơn khách sạn bình thường. Bà nội La được sắp xếp tới một phòng xa hoa, liếc qua cũng biết là khác nhau!

Vừa đi vào thấy cách bài trí, mắt đều đã tròn tròn. Đương nhiên, La Giai Giai đi cùng bà lúc này cũng chỉ hận không thể đổi phòng với bà, nhưng không dám nói.

La Phụng Lan thì khác, không có cái băn khoăn này! Bà ta tùy tiện đã thành quen, liền nói: “Mẹ, buổi tối con với mẹ cùng ở đây!”

Kỳ thật phòng vô cùng rộng, ngoại trừ giường lớn hai mét bên trong, chỉ tính nguyên cái sofa lớn ở phòng khách cũng đủ cho bốn năm người ngủ. Tủ lạnh có đầy đủ các loại trái cây, đồ ăn vặt, đồ uống, La Phụng Lan hận không thể dọn tất cả mang đi.

Bà nội La tròn mắt lườm bà ta một cái: “Mày với thằng cả cũng có phòng, còn nói mấy lời này, không thấy xấu hổ à?”

“Mẹ, buổi tối con ở đây có thể hầu hạ mẹ! Trời tối, đi WC cũng đâu có tiện?”

Giám đốc cười nói: “Bên này là hệ thống giọng nói, ngài chỉ cần nói một 'bật đèn' thì đèn điện sẽ tự động mở. Đây là vì để phòng ban đêm không nhìn rõ, không tìm được công tắc.”

La Phụng Lan: “Chỗ này... Ở một đêm hết bao nhiêu tiền?”

Giám đốc cười nói: “7886 nhân dân tệ.”

Bà nội La: “...” Bà nội của tôi ơi!

Lúc này La Thiên đang cùng Đường Diễn ở bệnh viện khám thai làm đầu.

“A, không biết người bà gần đây trở nên hiểu lý lẽ hơn không ít kia, lúc này đang có tâm tình gì nhỉ?”

Đường Diễn: “Chắc là, rất vui vẻ?”

La Thiên cười: “Ha ha, đương nhiên rồi, em đang vui vẻ mà. Nếu không phải thấy bà ấy lớn tuổi, lần qua lộn lại sợ chịu không nổi, lại thấy bà ấy đã nuôi lớn ba em thì còn lâu mới có đãi ngộ tốt như vậy! Làm người ấy mà, lưu lại một đường thì sau này dễ nói chuyện. Đáng tiếc, cùng huyết thống mà quan hệ lại không tốt, cái này phải gọi tên một nhà bác cả.”

Đường Diễn không quan tâm, nói: “Nếu nhất định phải gọi thì chiêu đãi tốt một chút, thu lại ít thanh danh, không thiệt. Hai ngày nay thân thích hẳn cũng có thể tới, bên khách sạn cũng để trống phòng rồi. Bà ngoại em ngày mai sẽ đến, em có muốn đi đón không?”

“Đi, sao lại không đi? Lúc lang bạt phương bắc, bà ngoại còn cho em một ít tiền, mới giúp em ở Bắc Kinh* sống tốt một chút.”

*Thì ra kinh đô là chỉ Bắc Kinh, vậy mà tui cứ nghĩ nó là tượng trưng ☹️ (Sau này beta lại sẽ sửa sau)

Đường Diễn ừ một tiếng: “Ngày mai chúng ta cùng đi!”

“Số 142, La Thiên.” Giọng nói từ loa phát ra

La Thiên đứng dậy đi vào, Đường Diễn chờ ở bên ngoài, trong lòng có chút khẩn trương.

Rất nhanh La Thiên liền bước ra, trong tay cầm một danh sách, nói: “Phải đi lấy máu rồi làm siêu âm B.”

“Anh gọi Lữ Khai né?” Đường Diễn vừa nghe nói hạng mục rất nhiều liền nghĩ muốn đi cửa sau. Dù sao thì từ sáng đến giờ, hẳn đã xếp hàng chờ hai tiếng rồi.

La Thiên yên lặng liếc hẳn một cái: “Anh không hiểu, cảm giác xếp hàng chờ đợi này, chúng ta phải thử nghiệm một chút.”

Đường Diễn rất muốn nói: Em chưa trải qua bao giờ chắc?

Nhưng hần biết, La Thiên có đôi khi lên cơn thần kinh muốn một thử nghiệm cái kỳ quái nào đó, vậy cứ tùy cô đi!

Truyện được đăng tại wattpad @dwlapz

Kết quả, sau nửa giờ thử máu và một giờ đợi siêu âm B, phát hiện đến đây số trước mình còn một đoạn rất dài, La Thiên liền mỉm cười nói với Đường Diễn: “Diễn Diễn, gọi Lữ Khải khó không?”

Đường Diễn: “Không phải em muốn trải nghiệm cảm giác chờ đợi sao?”

“Cảm nhận rồi, đủ nhiều rồi!” La Thiên sờ sờ ngực nói: “Đầy ắp luôn.”

Đường Diễn: “Anh xem hần tan tằm chưa đã.”

Rất nhanh, Lữ Khải mặc áo blouse trắng hấp tấp chạy đến.

“Chị dâu sao lại tới mà không nói chứ!” Lữ Khải nhìn thấy La Thiên liền mỉm cười chào hỏi.

La Thiên cười cười nói: “Ai da, ngại quá, quấy rầy cậu làm việc!”

Lữ Khải lập tức nói tiếp: “Quấy rầy gì chứ, chị dâu tới em nhất định có thời gian.”

Đường Diễn chịu không nổi ngắt lời hần: “Cô ấy là vợ tôi chứ không phải vợ cậu, cậu nịnh nọt cái gì?”

Lữ Khải mỉm cười nói: “Tôi vui về mà! Vốn cho rằng cậu sẽ độc thân cả đời, không nghĩ tới vẫn có thể gả ra ngoài!”

La Thiên lập tức cười: “Đúng vậy đúng vậy! Tôi nguyện ý cưới hần!”

Đường Diễn: “...” Hai tên ngốc.

Lữ Khải trêu đùa đủ liền mang La Thiên đi làm siêu âm. La Thiên "nhảy" qua mấy chục người, vẻ mặt kiêu ngạo.

“Diễn Diễn, trải qua hai cái thử nghiệm vừa tôi, em hiện tại chỉ muốn nói, có tiền thật tốt! Lấy người có tiền cũng thật tốt! Cửa sau này đi sướng như lên mây, lên mây, sướng như lên mây.” La Thiên nói xong liền vui vẻ hát luôn.

Đường Diễn nói: “Thế em còn đòi lẩn lộn cái gì? Lãng phí mấy giờ đồng hồ!”

Lần khám đầu, Đường Diễn xếp hàng đợi gần 40 phút, lần khám sau hần đợi một giờ. Nếu không phải La Thiên không chịu nổi nữa đòi tìm Lữ Khải, Đường Diễn đã muốn huỷ luôn cái bệnh viện này rồi. Chờ lâu như vậy còn gọi là bệnh viện sao? Bị thương qua lâu một chút máu đều đã cạn sạch rồi, còn cứu chữa cái gì!

La Thiên lập tức che mặt: “Người ta chính là muốn nhìn tư thế oai hùng lúc xếp hàng chờ của ông xã mà.”

“...”

Đường Diễn: “Soái không?”

“Ha ha ha ha ha ha...” La Thiên cười to: “Vô cùng soái! Ở giữa một đám phụ nữ, quả thực không muốn soái cũng không được.”

Đường Diễn: “Vui lắm sao sao?”

La Thiên gật đầu: “Vui!”

Đường Diễn nghĩ nghĩ rồi nói: “Lần sau anh giúp em xếp hàng!”

La Thiên giữ chặt tay Đường Diễn: “Diễn Diễn nhà ta tốt quá, nhưng không cần nữa nha! Chúng ta có Khải Khải rồi, sau này để hần hỗ trợ, dù sao cũng là cha nuôi mà!”

Đường Diễn cá giận: “Ai cho hần làm cha nuôi?”

La Thiên lại cười: “Cha nuôi cũng tốt mà, về sau tới đều không cần xếp hàng!”

Đường Diễn mắng to: “Cái này nói làm cái gì? Con của anh chẳng lẽ chỉ có giá như thế hả? Không muốn xếp hàng anh còn có thể không có biện pháp khác sao? Còn có, cái gì mà Khải Khải? Gọi Lữ Khải! Lữ Khải!”

La Thiên gật gù, quay đầu đi liền quên sạch.

“Tư ~~~ tư ~~~ túc...” Đang vui vẻ, trong đầu liền vang lên một âm thanh điện tử kỳ lạ, nháy mắt liền biến mất.

La Thiên sững sốt, cẩn thận nghe lại lại không có. Nhất thời cũng không xác định được âm thanh vừa rồi là ở trong đầu vang lên hay là lỗ tai nghe thấy.

La Thiên nghiêng nghiêng đầu, vẻ mặt nghi hoặc. Há? Ảo giác?

“La Thiên, lên xe!” Đường Diễn mở cửa xe nói.

La Thiên a một tiếng rồi mở cửa xe ngồi xuống.

Chương 106

Edit: Linh Nguyệt

Bà ngoại Dịch là một bà lão hơn tám mươi tuổi, tóc hoa râm khoác chiếc khăn màu lam mới làm. Người Dịch gia rất ít, chỉ có sáu, bảy người, ngoại trừ ông bà ngoại thì chỉ có một nhà bác La Thiến.

"Bà ngoại!" La Thiến ở cửa hô.

Bà ngoại Dịch quay đầu nhìn lại, rất nhanh liền thấy La Thiến. Trên gương mặt tràn ngập nếp nhăn hiện lên chút vui mừng tươi cười, bác Dịch phía sau đi cùng vợ và hai đứa nhỏ, đẩy xe hành lý tới.

Bà ngoại Dịch nhìn Đường Diễn nói: "Đây chắc là Đường Diễn!"

La Thiến gật đầu, Đường Diễn nhanh chóng ân cần: "Con chào bà ngoại."

Bà ngoại Dịch liền cười: "Ừ, ừ."

Thư ký Kiều cùng hai tài xế phía sau Đường Diễn nhanh chóng tiến lên nhận hành lý. Dịch gia nháy mắt vì đãi ngộ này mà kinh hồn táng đảm. Chỉ là đây hành lý còn có người hỗ trợ khiến họ càng thấy dường như mình rất cao quý, nhưng đẩy xe hành lý trên đất rất nhẹ nhàng mà.

La Thiến giữ chặt bà nói: "Bà ngoại, chúng ta đi thôi!"

Bà ngoại Dịch cười gật đầu, lại nhìn nhìn Đường Diễn: "Phải đối xử tốt với Thiến Thiến nhé!"

Đường Diễn gật đầu: "Con sẽ."

Đón được người, Đường Diễn liền đưa người Dịch gia tới khách sạn. Tới cửa, bà ngoại Dịch nhìn Đường Diễn cười: "Con dẫn mọi người lên trước đi, ta muốn nói hai câu với Thiến, được chứ?"

Đường Diễn đoán chắc bà muốn trước hôn lễ dặn dò La Thiến ít chuyện riêng tư, cũng không nghĩ nhiều. Chờ những người khác đều rời đi, bà ngoại Dịch mới lôi kéo La Thiến tìm một góc ngồi xuống, hỏi: "Cô không phải Thiến Thiến, đúng không?"

La Thiến nháy mắt nhìn về phía bà ngoại Dịch. Cảm giác mình bị nhìn thấu là loại cảm giác thực không thể tưởng tượng nổi. Dù sao thì từ khi cô tiến vào thân thể này đã không có người hoài nghi cô có phải nguyên chủ hay không.

Đường Diễn không nhìn ra được, bởi vì khi đó hần không bận tâm, có thể nhìn ra La Thiến khác nhau mới là kỳ quái. Ở mặt công việc lại càng không có người quan tâm cô, đương nhiên không nhìn ra cô thay đổi, cho dù có chút biến hóa kỳ quái cũng sẽ không nghĩ tới có việc thần kỳ như vậy, chỉ cho là cô đã chịu đã kích hoặc đã nghiệm ra gì đó.

Người duy nhất có thể nhìn ra La Thiến thay đổi hẳn là người nhà, nhưng bởi vì nguyên chủ sớm đã lên Bắc Kinh làm việc nên cho dù La Thiến thay đổi cũng chỉ nghĩ là do cuộc sống những năm gần đây tạo thành.

Tuy rằng La Thiến nghĩ như vậy nhưng chưa từng bị hoài nghi, La Thiến nghĩ có lẽ nguyên nhân nguyên chủ chọn mình xuyên thư đại khái là bởi vì hai người giống nhau.

Hiện giờ, một câu máu chó bà ngoại Dịch nói ra, trong lòng La Thiến lại không hoảng hốt, thậm chí còn có cảm giác đáng ra phải như vậy.

Bà ngoại Dịch cười nói: "Cô không cần sợ, Dịch gia biết đoán mệnh. Đường nhiên chỉ là lừa tiền thôi, việc này, Thiến Thiến trước kia nói qua."

La Thiến sững sốt, vừa như hiểu lại vừa như không hiểu. Bà ngoại Dịch tiếp theo nói: "Ta cũng không biết, khi đó nó đột nhiên gọi điện thoại tới nhờ ta hỗ trợ chiếu cố cha mẹ nó, ta mới đoán ra được ít nhiều."

La Thiến lúc này mới tìm được giọng nói về: "Bà ngoại, chỉ như vậy đã có thể nhìn ra, bà cũng quá lợi hại rồi!"

Bà ngoại Dịch cười khổ nói: "Dịch gia vốn cũng không phải đại phú đại quý gì, khi đó quốc gia mới thành lập, Dịch gia đứng mũi chịu sào bị chèn ép. Người Dịch gia giảm đi không ít, mẹ La con chính là dưới hoàn cảnh như vậy mà ra đời."

Sau khi mẹ La gả cho ba La, bà ngoại Dịch không dám liên hệ với mẹ La, sợ liên lụy bà. Sau đó tuy rằng có liên hệ cũng không giúp đỡ được gì, dù sao thì con trưởng Dịch gia tới bây giờ vẫn còn làm ruộng, thậm chí hơn ba mươi tuổi khi mới có thể cưới vợ, hiện giờ hai đứa nhỏ đều đang còn đi học.

Bà ngoại Dịch cùng nguyên chủ lui tới là trước khi nguyên chủ lên Bắc Kinh mặt dày tới vay tiền.

Bà ngoại Dịch tính một quẻ cho nguyên chủ, là đại hung nên nhất quyết không cho nguyên chủ mượn tiền. Nhưng tính cách quật cường của nguyên chủ khiến bà ngoại Dịch biết, vận mệnh không phải muốn tránh là có thể tránh khỏi, cho nên cuối cùng bà đem toàn bộ vốn riêng của bản thân tất cả đều đưa cho nguyên chủ.

"Ta không thể ngăn cản nó, chỉ có thể nghĩ mọi cách giúp nó sửa mệnh. Nhưng vận mệnh đã định còn trốn không thoát, thì sửa mệnh làm sao được? Những bản lĩnh của Dịch gia ta chỉ học được ít nhiều, chỉ dặn nó nếu phát hiện có gì không thích hợp thì lập tức quay lại, tuy rằng ta biết nó có phát hiện cũng sẽ không trở về."

La Thiến nghe xong hai mắt đều mở to. Cô vẫn luôn cho rằng mình xuyên vào một cuốn ngôn tình văn, còn là ngôn tình thời xưa, hiện tại mới phát hiện vốn dĩ là huyền học văn. Kích thích quá!

"Bà là bởi vì như vậy mà nhìn ra con không phải La Thiến sao?"

Bà ngoại Dịch cười cười, nói: "Cũng không hẳn, ta không có bản lĩnh lớn như vậy. Ngoại trừ việc Thiến Thiến nhờ ta chiếu cố cha mẹ nó, ta còn xem mệnh cách của cô, là phú quý đại cát, hơn nữa cô cùng Thiến Thiến ít nhiều vẫn có chút khác nhau, ta mới dám kết luận. Hơn nữa mệnh cách của cô trực tiếp ảnh hưởng tới Thiến Thiến, ta hiện giờ tính lại cho nó, cũng là mệnh phú quý, hơn nữa mệnh trung hai tử. Có thể thấy được, hai đứa cũng ảnh hưởng tới nhau."

Bà ngoại Dịch kéo tay La Thiến nói: "Phải sống thật tốt, nó là con mà con cũng là nó. Hai đứa sửa mệnh cho nhau, kết quả này rất tốt, rất tốt."

La Thiến mỉm cười, kéo tay bà ngoại Dịch lắc lắc nói: "Bà ngoại, bà cũng tính một quẻ cho đứa con trong bụng này của con đi!"

Bà ngoại Dịch cười lắc đầu nói: "Biết nhiều quá không tốt, cứ như vậy là được."

Lúc Đường Diễn tìm tới đã thấy bà hai người nói cười vui vẻ. Bà ngoại Dịch quay đầu nhìn Đường Diễn rồi cười với La Thiến: "Con có biết hiệu ứng bướm bướm không?"

La Thiến giật mình nói: "Bà ngoại, bà giỏi quá đi! Còn biết cả hiệu ứng bướm bướm."

Bà ngoại Dịch cười nói: "Ha ha ha ha ha..."

Nhìn bà ngoại Dịch mỉm cười rồi đi, Đường Diễn về mặt ngơ ngác quay đầu nhìn La Thiến: "Bà ngoại làm sao vậy? Hình như rất vui vẻ."

La Thiến liền nói: "Không có gì, đại khái là gà rừng bay lên thành Phượng Hoàng, bị kích thích thôi!"

Đường Diễn: "Phượng Hoàng không phải là hình dung em đấy chứ?"

La Thiến chớp chớp mắt nhìn hấn: "Không phải hấn là thế sao?"

Đường Diễn cạnh lời: "Sao da mặt em càng lúc càng dày lên thế?"

La Thiến nói: "Em vui!" Sau đó hai mắt cô sáng ngời, vẫy vẫy tay với người đằng sau Đường Diễn: "Bà nội! Bà nội!"

Đường Diễn: "..."

Bà nội La: "..."

La Thiến lòi kéo Đường Diễn đi qua, nhìn bà nội La nói: "Bà nội, bà muốn đi đâu thế?"

Bà nội La chỉ là xuống dưới tản bộ, tuy rằng ngày hôm qua bà đến, nhưng hôn lễ trên thực tế mấy ngày nữa mới tổ chức. Hôm nay, bà để La Giai Giai dẫn mình đi tham quan, xem xét thăm thú linh tinh.

Không nghĩ tới lại gặp La Thiến cùng Đường Diễn. La Thiến mặt dày, kêu cái gì chứ?

Bà nội La cạ lời, đáp: "Tôi bảo Giai Giai mang tôi đi đây đó, đâu có giống cô. Tôi đã tới một ngày mà ngay cả bóng dáng cô cũng không thấy, thế mà đón bà ngoại lại rất chăm chỉ."

La Thiến vui vẻ gật đầu: "Đương nhiên rồi! Vé xe lửa tới Bắc Kinh năm ấy đều là của bà ngoại con chứ không phải của bà. Bà ngồi máy bay con đặt cho bà khoang hạng nhất, bà còn muốn thế nào nữa?"

"Thế nào là thế nào? Tôi sống bảy, tám mươi năm có cái gì mà chưa thấy qua? Còn sẽ bị mấy cái đồ vật này của cô làm hoa mắt chặc?"

"Oa!" La Thiến như bị dọa sợ mở to hai mắt nhìn bà nội La: "Nếu bà đã nói vậy thì đề con đổi phòng thường cho bà nhé!"

"Con nha đầu chết tiệt kia, cô muốn tôi tức phải không?" Bà nội La không nhịn được lên tiếng mắng.

La Thiến lập tức xoay người kéo Đường Diễn đi, đầu cũng không thèm quay, để lại cho bà nội La bóng lưng cùng giọng nói sung sướng: "Thì có ai bảo không phải đâu ~~~!"

Bà nội La: "..."

Sau khi gặp bà nội và bà ngoại La Thiến, ông bà nội ông bà ngoại của Đường Diễn rốt cuộc cũng gấp gấp trở về từ nước ngoài trước hôn lễ.

Khi Đường Diễn dẫn La Thiến đi gặp ông bà nội, La Thiến vô cùng thoải mái, không chút khấn trương. Ông bà nội Đường rất dễ gần, hoàn toàn không như La Thiến nghĩ. Cô còn tưởng rằng mình có thể sẽ nhìn thấy hai "mặt Đường Diễn" khác, kết quả lại là hai người già bình thường.

Khí chất của bà nội Đường thiên về điển nhã cao quý, liếc mắt một cái đã có thể nhìn ra là tiểu thư khuê các thời kỳ dân quốc, lúc bà cười rộ lên nhìn rất ôn hòa. Ông nội Đường tương đối nghiêm túc, nhưng đối với La Thiến lại rất hiền từ.

La Thiến toàn bộ hành trình đều như hạt dẻ cười, sung sướng hoàn thành nhiệm vụ của con dâu út tương lai Đường gia, được Đường gia nhất trí tán thành.

Truyện được đăng tại wattpad @dwlazp

Lúc rời khỏi ông nội Đường còn nhìn La Thiên nói: "Tự chăm sóc bản thân cho tốt. Sau này có con rồi, nuông chiều chút cũng không sao cả, nhà chúng ta nuôi được, còn từng nuôi rồi. Giống như con là tốt nhất, ha ha ha ha..."

Ông nội Đường đang cười nhưng ánh mắt nhìn ba Đường lại mang theo chút áy náy, tuy rằng tia cảm xúc đó rất nhanh đã biến mất.

La Thiên không hỏi, chỉ cười gật đầu.

Ngày thứ hai, La Thiên lại bị mang đi gặp ông bà ngoại Hứa. Ông ngoại Hứa giống mẹ Đường, đều là mặt liệt, bà ngoại Hứa lại là một bà lão rộng rãi. Hai người đều rất thích La Thiên, tặng quà gặp mặt còn dẫn La Thiên đi chào hỏi không ít người Hứa gia. Nhận được nhiều quà, La Thiên rất nhiệt tình, mọi người Hứa gia cũng nhiệt tình không kém.

Lúc chia tay mọi người còn lưu luyến không rời, Đường Diễn kéo La Thiên lên xe, nói: "Em hôm nay vui vẻ quá ha!"

La Thiên cười to mà nhìn đồ đang ôm trong lòng: "Diễn Diễn, em có tiền như vậy thì còn kết hôn làm gì nữa?"

Đường Diễn: "...". Nháy mắt nhớ tới bản thân mình liều sống liều chết kiếm tiền cho cô, đổi lại cô phải mông chạy lấy người.

Đường Diễn rung mình một cái, hỏi: "Ngày diễn ra hôn lễ em đừng biến mất đấy!"

La Thiên chuyển mắt: "Ý của anh là, ngoài thời gian diễn ra hôn lễ liền có thể?"

Đường Diễn lườm cô mắg: "Ý anh là như vậy sao? Loại chuyện này đừng lòi ra đùa."

La Thiên dựa vào cửa, hữu khí vô lực đáp: "Diễn Diễn, anh biết không? Em thích nhất xem tiểu thuyết!"

Đường Diễn: "???"

La Thiên: "Chính là cái loại mang bầu chạy ấy, sau đó mấy năm sau nam chính ở trên đường, ở công ty, dù sao tùy tiện ở một chỗ đó sẽ gặp được một đứa bé lớn lên giống mình y như đúc. Đứa bé đó là thiên tài, nam chính vừa gặp liền thấy hợp ý, sau đó cơ duyên xảo hợp, gặp được nữ chính, sau đó hần phát hiện thì ra... Đây chính là con của mình!!!"

La Thiên quay đầu nhìn Đường Diễn, hai mắt tỏa ánh sáng hỏi: "Phải không? Phải không? Rất có cảm giác phải không?"

Đường Diễn bóp mặt cô nói: "Hoàn toàn không có, quét ngay cái suy nghĩ này khỏi đầu cho anh. Thiên tài? Đứa bé không phải chỉ kế thừa chỉ số thông minh của bố đâu."

La Thiên: "Anh đang ám chỉ cái gì đây?"

Đường Diễn không nhịn được cười: "Cần cù bù thông minh, bất kể con như thế nào anh đều không chê!"

La Thiên thiếu chút nữa muốn nhào qua, lại sợ ảnh hưởng hần lái xe, La-sợ-chết-Thiên chỉ có thể kêu gào: "Anh chê em ngốc? Thế thì đừng cưới em nữa!!!"

Đường Diễn lại cười: "Anh chê em ngốc nhưng muốn cưới em. Còn việc anh có phải loại..." Đường Diễn liếc nhìn bụng La Thiên một cái nói: "Em hần nên biết a!"

La Thiên: "..."

Bị Đường Diễn nói đến không cách nào phản bác, La Thiên lại lần nữa hữu khí vô lực dựa vào cửa sổ nói: "Anh không phải Đường tổng em quen. Đường tổng, anh thay đổi rồi."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Chia Tay Hằng Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 107

Edit: Linh Nguyệt

Ngày kết hôn, hay cũng chính là ngày lành, tới.

Bầu trời mưa rơi tí tách tí tách. La Thiên dựa vào cửa sổ nhìn thời tiết bên ngoài, nói với Đường Diễn: "Anh tính ngày lành tốt ha?"

Đường Diễn cạn lời, dù sao thì cũng không ai thích kết hôn vào ngày mưa cả.

Nhưng hần vẫn biện giải: "Hôm nay là ngày lành, ai nói ngày lành thì không thể mưa."

La Thiên cảm điện thoại giờ ra bên ngoài: "Nhìn xem nhìn xem, trời tối đen."

Đường Diễn căng mặt, nói: "Ngày mưa, trời nhiều mây là bình thường"

La Thiên liền cười: "Ha ha, Đường tổng, bây giờ anh cái lý do gì cũng đều có thể lấy ra nói."

Tiếng cười của Đường Diễn từ trong điện thoại truyền ra: “Ừ, cảm thấy nếu không giải thích hai câu thì hôm nay La tiểu thư vẫn sẽ luôn nhắc mãi chuyện này.”

La Thiển cũng cười: “Đường tổng cũng quá khinh thường em rồi. Cho dù anh đã giải thích thì em vẫn sẽ nhắc mãi thôi. Bởi vì thật sự chịu không nổi, vì sao lại chọn hôm nay? Em cảm thấy hình như mưa... lớn hơn rồi!”

Đường Diễn ngắt lời cô: “Tóm lại là em trang điểm nhanh lên, một lát nữa anh đến, cứ như vậy!” Hắn không muốn tiếp tục nghe La Thiển nói nữa. Nói qua nói lại, lỡ như cô nói một câu: nếu không... chúng ta đổi một ngày khác hằng kết hôn đi!

La Thiển bĩu môi, cô còn lâu mới như vậy nhé! Thật ra cô cũng muốn được người khác đồng ý, chúc phúc cho mà, huống chi còn là nhiều người như vậy!

Chuyên viên trang điểm là do Không Diệt Nhân giới thiệu. Không Diệt Nhân nghe nói Hàn Văn Hiến và Lữ Khải đều giới thiệu cho Đường Diễn không ít đội ngũ, nhất thời đối với việc thân là anh em tốt mà cái gì cũng không làm sinh ra cảm giác áy náy. Vì thế hắn từ chỗ chị mình "đào" ra một chuyên viên trang điểm chuyên nghiệp, cả ngày chỉ đi theo La Thiển.

Mà đội ngũ quay chụp vẫn như cũ studio của Lăng Uy.

Khi La Thiển trang điểm xong đã là tám giờ. Bởi vì có tiền nên không cần tới studio mà trực tiếp trang điểm ở nhà. Đến bây giờ mới xong tất nhiên là chưa gặp qua Đường Diễn, nghe nói Đường Diễn ở bên kia đang trang trí xe, không biết đã xong hay chưa.

Mẹ La chạy nhanh vào hỏi: “Đường Diễn sắp tới chưa?”

La Thiển nói: “Bây giờ con nhắn tin cho anh ấy.” Nói xong liền thực hiện, nội dung là đã trang điểm xong.

Đường Diễn nhắn lại "Ừ". La Thiển nghĩ nghĩ rồi quay một cái video phát lên Weibo. Video quay cực kỳ tùy ý, lấy ngay phòng này làm bối cảnh, La Thiển trực tiếp dùng trang điểm cô dâu giờ tay làm V sigh nói: “Chào mọi người, tôi là nữ minh tinh hết thời La Thiển, sau khi rời khỏi giới giải trí tôi phải gả chồng rồi nè! Mọi người có muốn biết chú rể là ai không?” La Thiển cầm điện thoại quay một vòng, sau đó nói: “Không biết? Ha ha... Chúc mọi người đều có thể gả cho hạnh phúc nha! 88*”

*88: Tạm biệt

La Thiển vẫy vẫy tay tắt video, sau đó cứ thế up lên Weibo.

Nhất thời, Weibo lại nổ tung.

“Đâu, nữ thần, chị như vậy là không được rồi!”

“Đúng đúng! Chị không muốn lộ chú rể thì đừng nói, hỏi bọn này làm gì?”

“Gọi lên lòng hiếu kỳ lại không cho đáp án, nữ thần, chị thật đáng khinh!”

Trong chốc lát đã có mấy nghìn bình luận, La Thiển sờ sờ cằm, ừm~ vẫn có chút nhân khí!

Cửa đột nhiên bị Triệu Vũ Lâm đẩy ra, giận dữ nhìn La Thiển: “Trước khi chị up weibo có thể cho em cái nhắc nhở không? Chỉ nhắc nhở cũng không được sao? Đang yên đang lành mà chị làm gì đấy?”

La Thiển cười ha ha nói: “Chuyện tốt mà! Đương nhiên muốn mọi người cùng nhau chúc mừng!”

“Vậy chị phải nói trước với em một tiếng chứ!” Triệu Vũ Lâm bùng nổ.

La Thiển vẫn cười: “Không có gì không có gì, cho em bất ngờ thôi! Không có việc gì không có việc gì!”

Triệu Vũ Lâm: “...” Chị có thể coi mở như vậy em liền yên tâm rồi.

Truyện được đăng tại wattpad @dwlazp

Chín giờ, bên ngoài truyền đến âm thanh ồn ào. Mấy chị em họ La gia cùng hai đứa nhỏ Dịch gia và bạn bè La Thiển đều lập tức vọt vào phòng, đóng cửa.

La Giai Giai cười to: “Tới rồi tới rồi!”

Rất nhanh sau đó bên ngoài vang lên tiếng đập cửa, La Giai Giai để mấy chị em họ cùng nhau chặn cửa phòng trường hợp nó bị mở ra. La Giai Giai thăm dò nhìn thử liền thấy một người đàn ông mặc tây trang màu đen văn nhả, trên mặt mang ý cười.

Thật đẹp! La Giai Giai cảm thán trong lòng.

Lữ Khải mỉm cười hỏi: “Vị tiểu thư xinh đẹp này, có thể mở cửa không?”

La Giai Giai bị mê hoặc, thiếu chút nữa liền mở cửa, may mà Triệu Vũ Lâm bay ra chặn lại: “Anh trai, dùng sắc đẹp cũng vô ích thôi! Nơi có chuyện dễ dàng mở cửa như vậy?”

Lữ Khải cười khỏ, hỏi: “Vậy mấy người muốn cái gì?”

Triệu Vũ Lâm liền nói: “Chờ đó! Chúng tôi thương lượng một chút!” Triệu Vũ Lâm đóng cửa, quay đầu đếm nhân số, một nhà bác cả La đều đã kết hôn nên không vào. La Giai Giai, mấy đứa con của anh trai La Giai Giai, con dâu thứ tư của nhà bác cả La, chú út La, bốn đứa con của cô La, Đào Đào nhà La Diễm cùng La Tuấn, La gia tổng cộng có 15 người. Cộng thêm hai đứa nhỏ Dịch gia, mấy đứa trẻ nhà thân thích khác và bạn bè La Thiển, đếm tới đếm lui cũng trên dưới 20 người.

Triệu Vũ Lâm liú lười, mở một khe cửa nhỏ, có chút không tự tin nói: “Mỗi người một bao lì xì, có được không?”

Hàn Văn Hiến nhanh chóng đẩy cửa ra: “Để nói nha mỹ nữ!” Chỉ có vậy? Quả nhiên bạn bè của La Thiển đã chắc chắn đây là một cuộc chiến tranh đơn phương nghiền ép.

Hàn Văn Hiến ôm cái rương nói: “Tới tới tới, mỗi người một cái.” Một rương đầy đã hết? Không sao, anh đây vẫn còn.

Khổng Diệc Nhân cũng lấy ra một túi hồng bao, bên trong là một đồng lì xì: “Mỗi người một bao mỗi người một bao, tới tới tới.” Một bao lì xì, vừa thấy phân lượng liền biết không nhẹ.

La Thiển: “...” Ôi mẹ ơi, mấy người chơi vui quá ha?

Vì thế, Đường Diển dưới sự hộ tống của hơn mười vị anh em tốt, bước vào phòng. Toàn bộ quá trình đều chỉ đến mười phút, đương nhiên nằm ngoài dự đoán của phía nhà trai.

Tuy rằng đã chuẩn bị vì mẹ La sáng sớm liền nói với bọn họ khi vào cửa phòng cô dâu người bên trong phòng sẽ muốn một cái gì đó, nhưng ngay cả cò kè mặc cả cũng không cần dùng tới thì thật sự...

Triệu Vũ Lâm ngơ ngác nhìn bao lì xì một vạn tiền mặt trong tay.

Chết, quên mất, La Thiển gả vào hào môn. Hừm, hình như yêu cầu mình đưa ra dễ quá rồi...

Hôm nay Đường Diển mặc tây trang màu trắng. Hấn không hay mặc màu này nhưng không thể phủ nhận màu trắng rất hợp với hấn. So với màu đen trầm ổn, màu trắng tựa hồ làm cho Đường Diển trẻ hơn.

Hấn vừa vào cửa, liền thấy La Thiển ngó đầu nhìn ra.

Váy cưới của La Thiển là Đường Diển tự mình tìm nhà thiết kế, bởi vì thời gian gấp gáp nên cái váy cưới này là ngày đêm không nghỉ hoàn thành. Mà đúng như hấn nghĩ, khi La Thiển mặc chiếc váy này, cả người như thoát ra mười phần tiên khí.

La Thiển vốn đẹp, chỉ trang điểm nhẹ cũng khiến cô trở nên đẹp vô cùng.

Đường Diển nghĩ, có lẽ cũng không phải do trang điểm mà là ngày hôm nay cùng với thân phận cô lúc này, khiến cô trong mắt hấn không gì có thể so sánh được.

“Đường ca nhìn đến choáng váng rồi!” Một người bạn của Đường Diển cười nói.

Đường Diển chỉ nhàn nhạt liếc hấn một cái rồi lại quay đầu nhìn La Thiển, khẽ “ừ” một tiếng: “Cô ấy rất đẹp.”

Lữ Khải đẩy đẩy hấn: “Đi lên mà nói với chị dâu.”

Đường Diển tiến lên một bước, La Thiển đỏ mặt, nhỏ giọng nói: “Nhiều người như vậy, nói cái gì đấy!”

Triệu Vũ Lâm giả vờ ho một tiếng: “Tìm giày cho cô dâu đi! Tìm được rồi mới có thể đem cô dâu ôm đi!”

Đường Diển nhắc váy La Thiển nhìn thoáng qua, quả nhiên chỉ có một chiếc giày cao gót màu trắng.

Phản ứng đầu tiên của hấn là: “Em không sợ đi giày cao gót nữa à?”

La Thiển sùng sốt, mắng: “Hôm nay là ngày lành, anh đừng trù em!”

Đường Diển tỏ vẻ không để ý, sờ sờ bàn chân còn lại của La Thiển nói: “Em đi giày bằng anh cũng có chê đâu!”

Đám người phía sau Đường Diển liền ồn ào: “Đường ca thật không đơn giản! Hoá ra không phải không biết nói lời âu yếm mà là chưa đến lúc phải nói thôi!”

Hàn Văn Hiến hô to: “Hôn một cái hôn một cái hôn một cái!”

Mọi người cũng hô theo, mạnh mẽ vang dội.

Đường Diển không nhịn được mà mỉm cười, chậm rãi tới gần La Thiển: “Đây là người ta yêu cầu...”

Nói xong liền hôn nhẹ lên đôi môi xinh đẹp của La Thiển, sau đó làm mặt nghiêm túc nói: “Không cần nháo, chị dâu mấy người sẽ thẹn thùng.”

Bạn bè: Thẹn con mẹ nó thùng, cậu đùa giỡn xong rồi liền ném nôi bắt bọn này đội.

La Thiển che mặt: “Oa oa oa... Người ta rất ngại mà!”

Vì thế, Đường Diển càng thêm nghiêm túc nhìn đám người phía sau giống như đang nói: Nhìn xem, cô ấy ngại rồi kìa.

Mọi người: “...” Ha, hai người cứ chơi đi!

Triệu Vũ Lâm càn lờ: “Mấy người... không cần tìm giày nữa à?”

Hàn Văn Hiến: “A a a! Tìm! Mau tìm xem!”

Vì thế mọi người đều không để ý tới Đường Diển, bắt đầu tìm giày. Đường Diển ở bên kia cùng La Thiển tình chàng ý thiếp, hoàn toàn mặc kệ người khác bận rộn như thế nào.

“Sáng nay dậy sớm lắm sao?”

La Thiến đáp: “Cũng tạm! Em trang điểm trong phòng mà, sáu giờ dậy là được. Nếu như đến studio thì phải dậy từ bốn giờ cơ.”

Đường Diễn nói: “Vậy là tốt rồi, bảo bảo có làm phiền em không?”

La Thiến lắc đầu: “Không!”

...

Lữ Khải rút cuộc cũng không thể nhìn được nữa: “Đường tổng, có phải cậu nên xem xem chiếc giày còn lại có ở chỗ chị dâu không chứ?” Sau đó nhỏ giọng nói bên tai hắn: “Đừng trừng mỹ nhân kẻ nha! Còn như vậy thì không ôm vợ về được đâu.”

Đường Diễn sùng sốt, nháy mắt liền nghiêm túc nhìn khắp người La Thiến một lượt.

La Thiến ngẩng đầu huyết sáo, hoàn toàn là trạng thái chuyện không liên quan đến mình.

Đường Diễn: “...” Cho nên vừa rồi em thật sự dùng mỹ nhân kế?

Đường Diễn lạnh mặt nhìn La Thiến, sau đó duỗi tay đến dưới váy La Thiến, La Thiến che lại váy hô to: “Luuu mạnh!”

Đường Diễn cười nói: “Vợ ơi!”

La Thiến: “...”

Sau khi lấy giày từ trong váy La Thiến, Đường Diễn giúp cô đi vào rồi hỏi Triệu Vũ Lâm “Như vậy là được rồi chứ?”

La Tuấn liền nhảy ra: “Sao có thể, chị gái em là trong trăm ngàn sùng ái lớn lên, đi theo anh anh có thể bảo đảm cho chị ấy hạnh phúc không?”

Đây là muốn nhà trai hứa hẹn, lúc này vừa hay ba mẹ La tới cửa, La Diễm cũng từ bên ngoài tiến vào.

Đường Diễn: “...” Nháy mắt có cảm giác bị vây quanh, nhưng hiển nhiên Đường Diễn đã được "day" trước đó.

Hắn nhìn ba mẹ La nói: “Ba mẹ, con sẽ đối xử với Thiến Thiến thật tốt.”

Lữ Khải: "... " Tôi bảo cậu lên mạng tra mẩu, cậu liền tra cái này?

Hàn Văn Hiên: Thư ký Kiều đâu, sao không soạn bản thảo cho tổng tài nhà cô hả?

Không Diệc Nhân: Người anh em, cậu thẳng thắn lắm.

La Thiến che miệng cười: “Đường tổng là đơn giản làm sáng tỏ.”

Đường Diễn nói: “Con suy nghĩ cả đêm, ngoại trừ cái này thì không nghĩ ra lời hứa hẹn nào khác. Thiến Thiến, đối tốt với em không phải là lời hứa hẹn tốt nhất sao?”

La Thiến nhìn về phía ba mẹ La đang vui mừng, cười nói: “Đúng vậy, như vậy là đủ rồi.”

Vì thế dưới viên đạn bọc đường kia, Đường Diễn thuận lợi qua cửa. Bà ngoại Dịch cầm hai cái chén tiến vào, nói với Đường Diễn: “Hai trứng gà ăn một cái giữ một cái, hai người đều như nhau. Nhanh ăn đi!”

Đường Diễn nghe lời ăn, La Thiến cũng ăn. Sau khi hai người ăn xong, đứng dậy bái biệt ba mẹ La.

Ba La cầm chiếc ô đỏ, nắm tay La Thiến, một đường dẫn La Thiến ra cửa, tự mình đưa La Thiến lên xe.

“Tư ~ tư ~” Trong đầu đột nhiên vang lên tiếng máy móc hỗn loạn, La Thiến sùng sốt.

“Thiến Thiến, phải hạnh phúc. Nhớ kỹ, ba mẹ vĩnh viễn phía sau con.” Giọng nói hiền từ của ba La vang lên.

La Thiến không kịp truy cứu âm thanh trong đầu, quay lại nhìn về phía ba La. Người đàn ông từ sau khi La Diễm lấy chồng chưa từng khóc qua, lúc này hai mắt đã rưng rưng.

La Thiến hơi hơi mỉm cười: “Ba, con sẽ hạnh phúc.”

La Thiến xoay người muốn lên xe. Đại khái là do ý thức trong thân thể, trong lòng cô đột nhiên cảm thấy khó chịu, xoay người ôm lấy ba La, tự nhiên mở miệng: “Ba, con yêu ba!”

Theo những lời này, nước mắt cũng chảy xuống.

Nhấc chân lên xe, vẫy vẫy tay với ba La, La Thiến nói: “Ba, lát nữa gặp!”

Ba La: “...” Nước mắt bị buộc ép trở về, nghĩ đến lát sau liền có thể nhìn thấy con gái, thương cảm trong lòng ông cũng vui đi ít nhiều.

Mà lúc này, trên xe, Đường Diễn vượt bụng La Thiến nói: “Vẫn là không nên sinh con gái.”

La Thiến hất tay hất ra, “thương tâm muốn chết” nói: “Không nghĩ anh lại là một Đường tổng như vậy.” Cô mở to hai mắt chứa đầy lệ: “Anh lại trọng nam khinh nữ.”

Đường Diễn ủy khuất: “Anh luyến tiếc...”

La Thiến nhú mày: “Cái gì?”

Đường Diễn nghiêng răng nghiêng lợi: “Ai dám mang con gái anh đi...” Anh đánh gãy chân thẳng đó.

La Thiến: “Nếu cuối cùng không ai lấy con gái anh, em với anh ân đoạn nghĩa tuyệt.”

Đường Diễn: “...”

Lữ Khải đang lái xe đằng trước: “...”

Hắn quay đầu lại nhìn hai người, cạ lời: “Hai người có thể dừng vì chuyện của hai mươi, thậm chí khả năng ba mươi năm sau mà cãi nhau không? Hôm nay hai người kết hôn đây!”

La Thiến a một tiếng, coi như đáp lại.

Chung cư của La Thiến cách nhà mới của Đường Diễn chỉ có nửa giờ xe nhưng đoàn xe lại đến biệt thự ở ngoại thành của ba mẹ Đường trước. Dù sao thì nàng dâu mới cũng phải kính trà cho ba mẹ chồng, cho nên phòng tân hôn cũng ở bên đó. Người Đường gia không nhiều lắm nhưng thân thích lại không ít. Sau khi Đường Diễn xuống xe liền ôm La Thiến ra.

La Thiến nhỏ giọng hỏi hắn: “Em nặng không?”

Đường Diễn vẻ mặt nghiêm túc: “Rất nặng.”

La Thiến hừ hai tiếng: “Ha!”

Đường Diễn liền cười, cúi đầu cọ vào trán cô nói: “Đùa em thôi!”

Đương nhiên, cửa phòng tân hôn đã bị đóng lại, bên trong cũng có không ít người. Lúc này đến lượt bạn bè La Thiến tiến lên gõ cửa, mở cửa là một tiểu thư vô cùng xinh đẹp.

Cô ấy nhìn Triệu Vũ Lâm nói: “Ai nha, gọi anh họ tới, hoặc là bạn của anh ấy.”

Triệu Vũ Lâm không rõ nguyên do nhưng vẫn ngoan ngoãn lui sang một bên.

Sau đó, Triệu Vũ Lâm liền chứng kiến thế nào gọi là cách qua cửa chân chính của Đường gia. Con mẹ nó, mấy người đưa qua đưa lại chính là siêu xe cùng hàng xa xỉ sao? Tiền vừa rồi tôi muốn là để mấy người mua kẹo que à?

La Thiến ở trong ngực Đường Diễn cười vui vẻ. Dìao thì cô cũng không biết cái gọi mở cửa của bọn họ hoá ra như thế này?

La Thiến cười nói: “Nếu bà nội em mà biết thì nhất định sẽ ngắt xiù.”

Đường Diễn cũng cười: “Bà ấy sẽ biết, có vài người của bà nội em theo tới đây mà.”

La Thiến gật gật đầu: “Thế thì em yên tâm rồi.”

Đường Diễn: “...”

“Tu- tu- đã nạp điện xong, hệ thống 404 khởi động lại... Xoạch.....” Tiếng xoạch vừa vang lên, trong đầu La Thiến lại lần nữa yên tĩnh lại.

La Thiến: “...”

Mặt cô tái rồi, con mẹ nó, nói gì đấy?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Chia Tay Hằng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 108

Edit: Linh Nguyệt

Lấy cái công phu thân tàn này của La Thiến thì không nghe được bên kia thế nào, chỉ biết cuối cùng thì cửa cũng mở.

Đường Diễn ôm La Thiến đi vào, nhẹ nhàng đặt lên giường, lúc này mới phát hiện sắc mặt cô không quá tốt.

Đường Diễn nhú mày, hỏi: “Làm sao thế? Sắc mặt sao lại không tốt như vậy?”

La Thiến cạn lời ngắc đầu nhìn hấn, vẻ mặt như táo bón, rất lâu sau mới nói ra hai chữ: “Mắc tiểu.”

Sau đó dưới ánh mắt kinh ngạc đến ngây người của quần chúng nhân dân, lưu loát đứng dậy rời đi. Đây không phải lần đầu tiên La Thiến tới nhà ba mẹ Đường, đương nhiên biết vị trí WC.

Đường Diễn sừng sốt, Bạch Nhụy chớp chớp mắt phượng hỏi: “Em ấy, em ấy không cần người đi cùng hỗ trợ sao?”

Đường Diễn: “...”

Vừa rời khỏi tầm mắt của mọi người, La Thiến liền ở trong WC nhỏ giọng kêu: “Hệ thống? Hệ thống?”

Nhưng đáp lại cô chỉ có một mảnh yên lặng, La Thiến nghĩ chẳng lẽ không thể dùng miệng kêu? Vì thế cô lại "kêu" lần nữa trong đầu: Hệ thống? Thống Thống? Hệ Hệ?

Vẫn yên lặng... Đây mẹ nó là có ý gì?

La Thiến đá cửa WC mắng: “Lúc cần thì không thấy lúc không cần thì lại nhảy ra! Hệ thống tàn.”

“Tu~ Tu~” Trong đầu đột nhiên vang lên âm thanh điện tử, nhưng rất nhanh yên tĩnh lại. La Thiến thậm chí cảm giác được nó đang sốt ruột, tựa hồ đã giấy giữa một phen nhưng thất bại.

La Thiến: “...” Tiếp tục nỗ lực đi đồng chí!

Dưới tình huống làm thế nào cũng không được hệ thống trả lời, La Thiến mở cửa đi ra ngoài.

Sau đó, cô liền thấy mọi người đều nhìn chằm chằm mình. La Thiến nghĩ nghĩ, tự gõ đầu mình, mười phần “đáng yêu” cười nói: “Ài da, vừa rời ở bên trong không dễ xoay người, đá phải cửa.”

Đường Diễn: “Em xác định?”

La Thiến: “...” Quên mất, WC nhà bọn họ rất lớn!

“Tiểu bảo tới lần giường, tiểu bảo tới lần giường.” Một giọng nữ vang lên phá vỡ bầu không khí xấu hổ này.

Một người phụ nữ ôm một bé trai đi vào, sau đó ôm nó ở trên giường mới lần qua lần lại một lúc, mới quay sang cười với La Thiến: “Sớm sinh quý tử nha nàng dâu mới!”

La Thiến ngượng ngùng cười, Bạch Nhụy liền tiến vào nói: “Thiến Thiến, nên kính trà.”

Đường Diễn liền nắm tay La Thiến đi ra ngoài, ba mẹ Đường đã ngồi vào chỗ. Hấn cùng La Thiến quỳ xuống, có người đưa lên hai ly trà.

Đem trà gior lên, La Thiến mở miệng: “Ba, mẹ.” Tuy rằng không phải lần đầu tiên gọi nhưng hoàn cảnh hoàn toàn không giống nhau. Ba mẹ Đường đem đồ vậy mình đã chuẩn bị lấy ra. Tuy đề trong túi văn kiện không thấy rõ là cái gì nhưng La Thiến biết, Đường gia không thể so với người thường, đồ vật đưa ra nhất định đều rất đáng giá.

Sau khi kính trà xong, Đường Diễn đưa La Thiến trở lại phòng, để bạn bè và người thân ở cùng cô, còn hấn lại bị ba Đường kêu đi.

La Thiến ngồi ở trong phòng, lát cùng Triệu Vũ Lâm nói hai câu, lát lại cười đùa với bạn bè trong giới, lát lại hỏi việc học của hai anh em Dịch gia, cũng không quên hỏi mấy người trẻ tuổi của La gia để tránh bọn họ cảm thấy bị vắng vẻ.

Nhất thời, La Thiến thấy hơi mệt, vì thế cô rất không tự giác nói: “Chúng ta đánh bài đi!”

Khi Đường Diễn bụng hai chén chè tiến vào liền thấy La Thiến lôi kéo váy cưới kêu to: “Tại sao thế? Hôm nay tôi là cô dâu, mấy người không thể nhường tôi sao?”

Mấy người cùng La Thiến đánh bài là bạn bè trong giới giải trí, cho nên đánh cược khá lớn. Mấy anh chị em bà con của La Thiến đương nhiên không có tâm tình tham dự, chỉ ở một bên nhìn.

Đường Diễn đặt chén xuống, nghe thấy Triệu Vũ Lâm nói: “Em cũng muốn nhường lắm nhưng trong tay chị chỉ còn lá số ba, em nhường kiểu gì?”

Đường Diễn bắt lực nâng tay lên day day trán, vô cùng muốn bước tới lôi La Thiến ra, có thể đừng phạm sai lầm ngu xuẩn như thế không?

La Thiến sừng sốt, nhìn Triệu Vũ Lâm nói: “Ai biết được đến trong tay có bài gì? Nếu em không chặn chị tị lá này chị đã đánh ra rồi!”

Triệu Vũ Lâm thiếu chút nữa to tiếng ầm lên nhưng cuối cùng vẫn nhẫn nhịn: “Địa chủ, em và Mai Mai đều là nông dân thì chặn chị kiểu gì?”

La Thiến liền kêu: “Mệt mệt mệt, vừa rồi thiếu chút nữa đã thắng rồi. Nếu em nói sớm thì chị đã không thua.”

Triệu Vũ Lâm cười: “Ai dám ngay từ đầu liền chặn chứ! Gấp đôi tiền đấy! Thấy chị còn thừa một lá mới dám chặn.”

Đường Diễn duỗi tay lấy lá bài trên tay La Thiến: “Ngay từ đầu liền ra lá này thì sẽ không thua.”

“Em chỉ muốn thắng một lần thôi mà.” La Thiến ủy khuất nói.

Đường Diễn để mọi người đi ra ngoài ăn cơm, còn bản thân thì đưa chè cho La Thiến, hỏi: “Có cái gì muốn ăn không, anh ra ngoài lấy!”

La Thiến lắc đầu. Đường Diễn cùng cô ngồi ở trong phòng: “Lát nữa bọn họ sẽ mang đồ ăn vào, có muốn nghỉ ngơi chút không?”

La Thiến chỉ chỉ đầu tóc mình đáp: “Sẽ loạn!”

Đường Diễn nhìn thoáng qua rồi cười, kéo La Thiển vào trong ngực: “Ngủ đi! Rồi loạn thì để bọn họ làm lại”

Gió mưa càng lúc càng lớn, dần dần, những bông tuyết trắng rơi xuống. Tất cả đều như đang làm lễ rửa tội, dùng bông tuyết phiêu dạt, gió lạnh cùng mưa gột rửa thế giới này.

Ngay lúc đó, trong phòng lại có hai người dựa sát vào nhau, ở ngày hạnh phúc nhất của họ, yên lặng nghỉ ngơi.

Khi Đường Hinh tiến vào liền thấy hình ảnh như vậy. Nhìn Đường Diễn dựa vào đầu giường cùng La Thiển đang nằm trong lòng hắn, băng thiên tuyết địa cùng hai người như hoà lẫn vào nhau, không bị bất cứ một thứ gì quấy nhiễu.

Đường Diễn khẽ cười. Về mặt của La Thiển khi ngủ rất yên ổn, giống như vòng tay của Đường Diễn là nơi an toàn nhất.

Đường Hinh nhẹ nhàng đóng cửa lại. Hắn đứng ngoài cửa trong chốc lát, gương mặt cũng mỉm cười hạnh phúc, là bị Đường Diễn chọc cười.

Có thể có hôn lễ như hôm nay, có thể có Đường Diễn như vậy, thật tốt.

Đường Hinh xoay người rời đi. Hắn vẫn luôn nhớ rõ bộ dáng của Đường Diễn vào ngày Thăm Bối Bối rời đi. Hắn không muốn nhìn thấy em trai mình như vậy một lần nào nữa, cho nên, có thể có hôn lễ này, thật sự rất tốt.

Giấc ngủ của hai người bị điện thoại của ba Đường phá vỡ. Giọng ông trong điện thoại vô cùng lạnh nhạt hỏi: “Còn muốn ngủ tới khi nào? Không muốn đi lãnh chứng à?”

Vì thế sau khi Đường Diễn xem qua thời gian liền lôi kéo La Thiển bắt đầu hỗn loạn sửa sang rồi xuất phát. La Thiển không khỏi có chút oán giận: “Anh không phải có đặc quyền sao? Không thể làm ở đây luôn sao?”

Đường Diễn búng vào trán La Thiển một cái: “Em đi cửa sau thành nghiện rồi à? Muốn xong sớm một chút thì nhanh đổi váy cưới đi, anh ở dưới lầu chờ em”

La Thiển đổi thành sườn xám màu đỏ, nhanh chóng đi xuống.

Đường Diễn nhìn La Thiển lên xe, cười: “Em thật sự đi giày đế bằng à?”

“Không phải anh không chế sao?”

Đường Diễn gật đầu, nói: “Không chê. Em đang mang thai, đi giày cao gót khá nguy hiểm.”

La Thiển đáp: “Không phải toàn bộ quá trình anh đều ôm em sao?”

Đường Diễn: “Vâng vâng vâng, đại nhân, số hộ khẩu em mang theo chưa?”

La Thiển: “...”

Đường Diễn: “Không nói lời nào là có ý gì?”

La Thiển: “Thật ra thì... Hôm nay không nhất định phải lãnh chứng hôm nay, chúng ta... đổi một ngày khác ha?”

Đường Diễn: “...”

Đường Diễn yên lặng lấy ra điện thoại gọi cho Đường Hinh, sau đó dưới sự chăm chọc mỉa mai của hắn mà dẫn La Thiển tiếp tục lái xe chạy đến sở đăng ký chờ Đường Hinh mang sổ hộ khẩu tới.

Truyện được đăng tại wattpad @dwlapz

Hơn bốn giờ mười lăm phút chiều, Đường Diễn mang theo La Thiển vội vàng tới khách sạn. Sau khi thay xong quần áo, khách khứa dần dần đều tới đủ. Nhất thời trong đại sảnh, hai bên nam nữ thân thích hình thành nên ranh giới rõ ràng.

Khách nhà trai bên này phần lớn an tĩnh, nhà gái bên kia lại cãi cọ ầm ĩ.

Nhìn khung cảnh như vậy, ba Đường vô cùng bình tĩnh. Đời này của ông có lẽ không còn cơ hội nhìn thấy một hôn lễ hòa hợp, dù sao thì cả hai thằng con nhà ông đều đã kết hôn.

Trong tiếng nhạc, Đường Diễn nhìn ba La dắt tay La Thiển đi tới, nhất thời trong lòng trăm mối cảm xúc ngồn ngàng.

Vào thời khắc ba La dắt tay La Thiển vào tay Đường Diễn, hắn thấy thỏa mãn khôn cùng. Nhìn ba La roi lệ, Đường Diễn biết, hôn lễ là một chuyện hạnh phúc mà tàn nhẫn.

Một người phụ nữ, từ gia đình người đàn ông này đến gia đình người đàn ông khác. Một người mất đi, một người có được, đương nhiên là có người vui có người buồn.

Người chủ trì vẫn là người chủ trì trong hôn lễ của Đường Hinh, hắn đối với đàn ông Đường gia đã không còn ôm hy vọng. Giống như hôn lễ bình thường khác, bắt đầu chiếu ảnh cưới của cô dâu chú rể.

Bắt đầu từ lúc La Thiển mang theo hộp com xuất hiện ở cửa văn phòng cho đến cảnh bọn họ ở chung cư sinh hoạt, đến lúc ngồi trên bờ cát ngắm pháo hoa. Mỗi một ảnh chụp đều là một kỷ niệm, mỗi một ảnh chụp đều biểu lộ hạnh phúc ngọt ngào truyền tới mọi người ở đây.

“Néu, khi đó anh không cho em đi lên, em còn đến nữa không?” Nghe tiếng động của hộp com đặt lên bàn trong cuốn phim, Đường Diễn hỏi. Đó là sự khởi đầu của hai người, nguyên nhân, cùng với mọi khả năng.

La Thiển nghĩ nghĩ, quay đầu nhìn hấn, cười nói: “Hấn là sẽ không!” Cô không phải người kiên cường, con đường này không thể đi cô sẽ chọn một con đường khác. Nếu cùng Đường Diễn thân cận là chuyện không có khả năng, như vậy thì mỗi tháng 20 vạn, cũng được mà! Một năm 240 vạn, so với 30 vạn cô từng có tốt hơn nhiều, gấp 8 lần cơ mà.

Như vậy là đủ. Kẻ có tiền sống cuộc sống của kẻ có tiền, người không có tiền sống cuộc sống của người không có tiền. La Thiển nghĩ, thế giới này chỉ cần có tiền đủ ăn đủ uống hạnh phúc rồi.

Đường Diễn lôi kéo tay La Thiển nói: “Thật sao?”

“Ừm!”

Đường Diễn lại cười, sắc lạnh trên mặt đều bị nụ cười này xua tan, hấn nói: “Đáng tiếc, không có nếu như.” Bây giờ, tại đây, đó là duyên của chúng ta, là hiện thực của chúng ta.

La Thiển liếc hấn, kiêu ngạo nói: “Đương nhiên, em câu được rùa vàng* mà.” Cô ưỡn ngực: “Về sau liền có thể vừa nhắc chân đã ăn được com rồi!”

*Rùa vàng: chỉ người có tiền

Đường Diễn cười thành tiếng, cúi đầu cọ cọ tóc cô: “Ừ.”

La Thiển che đầu lại nói: “Hồng hết tạo hình rồi.”

“Trước khi trang điểm với sau khi trang điểm cũng đâu có gì khác nhau!” Đường Diễn bình tĩnh đáp.

La Thiển đầu tiên là sững sốt, sau đó nhìn Đường Diễn nói: “Đường tổng, lời âu yếm của anh thắng cấp rồi!” Không dùng não nghĩ thì nghe không hiểu.

La Thiển che miệng cười: “Đường tổng nhà ta lập tức chính là vương giả.”

Đường Diễn quay đầu nhìn về phía ảnh chụp, vừa lúc tới hình hai người dựa sát vào nhau.

“La Thiển, có thể gặp em... Thật tốt, sau này, anh chỉ là của em, sẽ đem tới hạnh phúc cho cả em và con.” Những lời này Đường Diễn không nhìn La Thiển mà nhìn về phía ảnh chụp, về mặt lãnh đạm giọng nói vững vàng mà nói ra.

Nhưng La Thiển, vẫn nghe ra sự kiên định trong đó.

Sau khi ảnh chụp chiếu hết, người chủ trì lên đọc "diễn văn", Đường Diễn và La Thiển dưới sự chứng kiến của mọi người, trao nhẫn cho nhau. Nhẫn vô cùng đơn giản, hai cái vòng tròn bạch kim, ngay cả kim cương cũng không có.

Theo lời La Thiển thì là: “Kim cương? Không cần đâu! Ngày thường làm việc va va đập đập lỡ làm hỏng roi mắt thì sao. Mang theo làm việc cũng không yên tâm, như này là được rồi! Hai cái Khăn Cô Chú*, vừa vận mỗi người một cái.”

*Khăn cô chú: giống cái vòng kim cô của Tôn Ngộ Không, ý chỉ nhẫn tròn

Đường Diễn cạn lời để người ta thiết kế hai cái nhẫn bạch kim hoa văn đơn giản, không trang trí thêm gì.

Ừ, mỗi người một cái, gọi là Khăn Cô Chú đi! Buộc hai người lại với nhau? Đường Diễn tự mình chọc cười mình, đối với việc bị lây bệnh ngẫu nhiên động não của La Thiển, Đường Diễn cảm thấy vô cùng bình thường.

“Thiến Thiến, đi ăn com đi!” Đường Diễn quay đầu nhìn La Thiển, vươn tay với cô, khẽ cười.

Mà cánh tay La Thiển duỗi ra muốn nắm lấy tay hấn nháy mắt liền cứng lại, bởi vì lúc này, cô nghe được một giọng nói máy móc vang lên trong đầu.

“Ký chủ xin chào, tôi là hệ thống chỉ đạo của cô, 404.”

“...”

“Ký chủ? Ký chủ? Sao cô không nói lời nào?”

“Cậu muốn tôi nói cái gì?”

Hệ thống vui vẻ: “Nói cái gì cũng được!”

Đồng thời, Đường Diễn trả lời: “Anh có bắt em nói cái gì đâu?”

La Thiển: “...” Cậu mẹ nó tới làm gì?

“A a a... Ký chủ, tôi là tới chỉ đạo cô đi đến con đường hạnh phúc thênh thang, tôi là hệ thống 404, xin chỉ giáo nhiều hơn.”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Chia Tay Hằng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 109: Hoàn chính văn

Edit: Linh Nguyệt

La Thiến đặt tay đề vào tay Đường Diễn, trong đầu nghĩ: Cậu chờ đấy! Đêm nay tìm cậu nói chuyện.

404 sung sướng nói: “Được nha được nha! A? Ký chủ, cô mang thai?”

La Thiến nghiêng răng nghiêng lợi đáp: Cậu mẹ nó ném tôi một mình hai năm còn dám hỏi tôi đang mang thai à hả?

404 nháy mắt im lặng, nhỏ giọng hỏi: “Hai năm rồi?”

La Thiến: Đoán xem

404 yên tĩnh như gà. La Thiến sau khi 404 im lặng cuối cùng cũng có thể ăn xong bữa cơm này.

Chờ đến tối La Thiến trở lại phòng tân hôn Đường Diễn bố trí mới phát hiện, cô quên mất chuyện nháo động phòng.

Bạn Đường Diễn tuy là thiếu gia nhà X nhà Y, nhưng nháo động phòng thật sự chẳng phân biệt cao sang thấp hèn.

La Thiến kinh ngạc đến ngây người nhìn quả táo, Lữ Khai cười tủm tỉm: “Bắt đầu từ cái đơn giản nhất đi! Ăn quả đồng tâm, vui vui về về! Một người ít nhất ăn một miếng, nhất sinh nhất thế nhất song nhân! Tối tới tới!”

Lữ Khai rất không có hình tượng lấy ra ghế dựa, đứng lên trên, bắt đầu ra hiệu cho Đường Diễn.

Đường Diễn đối với việc này không có ý kiến, lôi kéo La Thiến cùng nhau ăn. Quả thật khó khăn không lớn, La Thiến không cần được, Đường Diễn thực tự nhiên mà ngậm đến, để La Thiến cắn.

Thử thách quả đồng tâm lập tức vượt qua, Không Diệc Nhân liền lấy ra cây nến, đốt lên rồi nói: “Trò chơi này tên thổi nến, đương nhiên, phải bịt mắt.”

Đường Diễn nhướng mày, vẫn như cũ không có ý kiến, hần giúp La Thiến dùng mảnh vải che mắt, sau đó cũng tự che cho mình. Khi Không Diệc Nhân hô lên: “1, 2, 3, thổi”, Đường Diễn nhẹ nhàng thổi một chút, La Thiến lại không khách khí!

Cô a một tiếng, thổi hết sức rồi kéo bịt mắt xuống, vừa vặn thấy Đường Diễn đầu bạc mặt trắng nhìn mình.

La Thiến: “...”

Người chung quanh đều cười to, Không Diệc Nhân nói: “Thổi ngọn nến biến thành phấn trắng! Cái này gọi là bạch đầu giai lão, chúc mừng chúc mừng!”

La Thiến cười cười với Đường Diễn tỏ vẻ lấy. Đường Diễn đại khái đoán được không có khả năng thật sự là ngọn nến cho nên thổi rất nhẹ, La Thiến bởi vậy chỉ có một ý phấn trắng trên mặt. Nhưng Đường Diễn...

Đường Diễn vẩy vẩy đầu, duỗi tay xoa đầu La Thiến hai cái: “Ngốc.”

La Thiến phìu phìu đầu hai cái, không thèm để ý có rối tóc hay không, nói: “Thật ra anh có thể nói một tiếng với em mà!”

Đường Diễn cười, búng trán cô: “Mấy chục đôi mắt nhìn chăm chăm đấy, tự em không nghĩ sao?” Đây là nháo động phòng! Làm gì có chuyện dễ dàng như vậy.

Hàn Văn Hiến là người tiếp theo bước ra: “Là thế này, tôi vốn dĩ chuẩn bị chính là hít đất, nhưng mà lão Lữ kêu thổi cái khác. Vậy bowling đi! Đường tổng không ý kiến gì chứ!”

Đường Diễn đương nhiên biết bowling của Hàn Văn Hiến là có ý tứ gì, hần lạnh mặt nhìn Hàn Văn Hiến nói: “Cậu để chị dâu cậu tới?” Mẹ nó cậu có biết cô ấy không đáng tin thế nào không?

Hàn Văn Hiến lập tức trốn ra sau lưng Lữ Khai: “Không được tức giận! Hôm nay cậu là chú rể, là chú rể.”

Đường Diễn ngẩng đầu nhìn trời, nói: “Tôi không tức giận, cậu cứ chờ đến lúc cậu kết đi!”

La Thiến tò mò: “Bowling là cái gì?”

Hàn Văn Hiến lập tức kéo Đường Diễn ngồi xuống mặt đất nói: “Đem bình rượu đặt ở trước Đường ca, giống như vậy.”

Sau đó La Thiến tro mắt nhìn Đường Diễn ngồi dưới đất, mà các chai đều đặt ở giữa hai chân hần.

Hàn Văn Hiến tiếp tục nói: “Chị dâu! Chị dùng quả táo làm như bowling, một lần ít nhất phải ném trúng một bình rượu, không ném trúng thì số lượng nhiều thêm một cái.”

La Thiến nhìn Hàn Văn Hiến, về mặt không thể tin nổi: “Cậu...”

Đường Diễn thấy sắc mặt La Thiến, trong lòng cảm thấy được an ủi phần nào. Thiến Thiến nhà hần cuối cùng cũng hiểu chuyện rồi.

Sau đó hần nghe được La Thiến nói: “Cậu làm tôi sợ muốn chết, tôi còn tưởng rằng dùng bowling thật!”

Lời này của La Thiến vừa nói ra mấy người đàn ông ở đây đều không tự chủ được mà kẹp chặt hai chân. Chị dâu, cái này... quá độc ác.

Đường Diễn sắc mặt tối sầm nói: “Sao có thể.”

La Thiến cười ha ha: “Không phải là nháo động phòng sao! Tôi còn tưởng bọn họ cái gì cũng đều dám làm!”

Hàn Văn Hiến: Không dám đâu, Đường tổng sẽ giết tôi mất.

“Cái kia, chị dâu hay chị đòi quả táo thành quả bưởi?”

Đường Diễn mắng: “Cậu nghe cô ấy làm cái gì?”

La Thiến cầm quả táo nói: “Anh ấy là chồng tôi chứ không phải chồng cậu, cậu cũng tàn nhẫn quá cơ. Chồng ới, xem em này!”

Đường Diễn: “...”

Đường Diễn cứ như vậy nhìn La Thiến ném trượt từng chai một, trượt một lần, thêm một chai, trượt một lần, thêm một chai.

Cuối cùng Đường Diễn cũng không chịu nổi, đứng dậy nói: “Đổi cái khác đổi cái khác.”

La Thiến vô tội chớp chớp mắt nói: “Em có ném trúng anh đâu!” Rõ ràng đều tránh đi mà.

Đường Diễn bẹo má cô: “Vợ à, dù anh có mạnh mẽ thế nào thì bị dọa lâu như vậy cũng không chịu nổi đâu!” Một hai phút còn được, đây mẹ nó hơn mười phút, ai cũng bị dọa ngốc thôi!

La Thiến thất vọng nói: “Em cảm thấy chi lát nữa thôi là em có thể ném trúng hết.”

Đường Diễn liếc Hàn Văn Hiến: “Qua hai ngày nữa, anh bảo Hàn Văn Hiến làm bia cho em luyện tập.” Hàn Văn Hiến kiên cường vừa cười vừa bỏ chạy.

Truyện được đăng tại wattpad @dwlazp

Mấy trò chơi đơn giản hơn nhưng quy mô cũng vẫn lớn. La Thiến nói với Đường Diễn nói: “Bạn bè anh cũng lắm trò quá.”

Đường Diễn: “...”

Nháo động phòng sau yêu cầu hai người hôn môi ba phút, kết thúc.

Đường Diễn chịu không nổi liền đuổi những người này đi, cùng La Thiến hai người nhìn cả phòng hỗn loạn rồi nhìn nhau cười. Đây... là nhà của chúng ta.

La Thiến tắm rửa xong là đến lượt Đường Diễn.

La Thiến lúc này mới có thời gian dựa vào giường hỏi: “404, ra đây.”

“Có!” 404 đáp.

La Thiến: “...” Ai kêu cậu đáp có.

Cô cạ lời: “Nói đi! Sao lại thế này?”

404 lắp bắp: “Là thế này, vốn dĩ lúc cô tới đây sẽ có tôi đồng hành, dù sao thì thế giới tiểu thuyết rất nguy hiểm. Tình huống bên trong hoàn toàn phụ thuộc vào một câu của tác giả, cho nên mỗi ký chủ đều có một hệ thống phối hợp cùng.”

“Ừ, sau đó thì sao? Cậu đi đâu?”

404 giải thích: “Là thế này, tôi là hệ thống mới. Tuy tôi là một cái hệ thống tốt, tận chức tận trách, coi việc chỉ đạo ký chủ đi tới con đường hạnh phúc làm nhiệm vụ của mình...”

“Nói trọng điểm.”

404: “... Chính là, sau khi tôi đưa cô tới đây thì hết năng lượng. Cho nên... tôi liền trở về tổng bộ nạp phí một chút, liền, liền từng cái, thật sự...”

“Một lần nạp là nạp hai năm, quả thật không dễ dàng a!” La Thiến nhớ lại thời gian đầu mình mới tới vừa mừng vừa sợ, liền cười lạnh.

404 áy náy nói: “Thực xin lỗi!!! Ký chủ, tôi không phải một hệ thống tốt, vứt bỏ ký chủ một mình.”

La Thiến bị nó lải nhải tới đau đầu, hỏi: “Vì sai lâu như vậy mới khởi động lại thành công?”

404 đỏ mặt: “Tôi lần đầu tiên làm nhiệm vụ, có chút không quen... Cô yên tâm, tôi là một hệ thống siêu tốt siêu cường, tuy rằng không thuộc, nhưng hôm nay tôi vẫn thành công kết nối với ký chủ đó thôi.”

La Thiến: “...”

404 thấy La Thiến im lặng liền cẩn thận hỏi: “Ký chủ, tôi rất hữu dụng, cô không cần khiêu nại tôi đâu ha?”

La Thiến hai mắt sáng ngời, vui vẻ nói: “Còn có thể khiếu nại?”

404: “...”

Thấy 404 bị dọa tới suýt khóc, La Thiến mới xua xua tay nói: “Được rồi được rồi, nói một chút xem cậu chỉ đạo tôi như thế nào?”

404 lập tức lấy lại tinh thần: “Là vậy, cô là ký chủ tôi chọn lựa từ hiện thực. Ký chủ mà hệ thống chúng tôi lựa chọn sẽ có một cơ hội trọng sinh, chính là tiến vào thế giới này, đầu thai vào một nhân vật trong thế giới, giúp người đó hoàn thành tâm nguyện. Chỉ như vậy ký chủ ấy mới có thể chân chính sống ở thế giới đó, nếu không thì sẽ bị nguyên chủ bài xích ra ngoài.”

“Nhưng ký chủ, cô không cần lo lắng. Tôi đã tới, tôi sẽ cùng cô hoàn thành nguyện vọng của nguyên chủ, sau đó giúp cô có được cuộc sống hạnh phúc. Đúng, tôi chính là hệ thống tốt như vậy đây, đúng đúng đúng, tôi còn có bàn tay vàng, có thể thực hiện một nguyện vọng của cô. Tôi rất hữu dụng, cho nên cô không cần khiếu nại tôi đâu...” 404 gần như vừa khóc nức nở vừa nói.

La Thiến lúc này mới nhớ tới, lúc cô vừa đến nguyên chủ quả thật đã nói qua “Một... muốn... hần...”. Cô liền hỏi hệ thống: “Nguyên chủ lúc ấy nói gì?”

404 chớp chớp hai mắt vốn không tồn tại nói: “A... Cái đó... Lúc tôi đón cô, năng lượng tiêu hao quá nhiều, lại đột ngột, cho nên... tôi chưa nói chuyện với nguyên chủ... Bây giờ tôi liền liên hệ, cô từ từ.”

La Thiến: “...” Nói tóm lại là cậu cái gì cũng không biết phải không? Nguyên chủ rút cuộc xui xẻo thế nào mới gặp phải cậu chứ?

Không bao lâu sau La Thiến liền nghe được một giọng nữ dễ nghe vang lên trong đầu: “Xin chào.”

La Thiến sững sờ, sau đó chậm rãi ngồi thẳng người: “Chào cô.”

Giọng của nguyên chủ rất êm tai, trong giọng nói còn mang theo ý cười: “Cảm ơn cô đã tới giúp tôi.”

“Nếu cô đã gặp 404, vì sao lại không chọn tự mình sống lại?” Đây là điều La Thiến vẫn luôn tò mò.

Nguyên chủ liền nói: “Bởi vì tôi cũng bị lựa chọn tới thế giới khác giúp người khác hoàn thành tâm nguyện. Đối với tôi mà nói, thân thể này đã chết rồi. Tôi không thể trở lại, giống như cô không thể quay về thế giới của cô, chỉ là 404 cho tôi một đặc quyền, để tôi trước khi rời đi có thể liên hệ với người nhà một lần cuối.”

La Thiến a một tiếng, liền nghe nguyên chủ tiếp tục nói: “Đại khái là bởi vì vi phạm quy định quan hệ, cho nên năng lượng mới hao hết, làm người một người ngưng.”

La Thiến lắc đầu, nhẹ giọng hỏi: “Vậy nguyện vọng của cô là gì? Nếu là trả thù Đường Diễn thì thật xin lỗi, tôi không làm, cũng không làm được.”

Nguyên chủ cười nói: “Không, cô đã hoàn thành nguyện vọng của tôi rồi, vất vả cho cô quá.”

404: “...”

La Thiến: “...”

La Thiến nghĩ nghĩ, run rẩy môi hỏi: “Nguyện vọng của cô chẳng lẽ là...”

“A, lúc ấy tôi nói chính "nhất định phải gả cho hần".”

La Thiến: “Cô... Cô nghĩ thế nào vậy a a a!!! Nếu là tôi tôi liền bóp chết hần, còn gả cho hần làm gì?”

Nguyên chủ cười: “Vận mệnh của tôi là không cách nào thay đổi, chỉ có gả cho hần mới có thể sửa mệnh, mới có thể bảo vệ người nhà. Chẳng sợ hần không yêu tôi, chỉ cần tôi là vợ hần, cho dù là vợ cũ thì cũng có thể được Đường gia che chở.” Nguyên chủ nghĩ nghĩ, lại nói: “La Thiến, một người hèn mọn nhất là khi đến cả cuộc sống của chính mình cũng không thể làm chủ, vậy nên chỉ có thể tìm một người cường đại để dựa dẫm. Tôi chính là như vậy, ngoại trừ Đường Diễn, không ai có thể bảo vệ tôi.”

Cho nên, chỉ cần được Đường gia che chở, bọn họ liền không dám đụng đến tôi. Chỉ cần tôi còn sống, tôi sẽ không khiến người nhà của mình phải lưu lạc khắp nơi.

“La Thiến, nguyện vọng lớn nhất của tôi chính là cục diện như bây giờ, cuộc sống của gia đình tôi có bảo đảm, vật chất có thể tự thỏa mãn, quãng đời còn lại vui vui vẻ vẻ. Tôi không làm được, nhưng cô đã, cho nên cô đã hoàn thành nguyện vọng của tôi. Tôi nguyện ý đem thân thể này tặng cho cô, người nhà của tôi phải làm phiền cô rồi!”

Giọng nói của nguyên chủ nhỏ dần nhỏ dần, giống như là biến mất ở trong đêm tối.

La Thiến: “Vừa rồi cậu nói, cậu ới làm gì?”

404: “Ký chủ, cô nghe tôi nói...”

“Đúng rồi, cậu còn có bàn tay vàng đúng không?” La Thiến hỏi.

Giọng 404 càng lúc càng thấp: “Bàn tay vàng... Bàn tay vàng chỉ có thể dùng trước khi hoàn thành nhiệm vụ. Cô...”

“Vậy tôi còn cần cậu để làm gì???” La Thiến giận dữ.

404: “...”

“Em cảm thấy vậy sao?” Đường Diễn đứng ở cửa, lạnh lùng nhìn cô.

La Thiến: “Em... có thể giải thích.”

Đường Diễn ngồi xuống mép giường: “Em nói, tôi nghe.”

La Thiến xoa tay rồi xoa eo nhỏ, ngồi cạnh Đường Diễn nói: “Diễn Diễn, em phát hiện em càng yêu anh.”

Bộ dáng nghiêm túc của Đường Diễn sụp đổ, mỉm cười kéo La Thiến, hôn cô một cái nói: “Anh cũng vậy.”

Không biết khi nào bắt đầu để ý, bắt đầu thích, cũng không rõ nó như thế nào khác sâu như thế... Cho dù dùng hết toàn lực yêu, toàn lực bảo vệ, Đường Diễn vẫn không biết tình cảm của hắn đối với La Thiến đến tột cùng là bao sâu...

Nhưng biết thì sao mà không biết thì sao? Đường Diễn chỉ biết cuộc đời này hai người sẽ bên nhau đến bạch đầu giai lão, vậy là đủ.

La Thiến cười, đôi mắt híp lại thành hình trăng non.

Cuộc đời có nhiều cái ngoài ý muốn như vậy, cô may mắn gặp phải cái tốt nhất.

CHÍNH VĂN - HOÀN.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Chia Tay Hằng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 110: Ngoại truyện 1 - Sinh con

Edit: Linh Nguyệt

Thư ký Kiều cầm một đồng văn kiện, gõ cửa hỏi: “Đường tổng, đây là văn kiện giám đốc các phòng đưa lên hôm nay, anh muốn xem luôn bây giờ hay để đến chiều?”

Đường Diễn nhìn đồng hồ nói: “Buổi chiều hãy đưa vào.”

Đường Diễn vừa dứt lời thì La Thiến mang hộp com bước vào. Hắn đang muốn khen ngợi hai câu liền thấy hình Astro Boy in trên hộp.

Đường Diễn: “... Sao lại đổi hộp com rồi?”

La Thiến nhìn hộp com Astro Boy trong tay: “Hôm nay em đi dạo mua đây, anh không cảm thấy cái này rất đẹp sao?”

“Đẹp? Đẹp.” Đường Diễn miễn cưỡng nói: “Nhưng cần thiết sao?”

La Thiến lập tức đáp: “Không cần, nhưng em có tiền! Em muốn mua nhiều cái lắm, trong nhà còn có một cái tủ để đựng. Đến lúc đó mỗi ngày em đổi cho anh một cái, có phải rất có cảm giác thỏa hạo không?” La Thiến che mặt, vui vẻ nói.

Đường Diễn nhìn bụng lớn của La Thiến, nuốt xuống câu nói đầy tính đã kích định nói: “Ừ, có thể.”

La Thiến ngồi xuống đối diện Đường Diễn nói: “Lâm Lâm, cô không đi nghỉ trưa sao?” Sau đó nhìn đồng hồ: “Đã 12 giờ rồi mà còn chưa đi ăn com. Lâm Lâm, cô thật đáng thương, trẻ thế này mà ông chủ cũng không cho cô đi ăn.”

Đường Diễn: “...” Tôi là cái loại người này sao?

Chẳng qua chỉ là ngẫu nhiên tăng ca một lần, hắn một tháng ngoài tiền lương cũng trả thêm tiền thưởng mà.

Đường Diễn cạ lời vầy vẩy tay, nói với thư ký Kiều: “Cô đi trước đi!”

Thư ký Kiều tạm biệt Đường Diễn, cảm ơn La Thiến rồi đi ra ngoài.

La Thiến chống cằm nói: “Thư ký Kiều chưa kết hôn phải không?”

“Ừ.” Đường Diễn vừa mở hộp com vừa đáp. Sau khi kết hôn, đãi ngộ của hắn liền giảm xuống. Đồ ăn khi có khi không thì khỏi nhắc, còn nếu đã có thì hắn phải tự chuẩn bị, ăn xong tự mình rửa. Đường nhiên, Đường Diễn không có ý kiến gì với chuyện này.

La Thiến nói: “Diễn Diễn, bệnh viện sắp xếp xong chưa?”

Đường Diễn vừa gấp miếng thịt thần chua ngọt vừa gạt đầu, cô lại nói: “Chiều nay chúng ta tới đó đi!”

Đường Diễn đáp: “Có thể.” Hắn vốn cũng chuẩn bị để cô tới việc mấy ngày trước ngày dự sinh, dù sao thì cũng không chắc chắn khi nào đứa bé đòi ra.

La Thiến đứng dậy đến chỗ tủ lạnh lấy kem, vừa ăn vừa nói: “Chiều mấy giờ đi vậy?”

Đường Diễn vừa ăn com vừa nói: “Đề xem đã! Chiều nay anh có cuộc họp, ba giờ còn phải đi gặp khách hàng chắc khoảng hơn một tiếng. Nếu không kịp thì để ngày mai đi cũng được!”

La Thiên liền nói: “Không được! Chiều nay nhất định phải đi.”

Đường Diễn nghĩ: Thiên Thiên nhà mình cũng bắt đầu học cách vô có gây rối rồi sao?

Sau đó hần liền nghe được câu nói kinh thiên động địa: “Em ra máu rồi.”

“...”

Đường Diễn cảm thấy mờ to mắt nhìn La Thiên, lại không phát ra nổi bất cứ âm thanh gì, bởi vì sặc, thậm chí mặt cũng đều nghẹn đỏ.

La Thiên nhìn hần, đi đến phía sau thay hần vuốt lưng, một bộ dáng “đau lòng” nói: “Ai nha, đây là làm sao vậy?”

Đường Diễn thật vất vả nuốt xuống, giọng nói cũng thay đổi: “Em ra máu?”

“Đúng vậy!” La Thiên “ưu thương” nói: “Bụng đau đau xót xót, thật khó chịu quá!”

Đường Diễn: “Vợ à, loại chuyện như thế này chúng ta có thể nói tới sớm một chút được không?”

La Thiên liền đáp: “Đúng vậy! Không phải trước khi tới đã nói với anh rồi sao?”

Đường Diễn: “... Anh biết rồi, đi thôi!”

Đường Diễn đứng dậy, mặt không biểu cảm lấy điện thoại gọi cho thư ký Kiều.

Kiều Lâm vừa mới bước vào nhà hàng Nhật cao cấp Nhật, đang xem thì Boss nhà mình gọi điện tới thì bất giác thờ dài một hơi. Xem ra mình lại không được nghỉ trưa rồi.

Kết quả vừa nhận điện, Đường tổng đã vội vã nói: “Cuộc họp chiều nay hủy bỏ, hẹn khách hàng cũng đầy xuống. La Thiên sắp sinh, bây giờ tôi đưa cô ấy đi. Cô tới Đường gia bên kia, dặn nhà bếp hâm trước canh sâm, mang đến bệnh viện...”

Nghe xong chỉ thị của Đường Diễn, thư ký Kiều bình tĩnh xoay người ra khỏi nhà hàng, vừa vẫy taxi vừa sửa sang lại trí nhớ.

Đường Diễn đem La-về-mặt-không-sao-cá-Thiên đưa đến bệnh viện, cô còn có tâm tình nói đùa với hần.

“Diễn Diễn a! Mai chính là ngày sinh dự tính rồi, bảo bảo nhà chúng ta đứng giờ thật!”

Đường Diễn về mặt nghiêm túc lái xe, hoàn toàn không để ý đến La Thiên. Lúc đến cửa bệnh viện cửa đã thấy Lữ Khải tự mình ra đón người.

Bởi vì là thời gian nghỉ trưa nên bệnh viện không có nhiều người. La Thiên từ trên xe xuống lập tức được bác sĩ sắp xếp xe đẩy. Sau khi cô nằm lên còn nói với Đường Diễn: “Em có thể đi mà, đã vỡ nước ối đâu!”

Đường Diễn rất muốn đánh cô mà chỉ có thể nhin: “Tổ tông, em yên lặng chút đi!” La Thiên bị bắt phải im lặng, đành nằm ngửa mặt lên nhìn trần nhà.

Lữ Khải hỏi La Thiên: “Chị dâu bắt đầu đau từ lúc nào?”

La Thiên nghĩ nghĩ: “Khoảng sáu giờ sáng thì phải.”

Lữ Khải: “... Chị không biết vừa đau là phải tới bệnh viện sao?”

La Thiên liền đáp: “Tôi đã tra qua, đau không có quy luật thì chưa sinh.”

Đường Diễn theo La Thiên vào phòng bệnh VIP, đợi nhân viên chuyên môn đến mới ra ngoài gọi điện báo cho ba mẹ Đường và ba mẹ La, sau đó mới đi vào chăm sóc La Thiên.

Hộ sĩ rất có trách nhiệm, hỏi La Thiên đủ chuyện kiểm tra kỹ rồi mới nói: “Cổ tử cung vẫn chưa mở, không cần phải gấp gáp, trước sắp xếp đi siêu âm đã. Trước khi bắt đầu đau từng cơn nhớ ăn chút gì trước, đến lúc đó mới có sức lực, muốn tiểu thì cứ đi, không cần nhịn...”

Hộ sĩ dặn dò một đồng việc, La Thiên nghe đến choáng váng đầu óc nhưng người nào đó lại một mực ghi nhớ. Đường Diễn ở một bên khăn trương hỏi: “Khi nào cô ấy sinh?”

Nếu là ngày thường, hộ sĩ nhất định sẽ lờ mờ cháy mặt, nhưng mà đây là khách VIP, hơn nữa còn có quan hệ với chủ nhiệm Lữ, chỉ có thể ôn hòa giải thích: “Cái này phải xem tình huống, có người từ cung mở sớm thì sinh sớm, có người mở chậm thì sinh chậm.”

La Thiên bỗng kêu: “Chị gái hộ sĩ, tôi cảm thấy có chút đau a!”

Hộ sĩ: “...”

Đường Diễn: “... Cô đừng để ý, cô ấy khăn trương đến sắp điên rồi.” Hần nói với hộ sĩ, sau đó lại hỏi: “Bây giờ cô ấy đau thì có thể làm siêu âm không?”

Truyện được đăng tại wattpad @dwlapz

Hộ sĩ đối với người làm cha mẹ lần đầu này rất kiên nhẫn, tự mình mang hai người đi làm siêu âm, sau đó lại đưa trở về phòng.

La Thiên ngay từ đầu còn có tâm tình cùng Đường Diễn nói chuyện, đùa hần hai câu liền bắt đầu cảm thấy đau từng cơn, càng lúc càng đau.

Mặt cô trắng bệch nói: “Diễn Diễn, hình như đau hơn rồi.”

Đường Diễn: “... Em cố chịu nhé!” Tay chân hần lúống cuống không biết nên làm cái gì.

La Thiến cắn môi dưới: “Em, em, em... Em có thể nhịn...” Sau đó ngẹn mặt không nói lời nào, quả nhiên cố gắng nén chịu từng cơn.

Đường Diễn có chút lo lắng hỏi: “Thế nào? Rất đau sao?”

La Thiến cố gắng giờ tay chữ V nhìn hần: “Còn chịu được.”

Thư ký Kiều rất nhanh đã tới cũng báo mẫu Đường gia, không chỉ mang theo canh sâm mà còn mang cả mì, phở dễ tiêu hóa. Hộ sĩ nhận lấy, giúp La Thiến ăn một phần lớn, sau đó đưa vào phòng sinh.

Đường Diễn đã đặt phòng sinh VIP, tự mình bồi La Thiến. Lúc đầu khi cơn đau vẫn có thể chịu đựng được, La Thiến còn nói với Đường Diễn: “Diễn Diễn, ta phát hiện sinh hài từ đau cũng còn hảo, như vậy đau cái mấy giờ liền sinh sao?”

Hộ sĩ ở bên vệ mặt một lời khó nói hết mà nhìn La Thiến, cuối cùng lựa chọn im lặng.

Đường Diễn đương nhiên không hiểu, nói rất chắc chắn: “Ừ.”

Sau đó hai giờ chiều khi hộ sĩ vào kiểm tra, La Thiến đã không chịu nổi nữa, la oai oái: “Đường Diễn!!! Đau quá a! Không được, như vậy không sinh được, không sinh...”

Cô không kêu Đường Diễn cũng đã hoang mang rối loạn. Cô kêu rồi hã lại càng loạn hơn.

“Thiến Thiến, cố chịu đựng, rất nhanh liền qua.” Đường Diễn nói.

Chịu đau nửa giờ, La Thiến cảm thấy sống một ngày như bằng một năm, bắt lấy tay Đường Diễn nói: “Chúng ta không sinh nữa! Đau thế này thì nhịn sao nổi?”

Đường Diễn gật đầu: “Không sinh không sinh.” Nhưng mà đứa bé sớm muộn cũng phải ra, sao có thể nói không sinh là không sinh được?

Khán hộ liền hỏi: “Nếu không thì tiêm thuốc giảm đau nhé?”

La Thiến nhìn về phía hộ sĩ, hộ sĩ tiếp tục giải thích: “Có thể tiêm thuốc giảm đau, tiêm rồi thì không cảm thấy đau nữa.”

Vì thế La Thiến đáng thương nhìn về phía Đường Diễn, Đường Diễn lập tức gật đầu: “Được.” Hần duỗi tay sờ cái trán đã ướt đầm mồ hôi của La Thiến, nhẹ giọng nói: “Thực xin lỗi.”

La Thiến lắc đầu, hộ sĩ tìm bác sĩ, để Đường Diễn ký tên, sau đó đẩy La Thiến đi.

Hai người giống như Bạch Tố Trinh và Hứa Tiên khi đứng trước Lôi Phong Tháp, xa xa tương vọng, đáng thương hề hề. Đường Diễn đau lòng khôn xiết, không biết La Thiến hiện giờ ở bên trong thế nào rồi...

Sau đó, hần thấy La Thiến sưng sưng từ bên trong ra.

Đường Diễn: “...”

La Thiến vệ mặt tươi cười: “Diễn Diễn, thật sự không đau nha!”

“Vậy là tốt rồi.” Đường Diễn dờ dẩn nhìn La Thiến rút ra điện thoại ra nghịch, nhất thời không biết nên nói cái gì.

Khi Ba mẹ Đường gấp gấp trở về thì đã chiều muộn, ba mẹ La sớm đã chạy tới bệnh viện. La Thiến cuối cùng đau đớn bị đẩy vào phòng sinh. Không lâu sau, hộ sĩ bước ra nói: “Người nhà La Thiến.”

Đám người Đường Diễn liền đi lên vây quanh, hộ sĩ liền nói: “Con gái, sinh lúc 19 giờ 15 phút tối, nặng sáu cân tám.”

Mọi người gật gật đầu, vệ mặt vui vẻ, ba mẹ Đường suốt không kìm được nước mắt: “Đường gia rốt cuộc cũng có con gái rồi.”

Ba mẹ La vốn có chút lo lắng La Thiến sinh con gái Đường gia sẽ không hài lòng, kết quả thấy ba người ba cái mặt liêth đột nhiên đều cười ngốc.

Ba La: “...”

Mẹ La: “... Thông gia, con gái cũng được.”

Ba Đường thẳng thắn gật đầu: “Con gái là tốt, là tốt.”

Khi La Thiến ra, cùng với bộ dáng lúc đi vào hoàn toàn không giống nhau, mặt mũi đến mức chỉ có thể liếc mắt nhìn Đường Diễn một cái.

Đường Diễn nhận xe lăn từ tay hộ sĩ, đẩy La Thiến nói: “Vất vả rồi, Thiến Thiến.”

La Thiến nhìn hần, hữu khí vô lực hỏi: “Con có sao không?”

Nghe được lời này, đột nhiên một cảm giác khó nói thành lời từ tận đáy lòng Đường Diễn dâng lên: “Không.”

La Thiến gật gật đầu nhìn xe lăn: “Sinh con mệt mỏi quá!”

Đường Diễn vui vẻ nói: “Chúng ta đã có con rồi.” Hắn đang muốn quay đầu khoe với ba Đường thì thấy ông đang nhận điện thoại, sau đó nói: “Ta và mẹ con đi qua chỗ chị dâu con chút, nó cũng sắp sinh.”

Đường Diễn: “... Trùng hợp thật.” Đường Hình thật sự không chịu thua kén mà! Anh không thể để con gái em xoát chút cảm giác tồn tại sao?

Cuối cùng, năm nay Đường gia nghênh đón một bé gái và một bé trai.

Bé gái mang vẻ mặt nghiêm túc, là bé đáng yêu sẽ "độ" mắt với người lớn.

Bé trai lại có đôi mắt lớn khiến người ta nếu không nhìn phía dưới thì đều nghĩ là bé gái.

Đường Diễn hy vọng con mình tên Đường Công Chúa, Đường Hình muốn con hắn tên Đường Vương Tử.

Sau đó bị hai nàng dâu của Đường gia nhất trí phản đối. Nếu thực sự để hai người kia đặt tên thì lớn lên hai đứa bé nhất định sẽ hận bố nó suốt đời.

Mà ba mẹ Đường lại phiền não nhìn hai đứa cháu. Bọn họ tưởng sẽ có một cháu gái đáng yêu ảm ảp thì nó lại nghiêm túc y như con trai, mà cháu trai lại đáng yêu giống như bé gái.. Vậy rốt cuộc là chơi cùng cháu gái hay chơi cùng cháu trai? Đây quả thực là một vấn đề cần suy nghĩ nghiêm túc.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Chia Tay Hằng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 111: Ngoại truyện 2 - Nuôi con

Edit: Linh Nguyệt

1.

Đường Diễn hôm nay tan làm sớm, về nhà vừa hay gặp bảo mẫu ra ngoài mua đồ ăn.

Đường Diễn liền hỏi: “Phu nhân đâu?”

Bảo mẫu: “Dạ, đang cho con... ăn ạ!”

Bảo mẫu hơi ngập ngừng khiến Đường Diễn thấy có chút kỳ quái, nhưng cũng không truy cứu, mở cửa đi vào, gặp La Thiển đang ngồi ở sofa, hình như là cho con ăn.

Giữa tiếng khóc kinh thiên động địa của con gái, Đường Diễn hỏi: “Thiến Thiến, em đang làm gì đấy?”

La Thiển ngẩng đầu nói: “Cho con ăn.”

Đường Diễn ném cặp tài liệu qua một bên: “Thế sao nó còn khóc thành như vậy?”

La Thiển đáp: “Đừng vậy! Quá đáng thương, con gái đáng thương của mẹ, để mẹ cho con ăn nhé.” Theo lời La Thiển nói, đứa bé nháy mắt an tĩnh, ừng ực ừng ực bú sữa.

Đường Diễn: “??? Vậy nên... vừa rồi em làm gì?”

La Thiển nói: “Em đang nhìn xem nếu con nhìn được mà không ăn được thì sẽ thế nào?”

Đường Diễn: “!!! Ngay cả con em cũng không tha à?” Hắn đau lòng mà nhìn khuôn mặt nhỏ như soc đang bú, lòng nháy mắt hoá thành nước.

La Thiển không thèm để ý nói: “Em cũng có làm cái gì, nó lớn lên lại khó coi, ha ha, thật muốn đổi với nhà chị dâu.”

Đường Diễn đoán hiện giờ Đường Hình tám phần cũng đang có ý tưởng này. Dù sao thì anh hắn từng tham gia quân ngũ, nếu Đường Hồ Lô là con gái, phần phần nộn nộn, xinh xinh đẹp đẹp như vậy nhất định sẽ được hắn sủng lên tận trời cao. Mà hiện giờ hắn nhìn con trai xinh đẹp nhà mình chỉ hận không thể đổi thành Đường Tâm Đan.

Hừ, Đường Tâm Đan nhà hắn tuy đen, không thích cười, hay trừng người lại là con gái nhưng so với anh họ mình thì vẫn "mảnh" hơn nhiều.

Từ sau khi đánh pass hai cái tên "Đường Vương Tử" và "Đường Công Chúa" của hai anh em Đường gia, La Thiển cùng Bạch Nhụy đã tự lấy nhũ danh cho con, "Đường Tâm Đan" và "Đường Hồ Lô" cứ thế ra đời.

Đường Hồ Lô nhà Đường Hình từ khi sinh ra đã trắng nõn, lông mi thon dài, hai mắt to tròn, cái miệng anh đào nhỏ nhỏ đáng yêu. Dù mặt không cảm xúc cũng sẽ bởi vì đôi môi kia mà thành như đang mỉm cười, khi khóc lên thì hai mắt rưng rưng khiến người ta chỉ hận không thể đem toàn bộ thể giới dâng lên cho. Đường Hình phát sầu, còn nhỏ thì đỡ, lúc trưởng thành rồi thì phải làm sao bây giờ?

Đường Tâm Đan nhà Đường Diễn lúc sinh ra đã hồng hào, mắt một mí, bởi vì vẫn dính nước ối chưa kịp rửa nên lông mi lông mày không nhìn rõ, miệng thì nhỏ xinh. Chính là, khi mặt không cảm xúc, quả thực không gian tự uy. Đứa nhỏ này còn trời sinh không thích cười, dù là cười theo phản ứng sinh lý trong lúc ngủ mơ cũng ít hơn Đường Hồ Lô khiến Đường Diễn sâu không kém! Thân là con gái, vì sao lớn lên còn có khí khái nam tử hơn cả thẳng nhóc nhà Đường Hình?

La Thiến cho bú xong, hai mẹ con bắt đầu nhìn nhau. Bé con sau khi ăn xong sau giống như say, bắt đầu phát ngốc. Đường Tâm Đan "say" cũng rất nghiêm túc, mơ màng trong chốc lát lập tức bắt đầu trừng mắt nhìn La Thiến.

Giọng La Thiến vang lên: “Thế nào? Muốn đánh nhau có phải không?”

Đường Diễn: “..... Vợ ơi, nó chỉ là đang quan sát em thôi.”

La Thiến hôn Đường Tâm Đan một cái rồi nói: “Đường Tổng!”

Đã rất lâu không nghe thấy cô vợ nhà mình gọi mình là Đường tổng, Đường Diễn đang muốn đáp liền thấy La Thiến nhìn Đường Tâm Đan kêu: “Đường Tổng! Đường Tổng! Gọi mẹ một tiếng đi Đường Tổng!”

Đường Diễn: “...”

La Thiến đỡ cổ Đường Tâm Đan đưa qua cho Đường Diễn: “Anh nhìn xem, có phải rất có khí thế tổng tài không? Anh có người kẻ tặc rồi!” Sau đó lại đem con quay lại: “Đường Tổng, nhìn cái gì? Đường tổng, có muốn uống nước không?”

Đường Diễn: “... Chỉ cần một cái nhũ danh là đủ rồi?”

La Thiến cười nói: “Đây gọi là ngoại hiệu! Bé Đường Tổng nhà ta thật đáng yêu!”

Đường Diễn cúi tay muốn ôm con, La Thiến liền đưa cho hấn, Đường Diễn khần trương mà tiếp nhận. La Thiến ngay từ đầu vốn không kịp phản ứng, đột nhiên nhìn Đường Tâm Đan rồi lại nhìn Đường Diễn, nháy mắt cười đến ngã xuống sofa.

“Ai da, bụng của tôi, con gái anh giống anh như đúc!”

Đường Diễn: “...” Rõ ràng là một việc đáng mừng, vì sao qua miệng La Thiến nói lại có chút khó chịu vậy?

Đường Diễn liền thay con gái mình biện giải: “Trẻ em hai ba tháng không cười là bình thường, hầu hết đều là hơn ba tháng mới có thể cười, Đường Tâm Đan về sau cũng sẽ như vậy.”

La Thiến đáp: “Biết biết, nhưng đây là gen, ai mà biết được!”

Đường Diễn thực ủy khuất: “Gen Đường gia không phải như thế.”

La Thiến sờ sờ cằm, xác thực là sự thật, gen Đường Tâm Đan nghe nói là kế thừa từ bên nhà mẹ Đường.

Đương nhiên La Thiến không chê con gái nhà mình, thậm chí còn cảm thấy toàn thể giới con mình là đáng yêu nhất! Vì thế, cô an ủi: “Diễn Diễn không cần thương tâm, về sau Đường Tâm Đan lớn lên, mỗi ngày em sẽ dạy nó cười, chọc cười. Em bảo đảm nó sẽ là tiểu công chúa thích cười.”

Đường Diễn gật đầu: “Ừ, sẽ.”

Sau khi Đường Tâm Đan lớn lên, mỗi khi Đường Diễn nhớ đến chuyện này đều cảm thấy hối hận không thôi. Bạn có thể tưởng tượng được đáng về Đường Tâm Đan mang về mặt nghiêm túc đi chọc cười người ta không? Đúng vậy, đó chính là thói quen hằng ngày của Đường Tâm Đan, mấu chốt là sau khi nói xong ai cũng cười, chỉ có nó không cười.

2.

Lúc ba Đường tới thăm Đường Tâm Đan cáo mạng theo dấu cá nước ngoài, nói với La Thiến: “Nghe nói mấy cái này rất tốt cho trẻ nhỏ, ta đã nhờ bạn mua một ít.”

La Thiến vui vẻ nhận lấy: “Cảm ơn ba!”

Sau đó ba Đường xông thẳng vào phòng khách nhìn Đường Tâm Đan đang được Đường Diễn bế trên tay. Ba Đường nghiêm túc ngồi xuống sofa, nhìn Đường Diễn nói: “Cho ta ôm”

Đường Diễn có chút do dự nhìn ông một cái hỏi: “Ba chắc chứ?”

Ba Đường: “... Lúc anh còn nhỏ cũng là do tôi đây ôm.”

La Thiến đi ngang qua, thấy vậy liền bảo Đường Diễn: “Hiếm khi ba tới chơi, anh làm cái gì đấy? Mau đưa cho ba ôm!” Sau đó lại nhỏ giọng bĩu môi lải nhải: “Nếu không anh cho rằng ba tới làm gì?”

Đường Diễn ôm Đường Tâm Đan đi qua, ba Đường vừa đón được hai chân cháu gái liền trở tay đánh Đường Diễn.

Sau đó ông thấy đứa con út ngày thường an tĩnh, không thích nói chuyện với mình về mặt nghiêm túc mà nhìn mình, không ngừng dặn dò: “Ba nhẹ chút đi! Cỗ, cỗ, phải đỡ lấy cỗ. Bên này, bên này... Ba, ba có thể không đấy?”

Ba Đường: “Anh không buông tay thì tôi đỡ cỗ nào được???”

Đường Diễn vẫn không yên tâm. La Thiến từ phòng bếp đi ra, lại ngang qua phòng khách. Cô nhìn hai người, kỳ quái nói: “Hôm nay ba chỉ ôm một lát như vậy sao?” Bình thường tới đều ôm rất lâu mà!

Ba Đường ủy khuất nhìn cô: “Còn chưa ôm được!”

La Thiến: “...”

Cô nhìn ba Đường, lại nhìn Đường Diễn, cạu lòi: “Đường Diễn, anh bệnh đến mức này rồi sao? Mau đưa con cho ba!”

Đường Diễn lúc này mới đem con giao cho ba Đường, sau đó vây quanh ông như thể đã chuẩn bị tốt nếu ông làm ngã Đường Tâm Đan.

Ba Đường giận dữ: “Tránh xa ta ra, thằng bất hiếu.”

Đường Diễn ngẩng đầu liếc ông một cái, nói với La Thiển bước ra: “Em không yêu anh nữa?”

Ba Đường: “Mới học ở đâu thế?”

Đường Diễn ngẩng đầu suy nghĩ một lát rồi đáp: “Mưa dầm thấm đất.”

Ba Đường nhìn La Thiển một cái, cảm khái nói: “May mà anh em nó không giống nhau.”

Đường Diễn: “...”

Truyện được đăng tại wattpad @dwlap

3.

Hai ngày sau, Đường Diễn về nhà, lại thấy bảo mẫu ra ngoài.

Bảo mẫu vừa gặp Đường Diễn liền nói: “Tiên sinh, hôm nay ăn hành tây xào trứng gà nhé!”

Đường Diễn: “???”

Tuy rằng Đường Diễn không hiểu mấy lời này nghĩa là gì, nhưng vẫn gật đầu.

Chờ bảo mẫu rồi đi hán mới mang mặt đầy nghi hoặc mở cửa, rồi nghe được tiếng la kinh thiên động địa của La Thiển từ trong phòng ngủ truyền ra.

“Hành Tây, Hành Tây, Hành Tây của tôi...”

Đường Diễn: “...” Cho nên bữa tối sẽ ăn hành tây xào trứng gà?

Đường Diễn vào phòng ngủ, liền thấy La Thiển lúc thì ôm con quay vòng, lúc thì hôn, lát sau lại vùi mặt vào người Đường Tâm Đan, trong miệng còn lớn tiếng mà lầm bầm: “Hành Tây, Hành Tây, Hành Tây của tôi...”

Đường Diễn: “Khụ... Thiển Thiển.”

La Thiển quay đầu nhìn hán, nháy mắt "lên con", mắt chứa lệ nóng nói: “Diễn Diễn, mau xem, con gái anh lớn lên giống hành tây, chúng ta không có tiểu Đường Tổng...” Vừa nói vừa đưa Đường Tâm Đan cho Đường Diễn.

Hán tỉ mỉ nhìn một lúc lâu, cuối cùng từ bỏ nói: “Anh cảm thấy có khác gì tôi qua đâu?”

La Thiển trừng lớn mắt: “Sao lại không? Anh nhìn xem tóc đi, có giống đầu củ hành tây không cơ chứ...”

Bệnh thế này chữa kiểu gì, online đợi, rất gấp.

Sau khi nghe La Thiển nói, Đường Diễn lại cẩn thận nhìn Đường Tâm Đan, phát hiện... đầu con gái hán quả thật giống hành tây.

Đường Diễn: “...”

La Thiển sờ sờ đầu con nói: “Em quyết định rồi, về sau ngoại hiệu của nó không phải Đường Tổng nữa. Hành Tây, Hành Tây, Hành Tây của mẹ, Hành Tây thật đáng yêu, Hành Tây...”

Vì thế Đường Diễn rất nhanh lại thấy vợ mình ôm con gái mình, lắc mông hát... ném hành ca!!!

La Thiển hát xong còn quay đầu lại nhìn Đường Diễn hỏi: “Anh có biết bài này gọi là gì không?”

Đường Diễn: “..... Ném hành ca.”

La Thiển: “Anh biết?” Cô lại quay đầu tiếp tục hát, hoàn toàn không quan tâm Đường Diễn vì sao lại biết ném hành ca.

Chờ La Thiển phát bệnh xong mới có chút lo lắng hỏi Đường Diễn: “Chẳng lẽ sau này toed của con sẽ như thế này mà? Chỗ này liệu tóc có mọc ra không?”

Đường Diễn nói: “Không, nhất định không. Con lớn lên sẽ là tiểu công chúa xinh đẹp.” Đường Diễn tin tưởng vững chắc con gái mình là một công chúa, bất kể bây giờ như thế nào sau này trưởng thành đều sẽ là công chúa làm người ta kinh diêm.

La Thiển liền nói: “Ai, anh không hiểu, không phải mỗi một bé gái xấu sau đều có thể trở nên xinh đẹp.”

Đường Diễn tức giận: “Con gái anh không xấu!”

La Thiển lại vui vẻ nói: “Nhưng dù sao chúng ta cũng có tiền, chuẩn bị nhiều sính lễ là có thể gả nó ra ngoài rồi.”

Đường Diễn: “...” Con mẹ nó!

4.

La Thiến mang theo Đường Tâm Đan tới tìm Bạch Nhụy. Hai anh em Đường gia đều mua nhà ở trung tâm thành phố, đều ở gần quảng trường Thụy Tuyên.

Lúc ấy mưa là mưa hai căn một lúc, chủ yếu do nơi này sinh hoạt tiện lợi. Tuy hai người mỗi người đều có một căn biệt thự ở ngoại thành nhưng bởi cách xa chỗ làm, sinh hoạt bất tiện nên ngoại trừ lúc nghỉ ngơi thì rất ít khi về đây.

Hôm nay La Thiến muốn cùng Bạch Nhụy đến quảng trường đi dạo, liền tới nhà Bạch Nhụy.

Bạch Nhụy đã chuẩn bị tốt. Cô thích mặc váy trắng, hôm nay cũng mặc một cái váy màu trắng, mở cửa thấy La Thiến liền cười nhu nhu: “Vào uống chút nước trước đã!”

La Thiến: “Được ạ!” Rồi đi vào, sau đó thấy Đường Hồ Lô mập mập trắng nõn, mặc tay trang nhỏ màu hồng nhạt nằm ở đó. Hai mắt La Thiến lập tức hoá thành hai hình trái tim “Đáng yêu quá!”

Bạch Nhụy che miệng cười: “Sợ bị người ta coi thành con gái nên chị mặc tây trang cho nó luôn, như vậy vừa thấy liền biết là con trai!”

La Thiến nhìn Đường Hồ Lô rồi quay đầu nhìn Bạch Nhụy, nhìn cặp mắt phong tình vạn chủng kia chỉ thấy một mảnh mờ mờ, không nỡ phá vỡ ảo tưởng của Bạch Nhụy, đành đáp: “A! Thì ra là như vậy!”

Chị dâu yêu quý, lấy cái dáng vẻ này của con trai chị thì đừng nói là mặc tây trang, ngay cả không mặc gì thì người ta cũng hoài nghi cái phía dưới kia là giả.

Bạch Nhụy nháy mắt lộ ra thần sắc vừa lòng, nói: “Chúng ta xuất phát đi!”

La Thiến: “Dạ ~~~~”

Bạch Nhụy cùng La Thiến hai người đẩy xe em bé, báo với tài xế Đường gia rồi tự đến quảng trường. Hai người phụ nữ xinh đẹp cộng thêm hai bé con xinh đẹp, đương nhiên rất hấp dẫn ánh mắt người qua đường.

Vì thế toàn bộ hành trình của La Thiến Bạch Nhụy đều nghe giọng mọi người: “Mau xem, bé trai với bé gái kia đáng yêu quá!”

“Thật đó! Muốn ôm về nhà quá đi!”

“Đôi mắt thật to!”

...

La Thiến và Bạch Nhụy dưới các loại khen ngợi đều kiêu ngạo ngẩng đầu, lỗ mũi hướng lên trời.

Sau đó, hai người nghe được có người nói: “Sao bé gái lại mặc tây trang thế nhỉ? Nhưng mà phần phần nộn nộn cũng rất đáng yêu!”

La Thiến: “...”

Bạch Nhụy: “Em dâu, lần sau... cho con gaid em mặc váy đi!”

La Thiến sờ sờ cảm nhìn bộ đồ style "hòa thượng" con mình đang mặc. Chị dâu, con trai chị giống con gái cùng việc con gái em giống con trai không hề liên quan hệ nha! Ngay cả khi con gái em mặc váy ba lê thì cũng không thay đổi được việc con chị giống một bé gái đâu!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Chia Tay Hàng Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 112: Ngoại truyện 3: Nhật ký hàng ngày (1)

Edit: Linh Nguyệt

1.

Sinh nhật một tuổi của Đường Tâm Đan ba Đường muốn tổ chức thật lớn, thật rầm rộ, tuyệt đối không thể kém hôn lễ của La Thiến và Đường Diễn. Bạn bè thân thích mời một hai trăm bàn, chỉ hận không thể tuyên bố với toàn thế giới: Đường gia ta có cháu gái rồi!

La gia thân là thông gia, đương nhiên được mời tới. Bà nội La nhìn độ hoành tráng của bữa tiệc rồi nói thầm với bác cả La: “Sinh nhật của một đứa bé mà phô trương quá!”

Bác cả La chỉ có thể cười cười, bây giờ ông và em trai quả thật khác nhau như trời với đất. Đừng nói người ta phô trương vì con gái, dù có là phô trương cho người khác ông cũng vẫn thấy hâm mộ không thôi.

Dù sao thì người ta sinh con gái, gả được cho chồng tốt, đã ăn đứt năm thằng con trai nhà ông rồi, đời này còn phần đầu cái gì nữa?

Bà nội La có chung vinh dự. La gia ta tuy cả đời gắn với nghề nông nhưng cũng từng có người làm quan trong kinh, ai nha, đời này đáng rồi, tổ tiên hẳn cũng vui mừng.

Ha ha, không nghĩ tới cuối cùng khiến La gia nở mày nở mặt lại là thằng ai, lại còn do một nha đầu.

Ba Đường giúp Đường Tâm Đan chuẩn bị đồ vật đa dạng vô cùng, đặt trên mặt bàn trải vải đỏ dài bảy, tám mét. Sau đó Đường Diễn ôm Đường Tâm Đan đặt lên bàn, dặn dò: “Bảo bảo, nhớ lấy tiền.”

Đường Tâm Đan quay đầu nhìn Đường Diễn rồi lại nhìn La Thiển đang làm động tác cổ lên với mình, bước chậm chạp không quá vững vàng qua một đồng đồ vật, đi đến chồng tiền mặt đặt giữa bàn.

Đường Tâm Đan chuẩn xác không sai đi tới chỗ để tiền mặt, sau đó nhìn chăm chăm rất lâu, duỗi tay chuẩn xác cầm lấy thương cụ trang trí để cạnh chồng tiền mặt.

La Thiển: “!!!” Oh my god, con gái cô cầm cái gì kia?

La Thiển bắt lấy tay Đường Diễn: “Em dạy nó nhặt tiền một tháng trời!!!”

Đường Diễn: “Cho nên, vì sao em phải dạy nó lấy tiền?”

La Thiển đáp rất tự nhiên: “Lấy tiền có cái gì không tốt, ít nhất có thể có cuộc sống tốt!”

Đường Diễn nhìn nhìn đám người Đường gia bên cạnh mình, nói với La Thiển: “Rốt cuộc là em không tin tưởng anh đến mức nào thế?”

La Thiển lắc đầu: “Không không không, tiền của ba là tiền của ba, dùng xong rồi thì phải làm sao? Nó phải tự mình kiếm tiền.”

La Thiển vừa nói xong Đường Tâm Đan đã lại cầm thêm hai hai đồ vật khác, ngoại trừ súng đồ chơi còn có một máy tính loại nhỏ cùng một con cái phi tiêu. Bởi vì không cầm được nên Đường Tâm Đan chuẩn bị trở về, lúc đi ngang qua chồng tiền lại dừng lại.

La Thiển nắm chặt tay, trong lòng nghĩ: Đường Tâm Đan, mau cầm lấy!

Đường Tâm Đan nhìn nhìn chồng tiền, sau đó chậm rãi lộ ra biểu cảm ghét bỏ, nhấc chân đá ra chỗ khác.

La Thiển: “...”

Đường Diễn: “Anh cảm thấy nếu em không dạy nó thì có khả năng nó sẽ lấy tiền.”

La Thiển: “Đừng nói nữa!”

Ba Đường cười to ôm lấy Đường Tâm Đan bộ dáng mười phần khăng định.

Vì để không bị hiểu lầm là thiên vị, ngày hôm sau ba Đường liền tổ chức luôn cho Đường Hồ Lô.

Chọn đồ vật đoán tương lai là phần quan trọng nhất. Ba Đường đương nhiên rất đau Đường Hồ Lô, dù sao thì so với Đường Tâm Đan, Đường Hồ Lô càng giống con gái hơn, độ phổ trương không thể nhỏ hơn Đường Tâm Đan.

Bạch Nhụy đương nhiên cũng có yêu cầu với Đường Hồ Lô, yêu cầu này không khác gì Đường Hinh. Cho nên, đem Đường Hồ Lô buông đi thời điểm, Đường Hinh liền nói: “Lấy đồ vậy ngày hôm qua chị họ* lấy.”

*Ở Trung Quốc vai vế anh chị em họ phụ thuộc vào tuổi, ai lớn hơn thì làm anh/chị chứ không phụ thuộc vào vai vế của cha mẹ. Đường Tâm Đan ra đời trước nên dù là con Đường Diễn thì vẫn là chị

Đường Hồ Lô liếc hần một cái, bởi vì Đường Hồ Lô chưa đi vững cho nên chỉ có thể bò tới. Hần quả nhiên một đường bò theo lời ba dặn, bò tới rồi bên cạnh thương cụ, sau đó dựa theo hành động tối qua của Đường Tâm Đan tối hôm qua động tác, ngồi dậy, đá bay nó khỏi bàn.

Sau đó quay đầu nhìn Đường Hinh và Bạch Nhụy đang cứng đờ người nha nha vài tiếng, tiếp tục bò về phía trước, cũng quả nhiên dựa theo yêu cầu của ba mình, cầm hoa hồng hôm qua Đường Tâm Đan cầm, còn lấy luôn cả cái lược bên cạnh, sau đó mắt nhìn thẳng bò trở lại.

Đường Hinh: “...”

Bạch Nhụy: “...”

Đường Hinh quay đầu nhìn Bạch Nhụy an ủi: “Vợ ơi, không có việc gì cả, trẻ con đều thích đồ đẹp.”

Bạch Nhụy thương tâm muốn chết: “Sao nó không biết cố gắng như vậy chứ?” Vừa rồi lúc ôm vào tới đã không ai cảm thấy Đường Hồ Lô là vai chính ngày hôm nay. Bạch Nhụy nhìn con mình hỏi: “Vì sao lại lấy cái này?”

Đường Hồ Lô chớp chớp hai mắt, ngồi ở trên bàn, kêu a a giờ đồ vật trong tay lên.

Tâm Bạch Nhụy nháy mắt mềm như bún, ôm Đường Hồ Lô nói: “Con muốn cái gì liền lấy cái đó, chúng ta về sau dựa vào ba con!”

Đường Hinh: “Anh rất... vinh hạnh.” Thằng nhóc thôi.

2.

Sau khi Đường Tâm Đan đi vững, La Thiển để bảo mẫu thử không dùng tã giấy nữa.

Vì thế Đường Tâm Đan thành công tè đầm.

Lần đầu tiên Đường Tâm Đan tè dầm đương nhiên không hiểu. Bé ngây ngốc nhìn quần đã ướt hỏi: “Mẹ ơi, quần chết đuối rồi à?”

Lần đầu tiên La Thiến thấy Đường Tâm Đan tè dầm liền cười nhạo thật lâu, bởi vậy đã để lại bóng ma tâm lý nghiêm trọng trong lòng bé.

Thế cho nên lần thứ hai Đường Tâm Đan tè dầm, trực tiếp khóc lớn.

Sau đó, Đường Tâm Đan bắt đầu tự mình xử lý.

Lần sau, bé sẽ tự chạy tới đổi quần khác.

Lần sau nữa, bé sẽ đem quần ném vào cái máy giặt cao hơn mình mấy chục centimet rồi trở về sửa sang lại giường đệm, cuối cùng đem gối đầu dè lên vết tích.

Xong xuôi, bé cười hài lòng.

Ừ, như vậy thì ai cũng không biết bé tè dầm nữa rồi!

Đường Hồ Lô thì tương đối đơn giản. Bé tè dầm liền trực tiếp cởi quần ra, sau đó đi đến trước tủ quần áo, mở ra, chui vào.

Bé không giống Đường Tâm Đan chỉ tìm quần, bé sẽ ở bên trong tìm tới mười mấy phút, nhất định phải tìm được cái quần bé thích nhất, cho rằng đẹp nhất, sau đó mặc vào, bước ra.

Vì thế, một ngày bé tè dầm rất nhiều lần.

Đường Hồ Lô cứ như vậy, tủ quần áo chính là nơi bé thường ở. Từ lúc đi đường còn chưa vững bé đã có thể nhân lúc người lớn không phát hiện một ngày thay ba bộ quần áo, tóc mới có mấy chòm, đã bắt đầu chải đầu.

Truyện được đăng tại wattpad @dwlapz

3.

Khi Đường Tâm Đan cùng Đường Hồ Lô lớn hơn một chút, hai bé bắt đầu xem phim hoạt hình.

Đường Tâm Đan thích xem, Đường Hồ Lô thích xem. Một khi ba Đường kêu hai nhà trở về, hai đứa nhỏ nhất định sẽ cãi cọ, vung tay đánh nhau.

Đường Tâm Đan thích dùng não, cho nên mỗi lần bé đều khóc, giành được sự đồng tình của người lớn. Nhiều hơn vài lần, La Thiến cũng mặc kệ bé.

Không nghĩ tới, cốt truyện lại xoay ngược. Sau khi Đường Tâm Đan phát hiện khóc cũng không có người tới chống lưng cho bé thì người khóc lại biến thành Đường Hồ Lô.

La Thiến cùng Bạch Nhụy ở phòng bếp nghe được từ phòng khách truyền đến tiếng khóc liền đoán là Đường Tâm Đan, La Thiến mở miệng mắng: “Đường Tâm Đan, nếu còn gây chuyện mẹ ném con ra ngoài đấy.”

Đường Tâm Đan khóc hai giây liền ngừng, một lát sau, Đường Hồ Lô khóc.

Bạch Nhụy sùng sốt, kêu lên: “Đường Hồ Lô, tự vào đây.” Bởi vì hai người đều đang nấu ăn, nhất thời không tách ra được, cũng không quá để ý.

Không nghĩ tới Đường Hồ Lô lần này lại khóc rất lâu, La Thiến cùng Bạch Nhụy chỉ có thể tạm dừng, cùng đi ra. Chỉ thấy Đường Tâm Đan một tay ăn kem, một tay nắm lấy tóc Đường Hồ Lô, một chân đạp lên lưng bé.

Bởi vì tóc bị nắm, Đường Hồ Lô không thể nhúc nhích, vẫn duy trì tư thế quỳ bò gào khóc.

La Thiến: “...”

Bạch Nhụy: “...”

La Thiến che miệng kinh ngạc kêu lên: “Nha đầu, con đang làm cái gì?”

Bạch Nhụy cũng che mặt: “Con trai, con... quá yếu rồi.”

Đường Hồ Lô vừa nghe xong lại khóc lớn hơn nữa, Đường Tâm Đan cũng nhìn La Thiến nói: “Con không có khóc, mẹ không thể ném con. Nó khóc, ném nó.”

Vì thế, tiếng khóc của Đường Hồ Lô lại tăng một bậc.

Khi mẹ Đường ra ngoài mua đồ, cha con Đường gia tan tằm trở về, Đường Hồ Lô cùng Đường Tâm Đan đã đứng úp mặt vào tường một tiếng đồng hồ.

Ba Đường đau lòng mà sờ sờ Đường Tâm Đan hỏi: “Sao vậy?”

Đường Tâm Đan liền nói: “Mẹ phạt con, nói con đánh Đường Hồ Lô là không đúng.”

Ba Đường: “Ách... Không đúng thật.”

Vì thế ba Đường lại thập phần đau lòng sờ sờ Đường Hồ Lô hỏi: “Con bị đánh mà sao cũng bị phạt?”

Đường Hồ Lô nức nở nói: “Mẹ nói con ngay cả con gái cũng không đánh lại, quá vô dụng, phạt con.”

Ba Đường: “Ách... Đây cũng vậy.”

Ông nhìn Đường Tâm Đan mặc váy cùng Đường Hồ Lô mặc tây trang, vô cùng rối rắm. Muốn một cháu gái mà nó lại như thế này... Ba Đường trong lúc lơ đãng nói: “Hai đứa có muốn đổi quần áo cho nhau không?”

Đường Hình lập tức ngăn cản: “Không cần.” sau đó ôm Đường Hồ Lô đi.

Đường Diễn sờ sờ cằm, nói: “Con không có ý kiến, dù sao thì con gái con mặc cái gì cũng đẹp.”

Đường Hình: “Im!”

4.

Trải qua chuyện này, La Thiển phát hiện con gái nhà mình quá táo bạo, quyết định thi hành lời nói lúc trước: dạy con gái cách chọc cười, phải bắt bộ thần kinh cơ mặt của con gái mình hoạt động, đồng thời khiến tính cách nó trở nên rộng rãi.

Vậy nên hình thức ở cạnh nhau của Đường Hồ Lô và Đường Tâm Đan liền biến thành:

Đường Tâm Đan nghiêm túc nhìn Đường Hồ Lô nói: “Kể chuyện cười cho em nghe nhé. Mẹ chị nói, có một dân công bám báo giám sát lao động. Dân công nói: Tôi thức khuya dậy sớm đào giếng sâu mười mét, không nhận được tiền công!

Giám sát lao động hỏi hân: Có phải chất lượng không tốt không?

Dân công đáp: Không phải, bản vẽ kia là một cái khác, người ta chỉ sửa lại ống khói thôi.”

Đường Tâm Đan kể xong, mặt không biểu cảm nhìn Đường Hồ Lô: “Thế nào? Buồn cười không?”

Đường Hồ Lô còn quá nhỏ, đương nhiên nghe không hiểu. Bé không hiểu nên đương nhiên không cảm thấy buồn cười, vì thế bé thành thật lắc đầu.

Đường Tâm Đan nhú mày nhìn bé, rất lâu sau mới duỗi tay bắt lấy tóc bé, lại hỏi: “Buồn cười không?”

Đường Hồ Lô há mồm khóc: “Oa oa... Buồn cười...”

Đường Tâm Đan nói: “Chị cũng cảm thấy thế. Nếu cảm thấy buồn cười, chị đây lại kể chuyện khác cho em nghe nhé?”

Đường Hồ Lô ủy khuất vô cùng, gật đầu nói: “Dạ!”

Vì thế Đường Tâm Đan lại nghiêm túc kể cho Đường Hồ Lô một chuyện cười khác, Đường Hồ Lô cũng rất nể tình cười ha ha.

Đường Tâm Đan vô cùng vừa lòng, xoay người rời đi.

5.

Đường Tâm Đan một chút cũng không nghĩ tới chuyện mình chiếm vị trí quan trọng cỡ nào trong việc hình thành tính cách của Đường Hồ Lô.

It nhất thì Đường Hồ Lô sau khi lớn lên cũng hiểu được mình đã bị Đường Tâm Đan tàn phá như thế nào, cho nên hân đối với chuyện diễn trò cảm thấy rất sung sướng.

Mà Đường Tâm Đan buổi tối trở về liền tự mình nói với mẹ: “Mẹ ơi, con cảm thấy chuyện cười của mẹ rất hay, mẹ dạy con thêm một ít đi!”

La Thiển kỳ quái nhìn bé: “Nhưng sao sau khi mẹ kể con lại không cười?”

Đường Tâm Đan tròn mắt nói nói dốt: “Con vui vẻ ở trong lòng. Hôm nay con kể chuyện cười mẹ dạy cho Đường Hồ Lô, nghe xong em ấy cũng cảm thấy buồn cười.”

La Thiển xoa xoa đầu Đường Tâm Đan, vui vẻ nói: “Muốn chia sẻ niềm vui với người khác là một chuyện rất tốt. Đêm nay mẹ sẽ dạy con thêm hai chuyện!”

Khoé miệng Đường Tâm Đan cong cong, vừa lòng gật đầu: “Dạ!”

Ngày mai bé lại đi tìm Đường Hồ Lô chơi. Mẹ nói, họ hàng thân thích phải lui tới thường xuyên.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Chia Tay Hằng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 113: Ngoại truyện 3: Nhật ký hàng ngày (2)

Edít: Linh Nguyệt

6.

Khi Đường Hồ Lô và Đường Tâm Đan bắt đầu đi học, La Thiển vì để Đường Tâm Đan nhìn ôn hòa hơn mà từ khi ba tuổi đã cho bé để tóc dài.

Đường Tâm Đan mới sáu tuổi tóc đã dài tới eo, đen nhánh lượn lờ, hơn nữa da thịt còn trắng nõn da thịt. Đường Diễn như ý nguyên có được một tiểu công chúa, đáng tiếc lại là nàng công chúa nghiêm túc thích kể chuyện cười.

Bởi vì Đường Diễn và Đường Hình ở chung một tiểu khu, Đường Tâm Đan và Đường Hồ Lô lại kém nhau có hai ngày tuổi nên không thể tránh khỏi việc hai bé cùng nhau lên tiểu học, còn rất bất hạnh mà học cùng một lớp.

Ngày báo danh ngày đó, Đường Tâm Đan nắm tay La Thiển và Đường Diễn đến trường. Trường tiểu học mới được xây vài năm nay, chiếm diện tích lớn ở tác đất tác vàng trung tâm thành phố, sau quảng trường Thụy Tuyên cách tiểu khu nhà Đường Hình, Đường Diễn rất gần. Trường này là trường tư thục, nổi danh là trường dành cho quý tộc, từ năm đầu đã có đồng phục đẹp cùng đủ các loại phương cách giải trí.

Trường tiểu học của La Thiển cách thôn nửa giờ đi đường. Khi La Thiển nhập học thì ngay cả hàng rào xung quanh cũng không có, sân thể dục cũng chỉ một mảnh đất nhỏ, chơi một lát lấm lấm lem lem.

Càng không cần phải nói đến mấy cái phương tiện giải trí. Buổi sáng ba tiết, buổi chiều ba tiết, chương trình học ngoại trừ văn, toán, thể dục, mỹ thuật, đạo đức thì chả có gì cả. Nhưng thật sự bắt đầu đi học mới phát hiện chương trình học vốn chỉ có văn toán, mấy môn thể dục mỹ thuật gì đó căn bản không tồn tại. Đương nhiên, loại đồ vật mang tên đồng phục này, La Thiển đến lúc tốt nghiệp sơ trung đi ra xã hội cũng chưa từng mặc qua.

Báo danh xong liền nhận được một đồng quần áo, xuân hạ thu đông mỗi quý hai bộ, mỗi bộ đều vừa đẹp vừa tinh xảo.

La Thiển sờ sờ đồng phục nói: “Trẻ em bây giờ cũng hạnh phúc thật!”

Đường Tâm Đan một đầu tóc dài rối tung nhìn bốn bộ quần áo bằng ánh mắt ghét bỏ, nhưng thấy đáng về mẫu thân đại nhân nhà mình, bé rất sáng suốt quyết định im lặng không nói. Dù sao thì có một ba ba chiều bé như công chúa cũng không đầu được với ma ma thích "xào" bé với mắng xào thịt.

La Thiển vui vẻ hỏi Đường Tâm Đan: “Thế nào, Đường Tâm Đan, thích không?”

Đường Tâm Đan nhủ mảy mảy nhìn La Thiển, nghiêm túc suy xét xem nên nói thật hay nói dối, quan sát ánh mắt của mẫu thân đại nhân bây giờ... Hừm, nếu nói khó coi thì cảm giác sẽ không có kết quả tốt.

Đường Tâm Đan nghiêm túc gật đầu nhìn La Thiển: “Đẹp, thích.”

Đường Tâm Đan từ nhỏ đã mang dáng vẻ nghiêm túc, vậy nên bất luận nói cái gì cũng không cần làm vẻ mặt khác để ứng phó, hoàn toàn nhìn không ra sự khác biệt, huống chi chỉ số thông minh của La Thiển vốn không cao. Theo cách Đường Diễn nói thì chính là: bây giờ chỉ số thông minh của con gái mình đã đuổi kịp chỉ số thông minh của vợ mình rồi.

Đường Tâm Đan ứng phó mẫu thân đại nhân nhà mình chỉ như vậy là đủ rồi. Điểm này hoàn toàn khác Đường Hồ Lô vì ứng phó người lớn đã có thể khóc cười thu phóng tự nhiên.

Nhận đồng phục xong bước ra liền gặp Bạch Nhụy xoắn móng vĩnh mang theo Đường Hồ Lô đến đăng ký.

Lúc Đường Hồ Lô thấy Đường Tâm Đan, bước chân ngừng trong chớp mắt, nhưng sau đó lập tức nở nụ cười gọi Đường Tâm Đan: “Chị!” Giọng nói ngoan ngoãn khiến lòng người nghe mềm nhũn.

Đường Hồ Lô nhàn nhạt liếc qua một cái, rất vừa biểu hiện của bé cảm thấy rất vừa lòng, mở miệng: “Đường Hồ Lô, chị chờ em.”

Đường Hồ Lô thiếu chút nữa không cười nổi, nhưng hiển nhiên bé đã có chút miễn dịch với Đường Tâm Đan. Vậy nên bé cười càng thêm sáng lạn đáp “Dạ~” rồi quay đầu nói với Bạch Nhụy: “Mẹ, nhanh lên, chúng ta nộp tiền xong để cùng chị về nhà.”

Bạch Nhụy liền kéo Đường Hình qua đây. Đường Hình cười lạnh liếc con trai nhà mình một cái, hần tất nhiên là biết thái độ chân thật của Đường Hồ Lô đối với Đường Tâm Đan, nhưng nhìn con trai nhà mình ăn mặc, hần vẫn rất vui lòng. Nhớ lại lúc ở nhà thẳng thắn này thường xuyên đào hố mình, hần cảm thấy Đường Tâm Đan ở đây nhất định sẽ phải chịu chút đau khổ.

Đường Diễn nói: “Cùng nhau ăn trưa?”

Đường Hình bình tĩnh gật đầu: “Ừ.”

“Chị dâu!” La Thiển vui vẻ gọi.

Bạch Nhụy đáp: “Em dâu!” Sau đó che miệng cười ha ha.

Vì thế La Thiển liền ở bên ngoài vừa lẩm nhẩm hát vừa chờ Bạch Nhụy vừa nói với Đường Diễn: “Sớm biết hôm nay bọn họ cũng tới thì chúng ta đã đi cùng nhau rồi.”

Đường Diễn gật gù đầu, trong lòng lại nghĩ, thật ra hần cũng không quá muốn đến cùng Đường Hình.

Ba người Bạch Nhụy rất nhanh đã ra. La Thiển nhìn túi quần áo trên Bạch Nhụy, hơi lưỡng lự: “Chị xem qua đồng phục chưa?”

Bạch Nhụy lắc đầu: “Mấy đứa đang đợi mà, nào có thời gian xem, để về nhà cũng được.”

“À... Ừm...” La Thiển đề nghị: “Em cảm thấy... bây giờ chị nên xem thử thì tốt hơn.”

Bạch Nhụy sừng sững, trong nháy mắt liền có dự cảm không tốt, mở túi ra, quả nhiên là đồng phục nữ. Bạch Nhụy thiếu chút nữa bật khóc: “Con trai chị thoát nhìn mới không giống con gái.”

Đường Hình lập tức gật đầu phụ họa: “Không giống.”

Đường Hồ Lô không chút dễ ý, lấy lược tùy thân ra chải chải tóc mái chéch lên trong lúc chờ mẹ quay lại đổi đồng phục nam.

Đường Tâm Đan qua đi bắt lấy tay Đường Hồ Lô nói: “Hồ Lô, chị kể chuyện cười cho em nhé!”

Tay Đường Hồ Lô đang chải đầu hơi khựng lại, lập tức cười tươi nhìn Đường Tâm Đan: “Dạ! Em thích nhất là nghe chị kể chuyện cười.”

Đường Tâm Đan hơi mỉm cười, sờ sờ đầu bé nói: “Ngoan.”

Đường Hồ Lô rời đi trước, nhìn các bạn nhỏ khác đến đăng ký lộ ra một nụ cười ý vị thâm trường. Đường Hinh sờ sờ cằm, không biết con của hấn lại có cái chủ ý quý quái gì đây.

Truyện được đăng tại wattpad @dwlazp

7.

Sau khi đi học, Đường Hồ Lô vì chiều cao không đủ mà được xéo ngồi bàn đầu. Đường Tâm Đan cao hơn Đường Hồ Lô nên không có thể ngồi cùng bàn với bé, ánh mắt đang tiếc nhìn về phía Đường Hồ Lô.

Đường Hồ Lô lập tức lộ ra biểu cảm thương tâm, quay đầu liền chơi đùa vui vẻ với bạn cùng bàn.

Đường Tâm Đan không thích nói chuyện lại là người nghiêm túc. Bạn học ngồi cùng bàn nói với bé hai câu, Đường Tâm Đan nếu không gật đầu thì là lắc đầu, hoặc đơn giản nói “Ừ”, “Đúng”, “Không phải” khiến hưng thú muốn trò chuyện của bạn học lập tức tụt về không.

Khác với Đường Hồ Lô quan hệ tốt với các bạn, Đường Tâm Đan gặp phải phiền toái đầu tiên trong cuộc đời. Bé... không có bạn.

Đường Tâm Đan ngày đầu tiên đi học đã mang về mặt mê man trở về. Bé có thói quen tự mình giải quyết mọi chuyện nên việc này bé vẫn chưa nói với ai. Bé tự hỏi cả một buổi tối, ngày hôm sau đi học so hôm trước càng thêm nghiêm túc, vì vậy kế hoạch kết giao bạn bè lần nữa thất bại.

Cứ thế mấy ngày sau, Đường Hồ Lô mới tìm Đường Tâm Đan nói: “Chị, chị như vậy không được đâu! Nếu chị không cười được thì nói chuyện nhiều hơn đi!”

Đường Tâm Đan hỏi: “Nói cái gì?”

“Không phải chị kể chuyện cười rất giỏi sao? Chị có thể kể cho bọn họ, nhớ rõ kể xong phải cho mọi người một chút kẹo. Như vậy mọi người sẽ biết chị dễ nói chuyện, cũng rất ôn nhu.”

Đường Tâm Đan mở to hai mắt: “Chỉ như vậy?”

Đường Hồ Lô khẳng định: “Tin tưởng em. Chị, chị có thể.”

Bởi vậy tối đó Đường Tâm Đan liền nói với La Thiên ngày hôm sau muốn mang điểm tâm đến trường. La Thiên không có ý kiến, còn chuẩn bị cho bé rất nhiều.

Đường Tâm Đan mang điểm tâm ngọt đến trường học, sau đó chờ bạn nữ ngồi cùng bàn tới. Đường Tâm Đan trộm nhìn rất lâu mới mở miệng hỏi: “Tô Giai Thiên, tớ kể chuyện cười cho cậu nhé!”

Tô Giai Thiên đã bị Đường Tâm Đan nhìn đến sồn tóc gáy, bây giờ nghe được Đường Tâm Đan nói chuyện lập tức gật đầu: “Được chứ, cậu nói đi.”

Vì thế Đường Tâm Đan rất nghiêm túc bắt đầu kể: “Có người cha gọi con trai mình lại, trách: Hôm nay bác Trương nhà hàng xóm rất không vui, nói là vì con một quyền đánh hỏng mắt của bác ấy. Con còn nói đó là ngoài ý muốn, thật không?”

Người con trai trả lời: Đương nhiên là thật, con vốn dĩ muốn đánh vào mũi hấn mà.”

Nói xong, Đường Tâm Đan nhìn Tô Giai Thiên hỏi: “Buồn cười không?”

Tô Giai Thiên ngây người một hồi lâu cười lớn nói: “Buồn cười, chuyện cười này buồn cười quá.”

Đường Tâm Đan cũng nhoen miệng cười, sau đó đưa điểm tâm ngọt cho Tô Giai Thiên: “Cái này là mẹ tớ làm, cậu ăn đi.”

Tô Giai Thiên lập tức nhận lấy: “Cảm ơn cậu, cậu thật tốt.”

Đường Tâm Đan trộm đỏ mặt, hỏi: “Vậy chúng ta là bạn bè sao?”

Tô Giai Thiên lập tức nói: “Đương nhiên! Chúng ta là bạn tốt! Lát nữa tớ dẫn cậu đi quen các bạn khác.”

Đường Tâm Đan cúi đầu nói: “Được, tớ đã chuẩn bị rất nhiều điểm tâm ngọt.”

Tô Giai Thiên phát hiện Đường Tâm Đan thoạt nhìn nghiêm túc nhưng thật ra lại rất tốt. Bởi vậy sau khi tan học bé lập tức dẫn Đường Tâm Đan đi làm quen các bạn.

Từ đây Đường Tâm Đan cũng có bạn của chính mình. Tuy rằng bé không thích nói chuyện, chỉ có lúc kể chuyện cười mới có thể nghe được một đoạn lời dài của bé, nhưng đường nhân duyên của bé vẫn rất tốt.

Điều duy nhất khác biệt chính là nếu chuyện Đường Tâm Đan kể không khiến người khác cười, bé sẽ không làm ra hành động như với Đường Hồ Lô mà sẽ sa sút tinh thần cả ngày.

Sau đó tất cả các bạn trong lớp nếu nghe xong mà không cười thì đều nhận được ánh mắt khiển trách. Nghe người ta kể chuyện cười xong mà không cười, có còn là người không vậy? Thật quá đáng, nhìn xem Đường Hấn đau lòng thế nào kia.

Sau đó, Đường Tâm Đan mỗi khi kể chuyện thì mọi người đều cười, cho dù chính bé không cười, nhưng bé vui trong lòng nha.

Vui nhất đương nhiên là Đường Hồ Lô. Nhấn nhọc sống tạm bợ lâu như vậy, cuối cùng cũng có thể chuyển hứng thú của chị họ từ bé sang những người khác. Quả thật không dễ dàng mà!

8.

Cứ như vậy, sự nghiệp học hành của Đường Tâm Đan và Đường Hồ Lô chính thức bắt đầu.

Đường Tâm Đan từ nhỏ đã thông minh, kể từ lúc đi học bắt đầu, thành tích chưa bao giờ thấp hơn 90. Đường Hồ Lô lại khác hoàn, thành tích chưa bao giờ hơn 30 điểm.

Nhưng hai người vẫn như cũ học cùng cao trung. Đường Tâm Đan lớn lên trở thành một mỹ nữ tóc dài bay bay, kế thừa hoàn toàn khí chất dịu dàng của La Thiển và vẻ mặt nghiêm túc của Đường Diễn. Bởi vậy, Đường Tâm Đan nghiêm nhiên trở thành mỹ nhân cao lãnh trường cao trung, một mỹ nhân sở hữu bộ não thiên tài.

Mà Đường Hồ Lô lên cao trung lại trở thành một... người lùn có gương mặt thiên sứ. Tóc ngắn phiêu dạt, dung mạo đáng yêu, chiều cao khiêm tốn chỉ có 160 cm khiến cậu trở thành thấp nhất lớp, đương nhiên, cũng là nam sinh đáng yêu nhất, cố sức học tập nhất.

Cuộc sống xuất sắc dưới mái trường cao trung của hai người chính thức mở ra. Mà cái xuất sắc thứ nhất là khi tan học trở về, hai người bị một đám thanh niên lêu lổng chặn ở hẻm nhỏ.

Đường Tâm Đan xinh đẹp mỹ lệ, cao quý lãnh diễm, khí chất hào phóng lạnh mặt nhìn đám người trước mặt, mà Đường Hồ Lô xinh xắn lạnh lợi, ngây thơ hồn nhiên, nhìn thấy mà thương lúc này đang như chim nhỏ run người nép vào sau lưng Đường Tâm Đan.

“Mỹ nữ, nghe nói cô em không dễ theo đuổi ha!” Một thanh niên tóc nhuộm đỏ nghịch nghịch con dao quân dụng trong tay, dánh về lưu manh mở miệng hỏi.

Đường Tâm Đan: “...” Theo đuổi? Chuyện khi nào?

Đường Hồ Lô: “...” Đâu, dám theo đuổi chị, chưa biết sự lợi hại của chú tôi đúng không?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Chia Tay Hàng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 114: Ngoại truyện 3: Nhật ký hàng ngày (3)

Edit: Linh Nguyệt

Thanh niên tóc đỏ thấy hai người không nói lời nào, cười tà: “Sao không nói gì vậy?”

Đường Tâm Đan quay đầu lại nhìn Đường Hồ Lô một cái rồi lại nhìn về phía tóc đỏ hỏi: “Nói cái gì?”

Thanh niên tóc đỏ: “...” Ai biết các người nói cái gì, chẳng lẽ muốn ông đây dạy nói "Tôi sợ quá" à?

Đường Tâm Đan nhìn đồng hồ trên cổ tay: “Tôi sắp muộn buổi học bỏ túc rồi, mấy người có thể tránh ra không?”

Tóc đỏ càng giận: “Có phải khinh ông đây không?”

Đường Tâm Đan nhú mày nhìn hắn nói: “Tôi không quen biết cậu, sao lại phải khinh thường cậu?”

“Vậy cung bồi mấy anh đây vài chén đi.” Tóc đỏ đáp.

Đường Tâm Đan cũng nhìn đồng hồ: “Không kịp, sáu giờ tôi phải tới lớp học bỏ túc.”

“Ha ha, cung học cái gì ở lớp bỏ túc? Bọn anh dạy cho.” Thanh niên tóc đỏ vén tay áo lên nói.

Đường Tâm Đan nhàn nhạt liếc hắn một cái: “Mấy người không thể.”

“Sao lại không? Đừng nhìn bọn anh như vậy mà cho rằng bọn anh là học sinh dốt nhé. Anh nói cho cung biết, thành tích thi đại học của mấy anh đây nói ra lại sợ hù chết cung.”

Đường Tâm Đan đành phải nói: “Tôi học múa ba lê.”

Thanh niên: “...”

Mấy người phía sau thanh niên tóc đỏ đều bật cười, nói với lớn: “Lão đại, anh dạy cô em đây nhảy một chút đi!”

Nhìn một đám bảy người nhuộm đầu đủ sắc cầu vòng đỏ-chanh-vàng-lục-thanh-lam-tím ồn ào ào ào, Đường Tâm Đan tựa hồ bị những người này gọi lên hứng thú, liền nói: “Nếu mấy người muốn chơi, vậy cùng chơi đi!”

*Chanh: màu vàng chanh / vàng lục

*Thanh: màu lúc thì là lục lam, lúc lại là lam lục, tùy thuộc vào quan điểm của bạn. (Google)

Mọi người: “???”

Đường Tâm Đan từ cặp sách lấy ra một bàn cờ tướng, nói: “Đánh cuộc đi! Các người thắng, tôi sẽ cùng mấy người đi uống vài chén.”

Đường Hồ Lô phía sau yếu ớt nhìn Đường Tâm Đan nói: “Chỉ, chúng ta phải mau chóng trở về.”

Đường Hồ Lô vừa mới nói xong, thanh niên tóc lam liền túm lấy Đường Hồ Lô: “Nói cái gì đấy? Chú lùn, tránh một bên đi.”

Đường Hồ Lô bị ném qua một bên, ăn đau mà lộ ra bộ dáng lã chã chực khóc: “Đau quá.” Vừa than vừa xoa chỗ cánh tay bị đụng vào vách tường, tránh ở một bên nhìn bọn họ.

Thanh niên tóc lam: “...” Đậu, thiếu chút nữa liền có cảm giác động tâm. Tên éo lá này lớn lên kiểu gì vậy?

Đúng như thanh niên tóc đỏ nói, đám người này đều là tiểu học bá, hơn nữa còn đa dạng các loại.

Ít nhất là sau khi Đường Tâm Đan nổi lên hứng thú nói muốn chơi cờ tướng có thanh niên tóc lục đứng ra: “Ngại qua, anh đây làm quán quân giải cờ tướng dành do thanh thiếu niên hai mươi ba lần rồi. Mỹ nữ, xem ra hôm nay mỹ nữ phải bồi bọn này đi uống một chén.”

“A?” Đường Tâm Đan ném cặp sách sang một bên, ngồi quỳ ngay tại chỗ, mở bàn cờ nói với thanh niên tóc lục: “Mời!”

Thanh niên tóc lục tự tin tràn đầy ngồi xuống đối diện Đường Tâm Đan, bởi vì biết ván này tất thắng liền nói với Đường Tâm Đan: “Cô em đi trước đi!”

Đường Tâm Đan cũng không khách khí. Đánh trước hay đánh sau đối với cô đều không khác nhau, vì thế cô vươn bàn tay trắng nõn đặt lên một quân cờ, bắt đầu tiến công.

Thanh niên tóc lục vừa thấy liền cười khinh, xem ra là tay mới rồi!

Hắn chuyển một quân cờ, chuẩn bị chặn lại.

Hai bên hoành mã nhảy tốt, xe công pháo oanh, giăng co một hồi lâu. Mới mười phút, thanh niên liền phát hiện Đường Tâm Đan nhìn trẻ tuổi, thủ pháp nhìn như non nớt, kỹ thuật phong cách chơi cờ lại hư thực thực, thật giả khó phân.

Dần dần thanh niên tóc lục cũng trở nên nghiêm túc, biểu tình càng ngày càng nghiêm túc, trán bắt đầu toát mồ hôi lạnh. Hai mươi lăm phút sau, thanh niên run rẩy dừng tay, nhìn Đường Tâm Đan rất lâu mới mở miệng: “Tôi thua.”

Đường Tâm Đan giống như rất hài lòng với việc có thể tìm được một đối thủ chơi cờ vừa ý, cười nhạt nói: “Cảm ơn đã chỉ giáo.”

Thanh niên tóc lục không cam lòng hỏi: “Cô đã luyện chơi chuyên môn rồi phải không?”

Đường Tâm Đan vừa dọn bàn cờ nói: “Năm trước ông ngoại tôi tổ thăm, nhầm chán đi ra ngoài tìm người chơi cờ. Tôi đi theo, cảm thấy rất sâu xa liền cùng ông ngoại học. Mới chỉ chơi qua cùng ông ngoại, còn chưa rõ cờ lục thế nào nên vẫn luôn muốn tìm người khác thử xem.”

Thanh niên tóc lục thiếu chút nữa quỳ lạy luôn. Tuy rằng không quá lợi hại nhưng Đường Tâm Đan trong thời gian ngắn như vậy mà đạt được trình độ này, tuyệt đối là thiên tài. Ít nhất thì chỉ số thông minh tuyệt đối không thấp, có thể từ bước đầu tiên nhìn đến bước cuối cùng, thiên phú thật làm người ta hâm mộ.

Hắn cũng là bởi thiên phú hạn chế nên cuối cùng mới không đi lên con đường kỳ thủ chuyên nghiệp.

Đường Hồ Lô nhăm chán đứng dựa vào tường, tay đặt ở phía sau, hơi hơi mỉm cười nhìn thanh niên tóc lục trong lòng lại nghĩ: Tiểu tử, chỉ số thông minh của chị ông đây sớm đã siêu việt vượt qua người bình thường. Ha ha, cùng chị ấy độ chỉ số thông minh không phải là đang tự ngược sao?

Thanh niên tóc lam tóc thấy thanh niên tóc lục thua liền đẩy hắn ra, nói: “So toán học, thua thì phải bồi bọn này.”

“Toán học?” Sau khi thu đồng ý, Đường Tâm Đan nhìn về phía thanh niên tóc lam, nghĩ nghĩ rồi đồng ý: “So.”

Thanh niên tóc lam liền đem đề toán khó ngày hôm qua thầy giáo đưa cho bọn họ. Cô em đây không phải lợi hại sao? Chỉ số thông minh cao sao? Anh đây không tin cô em chưa không học qua mà vẫn giải được.

Thanh niên tóc lam phát mượn vở và bút của Đường Tâm Đan, viết xuống đề bài rồi đưa cho cô, còn trêu đùa hỏi: “Xem có hiểu không?”

Đường Tâm Đan kỳ quái nhìn thanh niên tóc lam một cái, sau đó lấy bút về, xoẹt xoẹt xoẹt viết ta đáp án. Lúc đưa cho thanh niên tóc lam còn nói: “Đề này là đề toán nổi danh không giải nổi, nhưng hai năm trước đã được một sinh viên tên Liễu Hưng Hoa giải ra. Đại học hắn là không dạy đến cái này, cậu có thể dùng cái này làm đề bài, khá tốt.”

Nhận được khích lệ khó có được của Đường Tâm Đan, sắc mặt thanh niên tóc lam tái nhợt. Mọi, biết là đề khó trong giới toán học mà lão già thối kia cũng dám ra, khó trách ông đây nghĩ cả đêm vẫn không giải được. Lại nói, nhà đầu này là yêu quái à? Đề khó trong giới mà vẫn giải được?

“Sao cô lại biết?” Thanh niên tóc lam hỏi.

Đường Tâm Đan mặt không biểu cảm trả lời: “Tôi trời sinh thích con số, đối số học cùng mấy tính cũng có hứng thú rất lớn nên từ nhỏ đã nghiên cứu mấy cái này.”

Thanh niên tóc đỏ vừa nghe liền biết không thể so toán học, quyết định đổi một thi cái khác. Hắn lập tức nói: “So thư pháp, so thư pháp.”

Đường Hồ Lô đứng ở một bên xem nghe vậy liền che miệng cười. Mấy tên này nhất định đã quên ước hẹn ban đầu là cái gì, lúc này một lòng chỉ nghĩ muốn thắng chị họ. Ai da, thiên tài thật phiền não, không giống anh đây, cuộc sống đơn giản biết bao nhiêu!

Đường Tâm Đan nhú mày nói: “So thư pháp? Nhưng bút lông của tôi đều ở nhà.”

Thanh niên tóc đỏ đang muốn nói gì đó, Đường Tâm Đan tiếp đã tục: “So viết thư pháp cũng tốt, đã hai năm rồi tôi không động đến mấy cái đó, từ sau khi học được cũng chưa từng không viết qua.”

“Mấy cái đó?” Thanh niên tóc đỏ sừng sốt, tức là cô em này có rất nhiều bút lông sao?

Đường Tâm Đan đáp “Ông nội tôi hy vọng tôi có thể học tập văn hoá Trung Quốc văn hóa, từ nhỏ đã để tôi học thư pháp, tôi tất nhiên có một bộ bút lông.”

Thanh niên tóc đỏ: “...” Cô mẹ nó còn có cái gì không biết không?

Thanh niên tóc tím nói: “Như vậy không được đâu! Chúng ta biết cô ta đều biết, chúng ta không biết, người ta chưa chắc đã không biết. Chúng ta nhận tiền của người ta tới đây cô năng này chút giáo huấn.”

“Giáo huấn tôi?” Đường Tâm Đan một lần nữa khoác cặp sách, nhìn trước bảy anh em Hồ lô* trước mặt.

*Bảy anh em Hồ lô (tên khác là anh em Hồ lô) là một bộ phim hoạt hình Trung Quốc năm 1987 được sản xuất bởi hãng Shanghai Animation Film Studio. (Theo Wikipedia) Ở đây tác giả ví 7 màu tóc của 7 thanh niên vs màu áo của 7 anh em hồ lô □

Cô hỏi thanh niên tóc đỏ: “Tôi có chút không vui nha, nói đi! Ai bảo mấy người tới giáo huấn chúng ta?”

Đường Hồ Lô lập tức nói tiếp: “Chị, liên quan gì tới em? Không liên quan.”

Thanh niên tóc đỏ liền nói: “Hừ, ai kêu cô nhân khí cao như vậy, đắc tội người khác. Nói cho cô biết, anh đây đại diện đạo đức.”

Mấy người phía sau thanh niên tóc đỏ cũng hầm hè xoa xoa tay. Thiên tài thì thế nào? Bị đánh cũng đau như nhau thôi. Mỹ nữ thì thế nào? Đánh đến ba mẹ cũng không nhận ra.

Truyện được đăng tại wattpad @dwlapz

“Xem ra mấy người không muốn nói cho tôi.” Đường Tâm Đan một lần nữa ném cặp sách sang một bên: “Tôi không thích bị người tính kế, lại tương đối thích trực tiếp thẳng thắn. Cho nên hôm nay tôi nhất định phải biết là ai tính kế tôi.”

Thanh niên tóc đỏ cười một tiếng, sau đó... bị Đường Tâm Đan vật ngã qua vai. Ánh mắt cô lãnh đạm quét về phía những người khác: “Hỏi lại một lần nữa, là ai?”

Không khí quanh thân Đường Tâm Đan như bị đông cứng lại, khiến sáu người kia trực tiếp ngây dại. Chủ yếu là chiêu võ kia của Đường Tâm Đan quá dứt khoát lưu loát, hơn nữa thanh niên tóc đỏ lại là người có giá trị võ lực cao nhất trong đám bọn họ, kết quả bị vứt ra phía sau mà không kịp phản ứng. Như vậy có thể thấy được, Đường Tâm Đan thật sự như lời cô nói, hôm nay nhất định phải biết người kia là ai.

Thanh niên tóc lục suýt khóc thành tiếng, mẹ nó, loại quái vật gì thế này? Thật khổ quá đi, tiền không được lui không xong, mà bỏ chạy thì lại mất mặt!

Thanh niên tóc vàng là người nhát gan nhất trong bảy người, yếu ớt nói: “Chúng tôi cũng không biết! Người đó liên hệ với chúng tôi qua mạng, gửi một số tiền nói là đi dạy dỗ một chút mỹ nhân ban một trường cao trung số ba - Đường Sóc.”

“A?” Đường Tâm Đan lui lại một bước nói: “Đường Sóc? Không phải tôi, tôi là Đường Hân.” Nói xong liền xoay người khoác cặp sách: “Là hiểu lầm, không phải nhắm vào tôi, mấy người nhầm đối tượng rồi!”

Lập tức bảy người đều choáng váng: “Cô không phải Đường Sóc? Chúng tôi hỏi qua, cô là hoa khôi ban một mà! Chúng ta hỏi Đường Sóc, bọn họ cũng chỉ cô.”

“Hoa khôi?” Đường Tâm Đan vẫn như cũ vẻ mặt nghi hoặc: “Tôi không biết, tôi cũng không quen biết hoa khôi. Tôi tên Đường Hân, Đường Sóc là hân.” Đường Tâm Đan chỉ chỉ Đường Hồ Lô đang co người ở trong góc, nói còn liền xoay người rời đi.

Đường Hồ Lô: “...” Chị, chị định làm bộ không quen biết em sao? Chị!

Bảy người quay đầu nhìn lại nam sinh xinh xắn lạnh lợi, ngây thơ hồn nhiên, nhìn thấy mà thương, chìm nhò nép vào người, sốc đến tận óc. Thanh niên tóc đỏ đỡ eo đứng lên mắng: “Cậu là Đường Sóc sao không nói sớm? Coi bọn này trò cười à?”

Đường Hồ Lô: “Mấy người cũng có nói là tìm tôi đâu? Mới đầu còn không thèm hỏi rõ, giờ trách ai?”

Đường Tâm Đan sờ sờ cằm “Gần đây không phải hoa hậu giảng đường đang theo đuổi em sao? Em vẫn luôn từ chối, đây chắc là lý do ha?”

Đường Hồ Lô: “Hình như là có chuyện như vậy đó?”

Bảy anh em Hồ lô: “...” Tên lùn thế này mà hoa hậu giảng đường cũng thích?

Thanh niên tóc tím sau khi phát hiện là Đường Hồ Lô dễ bắt nạt, khí thế lập tức trở về, vịn vịn tay bước tới chỗ cậu: “Giới ha, dám lừa tui này. Xem anh đây dạy dỗ chú thế nào, tên ẻo lả.”

“Éo lả?” Đường Hồ Lô sừng sốt, lặp lại lời thanh niên tóc tím, biểu cảm trên mặt nháy mắt lạnh xuống. Cậu bắt lấy thanh niên tóc tím, một tay ném hân vật ra trên đất, sau đó nhấc chân đạp lên ngực hân.

Lúc này Đường Hồ Lô nơi nào có cái gì gọi là đáng yêu, nhu nhược. Từ góc độ quan sát của thanh niên tóc tím thì chỉ có cười lạnh, hai mắt lạnh băng, cả người tản ra hơi

thờ ác ma của Ma Vương.

Đường Hồ Lô vừa dùng sức dấm lên ngực thanh niên tóc tím vừa nói: “Tiểu tử, vừa rồi gọi ông đây là cái gì?”

Thanh niên tóc tím không nói nổi, ngực bị ép đến mức thở dốc hồng hộc. Đường Hồ Lô tiếp tục nói: “Mày có thể nói tao lùn, có thể nói tao xinh đẹp, cũng có thể nói tao vô dụng. Nhưng mà mày không nên nói tao ảo là, hiểu không?”

Thanh niên tóc tím nói không nên lời, chỉ có thể liều mạng gật đầu. Lúc này Đường Hồ Lô mới nhắc chân, nở nụ cười thiên sứ: “Ngại quá, nhất thời không khống chế được tính tình.”

Bảy anh em Hồ Lô: “...” Tôi không bao giờ tin tưởng thiên sứ nữa.

“Đường Hồ Lô, về nhà!” Đường Tâm Đan ở đầu hẻm hô lên.

“Dạ ~ Em tới đây, chị đợi em với!” Đường Hồ Lô nhanh chóng cầm lấy cặp sách đuổi theo.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Chia Tay Hằng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 115: Ngoại truyện 4: Quá trình trưởng thành của ba Đường (1)

Edit: Linh Nguyệt

Ba Đường không phải trời sinh mặt than. Khi vẫn còn là một thằng nhóc làm người ta đau đầu, ông tên Đường Minh Tuyền, chứ không phải Đường lão như hiện giờ.

Ba Đường là người duy nhất của Đường gia thế hệ này. Cha ông là người đứng đầu gia tộc đời trước Đường Quốc Tân, mẹ là quân chính thế gia Đan Chi Viện.

Năm ấy, tiết thu phân vừa qua, con dâu Đường gia Đan Chi Viện liền cảm thấy bụng cùng lúc càng đau. Qua ba ngày hai đêm vật vã sinh hạ được một thằng nhóc vừa không khóc cũng không mở mắt dọa sợ mọi người. May mà nó khỏe mạnh không có vấn đề, Đường Quốc Tân ngay lập tức đặt tên cho con mình: Đường Minh Tuyền.

Khi Đường Minh Tuyền sinh ra đã là một con khi nhỏ ốm yếu, mọi người đều cho rằng Đường Minh Tuyền sẽ chết non, nhưng bé vẫn khỏe mạnh lớn lên từng ngày. Đường Minh Tuyền trong mắt Đường Diễn mang gương mặt anh tuấn góc cạnh rõ ràng, nhưng hẳn không biết, Đường Minh Tuyền trước khi chính thức phát dục năm mười sáu tuổi, là một cái mặt dễ thương. Bởi vậy có thể thấy được, gen của Đường Hồ Lô kỳ thật là đến từ ông nội nhà mình Đường Minh Tuyền.

Bé Đường Minh Tuyền trước khi lên một tuổi có chút yếu ớt, rất khó chăm, động chút ra là sinh bệnh. Bởi vậy, có thể nói Đường Quốc Tân ở trên người con trai tốn tình lực đủ điều. Kết quả sau khi Đường Minh Tuyền hai tuổi có biến hoá nghiêng trời lệch đất, từ một đứa trẻ ốm yếu trở thành một thằng nhóc nghịch ngợm không gì cản nổi.

Khi Đường Minh Tuyền một tuổi vẫn chưa biết đi, bởi vậy việc đầu tiên bé làm sau khi bò trôi chảy là đem toàn bộ nệm hoa và ít hạt châu nệm trên tủ đầu giường của mình lột sạch.

Khi Đường Quốc Tân phát hiện ra thì cái giường đất tiền hán mới mua có một năm đã hoàn toàn thay đổi. Nghĩ đến đó thôi mà ý muốn đánh chết Đường Minh Tuyền, Đường Quốc Tân cũng có, phải không ngừng tự nói: con ruột, đó là con ruột, là con ruột.

Sau khi Đường Minh Tuyền bắt đầu học đi, trộm đến nhà bếp lấy một rô trứng gà ra chơi. Đường Quốc Tân về nhà bắt gặp bảo mẫu đang thu dọn lau chùi liền biết nhất định có liên quan tới con trai mình.

Đường Quốc Tân tức muốn nổ phổi, nhưng vừa quay đầu thấy vẻ mặt đáng thương kia thì con giận bỗng chốc xẹp lép, chỉ bảo Đường Minh Tuyền tự đi rửa tay. Kết quả một đi không trở về, Đường Quốc Tân đi tìm liền thấy Đường Minh Tuyền dùng một cái xà phòng nghịch nghịch pha vào cả cái bồn tắm, bọt nước văng khắp nơi.

Đường Quốc Tân: "Nhóc con, nếu hôm nay không dọn dẹp sạch sẽ phòng tắm thì buổi tối không cần ăn cơm."

Đường Quốc Tân nói xong những lời này liền rời đi. Sau đó tới giờ cơm chiều, quả nhiên không thấy con trai nhà mình. Đường Quốc Tân để cho Đan Chi Viện đi xem, Đan Chi Viện đi xong, lúc trở về về mặt có chút do dự.

Đường Quốc Tân lập tức liền có dự cảm không tốt, vừa hỏi ra thiếu chút nữa máu dồn lên não. Con của hắn coi quần áo đêm nay hắn định mặc đi dự tiệc rượu thành giề lau, lúc này đang trong phòng tắm trên tầng miệt mài lau sàn nhà!

Đường Quốc Tân giận dữ cầm roi đi lên, Đường Minh Tuyền thấy ba tới lập tức nằm vật ra đất, vừa khóc vừa lăn: "Đau quá! Đau quá! Mẹ ơi cứu con, mẹ ơi cứu con!"

Nháy mắt khiến Đan Chi Viện đang ở tầng một đau lòng chạy lên, nhìn thấy con trai toàn thân ướt dầm dề, hai mắt vì khóc mà sưng đỏ liền mắng: "Không phải chỉ là mấy bộ quần áo thôi sao! Kêu người tới may thêm là được, sao lại đánh con?" Nói xong bà liền ôm Đường Minh Tuyền rời đi.

Đường Quốc Tân về mặt ngây ngốc cầm roi đứng ở cửa phòng tắm. Ông đây đã đánh được cái nào!

Sau Đường Minh Tuyền đi càng thêm trôi chảy, Đường Quốc Tân mời gia sư tới dạy học, Đan Chi Viện không có ý kiến. Gia sư hôm trước vừa tới, hôm sau liền giận dữ rời đi.

Đường Quốc Tân cười lạnh: "Giỏi ha! Anh cứ nỗ lực đi, để tôi xem xem anh có thể nghịch đến mức độ nào?"

Sau đó, Đường Quốc Tân rất nhanh liền thấy đáp án của Đường Minh Tuyền.

Khi ông từ bên ngoài trở về, Đan Chi Viện cười nói: "Hôm nay em làm một bàn đồ ăn, đều mấy món anh thích. Hai ngày nay anh vất vả rồi, em còn mua cho anh bộ quần áo, lát anh thử xem có hợp hay không..."

Đường Quốc Tân: "Sao hôm nay em tốt thế?"

Đan Chi Viện cười đánh ông một cái: "Nói cái gì đấy!" Còn ném cho ông một cái mị nhãn, ngại ngùng nói: "Chúng ta là vợ chồng, em không tốt với anh thì tốt với ai?"

Đường Quốc Tân gật gù đầu, ôm Đan Chi Viện một chút rồi ngồi xuống bàn ăn cơm. Đường Minh Tuyền vô cùng ngoan ngoãn, nghiêm túc tự mình ăn, không hề văng ít cơm nào ra ngoài.

Thậm chí còn nhìn Đường Quốc Tân, gấp đùi gà cho ông: "Ba, ba ở bên ngoài làm việc vất vả, ba ăn đùi gà đi." Khiến Đường Quốc Tân cảm động muốn khóc!

Ông xoa xoa đầu Đường Minh Tuyền nói: "Bảo bối, ba không mệt, mẹ con hai người sống vui vẻ hạnh phúc là ba mãn nguyện rồi."

Đường Quốc Tân cảm nhận được cảm giác hạnh phúc khi thể hiện từ hiếu, buổi tối Đan Chi Viện còn hiếm khi ôn nhu thuận theo, khiến Đường Quốc Tân rất là thỏa mãn.

Truyện được đăng tại wattpad @dwlapz

Kết quả, ngày hôm sau mới biết được lý do! Mẹ nó, hai mẹ con nhà này dùng thuốc màu vẽ hai đóa hoa lên hai cái bình sứ Thanh Hoa bảo bối của ông.

Đây là đáp án của Đường Minh Tuyền. Cậu không tự mình tìm đường chết, mà giúp hai bình sứ Thanh Hoa của ông tìm đường chết.

Đường Quốc Tân: "..."

Lúc Đường Quốc Tân cầm roi đi tìm Đường Minh Tuyền, Đan Chi Viện đã ôm cậu co trong một góc, vừa khóc vừa hô: "Làm cái gì đấy? Thân thể con trai vốn dĩ đã không tốt mà anh còn đánh nó? Anh muốn đánh thì đánh chết tôi trước đi. Tôi nói cho anh biết, con của tôi mà có mệnh hệ gì thì tôi đây cũng chẳng muốn sống nữa. Không phải chỉ là hai cái bình sứ Thanh Hoa thôi sao? Có quý hơn hai mẹ con tôi không?"

Đường Quốc Tân: "... Đó là vấn đề sao?"

Đan Chi Viện lập tức mắng: "Đó là vấn đề sao? Đương nhiên là vấn đề. Anh đi mua hai cái khác là được, đánh con làm gì?"

Đường Quốc Tân càn lờ: "Anh đã đánh đâu!"

Đan Chi Viện liền nói: "Anh nỡ đánh hả? Nó còn nhỏ như vậy." Bà kéo kéo cánh tay Đường Minh Tuyền: "Nhìn xem tay nó gầy đến mức này, có khác gì cái roi của anh đâu mà sao anh có thể nhẫn tâm được?"

Đường Quốc Tân đánh không được, không đánh cũng không được, nghĩ tới hai cái bình mà lòng rom róm máu chảy. Ông muốn kéo Đan Chi Viện tránh sang một bên lại nhớ ngày hôm qua còn ôm người ta gọi bảo bảo bối bối, ngày hôm nay liên cãi nhau với người ta, nhất thời không xuống tay nổi.

Cuối cùng, Đường Quốc Tân chỉ có thể nghiêng răng muốn máu, mạnh mẽ nuốt trôi cục tức này, để mặc "hung thủ" ung dung ngoài vòng pháp luật.

Khi Đường Minh Tuyền lên năm tuổi, Đường Quốc Tân muốn đưa cậu đến trường học, Đan Chi Viện ngay cả lý do ngăn cản cũng không có.

Bởi vì ngày hôm qua Đường Minh Tuyền mới vừa thành công phá hủy lưng cái ghế bành cổ trong thư phòng của Đường Quốc Tân khiến ông lúc nhìn thấy "tang vật" còn hoài nghi đó không phải ghế của ông mà là một cái ghế khác từ xó xỉnh nào đó Đường Minh Tuyền "giúp" ông chuyển đến.

Bởi vì chuyện này, Đan Chi Viện không thể ngăn cản, Đường Minh Tuyền cứ vậy bắt đầu đi học.

Khiến Đường Quốc Tân cảm thấy may mắn chính là ngay từ đầu, học tập quả thật đã đi dời lực chú ý của Đường Minh Tuyền.

Nhưng khiến Đường Quốc Tân không ngờ tới lại là chỉ số thông minh của ông kết hợp với chỉ số thông minh của Đan Chi Viện, bọn họ sinh ra một đứ con trai có IQ cao. Kiến thức tiểu học đối với Đường Minh Tuyền quá nhẹ nhàng, cho nên tinh lực của cậu lại chuyển về ba mình.

Trừ lần đó ra, Đường Minh Tuyền thích nhất chính là xoè tay vói tiền ba. Một đồng hai đồng tới tay, cậu cũng có thể vui vẻ chạy ra cửa mua kẹo bông gòn hoặc kẹo cao su, sau đó còn có thể cầm tiền dư tìm bạn bè chơi.

Trở về liền đem bã kẹo cao su dính vào con đường Đường Quốc Tân nhất định phải đi qua, sau đó lúc làm bài tập quả nhiên nghe thấy Đường Quốc Tân tức giận mắng to, Đường Minh Tuyền chớp chớp hai mắt vui vẻ tiếp tục làm bài tập.

Đường Minh Tuyền chẳng những mang cái mặt dễ thương búng ra sữa mà khi lớn còn mang một cái đầu lại thông minh.

Đường Quốc Tân đương nhiên vì con trai mà kiêu ngạo, đặc biệt là tương lai, tất cả giang sơn của ông đều do nó kế thừa. Nhưng điều đó cũng không ngăn nổi cảm xúc muốn đánh chết Đường Minh Tuyền khi bị cậu chọc tức, mà nguyên nhân lại có đủ loại không giới hạn.

Khi Đường Minh Tuyền chơi đàn châu khiến ống nước bị tắc chảy lênh láng ra sàn, người đứng ra thu dọn là ông.

Khi Đường Minh Tuyền hăng say thu nhỏ tranh in ra giấy, đều là in văn kiện trong thư phòng ông, chờ ông tìm được thì công việc cũng sắp hoàn thành. May mà, nó vẫn thông minh không phát tán mấy cái này ra ngoài.

Khi Đường Minh Tuyền đánh gãy xương con nhà người ta, ông lại mang theo lễ vật tới cửa xin lỗi, chịu sự xem thường của người ta.

Các loại sự tích của Đường Minh Tuyền quả thật như sao trên trời, nhiều không đếm xuể.

Sau đó, Trung Quốc bắt đầu sản xuất phim hoạt hình. Nhìn Đường Minh Tuyền hiếm khi an tĩnh, Đường Quốc Tân thiếu chút nữa chạy đi thắp hương bái phật cảm tạ tổ tiên.

Kết quả, cái may mắn chỉ duy trì không bao lâu, ông đã phải chịu đả kích lớn hơn từ Đường Minh Tuyền. Nói theo ngôn ngữ hiện đại, con của ông... bắt đầu thích nhập vai.

Ngày đó ông vừa về nhà liền thấy con mình khoác một cái chăn đơn từ cầu thang tầng hai nhảy xuống hô: "Vết thương, là huân chương của nam tử hán!"

Đường Quốc Tân bị hoảng sợ suýt bay tìm ra ngoài, dùng loại tốc độ mà ông cho là nhanh nhất từ lúc sinh ra tới giờ đón được Đường Minh Tuyền.

Sau khi hai người từ trên mặt đất đứng lên, Đường Quốc Tân lời kéo hần lỗ tai mắng: "Con đang làm cái gì? Đang làm cái gì? Cái gì thế hả?"

Đường Minh Tuyền há mồm khóc lớn: "Mẹ ơi, mẹ ơi, ba đánh con!"

"Nhảy lầu con không sợ, mới bị đánh có hai cái thì đã sợ?" Tim Đường Quốc Tân bây giờ vẫn còn đập thịch thịch thịch, vô cùng vô cùng muốn treo cậu lên đánh chết.

Đường Minh Tuyền không phục nói: "Con muốn tạo ít vết thương trên người."

Đường Quốc Tân xoay người cầm lấy Kim Cô Bông aka cái roi: "Hiện tại tôi giúp anh tạo hai cái vết thương nhé, thỏa mãn ý nguyện của anh luôn."

Đường Minh Tuyền lập tức lên tiếng: "Sao có thể giống nhau chứ? Tinh Thi nói huân chương của nam tử hán là lưu lại trong lúc chiến đấu."

Đường Quốc Tân cười lạnh: "Chờ tôi đánh anh một trận xong thì chiến đấu liền kết thúc rồi. Lúc anh nhảy xuống thì đấu với ai?" Đường Quốc Tân vừa nói vừa đánh mông Đường Minh Tuyền: "Không phải muốn tạo không khí chiến đấu sao?"

Đường Minh Tuyền tùm quần chạy đi tìm mẹ, chăn đơn sau người bay lên. Kết quả chờ Đan Chi Viện nghe Đường Quốc Tân nói xong liền chơi mạnh hơn, mạnh mẽ ai phong trực tiếp bẻ cành liễu đánh Đường Minh Tuyền đến mức kêu cha gọi mẹ, trên người phủ kín vết thương.

Đáng tiếc, dù trải qua một trận chiến tàn khốc như vậy cũng không có thể ngăn cản Đường Minh Tuyền đi lên con đường anh hùng.

Từ sau bữa đó, Đường Quốc Tân trở về liền sẽ thấy Đường Minh Tuyền hô với không khí: "Thiên mã sao băng quyền." Sau đó giật mình mà nhìn không khí nói: "Không nghĩ tới người rất lợi hại, chịu đòn khác của ta... Thiên mã sao chổi quyền!!!"

Sau đó, Đường Quốc Tân liền thấy thẳng con trời đánh nhà mình ôm ngực, giật mình nói: "Người thể mà không bị thương, phụt!"

Đường Quốc Tân nghĩ, à, đây là học máu. Nó kỳ kỳ quái quái đánh ra hai quyền, rồi tự mình học máu, địch nhân đối diện rút cuộc làm cái gì?

Đường Minh Tuyền hô to một tiếng: "Thiên mã xoay chuyển toái động quyền!!!"

Suy nghĩ của Đường Quốc Tân thành công bị kéo về, đã thấy Đường Minh Tuyền che ngực quỳ một gối.

Đường Quốc Tân nghĩ, à, bị đánh bại rồi.

Sau đó Đường Minh Tuyền lại đứng lên phát đại chiêu, hét lớn: "Vạn tốc ánh sáng sao băng quyền!"

Phòng khách rút cuộc yên tĩnh, Đường Quốc Tân tò mò, đánh chết đối thủ chưa? Liền thấy Đường Minh Tuyền cười to: "Ha ha ha ha, người cuối cùng cũng không phải đối thủ của ta."

Đường Quốc Tân: Ủm, bị đánh chết rồi.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Chia Tay Hằng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 116: Ngoại truyện 4: Quá trình trưởng thành của ba Đường (2)

Edit: Linh Nguyệt

Năm Đường Minh Tuyền lên chín đã học xong tất cả kiến thức bậc tiểu học. Xuất phát từ việc nhầm chán với tri thức mà thầy cô ở trường truyền dạy, cậu liền chạy tới thư phòng của ba mình đọc sách. Cũng bởi vì như vậy, Đường Quốc Tân phát hiện IQ của con mình so với mình nghĩ còn muốn cao hơn.

Cho nên ông liền nhờ bạn lấy được một bộ giáo án sơ trung để Đan Chi Viện dạy cậu. Đan Chi Viện vốn từ đầu đã không để ở trong lòng, kết quả dạy qua dạy lại, phát hiện con mình chẳng những có thể suy một ra ba, mà mẹ nó so với mấy cái bà dạy còn biết nhiều hơn.

Lần này thực sự dọa sợ Đan Chi Viện, tới đó bà hỏi Đường Quốc Tân: "Con mình làm sao vậy? Khi còn nhỏ nó có ăn cái gì hiếm có khác người đâu?"

Đường Quốc Tân đáp: "Chắc là đột biến gen!"

Đan Chi Viện vẫn không quá yên tâm: "Liệu có phải não bộ bị tổn thương không? Người ta sẽ không nói nó thành yêu quái chứ?"

Đường Quốc Tân mắng: “Thời đại nào rồi, còn ở thập niên sáu mươi nữa đâu! Xã hội bây giờ có pháp luật, huống chi con trai chúng ta thông minh như vậy sao có thể như vậy đến? Còn không cho người ta thông minh à?”

Đan Chi Viện liền yên tâm, nói: “Ai da, những năm đó thật sự bắt đi không ít người. Em không cầu nó nhiều tiền đồ, chỉ cần nó khỏe mạnh lớn lên là tốt rồi.”

Đường Quốc Tân thương lượng với bên trường học, Đường Minh Tuyền thực hành hai thí nghiệm, mười tuổi liền lên học sơ tam, nhất thời thiên tài "con nhà người ta" người người mến mộ.

Đi trên đường có ai mà không nói: “Biết con trai Đường Quốc Tân không? Mười tuổi đã lên sơ tam rồi!”

Khi Đường Minh Tuyền đi học có khi sẽ nghe thấy tiếng mắng truyền ra từ nhà hàng xóm: “Đồ ngu xuẩn, mày nhìn Đường Minh Tuyền nhà họ Đường kia, người ta không cần ba mẹ dạy đã môn nào môn nấy đạt điểm tuyệt đối. Mày thi sao? Mẹ mày giảng tốn bao nhiêu nước miếng mà mày nói bốn sáu hai lần? Tao đánh chết mày...”

Đứa bé đó vừa khóc vừa rống to: “Ba mẹ người ta sinh hẳn ra cho hẳn cái đầu thông minh, mà mẹ có cho con đâu.”

Đường Minh Tuyền: “...”

Ngay từ đầu lúc lên sơ trung, Đường Minh Tuyền còn rất mới lạ, lúc tiểu học còn lưu luyến không muốn chia tay bạn học. Đương nhiên, cái lưu luyến không nỡ chia tay của bọn họ không phải đứng đắn khóc hai tiếng, ôm một cái mà cho nhau một quyền rồi nói: “Huynh đệ, lần này từ biệt không biết khi nào gặp lại.”

Đường Minh Tuyền cũng ôm quyền nói: “Huynh đài yên tâm, lần này tiểu nhân rời đi chắc chắn sẽ tránh làm mất đi thể diện của khu bốn năm ba chúng ta.”

Những người khác cũng trả lời: “Trên đường cẩn thận, lương khô mang đủ chưa?”

Đường Minh Tuyền liền nói: “Gia phụ gia mẫu đã chuẩn bị đầy đủ.”

“Như vậy thì ta an tâm rồi.”

Nói xong mấy đứa rớt cuộc cũng không nhịn xuống ôm nhau khóc lớn một hồi. Lúc này Đường Quốc Tân mới nhẹ nhàng thở ra, đây mới đúng cách từ biệt của trẻ con, vừa rồi là cái quái gì vậy?

Đường Minh Tuyền ôm tâm tình mới lạ lên học sơ trung, vừa vào lớp, nhìn thấy toàn ban cơ hồ đều là mấy đứa trẻ mười bốn, mười lăm tuổi, Đường-mười-tuổi-Minh-Tuyền lập tức bị sốc.

Bởi vì cậu còn rất nhỏ nên được xếp ngồi giữa bàn thứ nhất. Kỳ thi trung khảo sắp tới, lớp học người nào người nấy đều nghiêm túc học tập, ai cũng không có tinh lực đi để ý một cái học sinh mới chuyển trường.

Nhưng lại không cần nói sự kinh ngạc khi biết học sinh chuyển trường này mới mười tuổi! Đường Minh Tuyền vừa tới, không có bạn, chưa kể vẫn mang bản tính hiếu động của một đứa trẻ mười tuổi nên luôn ngó trước nhìn sau, đi học luôn thất thần.

Thời đại này, có thể đi học là cơ hội thập phần hiếm khó, cũng là cơ hội xoay người duy nhất của những con em nhà nông dân. Cái gọi là chèo vượt Long Môn, chính là chỉ thời kỳ này. Thấy một người ngày ngày thất thần không chú ý không đọc sách, mọi người đều không để trong lòng.

Đường Minh Tuyền muốn kết bạn. Cậu ngồi cùng bàn với một nữ sinh rất xinh đẹp, ở sơ trung nữ sinh phát dục nhanh hơn nam sinh nhiều. Bạn nữ này không tính quá cao nhưng ít nhất cũng hơn Đường Minh Tuyền.

Đường Minh Tuyền viết tờ giấy nhỏ để chào hỏi, nữ sinh không phản ứng. Một là do Đường Minh Tuyền quá nhỏ, hai là do khảo thí sắp tới, không có thời gian.

Ngay từ đầu mọi người còn coi Đường Minh Tuyền là một tiểu thiên tài nhảy lớp thông minh hơn chút đỉnh, kết quả ngay lần khảo thí đầu tiên đã hung hăng và mặt toàn ban.

Cậu dùng thành tích điểm tuyệt đối mọi môn đạt được danh hiệu thủ khoa, về mặt mọi người cơ hồ không khác gì về mặt của thầy giáo khi nhìn thấy thành tích của cậu, đều là ngoài ý muốn. Phải biết rằng kỳ thi đại học sắp tới, xác suất trúng tuyển đã thấp mà rất nhiều học sinh tuổi đã lớn, giống như ngàn vạn người chen nhau đi qua cầu độc mộc, cơ hội đã ít lại càng ít hơn, có thể so sánh với việc mọi người tranh làm nhân viên như thời đại bây giờ.

Dần dần Đường Minh Tuyền liền phát hiện, bạn học vốn dĩ không thích cậu lại càng thêm không thích. Đường Minh Tuyền vốn dĩ hiếu động hay nói chuyện với mọi người, kết quả một năm học sơ tam căn bản không có học sinh nào nguyện ý nói chuyện với cậu.

Dù sao thì anh thành tích tốt, tìm chúng tôi nói chuyện phiếm đối với anh thì không có việc gì, nhưng đối với chúng tôi lại là đang lãng phí thời gian học tập.

Bởi vậy một năm này Đường Minh Tuyền nói ít hơn hẳn, từ đó về sau cũng dần dần không thích nói chuyện nữa, thậm chí cũng ít cười hơn. Đường Quốc Tân bận rộn công việc, Đan Chi Viện lại không hiểu rõ, hai người đều chỉ cho rằng Đường Minh Tuyền trở nên thành thực hơn.

Sau đó nữa, ngoại trừ im lặng, Đường Minh Tuyền không làm gì cả. Học kỳ năm nhất sơ tam, cậu học xong toàn bộ kiến thức sơ trung. Dù sao thì Trung Quốc thời đó cũng đang bận rộn phát triển từ đồng cỏ nát, trong chương trình không hề có bộ môn tiếng Anh, chỉ có đại cương giáo dục. Thi trung khảo hay thậm chí thi đại học, học sinh đều chỉ biết hai sáu chữ cái đơn giản cùng một ít từ đơn.

Nhưng đối với Đường Minh Tuyền, đó là chuyện rất đơn giản.

Học kỳ năm hai sơ trung bắt đầu, Đường Minh Tuyền đã từ bỏ việc hoà nhập với lớp, xin Đường Quốc Tân giáo án cao trung, lúc đi học đều đọc mấy cái đó. Nhất thời ánh mắt của mọi người trong ban nhìn Đường Minh Tuyền đều không giống nhau.

Bọn này ngồi đối diện sách giáo khoa còn đang giãy giụa muốn chết muốn sống, mà cậu mẹ nó mà ở đó xem sách giáo khoa cao trung? Hơn nữa một tờ chỉ xem một lần, rốt cuộc là xem hiểu hay không hiểu hả?

Không khí trong ban vì chuyện này mà thêm phần áp lực. Dù sao thì có sự đối lập như vậy, các bạn học đều cảm thấy khản trương.

Ngay cả thầy cô cũng tìm Đường Minh Tuyền nói chuyện: “Thầy cô biết con rất thông minh, nhưng hiện tại con là học sinh sơ trung, không nhất thiết phải tìm hiểu kiến thức cao trung. Như vậy sẽ ảnh hưởng tới việc học của các bạn khác, con thấy có phải hay không?”

Đường Minh Tuyền mặt không biểu tình hỏi lại: “Họ không có ý muốn tiến lên chẳng lẽ còn bắt người khác hạ thấp giống họ? Đây là chỉ số thông minh của heo à?”

“Bạn học Đường Minh Tuyền, thầy cô nghiêm túc nói cho em biết, không phải mỗi người đều là thiên tài. Có những việc, có những chuyện mà nhiều người phải tốn rất nhiều thời gian mới học được. Con không thể chỉ vì mình không như vậy mà khinh thường người khác. Đây là vì phạm sự bồi dưỡng của Đảng và quốc gia, chẳng lẽ thông minh liền trở thành người trên người khác sao?”

Đường Minh Tuyền mười một tuổi cúi đầu trả lời: “Con không phải nghĩ sẽ mới có thể, con không yêu cầu bọn họ như vậy, cũng không khinh thường bọn họ. Nhưng dựa vào cái gì mà không cho con học tập?”

Thầy cô liền nói: “Con có thể về nhà học, không nhất thiết phải học ở trường.”

“Nhưng những điều các thầy cô giảng con đều hiểu hết rồi!” Đường Minh Tuyền đáp.

Thầy cô tức giận: “Hiểu rồi thì nghe lại, củng cố một chút. Không thể bởi vì một mình con mà ảnh hưởng đến bạn học toàn ban.”

Sau đó, Đường Minh Tuyền liền bị chuyển tới bàn cuối cùng, dùng lời của thầy cô thì chính là: “Nếu tất cả đều biết thì vị trí đầu bàn này sẽ nhường cho người có yêu cầu.”

Đường Minh Tuyền một câu cũng không nói, mặt gỗ cầm cặp sách di chuyển.

Chỉ là sau khi về nhà cậu liền thấp đèn đêm đọc, trong lòng thì muốn nhanh chóng đem toàn bộ kiến thức cao trung học xong. Cậu phải rời khỏi cái lớp hiện tại một chút cũng không tốt này, mọi người đều bắt hòa không muốn chơi với cậu lại còn bắt nạt cậu.

Tối đến Đường Quốc Tân thấy Đường Minh Tuyền đang đọc sách còn rất vui mừng nói với Đan Chi Viện: “Thằng bé quả nhiên lớn rồi! Trẻ thế này còn đang đọc sách, anh chưa thấy nó như vậy bao giờ.”

Đan Chi Viện nói: “Đúng vậy! Nó chưa bao giờ muộn như vậy mà còn đang đọc sách. Nó từ nhỏ đã thông minh, em hầu như không phải dạy nó cái gì. Chỉ là gần đây nó không thích nói chuyện, hỏi thì nó không nói. Rõ ràng năm ngoài còn ham chơi đùa như vậy!”

Đường Quốc Tân cũng thấy kỳ lạ: “Phải ha, mới đi học một năm đã trở nên hiểu chuyện như vậy rồi.”

Nhưng sau trong lòng Đường Quốc Tân vẫn cảm thấy không yên tâm, hôm sau liền chạy đi tìm thầy giáo: “Thưa thầy, Minh Tuyền nhà tôi gần đây thế nào vậy?”

Thầy giáo cười nói: “Nó rất ngoan! Hơn nữa thành tích tốt, đi học cũng không quấy rối, không nói lời nào.”

Tuy rằng thầy giáo khen ngợi Đường Minh Tuyền nhưng Đường Quốc Tân nghe xong vẫn thấy không dễ chịu. Con ông mới có mười tuổi, không nói lời nào là ra làm sao?

Đường Quốc Tân chạy tới lớp học xem thử. Hả, con ông ngồi bàn cuối cùng?

Đường Quốc Tân tức giận tìm chủ nhiệm lớp: “Sao con tôi lại ngồi bàn cuối?”

Chủ nhiệm lớp liền nói: “Con anh kiến thức sơ trung đều đã hiểu hết, đi học không nghe thầy cô giảng, còn đọc giáo án cao trung. Nếu đã vậy thì ngồi nào không phải là ngồi? Ngồi ở đó còn không ảnh hưởng những người khác học tập.”

Đường Quốc Tân thờ phỉ phò đi tìm Đường Minh Tuyền, quả nhiên thấy cậu một mình ngồi ở trong góc nghiêm túc đọc sách, không nói chuyện với mấy người xung quanh cũng không nhìn bảng đen, thầy cô giảng cái gì cậu hoàn toàn không thèm để ý.

Trong nháy mắt, Đường Quốc Tân cảm thấy con trai tức hồ như đang ở trên một hoang đảo cô độc trợ trợ, trong lòng tức khắc đau xót.

Kỳ thi trung khảo, Đường Minh Tuyền quả nhiên xếp hạng nhất, một năm sau thông thả tiến vào cao trung trực tiếp chuẩn bị cho cuộc chiến thi đại học.

Đã vài lần Đường Quốc Tân gợi ý để cậu về lại trường tiểu học gặp bạn cũ nhưng đều bị cậu từ chối. Đường Minh Tuyền còn nghiêm túc nói với Đường Quốc Tân: “Học hành như đi ngược dòng nước, không tiến tất lui.”

Đường Quốc Tân: “...” Thằng con ngốc nhà ông đâu rồi, trả đây!

Đường Minh Tuyền tham gia thi đại học năm mười ba tuổi. Ngày thi hôm đó, cậu một thân vết thương trở về nhà

Đan Chi Viện nhìn gương mặt bầm tím của Đường Minh Tuyền, nước mắt rơi như mưa.

Đường Minh Tuyền mặt lạnh cũng ôn hòa hơn không ít: “Không có việc gì, con không sao cả.”

Đan Chi Viện vừa lau nước mắt vừa hỏi: “Đây là ai đánh? Chúng ta nói cho ba con. Bây giờ ông ấy làm quan to, con không thể bị bắt nạt như vậy được.”

Đường Minh Tuyền lắc đầu: “Con đánh không lại bọn họ, là con vô dụng.”

Đan Chi Viện liền nói: “Con mới bao nhiêu? Mới mười ba tuổi, có biết cái gì đâu?”

Buổi tối, Đường Quốc Tân trở về, thấy bộ dáng của Đường Minh Tuyền cũng là nỗi giận lòi đờm: “Nói cho ba, ai đánh?”

Đường Minh Tuyền lắc đầu nói: “Không có việc gì, concũng đánh bọn họ.”

Đường Quốc Tân liền hỏi: “Con đánh thế nào?”

Đường Minh Tuyền đỏ mặt, cúi đầu đáp: “Con dùng thiên mã sao băng quyền, kết quả, bọn họ đều không có việc gì, còn vậy lên đánh con!”

Đường Quốc Tân: “...” Ồm, thì ra là bị đánh hội đồng!

Trong lòng ông đang tức muốn chết, liền nghe được Đường Minh Tuyền nói: “Ba, con muốn nhập ngũ!”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Chia Tay Hằng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 117: Ngoại truyện 4: Quá trình trưởng thành của ba Đường (3)

Edit: Linh Nguyệt

Đường Quốc Tân sừng sốt. Tuy rằng ông cũng tham gia quân ngũ, nhưng lại chưa từng nghĩ sẽ bồi dưỡng con mình, không muốn nó phải trải qua thánh ngày "liếm máu trên mũi đao".

Nhìn Đường Quốc Tân, Đường Minh Tuyền nói: “Năm nay con mười ba tuổi. Nếu con có thể học xong đại học trước mười sáu, ba cho phép con nhập ngũ nhé!”

Đường Quốc Tân hỏi: “Sao lại nói đến cái này? Lúc ấy không phải nói không muốn sao?”

Đường Minh Tuyền cúi đầu nói: “Tham gia quân ngũ... Tham gia quân ngũ... là có thể đánh thắng bọn họ, sẽ không bị người ta đánh, sẽ không phải chỉ có cái đầu thông minh.”

“Đầu thông minh cũng tốt mà con trai!” Đường Quốc Tân nói.

Đường Minh Tuyền lại không cho rằng như vậy, cậu đáp: “Vũ lực mới là đạo lý.”

Đường Quốc Tân không muốn Đường Minh Tuyền tham gia quân ngũ: “Nếu con có thể tốt nghiệp năm mười lăm tuổi, ba sẽ đồng ý.”

Sau đó, Đường Quốc Tân mới thấy cái hồ mà con trai đào cho mình sâu đến mức nào. Mẹ nó nói tốt nghiệp đại học trước mười sáu cơ mà? Ông đây tin anh thật sự phải mười sáu tuổi mới có thể tốt nghiệp nên mới đặt điều kiện để anh tốt nghiệp trước một năm. Anh thì sao? Anh mẹ nó mười lăm tuổi đã lên tiến sĩ. Anh coi ông đây là thẳng ngốc à?

Sau khi bị chỉ số IQ của con trai mình đè bẹp, Đường Quốc Tân lại một lần nữa cảm nhận sâu sắc sự thật con trai mình không phải người bình thường có thể so sánh nổi.

Con trai ông sau khi lên mười lăm liền chờ ngày chiêu binh đến.

Đường Minh Tuyền bởi vì gương mặt đáng yêu mà thường xuyên bị cho là nhỏ hơn tuổi thật. Lúc này cơ bản cậu đã không thích cười, Đường Quốc Tân cũng vì chuyện mình để con học vượt cấp khiến nó bước vào thế giới không thuộc về bản thân, tạo thành biến đổi lớn trong tính cách của Đường Minh Tuyền mà áy náy vô cùng.

Cho nên khi Đường Minh Tuyền lên cao trung ông rất chú ý, nhưng tình trạng của cậu dù lên cao trung cũng không giảm bớt. Dùng cách nói của thầy cô cao trung thì chính là: “Mấy năm gần đây lại là vừa khôi phục kỳ thi đại học, trong lớp có đôi khi có cả người đã ba mươi tuổi. Minh Tuyền tuổi còn nhỏ, càng thêm có vẻ ấu trĩ, đại khái chính bạn ấy cũng không hy vọng khác biệt quá lớn với người khác nên thường thường chỉ có một khuôn mặt, hy vọng có thể kéo gần khoảng cách giữa người khác.”

Đường Minh Tuyền lên đại học, sự cách biệt tuổi tác càng lớn hơn nữa, hướng chi cậu lại mang gương mặt nhỏ hơn tuổi thật nên càng hy vọng thông qua biểu cảm nghiêm túc có thể khiến mình trở nên càng thành thực hơn.

Đường Quốc Tân nhìn con trai nhà mình bây giờ liền bắt đầu thấy hoài niệm thời kỳ cậu gây sự nghịch ngợm khắp nơi, mỗi ngày đều cho rằng mình là thiên hạ vô địch kia.

Đường Minh Tuyền cuối cùng vẫn là thông qua quan hệ của Đường Quốc Tân mà tham gia quân ngũ, nhưng chính cậu không hề nghĩ tới mình từ tuổi đến hình thể đều không phù hợp. May mà bằng cấp của cậu giúp cậu tăng thêm không ít điểm, mới không khiến Đường Quốc Tân coi đây là cái cớ ngăn cản cậu.

Đường Minh Tuyền đi rồi, Đan Chi Viện trong lúc sửa sang lại phòng cậu phát hiện ra một rương tiểu thuyết, nhất thời không nhớ rõ khi nào thấy Đường Minh Tuyền xem qua tiểu thuyết.

Tối đến Đường Quốc Tân trở về thấy một rương tiểu thuyết kia chỉ có ngậy người. Thằng nhóc kia tưởng nghiêm nghiêm túc túc học hành hoá ra đều là đang trốn tránh để xem tiểu thuyết sao?

Đường Quốc Tân: “...”

Đương nhiên Đường Minh Tuyền sẽ không nói cho ông biết ban ngày cậu hoặc là đưa con nghiêm túc cùng ba xem báo chí, hoặc làm thanh niên trí thức văn học cho ông xem, thời gian còn lại đều là thanh niên hiện đại thành thực phái hâm mộ tiểu thuyết buổi tối đều tránh trong phòng "cày" đủ loại sách võ hiệp.

Trong phòng lúc nào cũng là cậu vẻ mặt nghiêm túc cảm thán: Bút tích của vị tác giả này tốt quá, viết tiểu thuyết đại khí hào hùng, tự nhiên phóng khoáng, lúc đánh võ lại xuất sắc ngoạn mục, mỹ lệ vô cùng.

Hoặc là: Oa, vị này viết cũng thực tốt, thuần phong cách tiểu thuyết Trung Quốc. Quả thực khiến người ta ghi nhớ trong lòng, bản lĩnh hành văn càng khiến người xem cảm phục.

Vị này lại không được, tâm lý nhân vật miêu tả không rõ ràng nhất quán, kết cục mỗi quyển đều khiến người ta mơ mơ màng màng, quả thực là thách thức tâm lý vững vàng của người đọc.

Đường Minh Tuyền thờ dài, tiếc nuối không thể mang theo cái gương bảo bối kia. Chết! Quên bảo bọn họ đừng động vào gương bảo bối của mình rồi.

Khi Đường Minh Tuyền nhập ngũ, là tân binh thấp nhất doanh, hơn nữa vì gương mặt đáng yêu mà trong mắt mọi người không khác gì "trẻ em" đòi nhập ngũ.

Bởi vậy mọi người trong đội ngũ vô cùng chiều cố Đường Minh Tuyền.

Đường Minh Tuyền mới vừa nhập ngũ, thời gian đứng thẳng không lâu như người khác, tốt như người khác nên đội trưởng bắt cậu ở lại luyện tập, Đường Minh Tuyền một câu cũng không nói, từ giữa trưa mặt trời gay gắt đến ban đêm ánh trăng soi rọi, không ngừng rèn luyện bản thân.

Ngay từ đầu trong doanh có không ít tân binh cho rằng cậu không kiên trì được bao lâu, kết quả đứa nhỏ này một sống hai chết cắn răng vượt qua.

Sự tiến bộ từng ngày của cậu ai ai cũng thấy, tuổi nhỏ mà đã có nghị lực. Người trong binh doanh đều là người đơn giản, không hề tỏ ra ghen ghét gì đó, chỉ cảm thấy cậu vẫn là một đứa bé nên rất chiều cố cậu rất nhiều.

Đường Minh Tuyền tham gia quân ngũ hai tháng liền hoàn toàn dung nhập vào thế giới này, không khó khăn, không khó xử, cũng không có cô lập, được mọi người chiều cố, cùng mọi người cười đùa.

Đường Minh Tuyền phát hiện, bị xoa đầu, nhéo lỗ tai, bị coi thành trẻ con mà đối đãi không hề khó chịu chút nào. Cậu nguyện ý lấy thân phận như một đứa trẻ để có thể dung nhập, tuy rằng họ chỉ kém nhau có vài tuổi.

Mở lòng mở dạ thì cũng không... khó như vậy.

Đường Minh Tuyền nghĩ thông, chiến hữu của cậu liền phát hiện tên tiểu tử này không chỉ đầu óc thông minh mà mẹ nó còn là một thiên tài vận động.

Sự thật chứng minh, Đường Minh Tuyền thực sự ẩn giấu thực lực. Thăng nhóc này từ lúc đầu đặc gat người, các chiến hữu mang theo hai hàng lệ nóng nhìn cậu: Lừa người ta là tên khốn nạn!

Đường Minh Tuyền đáp: “Cũng không hẳn! Trước đó em biết phải nhập ngũ nên khi ở nhà đã liều mạng rèn luyện!”

Đương nhiên, giọng Đường Minh Tuyền nói không hề có chút nào gọi là sung sướng, cậu là mang vẻ mặt nghiêm túc, khẩu khí nghiêm trang trả lời các chiến hữu.

“Cho nên mọi người không cần quá để ý, dù sao thì so ra cũng là do em luyện nhiều hơn.”

Các chiến hữu rất tin tưởng: “Cậu nói có đạo lý, chúng tôi tin.”

Đường Minh Tuyền nghiêm túc gật đầu rồi mang gương mặt trẻ con rời đi.

Không quá hai ngày, cậu nhận được điện thoại của Đường Quốc Tân, hỏi nên xử lý đồng tiểu thuyết của cậu như thế nào. Ông thẳng quan rồi, muốn chuyển đến chỗ ở mới, cái gương đầy sách này có phải nên ném đi hay không?

Đường Minh Tuyền chém đinh chặt sắt đáp ngay tắp tự: “Không thể!!! Đó là bảo bối đêm đêm bầu bạn với con trước khi nhập ngũ, nhất định phải một quyển không thiếu mang đến nhà mới.”

Sau đó toàn quân doanh đều biết Đường Minh Tuyền trước hôm nhập ngũ trốn trong nhà xem tiểu thuyết. Nhất thời ánh mắt mọi người nhìn cậu đều là: Thì ra cậu là một Đường Minh Tuyền như vậy!

Đường Minh Tuyền vẫn mang vẻ mặt nghiêm túc như cũ: “Không thể nào, em không xem tiểu thuyết.”

“Đương Quá cùng Quách Tĩnh cậu thích ai?”

“Đương Quá! Hắn là một người thẳng thắn chính nghĩa. Trong tuyệt cảnh tìm được võ học của bản thân, lại bởi vì Tiểu Long Nữ mà lĩnh ngộ chiêu số, trở thành huyền thoại cả một thế hệ. Hắn có thiên tư, vừa chính vừa tà, vì tâm mà chiến, không giống Quách Tĩnh anh hùng chính nghĩa vì nước vì dân... Á...”

Nói tới đây Đường Minh Tuyền liền dừng lại, sau đó quay đầu nhìn mấy anh giai quân nhân phía sau đang vừa xoa tay hăm hè vừa cười tà nói: “Không phải cậu nói cậu không đọc sao? Không phải cậu nói trước khi nhập ngũ cậu đều rèn luyện thân thể sao?”

Đường Minh Tuyền: “... Thật ra là, em ban ngày rèn luyện thân thể, buổi tối xem tiểu thuyết. Các anh tin không?”

Một người cười nói: “Ha, lợi hại quá nha! Nhất tâm nhị dụng ha! Tiểu tử, cậu đứng lại đó cho anh!!!”

Đường Minh Tuyền vừa chạy vừa quay đầu lại nhìn người phía sau: “Có thẳng ngu mới đứng lại!”

Sau đó không chút do dự chạy mất hút, đương nhiên, buổi tối trở về vẫn bị tấn một trận ra trò.

Thời điểm khảo hạch cuối năm, Đường Minh Tuyền trở thành đầu tàu gương mẫu, tất cả các khảo hạch đều lấy được thành tích ưu việt. Tới lúc phân bộ, Đường Minh Tuyền mới phát hiện chỉ có mình được phân đến đội mới. Tới nơi, Đường Minh Tuyền mới biết được mình được phân tới bộ đặc chủng.

Nơi này khác với tân binh, ở đây đều là những quân nhân có thực lực ưu tú tốt nhất. Đường Minh Tuyền giống như một giọt dầu lọt vào một cốc nước, chịu đủ loại nghi ngờ.

Huấn luyện đặc chủng không phải loại huấn luyện như tân binh có thể so sánh. Huấn luyện bộ đội đặc chủng vô cùng nghiêm khắc, dưới đủ loại thời tiết cực độ ác liệt tiến hành quân huấn, nào là vách đá nguy hiểm, dã ngoại sinh tồn... đều là chuyện thường ngày trên huấn luyện.

Nơi này mỗi người đều tự mang tuyệt kỹ, Đường Minh Tuyền ở đây lập tức trở nên mờ nhạt, hướng chỉ bởi vì diện mạo cùng tuổi tác vốn đã chịu nghi ngờ. Năm mười tám tuổi, Đường Minh Tuyền dốc hết sức giành lấy danh nào Lang Vương danh hào, trở thành quân nhân đệ nhất toàn đội, cũng nhận được nhiệm vụ bí mật đầu tiên: bắt được gián điệp đối thủ phải tới nằm vùng - Nhiếp Nguyên Kiệt.

Nhận được tư liệu, Đường Minh Tuyền nghiêm túc nghiên cứu. Nhiếp Nguyên Kiệt, giáo sư hệ lịch sử của một trường đại học lịch sử, thâm niên ba năm.

Đường Minh Tuyền ngậm kẹo que, vẻ mặt nghiêm túc hỏi: “Bắt lấy là bắt lấy như thế nào?”

“Sau khi thu thập chứng cứ có thể nói thẳng, văn nghệ chút. Không thể...”

Đường Minh Tuyền liền nói tiếp: “Đã hiểu.” rồi xoay người rời đi, trưởng quan còn ở phía sau kêu: “Tiểu tử, tôi đã tạo thân phận học sinh mới cho cậu rồi, nhận đồ đi!”

Đường Minh Tuyền không hề muốn nhưng vẫn phải ngoan ngoãn quay lại. Từ giờ trở đi, cậu chính là sinh viên tên Mông Kinh Vĩ.

Lần đầu tiên Đường Minh Tuyền gặp Hứa Y Nhân là ở lớp học. Ngày đó, Đường Minh Tuyền dùng bản mặt còn non trẻ kia cười sáng lạn chào hỏi: “Chào mọi người, tôi tên Mông Kinh Vĩ, vừa mới chuyển trường tới đây.”

Nhiếp Nguyên Kiệt mỉm cười nói: “Nghe nói cậu thi vào đây với thành tích tốt.”

Đường Minh Tuyền sờ sờ đầu cười hắc hắc: “Không có đâu! Chỉ là vừa vận biết làm thôi.”

Lúc này đại học vẫn rất nghiêm túc, Đường Minh Tuyền bị xếp đến một vị trí ở giữa, bên cạnh là một cô gái mặt lạnh vô cùng xinh đẹp. Đường Minh Tuyền chớp chớp mắt, rút từ cặp sách một cây kẹo que đưa cho cô hỏi: “Ăn không?”

Cô gái lạnh lùng nhìn cậu rồi quay đầu lại tiếp tục nhìn bảng đen. Đường Minh Tuyền không bởi vì vậy mà không vui, ngược lại còn tiếp tục nói

“Cô tên gì thế?”

“Hứa Y Nhân.”

“Để nghe!” Đường Minh Tuyền cười nói, lại hỏi: “Thầy Nhiếp dạy có được không?”

“Được.” Hứa Y Nhân mặt không biểu tình cầm bút ghi chép.

“Cô có biết thầy Nhiếp một ngày dạy mấy tiết không?” Đường Minh Tuyền hỏi.

Hứa Y Nhân quay đầu nhìn cậu, lạnh lùng nói: “Tôi hôm qua mới chuyển trường tới.”

Đường Minh Tuyền: “Trùng hợp quá! Ha ha ha ha ha...”

“Bạn học Mông?” Nhiếp Nguyên Kiệt bất đắc dĩ nói: “Trong giờ học không được nói chuyện.”

Đường Minh Tuyền nở nụ cười: “Ha!”

Sau đó đem kẹo que trong tay nhét vào miệng, tay đặt lên gáy, trong lòng nghĩ: Rốt cuộc đâu là điểm văn, đâu là điểm võ?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Chia Tay Hằng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 118: Ngoại truyện 4: Quá trình trưởng thành của ba Đường (4)

Edit: Linh Nguyệt

“Bạn học Mông, đi học không được ăn ngọt.” Nhiếp Nguyên Kiệt bắt lực nói.

Đường Minh Tuyền cười sáng lạn: “Thưa thầy, em tụt huyết áp.”

Nhiếp Nguyên Kiệt: “...”

Đường Minh Tuyền quay đầu lại nhìn Hứa Y Nhân hơi hơi mỉm cười, Hứa Y Nhân lườm cậu một cái, quay đầu tiếp tục nghe giảng.

Từ đó trở đi Đường Minh Tuyền triển khai ra đủ các loại theo dõi kéo dài tận một tháng, nào là rình coi, vào nhà và một vài hành vi không thể nói.

Bởi vì vậy Đường Minh Tuyền thường xuyên mất tích khiến rất nhiều thầy cô bất mãn. Ngay cả Hứa Y Nhân cũng cảm thấy, Đường Minh Tuyền không phải một người đứng đắn.

Đáng tiếc, đồng chí Đường-không đứng đắn-Minh Tuyền này ở lần đầu tiên kiểm tra thử điểm số đã đứng đầu toàn ban.

Bạn học: "..."

Ngoại trừ yên lặng thì quả thực không có cách nào biểu đạt được sự "sùng kính" của bạn học toàn ban đối với đồng chí Đường Minh Tuyền. Ngay cả Hứa Y Nhân khi biết thành tích của cậu cũng giật mình.

Đường Minh Tuyền nhìn Hứa Y Nhân, hơi mỉm cười bước tới gần hỏi: "Điểm thi của cậu thế nào?"

Hứa Y Nhân nhanh tay che đi thành tích nhưng vẫn bị Đường Minh Tuyền liếc mắt một cái quét qua.

Đường Minh Tuyền: "..."

Một lát sau, cậu mới tìm được giọng nói, cũng tìm được một cái đáng khích lệ: "Tiếng Anh của cậu tốt thật!"

Hứa Y Nhân đỏ mặt: "Tôi... Tôi vừa từ nước ngoài trở về... chữ Hán... chưa quen..."

Đường Minh Tuyền: "Tôi hiểu, tôi hiểu mà." Nhưng chỉ đạt được mười mấy điểm thi cũng quá...

Hứa Y Nhân nghĩ trong chốc lát rồi nói: "Tôi ở nước ngoài đã có bằng tốt nghiệp đại học rồi, bởi vì không hiểu biết về văn hóa nên mới đi học."

Đường Minh Tuyền an ủi: "Tôi hiểu, tôi hiểu."

Hứa Y Nhân trừng cậu: "Cậu hiểu cái gì?"

Đường Minh Tuyền liền nói: "Nếu không... tôi bỏ bỏ cho cậu?"

Hứa Y Nhân: "Bỏ bỏ?"

Đường Minh Tuyền hiểu ngầm, lộ ra một nụ cười đáng yêu: "Học bỏ tức, remediation. Hiểu không?"

Hứa Y Nhân hiểu ra: "Hiểu, tôi biết học bỏ tức, bỏ bỏ là bỏ thân thể."

Đường Minh Tuyền "Ừ~" rồi tự hỏi: "Nói cái gì đấy? Hình như cũng không đơn giản là bỏ thân thể, cô ở nhà rất ít dùng Hán ngữ à?"

Hứa Y Nhân cúi đầu nhìn mấy bài thi trong tay nói: "Cũng tạm tạm, chỉ dùng mấy câu đơn giản, phần lớn đều dùng tiếng Anh."

Đường Minh Tuyền gật gù đầu, nhanh chóng rút ra một tờ trong số bài thi kia. Hứa Y Nhân không ngăn kịp, giận dữ trừng mắt nhìn cậu. Vốn dĩ đã là mặt than, lườm người ta thì mặt cô vẻ lớn hơn, giống như đang nghiêm túc chăm chú nhìn Đường Minh Tuyền.

Đường Minh Tuyền nhìn bài thi bài thi nói: "Thành tích này của cậu không được, không tốt nghiệp nổi đâu."

Hứa Y Nhân không chịu thua đáp lại: "Tôi tự học hai ngày liền biết."

Sau đó Hứa Y Nhân học hai ngày, đầu lòng phát hiện văn hoá Trung Hoa quá khó lý giải. Đường Minh Tuyền hay chuyện liền không khách khí cười nhạo một phen, Hứa Y Nhân đối với lễ nghi thân sĩ đã thành quen, nhất thời bị Đường Minh Tuyền chọc cho tức giận máu phun cao ba trượng*.

**Trượng: đơn vị đo chiều dài Trung Quốc.*

1 trượng ~ 3,33 m

"Tôi remediation cho cậu một chút nhé!" Đường Minh Tuyền lại từ trong cặp sách lấy ra một cây kẹo que, vừa xé vỏ vừa nói.

Hứa Y Nhân nhìn kẹo que trong tay cậu nói: "Ấu trĩ."

Đường Minh Tuyền đáp lại: "Có cái gì ấu trĩ, tôi thích ăn ngọt. Khi còn nhỏ nhà tôi nghèo không có đường ăn, thật vất vả lớn lên, tôi cơm đều không ăn, tôi chỉ muốn ăn đường."

Hứa Y Nhân: "... Cậu nói vậy, rất nhiều bạn học trong ban chúng ta không có tiền mua đường ăn."

Đường Minh Tuyền miệng ngậm kẹo que hàm hồ nói: "Ồ... Hình như vậy. Quốc gia nghèo như vậy, sao mấy cô còn quay lại?"

Hứa Y Nhân trả lời: "Ba tôi nói, Trung Quốc hiện tại khắp nơi đều là vàng, hơn nữa cũng an toàn. Lại nói, ông ngoại tôi còn ở nước ngoài mà! Nhà chúng tôi có tiền, rất nhiều tiền."

Đường Minh Tuyền một tay chống cằm, mỉm cười nghe cô nói. Hứa Y Nhân trời sinh mặt than, rất nhiều biểu tình đều không biểu hiện ngoài, nếu cảm xúc kích động cô cũng không thể biểu đạt qua gương mặt.

Nhưng may mà cô lớn lên rất xinh đẹp.

Đường Minh Tuyền nhìn Hứa Y Nhân mặt không biểu cảm nói những lời này, cuối cùng còn nhấn mạnh “rất nhiều tiền”, cảm thấy nữ sinh này rất đáng yêu.

Cậu liền nói: “Tiền trong sạch mới đáng nói. Nếu muốn kiếm nhiều thì phải chú ý một chút.”

Hứa Y Nhân không hiểu, liền không để ý tới cậu, Đường Minh Tuyền cũng không quan tâm, cầm lấy cuốn sách trên Hứa Y Nhân: “Tôi dạy cậu vậy! Đừng nhìn tôi mỗi ngày chơi, kiến thức của tôi không tồi đâu.”

Hứa Y Nhân ngay từ đầu vốn không tin cậu, không đồng ý. Nhưng Đường Minh Tuyền lại quần lấy muốn dạy cô. Hứa Y Nhân không thuận theo, Đường Minh Tuyền mỗi ngày đều tới ký túc xá tìm cô, lôi ra đủ loại ưu điểm khi cô dễ hấn bỏ tức giận.

Nói đến mức Hứa Y Nhân thật sự không chịu nổi, lạnh mặt nói: “Một giờ.” Đường Minh Tuyền a một tiếng đáp.

Sau đó mỗi ngày tan học xong, Đường Minh Tuyền liền cùng Hứa Y Nhân ngồi chỗ bàn đá dưới cây đại thụ trong trường học. Hứa Y Nhân ngay từ đầu cố ý khiến Đường Minh Tuyền khó xử, không ngừng đưa ra đề bài sở trường của mình.

Có một ít là chưa có trong nước, có một ít là đề khó nổi danh.

Nhưng khiến Hứa Y Nhân giật mình là không có cái nào làm khó được Đường Minh Tuyền.

Chờ Đường Minh Tuyền đem một đồng công thức toán học viết xong, Hứa Y Nhân đã không biết nên bày ra về mặt gì, tuy rằng cô vốn dĩ là mặt than, nhưng bây giờ cô cảm giác thấy mình ngay cả mặt than cũng không duy trì nổi.

Đường Minh Tuyền tùy thân lại rút ra một cây kẹo que vị chocolate bóc vỏ đút vào miệng, thoải mái thở ra một hơi, vừa cười vừa nhìn Hứa Y Nhân hỏi: “Còn có cái gì không biết không?”

Hứa Y Nhân: “...” Cô nghiêm túc ngược lên, mới phát hiện kẹo que của Đường Minh Tuyền căn bản không phải món ăn bán lẻ đầy ngoài đường một hào một cây kia.

Hứa Y Nhân: “...” Tên này rốt cuộc là cái quỷ gì vậy!

Truyện được đăng tại wattpad @dwlazp

Ngày hè, trong gió nhẹ mang theo chút nhiệt khí, Hứa Y Nhân nhìn Đường Quốc Tân miệng ngậm kẹo que cười sáng lạn cùng mái tóc ngắn vừa phải tung bay theo gió, cảm thấy mình và nam sinh này giống như người ở hai thế giới. Cậu như ánh mặt trời chói sáng, mỗi một câu, mỗi một động tác đều cảm nhiễm mọi người chung quanh, thậm chí lớn lên đẹp, IQ cao, nhà có tiền. Như là vương tử trên trời cao, không cô chỉ là một cô gái mặt than.

Hai người cùng ở một chỗ thời gian dài, trong lớp bắt đầu xì xào bàn tán. Dần dần, ánh mắt mọi người nhìn Hứa Y Nhân liền có chút kỳ quái. Xã hội bây giờ thật ra yêu đương đã là chuyện thường, không như hai mươi năm trước, yêu đương tự do không khác gì phạm pháp.

Nhưng trên thực tế, người thật sự hoàn toàn tiếp nhận việc tự do yêu đương không nhiều như vậy. Cùng nam sinh gần gũi, ngày ngày cùng nhau, ít nhiều sẽ khiến người ta cảm thấy không có giáo dục.

Hứa Y Nhân lại không thêm để ý. Cô từ nước ngoài trở về, biết trong nước hiện giờ còn có chút bảo thủ, nhưng Đường Minh Tuyền sau khi nghe được mấy lời đồn thổi này liền tạm dừng việc giúp Hứa Y Nhân học bù.

Hai người cứ như vậy càng lúc càng xa cách. Nhưng dù Đường Minh Tuyền dần dần cách xa Hứa Y Nhân cũng vẫn như cũ khiến cô chịu không ít đồn đãi vô văn.

Thậm chí trên đường tan học về, Hứa Y Nhân còn bị ba nam sinh vây quanh.

“Nghe nói cô em thích câu dẫn nam sinh?” Một nam sinh mặc kiểu áo Tôn Trung Sơn đeo kính râm lên tiếng. Ở thời điểm này như vậy đã là rất có phong cách.

Hứa Y Nhân nhú mày nhìn hấn, vòng qua muốn rời đi.

Người nọ giữ chặt tay cô, Hứa Y Nhân nhất thời bị dọa. Nếu người ta thấy cô lui tới với nhiều nam sinh khác nhau thì nhất định sẽ

bị nói là không có giáo dục! Cho nên cô dùng sức muốn rút tay về, kết quả người kia càng nắm chặt hơn.

Cô bị kéo lui về phía sau, mà một tay còn lại lại bị người ta bắt lấy.

Hứa Y Nhân không phòng bị va vào ngực người đàn ông phía sau, ngẩng đầu lên nhìn mới phát hiện, là Đường Minh Tuyền.

Trong lòng đột nhiên tức giận vô cớ, cô muốn thoát khỏi tay Đường Minh Tuyền mới phát hiện cũng bị nắm đến gắt gao.

“Buông tay, nhóc con.” Nam sinh mặc kiểu áo Tôn Trung Sơn lớn tiếng quát.

Đường Minh Tuyền lạnh mặt một chân đạp hấn quỳ xuống đất, sau đó kéo Hứa Y Nhân lui ra sau.

Trước đó Đường Quốc Tân trong ấn tượng của Hứa Y Nhân là một thiên tài toàn năng hoàn mỹ: thông minh, đẹp, có tiền, tính tình tốt lại phóng khoáng, rộng rãi. Bây giờ comoi biết, cậu ngoại trừ những ưu điểm kia thì đánh nhau cũng rất lợi hại.

Ba người kia trong tay cậu quả thực chịu đủ các loại xoa tròn bóp dẹp.

Cho đến lúc ba tên ngốc ý thức được mình không cách nào đấu lại nam sinh mặt đáng yêu giá trị vũ lực nghịch thiên này mới hô to một tiếng, nhanh chóng bỏ chạy.

Hứa Y Nhân nhìn Đường Minh Tuyền đưa lưng về phía mình, thấy cậu gắt gao nắm chặt tay. Hứa Y Nhân có chút khản trương.

Sao cậu ấy không quay mặt ra đây? Sao cậu ấy không nói gì? Cậu ấy đang nghĩ gì vậy?

Hứa Y Nhân bước lên trước hai bước, sau đó nghe được Đường Minh Tuyền nhỏ tiếng mắng: “A a a a!!! Phiên muốn chết!”, sau đó nhìn hắn chạy đi như tia chớp...

Hứa Y Nhân: “...”

Đường, Đường, Đường Minh Tuyền!!!

Mà Đường Minh Tuyền lúc này đang vừa đuổi theo người phía trước vừa liên hệ với chiến hữu bên ngoài.

“Tôi không cần thận bị lộ rồi, để mấy anh em bên ngoài tiếp ứng chút đi.”

“Đậu xanh, cậu ngụy trang như vậy mà vẫn bại lộ?”

“Bị gài bẫy.” Đường Minh Tuyền nói. Cậu biết đó là bẫy, nhưng có đôi khi biết rõ đó là bẫy mà vẫn cũng không thể không bước vào.

Sau đó trưởng quan nhận được một Nhiếp Nguyên Kiệt mặt sùng như đầu heo.

Trưởng quan: “Tôi... Tuy nói có thể đánh... Nhưng mấy người đánh đến thế này có phải có chút quá mức rồi hay không?”

Đường Minh Tuyền về mặt bình tĩnh: “Tên này xảo quyệt, không đánh không sợ!”

Trưởng quan liếc Đường Minh Tuyền một cái nói: “Nói thế nào cũng là thầy giáo của cậu, cậu thật sự xuống tay được à?”

Nhiếp-đầu heo-Nguyên Kiệt chen vào: “Đúng vậy, không biết tôn sư trọng đạo.”

Đường Minh Tuyền không khách khí đá hắn một cái: “Vậy ông hiểu được cái gì là kính già yêu trẻ không? Dám gọi người đi đùa giỡn nữ sinh?”

Trưởng quan: “Nữ sinh? Nữ sinh nào?”

Đường Minh Tuyền lập tức nói sang chuyện khác: “Chúng cứ còn chưa thu thập đủ, làm sao bây giờ?”

Vì thế trưởng quan thuận lợi bị kéo sang đề tài khác, ông nhìn Nhiếp Nguyên Kiệt, giọng có vẻ không quá xác định: “Hay là... đánh thêm một trận nữa thử xem?”

Nhiếp Nguyên Kiệt: “...” Thì ra là cùng một giuộc cá!

Đường Minh Tuyền sờ sờ cằm, mặt không biểu tình nói: “Lão tổ tông, hình phạt nghiêm hình bức cung nhiều như vậy, thử qua từng cái đi, nhất định có cái thích hợp.”

Nhiếp Nguyên Kiệt: “... Mấy người, mấy người còn có nhân quyền không vậy?”

“Nhân quyền?” Đường Minh Tuyền híp mắt. Cho dù cậu mặt trẻ con thì khi đánh lại vẫn rất dọa người.

Nhiếp Nguyên Kiệt thành công thấy được Đường Minh Tuyền nghiêm túc mở miệng nói: “Đó là thứ gì?”

Nhiếp Nguyên Kiệt: “...”

Sau đó Đường Minh Tuyền nghe nói Nhiếp Nguyên Kiệt khai rồi, tất cả các loại hành động cùng việc hắn điều tra hay những tin tức đã gửi về.

Nhưng Đường Minh Tuyền lại cảm thấy, hình như hắn đã quên chuyện gì đó rồi thì phải?

Sau đó nữa, cậu nhận được điện thoại của Đường Quốc Tân. Ông nói: “Con trai, con cũng đã mười tám tuổi, là người trưởng thành rồi. Có muốn trở về xem mắt kết hôn không?”

Đường Minh Tuyền: “...”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Chia Tay Hằng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 119: Ngoại truyện 4: Quá trình trưởng thành của ba Đường (5)

Edit: Linh Nguyệt

“Làm sao vậy con trai?” Đường Quốc Tân ở đầu kia đầu hỏi. Đường Minh Tuyền im lặng là có ý gì?

Đường Minh Tuyền lạnh mặt hỏi: “Sao đột nhiên lại nói cái này ạ?”

Đường Quốc Tân liền đáp: “Không đột nhiên đâu. Mười tám tuổi rồi, nên suy xét tìm vợ rồi. Hôn nữa tham gia quân ngũ, ba hiểu mà. Có khi đến ba mươi cũng không tìm được vợ, thậm chí còn ít tiếp xúc với phái nữ. Nếu chờ anh tìm con dâu cho tôi thì tôi phải chờ tới khi nào?”

Đường Minh Tuyền im lặng, Đường Quốc Tân tiếp tục nói: “Chúng ta trước cứ xem thử, không hài lòng tuyệt không ép buộc.”

Đường Minh Tuyền lúc này mới mở miệng: “Ba tìm ai?”

“Con gái nhà lão Lưu không tồi nha!”

Đường Minh Tuyền lại hỏi: “Ba, ba cảm thấy hiện tại chức quan của qua như thế nào?”

Đường Quốc Tân sừng sốt: “Rất cao?”

Đường Minh Tuyền liền ừ một tiếng: “Ba xem, ba đã làm quan lớn như vậy, thông gia lại cũng là quan lớn, bên trên sẽ thấy thế nào a?”

Đường Quốc Tân khoé miệng gật gật: “Nhóc con, đừng dẫn đường tôi, anh thế nào tôi còn không hiểu sao? Bây giờ đã là thời đại nào rồi, anh còn sợ hoàng đế nghi kỵ? Việc này không có khả năng.”

Đường Minh Tuyền nói một cách chắc chắn: “Có lẽ, có một chút khả năng thì sao?”

Đường Quốc Tân như bị mắc nghẹn: “Một chút? Hừm, có khả năng..”

Đường Minh Tuyền tiếp tục nói: “Cho nên, chúng ta phải học tập người xưa, tìm thương gia.”

Đường Quốc Tân sừng sốt: “Người xưa có bộ bộ dáng này sao?”

Đường Minh Tuyền vẻ mặt nghiêm túc gật đầu: “Đương nhiên, ba đã nghe qua Hứa gia năm nay mới về nước chưa?”

Đường Minh Tuyền vốn thuận miệng vừa hỏi, không ngờ Đường Quốc Tân thật sự đã nghe qua, trả lời: “Nghe qua, là Hứa gia mới từ nước ngoài trở về chứ gì. Ngốc lắm, vừa trở về liền muốn cắn một miếng bánh kem ở kinh đô mà không nghĩ cái bánh đó có bao nhiêu người nhìn chăm chăm. Đây không phải là giúp Trịnh lão tôn từ có cơ chinh người sao? Hứa gia muốn rời khỏi trở về nước ngoài, tiền quảng vào cũng bị người ta chia cắt sạch sẽ, rất thảm.”

Đường Minh Tuyền: “...”

Đường Quốc Tân nói một đồng lõa mới nhớ ra: “Đúng rồi, sao con lại biết Hứa gia? Con không phải luôn ở bộ đội sao?”

Đường Minh Tuyền liền nói: “Hứa gia có một cô con gái, chúng ta không bằng... cùng bọn họ liên hôn chính trị đi?”

Đường Quốc Tân: “... Liên hôn chính trị?”

Đường Minh Tuyền nói: “Con thân là người Đường gia, nên vì Đường gia góp một phần lực.”

“Thu hồi mấy lời không biết xấu hổ này ngay.” Đường Quốc Tân cảm thấy đầu mình hơi đau: “Ai muốn anh liên hôn chính trị? Còn nữa, liên hôn chính trị là như vậy à? Còn không bằng cùng nhà lão Lưu! Nhà của chúng ta cũng không thiếu tiền, liên cái gì với Hứa gia?”

Đường Minh Tuyền trả lời: “Ba, ba quá nông cạn rồi! Nhà chúng ta chỉ là không thiếu tiền thôi, phải nỗ lực lên, như vậy mới có thể cho con cháu có cuộc sống càng tốt hơn!”

Đường Quốc Tân liền nói: “Với chính sách hiện tại, tôi không sợ không kiếm ra tiền.”

Đường Minh Tuyền tức giận nói: “Rốt cuộc ba còn muốn hay không con dâu? Nếu muốn thì sợ một chút đi.” Hắn đã nói rõ như vậy, chẳng lẽ ba hắn không thể phối hợp một chút sao?

Đường Quốc Tân sừng sốt, sau đó mới nói: “A, ba rất sợ, ba đây liền giúp con hỏi một chút nhé, trước khi Trịnh gia ép người ta đến mức phá sản.”

Đường Minh Tuyền: “...”

Đường Quốc Tân vui vẻ nha! Thăng ranh nhà ông từ sau khi nhập ngũ kỳ thật tính cách đã tốt hơn nhiều, nhưng cái mặt nghiêm túc kia vẫn còn khiến mỗi lần trở về đều làm đau ông đau nhức. Đường Quốc Tân còn lo lắng con của ông như vậy không biết đến khi nào mới tìm được con dâu cho ông. Kết quả nó đã tìm được rồi, không biết nha đầu Hứa gia kia có bộ dáng gì nhỉ?

Ừm, con của ông như vậy, nha đầu Hứa gia nhất định là một cô bé hoạt bát thích cười, không khéo còn có hai cái lúm đồng tiền ấy chứ!

Đường Quốc Tân xoa xoa tay, vui rồi nha!

Hứa gia gần đây rất phiền não, ở nước ngoài bán đi không ít tài sản để mang về nước, cũng do Hứa gia coi trọng tiền cảnh phát triển trong nước hiện giờ. Nhưng không nghĩ tới lại bị vậy mà đắc tội người ta, bị chèn ép đủ đường.

Hứa gia thậm chí đã chuẩn bị trực tiếp rời khỏi, đối với Hứa gia mà nói, hành động lần này đã thương gân động cốt. Nhưng tìm đủ phương pháp, người có thể hỗ trợ lại không muốn ra tay, dùng tiền cũng không làm nổi.

Hứa Long Thắng thở dài, mặt than cũng lộ ra chút sầu lo. Đồng Gia cầm tay ông, miễn cưỡng cười nói: “Không có việc gì, ba tôi bên kia còn có thể hỗ trợ. Dù chúng ta trở về cũng có thể Đông Sơn tái khởi*.”

*Đông Sơn tái khởi: khôi phục lại sau khi thất bại

Hứa Long Thắng nhìn vợ, suy sút nói: “Xin lỗi, là tôi vô dụng.”

Đồng Gia cười ôm lấy ông: “Không đâu, ông đã rất nỗ lực rồi.”

Hứa Y Nhân lúc này mới biết tình huống trong nhà, cũng biết rất nhanh sẽ trở lại nước ngoài. Cô chợt nghĩ đến nam sinh sáng lạn như ánh mặt trời kia. Từ sau sự việc đó hẳn không còn có trở lại trường học, không biết đã xảy ra chuyện gì.

Nếu, cô rời đi, bọn họ có lẽ cả đời này đều sẽ không gặp lại...

Hứa Y Nhân tránh ở ngoài cửa, nghe lời ba mẹ nói, tự ôm lấy chính mình.

Đột nhiên bên trong vang lên tiếng chuông điện thoại, sau đó là giọng Hứa Long Thắng: “Alo, là ai vậy?... Đường gia? Là Đường gia ở kinh đô sao?” Hứa Long Thắng dường như giật mình, hỏi lại.

Nghe xong trong chốc lát, trong giọng Hứa Long Thắng có chút phẫn nộ: “Liên hôn? Hứa gia chúng tôi không cần liên hôn. Hẹn gặp lại!”

Hứa Y Nhân sững sốt, hình ảnh Mông Kính Vĩ trong đầu chậm rãi mờ nhạt đi. Cô biết, đây là trách nhiệm của cô, trách nhiệm của con cháu Hứa gia.

Hứa Y Nhân đẩy cửa, nhìn Hứa Long Thắng nói: “Ba, liên hôn đi!”

Hai ba con đều là trời sinh mặt than, bởi vì vậy mà Hứa Y Nhân từ nhỏ đã chịu không ít đả ngộ bất công. Địa vị của người Trung ở nước ngoài vốn dĩ xấu hổ, huống chi mặt than không hay biểu đạt cảm xúc, đem đến cho người ta ảo giác cao lãnh chỉ hoa.

Hứa Long Thắng nói với Hứa Y Nhân: “Không cần, Hứa gia chúng ta dù cho không còn một đồng cũng không đến mức phải liên hôn. Con còn có ông ngoại, chúng ta trở về là được.”

Hứa Y Nhân cố chấp: “Liên hôn đi! Đây không đơn giản chỉ là tiền của ba, nó còn là gia sản mấy đời tích tụ. Chúng ta không thể cứ như vậy trở về...” Thấy Hứa Long Thắng còn muốn nói, Hứa Y Nhân nhanh chóng ngắt lời: “Bọn con gặp mặt đã, nếu thật sự không phải người tốt thì chúng ta rời đi cũng không muộn. Nhớ đâu... là người tốt thì sao? Con đã mười tám tuổi, vốn cũng nên suy xét rồi. Ba cứ coi như con đi xem mắt đi.”

Tuy Hứa Y Nhân nói như vậy nhưng khi thật sự ngồi ở nhà hàng cô vẫn thực khẩn trương. Cô biết hiện giờ mình có việc cầu người nên cũng không dám làm bộ làm tịch đến thế.

Sớm đêm ăn điểm hẹn, gọi một bàn đồ ăn. Hứa Y Nhân không để ba mẹ tới, sợ bọn họ đau lòng, một mình lẳng lặng ngồi ở đó.

Cô bề ngoài đạm nhiên trong lòng lại âm âm sóng dữ, nghĩ tới đủ loại chuyện.

Nam sinh dương quang ôn nhuận, Hứa Long Thắng khi khách hăng hái, Hứa gia sắp sụp đổ, người đàn ông kia phải tệ đến mức nào cô mới có thể từ chối chứ?

Truyện được đăng tại wattpad @dwlazp

Sau đó cô thấy một bóng hình quen thuộc từ ngoài cửa tiến vào, là thân ảnh cô đã gặp qua vô số lần.

Sao hẳn lại ở chỗ này?

Người kia sau khi tiến vào liền đảo mắt nhìn quanh bốn phía, rồi thấy cô, rồi bước tới. Hứa Y Nhân sững sốt.

Hắn tới đây làm gì? Không phải nói cô phiền sao?

Đường Minh Tuyền mặt không biểu cảm đi tới trước mặt Hứa Y Nhân cũng mặt không biểu cảm. Hứa Y Nhân nhìn vẻ mặt nghiêm túc của hắn, thấy hắn mở miệng, từng câu từng chữ nói: “Hứa tiểu thư, xin chào, tôi là Đường Minh Tuyền.”

Hứa Y Nhân sét đánh giữa trời quang: “...”

Đường Minh Tuyền tự mình kéo ghế ngồi xuống, phục vụ đi tới hỏi Hứa Y Nhân: “Tiểu thư, đồ ăn vừa rồi gọi có thể mang lên rồi chứ?”

Đường Minh Tuyền nhướng mày, nhìn Hứa Y Nhân đang đờ người rồi quay đầu nói với người phục vụ: “Được!”

Người phục vụ nhìn hai người, có chút ngạc nhiên, sau đó lập tức gạt đầu đi vào bếp.

“Làm sao vậy?” Đường Minh Tuyền nhìn Hứa Y Nhân hỏi.

“Đường? Đường gia?”

Đường Minh Tuyền nghiêm túc gạt đầu, Hứa Y Nhân tiếp tục hỏi: “Mông Kính Vĩ?”

Đường Minh Tuyền nhàn nhã ngồi ở chỗ kia, tay phải nhẹ nắm lại. Hắn nói: “Cũng là tôi.”

Hứa Y Nhân nhìn kỹ hắn, hỏi: “Anh, sao anh lại nghiêm túc như vậy? Anh không vui à?”

Hai tay Đường Minh Tuyền đan vào nhau đặt lên bàn, nghiêm túc nhìn Hứa Y Nhân: “Đây mới là tính cách thật của tôi.”

“Có ý gì?”

“Mông Kính Vĩ chỉ là một nhân cách tôi đắp nặn ra mà thôi, già.”

Hứa Y Nhân trừng lớn hai mắt, giận dữ: “Đều là già?”

Đường Minh Tuyền gật đầu, Hứa Y Nhân chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm. Người cô thích người... căn bản không tồn tại trên thế giới này?

“Làm sao vậy?” Đường Minh Tuyền hỏi.

Hứa Y Nhân lắc đầu, nhất thời cũng phân không rõ mình thích Mông Kính Vĩ hay là Đường Minh Tuyền. Nhưng bất kể là thích hay không thích, cô đều không có lựa chọn nào khác.

Hứa Y Nhân hỏi Đường Minh Tuyền: “Anh nguyện ý cưới tôi?”

Đường Minh Tuyền gật đầu, Hứa Y Nhân liền nói: “Tôi biết anh là bị trong nhà ép tôi. Tôi bảo đảm, chỉ cần anh có người mình thích, chúng ta liền lập tức ly hôn, tuyệt không dây dưa. Tôi không phải phụ nữ bảo thủ, anh không cần cố kỵ tôi. Anh nguyện ý giúp nhà tôi vượt qua cửa ải khó khăn, tôi đã rất cảm kích.”

Đường Minh Tuyền nhú mày: “Bảo đảm sao? Có thể.”

Hai người cứ như vậy đạt thành hiệp nghị.

Sau đó Đường Minh Tuyền mang Hứa Y Nhân về nhà. Đường Quốc Tân cùng Đan Chi Viện lúc đoạ cũng là sét đánh giữa trời quang. Cô gái má lúm đồng tiền thích cười nói đâu? Đan Chi Viện nhìn hai cái mặt than trước mắt, khóc ngất WC.

Sau đó Hứa Y Nhân lại mang Đường Minh Tuyền về nhà. Hứa Long Thắng và Đồng Gia cũng là sét đánh giữa trời quang. Con gái mình sao có thể ở đất kinh đô này tìm được một người chồng giống nó như đức thế này?

Hứa Y Nhân cuối cùng vẫn không rõ mình lấy Đường Minh Tuyền là thuận theo tâm ý hay là bởi vì gia tộc. Đường Minh Tuyền lại đơn giản hơn nhiều, hẳn thích Hứa Y Nhân, cho nên cam tâm tình nguyện lấy cô.

Cái bảo đảm kia? Hẳn chỉ biết bảo đảm người tiếp cận Hứa Y Nhân đều ngoảnh mông chuồn thẳng cho nên không có khả năng sẽ tìm được người mình yêu.

Sau đó, một đôi song thai ra đời. Hứa Y Nhân nghĩ ý muốn để con trai út kế thừa gia nghiệp, Đường Minh Tuyền liền hỏi cô có muốn sửa họ hay không?

Hứa Y Nhân lắc đầu, cho nên cô cũng không biết, nếu lúc đó mình nói có, Đường Minh sẽ không ngần ngại giúp cô sửa!

Đường Minh Tuyền càng trưởng thành bộ dáng càng thêm anh tuấn soái khí, nhưng cuối cùng cũng không phải thiếu niên dương quang trong lòng Hứa Y Nhân.

Dưới sự nuông chiều của Đường Minh Tuyền, hai đứa trẻ dần lớn lên, Hứa Y Nhân cũng lần đầu tiên phát hiện bên trong người đàn ông nghiêm túc này cũng có một mặt ấu trĩ trẻ con.

Mười năm trời chứng kiến Đường-nhi nô-Minh Tuyền chơi đùa cùng hai anh em Đường già, Hứa Y Nhân dần dần biết, có lẽ họ sẽ như thế cả đời.

Hai người đi qua mấy mươi năm nhân sinh không hề cãi vã, mỗi ngày đều an an ổn ổn như đôi vợ chồng già.

Có một ngày, cháu bọn họ - Đường Hồ Lô đi vào thư phòng của Hứa Y Nhân, tìm được thứ bà trộm giấu ở ngăn kéo trong thư phòng, là ảnh chụp Đường Minh Tuyền khi mười tám tuổi.

Vì thế, Đường Hồ Lô vừa lao đi vừa gào khóc thảm thiết: “Ông nội, như vậy không công bằng. Vì sao mặt ông sau khi lớn lên lại khác mà cháu đã thành niên mà mặt vẫn là vậy?”

Đường Minh Tuyền cầm ảnh chụp quen thuộc mà xa lạ kia, nở nụ cười.

Hắn hiểu.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Chia Tay Hằng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 120: Ngoại truyện 5: Đường Hình Bạch Nhụy (1)

Edit: Linh Nguyệt

Bạch Nhụy họ Bạch, tên Nhụy, ý là nhụy hoa màu trắng, đại biểu cho tâm lòng thuần khiết.

Đây là kỳ vọng của Bạch phu nhân Chung Gia Thanh đối với cô, mong bé lớn lên có thể là một mỹ nữ thuần khiết không tỳ vết, một bạch liên hoa được lòng mọi người

Đáng tiếc, gen của Chung Gia Thanh quá mạnh mẽ, dù Bạch Nhụy bị bà dạy thành bạch liên hoa nhu nhược cũng không thể ngăn cản sự thật Bạch Nhụy là đoá hoa hồng đỏ, yêu điểm mẽ người.

Đương nhiên, Bạch Nhụy lúc vẫn còn là học sinh tiểu học không đến mức như thế, nhưng không tránh được bé sớm thành thực hơn so với nữ sinh cùng tuổi. Bé xinh đẹp hơn, biết làm nũng hơn, thoát nhìn không hề giống nữ sinh bình thường.

Người Trung Quốc đều yêu cái đẹp, ở tiểu học cũng là như vậy, huống chi đây còn là một trường học quý tộc, dù cho bên ngoài nó chỉ là trung tâm tiểu học số 16.

Học sinh ở đây đại bộ phận đều có thân phận có địa vị. Ba Bạch vừa mới kiểm lời liền không tiếc tay ném ra một bó tiền lớn để Bạch Nhụy vào đây học.

Từ đây cũng mở ra khoảng thời gian bị bắt nạt kéo dài sáu năm trong đời Bạch Nhụy.

Hành vi của trẻ con tưởng chừng vô tình lại tàn nhẫn, thù đoạn cũng ấu trĩ, chỉ đơn giản như nắm tóc, vẽ vào sách vở, phá ghế dựa, vứt rác, tan học không cho đi... Lúc đó chưa ai dám ra tay đánh người, Bạch Nhụy vẫn nhịn được.

Trường học này người có địa vị rất nhiều, trong đó đáng chú ý nhất là anh em Đường gia.

Người anh tên Đường Hinh, người em tên Đường Diễn. Hai người tuy diện mạo khác nhau nhưng bởi vì ngày thường đều không thích cười, biểu cảm đồng dạng khiến bọn họ trở nên giống nhau.

Nghe nói ông nội hai người làm quan to, ông ngoại là nhà giàu số một kinh đô, ba vừa mới được quân đội phân cho cương vị quan trọng, mẹ lại thường hay bay ra nước ngoài kiếm tiền.

Giống như gia tộc hoàng gia vậy...

Tuy rằng hai người không quá hoà nhập nhưng các bạn trong lớp trước nay đều không dám đắc tội bọn họ.

Bạch Nhụy đương nhiên cũng biết hai người. Khi bé bị bạn học túm tóc, đau đến kêu lên thì vừa hay Đường Hinh nghe thấy quét mắt qua; khi bé vì sách vở bị tô bậy mà khóc nức lên thì Đường Hinh sẽ nhìn lại mây; lúc bị giấu ghế ngồi chỉ có thể đứng nghe giảng sẽ thấy Đường Hinh nghỉ hoặc nhìn chăm chú; hay khi bị ép đi đổ rác sẽ gặp ánh mắt đậm đặc của Đường Hinh.

Bạch Nhụy đều biết. Không phải vì bé đặc biệt chú ý Đường Hinh mà là bởi bé vốn dĩ thích hướng về ánh sáng, bọn họ lại giống như ánh mặt trời vậy. Đối với Bạch Nhụy mà nói, Đường gia cao cao tại thượng chính là khát khao của bé.

Bé không thích trường học này, nhưng bé không có cách nào mở miệng nói với ba. Gia đình bé vô cùng hạnh phúc, ba mẹ rất ân ái, bé còn có một em trai đáng yêu.

Một nhà bốn người, nhi nữ song toàn, ba mẹ ân ái, chị em thuận hoà, đủ ăn đủ uống. Có thể nói, Bạch gia không thiếu bất cứ thứ gì, cho nên dù ở trường học phải chịu nhiều áp lực, Bạch Nhụy cũng không muốn đem những năng lượng xấu ấy về nhà. Mỗi ngày trở về, bé đều cười tươi.

Ở thời kỳ này trường học cơ bản không tiến hành phân ban, Bạch Nhụy và Đường Hinh chủ định phải làm bạn học sáu năm.

Bạch Nhụy chưa từng nói chuyện cùng Đường Hinh vì bé biết rõ mình và Đường Hinh không ở cùng một thế giới. Nhưng có lẽ bởi vì thường thường bị bắt nạt nên Bạch Nhụy rất hâm mộ những người có thể dưới ánh mặt trời tự do tươi cười.

Khi Bạch Nhụy lên lớp ba, em trai cô Bạch Từ Hàng nhập học. Bé lần đầu tiên biết được người chị gái ôn nhu thích cười của mình ở trường học lại bị bắt nạt như vậy. Bạch Từ Hàng gần như bùng nổ, giận dữ chạy tới khu lớp ba.

Đáng tiếc, người nhỏ sức lực nhỏ, Bạch Từ Hàng muốn "báo thù" cho Bạch Nhụy không khác nào tặng không cho người ta bắt nạt. Bạch Nhụy lần đầu tiên bị đánh chỉ có thể ôm lấy em trai kêu khê.

Lúc ấy lớp học loạn thành một đoàn, nhưng khi anh em Đường gia bước vào, hiện trường nháy mắt liền an tĩnh, không ai dám tiếp tục đánh Bạch Nhụy. Nhất thời mọi người nhìn nhìn nhau rồi tản ra.

Bạch Nhụy càng thêm sùng bái anh em Đường gia, ngay cả Bạch Từ Hàng cũng cảm thấy hai người này thật lợi hại.

Vì thế từ đây chị em hai người ở trường học sống nương tựa lẫn nhau. Khi Bạch Nhụy bị người ta bắt nạt đều có thể nghe thấy giọng Bạch Từ Hàng từ xa chạy tới đòi "báo thù".

Bạch Nhụy càng ngày càng xinh đẹp, sự chiến đấu của Bạch Từ Hàng cũng càng ngày càng cường.

Những chuyện này ở trong mắt hai anh em Đường gia chẳng qua chỉ là một góc phong cảnh trong trường học, ngẫu nhiên sẽ thấy nhưng tuyệt không ghi nhớ trong lòng.

Sinh ra trong gia đình toàn mặt than lại ảnh hưởng ít nhiều từ gen của Hứa Y Nhân nên hai anh em trên con đường mặt than quả thật là một đi không trở lại.

Nhưng hai người không phải không biết bày ra biểu cảm khác mà là do có rất ít chuyện có thể ảnh hưởng tới cảm xúc của bọn họ.

Biểu cảm khác biệt nhất của hai anh em có lẽ là tức giận, mà lửa giận này phần nhiều đến từ phụ thân đại nhân. Ba Đường mang mặt than không biểu cảm nhưng luôn thích đào hố đẩy con mình vào.

Năm hai anh em lên ba tuổi bắt đầu, ba Đường ngoại trừ hay đào hố bọn họ thì đã bắt đầu để bọn họ rèn luyện thân thể, học tập võ nghệ.

Chờ khi hai anh em có thể đánh hết bộ quyền cũng là lúc bắt đầu đi tiểu học. Ngoài việc lễ lớp còn bị ba Đường nhào như nhào bột mì, nặn như nặn bánh trôi, bởi vậy về mặt hai anh em đã lạnh lại càng thêm lạnh.

Đổi thành ai mỗi ngày trở về đều bị ba mình đối xử như vậy nhất định sẽ không vui vẻ, hai anh em đương nhiên cũng vậy. Khi bạn bè hai người biết việc này đều cười nhạo một hồi, sau đó bị đánh một trận, không dám cười nữa. Đánh không lại ông già nhà bình nhưng đánh mấy người này quả thật dễ như anh bánh.

Trong nhóm bạn của anh em Đường gia chỉ có một cô bé tên Thẩm Bối Bối, lớn lên xinh xắn đáng yêu, hai mắt to mà có thần, lúc cười lộ lên còn có lúm đồng tiền như ẩn như hiện.

Đường Hình chú ý tới Bạch Nhụy, có một phần là do Thảm Bối Bối.

Đương nhiên chủ yếu là do trước đó Đường Hình thường xuyên thấy Bạch Nhụy. Tuy cậu không hiểu vì sao nữ sinh trong ban không thích cô nhưng tự Bạch Nhụy không phản kháng nên Đường Hình không hề cảm thấy cô đáng thương.

Từ sau khi lên lớp sáu, các nữ sinh rõ ràng bắt đầu chú ý về ngoài, Bạch Nhụy cũng trở mã càng thêm xinh đẹp.

Thảm Bối Bối hai tay chống cằm, nhìn Đường Hình cùng Đường Diễn hỏi: “Hai người nói xem, Bạch Nhụy đẹp hay là em đẹp?”

Đường Hình và Đường Diễn rõ ràng đều sùng sốt, cùng hai người đều quay đầu nhìn về phía Bạch Nhụy ngồi bên cạnh đóng rác, lần đầu tiên nghiêm túc mà quan sát nữ sinh này.

Đường Diễn nhìn không quá một phút liền quay đầu nói: “Em!”

Đường Hình lại nghiêm túc quan sát hơn. Mắt Bạch Nhụy có loại ma lực mê người, môi hồng tự nhiên lúc này đang hơi hơi hé mở, cúi đầu chăm chú gấp hạc giấy.

Truyện được đăng tại wattpad @dwlapz

Đường Hình không tự chủ được mà nhìn lâu hơn, Bạch Nhụy đuôi tay đem sợi tóc rơi xuống đầu vuốt ra sau tai để lộ da thịt tuyết trắng. Lúc này Đường Hình mới nhú mày quay đầu lại nhìn Thảm Bối Bối: “Cô ấy tương đối đẹp.”

Thảm Bối Bối nhìn về phía Đường Hình tỏ vẻ không thể tưởng tượng, lớn tiếng chất vấn: “Vừa rồi anh nói cái gì?”

Đường Diễn dùng ánh mắt như nhìn một đứa ngốc nhìn Đường Hình: “Anh bị ngốc à?”

Vì thế Đường Hình lại nhìn Thảm Bối Bối: “Cậu đẹp.”

Bạch Nhụy nghe được giọng Thảm Bối Bối, theo phản xạ nhìn qua liền bắt gặp ánh mắt của Đường Hình, nò nụ cười.

Sau đó hai người tốt nghiệp, đến trường học mới. Lần này Bạch Nhụy cùng Đường Hình lại cùng lớp, nhưng Đường Hình không quá để ý.

Học sinh sơ trung học sinh khác hoàn toàn học sinh tiểu học. Bước qua cánh cổng tiểu học tiến vào cánh cổng sơ trung thật giống như thoát khỏi vỏ bọc trẻ con ấu trĩ chính thức biến thành một thế hệ thanh niên mới.

Bạch Nhụy sau khi lên sơ trung thay đổi càng rõ rệt. Đi đường không tự giác sẽ đóng đưa hông, chớp mắt giống như mang điện, ngay cả lúc vén tóc cũng không giống người khác.

Bởi vậy, Bạch Nhụy lại lần nữa bị xa lánh. Bất nạt ở sơ trung so với tiểu học có phần trầm trọng thêm, lần đầu tiên Bạch Nhụy bị bao vây ở sân thể dục đã chuẩn bị tốt việc mặt mũi sẽ bị bầm dập.

Bạch Nhụy sợ. Những hình ảnh lúc bị bất nạt ở tiểu học ủa tới, lần Từ Hàng chạy tới cô từng bị đánh qua, còn lúc khác cũng lắm chỉ là bị kéo tóc, ép đứng học.

Sau khi lên sơ trung nữ sinh lại thích đâm vai đụng tay, đây là lần đầu tiên cô bị bọn họ chặn ở sân thể dục. Trước đó cô từng thấy qua một nữ sinh tại chỗ này bị tát, bị vài người vây lên đá đánh, bị xé quần áo.

Thật đáng sợ!

Bạch Nhụy ôm lấy đầu. Năm nữ sinh kia đều thuộc dạng lười học, thích cùng nam sinh bất nạt chơi đùa nữ sinh. Một người túm tóc Bạch Nhụy, cô bị bắt ngừng lên đầu, vì đau mà kêu "a" một tiếng.

Mấy nữ sinh khác cười nhạo nói: “Giọng gì đây? Định câu dẫn ai thế?” Nói xong lại đập cô một cái. Bạch Nhụy hơi lảo đảo, cố đứng vững không ngã.

“Coi hết quần áo của nó chụp vài bức ảnh chơi chơi nào!” Một nữ sinh khác đề nghị.

“Không cần.” Bạch Nhụy kêu một tiếng, xoay người muốn chạy nhưng lại bị túm lại, có người giữ chặt tay, một người khác duỗi tay muốn cởi áo, ai ngờ tay vừa mới đụng tới nút thắt trên cổ áo đã cảm thấy có thứ gì đó bay tới đập vào gáy.

Nữ sinh kia kêu lên thấy thanh, sau đó bị đẩy ngã sang một bên. Những người khác nghe được tiếng động đều động tác, nhìn nữ sinh nằm trên đất rồi lại nhìn cái cặp sách rơi bên cạnh, sau đó quay đầu lại, bắt gặp bạn học Đường Hình lúc này đang ngồi trên tường.

Về mặt cậu lạnh nhạt mà nhìn cảnh tượng trước mặt, lạnh lùng mở miệng hỏi: “Làm cái gì đấy?”

Mấy nữ sinh nhìn nhau rồi nói: “Không liên quan tới cậu.”

Đường Hình nhảy xuống, phui phui ít bụi trên người, một đường đi đến chỗ cặp sách, nhặt lên vỗ vỗ, vừa vỗ vừa nói: “Lời này không phải mấy người nói là được.”

Cậu nhìn về phía Bạch Nhụy. Cô lúc này hai mắt rung rung, trong mắt tràn ngập hi vọng.

Đường Hình vươn tay về phía Bạch Nhụy. Ánh mắt cô đều là vẻ không dám tin, một lát sau đó mới nắm lấy tay cậu.

Đường Hình nắm tay kéo Bạch Nhụy đi, mấy nữ sinh kia không dám can, chỉ có thể trở mắt nhìn bọn họ rời khỏi. Đường Hình mới đi hai bước đã dừng lại, giống như tự hỏi cái gì đó rồi mới quay đầu nhìn mấy nữ sinh kia, hai mắt lạnh băng khiến người ta run rẩy.

“Về sau cô ấy có tôi bảo vệ. Động đến cô ấy chính là đụng đến tôi, tôi không nói đùa đâu.”

Nói xong lời này, Đường Hình nắm tay Bạch Nhụy rồi đi sân thể dục.

Ở cổng trường trung học số 16 có một cây đại thụ trăm năm tuổi, tán rộng bao trùm toàn bộ cổng trường, khiến khi hạ tới nơi đây cũng không quá gay gắt.

Đường Hình kéo Bạch Nhụy tới đây, nhìn xung quanh thấy không có ai mới hỏi: "Tự về sao?"

Bạch Nhụy gạt đầu, lau sạch nước mắt, nói: "Cảm ơn cậu!"

Đường Hình gật gù đầu, nhìn cô một cái rồi nói: "Sau này bị bắt nạt cứ báo với tôi."

Bạch Nhụy ngượng ngùng cảm ơn, Đường Hình tiếp tục: "Tôi nói được làm được, nói bảo vệ cô thì nhất định sẽ bảo vệ cô. Sơ trung không giống tiểu học mà chúng ta lại là bạn tiểu học, nên giúp đỡ nhau."

Thật ra là Đường Hình cảm thấy nếu mình không ra tay thì quãng thời gian sơ trung còn lại của Bạch Nhụy sẽ như trong địa ngục.

Mà thân làm bạn học sáu năm, Đường Hình cảm thấy trong khả năng cho phép đuổi một tay ra cũng không hại gì.

Bạch Nhụy gạt gạt đầu, sau đó từ trong cặp sách lấy ra một cái bình thủy tinh, đưa cho Đường Hình nói: "Đây là hạc giấy, có 1000 con. Tôi nghe nói gấp đủ một nghìn hạc giấy là có thể có một nguyện vọng."

Bạch Nhụy vừa nói vừa cười, gió hạ thổi qua vuốt ve tóc cô, hai mắt cong thành hình trăng non, cả người toả ra khí chất ôn nhu động lòng người.

Gió nhẹ đem giọng nói nhẹ nhàng của Bạch Nhụy rót vào tai Đường Hình: "Tặng cho cậu."

Đường Hình nhìn cô, duỗi tay nhận cái bình.

Đây là lần đầu tiên hai người trò chuyện, bánh xe vận mệnh bắt đầu chậm rãi chuyển động.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Chia Tay Hằng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 121: Ngoại truyện 5: Đường Hình Bạch Nhụy (2)

Edit: Linh Nguyệt

Đường Hình nhận lấy cái bình, nhìn nhìn. Trong bình thủy tinh trong suốt là hạc giấy đủ mọi màu sắc. Rất nhỏ, nhưng có thể thấy mỗi con đều được gấp một cách nghiêm túc.

Đường Hình cầm bình thủy tinh giơ lên cao xoay qua xoay lại, ánh mặt trời chiếu vào bình phản xạ thành thứ ánh sáng lấp lánh.

Đường Hình nhìn Bạch Nhụy hỏi: "Cậu gấp nhiều thế, cứ như vậy đưa cho tôi liệu có thích hợp sao?"

Bạch Nhụy cười nói: "Không sao, nguyện vọng của tôi đã thành hiện thực rồi."

Đường Hình nhìn cô một cái, gật gù đầu, mang theo cái bình kia rồi đi. Bạch Nhụy đi theo sau hần, hai người cùng rời khỏi trường.

Mấy nữ sinh kia quả nhiên không dám làm khó Bạch Nhụy, tựa hồ như kiêng kị Đường Hình. Những người khác hoàn toàn không biết việc này, mà Bạch Nhụy hiếm khi được yên ổn ba ngày.

Một nữ sinh trong lớp lúc đi ngang qua chỗ ngồi của Bạch Nhụy thuận tay liền đem sách trong tay đập lên đầu cô.

Bạch Nhụy ăn đau kêu lên. Đường Hình đang cùng Đường Diễn nghe người ta nói chuyện phiếm, nghe được tiếng kêu nhìn qua. Cậu nhìn Bạch Nhụy rồi lại nhìn nữ sinh đang vui vẻ kia.

Đường Hình nghĩ nghĩ, từ trong cặp Đường Diễn lấy ra một thanh chocolate, sau đó đứng dậy đi đến cạnh Bạch Nhụy, đưa cho cô.

Bạch Nhụy ngạc nhiên nhận lấy, nghe được Đường Hình nói: "Đứng lên."

Bạch Nhụy theo phản xạ lập tức đứng dậy, Đường Hình lại nói: "Đuổi kịp."

Bạch Nhụy ngây ngốc đi theo. Đường Hình dẫn Bạch Nhụy một đường đi đến trước mặt nữ sinh kia. Nữ sinh tựa hồ không nghĩ tới Đường Hình sẽ tới đây, mê man nhìn cậu.

Đường Hình đứng trước mặt nữ sinh, dùng loại tư thế trên cao nhìn xuống liếc một cái, sau đó kéo Bạch Nhụy đến trước mặt nữ sinh rồi nói: "Xin lỗi."

Nữ sinh sững sốt, nhìn Bạch Nhụy rồi lại nhìn Đường Hình. Cậu không kiên nhẫn lắm, nhíu mày nói: "Xin lỗi, đừng để tôi lặp lại lần nữa."

Vì thế, nữ sinh ngoan ngoãn xin lỗi.

Đường Hình đẩy Bạch Nhụy ra, nhìn nữ sinh kia hỏi: "Về sau còn làm như vậy không?"

Nữ sinh lác đầu, Đường Hinh nói: "Vậy thì tốt."

Sau đó dẫn Bạch Nhụy về chỗ của cô rồi mới tự về chỗ của mình.

Đường Diễn cùng đám bạn ngạc nhiên chứng kiến toàn bộ quá trình, đợi Đường Hinh trở về mới cười hỏi: "Sao? Coi trọng?"

Thảm Bối Bối cũng cười nói: "Đường Hinh chương mất thì có!"

Đường Hinh liếc bọn họ một cái: "Chẳng lẽ không thể ra tay giúp đỡ bạn học sáu năm cùng trường sao?"

Mấy người kia nhìn nhau cười nói: "Có, có chứ!"

Mọi người không hẹn đều coi đây là vui đùa, không để trong lòng. Tuy Đường Hinh che chở Bạch Nhụy nhưng không hề có ý để Bạch Nhụy hoà nhập vào đoàn thể cùng bọn họ.

Lúc Bạch Nhụy được Đường Hinh giúp đỡ, nghe tiếng xin lỗi của nữ sinh kia mà từ sâu trong lòng tự cảm ơn Đường Hinh. Cảm xúc không tên nào đó trong lúc Bạch Nhụy không hay biết đã lặng lẽ nảy mầm.

Mỗi ngày sau đó Bạch Nhụy đều xuất hiện ở nơi Đường Hinh có thể nhìn thấy.

Lúc Đường Hinh đánh bóng rổ, Bạch Nhụy sẽ ở bên ngoài cùng đám nữ sinh cổ vũ cậu, xem cậu chơi.

Lúc Đường Hinh đi thư viện, Bạch Nhụy sẽ ngồi ở cái bàn ngay sau cậu.

Lúc Đường Hinh canteen, cậu ăn món gì thì Bạch Nhụy sẽ ăn món đó.

Lúc Đường Hinh chạy bộ ở sân thể dục, Bạch Nhụy sẽ đứng ở dưới bóng cây nhìn theo.

Bạch Nhụy nghĩ, cảm xúc của cô đối với Đường Hinh chính là cảm xúc fans đối với idol mình thích: sùng bái từ tận đáy lòng.

Cô lặng lẽ theo sau cậu, từ năm một sơ trung cho đến sơ tam, nhưng không dám mỗi ngày đều đi theo, sợ cậu sẽ chán ghét. Cô tận lực để bản thân xuất hiện trong tình cảnh phù hợp, tận lực để cậu không biết đến sự xuất hiện của mình.

Bạch Nhụy biết, Đường Hinh trong lòng mình là một thứ ánh sáng thần thánh giúp cô tránh ngày đáng sợ nhất kia, giúp nàng được lời xin lỗi mình đáng được nhận.

Cô cũng biết, Đường Hinh không hề rõ hành động vô cùng đơn giản của hán đã ảnh hưởng tới cô như thế nào.

Cả nước có bao nhiêu người vì không nổi bạo lực học đường mà tự sát? Bạch Nhụy không hiểu, nhưng cô biết mình không đủ kiên cường. Nếu không có Đường Hinh, có lẽ có một ngày cô sẽ lựa chọn rời khỏi thế giới này.

Bởi vậy Đường Hinh giống như ánh sáng, chiếu rọi cuộc sống học sinh đáng sợ của Bạch Nhụy, chiếu sáng mỗi góc trong trường khiến cô có thể an toàn tới bất cứ đâu.

Trong khoảnh khắc nào đó, Bạch Nhụy đã không thể khống chế nổi tình cảm của mình với Đường Hinh.

"Anh biết nữ sinh tên Bạch Nhụy kia suốt ngày đi theo anh không?" Thảm Bối Bối cầm một chuỗi nắm kim châm hỏi Đường Hinh.

Đường Hinh nhìn Bạch Nhụy vừa vịn ở tiệm ăn vặt cùng Bạch Từ Hàng ăn cơm, khẽ ừ một tiếng.

Thảm Bối Bối quay đầu hỏi Đường Hinh: "Vậy anh không cảnh cáo cô ta sao?"

Đường Hinh ngẩng đầu, Thảm Bối Bối tiếp tục nói: "Nhìn em làm gì? Chẳng lẽ anh thích để cô ta đi theo anh à?"

Đường Hinh quay đầu nhìn Bạch Nhụy trong tiệm. Thích sao? Không biết. Nhưng có thể khẳng định cậu không hề chán ghét.

Thảm Bối Bối nhận lấy tời nướng nưễn* Đường Diễn đưa, dùng đũa gấp một miếng bỏ vào miệng, thoải mái mà thở một hơi, nói tiếp: "Nữ sinh trong lớp đều nói cô ta không sạch sẽ. Đường Hinh, anh đừng để bị mê hoặc."

Đường Hinh lại quay đầu liếc Thảm Bối Bối một cái, không nói gì tiếp tục cúi đầu ăn.

Ngày hôm sau khi Đường Hinh đi học, phát hiện Bạch Nhụy lần nữa đi theo phía sau.

Đường Hinh không hề nói gì, một đường thẳng tiến, Bạch Nhụy cũng một đường đi theo, đến tận khi phát hiện đã tới một công viên xa lạ mới phản ứng kịp.

Bạch Nhụy sững sốt, chỉ thấy Đường Hinh đột nhiên xoay người nhìn về phía mình, trên mặt mang theo nụ cười. Bạch Nhụy lần đầu tiên thấy Đường Hinh cười, cảm thấy đó là nụ cười đẹp nhất thế gian.

Đường Hinh mở miệng: "Cô ở đi theo tôi?"

Bạch Nhụy muốn phản bác, cô chỉ cùng đường đi tới trường thôi, sao có thể tính là đi theo. Nhưng cô chợt nhớ ra mình đang đứng ở một công viên xa lạ, cái có này không hợp logic.

Bạch Nhụy cúi đầu: "Thực xin lỗi."

Đường Hinh hỏi: "Cậu thích tôi?"

Bạch Nhụy tiếp tục cúi đầu, Đường Hinh nói: "Biết Nhất Trung không?"

Bạch Nhụy gật đầu, Đường Hinh duỗi tay xoa đầu cô: "Nếu cậu thi đậu, tôi liền chấp nhận cậu."

Cô mở to mắt nhìn hắn, chỉ thấy hắn lại cười với mình, sau đó xoay người rời đi.

Từ đó về sau, Bạch Nhụy mở ra hình thức học tập điên cuồng, không còn có thời gian đi theo Đường Hinh.

Truyện được đăng tại wattpad @dwlapz

Thi xong, Bạch Nhụy mới chợt tỉnh ngộ, ngỡ ngàng ngồi trên giường. Đường Hinh đây là dùng một phương pháp khác để đuổi cô đi sao? Cậu phát hiện cô đi theo mình nên quyết định dùng loại phương thức ôn nhu từ chối cô?

Sau đó công bố thành tích, Bạch Nhụy thi đậu Nhất Trung khiến ba cô Bạch Viên sung sướng vô cùng, mở tiệc ba ngày ba đêm.

Khi Bạch Nhụy đeo cặp sách tới Nhất Trung tâm tình có chút mất mát, bởi vì cô phát hiện mình căn bản không hề biết Đường Hinh thi vào trường nào.

Tháng chín khai giảng, tiết hè nóng bức, cổng trường cũng không còn cây đại thụ trăm tuổi như trường sơ trung số 16.

Học sinh ra ra vào vào dưới ánh mặt trời mùa hạ, tràn đầy sức sống của tuổi trẻ. Bạch Nhụy kéo kéo quai đeo cặp sách, sau đó... nhìn thấy Đường Hinh đang đứng ở cổng trường.

Đường Hinh vẫn như cũ, chỉ là lớn lên càng thêm soái khí. Cậu cứ như vậy dựa vào cột đá ở cổng, học sinh ra ra vào vào đều quay đầu nhìn cậu đôi lần.

Đường Hinh cũng vào lúc này thấy Bạch Nhụy, khẽ nở cười. Bạch Nhụy ngẩn người, nhanh chóng chạy đến trước mặt cậu.

Đường Hinh cười nói: "Đúng hẹn, cậu thi đậu, về sau chúng ta sẽ cùng nhau."

Bạch Nhụy vẫn chưa thể tin đây là thật, mở to hai mắt hỏi: "Thật sao?"

Đường Hinh gật đầu, Bạch Nhụy cười lớn một tiếng nhào qua ôm lấy cậu. Đây là lần đầu tiên cô lớn gan, bởi vì vui mừng trong lòng không sao kể xiết, bởi vì kích động từ sâu thẳm con tim.

Đường Hinh tựa hồ đã dự liệu trước, giang tay ôm lấy cô.

Dưới nắng hạ nóng bức chói chang, giữa những cô cậu học trò mười mấy tuổi, họ trao nhau cái ôm đầu tiên.

"Đường Diễn, anh biết không, anh trai anh cùng Bạch Nhụy yêu đương đấy."

Đường Diễn sùng sốt nhìn Thẩm Bối Bối: "Thật?"

Thẩm Bối Bối gật đầu: "Lúc ấy ở cổng trường có rất nhiều người chứng kiến. Ôi trời ạ, hoá ra anh trai anh thích loại hình như vậy."

Đường Diễn nhàu mày nói: "Anh ấy thích là được, quan loại hình làm gì? Em đừng quan chuyện của anh ấy nữa, tính tình anh ấy không tốt đâu."

Thẩm Bối Bối lại gật gật đầu: "Còn lâu em mới thèm quan. À, tối nay mình đi xem phim đi?"

Đường Diễn gật đầu: "Em thích thì đi!"

Thẩm Bối Bối hoan hô một tiếng: "Được, tối em tới tìm anh."

Đường Diễn cười cười lắc đầu bất đắc dĩ, sau đó thấy Đường Hinh trở về, còn có Bạch Nhụy đi theo phía sau. Đường nhiên, trùng hợp cùng học một lớp liên tục mười năm là không có khả năng.

Đường Hinh và Bạch Nhụy ở tiểu học là duyên phận, sơ trung là ngẫu nhiên, lên cao trung lại là Đường Hinh nhờ ba Đường giúp đỡ.

Giống như từ nhỏ hai anh em cậu đã học cùng một lớp vậy.

Đường Diễn cứ như vậy nhìn Đường Hinh và Bạch Nhụy tìm vị trí cùng nhau ngồi xuống.

Đường Diễn: "... " Có bạn gái liền quên em trai, thật muốn mắng người quá đi!

Sau đó vị trí trống không bên cạnh Đường Diễn bị Thẩm Bối Bối không khách khí mà chiếm dụng.

Từ đó trở đi, Bạch Nhụy chính thức gia nhập vào vòng bạn bè của Đường Hinh. Khác với lúc sơ trung mọi người không dám làm gì Bạch Nhụy vì kiêng kỵ Đường Hinh, Bạch Nhụy lên cao trung hoàn toàn được Đường Hinh bao bọc, bạn học trong lớp căn bản ngay cả ý niệm muốn bắt nạt cô cũng bị bóp chết từ trong trứng nước, cho dù cảm thấy cô cả người khí chất quái dị cũng không dám quá để ý. Người ta đơn giản nhưng bạn trai người ta không đơn giản nha!

"Tiểu Nhụy, ăn cơm." Đường Hinh đem sách ném qua một bên, Bạch Nhụy theo thói quen nhận lấy rồi xếp ngay ngắn cùng sách của mình, sau đó mới đáp: "Dạ!"

Đường Hinh cùng Bạch Nhụy đi tới canteen, cô hỏi: "Anh thích ăn cái gì?"

Đường Hinh nhìn cô, cười nói: "Bây giờ thì là thích ăn món em thích ăn." Cậu biết ba năm Bạch Nhụy đi theo mình đều ăn đồ ăn cậu thích, bây giờ hắn nên đổi lại để cậu ăn những món cô thích.

Bạch Nhụy nghịch ngợm xoắn xoắn đuôi tóc: "Em không đặc biệt thích ăn gì cả, món anh thích em đều thích."

Nhìn Bạch Nhụy trở mã càng thêm mỹ lệ, Đường Hình nhân nhật nói: "Không có món đặc biệt thích thì ăn món em tương đối thích."

Bạch Nhụy ngẩn người: "... " sau đó nhìn sườn mặt nghiêm túc của Đường Hình, gật đầu thật mạnh: "Được!"

Trên đường đi đến canteen, hai người nhân nhật trò chuyện.

Bạch Nhụy hỏi: "Đường Hình, em gấp hạc giấy cho anh nhé!"

Đường Hình liền hỏi: "Để làm gì?"

Bạch Nhụy cười nói: "Gấp đủ 1000 con là anh có một ước nguyện rồi. Về sau mỗi ngày em sẽ gấp cho anh một con, có được không?"

Đường Hình gật đầu: "Vậy anh đi mua một cái bình lớn, em gấp hạc to lên một chút."

Vì vậy ba năm sau đó đổi thành Đường Hình dẫn theo Bạch Nhụy, không bao giờ yêu cầu cô lén lút tránh ở nơi nào đó nhìn sang đây.

"Tiểu Nhụy, đánh bóng rõ đi."

"Dạ."

"Tiểu Nhụy, đến sân thể dục tản bộ."

"Dạ."

"Tiểu Nhụy, đến thư viện làm bài tập đi!"

"Dạ"

Bạch Nhụy ngoan ngoãn giống như một con thỏ trắng tuyết, không chỉ mỹ lệ, đáng yêu, an tĩnh mà còn rất nghe lời. Đây chính là cách Bạch Nhụy thích Đường Hình.

Nhưng cô trước nay không hề nghĩ tới, bọn họ sẽ kết thúc như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Chia Tay Hằng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 122: Ngoại truyện 5: Đường Hình Bạch Nhụy (3)

Edit: Linh Nguyệt

"Em vẫn là vị đầu tây?" Đường Hình đứng ở quầy bar nơi đó quay đầu hỏi Bạch Nhụy vẫn luôn đi theo phía sau.

Bạch Nhụy vắn vắn ngón tay nói: "Em muốn thử vị hương thảo."

Đường Hình gật đầu, hỏi Đường Diễn và Thẩm Bối Bối: "Hai đứa thì sao?"

Đường Diễn nhú mày nói: "Em không uống trà sữa."

Thẩm Bối Bối nói: "Em muốn nguyên vị."

Đường Hình gật đầu, ở quầy bar gọi một đồ nướng BBQ, thuận tiện thêm chút bia, đưa trà sữa cho hai nữ sinh xong liền dẫn một đám người tìm vị trí ngồi.

Ba năm cao trung, Bạch Nhụy dần dần hoà nhập với đám bạn của Đường Hình, bọn họ đều cười gọi Bạch Nhụy là "đại tẩu", Thẩm Bối Bối là "nhị tẩu".

Hôm nay là bữa tiệc liên hoan trước khi thi đại học một tháng. Mọi người đều biết thi xong sẽ mỗi người một nơi, bởi vậy đã chọn thời gian tổ chức linh đình một bữa.

Đường Hình từ sau khi quen Bạch Nhụy rất ít khi tới quán bar, vậy nên cả đám giống như những học sinh bình thường khác, chọn một quán đơn giản.

Một tối này, Đường Hình vì uống không ít rượu mà có chút say, nhưng hôm sau được nghỉ nên hắn cũng không để ý quá nhiều.

Ăn uống xong xuôi, một đám người tách ra ở ngã tư đường. Bạch Nhụy tự nhiên đỡ Đường Hình, ba năm nay đều là như thế. Đường Hình không thể uống rượu nhưng hắn sẽ uống. Thành tích học tập của Đường Hình rất tốt, nhưng hắn không phải học sinh ngoan ngoãn.

Đường Hình chẳng những uống rượu mà hắn còn hút thuốc, tuy số lần không nhiều lắm, chẳng qua chỉ là vì tò mò muốn thử thôi.

Bạch Nhụy ở cùng Đường Hình ba năm, từng thấy Đường Hình say hai lần. Tự tập uống rượu hầu hết đều sẽ gọi hắn, mỗi lần hơi say sẽ cùng Bạch Nhụy tản bộ, sau đó đưa cô về, đứng ở cửa chờ tài xế đến đón, Đường Hình lên xe, Bạch Nhụy vào nhà. Ba năm, mỗi một lần hẹn hò đều là như vậy.

Hôm nay cũng vậy, chia tay cao trung không hề khiến Bạch Nhụy cảm thấy lo lắng. Cô biết mình thích Đường Hình nhiều bao nhiêu, cho nên vô cùng khẳng định cô sẽ không bởi vì hai người chia xa mà phai nhạt tình cảm.

Cô biết ơn Đường Hình ngay lúc đó đã vươn tay, đã yêu cô. Ba năm sơ trung mỗi một ngày đi theo hắn, Bạch Nhụy đều chưa từng hối hận.

Cô biết Đường Hình nhất định không biết Nhất Trung đối với cô có áp lực lớn như thế nào. Cô không theo kịp chương trình học ở đây, không biết bạn bè của Đường Hình, không thích ánh mắt của Thẩm Bối Bối, nàng thậm chí không quen ở cùng nhiều người như vậy.

Bạch Nhụy từ nhỏ đã không có bạn, chưa từng tụ tập cùng bạn bè, sớm đã quen cách sống như vậy. Bạn bè Đường Hình kỳ thật đều không để mắt cô vào mắt, cô cũng biết khí chất của mình khiến Đường Hình chịu đầy vò, vậy nên... cô càng ngày càng yêu hắn.

Bởi vì sự yêu quý của hắn, bởi vì tình yêu của hắn, bởi vì lời hứa của hắn.

Bạch Nhụy nhìn Đường Hình. Cô cũng biết, Đường Hình nhất định không biết, sự tiếp nhận của hắn có ý nghĩa to lớn đối với cô tới mức nào. Sự yêu thích của hắn như liều thuốc an ủi xoa đi tự ti mặc cảm về khí chất của Bạch Nhụy.

Mình như vậy cũng sẽ có người thích, giống như cách ba thích mẹ vậy.

Cô cho rằng cả đời mình đều chỉ như vậy nhìn hắn, đi theo hắn, cuối cùng trở thành một đoạn ký ức tốt đẹp trong cuộc đời.

Cuối cùng, bọn họ ở bên nhau, không chỉ là đoạn tình cảm ngây ngô thiếu nam thiếu nữ mà còn sự gắn bó mười năm qua.

Cô sẽ vẫn luôn, vẫn luôn đi theo hắn...

"Đường Hình, anh thi vào trường nào?" Bạch Nhụy hỏi. Cô biết mình không thi đậu vào trường của hắn, nhưng cô có thể vào một ngôi trường gần đó.

Đường Hình ngẩng đầu nhìn cô, hai mắt mông lung như đang tự hỏi, rất lâu sau mới mở miệng: "Không biết, chưa nghĩ kỹ."

Bạch Nhụy tiếp tục hỏi hỏi: "Vậy khi nào anh nghĩ xong?"

Đường Hình nhìn cô nói: "Trước khi báo danh."

Bạch Nhụy gật gật đầu: "Được, vậy anh nghĩ kỹ rồi nói cho em, em đăng ký trường gần trường đó." Bạch Nhụy nhấn mạnh câu cuối.

Đường Hình sững sốt, bước chân hơi dừng lại nhưng chỉ trong nháy mắt, cuối cùng nhẹ nhàng khẽ gật đầu: "Ừ."

Hai người trò chuyện, chẳng mấy chốc đã tới nhà Bạch Nhụy. Cô từ trong túi lấy ra một con hạc giấy màu vàng đưa cho Đường Hình, cười nói: "Đường Hình, đây là con hạc thứ 993, sắp được 1000 rồi."

Đường Hình duỗi tay tiếp nhận, nói với Bạch Nhụy: "Em vào đi, hôm nay anh tự gọi xe về."

Bạch Nhụy gật gật, nhón chân nhẹ nhàng vỗ vỗ đầu Đường Hình đầu: "Bye bye, ngày mai gặp."

Bạch Nhụy không thường chạm vào đầu hắn, nhưng ngẫu nhiên sẽ có động tác như vậy. Đường Hình không rõ vì sao, Bạch Nhụy cũng chưa từng nói qua, nhưng bởi vì cô không làm như vậy trước mặt người khác nên hắn cũng chẳng ngăn cản.

Thật ra nguyên nhân Bạch Nhụy làm như vậy rất đơn giản, đó chính là cảm giác an toàn. Đầu của người đàn ông này chỉ có cô mới có thể chạm vào. Đây là đặc quyền của một người bạn gái như cô.

Trở lại phòng ngủ, Bạch Nhụy mở ngăn kéo tủ, bên trong có bảy tờ giấy hình vuông màu sắc khác nhau. Bạch Nhụy lấy một tờ, cúi đầu nghiêm túc gấp.

Con hạc giấy thứ 994. Bạch Nhụy yên lặng mà tưởng, khoe miệng khẽ cong cong.

Đường Hình về đến nhà, thấy ba Đường đang ngồi ở sofa.

Ba Đường vừa hay mới cầm điện thoại, Đường Hình nhìn thoáng qua, kỳ quái nói: "Đó là điện thoại của mẹ."

Ba Đường về mặt bình tĩnh gật đầu: "Bà ấy quên để ở nhà."

Truyện được đăng tại wattpad @dwlapz

Đường Hình hoài nghi nhìn ba Đường, ông tiếp tục nói: "Sau đó, rất trùng hợp, Bối Bối gửi tin nhắn đến."

Đường Hình nhìn ông: "Thẩm Bối Bối gửi tin nhắn ba nói với con làm gì, đi mà nói với Đường Diễn."

Đường phụ liền đáp: "Bởi vì nội dung tin nhắn là chuyện của con và Bạch Nhụy."

Đường Hình: "Con và Tiểu Nhụy? Có cái gì mà nói?"

Ba Đường khẽ cười một tiếng: "Nó chưa nói cái gì, chỉ là giúp mẹ con chụp ảnh Bạch Nhụy. Hai ngày nay bà ấy nghe nói con có bạn gái, nhờ Bối Bối chụp giúp một tấm ảnh. Ta đã xóa rồi, chắc con hiểu vì sao."

Đường Hình sững sốt, ba Đường vỗ vỗ vai hắn: "Thời gian sắp tới rồi, nếu đã quyết định rõ ràng thì phải sẵn sàng chịu trách nhiệm."

Đường Hình nhìn ba Đường, khẽ nhăn mày: "Ba biết?"

Ba Đường ọm ờ: "Không nhiều lắm, có chút chút thôi, dù sao thì con cũng là con trai ta."

Cuộc nói chuyện của hai ba con rất đơn giản, nhưng Đường Hình đã hiểu ý của ba Đường.

Một tuần sau đó, mỗi ngày Đường Hình đều nhận hạc giấy Bạch Nhụy đưa, mãi cho đến thứ sáu.

Trên đường hai người về nhà, Đường Hình đưa ra mời: "Ngày mai cùng đi công viên hải dương không?"

Bạch Nhụy ngạc nhiên: "Nhưng sắp thi rồi."

Đường Hình gật đầu: "Ừ, không sao cả, cứ thả lỏng đi! Anh... bỏ túc cho em."

Bạch Nhụy gật đầu, cô chưa từng làm trái ý hấn.

Thời tiết thứ bảy vô cùng tối, bầu trời xanh thăm thẳm, ánh nắng vàng ảm áp.

Bạch Nhụy mặc váy liền thân trắng như tuyết, đội mũ, trên lưng đeo một cái ba lô nhỏ, đi xăng đan có dải lụa màu trắng. Cô thích trang điểm như vậy, một là do đây là thâm mỹ mà mẹ dạy cjo cô, hai là bởi muốn ngăn chặn hơi thở ngày càng phong tình quanh thân.

Bạch Nhụy vui sướng xoay một vòng rồi từ ngăn kéo lấy ra con hạc thứ 999, nhìn thoáng qua tờ giấy hình vuông cuối cùng, là màu lam.

Bạch Nhụy nghĩ nghĩ, sau đó đem hạc giấy màu đỏ bỏ vào bao, vui vẻ ra khỏi nhà.

Cô gọi cho Đường Hình, hấn nói hấn ở cửa quán cà phê chờ cô, cô liền như chim nhỏ vội vã bay đi.

"Hoan nghênh quý khách." Người phục vụ ôn nhu chào hỏi.

Bạch Nhụy nói: "Tôi tìm Đường tiên sinh."

Người phục vụ trước đó rõ ràng đã được nhắc trước, cười nói: "Đường tiên sinh đặt một phòng riêng, số 006."

006? Số đẹp nha. Bạch Nhụy che miệng cười, chào người phục vụ.

Bạch Nhụy một đường đi tới, phát hiện cửa không đóng. Cô nhẹ nhàng đẩy, tiếng nói trong phòng lập tức truyền ra tới.

"Tôi biết, hôm nay sẽ nói rõ ràng với cô ấy." Đây là giọng Đường Hình.

Từ vị trí của Bạch Nhụy có thể thấy Đường Hình, thấy sườn mặt hấn, thấy hấn cầm điện thoại, cùng với vẻ mặt lúc nói chuyện.

Đường Hình nói: "Tôi cũng không thích cô ấy... Lúc ấy thấy cô ấy đi theo tôi ba năm, cảm thấy... quá đáng thương, cho nên mới định ra lời hứa kia. Hôm nay sẽ cùng cô ấy nói rõ ràng... Bởi vì đã ba năm rồi, tôi không có khả năng cùng cô ấy dây dưa cả đời, lại còn ảnh hưởng cô ấy theo tôi lên đại học. Cô ấy nên có cuộc sống của chính mình, nên thi vào trường cô ấy thích chứ không phải cứ đi theo tôi."

Bạch Nhụy ngơ ngác nghe hấn nói xong, hốc mắt đỏ hồng dưới tay lấy điện thoại trong ba lô, đồng thời còn có cả con hạc giấy màu đỏ kia.

Rơi trên mặt đất, một tiếng động cũng không có.

Bạch Nhụy nhìn Đường Hình vẫn duy trì tư thế nghe điện thoại, không nói gì, không làm gì. Cô soạn tin: "Em tới rồi!", Sau đó nhắm mắt lại, nước mắt theo đó rơi xuống.

Tay run rẩy nhấn nút gửi đi. Cô thấy điện thoại Đường Hình nhấp nháy hiện lên giao diện thông báo có tin nhắn, rõ ràng ràng in sâu vào mắt Bạch Nhụy.

Hấn không phải đang gọi điện thoại...

Lời vừa nãy, là nói cho cô nghe...

Đường Hình không hề đi xem tin nhắn, vẫn duy trì tư thế nghe điện thoại, nhẹ nhàng mở miệng: "Hẹn gặp lại."

Sau đó, hấn buông điện, không nhúc nhích ngồi ở đó.

Bạch Nhụy che miệng lui về phía sau, cuối cùng nhìn thoáng qua Đường Hình, chạy ra ngoài.

Đường Hình ngồi trong phòng một lúc lâu. Đoạn lời kia, cũng là nói cho chính hấn nghe. Nói cho hấn, vì ba năm này hấn chỉ có thể gắn với hai chữ đáng thương...

Hấn biết mình không gọi điện thoại. Hấn chọn dùng phương thức quyết liệt như vậy đây. Nhưng mà... Vì sao chứ? Vì sao phải dùng cách này này? Vì sao muốn tự mình phủ nhận toàn bộ? Hấn chẳng lẽ chỉ là một con sên chậm chạp đáng thương gặp chuyện liền rụt vào trong vỏ, là con sên nhỏ yếu không ai yêu thích kia sao?

Đường Hình đứng dậy, chậm rãi đi tới cửa. Khoảng cách gần như vậy, thời gian ngắn ngủi như vậy, trong đầu hấn lại từng hình ảnh từng khoảnh khắc ở bên cô ba năm nay.

Ngay từ đầu, hấn quả thật không hề nghiêm túc. Không ngờ tới cô sẽ thật sự thi đậu, bởi vì cô làm được, cho nên hấn tiếp nhận. Nhưng khi đại học sắp gần kề, cô còn muốn tiếp tục đi theo hấn, hấn lại trở nên mơ hồ. Như vậy có đáng không? Hấn có thể gánh vác được trách nhiệm với cô không? Thậm chí còn có khả năng tình cảm của hấn đối với cô không phải là thích.

Nên nói rõ ràng, Đường Hình nghĩ, nói rõ ràng rồi, ai về chỗ nấy.

Ngực có chút khó chịu. Chắc người ta lúc chia ly đều như vậy, rất nhanh sẽ qua thôi, rất nhanh sẽ qua...

Đường Hinh khom lưng nhặt hạc giấy mặt đất, khẽ nói: "Con hạc thứ 999..."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Chia Tay Hằng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 123: Ngoại truyện 5: Đường Hinh Bạch Nhụy (4)

Edit: Linh Nguyệt

"Đường Diễn, anh nghe gì chưa? Anh trai anh và Bạch Nhụy chia tay rồi." Thẩm Bối Bối vọt vào phòng học, ngồi vào xuống bên cạnh Đường Diễn hỏi.

Giống như lúc trước Thẩm Bối Bối vọt vào nói cho hai người bọn họ ở bên nhau, hôm nay Thẩm Bối Bối vẫn như cũ mang vẻ mặt kích động vọt vào thông báo.

Đường Diễn chỉ nhú nhú mày: "Chia tay? Thì kệ! Đúng rồi, Bối Bối, em chọn trường học nào?"

Thẩm Bối Bối sừng sốt, miễn cưỡng cười cười nhìn Đường Diễn rồi nói: "Để xem đã! Em vẫn chưa nghĩ xong."

Đường Diễn liền gật đầu nói: "Ừ, chờ thi xong nghĩ cũng được, ở Bắc Kinh có rất nhiều trường đại học chuyên nghiệp."

Thẩm Bối Bối ừ một tiếng, nhanh chóng xoay người rời đi. Nếu không nhất định sẽ bị Đường Diễn túm lấy bắt học bài.

Ngày đầu tiên sau khi chia tay, Đường Diễn thấy Bạch Nhụy khoác cặp sách, vẻ mặt đại náo bước vào phòng học, đi đến chỗ ngồi mới phát hiện mình và Đường Hinh vẫn ngồi cùng bàn.

Đường Diễn nhìn Bạch Nhụy, sau đó gọi nữ sinh bàn dưới lên ngồi cạnh cô.

Nữ sinh kia nhìn Bạch Nhụy, cô là người duy nhất trong lớp vô cảm với Bạch Nhụy, không cảm thấy Bạch Nhụy có vấn đề gì, cũng không hâm mộ Bạch Nhụy có Đường Hinh là bạn trai. Đây cũng là nguyên nhân Đường Diễn để cô ấy ngồi cạnh Bạch Nhụy. Nữ sinh gật gật đầu, thu dọn chút đồ vật xong liền đi qua.

Đem một chồng sách đặt lên bàn, dọa Bạch Nhụy nhảy dựng, sợ hãi mở to mắt nhìn qua. Nữ sinh sang sảng cười nói: "Gọi tôi là Tiểu Hạ nhé! Còn ba ngày, chúng ta ngồi cùng bàn với nhau, được không?"

Bạch Nhụy ngờ ngác gật gật đầu. Tiểu Hạ đem đồ của Đường Hinh sắp xếp lại, bê xuống chỗ Đường Diễn rồi trở lại ngồi cạnh Bạch Nhụy, xong xuôi mọi thứ mới nhìn Bạch Nhụy nói: "Về sau xin chỉ giáo nhiều hơn."

Bạch Nhụy miễn cưỡng cười cười, nói: "Được."

Lúc Đường Hinh đi vào, Bạch Nhụy đang cùng Tiểu Hạ giải đề vật lý. Hinh nhìn cô, trong mắt không nhìn ra cảm xúc gì.

Đường Diễn kêu Đường Hinh một tiếng, Đường Hinh xoay người nhìn hấn, Đường Diễn chỉ chỉ vị trí bên cạnh mình. Đường Hinh lại nhìn Bạch Nhụy, sau đó cầm sách nặng nề ném lên mặt bàn Đường Diễn.

Bạch Nhụy nghe được tiếng động quay đầu lại nhìn, biểu cảm bình tĩnh không yêu không hận, vô cùng bình thường nhìn thoáng qua, sau đó thu hồi ánh mắt cùng Tiểu Hạ tiếp tục thảo luận giải đề, lúc nhìn Tiểu Hạ trong mắt còn mang theo ý cười nhàn nhạt.

Ngày đầu tiên sau khi hai người chia tay, Đường Hinh nghĩ tới vô số hình ảnh hai người gặp lại, nhưng không hề nghĩ tới sẽ là như bây giờ.

Lúc tan học, Bạch Nhụy sắp xếp lại sách giáo khoa, khoác cặp rồi vẫy tay chào Tiểu Hạ, ra ngoài.

Trước kia khi còn ở cùng Đường Hinh, ban ngày sau khi Bạch Nhụy ra khỏi cửa thì hết tiết tự học buổi tối cô mới về nhà. Giữa trưa cùng chạng vạng cô đều đi theo Đường Hinh, nếu không phải ở canteen chính là ở sân thể dục tập thể, hoặc là hai người cùng nhau ở trong phòng học, Đường Hinh sẽ dạy cô những phần cô không biết.

Hiện giờ đã không còn như vậy, Bạch Nhụy xin nghỉ tiết tự học buổi tối, tan học liền trực tiếp khoác cặp sách đi ra ngoài, vừa hay gặp phải Đường Hinh cùng mấy người bạn đang chuẩn bị tới canteen.

Đám người kia đều đã nghe Đường Diễn nói qua, biết chuyện hai người chia tay nên khi thấy Bạch Nhụy cảm thấy có chút xấu hổ.

Bạch Nhụy cười cười. Cô lớn lên vốn đẹp, chỉ là quanh thân mang theo khí chất không nên có khiến bản thân gặp nhiều rắc rối, lúc này lại cười một cái, quả thật mang ý vị mê người.

Nhưng nhóm người này rõ ràng đã biết đặc tính của Bạch Nhụy nên không để ý, đồng loạt tránh đường nhường cô đi trước.

Bạch Nhụy gật gật đầu khoác cặp rời đi. Đường Hinh ở trong đám người nhìn theo bóng dáng cô, nhất thời mặt mày không hiểu nổi bản thân vì sao lại muốn chia tay. Thật sự thì khi ở bên nhau hấn cũng rất vui vẻ mà, chỉ là hấn sợ bản thân không thích cô, rồi ảnh hưởng tới tương lai của cô.

Mấy ngày kế tiếp Bạch Nhụy đều như thế, bình tĩnh đi học, sau đó mỗi lần gặp phải đều mỉm cười rồi khỏi.

Chỉ có Đường Hinh chú ý tới, Bạch Nhụy dường như gầy đi rồi...

Trước khi nghỉ học chuẩn bị thi, Đường Hinh và Đường Diễn bắt đầu thu dọn đồ vật trên bàn. Đây là ngày cuối cùng họ ở trường này.

Đường Hinh nhìn về phía Bạch Nhụy, chỉ thấy cô cũng ở thu dọn. Đồ vật rất nhiều, phần lớn học sinh đều vứt đi. Thời gian này thầy cô khuyên không cần đọc sách, tận lực nghỉ ngơi dưỡng sức.

Đường Hinh và Đường Diễn ở nhà có thư phòng riêng, mấy quyển sách này thích thì giữ không thích thì ném, mà dù giữ thì cũng sẽ có tài xế Đường gia tới hỗ trợ.

Đường Hinh nhìn Bạch Nhụy soạn ra một rương sách, nhìn cô cố hết sức ôm đi ra ngoài cửa đi, muốn tiến lên lại bị Đường Diễn một phen giữ chặt. Đường Hinh quay đầu lại, thấy Đường Diễn lắc lắc đầu: "Đã chặt đứt rồi thì phải để đứt sạch sẽ."

Đường Hinh nhú mày: "Em có thể làm được?"

Đường Diễn liền nói: "Không biết, nhưng, ngoài cuộc thường tình tào."

Đường Hinh ném ra tay hất ra, Bạch Nhụy nhìn thoáng qua bên này. Đường Hinh giật mình, lại bắt chập những cái khác, muốn tiến lên hỗ trợ đã nghe được giọng của Bạch Từ Hàng: "Chị, đưa em đi!"

"Em chuẩn bị trung khảo rồi mà, hôm nay tới đây thi có sao không?"

Bạch Từ Hàng không phải học sinh Nhất Trung, cậu là trốn học tới giúp Bạch Nhụy, nghe cô lo lắng hỏi liền đáp: "Không có việc gì, trung khảo không khó, bài thi em làm được tất. Đưa cho em đi!"

Nói xong cũng là lúc Đường Hinh nhìn thấy thân thể tròn tròn mập mập của Bạch Từ Hàng. Đúng vậy, chủ nhân của cái tên tình thơ ý họa kia chỉ mang diện mạo bình thường, còn hơi béo, tròn tròn mập mập, mười phần di truyền từ gen của ba Bạch.

Lần đầu tiên gặp Bạch Từ Hàng là ở trường tiểu học, cậu lúc đó còn đáng yêu. Khi gặp lại Bạch Từ Hàng lúc Bạch Nhụy đi theo hần thì Bạch Từ Hàng đã càng dài càng tròn. Sau khi hần cùng Bạch Nhụy xác định quan hệ thì Bạch Từ Hàng đã biến thành bộ dáng hiện tại. Đường Hinh đã từng một lần hoài nghi có phải hai người này khác cha khác mẹ hay không, nhưng hiển nhiên trong mắt Bạch Nhụy, Bạch Từ Hàng là người em trai đáng yêu nhất trên thế giới.

Lúc Bạch Từ Hàng nhận lấy cái rương trên tay Bạch Nhụy vừa lúc thấy Đường Hinh đang ngơ ngác đứng ở đó, cậu hơi nhú mày, sau đó lườm hần một cái sắc lẹm mới lôi kéo Bạch Nhụy rời đi.

Đường Hinh cho rằng, đó là lần cuối cùng bọn họ gặp mặt.

Thi đại học rất nhanh liền kết thúc, Đường Hinh đi ra ngoài, nghe người người xung quanh thảo luận đề bài, trao đổi đáp án, lòng hần lại bình tĩnh đến lạ.

Hần... có chút nhớ cô.

Đây là lần đầu tiên sau khi chia tay. Hần đã không gặp cô một tuần rồi.

Đường Hinh không có ý định đi tìm hiểu tin tức của cô. Bị mấy ngày không gặp mặt dày vò khiến Đường Hinh làm bài thất thường, may mà mấy bài thi này đối với hần mà nói đều không khó. Vậy nên dù phát huy thất thường thành tích cũng không hạ xuống, chỉ là xuất hiện mấy lỗi sai không lớn không nhỏ.

Ngày thứ mười hai người chia tay, ba Đường mẹ Đường sắp sập đổ luôn: hai cậu quý tử... đều thất tình.

Truyện được đăng tại wattpad @dwlazp

Thẩm Bối Bối vô cớ mất tích, Đường Diễn tự nhốt mình trong phòng không ra. Đường Hinh sau khi chia tay đến bây giờ bắt đầu muốn cùng bạn gái cũ hợp lại, mỗi ngày đều ngồi ở sô pha ngơ ngẩn.

Ba Đường đau đầu, mẹ Đường nhú mày, buồn bực không vui.

Ngày ghi danh, trường học thông báo cho học sinh. Nhóm đầu tiên đã báo xong, còn một lần báo bổ sung nguyện vọng nữa. Đường Hinh không thể lôi Đường Diễn từ phòng ra, mẹ Đường đành phải giúp Đường Diễn ghi danh vào một trường học ở nước ngoài. (Là Ha-vọt đó quý zì:)))

Đường Hinh có chút bất an, vội vã đến trường học. Nhưng Bạch Nhụy không tới.

Đường Hinh ngay cả đơn đăng ký cũng chưa điền, vội vã đi tìm thầy giáo, thầy giáo hơi ngạc nhiên, song cũng trả lời: "Bạch Nhụy? Sáng nay ba mẹ em ấy có báo Bạch Nhụy không khoẻ, hiện tại đang nằm viện nên thầy đã nhờ giáo viên toán đưa đơn đăng ký đến bệnh viện cho em ấy rồi."

Đường Hinh sùng sốt: "Sao lại nằm viện?"

Thầy giáo nhú mày nói: "Cái này thầy không rõ, nghe nói rất nghiêm trọng, lần này thi đại học cũng không tốt. Tuy rằng học lực của em ấy không tốt nhưng cũng không đến mức thi thành như vậy, đáng tiếc."

Cả người Đường Hinh cứng đờ, quanh thân như thể đầu là khí lạnh âm độ, máu đều đông cứng. Hần run rẩy hỏi: "Bạn ấy thi được bao nhiêu điểm ạ?"

Lão sư thờ dài nói: "315, trước nay em ấy có bao giờ dưới 400 đâu dưới. Lần này thi không khó, em ấy không thi môn đầu tiên, mất trắng 150 điểm. Không biết đã xảy ra chuyện gì, gia đình cũng không nói."

Đường Hinh nhắm mắt hỏi: "Bạn ấy ở bệnh viện nào ạ?"

Thầy giáo nói ra một địa chỉ, Đường Hinh liền vội vàng chạy đi. Thầy giáo đầu tiên là ngăn người, sau đó mới phản ứng kịp, kêu lên: "Đường Hinh!!! Trò còn chưa báo

nguyện vọng!!!"

Khi Đường Hình chạy tới bệnh viện, Bạch gia một nhà đều đang ngồi nghỉ ở hành lang. Thấy Đường Hình tới, Bạch Tử Hàng tức giận đứng bật dậy, nhũn mày nói: "Anh tới làm gì?"

Đường Hình về mặt đại ra: "Tôi... Tôi thăm cô ấy."

Bạch Tử Hàng vốc dáng nhỏ nhưng sức lực không nhỏ, cậu đẩy hẳn: "Anh đi đi, chị của tôi không cần anh thăm."

Đường Hình đương nhiên không chịu hẳn nói: "Tôi chỉ nhìn cô ấy thôi... Cô ấy... Cô ấy thế nào?"

Hàng lông mày ngắn tũn của Bạch Tử Hàng nhăn ít lại, quay đầu nhìn ba Bạch. Ba Bạch cũng một người mượt mà mập mạp, ông nhìn Đường Hình: "Cậu chính là bạn trai của Nhụy Nhụy?"

Đường Hình gật gật đầu, ba Bạch phụ đứng dậy đi đến chỗ hẳn, một quyền đánh qua. Kỳ thật động tác của ba Bạch không nhanh, Đường Hình thấy rõ, nhưng hẳn vẫn đứng yên.

Một quyền này, hẳn nên chịu.

Ba Bạch đánh xong mới nói: "Cậy không cần đến xem nó. Tôi không biết hai đứa sao lại thế này, coi như người làm ba tôi đây bắt tài đi! Nó trước khi thi đại học không ăn uống từ tẻ, tẻ xiêu trên đường đi, ba môn còn lại khảo đều là nó căng da đầu cổ găng. Chúng tôi không có phát hiện nó ăn xong xoay người liền nôn, là chúng tôi thất trách. Nhưng... sau khi thi đại học, chúng tôi chú ý tới, nó là ăn không vô, ăn một lần nôn một lần. Vậy nên một quyền này là tôi vì nó mà đánh. Thân làm ba, tôi hy vọng cậu về sau không cần đến nữa."

Đường Hình nghe đến đó, chỉ cảm thấy trong lòng bị ngàn dao vạn tiễn xuyên qua, nước mắt chợt rơi xuống. Hẳn như khóc như một đứa trẻ: "Cầu xin bác, để con vào nhìn cô ấy..."

Ba Bạch đang muốn từ chối, giọng của Bạch Nhụy từ trong phòng truyền ra: "Ba, để anh ấy vào đi."

Ông quay đầu nhìn cửa phòng, sau đó không cam lòng mở cửa, nói với Đường Hình: "Vào đi!"

Đường Hình khom lưng cảm ơn, lại khom lưng nói xin lỗi, sau đó mới vào phòng bệnh.

Trong phòng tràn ngập hương vị nước sát trùng chỉ bệnh viện mới có, đây là phòng đơn. Bạch Nhụy nằm ở trên giường, bình tĩnh nhìn Đường Hình.

Đường Hình đi đến mép giường, Bạch Nhụy nói với ba Bạch: "Để con nói chuyện với anh ấy."

Chờ ba Bạch đi ra ngoài, Bạch Nhụy mới nhìn Đường Hình hỏi: "Anh tới làm gì? Nhìn xem tôi đáng thương thế nào sao?"

Đường Hình cúi đầu ngồi bên cạnh cô tóc mái che khuất hai mắt. Hẳn nói: "Thực xin lỗi, Tiểu Nhụy, có thể... cho anh một cơ hội nữa không?"

Bạch Nhụy chớp chớp mắt hỏi: "Bởi vì hiện tại tôi rất đáng thương?"

Đường Hình cười khổ: "Không phải, Tiểu Nhụy, không phải bởi vì em đáng thương."

Bạch Nhụy kỳ quái nhìn hẳn: "Không phải đáng thương? Vậy sao anh lại tới đây? Đường Hình, tôi đau khổ anh không tới, tôi vừa sinh bệnh anh liền tới rồi. Anh nói không phải bởi vì tôi đáng thương sao? Dù có phải hay không, tôi đều không tin."

Đường Hình giống như bị Bạch Nhụy nói tới mức máu chảy đầm đìa, hẳn nắm chặt tay, dùng sức cắn răng để tránh mình mất khống chế. Hẳn nhắm mắt lại, hít sau một hơi, sau đó cúi đầu nghiêm túc nhìn Bạch Nhụy: "Bởi vì anh yêu em! Anh, yêu, em!"

Bạch Nhụy cười. Cô cười lộ lên đẹp như vậy, như sen nở giữa hồ, nhưng lời nói lại tàn khốc đến cực điểm: "Anh yêu tôi? Vậy thì tốt quá. Đường Hình, anh hãy nghe cho kỹ. Bạch Nhụy tôi đời này nhất định sẽ không lại lần nữa yêu anh, càng không bao giờ ở cùng anh." Cô dừng một chút rồi mới nói tiếp: "Anh đi đi!"

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Chia Tay Hằng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 124: Ngoại truyện 5: Đường Hình Bạch Nhụy (5)

Edit: Linh Nguyệt

Đường Hình bị lời nói của Bạch Nhụy khiến cho thương tích đầy mình, hai mắt hẳn đỏ ngầu nói: "Vì sao?"

Bạch Nhụy dưới cái nhìn chăm chú của hẳn co lại thành một đoàn, sau đó nói: "Tôi không tin. Ba năm qua đều là giả, Đường Hình, lời anh nói tôi đều không tin."

Đường Hình đột nhiên đứng lên, Bạch Nhụy nhanh chóng ôm lấy đầu, nhắm chặt hai mắt.

Tay Đường Hình run rẩy: "Em cho rằng anh sẽ đánh em?"

Bạch Nhụy sợ hãi mở to mắt nhìn hẳn. Đường Hình bi thương nói: "Em là có bao nhiêu không tin tưởng, mới có thể cho rằng tôi sẽ ra tay?"

Bạch Nhụy vẫn như cũ không sợ chết: "Chính là không tin, anh là cái người dạng gì tôi cũng không biết. Anh đi đi!"

Nghe được động tĩnh bên trong, ba người bên ngoài lập tức vọt vào, thấy Bạch Nhụy đang kích động liền nhanh chóng đẩy Đường Hinh ra ngoài, đóng cửa lại. Khoảnh khắc trước khi cửa khép lại, hần nhìn thấy Bạch Nhụy nhìn mình, ánh mắt căm ghét.

Cánh cửa đóng lại không chỉ là cửa phòng mà còn là cánh cửa thế giới của Bạch Nhụy. Đóng sập lại, ngăn cách Đường Hinh và thế giới của cô.

Ngày Bạch Nhụy xuất viện, Đường Hinh đứng dưới gốc cây ngoài cửa bệnh viện.

Thấy Đường Hinh, Bạch Nhụy ôn nhu cười, sau đó lên xe.

Nụ cười kia giống như nụ cười của cô lúc cười với bọn họ, không có tình yêu, cũng không có ý hận. Đường Hinh biết, đây là sự kiên cường của Bạch Nhụy. Cô vĩnh viễn sẽ không để lộ sự nhu nhược trước mặt người nhà. Cô sợ bọn họ lo lắng.

Người nhà là điểm mấu chốt cuối cùng của Bạch Nhụy.

Đường Hinh cũng biết, đó là sự từ chối của Bạch Nhụy. Cô bây giờ ngay cả cảm hận cũng không muốn biểu đạt trước mặt hần. Mỗi khi Bạch Nhụy đã khuất dạng, hần mới lên xe rời đi.

Về đến nhà, Đường Hinh nhờ ba Đường tra kết quả, Bạch Nhụy đăng ký một trường công ở nơi hẻo lánh cách xa Bắc Kinh.

Đường Hinh liền hỏi: "Trường này có tốt không ạ?"

Ba Đường nghĩ nghĩ nói: "Trường dạy nghề, xếp thứ 27 toàn Bắc Kinh."

Đường Hinh: "27? Khá tốt."

Đường phụ gật đầu, tờ báo trong tay hơi run, bình tĩnh tiếp tục nói: "Bắc Kinh có tổng cộng 29 trường nghề."

Đường Hinh: "..."

Ba Đường không hỏi Đường Hinh thấy thế nào, cũng không hỏi sao lại đến nước này. Đường Hinh muốn ông tra, ông cũng không từ chối.

Sau đó, Đường Hinh từ bỏ đại học khoa học kỹ thuật an ninh quốc phòng ba Đường sắp xếp, ghi danh vào học viện chỉ huy võ cảnh gần trường Bạch Nhụy*.

Lúc ba Đường biết chuyện thì không nói gì, ngược lại mẹ Đường trực tiếp ngậy người, chỉ thẳng mặt Đường Hinh mắng: "Con là óc heo sao? Thành tích có thể vào đại học khoa học kỹ thuật quốc phòng, sao lại báo học viện chỉ huy võ cảnh?"

Đường Hinh cúi đầu không nói lời nào, mẹ Đường muốn sửa nguyện vọng, hần liền mạnh miệng nói: "Con muốn học ở đây."

Mẹ Đường ngoại trừ từng mắt thì cũng chỉ có thể thở dốc. Báo xong nguyện vọng, bà mạnh mẽ lôi Đường Diễn từ trong phòng ra ngoài. Một tháng này Đường Diễn gầy đi rất nhiều, mỗi ngày ở trong phòng sống mơ mơ màng màng, đồ ăn chỉ ăn có có, cơ bản đều không động vào cái gì khác.

Mẹ Đường muốn hần đến Mỹ, hần không phản ứng, đi theo bà sắp xếp hành lý.

Trước khi đi mẹ Đường còn dặn dò: "Chú ý Đường Hinh, đừng để nó làm xằng làm bậy."

Ba Đường gật đầu, tỏ vẻ không thành vấn đề. Chờ mẹ Đường đi rồi ông mới vuốt cằm suy nghĩ, thế nào mới được coi là làm xằng làm bậy?

Đường Hinh chạy tới Bạch gia. Biệt thự Bạch gia nằm ở nội thành, trong sân có không ít cây to.

Khi hai người vừa xác định quan hệ, Đường Hinh còn từng trèo lên cây. Cho nên lần này tới, hần rất nhanh tìm tới cái cây gần phòng Bạch Nhụy, trèo lên hô hai tiếng, muốn nói với Bạch Nhụy hần sẽ vẫn luôn đi theo cô.

Nhưng người tới mở cửa không phải Bạch Nhụy mà là Bạch Từ Hàng thân hình tròn vo. Cậu đứng ở ban công nhìn hần: "Anh về đi! Chị tôi biết anh sẽ đến, báo tôi nói với anh chị ấy sẽ không gặp anh. Chị ấy không hận anh, anh cho chị ấy những ký ức vui vẻ, chị ấy thực lòng cảm kích anh. Tôi nghe nói ba năm sơ trung nếu không có anh thì chị tôi đã không vượt qua nổi, cho nên tôi rất biết ơn anh. Chị tôi không nói rõ giữa hai người đã xảy ra chuyện gì, nhưng mà có thể khiến chị ấy như vậy thì nhất định là anh không đúng. Sau này anh không cần đến nữa, tôi biết bối cảnh nhà anh, chị tôi không với nổi. Anh mau trở về đi!"

Đường Hinh nắm chặt nhánh cây, nhìn Bạch Từ Hàng: "Cậu giúp tôi nói với cô ấy, tôi chọn đại học chỉ huy võ cảnh cùng khu với trường của cô ấy. Tôi sẽ không từ bỏ, vẫn sẽ tới. Tôi chờ cô ấy ra gặp tôi."

Bạch Từ Hàng không đáp, xoay người đóng cửa.

Đường Hinh quả nhiên làm như lời hần nói, mỗi ngày đến Bạch gia chờ Bạch Nhụy, còn mang theo ít mìn thầu cùng nước khoáng, ngần ngừ chờ đợi.

Mùa hạ vốn nhiều mưa, Đường Hinh vẫn kiên trì đứng đợi, ngày ngày nhìn màn cửa đã kéo kín.

Đáng tiếc đến lúc khai giảng mà Bạch Nhụy trước sau không hề kéo rèm nhìn bên ngoài một cái, cũng chưa từng có đi đếnban công quá. Đường Hinh kiên trì hai tháng, chờ đợi cũng là sự kiên trì của Bạch Nhụy, kiên trì tuyệt không quay đầu.

Ngày Bạch Nhụy nhập học, Đường Hinh đi theo. Trường của cô tương đối hỗn loạn, rất nhiều học sinh không có chí học hành đều tới nơi này. Bạch Nhụy đi cùng ba Bạch và Bạch Từ Hàng, phía sau năm mét còn có một Đường Hinh một thân quần trang màu lục đạt tỉ lệ quay đầu 100%.

Bạch Nhụy đến ký túc xá, Đường Hinh cũng đi theo, bởi vì trang phục của hắn nên không ai dám cản, hơn nữa Đường Hinh cùng đám Bạch gia cùng nhau đi vào nên người ta nghiễm nhiên xem bọn họ là người một nhà.

Khi hai cha con Bạch gia đưa Bạch Nhụy đến ký túc xá chào hỏi mọi người thì hắn đứng ở cửa nhìn. Chờ hai người kia rời đi Đường Hinh mới nhìn Bạch Nhụy, rồi cất bước đi theo. Đây là sự bảo đảm của Đường Hinh, hắn muốn mọi người đều biết phía sau Bạch Nhụy có chỗ dựa.

Nếu không với khí chất của thì nhất định không thể an an ổn ổn học xong đại học.

Đường Hinh chỉ cần có thời gian nhất định sẽ đến tìm Bạch Nhụy, dần dần toàn trường đều biết Bạch Nhụy có bạn trai là quân nhân.

Đây vốn là cân bằng giữa hai người, đáng tiếc ngày thế cân bằng đó bị đánh vỡ cũng dễ. Mùa thu năm thứ hai Đường Hinh theo đuổi lại Bạch Nhụy, nhận được tin có con bạn trai.

Khoảnh khắc đó Đường Hinh chỉ cảm thấy trời sụp đất nứt, hắn không thể tìm lại Bạch Nhụy của trước kia. Nhất thời, Đường Hinh biến thành Đường Diễn thứ hai, tự nhốt mình trong phòng, mỗi ngày sống mơ mơ màng màng.

Ngoại trừ bữa, hắn thậm chí ngay cả đồ ăn cơ bản nhất cũng không muốn ăn, một tuần sau cũng được như ý nguyện góp mặt ở bệnh viện.

Ba Đường nhìn kim chuyển rồi lại nhìn cánh tay đã gãy đến mức chỉ còn da bọc xương: "Anh có nghĩ tới tôi và mẹ anh không?"

Đường Hinh yên lặng, một lát sau mới nói: "Thực xin lỗi, con ăn không vô, không phải không muốn ăn."

Ba Đường tiếp tục mặt không biểu cảm: "Con muốn thế nào mới có thể ăn vào?"

"Có thể để cô ấy tới gặp con một lần không?" Đường Hinh hỏi.

Ba Đường gật đầu, để tài xế đưa mình đến trường học của Bạch Nhụy, hẹn cô nói chuyện.

Ông lộ ra biểu tình hiền hoà nói: "Chuyện của con ta đã điều tra qua, đối với việc Đường Hinh đã làm, ta thay nó xin lỗi con."

Bạch Nhụy nhanh chóng xua xua tay, ba Đường tiếp tục nói: "Thái độ của con bây giờ ta cũng không cảm thấy có cái gì sai. Hôm nay ta đến nơi này chẳng qua là bởi Đường Hinh là con trai ta, ta lấy thân phận một người cha mà tới, muốn hỏi con một câu: Con có thể tới bệnh viện gặp nó không?"

Bạch Nhụy sững sờ, cô không hỏi Đường Hinh làm sao, vì sao mà nằm viện, cô chỉ yên lặng trong chốc lát rồi nói: "Con không thể, nếu không anh ấy sẽ cho rằng con còn tình cảm. Con không thể ở cùng anh ấy, vậy nên không thể cho anh ấy bất cứ hy vọng gì."

Ba Đường thở dài, hỏi: "Cho dù là nó sắp chết sao?"

Bạch Nhụy liền cười: "Anh ấy sẽ không chết. Có những người sinh ra đã không giống người thường. Con sống vì gia đình con, anh ấy cũng có thể."

Bạch Nhụy đứng dậy rồi đi, đôi tay run rẩy kia kỳ thật ba Đường đã chú ý tới. Ông vẫn duy trì tư thế nói chuyện với nhau, hỏi Bạch Nhụy đã chuẩn bị rồi đi: "Chuyện con cùng người khác yêu đương là giả phải không?"

Bạch Nhụy gật gật đầu, sau đó rời đi.

Ba Đường đỡ trán: "Đúng là nghiệt nợ, sao có thể nghĩ đến dùng cái loại phương thức chia tay này chứ? Ai da, có đôi khi không biết sự thật thì tốt hơn." Tỷ như, đừng để Đường Hinh biết Bạch Nhụy ngoài miệng nói cảm kích hắn nhưng trong lòng lại hận. Tỷ như, đừng để Đường Diễn biết, Thẩm Bối Bối rời đi là bởi trong lòng không yêu cũng không thêm dè ý.

Trong tình yêu có hai loại khiến lòng người đau khổ, hai thằng con mỗi đứa chiếm một cái, là bởi vì đường tình cảm của ông quá thuận lợi sao?

Cuối cùng cũng xác thật như lời Bạch Nhụy, Đường Hinh vượt qua được. Hắn không chết, chỉ là càng thêm trầm mặc, cũng không còn hỏi thăm tin tức của Bạch Nhụy. Hắn không phải không còn yêu, mà là ba Đường nói cho hắn, nếu hắn không buông tay, Bạch Nhụy cả đời sẽ không hạnh phúc, đây cũng là nguyên nhân Bạch Nhụy lừa hắn rằng cô đã có bạn trai.

Vì thế, Đường Hinh liền buông tay, cho dù đau đến tê tâm liệt phế, cho dù cõi lòng tan nát.

Mỗi ngày, Đường Hinh đều như một cái máy được lập trình lặp đi lặp lại: hít thở không khí mới mẻ, ăn đồ ăn mỹ vị, thực hiện huấn luyện cường độ cao.

Cuộc sống đủ đầy, đứng trên đỉnh cao nhân sinh, hắn cần không hiểu vì sao năm đó mình lại thốt ra lời chia tay.

Tình bất tri sở khởi, nhất vắng chi thâm.

Tình không biết bắt đầu từ lúc nào mà đã trở nên đậm sâu.

Một năm trước khi Đường Hinh tốt nghiệp đại học, lại một lần ở trên đường gặp phải Bạch Nhụy. Mười một giờ đêm, cô mặc váy trắng mình ưa thích, đứng ở ven đường chờ xe.

Xe trên đường tới lui lui, nhưng không có taxi, thậm chí có cũng không ai dừng xe. Dù sao thì đêm đã khuya, trời thì mưa, thiếu nữ váy trắng tóc dài quả thật khiến người ta cảm thấy kiêng kị.

Đường Hinh dừng xe ở nơi đó nửa tiếng mới lái qua, kéo cửa nhìn cô hỏi: "Không gọi được xe sao?" Mặt hắn không biểu cảm, cố gắng khiến bản thân mình nhìn bình tĩnh lãnh đạm, không muốn tăng thêm phiền toái cho cô.

Bạch Nhụy hơi sững sờ, cuối cùng gật gật đầu, Đường Hinh nói: "Lên xe đi, anh đưa em về."

Bạch Nhụy do dự trong chốc lát mới ngồi lên ghế sau: "Thực xin lỗi, trên người dính nước mưa, làm bẩn xe anh rồi."

Đường Hình lắc đầu nói: "Không sao, bên cạnh có áo khoác, em khoác tạm đi! Vẫn ở chỗ cũ sao?"

Bạch Nhụy im lặng, lát sau mới nói: "Tiểu khu Á Tề, mới dọn tới. Anh chỉ cần đưa tôi đến trung tâm thành phố là được, đến đó tôi có thể tự gọi xe."

Đường Hình không hỏi vì sao lại chuyển nhà, chỉ nói: "Tiểu khu Á Tề đúng không?" Hắn cúi đầu dùng điện thoại tra vị trí, sau đó tiếp tục lên tiếng: "Tiện đường với nơi anh muốn tới, anh đưa em đi!"

Bạch Nhụy không nói chuyện, Đường Hình coi như cô đã đáp ứng. Đến nơi, hắn mới thấy đây là một tiểu khu cũ nát, bãi đỗ chỉ có mấy chiếc xe, đi vào đi ra một lần thu năm hào, Bạch Nhụy không muốn, hắn vẫn nhất quyết đi vào.

Nhìn Bạch Nhụy đã lên lầu, Đường Hình mới lái xe rời đi.

Những ngày sau đó, hắn luôn trong lúc vô ý gặp phải cô.

Sau đó mới biết được, chỗ cô thực tập vừa vặn gần chỗ hắn thực tập bộ đội võ cảnh. Bằng tốt nghiệp của Bạch Nhụy không có bao nhiêu tác dụng, không tìm được công ty tốt, mãi mới tìm được công ty này, vừa vặn gần chỗ hắn, ba ngày có thể về nhà một lần.

Có lẽ là bởi vì như vậy mà số lần hai người gặp nhau gần đây còn nhiều hơn tổng số lần trong hai năm qua. Bạch Nhụy thường xuyên không gọi được xe, bởi vì người mới thường bị yêu cầu tăng ca. Đường Hình từ lúc bắt đầu là ngẫu nhiên gặp được, sau đó mới cố ý đợi, một lần đưa đón chính là mấy tháng.

Sau đó, Đường Hình dứt khoát buổi sáng cũng đưa cô đi, Bạch Nhụy từ chối hai lần, đành đồng ý.

Nửa năm sau, hai người chính thức kết giao, Đường Hình nói ra trước.

Hắn nói: Nếu em còn chưa có bạn trai thì có thể suy xét anh không?

Bạch Nhụy đáp: Cho dù ở cùng nhau, tôi cũng không thể bảo đảm có thể giống như đã từng.

Đường Hình cười: Vậy là đủ rồi.

Nếu ngay cả cơ hội cũng đều không có thì sao có thể thay đổi cô?

Vì thế, hai người chính thức kết giao.

Truyện được đăng tại wattpad @dwlapz

Ngày đầu tiên xác định quan hệ, Đường Hình vui như điên!

Hắn ngay lập tức gọi cho đứa em trai còn đang thất tình bên Mỹ: "Đường Diễn, anh với Bạch Nhụy hợp lại rồi."

Đầu kia không chút lưu tình cúp máy, Đường Hình cũng không giận, lại gọi cho ba mình, đồng dạng lời nói, ba Đường cũng rất nể tình, trước khi cúp máy còn nói hai chữ: "Chúc mừng."

Đường Hình cười ngây ngô ba ngày mới phát hiện Bạch Nhụy vẫn chưa đưa hạc giấy cho hắn.

Hôm sau Đường Hình mới hỏi: "Tiểu Nhụy, sao em không gấp hạc giấy?"

Bạch Nhụy mỉm cười nói: "Lớn rồi, không gấp nữa."

Đường Hình nghĩ tới mình chỉ còn kém một con là đủ 1000, liền nói: "Vậy em gấp cho anh một con đi!"

Bạch Nhụy lắc đầu: "Em đã không còn gấp nữa rồi."

Đường Hình giống như bị dội một xô nước lạnh. Duyên của hai người bắt đầu từ hạc giấy, Bạch Nhụy không muốn gấp chính là ý từ chối mở rộng cửa lòng với hắn. Đường Hình chỉ cảm thấy quanh thân lạnh lẽo đến tận xương hân ý, nhưng hắn vẫn cười nói: "Vậy sao, vậy thì không gấp nữa!"

Đường Hình đủ tuổi kết hôn đương nhiên không muốn chờ, hắn hẹn Bạch Nhụy ra, lấy có sinh nhật mình mà chuẩn bị cầu hôn.

Khi ra ngoài, ba Đường gọi hắn lại, đưa cho hắn một chồng tư liệu: "Xác định cho kỹ, thuận theo ý mình, không cần trách ai."

Ngồi ở trong xe, Đường Hình nhìn tư liệu ba Đường đưa, nội dung rất đơn giản.

Nửa năm trước khi hắn gặp lại Bạch Nhụy, Bạch gia bị người ta điên cuồng chèn ép, chuỗi cửa hàng của ba Bạch đã đóng một nửa.

Ba Bạch bán hết bất động sản trong tay hy vọng có thể chống đỡ. Đáng tiếc, cục diện càng ngày càng khốn trương, lúc lâm nguy, hắn gặp cô...

Ba Đường không nói thêm gì, nhưng Đường Hình vừa xem đã hiểu.

Hắn cầm tập tư liệu đứng ở cửa khách sạn đã hẹn với Bạch Nhụy, đem từng chút từng chút xé bỏ ném vào thùng rác, sau đó nhanh chóng bước vào...

Lịch sử luôn là kinh người đặc biệt là lịch sử được lặp lại.

Đường Hình đứng ở cửa nghe Bạch Nhụy gọi điện thoại, nói chuyện với đầu dây không biết có tồn tại hay không bên kia.

"Tôi cũng không có cách nào, cho nên mới có thể một lần nữa tìm tới hân. Tôi không thể trơ mắt nhìn ba công trên lưng món nợ mấy ngàn vạn, ông ấy sẽ điên mất... Tôi là cố ý bắt lấy hân... Tôi cũng không mình không yêu hân..."

Đường Hình dựa vào cửa nghe cô nói, cảm nhận được cảm giác tuyệt vọng cô từng cảm nhận.

Tuyệt vọng? Bạch Nhụy không hẳn tâm như hân. Hân biết, Bạch Nhụy chọn hôm nay, ở chỗ này, lấy phương thức như vậy nói rõ mục đích của mình, là đưa quyền lựa chọn vào tay hân.

Tôi cố ý tiếp cận anh, anh còn muốn cầu hôn không? Có hay không, lấy cánh cửa này làm ranh giới.

Đường Hình cười cười, đáp án? Không cần nói cũng biết.

Hân đẩy cửa đi vào, nhìn Bạch Nhụy nói: "Gọi điện thoại?"

Bạch Nhụy nhìn hân. Kỳ thật, hai người đều biết rõ, nhưng hân không vạch trần, Bạch Nhụy cũng chỉ có thể đáp: "Vâng."

"Em mang sổ hộ khẩu không?"

Bạch Nhụy lắc đầu, Đường Hình nói: "Anh mang theo, anh đưa trở về lấy. Bạch Nhụy, chúng ta lãnh chứng đi!"

Em đưa chìa khoá để tôi lựa chọn, tôi nhận. Sau cánh cửa này cho dù là vết thương chồng chất, tôi cũng muốn mở ra. Nếu, em muốn lợi dụng tôi giúp Bạch gia vượt qua cửa ải khó khăn, vậy tôi sẽ dốc hết toàn lực che chở Bạch gia.

Không cần oán bất luận kẻ nào, hân chỉ biết yêu cô bảo vệ cô cả đời.

Bạch Nhụy chậm rãi đứng lên, cắt điện thoại, nhìn hân, sau đó nói: "Được."

Những thông tin đánh dấu () tớ không rõ có chính xác hay không

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Chia Tay Hằng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 125: Ngoại truyện 6: Nếu Đường Diễn ở thế giới hiện thực (1)

Nếu Đường Diễn không phải một nhân vật trong sách mà thực sự tồn tại ở ngoài đời...

Edit: Linh Nguyệt

Đường Diễn nhìn chằm chằm món cá sốt chua ngọt ở phía đối diện đã lâu. Cái bàn này là bàn tròn lớn, đường kính năm mét, đĩa quay trên bàn kích thước cũng không kém. Hân tính tính, muốn chuyển món cá sốt kia qua đây đại khái phải quay chín lần, tốn khoảng hai mươi giây.

Như vậy, mọi người sẽ đều biết hân thích ăn đồ ngọt.

Đường Diễn nhăn chặt mày, thế thì hân còn làm tổng tài kiểu gì nữa, người ta sẽ thấy hân như thế nào?

Về mặt Đường Diễn càng thêm nghiêm túc khiến mấy người bên cạnh đều trở nên khản trương. Đường Diễn duỗi tay gấp miếng gừng xào gói lan* trước mặt, cắn mạnh.

"Đường tổng, lần này may nhờ có ngài kịp thời rút tiền mới không lỗ vốn quá nhiều. Ly này tôi kính ngài, ngài tùy ý!" Người đàn ông trung niên nói xong liền đem chén rượu trong tay uống cạn.

Đường Diễn cũng nâng chén rượu trước mặt nhấp một ngụm: "Hợp tác vui vẻ."

Người nọ ha ha cười to, nhanh chóng đem đĩa gan ngỗng chuyển tới trước mặt Đường Diễn: "Đây, Đường tổng, món gan ngỗng cao bồi* này là món ăn đặc sắc ở nơi này, thập phần mỹ vị, đảm bảo anh ăn một lần rồi còn muốn ăn nữa."

*Tôi cũng không biết hai món này là hai món gì cả, search gg cũng không ra

Vì thế, Đường Diễn trơ mắt nhìn cá chua ngọt đã đi được nửa đường lại trở về chỗ cũ, còn là chỗ cách hân xa nhất.

Đường Diễn: "...". Đậu xanh rau má, mau lại đây...

"Đường tổng?" Người nọ thấy Đường Diễn bất động, kỳ quái lên tiếng, sau đó hân liền thấy Đường Diễn dùng ánh mắt ý vị thâm trường nhìn mình, trong lòng lộ bộ, nỗ lực suy nghĩ xem mình đã đắc tội vị tôn đại Phật này chỗ nào.

Rồi hân thấy Đường Diễn cầm thìa, gấp một miếng nhỏ bỏ vào trong miệng, nhẹ nhàng nhai chậm nuốt nhắm nháp.

Sau đó hân buông thìa nhìn người kia: "Không tòi."

Người đàn ông: “...” Sao cứ có cảm giác nhiệt độ ngày càng thấp thế nhỉ?

Không khí yên lặng hai giây, mọi người lại lần nữa kính rượu, cười ha hả nói chuyện, thành công đuổi không khí xấu hổ này ra chỗ khác.

Đường Diễn một chút cũng không thêm để ý người khác thấy thế nào, hắn tiếp tục trầm mặc nhìn phía đối diện. May mà hắn mỗi lần ra ngoài đều dẫn theo thư ký Kiều và hai Giám đốc bộ môn, vậy nên việc khuấy động không khí từ trước đến nay đều giao cho bọn họ, hắn chỉ cần phụ trách tọa trấn là được.

Khi Đường Diễn sắp tiến vào cõi thần tiên thiên ngoại, hắn đột nhiên phát hiện đĩa quay bắt đầu chuyển động, món cá chua ngọt ở đối diện bắt đầu lấy tốc độ thông thả nhưng ổn định chạy đến trước mặt hắn.

Quào?

Đường Diễn ngẩng đầu nhìn. Thì ra là nữ phục vụ mặc trang phục đồ đen mang đồ ăn mới lên, tóc dài buộc gọn gàng, gương mặt hơi hơi nghiêng, nghiêm túc di chuyển đĩa quay, sắp xếp lại thức ăn trên bàn.

Sau đó, Đường Diễn lại nhìn đến món cá chua ngọt tới trước mặt. Đĩa quay không chuyển động nữa, Đường Diễn hơi hơi tròn to mắt nhìn phía đối diện.

Đối diện đã chinh ra một khối đất trống, Đường Diễn cúi đầu nhìn xem trước mặt hắn nhìn chăm chăm một giờ cá chua ngọt, cầm lấy chiếc đũa kẹp lên tới ăn một ngụm.

Đường Diễn hí mắt, thỏa mãn nghĩ, lúc còn nóng thì mình không ăn được, vậy bây giờ nguội rồi ăn cũng được.

Đối diện còn đang nhóm lửa, đặt nồi nhỏ lên trên, nữ phục vụ đem đủ các loại cá tôm thả vào bên trong.

Đường Diễn thừa dịp thời gian này, liên tục gấp mấy đũa. Đĩa quay lại bắt đầu chuyển động, Đường Diễn ngẩng đầu nhìn lại, vừa lúc nữ phục vụ sắp xếp xong.

Cô phát hiện Đường Diễn nhìn qua, vì thế cũng tươi cười nhìn Đường Diễn.

Người này mặt thon dài, hai mắt vừa to vừa có thần, sống mũi cao thẳng. Tổng quát nhìn có chút xinh đẹp, hơn nữa khoe miệng luôn nở nụ, còn cố ý cắt mái bằng khiến khí chất trở nên dịu dàng, ở khách sạn này cũng coi như là mỹ nữ tư chất cao.

Đương nhiên trong mắt Đường Diễn người này chỉ tạm tạm, nhưng bởi vì chuyện vừa rồi hắn lại cảm thấy người này cười lên rất đáng yêu.

Đường Diễn khẽ gật đầu, nữ phục vụ cầm cái khay không dục vào tường, nhanh chóng có người ở bên ngoài lấy đi.

“Đường tổng, tới tới tới, đây là cá tôm mới, vị tươi ngon lại giàu đạm.”

Đường Diễn cúi đầu, ha ha, cá chua ngọt của hắn lại chạy đến đối diện rồi, trước mặt chuyển thành hải sản nữ phục vụ vừa mang vào, lên lên xuống xuống trong nước sôi sùng sục.

Đường Diễn múc một chén, canh cá tươi ngon, bên trong còn lẫn vị tôm. Ừm, ăn rất ngon.

Vì thế Đường Diễn lại múc thêm một chén, ánh mắt vô tình nhìn về phía nữ phục vụ đang đứng ở cửa chờ khách yêu cầu hoặc tùy thời mang đồ ăn lên, thấy cô đang che miệng cười.

Đường Diễn: “???”

“Ha ha, hắn đây là không muốn chuyển đĩa quay chứ gì!” La Thiên nghĩ. Ngay từ đầu cô đã chú ý tới ánh mắt của người đàn ông kia. Một đám người cũng thật ngốc, ánh mắt hắn đã rõ ràng như vậy mà sao mấy người còn hiểu thành hắn muốn ăn cá chứ?

La Thiên đương nhiên không ngờ tới mọi người tuy có chú ý tới ánh mắt hắn nhưng chỉ nghĩ rằng hắn đang ngẩn người. Ai mà nghĩ tới tổng tài mặt lạnh này lại muốn ăn cá chua ngọt chứ!!!

Rất nhanh bên ngoài cửa lại truyền đến động tĩnh, La Thiên quay đầu lại đi lấy, là phở mai hấp tôm hùm!!!

La Thiên nuốt một ngụm nước miếng, muốn ăn quá muốn ăn quá muốn ăn quá!!!!!!! Nhưng mà đất quá đi..

La Thiên để một người phục vụ khác bưng đồ ăn, mình đi lên trước chinh bàn.

Vì thế Đường Diễn lại lần nữa nhìn thấy cá chua ngọt chạy tới trước mặt mình, hắn quay đầu nhìn, cô lại lần nữa mỉm cười. Đến lúc này Đường Diễn liền hiểu, người phụ nữ kia biết hắn muốn ăn món này.

Đường Diễn ở trong lòng hung hăng phun tào một bản người: Đậu má, đến phục vụ người ta còn biết tôi đây muốn ăn cá chua ngọt, mấy người mù hết rồi à??????

Chờ đến lúc tính tiền, La Thiên dẫn người đàn ông mời rượu Đường Diễn ra ngoài, nhân viên thu ngân tính toán rồi nói: “Trương tổng, tổng cộng hết 18,888 tệ.”

Trương tổng lập tức cười: “Cái này là con số tốt, cái này là con số tốt. Đại cát đại lợi, dùng thế.”

“Trương tổng, ngài chờ một lát.” Nhân viên thu ngân ấn xuống hai cái, đưa máy cho Trương tổng: “Mời ngài.”

Trương tổng lấy máy qua, dùng tay đỡ, quẹt thẻ. Bên này mới vừa thanh toán xong, bên kia một đám người đã vây quanh Đường Diễn đi ra. Trương tổng nhanh chóng thu hồi thẻ chạy tới đón: “Đường tổng phải đi luôn sao?”

Truyện được đăng tại wattpad @dwlapz

Đường Diễn gật đầu. Trương tổng lại nói hai câu, Đường Diễn không phải gật gật thì chính là lắc đầu.

Sau đó hắn thấy La Thiến đang quy quy củ củ đứng một bên, khẽ gật đầu nói: “Cảm ơn đã tới.” Giọng cô hơi trầm, lại rất đoan trang.

Đường Diển nhìn trong chốc lát rồi nói với thư ký Kiều: “Cho cô ấy chút tiền boa.”

Thư ký Kiều sững sốt, lập tức từ trong bóp tiền lấy ra mười tờ 100 tệ đưa cho La Thiến: “Đây là tiền boa của Đường tổng.”

Đường Diển nhìn cô gật gật đầu nói: “Cô làm không tồi.”

La Thiến không biết hắn đang nói đến việc kia, nhưng đây là lần đầu tiên cô nhận được tiền boa. Trong nước không phải lưu hành việc boa cho nhân viên, mấy cái này La Thiến cũng mới chỉ nghe nói qua.

Nhưng mà nhận rồi sau này không nhất định sẽ gặp nữa nha!

Thấy La Thiến còn đang chần chừ, Đường Diển cho rằng La Thiến đang ngượng ngùng, hơi nhủu mày. Nhân lực của Trương tổng cuối cùng cũng online một lần: “Mau nhận lấy, Đường tổng cho mà cô còn khách khí?”

Vì thế La Thiến về mặt chính trực, trong lòng hân hoan vui sướng nhận 1000 tệ, sau đó đẩy cảm kích nhìn Đường Diển: “Cảm ơn anh, Đường tổng.”

Đó là ấn tượng đầu tiên của Đường Diển đối với La Thiến.

Hai tháng sau, Đường Diển đến quán cà phê dưới công ty lại lần nữa gặp được La Thiến.

Đường Diển ngây người: “Cô không phải làm ở nhà hàng sao?”

La Thiến nhìn thấy Đường Diển lại rất vui vẻ, nói: “Đúng vậy! Nhưng tôi thôi việc rồi, bây giờ đang làm ở đây.”

“A.” Đường Diển chỉ có thể đáp như vậy.

Một lát sau, La Thiến mang một cái bánh kem matcha đặt lên bàn Đường Diển đang ngồi, cười nói: “Lần trước anh cho ta một ngàn tiền boa, cái này tôi mời anh ăn. Cái này mới ra hôm nay, tôi nếm qua rồi, ăn rất ngon.”

Đường Diển mắt trông mong nhìn bánh kem, miệng chính trực nói: “Tôi không thích ăn đồ ngọt.”

La Thiến nhủu mày nhìn hắn. Hà? Lần trước không phải ăn cá chua ngọt sao? Sao lại không thích ăn đồ ngọt?

Đường Diển kỳ thật chỉ nhìn bánh kem, nhưng ở góc độ của La Thiến lại là đang trông mong nhìn chăm chăm. La Thiến trong lòng kỳ quái: Trông mắt sắp bay ra ngoài, nước miếng sắp chảy mà bảo không thích ăn?

Nhân viên công ty Đường Diển đi ngang qua, thấy hắn liền nhanh chóng tiến lên chào hỏi: “Đường tổng, xin chào.”

Đường Diển gật đầu, dù sao cũng không quen biết, những người đó chào hỏi xong liền rời đi. La Thiến hết nhìn Đường Diển lại nhìn bánh kem, cuối cùng hỏi: “Anh thật sự không thích ăn?”

Đường Diển do dự ba giây, sau đó gật đầu: “Không thích.”

Vì thế La Thiến cảm muỗng xúc một miếng, ánh mắt Đường Diển liền đi theo cái muỗng trong tay cô.

Ha ha, thế mà dám nói không thích?

Một giây sau, cái muỗng yên vị trong miệng Đường Diển. Cô tươi cười hỏi: “Thế nào? Ăn ngon không?”

Miệng Đường Diển ngậm cái muỗng, chớp chớp hai mắt, hai má hơi động, đem bánh kem nuốt xuống, do do dự dự gật đầu nói: “Không tồi.”

La Thiến đưa muỗng cho hắn: “Vậy thì ăn đi! Trời đất bao la ăn là lớn nhất.”

Đường Diển bị tinh thần của La Thiến cảm nhiễm, cuối cùng ở trước mắt bao người, tiếp tục ăn bánh kem.

Lúc tính tiền, hai mắt La Thiến chờ mong nhìn Đường Diển rút ví từ trong túi áo ra.

La Thiến nói: “Tổng cộng 84 tệ.”

Đường Diển đưa 100 tệ cho La Thiến, La Thiến tìm tiền lẻ cho hắn.

Đường Diển nhận lấy tiền lẻ, sau đó nhìn La Thiến, La Thiến cũng nhìn Đường Diển. Hai người đều mang ánh mắt trông mong nhìn đối phương. Mấy người xếp hàng phía sau đều nghĩ, hai người này có phải đang thâm tình chăm chú nhìn nhau không???

Kỳ thật, La Thiến là đang nghĩ: Hắn hôm nay có thể cho mình tiền boa không? Có cho không? Có cho không? Muốn biết quá đi!!!

Đường Diển lại nghĩ: Sao cô ấy lại nhìn mình như vậy? Chẳng lẽ là muốn tiền boa? Vậy mình cho cô ấy vậy, nhưng mình không mang nhiều tiền mặt!!!

Cuối cùng, Đường Diển vẫn chịu không nổi ánh mắt chờ đợi của La Thiến, tuy rằng không xác định được sao cô lại nhìn mình như vậy, nhưng Đường Diển cảm thấy mình đã ăn bánh kem của người ta thì nên cho chút tiền boa.

Vì thế, Đường Diển mở ví, lấy toàn bộ tiền mặt, tổng cộng 716 tệ, rút ra 700 đưa cho La Thiến: “Tiền boa.”

La Thiến mở to hai mắt nhìn bảy tờ 100 tệ. Hắn... hắn thật sự cho tiền boa!!!

Mấy người phía sau cũng trừng lớn hai mắt. Đậu má, anh ăn hết 84 tệ mà boa người ta 700, tiền nhiều quá không có chỗ tiêu à?

La Thiến run rẩy tay nhận lấy. Đường Diễn nhìn 700 trong tay cô nói: "Hôm nay mang thiếu, không đủ 1000, lần sau tới trả lại cô."

La Thiến: "..."

Mọi người: "..."

Đây là ăn xong, thanh toán xong, boa xong rồi... thiếu nợ???

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Chia Tay Hằng Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 126: Ngoại truyện 6: Nếu Đường Diễn ở thế giới hiện thực (2)

Edit: Linh Nguyệt

Hai ngày sau, La Thiến lần nữa gặp được người đàn ông này, hắn giống như đã đổi một bộ tây trang khác.

Lúc ấy La Thiến mang cà phê cho khách, vừa xoay người liền thấy Đường Diễn ngồi ở đó, vẻ mặt lạnh nhạt nhìn thẳng phía trước, trên bàn chỉ có một tệp tài liệu màu lam.

La Thiến ngần ngừ, cầm khay đến chỗ hắn hỏi: "Hôm nay sao lại tới đây? Muốn ăn bánh kem hả?"

Đường Diễn: "Tôi không phải vì muốn ăn bánh kem mới tới."

"À, là vì còn nợ tiền sao?"

Đường Diễn: "...". Im lặng rút ví trong túi áo vest.

La Thiến cười to ngăn tay hắn: "Tôi nói đùa mà anh cũng tưởng là thật à? Nào có chuyện nợ tiền boa chứ."

Vì thế, mười phút sau Đường Diễn nhận được một bánh kem Madeline.

La Thiến ngồi xuống đối diện hắn, chớp chớp mắt nhỏ giọng nói: "Ăn đi! Tôi biết anh thích mà. Anh cũng lạ thật, nếu tôi có nhiều tiền như thế thì còn lâu mới để ý đến suy nghĩ của người khác, thích ăn gì thì ăn. Chẳng lẽ người ta ăn được mà tôi không ăn được chắc."

Đường Diễn yên tâm thoải mái mà cầm lấy cái muỗng, vừa ăn vừa nghe cô nói.

La Thiến nhìn hắn vui vẻ ăn: "Tôi thấy thái độ của Trương tổng đối với anh, chắc anh cũng là tổng tài chứ gì?"

Đường Diễn gật gù đầu, ăn bánh kem không mở miệng nói chuyện, La Thiến cũng không để ý, đứng dậy cười nói: "Được rồi, anh ăn đi, tôi đi làm việc."

La Thiến cười tươi vẫy vẫy tay với hắn, sau đó xoay người rời đi.

Lúc tính tiền La Thiến nhận được 1300 tệ, Đường Diễn vẫn như cũ chỉ có câu nói kia: "Cô làm không tồi."

La Thiến cầm tiền, cười nói: "Là nói tôi đưa bánh kem hả?"

Đường Diễn nhìn cô.

Ừm, ánh mắt kia ý là "cô hiểu mà" đúng không?

La Thiến cúi đầu cười khẽ rồi xua xua tay nói với hắn: "Hoan nghênh lần sau lại tới."

Đường Diễn gật gù đầu với cô sau đó rời đi.

Từ đó về sau, Đường Diễn cứ hai ngày một lần đi đến cửa hàng kia. La Thiến mỗi lần đều đưa lên một phần bánh kem miễn phí, mà Đường Diễn lúc đi cũng đều đưa một nghìn tệ tiền boa.

Một tháng sau, khi Đường Diễn lại lần nữa bước vào, không thể ăn bánh kem, người phụ nữ cũng không có ở trong tiệm. Đường Diễn biết, có lẽ cô lại nghỉ việc rồi.

Trong lòng hắn chỉ thấy hơi đáng tiếc một chút, dù sao thì người có thể cùng hắn tâm ý nghĩ thông suốt không nhiều. Biết mình thích đồ ngọt, hình như cũng chỉ có cô...

Cứ vậy, La Thiến trở thành một sự tồn tại giống như bí mật trong lòng Đường Diễn, bởi vì sau đó, hắn chưa từng gặp lại La Thiến.

Mỗi ngày Đường Diễn đều giống như người máy, đi làm rồi tan tầm. Thế giới này sôi nổi nhốn nháo, hắn chẳng qua chỉ là một phần rất nhỏ trong đó. Nơi gọi là nhà thì

lạnh băng, phòng làm việc thì như cảnh tịch mịch giữa chốn ồn ào náo nhiệt.

Chớp mắt đã hai năm trôi qua, cho đến khi Đường Diễn từ chỗ ba Đường biết được, mẹ Thẩm Bối Bối nói, cô ấy có người yêu rồi.

Đó là lần đầu tiên Đường Diễn sâu sắc cảm nhận được, hấn và Thẩm Bối Bối... đã không còn khả năng.

*

Công việc mới của La Thiên là làm phục vụ ở một nhà hàng Tây. Cô lúc này vẫn còn trẻ, nhưng so với cô gái hai mươi tuổi ở phòng bếp kia thì lại hơi già hơn, cho dù người ta chỉ kém cô vài tuổi.

La Thiên làm việc này có chút miễn cưỡng, bởi vì cái này nhà hàng này thường có khách nước ngoài, cô không biết tiếng Anh, mỗi lần đều là những người khác tới ứng phó. Hai ngày nay quản lý dường như không vui vẻ, La Thiên lại bắt đầu suy xét đổi công việc mới. Cô vốn dĩ khá thích làm ở quán cà phê kia, hoàn cảnh tốt, tiền lương cao, đáng tiếc ông chủ lại không muốn nhận.

Thật sự chính cô cũng không hiểu vì sao. Chủ quán coi trọng người được gọi là Đường tổng hay cho tiền boa kia, nhất định là sau khi đuổi việc cô đã đặt ra quy định mới: tiền boa của khách phải giao một nửa cho tiệm.

Nhưng La Thiên thật ra không quá tiếc. Nếu đã định là cô thì chạy cũng chạy không thoát. Cô cũng không có khả năng cả đời ăn vạ ở nơi đó, tiếc là tiếc một tháng mười lăm nghìn tệ tiền boa kia kia.

Trời mưa to. La Thiên quấn chặt áo khoác trên người, cầm chắc ô, chạy chậm về phía trước.

"A?" La Thiên lùi lại, nhìn người đàn ông ngồi yên không nhúc nhích trong ngõ nhỏ kia. Mưa to như vậy, ngồi ở ngõ nhỏ, còn không che ô?

La Thiên trong lòng nảy ra trên dưới một trăm ý tưởng, cuối cùng đứng ở đầu hẻm kêu: "Anh gì ơi, anh đang làm gì đấy? Trời mưa mà không trở về nhà sao?"

Người đàn ông chậm rãi ngẩng đầu nhìn qua, tóc bị nước mưa xối dính sát vào trán, nước mưa theo tóc nhỏ từng giọt từng giọt xuống dưới, ánh mắt lạnh băng mang hàn ý thẳm đến tận xương.

"Nè người anh em, tốt xấu gì cũng phải nói một câu chứ! Diễn phim kinh dị à? Nguy cơ sinh hóa? Zombie?" La Thiên thấy người kia vẫn không nhúc nhích, bởi vì ngược sáng mà vô số ý tưởng khủng bố chen nhau nhảy lên như nấm mọc sau mưa.

"Bánh kem?" Người đàn ông hình như có chút nghi hoặc, phát ra âm thanh khàn khàn hỏi lại.

"Bánh kem?" La Thiên thăm dò, nhưng vẫn không bước vào hẻm trong ngõ, ở bên ngoài lớn tiếng kêu: "Anh muốn ăn bánh kem? Tôi mua cho anh một cái nhé?"

Người đàn ông tựa hồ ngần ngừ: "Sao cô lại ở đây?"

La Thiên một tay nắm chặt cán ô, một gãi đầu phát, kỳ quái nói: "Liên quan gì đến anh? Anh đang làm gì đấy? Không có việc gì thì tôi đi nhé?"

Người đàn ông nói: "Cô vào đây."

"Không." La Thiên từ chối không chút do dự.

Đường Diễn: "..."

"Anh có chuyện gì hả? Tôi báo cảnh sát giúp anh nhé?" La Thiên hỏi.

Đường Diễn khàn giọng nói: "Tiền boa."

La Thiên sững sờ: "Đường tổng?"

Lần đầu tiên trong bảy ngày qua tâm tình Đường Diễn tốt hơn một chút, trong giọng nói không tự chủ cũng nhiễm ý cười: "Ừ."

La Thiên liền chạy vào, dùng đèn pin điện thoại soi soi, kinh ngạc: "Là anh thật à Đường tổng? Sao anh lại ở chỗ này?"

Đường Diễn: "Tâm tình không tốt!"

La Thiên: "A!" Tâm tình không tốt thì chạy tới đây dầm mưa? Hừm, dù sao hấn cũng là một tên kỳ quái có tiền mà không ăn đồ mình thích ăn.

"Ồm, vậy... anh muốn tiếp tục dầm mưa sao?" La Thiên hỏi.

Đường Diễn: "Taoichi là ngồi xồm lâu quá, tê chân."

La Thiên chớp chớp mắt to, đột nhiên cười ha hả: "Ai da, vậy anh phải nói sớm chứ! Báo tôi vào đỡ anh chứ gì? Rốt cuộc anh đã ngồi xồm bao lâu vậy?"

Đường Diễn có chút xấu hổ: "Trước khi mưa..."

La Thiên lập tức nói: "Tôi biết rồi, anh là không ngờ được trời sẽ mưa đúng không? Tôi còn tưởng anh thấy trời mưa nên mới bước ra, nếu cậu thật thì anh ngốc chết mất."

Đường Diễn yên lặng nuốt vào câu tôi "chính là muốn dầm mưa" đã lên đến cổ họng, nhìn La Thiên hỏi: "Cô mới vừa tan tằm?"

La Thiên gật đầu: "Đúng vậy!"

Truyện được đăng tại wattpad @dwlazp

"Sao cô lại nghỉ việc ở quán cà phê kia?" Sau khi La Thiên nghỉ, hần có đến hai lần, cho dù mỗi lần đều là chủ quán tự mình tiếp đãi nhưng sau đó hần vẫn không đến đó nữa.

"Còn có thể vì cái gì chứ?" La Thiên cười xua xua tay: "Tôi là thể đây, rất ít khi làm việc lâu ở một chỗ nào đó."

Đường Diễn gật gật đầu, La Thiên hỏi: "Muốn tôi gọi xe giúp anh không? Ừm, hoặc là anh muốn đi đâu?"

Đường Diễn lắc đầu, hần không muốn về nhà, cũng không muốn trở lại chung cư lạnh băng kia.

La Thiên gật gật đầu tỏ vẻ hiểu biết: "Nếu anh không ngại thì đến chỗ tôi trước đi!" La Thiên rất tin tưởng Đường Diễn, hoàn toàn không nghĩ tới cái nhà nhỏ bé của cô có thích hợp không hay Đường Diễn có thể tiếp thu không.

Lúc này Đường Diễn đương nhiên không biết mình sắp sửa đến nơi như thế nào, hần gật gật đầu: "Phiền cô rồi."

Vì thế La Thiên nói: "Anh có mang tiền không? Chúng ta gọi xe đi về!"

Đường Diễn nhủ mảy: "Vừa rồi không phải cô nói muốn gọi xe cho tôi sao?" Thế mà bây giờ lại không có tiền?

"Vừa rồi định làm người tốt, nhưng đối tượng là Đường tổng anh, tôi đây ngại ghê!" La Thiên cười.

Đường Diễn sờ sờ ngực túi, xác định ví và điện thoại vẫn còn mới gật đầu: "Mang theo."

"Vây đi thôi!" La Thiên quay đầu nhìn hần, hai mắt to sáng láng đầy sức sống. Đường Diễn không tự giác đuôi theo.

Tiểu khu của La Thiên cách nơi nà không gần, nhưng ngồi xe nên rất nhanh đã tới.

La Thiên giải thích, tầng ca không kịp đi giao thông công cộng, nghĩ đi về cũng chỉ mất bốn mươi phút, coi như tản bộ.

Tới chỗ La Thiên, Đường Diễn mới biết cái gọi là tiểu khu kia kỳ thật chính là một khu nhỏ nhà một tầng. Phòng trọ của La Thiên không phải ở sâu trong ngõ nhỏ, cô nói như vậy không an toàn.

Phòng La Thiên ở khá gần đường cái, bên ngoài cửa sắt còn có rào, hần là chủ nhà lắp.

Sau khi đi vào, bên trong có hơn mười chiếc xe điện. La Thiên nói ban đầu cô cũng có một chiếc, sau đó bị trộm nên đành phải đi giao thông công cộng.

Toà nhà này có sáu tầng, phòng của La Thiên ở tầng thứ năm, cầu thang vừa hẹp vừa cao lại không dễ đi, chỉ một chút không chú ý sẽ té ngã.

La Thiên vừa cười vừa nhỏ giọng kể cô từng từ tầng bốn lần xuống, bởi vì cầu thang quá nhỏ hẹp nên cô một đường lăn đến tầng một, chỗ ngoặt cũng không thể dừng lại.

Nói xong có lec là nghĩ đến hình ảnh kia, cô lại che miệng nhỏ giọng cười.

Đường Diễn: "... " Tôi đây vì tình thân lạc quan của cô mà cảm động.

Đền cầu thang tuy là cảm ứng nhưng từ chỗ tầng hai lên tầng ba đã bị hỏng, La Thiên dùng điện thoại soi đường. Tới nói, Đường Diễn phát hiện cửa là cửa gỗ, cũng không có cửa phòng trộm.

La Thiên rút chìa khóa mở cửa, bên trong ngược lại khá lớn, khoảng 30 mét, có WC và phòng tắm, không có phòng bếp.

Đường Diễn ở chỗ hành lang thấy không ít nôi chén xếp ngay ngắn liền biết phòng bếp sắp xếp ở bên ngoài.

"Anh ngồi đi!" La Thiên nói.

Đường Diễn nhìn quanh, trong phòng chỉ có một cái giường bọc vải caro cùng vỏ chăn gấp chỉnh tề ngay ngắn, đệm cứng nhắc, trên bàn chỗ đầu giường còn có một gói khoai lát. Trước giường có một cái thảm hình tròn khoảng hai mét, trên thảm có một cái gối ôm cùng với một bàn thấp. Đối diện giường là tủ quần áo, bên cạnh là một cái tủ lạnh loại nhỏ.

Đường Diễn bởi vì trên người ướt đầm dề nên ngưng ngừng không dám ngồi trên thảm nhà người ta, nhưng nhìn khắp lại chẳng có chỗ nào ngồi được cả.

La Thiên ục lợi trong tủ quần áo, giọng nói rầu rĩ vang lên: "Đường tổng, anh đi tắm trước đi! Chỗ tôi tắm lúc này vừa hay lúc người khác không cần nước, không bị ngắt giữa chừng đâu."

Đường Diễn hướng phòng tắm đi đến, lại nghe được tiếng cười của La Thiên ở phía sau.

Hần nhủ mảy: "Cười cái gì?"

La Thiên đột nhiên xoay người, cầm một cái váy ngủ màu hồng nhạt trên tay: "Đường tổng, tôi chợt nhớ ra chỗ tôi không có quần áo nam, anh có để ý chuyện mặc váy ngủ không?"

Đường Diễn nhìn thứ-đỏ-màu-hồng trong tay La Thiên, nghiêng răng nghiêng lợi gần từng chữ một nói: "Tôi, vô, cùng, để, ỷ!!!"

La Thiên cười: "Vây làm sao bây giờ? Lát nữa anh tắm xong cũng không thể không mặc gì. Nếu không tôi sang nhà bên cạnh mượn cho anh nhé, hàng xóm tôi vừa hay là đàn ông."

Đường Diễn thở dài: "Đi mua."

La Thiên không quá nguyên ý: "Đã mười giờ rồi, bên ngoài trời còn đang mưa."

Đường Diễn nghĩ nghĩ: "Phía trước nhà cô có cái cửa hàng tiện lợi, bên trong hẳn là có quần lót với áo ngủ nam."

"Đồ ở đó đắt lắm" La Thiên lại không vui.

Đường Diễn cạ lời: "Tôi trả tiền."

Vì thế, La Thiên cầm tiền xạch xạch ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Chia Tay Hằng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 127: Ngoại truyện 6: Nếu Đường Diễn ở thế giới hiện thực (3)

Edit: Linh Nguyệt

Đường Diễn ở phòng tắm lạnh buốt đợi 15 phút La Thiên mới trở về, tới lúc mở cửa lấy áo ngủ từ tay La Thiên thì mặt cũng đã đen.

Hắn vừa từ phòng tắm ra đã hỏi: "Sao đi lâu như vậy?"

La Thiên tỏ vẻ không sao cả trả lời: "Cửa hàng tiện lợi không có. Cũng không biết vì sao mỗi ngày đều có mà hôm nay lại bán hết."

Đường Diễn hẳn không nghĩ tới sẽ như vậy, sững sờ trong chớp mắt: "Vay áo ngủ này?"

"Tôi đến siêu thị mua, anh xem có được không? Không được thì để tôi đi đổi." La Thiên vừa nói vừa lấy hai cái chăn bông ra từ trong tủ quần áo, một cái để xuống thảm, một cái để trên giường, nhanh chóng nhét vô chăn vào. Thêm một cái gối, chỗ ngủ tạm thời của Đường Diễn đã chuẩn bị xong.

La Thiên xoay người đi đến ngăn tủ cầm hai gói mì thịt bò hỏi: "Có thể ăn mì ăn liền không?"

Đường Diễn gật đầu nói: "Có thể, áo ngủ cũng được."

La Thiên quay đầu lại cười cười: "Đương nhiên, áo ngủ chất lượng tốt đó. Anh cứ tự nhiên, tôi đi nấu mì."

Chờ La Thiên bung hai bát to trở về, xếp lại chăn đặt lên giường, hai người ngồi xuống hai bên bàn nhỏ.

Đường Diễn đã rất lâu chưa ăn mì gói, lần này ăn thấy mới lạ, đặc biệt phát hiện tay nghề La Thiên không tồi. Nước dùng màu đỏ, sợi mì màu trắng, rau xanh màu lục, bên trên còn có một quả trứng.

Nhìn thôi đã thấy muốn ăn rồi.

La Thiên bung bát húp xì xụp, nhanh chóng giải quyết xong. Cô nhìn Đường Diễn vẫn đang thong thả ung dung thưởng thức đành đi tắm trước, mặc cái váy ngủ màu hồng nhạt mình lấy ra lúc này.

Lúc này Đường Diễn cũng vừa hay ăn xong, La Thiên từ tủ lạnh cầm ra hai cái bánh kem nhỏ, đưa cho Đường Diễn một cái rồi tự xếp bằng ngồi đối diện hắn, vừa ăn vừa hỏi: "Vì sao tâm trạng anh lại không tốt? Nói ra đi, tôi khai sáng cho anh."

Đường Diễn thấy La Thiên đối với mình hoàn toàn không khách khí, thậm chí còn không buồn khuyên mình ăn bánh kem. Hắn chỉ có thể tự mở rồi tự ăn.

Ừm? Không tồi!

Tâm trạng Đường Diễn tốt hơn một ít, mở miệng nói: "Cũng không phải chuyện lớn gì, chỉ là đột nhiên nghe nói bạn gái cũ có bạn trai."

La Thiên mở to mắt nhìn hắn, cười nói: "Anh thật đúng là... đa sầu đa cảm quá! Ha ha ha ha..."

Cô đứng dậy ném rác vào thùng rác phía sau cửa rồi đi đến m giường, ôm gối ôm nói: "Đúng là phiền não mà kẻ có tiền nên có mà! Không giống tôi, tháng này không đi làm, tháng sau không có tiền ăn. Nhưng mà, ít nhiều tôi vẫn có một ít tiền tiết kiệm, không đến nỗi chết đói!"

Đường Diễn không hiểu cuộc sống như vậy, hắn nhũn mày hỏi: "Sao lại túng quẫn thế?"

"Bởi vì tôi không thể sống như người khác chứ sao! Tôi không có người thân, nếu không tiết kiệm chút tiền dưỡng lão thì sẽ thành bà lão chết đói ở nhà trên TV ấy." La Thiên nói xong liền nằm vật xuống giường, thoải mái thở ra một hơi: "Anh rửa bát đi! A a a, thật thoải mái! À, Đường tổng, anh tên gì thế?"

Đường-bị La Thiên bắt đi rửa bát-Diễn không chút sức sống đứng dậy cầm bát đĩa đi rửa, vừa làm vừa nghe La Thiên nằm trên giường dõng dãi lảng nhảng: "Chia tay rồi thì quên luôn đi! Quên không được thì quay lại với nhau! Nếu người ta không thích anh thì anh cũng không cần thích người ta. Đường tổng anh bên ngoài đẹp trai bên trong nhiều tiền, tính tình lại còn tốt..."

Dần dần hắn không nghe thấy giọng cô nữa. Chờ hắn rửa bát xong xuôi, cầm ra hỏi: "Bát để..."

Phần còn lại bị Đường Diễn nuốt vào trong bụng. Hắn nhìn La Thiên ôm ôm gối ngủ ngon lành, hơi ngẩn người rồi để bát lên trên bàn, đi đến mép giường kéo chăn đắp lên người cô.

Đường Diễn cầm bát, nghĩ nghĩ, mở cửa đi ra ngoài, bên ngoài tối đen, hẳn là nơi nào có công tắc đèn nhưng bởi vì lần đầu tiên tới nên hắn không tìm được, liền nương theo ánh đèn trong nhà nhìn thấy bên dưới cái bàn dài bên cạnh cửa có ngăn tủ để bát, bỏ vào.

Người đàn ông nhà bên vừa hay mở cửa, thấy Đường Diễn còn bị dọa nhảy dựng: "Người anh em, làm gì đấy?"

Đường Diễn mặt không biểu cảm: "Cất bát."

"A, anh là bạn trai của cô gái kia sao? Lần đầu tiên thấy cô ấy mang đàn ông về đây, hai người kết giao bao lâu rồi?" Hắn vừa hỏi vừa mở bếp từ.

"Không phải, chúng tôi chỉ là quan hệ bạn bè."

"A, vậy quan hệ nhất định rất tốt." Người kia không thèm quay đầu đáp, hắn cũng đang nấu mì gói. Đường Diễn nhìn thoáng qua, phát hiện gói mì của hắn giống hệt gói mì của La Thiên.

Nam sinh thấy Đường Diễn nhìn gói mì liền cười nói: "Cái này là siêu thị giảm giá, tôi mua không ít. Anh muốn ăn không?"

"Mới vừa ăn qua."

"Ăn khá ngon, vị thịt bò. Bởi vì sắp hết hạn sử dụng nên siêu thị mới giảm giá, nếu không thì một gói này bình thường cũng phải 16 tệ!"

"Hết hạn?" Đường Diễn nháy mắt ngây cả người.

Người kia một bên chiên trứng, một bên cầm gói mì xem qua nói: "Đúng vậy! Còn có hai tháng nữa là hết hạn, như vậy cũng được rồi! Tôi còn từng ăn mì quá hạn cơ, chả sao cả."

Đường Diễn thất hồn lạc phách trở về phòng, đóng cửa ngồi trên thảm nhìn La Thiên. Lúc này trong lòng hắn toàn là: "Tôi có thể mua cái mới không? Tôi có tiền mà." Nhưng những lời này hắn không biết nên nói như thế nào, bởi La Thiên đã ngủ rồi.

Ngày hôm sau lúc Đường Diễn rời giường thì La Thiên đã ra ngoài, trên bàn chỗ đầu giường để hai cái bánh bao thịt và một ly sữa đậu nành. Đường Diễn một đầu tóc rối nhìn nhìn, giường La Thiên đã xếp gọn gàng, trên tủ lạnh dán một tờ giấy nhỏ, đại ý là kêu hắn ăn sáng rồi tự ra ngoài ăn trưa, chìa khóa đặt trong ngăn kéo ở tủ đầu giường, ra ngoài ăn trưa phải nhớ mang theo, có chuyện gì thì gọi điện cho cô.

Đường Diễn vào phòng tắm, phát hiện hôm qua La Thiên chẳng những mua áo ngủ cho hắn mà còn mua cả bàn chải đánh răng khăn mặt các thứ...

Nhất thời, trong lòng hắn ấm áp, nhưng mà... cô quên mua dao cạo râu rồi.

Chờ Đường Diễn ăn xong bữa sáng, nhìn đồng hồ mới chín giờ, liền gọi điện cho La Thiên hỏi địa chỉ nơi cô làm việc.

Truyện được đăng tại wattpad @dwlazp

Đến lúc chuẩn bị ra ngoài hắn mới phát hiện quần áo hôm qua vẫn ướt, đang rối rắm thì thấy cuối giường có đặt một bộ áo thun quần jean, Đường Diễn cũng không ngại, mặc vào xong liền tới chỗ La Thiên.

La Thiên làm việc ở một nhà hàng Tây, không quá khó tìm.

Đồ Đường Diễn mặc là do La Thiên buổi sáng đến chợ mua, vào trong tiệm cũng không có vẻ đột ngột. Tiếp đãi hắn chính là cô gái xinh đẹp mặt trái xoan mắt to.

Cô gái không bởi vì Đường Diễn mặc đồ bình thường mà tỏ ra coi khinh, dù sao thì nhà hàng này vốn cũng không phải nơi cao cấp gì, cơ hội gặp người giàu không nhiều, khách tới phần lớn là người thường, thái độ đương nhiên rất quan trọng.

Đường Diễn gật gật đầu, ngồi xuống một bàn trống gần quầy bar, hỏi: "La Thiên có ở đây không?"

"La Thiên? Anh là?" Cô gái hơi sững sốt.

"Chúng tôi là bạn bè." Đường Diễn nói.

Cô gái dường như không tin, nhìn Đường Diễn đánh giá một lượt mới ngạc nhiên nói: "Anh đợi chút, tôi đi gọi cô ấy." Sau đó liền chạy đi.

Vẫn chưa tới thời gian nghỉ trưa nên trong tiệm không có khách, chính xác hơn nữa thì là chỉ có mình Đường Diễn.

Cô gái kia chạy đến quầy bar nói hai ba câu gì đó, vừa nói vừa nhìn về phía này, Đường Diễn không để ý lắm.

Lát sau, Đường Diễn nghe được bên kia riu rít kêu lên, sau đó cô gái kia chạy vào phòng bếp.

Đại khái khoảng hai phút sau, La Thiên đi theo cô gái kia bước ra. Lúc cô thấy Đường Diễn còn hơi giật mình hỏi: "Anh thật sự tới đây?"

Đường Diễn gật đầu nói: "Dù sao thì đều phải ăn trưa, đến chỗ cô ăn cũng được!"

La Thiên nhú mày cười, bất đắc dĩ nói: "Anh vui là được, chờ một lát tôi lấy bánh kem cho anh. Đợi đến mười một giờ thì ăn trưa nhé!"

Đường Diễn gật đầu, La Thiên liền đi vào lấy cho hắn bánh kem mousse mật đào, thuận tiện còn mang thêm một ly cà phê ít đường. Xong xuôi, cô đứng ở một bên hỏi: "Anh vẫn là thích ăn ngọt sao?"

Đường Diễn cứng đờ trong nháy mắt, gật gật đầu.

La Thiên cười cười nói: "Vậy ăn đi! Quần áo mặc được không?"

Đường Diễn gật đầu, La Thiên lại hỏi: "Còn đau lòng không?"

Đường Diễn lắc đầu, La Thiên liền nói: "Vậy là tốt rồi, nếu còn đau lòng thì ăn thêm một cái bánh nữa."

Đường Diễn lại gật gật đầu, nếu có thể không cần mở miệng trả lời thì hắn đều gật hoặc lắc đầu. La Thiên để hắn ngồi đó ăn bánh kem, còn mình tiếp tục đi làm việc. Đường Diễn ăn xong, lương tâm cuối cùng cũng trở về, móc điện thoại gọi cho thư ký Kiều.

Thư ký Kiều nhận được điện thoại thiếu chút nữa đập đầu cảm trời tạ đất, Đường Diễn chỉ đạo sắp xếp, đọc qua vài văn kiện rồi truyền đạt cho thư ký Kiều.

Mười một giờ, khách trong nhà hàng nhiều hơn, Đường Diễn cầm thực đơn bắt đầu xem, suy xét sẽ ăn cái gì.

La Thiên vẫn luôn bận rộn trong tầm mắt hắn, không ngừng mang trà đưa thực đơn cho khách. Khách càng ngày càng nhiều, chỗ ngồi rất nhanh đã chật kín.

Cô gái lúc nãy chào đó Đường Diễn lại đi tới: "Anh muốn dùng cơm không?"

Đường Diễn gật đầu, cô gái hơi sững sốt, hỏi tiếp: "Anh muốn ăn cái gì?"

Đường Diễn nói: "Cô giới thiệu thử xem?"

Cô gái liền chuyên nghiệp giới thiệu một lượt, Đường Diễn không phản bác, gọi hết. Cô gái càng kinh ngạc, bởi vì các món cô giới thiệu đều là những món đắt nhất, tuy chỉ đủ chợp một người ăn nhưng tổng đã hết 400 tệ.

Ở một nhà hàng nhỏ như thế này, khách tới cơ bản không có khả năng gọi hết. Bạn trai của quý hạp hỏi La Thiên kia lại không thèm chớp mắt gọi hết, chẳng lẽ hắn không biết giá sao?

"Làm sao vậy?" Đường Diễn thấy cô bất động, nhíu mày nhìn qua.

Cô gái lập tức lắc đầu, nói đồ ăn rất nhanh sẽ được mang lên rồi đi xuống. Đường Diễn lại tiếp tục đọc tài liệu thư ký Kiều gửi tới.

Sau đó Đường Diễn thấy La Thiên mặc thường phục ngồi xuống đối diện, Đường Diễn ngốc: "Sao cô đã ra đây rồi?"

"Bỏ làm!"

Đường Diễn vui vẻ: "Sao lại bỏ?"

La Thiên tỏ vẻ không sao cả nói: "Không muốn làm nữa!"

Đường Diễn không ngốc, hiện tại là giờ cao điểm, cho dù nghỉ làm cũng không có khả năng nghỉ vào lúc này, chắc hẳn đã có chuyện gì đó xảy ra.

Quả nhiên không lâu sau quản lý bước ra: "Chẳng qua chỉ nói cô hai câu, cô cũng không cần thật sự không làm nữa chứ!"

La Thiên nhìn quản lý, đáp: "Tiền lương tháng này cứ trừ hết đi. Tôi không làm, muốn ăn cơm, bây giờ tôi là khách."

Quản lý thở dài: "Nhưng cô không nghe hiểu tiếng Anh, đặt sai đồ ăn cho khách, cái này đương nhiên phải trừ vào tiền lương của cô."

La Thiên liền nói: "Đồ ăn có gọi đúng không quản lý có thể không biết sao? Bọn họ là ma cũ, tôi là ma mới, tôi nhận, mười mấy ngày lương của tháng này coi như bỏ."

Đường Diễn nhìn La Thiên, nghĩ đến đồng mì sắp hết hạn trong tủ nhà cô ngày hôm qua, nhàn nhạt mở miệng: "Sao lại không lấy? Lấy!"

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Chia Tay Hằng Ngày* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 128: Ngoại truyện 6: Nếu Đường Diễn ở thế giới hiện thực (4)

Edit: Linh Nguyệt

Lúc này quản lý mới nhìn về phía Đường Diễn, hỏi: "Anh là gì của La Thiên?"

"Bạn." Đường Diễn nhàn nhạt đáp, sau đó nói: "La Thiên làm bao nhiêu ngày thì tiền lương bấy nhiêu ngày phải trả cho cô ấy. Không muốn trả, mấy người định tham ô à?"

"Không phải, cô ấy đặt sai món ăn tạo thành tổn thất cho nhà hàng, theo lý nên bồi thường. Nhìn đáng về anh đây, loại chuyện này mà không biết?" Quản lý là một người phụ nữ cái gần ba mươi tuổi, nhìn qua trông rất tài giỏi.

"Tôi không biết quy củ của mấy người là cái gì, tôi chỉ biết uỷ bạn bảo vệ lao động cách nơi này không xa." Đường Diễn lãnh đạm nói.

La Thiến nắc chữ O nồm chữ A nhìn hấn. Đường tổng ngầu quá đi!!!

Quản lý hơi tức giận, nhú mày nói: "Cô ấy không cùng chúng ta ký hợp đồng, anh có đến đó cũng vô dụng."

"A..." Đường Diễn cười lạnh: "Coi chúng tôi là đồ ngốc sao? Điều 37 bộ luật Lao động dành cho trường hợp có ký hợp đồng, điều 82 là trường hợp không ký hợp đồng, cô có thể xem thử."

Chờ quản lý đi vào trong tìm hiểu, Đường Diễn lập tức quay đầu hỏi cô: "Bao nhiêu tiền?"

La Thiến cong ngón tay tính: "Mười tám ngày, một ngày 90 tệ, tổng cộng... 1620 tệ. Tính cả nửa ngày hôm nay nữa thì là 1665."

Đường Diễn gật đầu nói: "Xác định thực đơn không phải cô gọi sai?"

La Thiến gật đầu chắc nịch: "Khẳng định! Tôi không biết tiếng Anh."

Đường Diễn: "Vậy gọi sai cũng rất bình thường mà..."

"Không phải! Tôi không biết tiếng Anh nên khách nước ngoài đến đều là người khác tiếp đãi, cho nên nếu gọi sai thực đơn cũng không liên quan tới tôi." La Thiến gật đầu chắc chắn.

Đường Diễn liền nói: "Lát nữa tính tiền lương, một đồng cũng đừng chừa cho họ."

La Thiến hỏi: "Cô ấy sẽ trả cho tôi sao?"

Đường Diễn lạnh lùng nói: "Không trả? Đền gấp đôi."

Như Đường Diễn dự đoán, quản lý đi vào ý tứ tứ, vừa đi ra liền cùng La Thiến tính tiền lương: "Tháng này cô làm mười tám ngày, đây là 1620 tệ, cô tự đếm xem có sai hay không?"

Đường Diễn khoanh tay trước ngực, lạnh lùng chen vào: "Còn thiếu nửa ngày."

Quản lý: "Cô ấy bỏ việc giữa chừng, tôi bây giờ nhiều việc lo liệu không hết còn chưa tìm cô ấy bồi thường đâu."

"Không muốn nghe." Vẻ mặt lạnh nhạt của Đường Diễn bây giờ thoát nhìn vô cùng gọi đòn: "Hay..." Đường Diễn quay đầu nhìn quản lý: "Cô muốn trả gấp đôi?"

Quản lý sững sốt, cuối cùng tâm không cam tình không nguyện móc ra 45 tệ đưa cho La Thiến. La Thiến không chút khách khí nhận lấy, cười nói: "Cảm ơn quản lý!"

Chờ quản lý đi rồi Đường Diễn mới mở miệng nói: "Chúng ta có tiền, mì gói có phải nên mua mới không?"

La Thiến chớp chớp hai mắt: "Chúng ta có tiền rồi thì sao phải ăn mì gói?"

Đường Diễn: "... Vì sao không nghĩ tới điểm này?"

Đường Diễn tự phi nhỏ trong lòng, sau đó nói: "Gọi com trưa đi!"

La Thiến không thèm nhìn thực đơn nói: "Bít tết bò, bít tết bò, bít tết bò... Từ từ đã, là anh mời đúng không?"

"Cô vừa nhận tiền lương, chẳng phải nên là cô mời sao?"

La Thiến ngẫm lại, sau đó hỏi: "Vừa rồi anh gọi cái gì?"

Đường Diễn cúi đầu suy nghĩ trong chốc lát, nhú mày nhìn La Thiến.

"Không nhớ."

"..."

La Thiến gian nan nhìn hấn: "Anh giải, tự gọi mà anh không nhớ rõ?"

"Vừa rồi có người tới đây giới thiệu, tôi không nghe, trực tiếp để cô ấy chốt đơn." Đường Diễn nói.

Một lát sau phần ăn xa hoa kia xuất hiện, La Thiến trực tiếp trừng mắt nhìn Đường Diễn: "Anh gọi hết 388 món?"

Đường Diễn cầm dao nĩa nhìn cô: "Đắt lắm sao?"

La Thiến nuốt nuốt nước miếng: "Rất... Rất đắt!"

Đường Diễn cúi đầu nhìn bít tết bò trước mặt rồi lại nhìn La Thiến, sau đó đẩy bít tết bò đến trước mặt cô: "Ăn đi, tôi mời." Sau đó tự mình uống ly rượu vang đỏ bên cạnh.

La Thiến nhìn bít tết bò cao cấp trước mặt, khề nước miếng nói: "Tôi không khách khí đâu nhé?"

"Ăn đi!" Đường Diễn nhìn cô, khẽ cười.

La Thiển liền cắt một miếng, hít mắt bỏ vào miệng, vừa ăn vừa nói: "Thật sự ngon lắm luôn! Đường Diễn, mau ăn đi."

Đường Diễn ngồi ở một bên vừa chờ La Thiển ăn vừa uống rượu nho, hỏi La Thiển: "Rượu nho này ở đâu thế? Vị quá chất."

La Thiển sừng sốt: "Không ngon sao?"

Đường Diễn gật đầu: "Tạm tạm, ăn ngon không?"

Chờ hai người ăn xong đi tính tiền, nhân viên thu ngân báo giá, Đường Diễn trực tiếp quẹt thẻ rồi cùng La Thiển rời đi.

Hai người từ nhà hàng bước ra, vừa tới cửa La Thiển đã bật cười.

Được rồi! Tuy rằng mới gặp lại hai ngày nhưng Đường Diễn cảm thấy mình cũng đã quen: "Cười cái gì?"

La Thiển kéo kéo áo Đường Diễn: "Đường Diễn à Đường Diễn, anh thật tốt quá đi! Lần đầu tiên tôi thoải mái như vậy, nhìn vẻ mặt vừa rồi của bọn họ xem... Ha ha, anh đã thành công khiến cho tôi cảm thấy thoải mái."

Đường Diễn: "Vinh hạnh."

La Thiển vui vẻ lôi kéo Đường Diễn bước lên giao thông công cộng cùng tới siêu thị.

"Đường Diễn, anh thích ăn cái gì?"

Truyện được đăng tại wattpad @dwlapz

Đường Diễn đẩy xe mua sắm theo sau La Thiển, trong đầu vụt qua ít nhất mười món ăn ngọt, nhưng hần lại ngậm miệng không đáp, La Thiển liền nói: "Quả bọc đường, thịt kho, trứng cá muối, sườn sốt chua ngọt, thịt sốt hay là hoa quả ngâm?"

La Thiển cắt tiền trong tay vào túi, vừa đi vừa hỏi. Khi nói tên món ăn cuối cùng, cô quay lại nhìn Đường Diễn, trên mặt đều là nét vui vẻ, bổ sung thêm một câu: "Tôi đều ~ sẽ làm."

Đường Diễn cũng cười nhẹ: "La Thiển, cô biết tôi thích ăn gì rồi... Tùy cô thôi!"

La Thiển liếc hần một cái, quay đầu vừa đi vừa hát linh tinh. Đường Diễn chỉ có thể cố gắng đuổi kịp, La Thiển tới rồi khu bán thịt nói: "Hôm nay thịt còn mới, ngày thường đều tới chậm. Nhưng mà vậy thì không mua đồ giảm giá được."

Đường Diễn nhanh chóng nói: "Mua mua mua, tôi trả tiền."

La Thiển chớp chớp mắt nhìn hần, sau đó vui vẻ nói với người bán: "Bác ơi, cho con hai cân xương sườn, loại có xương ấy, đúng đúng đúng, chính là vị trí này, vị trí này tốt, ăn ngon."

*1 cân Trung Quốc = 0,5 kg

Đường Diễn: "Cô..." Vậy ban đầu cô định mua chỗ nào?

"Đường Diễn, anh còn muốn ăn cái gì không?" La Thiển quay lại, hai mắt sáng lấp lánh: "Xương sườn một nửa làm đường hầm, một nửa làm phô mai. Có thịt thì phải có trứng cá muối!"

Sau đó không đợi Đường Diễn trả lời đã quay người nói với người ở quán hải sản: "Bác ơi bác ơi, cá này giúp con làm sạch một chút... Cái gì? Năm cân? Không nhiều không nhiều, vậy là được."

Đường Diễn: "Năm cân?" Hơi nhiều nha!

"Đường Diễn, anh còn muốn ăn gì không?" La Thiển lại quay đầu, tiếp tục lấp lánh nhìn Đường Diễn: "Phật nhảy tường tôi cũng biết làm đấy! Canh gà hầm hạt dẻ, canh vịt đều là thánh phẩm mùa thu, tôi cũng biết, anh muốn ăn không?"

Đường Diễn nhìn cô hai mắt lóe sáng, yên lặng nói: "Cô tự xem mà mua!"

Vì thế La Thiển mang theo một đống đồ vật cùng Đường Diễn ra khỏi siêu thị. Đường Diễn hết chỗ nói nói: "Cô thật đúng là không khách khí!"

"Ha ha ha, khách khí với người một tháng boa người ta 15000?" La Thiển vui vẻ cực kỳ, thật nhiều thật nhiều thứ tốt mà!

Đường Diễn bất đắc dĩ lắc đầu: "Vậy tôi có nên cảm ơn không?"

Buổi tối, Đường Diễn nhìn đồng báo trái trên mặt đất rồi nhìn La Thiển bê từng món ăn vào, xương sườn phô mai, sườn xào chua ngọt, trứng cá muối, canh vịt, một bát tôm xào rau, một cua hấp, một tôm bạch chước.

Đường Diễn nhìn những món ăn trước mặt lại nhìn La Thiển hai tay chấp lại giờ cao: "Đa tạ Đường Diễn đại thần đã ban cơm, ơn này tất không quên."

Đường Diễn nhàu mày: "Ôn đưa tiền boa thì sao?"

La Thiển nghĩ nghĩ: "Đó là thành quả lao động thành quả, không tính."

Đường Diễn không muốn tiếp tục vấn đề này, cầm dưa gấp một miếng trứng cá muối, mắt nháy mắt sáng rỡ khen: "Không kém ở khách sạn."

La Thiển cười: "Vốn dĩ là học đầu bếp ở khách sạn mà."

Đường Diễn lại gấp một miếng sườn, sau đó nói: "Tay nghề quả thật không tồi."

La Thiển đầu tiên gấp một miếng sườn phô mai sau đó híp mắt hưởng thụ nói: "Cuối cùng tôi cũng được ăn loại phô mai cao cấp này, mau ăn đi~"

Đường Diễn ghét bỏ mà nhìn phô mai: "Tà giáo!"

La Thiển: "!!!" Lập tức buông dưa nói: "Này, tà giáo là tà giáo như thế nào? Phô mai chính là lực lượng. Oa, rất dễ ăn mà."

Đường Diễn tiếp tục ghét bỏ nhìn phô mai, ngược lại múc một chén canh vịt. Hương vị nồng đậm thanh thuần, uống một chén vào thu quả thật thoải mái vô cùng.

Đường-rượu đủ com no-Điễn trực tiếp vuron vai sau đó ngã vào "giường của mình" nói: "Tôi không động dậy nổi, hôm nay không rửa chén."

La Thiển cũng một đường bò đến giường: "Không rửa không rửa, không rửa nổi."

Đường Diễn đột nhiên ngồi dậy: "Không rửa? Vậy mấy cái đó làm sao bây giờ?" Đường Diễn chỉ vào bát dưa cùng mâm không hỏi.

La Thiển đã nằm hần xuống, xua xua tay: "Ném đi!"

Đường Diễn hơi hơi trừng mắt nhìn cô: "Ném thế nào? Xong mai mua mới hả?"

"Không biết, tôi không xa xỉ như vậy! Dù sao tôi cũng không động dậy nổi."

Vì thế, Đường Diễn chỉ có thể bò dậy thu dọn, La Thiển tắc nằm trên giường chỉ huy: "Ngăn kéo có một cái túi to dùng để đổ rác, cái kia dùng đồ, để đấy ngày mai vẫn ăn được!"

"Ngày mai ăn? Đây vì khuẩn."

"Không chết được không chết được, một đêm còn có thể dính bao nhiêu vi khuẩn? A, cái kia cũng giữ lại, mang cái đó vào kia rửa sạch đi..."

Cuối cùng Đường Diễn mạnh mẽ ném đi một bát, là tôm xào rau mà hai người chỉ gấp có mấy dưa.

La Thiển lúc ấy còn đau lòng: "Đồ ăn này cũng đủ hai người ăn mà."

Đường Diễn lập tức nói: "Mấy cái khác đều có thể theo cô, nhưng rau xanh này tôi nhất định phải đồ, tối mai còn có thể ăn được chắc?"

Đường Diễn thu dọn rửa bát xong xuôi mới nằm ngã ra giường, lúc này đột nhiên nhớ ra, sao mình lại phải thê lương như vậy nhỉ?

Quay đầu nhìn, La Thiển đã ngủ như chết, hần duỗi tay nhẹ nhàng giật giật tóc cô, thấy cô vẫn không tỉnh, chỉ có thể nhẹ giọng mắng: "Đồ không có lương tâm."

Sau đó Đường Diễn cũng ngủ thiếp đi.

Ngày hôm sau, hần tỉnh lại trong ánh mắt khủng bố, cảnh đầu tiên nhìn thấy khiến hần hận không thể ngủ tiếp một giấc. La Thiển cầm chuối, vừa ăn vừa ngồi xồm ở đầu giường nhìn hần.

Đường Diễn: "Làm gì đấy?"

La Thiển lại cắn một miếng: "Không có việc gì, chỉ là thấy anh ngủ rất an tĩnh. Hôm nay tôi định đi ra ngoài tìm việc, anh muốn đi cùng không?"

Đường Diễn thờ dãi, thương lượng: "La Thiển, về sau lúc tôi ngủ cô có thể đừng ngồi xồm ở đầu giường nhìn tôi không?"

La Thiển cắn một miếng chuối, vô tội hỏi: "Vì sao?"

Đường Diễn nghiêng răng nghiêng lợi: "Có ai vừa mở mắt gặp cảnh này mà không bị dọa không?"

"Tôi cũng đâu phải ngồi xồm ở đầu giường nhìn anh lúc nửa đêm!" La Thiển bất mãn nói.

Đường Diễn: "!!!" Cô còn định đêm ngồi đó nhìn?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Chia Tay Hằng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 129: Ngoại truyện 6: Nếu Đường Diễn ở thế giới hiện thực (5)

Edit: Linh Nguyệt

"Đường Diễn, anh đã tốt hơn chưa?" La Thiển mặc áo trắng phối cùng quần yếm bò, tóc buộc đuôi ngựa, mang ba lô màu đen. Tổng thể lập tức trẻ ra vài tuổi.

Đường Diễn thất xong cà vạt, vừa sờ sờ cái cằm sạch sẽ vừa nhìn trái nhìn phải trong gương, xác định quần áo đã mặc hẳn hoi mới ra khỏi phòng tắm nhỏ chỉ có ba mét vuông.

Thấy La Thiên trang điểm, Đường Diễn còn ngăn người nói: “Cô bao nhiêu tuổi rồi mà còn mặc quần yếm?”

La Thiên hơi mỉm cười cầm lấy cây chổi phía sau cửa: “Muốn đánh nhau à? Tại sao tôi lại không thể mặc?”

Đường Diễn lăm bằm: “Loại quần này chỉ có học sinh mới mặc.”

“Đi thôi đi thôi!” La Thiên kéo Đường Diễn ra cửa.

Anh giai hàng xóm nhà La Thiên vừa lúc ra vứt rác, thấy La Thiên lôi kéo Đường Diễn bèn cười trêu chọc: “Còn nói không phải bạn trai, đã thân mật như vậy rồi.”

La Thiên gợn tay hoa lan chỉ hần: “Cầu độc thân, im miệng.”

Anh giai: “...” Cột máu tụt về không, K.O!

La Thiên cười to tiếp tục kéo Đường Diễn đi. Tiểu khu này đích xác là khu dân nghèo trên đoạn đường phồn hoa, là một thôn nhỏ giữa thành phố.

Theo giá đất không ngừng tăng lên, việc tiểu khu này bị phá bỏ và di dời là chuyện sớm muộn gì cũng sẽ xảy ra, nhưng dân ở đây không muốn dọn, không ai nguyện ý hủy đi. Hiện giờ, đây tạm coi là nơi tương đối xấu hổ, may mà người không có tiền để ở tại chung cư xa hoa có rất nhiều, chủ nhà đem phòng ở tu chỉnh một chút là mỗi tháng có thể thu được không ít tiền thuê.

Ngay bên ngoài tiểu khu là tuyến đường chính, hai bên là rất nhiều cửa hàng rực rỡ muôn màu, từ quán lẩu Nhật đến quán lẩu Hàn, rồi là tiệm đứng, nhà hàng... cái gì cần có đều có.

La Thiên làm ở nhà hàng nhỏ kia tiền lương không cao, công việc lại vội, nhưng vẫn tính là nhẹ nhàng.

Bây giờ nghỉ việc, La Thiên muốn tìm nơi nào mà tiền lương cao hơn để làm.

Cô vừa đi vừa nói chuyện với Đường Diễn: “Trước đó tôi đã muốn nhảy việc rồi. Anh xem tên hàng xóm kia kia, tiền lương mỗi tháng 3200 tệ, thưởng thêm 150, một tháng được nghỉ ba thiên. Đâu giống tôi, tiền lương chỉ có 2700 tệ, không nhiều việc thì 2500, một tháng nghỉ có hai ngày.”

Truyện được đăng tại wattpad @dwlapz

Đường Diễn không nói gì đi theo nghe cô lảm nhảm. Đối với hần, những vấn đề của La Thiên đều quá nhỏ, nhỏ đến nỗi nếu quá để ý sẽ khiến người ta chê cười, nhưng hần không hề tỏ ra mất kiên nhẫn, chỉ yên tĩnh nghe.

La Thiên khi đi ngang qua một quán trà sữa ghé vào mua hai ly. Một cho Đường Diễn, một để mình thưởng thức, vừa uống vừa nói: “A, đây là mời anh vì hôm qua tôi mới lấy lương đấy.”

Đường Diễn: “Tôi nhớ một ly chỉ có sáu tệ thì phải?”

La Thiên ha một tiếng: “Anh khinh thường sáu tệ phải không, hai ly này cũng mười hai tệ rồi nhé. Tôi trước đây còn không nỡ bỏ tiền ra mà anh còn khinh thường?”

Đường Diễn: “Mười hai tệ thì cô tiếc cái gì?”

La Thiên vẻ mặt bi thương nhìn về phương xa: “Tôi muốn tiết kiệm để dành tiền dưỡng lão mà!”

Đường Diễn cảm giác răng đau ê ẩm: “Tôi muốn nói lâu rồi, cô bây giờ mới bao nhiêu mà đòi dành tiền dưỡng lão?”

La Thiên liền đáp: “Nếu bây giờ không tiết kiệm thì sau này lúc cần ới một tiếng là nó có há?”

Đường Diễn bị khẩu khí u buồn của cô chọc cười: “Sao cô biết là không có khả năng?”

La Thiên liếc xéo hần: “Anh cho ta à?”

Đường Diễn khẽ cười một tiếng, cúi đầu nhẹ giọng nói bên tai cô: “Có thể.”

La Thiên sững sốt, còn chưa kịp suy nghĩ cẩn thận đã thấy hai nữ sinh đối diện che miệng cười nhìn bọn họ. Cô thậm chí còn nghe được hai người nói: “Oa, thật lãng mạn!”

“Đúng vậy! Hâm mộ quá, tớ cực thích loại sùng nịch này!!!”

Mặt La Thiên đỏ lên lờm Đường Diễn, hần hiển nhiên cũng nghe thấy, nhưng không hề có phản ứng gì, tiếp tục cắn ống hút hút một ngụm, sau đó khi La Thiên sắp quên mới nhắc nhở nói: “Tôi nói giữ lời, về sau cô có thể tìm tôi nhận tiền dưỡng lão.”

La Thiên: “...”

[Em cũng muốn anh uriiii (O.O✿)]

Công việc La Thiên nhìn trướng đầu tiên là phục vụ ở một tiệm lẩu, lương 3800 tệ mỗi tháng, mỗi ngày làm mười hai tiếng, nghỉ trưa hai giờ tiếng, tăng ca nhận thêm 200, một tháng nghỉ hai ngày, nhưng là không thể nghỉ quá nhiều, công việc phân thành hai nhóm, lúc vắng khách có thể phải làm suốt đêm đến ba giờ sáng, có khách thì phải xem khách ăn tới khi nào.

Lúc La Thiến phỏng vấn, Đường Diễn ngồi ở sau cô một bàn chò, đương nhiên không thể tránh né nghe toàn bộ, nghe La Thiến hỏi, nghe ông chủ nói nếu La Thiến đồng ý thì ngay hôm sau liền có thể tới.

La Thiến nói để cô suy nghĩ lại, sau đó cùng Đường Diễn rời đi. Vừa ra khỏi cửa, La Thiến liền oán giận: “Anh không có chuyện gì thì nháy máy tôi làm cái gì? Hai tôi quên hỏi nếu xin nghỉ thì bị trừ bao nhiêu tiền.”

Đường Diễn đẩy nhẹ đầu cô, mắng: “Làm suốt đêm thì có cái gì tốt? Cô cũng không nhìn cô xem, da đã không tốt còn muốn thức đêm!”

La Thiến hiềm khi được thấy dáng vẻ như mẹ già này của hắn, liền nói: “Nhưng mà tiền lương cao, 3800 tệ đấy! Chỉ cần tăng ca thêm một chút là một tháng 4000 rồi, hai tháng 8000.”

Đường Diễn đến bây giờ mới thẳng thắn lần đầu tiên nhìn trực tiếp vào vấn đề. Đối với những người như La Thiến, ngoại trừ tiền thì hoàn toàn không rảnh lo những chuyện khác khác. Cho dù biết thức đêm không tốt, cho dù biết công việc sẽ mệt, cho dù biết thời gian làm quá dài cũng không có cách này khác.

“Đổi việc khác đi!” Đường Diễn nhàn nhạt nói.

La Thiến chỉ có thể a một tiếng, cùng Đường Diễn tiếp tục đi, lúc ngang qua tiệm sinh tố liền chỉ vào quầy hàng nói: “Anh mời khách đi.”

Đường Diễn ngẩng đầu nhìn biển giá trước tiệm. Một ly nước ép táo 18 tệ, dâu tây 18 tệ, dưa hấu 20 tệ, còn có các loại trái cây khác. Hắn yên lặng móc ví hỏi chủ quán: “Có thể quẹt thẻ không?”

Chủ quán cười nói: “Có thể. Tiền mặt, wechat, thẻ, đều được.”

Vì thế Đường Diễn quay đầu hỏi cô: “Uống cái gì?”

“Đu đủ sữa bò.”

Đường Diễn quay đầu tìm, hàng cuối cùng: Đu đủ sữa bò 25 tệ.

Đường Diễn: “Cô chọn loại đất nhất đấy à?”

La Thiến vừa gạt đầu vừa cười: “Tôi chưa uống loại này bao giờ.”

Đường Diễn càn lỏi: “Nói mấy loại khác cô từng uống rồi ấy.” Sau đó gọi một ly đu đủ sữa bò cùng một ly nước chanh, hai người lại vui vẻ về về rồi đi.

Cả buổi sáng đến hai a noi, đều không vừa lòng.

Giữa trưa, hai người tìm tới một tiệm ăn Nhật, bởi vì đến giờ ăn nên trong tiệm rất đông. Cửa hàng trưởng hỏi có thể hai giờ sau mới tới được không. La Thiến rất thích nơi này, đáp ứng.

Kết quả Đường Diễn trực tiếp kéo La Thiến đi vào, tìm vị trí ngồi xuống nói: “Đúng lúc, ăn đi đã. Ăn xong rồi phỏng vấn, được không?”

La Thiến: “Nói lưu loát nhì.” Cô nhìn cửa hàng trưởng đang kinh ngạc đến ngây người rồi khẽ nói: “Nơi này đất lắm đấy.”

Đường Diễn lạnh mặt nhìn cô: “Tôi mời.”

La Thiến quay đầu nói với cửa hàng trưởng: “Cửa hàng trưởng, mau mau mau, thực đơn. Chúng tôi ăn xong rồi phỏng vấn, ha ha ha...”

Đường Diễn: “...”

Cửa hàng trưởng cũng bật cười, hỏi: “Ăn cái gì?”

La Thiến chưa từng có ăn đồ Nhật nhưng đã từng nghe người ta nói qua. Cô từng ăn thử ở tiệm sushi cuốn tay bên đường kia, cảm thấy hương vị chắc là giống nhau.

Nơi đó không xa hoa như thế này, giá cả thì có mấy trăm mấy chục tệ, nhưng chất lượng thật sự không dám khen tặng.

Đương nhiên người ta cũng không gạt người, món ăn đều giống hệt trên ảnh chụp, chỉ xem khách có nguyện ý gọi hay không thôi.

La Thiến biết Đường Diễn có tiền, người ta đã mời khách thì mình cũng không nên khách khí..

Cô nhìn thực đơn nói: “Cho tôi một phần tempura cá chình cuốn.” Một phần chỉ có hai cái sushi nho nhỏ mà đã 36 tệ, nếu là trước kia, La Thiến nhất định đến chết cũng không mua.

“Đường tổng, anh muốn ăn gì?” Lúc muốn lấy lòng Đường Diễn, La Thiến đều sẽ không tự giác gọi hắn là Đường tổng.

Đường Diễn hí mắt: “Cô nói xem? Tôi mời khách nhưng cô có gọi món cho tôi không?”

La Thiến lập tức quay đầu nói với cửa hàng trưởng: “Mỗi món tôi chọn đều làm hai phần nhé!”

Cửa hàng trưởng cười hí mắt gạt đầu: “Đã biết, hai phần tempura cá chình cuốn.”

La Thiến lại tiếp tục: “Cá ngừ đại dương, bạch tuộc, bói bác cực, tôm ngọt bác cực, cả mực cuốn nước sốt với cá xuân nữa... Cửa hàng trưởng còn muốn giới thiệu gì không?”

Cửa hàng trưởng cũng không khách khí nói: “Ca thu dao nướng chỗ chúng tôi không tồi, hơn nữa giá cả cũng phù hợp. Nếu muốn nếm thử đặc sắc ẩm thực của Nhật Bản thì có thể nếm thử đậu nập, bôl thứ thân cũng được.”

*Tên các món ăn tớ đều không chắc chắn đúng nhé (' ▽ ')

La Thiên vô cùng hào sảng: “Đều mang lên cho tôi đi.”

Chờ cửa hàng trưởng đi rồi, cô lập tức quay đầu nói với Đường Diễn: “Tôi vừa tính qua rồi, tổng cộng 860 tệ gì đó, có thể chứ?”

“Tính nhanh như vậy?” Đường Diễn kinh ngạc, tuy rằng hẳn hoàn toàn có thể tính ra chính xác hơn, nhưng mà hẳn chưa bao giờ phí phạm bộ não vào mấy việc này.

La Thiên cười đắc ý: “Ừ ừ.”

Đường Diễn không nhịn được xoa xoa đầu cô nói: “Có thể tiếp tục gọi, có muốn uống gì không?”

Vì thế cửa hàng trưởng lại giới thiệu thêm hai món. Đến lúc tính tiền La Thiên ủ rũ cụp đuôi: “Thực xin lỗi, tôi không biết mình không nuốt nổi mấy món quá đắt như vậy.”

Đường Diễn quay đầu nhìn nàng, cuối cùng vẫn không nhịn được cười thành: “Cô không ăn được đồ sống mà cũng không biết sao?”

La Thiên lắc đầu, ủy khuất đáp: “Bọn họ đều nói ăn rất ngon.” Bạn bè La Thiên có đôi khi sẽ ra cửa tiêu sài một phen, sau đó trở về sẽ ở trước mặt cô bla bla các loại nói hôm nay ăn nỳ thực gì. Trong đó có một lần có người món Nhật ăn vô cùng ngon, cái XX vị non mềm, có thể cảm nhận được vị nhu mỷ của thịt tươi.

Một người khác lại nói ra biển ăn trực tiếp tươi ngon hơn, còn có người nói, com viên tròn tròn, càng ăn càng ngọt.

Tóm lại chửi đủ các loại tuyên truyền của bạn bè, La Thiên đã tự tưởng tượng ra một bàn tuyệt thế mỹ thực.

Kết quả ngay món đầu tiên đã... Lúc phục vụ mang lên La Thiên rất không khách khí ăn một miếng, ừm ~ nói như thế nào nhỉ? Có chút giống như ăn thịt mỡ? Cũng tạm!

Đến miếng thứ hai, La Thiên rốt cuộc có bộ dáng muốn nôn nhìn Đường Diễn, nước mắt lưng tròng.

Đường Diễn từ mắt trái của cô đọc được: không thể ăn; mắt phải viết: ăn không vô. Hắn cười, thần nhiên làm như không phát hiện, từ từ ăn phần của bản thân, nhai kỹ nuốt chậm, tản ra hơi thở độc quyền thuộc về tầng lớp quý tộc.

Đường Diễn nhìn La Thiên ủ rũ cụp đuôi, vừa đưa thê cho cửa hàng trưởng vừa nói: “Không có việc gì, may mà cô còn có thể ăn mì sợi, nếu không thì phải chịu đói rồi.”

Cửa hàng trưởng khẽ cười nói: “Đồ Nhật quả thật không phải ai cũng ăn được nên trong tiệm có chuẩn bị không ít món khác. Ngoại trừ mì sợi còn có các loại com đĩa, hương vị đều không tồi. Nếu cô làm việc ở đây thì sau này có thể nếm thử xem.”

“Cửa hàng trưởng đồng ý thuê tôi?” La Thiên kinh ngạc ngẩng đầu.

Cửa hàng trưởng cười: “Chỉ cần cô có thể tiếp nhận điều kiện làm việc trong tiệm. Đương nhiên, điều kiện chỗ chúng tôi không tồi.”

Nhìn La Thiên liều mạng gật đầu, Đường Diễn không quá vui vẻ mà hí hí mắt.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Chia Tay Hằng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 130: Ngoại truyện 6: Nếu Đường Diễn ở thế giới hiện thực (6)

Edit: Linh Nguyệt

Cửa hàng trưởng là một nam sinh mang mắt kính, diện mạo thanh tú. Hắn duỗi tay từ trong hộp lấy ra một cái danh thiếp, tóc mái buông xuống che khuất mắt kính.

“Cho cô, đây là số điện thoại của tiệm. Add WeChat đi, tôi sẽ gửi rõ điều kiện cho cô. Nếu cô đồng ý thì hai ngày sau là có thể tới làm.” Cửa hàng trưởng khẽ cười, âm áp như nắng ngày xuân.

Đường Diễn nhìn La Thiên hai mắt phát sáng nhìn chằm chằm rồi nhận lấy danh thiếp, trong lòng càng thêm khó chịu.

“Cảm ơn cửa hàng trưởng, tôi, tôi sẽ thêm, đến lúc đó anh có vấn đề gì cũng có thể hỏi tôi.” La Thiên kích động nói. Thật ra tờ thông báo dán ở ngoài cửa đã viết rõ ràng điều kiện, một tuần làm sáu ngày, từ chín giờ sáng đến mười một giờ tối, hai ca, lương mỗi tháng 3600, thưởng thêm 300. Có thể nói là công việc vô cùng tốt, nhưng yêu cầu cũng cao, tốt nhất là phải biết tiếng Nhật.

Cửa hàng trưởng cười nói: “Không cần, tôi quan sát hai tiếng rồi, đại khái đã hiểu tính của cô. Tôi là từng du học ở Nhật, yêu cầu với nhân viên tuy khác nghiệt nhưng tôi vẫn luôn muốn tuyển một người hay cười, cô rất phù hợp. Còn chuyện tiếng Nhật, kỳ thật tới nơi này phần lớn đều là người Trung, chỉ cần biết nói "hoan nghênh quý khách" bằng tiếng Nhật là được. Tuy thỉnh thoảng sẽ có khách Nhật nhưng trong tiệm đã có hai người học tiếng Nhật ở trường, bao gồm cả tôi cũng biết, nếu gặp phải có thể gọi bọn tôi, không sao cả.”

La Thiên cảm thấy mình đúng là ở hiền gặp lành, lúc rời khỏi còn nói với Đường Diễn: “Cửa hàng trưởng thật tốt, tôi cảm thấy, mình có thể làm ở đây đến già luôn!”

Đường Diễn cười lạnh: “Người ta nguyên ý để cho cô làm đến già chắc?”

La Thiến: "..."

Tuy rằng chịu đã kích nhưng La Thiến một chút cũng không đau lòng, bởi vì hôm nay đã tìm được một công việc, tâm trạng cô vô cùng vô cùng vui vẻ.

Đường Diễn thấy cô vui vui vẻ vẻ, trong lòng càng khó chịu. Thật muốn mua quách cái tiệm kia luôn!!!

Ngày hôm sau Đường Diễn rời giường liền phát hiện La Thiến không có ở nhà, gọi điện thì người ta nói: Đi làm rồi!

Đường Diễn lúc ấy thật sự muốn mắng người. Người ta bảo cô hai ngày sau tới mà cô đi sớm như vậy, rứt rứt của cô bị rơi hết ngoài đường rồi à?

Nhưng dù tức tới tận óc, hần vẫn nhanh chóng chạy tới tiệm, vừa bước vào liền thấy cửa hàng trưởng đang dạy La Thiến nói tiếng Nhật.

Hai người ngồi ở trong góc, cửa hàng trưởng ngồi cạnh La Thiến, viết viết vẽ vẽ lên giấy rồi nói với cô: "Cô đọc thử xem."

La Thiến nhú mày nhìn, không quá xác định: "Lời kéo tây nha một mẹ tặc."

Cửa hàng trưởng khẽ cười nhìn cô: "Không đúng rồi, thử lại nào, いらいませ!"

La Thiến ngượng ngùng nói: "Tôi sẽ nỗ lực."

Cửa hàng trưởng liền đưa tờ giấy cho cô: "Bây giờ cô học hai câu "hoan nghênh quý khách" và "cảm ơn đã tới" trước đã rồi bắt đầu làm việc su! Hai tiếng nữa là là thời gian ăn trưa thời gian, trong tiệm sẽ tương đối bận, không cần cấp, trước có cô đã có kinh nghiệm rồi. Tôi tin cô có thể làm tốt."

La Thiến cảm kích nhìn cửa hàng trưởng: "Cảm ơn anh!"

Cửa hàng trưởng ôn hòa cười, búng nhẹ vào trán La Thiến: "Không cần cảm ơn!"

La Thiến che lại trán, cười xán lạn, Đường Diễn cứ như vậy đứng đó nhìn hai người. Chờ cửa hàng trưởng rời đi hần mới đi đến chỗ La Thiến.

Cô còn đang cúi đầu nghiêm túc học hai câu kia, đột nhiên thấy trong tầm mắt xuất hiện một đôi giày da, theo phản xạ lập tức hô lên: "Hoan nghênh quý khách."

Kết quả vừa ngẩng đầu đã lập tức ngáy người: "Đường Diễn, sao anh lại tới đây?"

"Ăn ngon, tôi lại đến ăn lần nữa." Đường Diễn hípmắt, lạnh lùng hỏi: "Được chứ?"

La Thiến chỉ có thể gật đầu, sau đó cô nhìn Đường Diễn nổi giận đùng đùng tìm vị trí ngồi xuống, giận đùng đùng gọi một bàn sushi, giận đùng đùng ăn xong tính tiền rồi đi.

La Thiến làm ca ngày, từ chín giờ sáng đến tám giờ tối, từ hai giờ đến năm giờ có thể nghỉ ngơi, ca tối bắt đầu từ bốn giờ chiều đến mười một giờ đêm. Công việc này nhẹ nhàng, khách tới tổ chức cũng tương đối cao, La Thiến rqtst thích nơi này.

Lúc tan tầm cô còn cảm ơn cửa hàng trưởng, tạm biệt đồng nghiệp rồi mới rời đi.

Cửa tiệm này nằm ở tầng ba quảng trường thương nghiệp, toàn bộ tầng lầu đều là cửa hàng ăn, không có cửa sau. La Thiến thay xong quần áo phục vụ, mới bước được hai bước ra khỏi tiệm đã thấy Đường Diễn ngồi khu ghế nghỉ chân dành cho khách ngoài hành lang.

Đường Diễn vừa hút thuốc vừa nhìn cửa tiệm, thấy La Thiến đi ra lập tức dập thuốc, ngoắc ngoắc ngón tay gọi cô.

La Thiến nhanh chóng chạy tới, Đường Diễn hỏi: "Ăn tối chưa?"

La Thiến nói: "Rồi."

Đường Diễn: "Ha!"

La Thiến sừng sốt: "Hả?"

"Xem phim không?" Đường Diễn hỏi.

La Thiến liếc hần một cái: "Anh mời?"

Đường Diễn khẽ cắn môi: "Cô nói xem, tôi đây đã uống trà sữa chân trâu cô mời rồi."

La Thiến cười: "Trình tự không giống nhau mà!"

"Có cái gì muốn xem không?" Đường Diễn đi trước, La Thiến chạy nhanh đuổi kịp.

"Để xem xem có phim gì đã?" La Thiến xoa xoa tay, co rúm nói.

Đường Diễn lúc này mới lộ ra một nụ cười bất đắc dĩ: "Ồ tầng bốn à?"

"Ừ ừ, tôi biết, đi bên này." La Thiến giữ chặt áo Đường Diễn, lôi hần ngồi trên tay vịn thang máy, sau đó nói: "Rạp chiếu phim ở đây rất rất lớn, nhưng cũng đắt nhất."

"Sao cô biết?" Đường Diễn hỏi.

La Thiến cười ha ha: “Tôi cũng từng xem phim rồi nha!”

“Chọn chỗ rẻ nhất chứ gì?”

La Thiến: “Ai cần anh lo!”

Đường Diễn lại cười, thang máy rất nhanh đã tới, mọi người trước sau cơ bản đều là nam nữ đôi một, đương nhiên cũng có bạn bè cùng nhau tới.

Quầy bar rất rộng, phần lớn mọi người đều mua vé trên mạng sau đó tới chỗ máy bên kia đổi. Đường Diễn không hay tới, máy công năng này cũng không hiểu lắm, dẫn La Thiến đến chỗ quầy bar, nhìn loạt poster phía sau nhân viên, hỏi cô: “Muốn xem bộ nào?”

La Thiến mở to mắt nghiêm túc nhìn một lượt từ đầu đến cuối nhất, chờ Đường Diễn nhìn, hai mắt cô đã hoa hoa như cái nhang muỗi.

Đường Diễn: “Cô mắc chứng khó lựa chọn à?”

La Thiến: “Tôi không cảm thấy tôi mắc.” Lúc nhìn điện thoại kỳ thật cô đều có mục tiêu chính xác, lập tức có thể hào phóng tùy tiện chọn phim mình muốn xem, nhưng giờ cô lại thực sự không biết nên chọn cái nào.

Đường Diễn quay đầu hỏi nhân viên: “Có thể giới thiệu bộ phim nào đó được không?”

Nhân viên nói: “Đây là bộ phim Mỹ mới ra mắt, lượt xem rất khả quan. Hai người thấy được không?”

Đường Diễn quay đầu nhìn La Thiến, thấy gật đầu liền nói với nhân viên: “Được.” Sau đó nhìn bắp rang ở một bên, không thèm quay đầu hỏi: “La Thiến, ăn bắp rang không?”

La Thiến lập tức đáp: “Ấn. Tôi muốn loại lớn nhất, thêm hai ly nước chanh, cả mấy gói đồ ăn vặt kia nữa.” Cô biết Đường Diễn nhất định cũng muốn ném thứ, La Thiến giúp hân gọi xong còn nói thêm: “Bắp rang lấy loại có tặng kèm cái bơm thổi bóng nhỏ màu vàng kia kia.”

Chờ lấy được đồ, La Thiến tự đeo lên cho mình rồi đeo luôn cho Đường Diễn, sau đó không chút khách khí cười tới cúi gập người. Nhận đồ uống xong, hai người xếp hàng vào rạp.

Phim điện ảnh Mỹ kỹ xảo luôn rất tốt, La Thiến đeo kính 3D trong sự sợ hãi xem hết bộ phim.

Lúc ra ngoài La Thiến còn chưa đã thèm: “Oa! Quá kích thích, hiệu quả rạp chiếu phim ngoài kia chân thật hơn rất nhiều a!”

Đường Diễn: “Cô xem hết một tiếng bốn mươi lăm phút, chỉ nhìn ra cái này?”

La Thiến: “Đẹp?”

Đường Diễn: “Câm miệng đi! Ăn khuya không?”

La Thiến nhìn hân mấy lần, cuối cùng hỏi: “Sao hôm nay anh tốt thế?”

Đường Diễn cười lạnh: “Tôi vui.”

La Thiến mới mặc kệ hân vui hay không nhé! Cô giờ cao tay: “Ăn ăn ăn!”

Đường Diễn vỗ vỗ đầu cô: “Được.”

Công việc mới của La Thiến rất dễ, cửa hàng trưởng là người “tắm mình trong gió xuân”, tri độn như La Thiến sau một tháng rớt cuộc cũng phát hiện ra cửa hàng trưởng hình như có chút... thích cô thì phải...

Đường tiên sinh ngày ngày đưa La Thiến đi làm, ngày ngày đều phải ăn đồ Nhật đến sắp phun hết ra ngoài, sau khi nghe được phát hiện của La Thiến, thành công học máu.

Ngày đó, Đường Diễn vẫn hư cũ chờ La Thiến cùng nhau về nhà, La Thiến lao tới nói: “Đường Diễn Đường Diễn Đường Diễn, tôi cảm thấy hình như cửa hàng có chút thích tôi!”

Đường Diễn: “...” Vất vả rồi, bây giờ mới phát hiện.

“Làm sao bây giờ?” La Thiến hỏi.

“Cô nói xem!” Đường Diễn mặt gỗ.

La Thiến che mặt: “Cửa hàng trưởng rất tuần tú, hơn nữa có thể mở tiệm ở chỗ này nhất định là người có tiền, lại còn tốt nữa, tôi rất thích nhìn anh ta cười. Tôi cảm thấy, đây là cảm giác rung động.”

Nhìn vẻ mặt ngu ngốc của La Thiến, Đường Diễn lộ ra một nụ ôn hòa tươi cười nói: “A!” Sau đó bắt túm lấy đuôi ngựa kéo coi về nhà.

“A a a... Lại túm tóc tôi, mau buông tay mau buông tay mau buông tay, anh túm tóc tôi làm gì? Có tin tôi cắn chết anh không?” La Thiến oa oa kêu to.

Đường Diễn cứng đờ, quay đầu lại nhìn La Thiến: “Không tin.”

La Thiến: “...”

Từ đó về sau, Đường Diễn vẫn là không quá yên tâm nói với La Thiên: “Người đàn ông kia so với cô nghĩ còn đáng sợ hơn, dưới tình huống không biết gì thì đừng dễ dàng đáp ứng.”

La Thiên chớp chớp hai mắt: “Tôi cảm thấy mình rất hiểu cửa hàng trưởng.”

Đường Diễn: “...”

Chờ La Thiên ngủ rồi hần liền gọi cho thư ký Kiều: “Trong vòng hi ngày cô giúp tôi tra thông tin của người này, lát nữa sẽ gửi hình cho cô.”

Thư ký Kiều ngoại trừ bỏ đáp ứng còn có thể làm gì? Tuy rằng boss không để ý kia bây giờ đã một giờ sáng, tuy rằng boss không để ý Bắc Kinh này có bao nhiêu người, tuy rằng boss không để ý thời gian hai ngày có quá ngắn hay không... Nhưng thư ký Kiều biết mình chỉ có thể đưa ra một đáp án duy nhất, đầu sau đó cô có thể sẽ phải tăng ca: “Được.”

Ai~ không biết mấy thám tử ở Bắc Kinh có nhận thức giống như ai kia cho rằng bọn họ có mạng lưới quan hệ của bọn họ không nhỉ?

Đường Diễn nhìn La Thiên đang ngủ say sưa, thờ dãi: “Heo.” Nếu muốn cùng người ta yêu đương thì phải nhưng xem anh ta là người thế nào chứ.

Đường Diễn nhìn tài liệu công việc thư ký Kiều vừa gửi tới lúc sáng, phát hiện hần... nên rời đi, mà bọn họ, cũng nên tách ra.

La Thiên không hay biết Đường Diễn chuẩn bị rời đi. Cô mỗi ngày ngủ gật mà đi làm, ngủ gật nhìn cửa hàng trưởng thỉnh thoảng trên chốc mình, ngủ gật đến sáng sớm hai ngày sau sáng phát hiện... không thấy Đường Diễn, mà ở đầu giường cô lại có một tập tài liệu bìa nâu, bên trong là thông tin của cửa hàng trưởng.

Cô mờ mịt nhìn căn phòng trống trơn...

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Chia Tay Hàng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 131: Ngoại truyện 6: Nếu Đường Diễn ở thế giới hiện thực (7)

Edit: Linh Nguyệt

"Đường tổng, cảm ơn anh." Lâm Phi đặt hộp com trong tay xuống, hơi mỉm cười nhìn Đường Diễn.

Đường Diễn nhìn trước hộp com trước mặt, cau mày vuốt tay mờ ra, bên trong trang trí xinh đẹp. Đường Diễn ngờ ngác nhìn trong chốc lát mới hỏi: "Đây là có ý gì?"

"Cảm ơn anh tháng sáu năm nay đã giúp tôi." Lâm Phi cúi đầu cười.

Đường Diễn trầm mặc nhìn cô, hai giây sau cầm lấy điện thoại nói với đầu kia: "Vào đây một chút."

Thư ký Kiều dùng tốc độ nhanh nhất đáp lại, ba giây sau đã gõ cửa.

Đường Diễn nhìn thư ký Kiều, chỉ vào Lâm Phi hỏi: "Ai?"

Thư ký Kiều: "..."

"Đường tổng... Anh không nhớ tôi sao?" Lâm Phi sừng sốt, ngây ngốc hỏi.

Đường Diễn nhìn hai mắt của Lâm Phi: "Cô biết Thẩm Bối Bối không?"

Lâm Phi lắc đầu, Đường Diễn nhìn về phía thư ký Kiều: "Cô cho cô ấy vào?"

Thư ký Kiều xin lỗi: "Vừa rồi tôi có nói với anh, là anh cho phép." Tôi thật không nghĩ tới chính anh lại quên mất.

"Tôi bảo cô cho cô ấy vào?" Đường Diễn hỏi lại.

Thư ký Kiều căng da đầu gật gật, Đường Diễn tiếp tục hỏi: "Khi nào?"

Thư ký Kiều nhìn đồng hồ nói: "Mười lăm phút trước."

Đường Diễn nhìn đồng hồ trên tường, bây giờ là mười hai giờ mười lăm, thời gian nhân viên công ty nghỉ trưa, mười lăm phút trước là mười hai giờ, hần mỗi ngày đến thời gian này đều ngủ người. Đã một tháng rồi, hôm nay cũng vậy, đại khái là do lúc đó xuất thần không chú ý nghe thư ký Kiều nói?

Đường Diễn lại ngây người. Hần rời khỏi thành phố kia đã một tháng rồi, một tháng ở cùng cô kia, thời gian trôi qua thật mau.

Lần này trở về, hần luôn cảm thấy có gì đó quái quái, có gì đó không rõ, nhưng hần lại không nghĩ ra. Đường Diễn vuốt tập tài liệu đặt trên bàn. Không biết La Thiên đang làm gì nhỉ?

Mười hai giờ mỗi ngày là thời điểm bận rộn nhất, có khi phải đến một, hai giờ mới được nghỉ ngơi, ăn cơm.

Khi đó, hần mỗi ngày ăn trưa xong đều sẽ tìm một khách sạn gần đó để nghỉ ngơi, dùng điện thoại liên hệ với thư ký Kiều. Buổi tối sẽ mang La Thiên đi dạo khắp nơi rồi

chọn nơi nào đó ăn khuya.

Sau khi trở về, La Thiển chưa từng liên lạc với hắn, không biết cô có biết tự chăm sóc tốt cho bản thân không.

"Đường tổng?" Thư ký Kiều khẽ gọi.

Đường Diễn quay đầu nhìn cô, về mặt mờ mịt.

Thư ký Kiều: "Còn có chuyện gì sao?"

Đường Diễn nhìn Lâm Phi: "Cô đi ra ngoài đi! Tôi không nhớ rõ, cũng chẳng phải chuyện lớn." Sau đó quay đầu nói với thư ký Kiều: "Sắp xếp lại tài liệu cho cuộc họp chiều nay rồi gửi tôi."

Mắt hắn đảo qua đồng hồ trên tường, nói thêm: "Sau giờ nghỉ trưa hãy làm."

"Được." Thư ký Kiều ngoài ý muốn liếc hắn một cái, sau đó đi ra ngoài.

Truyện được đăng tại wattpad @dwlapz

Thư ký Kiều vừa mới đóng cửa lại, định nói hai câu với Lâm Phi đang không biết làm sao thì nghe được tiếng lạch cạch phát ra từ trong phòng.

Thư ký Kiều: "... " Đường tổng, anh đang làm cái gì đấy?

Sau đó thư ký Kiều lại nghe được boss nhà mình ở bên trong tức giận gầm lên một tiếng, đột nhiên đẩy cửa, về mặt sát khí bước ra ngoài.

"Giúp tôi đặt vé máy bay, cuộc họp chiều nay đẩy ra sau đi."

Thư ký Kiều chỉ có thể mặc kệ Lâm Phi, gắt gao đuổi kịp hồi tình huống rõ ràng.

Mà nguyên nhân Đường Diễn tức giận như vậy, là bởi sau khi thư ký Kiều rời đi, hắn mở điện thoại nhìn vòng bạn bè của La Thiển.

Vòng bạn bè của La Thiển lần đầu tiên đổi mới, là một bó hồng đỏ như máu, chỉ có một câu: Xem xét yêu đương.

Phía sau còn có một cái icon cười thẹn thùng, đầu óc Đường Diễn trong nháy mắt trống rỗng, sau đó mắng to: "Cô mẹ nó có bệnh đúng không???"

Lúc này Đường Diễn ngồi trên máy bay rất không có hình tượng vừa run chân vừa nhìn điện thoại. Bởi vì xuất phát đột ngột nên không đặt được vé khoang hạng nhất, Đường Diễn chỉ có thể ủy ủy khuất khuất ngồi ở khoang phổ thông, tiếp viên còn bước tới nhắc nhở hắn tắt máy.

Đường Diễn tức giận tắt di động, nam sinh ngồi bên cạnh hắn tò mò nói: "Người anh em, anh đang làm cái gì? Vừa ngồi xuống đã thấy tâm trạng bất an rồi. Sao? Cải nhau với bạn gái à?"

Đường Diễn sững sờ: "Không phải bạn gái."

Nam sinh cười: "Ồ, là người bạn giới tính nữ chứ gì."

Đường Diễn ừ một tiếng, nam sinh hỏi: "Cải nhau à?"

Đường Diễn lắc đầu, nam sinh lại hỏi: "Vậy anh đã làm gì?"

Đường Diễn nhàu mày, suy nghĩ một lát rồi đáp: "Tôi đi ngăn cản, cô ấy chuẩn bị có bạn trai."

Nam sinh: "Rồi?"

Máy bay ầm ầm khởi động, Đường Diễn thở dài: "Tôi đã nói người đàn ông kia không đáng tin, kết quả cô ấy vẫn cứ muốn lao đầu vào, cậu nói xem có phải có bệnh hay không?"

"Ồm... Tôi cảm thấy, anh có đi khuyên cũng vô dụng thôi."

"Vô dụng?" Đường Diễn lườm hắn một cái: "Không có Đường Diễn tôi không làm được."

"Huỳnh đệ, phụ nữ rất cổ chấp, thật sự không có tác dụng đâu."

Đường Diễn cười lạnh: "Vô dụng thì trời lại."

"Ha ha ha ha ha..." Nam sinh ngẩng đầu cười to: "Anh giai, anh rất u..." Nam sinh nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Đường Diễn, im lặng nuốt phần còn lại vào bụng.

Đường Diễn xuống máy bay, một đường giận dữ bắt xe đến thẳng chỗ La Thiển làm việc.

Lúc Đường Diễn đến nơi thì đã bảy rưỡi tối. La Thiển đang nói chuyện với những người khác, cửa hàng trưởng vừa lúc tới gọi La Thiển, nói đêm nay mọi người đi liên hoan.

Đường Diễn cứ như vậy mang theo khí lạnh bước vào, cửa hàng trưởng hơi sững sờ: "Đường tiên sinh, đã lâu không thấy anh tới đây."

Đường Diễn hoàn toàn không để ý tới hắn, cửa hàng trưởng: "... " Minh chọc giận anh ta à?

La Thiến thấy Đường Diễm, lập tức cười gọi: "Đường tổng, sao anh lại tới đây? Tới ăn à?"

Đường Diễm nhìn cửa hàng trường một cái, sau đó nói với La Thiến: "Cô qua đây."

La Thiến quay đầu nhìn cửa hàng trường, cửa hàng trường lập tức nói: "Đi đi! Dù sao hôm nay cũng không có khách, cô trực tiếp thay quần áo rồi tan tằm đi!"

La Thiến cảm ơn, đi vào thay quần áo. Mà Đường Diễm đứng ở trong tiệm, toàn bộ quá trình đều phóng khí lạnh như cái rét mùa đông, cửa hàng trường cùng nhân viên trong cửa hàng ôm nhau đứng ở một góc run bần bật.

Chờ La Thiến ra ngoài, Đường Diễm liền xoay người đi, La Thiến vừa đuổi kịp, vừa tạm biệt mọi người.

Đường Diễm sắp tức chết rồi. Hắn trở lại sau một tháng sau mà cô làm như hắn chỉ ra của một chuyến, không chút vui vẻ thì thôi đi, còn cứ luôn nói chuyện với người khác nữa chứ.

Đường Diễm lôi kéo La Thiến tìm bữa một tiệm cơm, tùy tiện gọi ít món, chờ nhân viên rồi đi mới gõ mặt bàn hỏi: "Hoa là chuyện như thế nào?"

"Hoa?" La Thiến về mặt mờ mịt.

"Bố hoa trên vòng bạn bè."

La Thiến mở to mắt nhìn Đường Diễm: "Anh... Anh... Anh còn chơi wechat?"

Đường Diễm: "...". Cô... trọng điểm...

La Thiến ho khụ một tiếng: "Cái kia ờm... có người đưa."

"Cô định đồng ý?" Đường Diễm hỏi.

La Thiến vịn vịn tay: "Tôi chưa nghĩ xong."

"Cô là heo à?" Đường Diễm mắng, cô gái ngồi bàn ngay cạnh quay đầu nhìn hắn rồi khe khẽ thì thầm gì đó với bạn trai.

Đường Diễm tiếp tục nói: "Tư liệu tôi đưa cô chưa đọc à? Tên cửa hàng trường kia là hoa hoa công tử mà cô còn suy xét? Cô là mắt có vấn đề hay là đầu óc có vấn đề? Tôi đã giúp cô điều tra rõ ràng, nếu không phải xét thấy chúng ta có quen biết thì tôi đã mặc kệ cô rồi. Cô còn suy nghĩ cái gì?"

La Thiến chớp chớp hai mắt, Đường Diễm che mắt cô lại: "Đừng giả vờ vô tội với tôi. Nói, vì sao lại chấp nhận hắn? Tuy rằng không liên quan tới tôi nhưng tôi sẽ không đồng ý. Chúng ta dù sao cũng ở cùng nhau hơn một tháng, tôi còn hứa sẽ cấp tiền đường lão cho cô, vậy nên, tôi phải có trách nhiệm với cô."

La Thiến tuy nghe không hiểu cái gì trách nhiệm, nhưng nàng vẫn là phi thường thành thật mà đáp: "A, bố hoa kia không phải cửa hàng trường đưa. Sau khi đọc tư liệu anh đưa tôi đã nói rõ với anh ấy rồi. Cửa hàng trường nói hắn thật sự thích tôi, nếu không thể yêu đương thì hy vọng có thể làm bạn bè, vậy nên chúng tôi chỉ là bạn thôi."

Đường Diễm: "...".

La Thiến kéo tay Đường Diễm xuống, giọng điện thoại nói: "Là người này, nhân viên mới, tên Tiểu Lưu... Là cậu ấy đưa."

La Thiến mở ảnh chụp chung của tiệm, chỉ vào một người trong đó.

Đường Diễm: "Không đẹp."

"Không quan hệ nha! Tuy rằng người ta xấu nhưng lại rất ôn nhu. Không phải thường thường nói như vậy sao?" La Thiến tỏ vẻ không sao cả mà cười.

Đường Diễm: "Không cao."

"Không quan hệ nha! Tôi cũng không cao, cậu ấy còn cao hơn tôi một chút, đứng cạnh nhau cũng khá hợp mà."

Đường Diễm: "Gầy."

"Không quan hệ luôn! Tôi đây tay nghề không tồi, về sau nấu nhiều món ngon, nhất định có thể nuôi béo cậu ấy."

Đường Diễm suy nghĩ trong chốc lát, rốt cuộc nghĩ ra một cái, nói: "Hắn có khả năng, tương đối nhanh..."

La Thiến: "...".

Đường Diễm nói lắp: "Cái này... Có phải không liên quan không?"

La Thiến: "Đường tổng, anh háo sắc." Cô che mặt hưng phấn nói.

Đường Diễm: "...".

La Thiến cười xong, nói tiếp: "Được rồi được rồi! Không nói cái này, tuy tôi đã chuẩn bị độc thân hết quãng đời còn lại, nhưng nếu có thể, tôi nguyện ý tìm một người cùng tôi cả đời."

Đường Diễm: "Ít nhất thì tìm ai đó tốt tốt chút."

La Thiến loạn đầu, khó xử nói: "Cũng không phải tiêu thuyết, đầu thế phát sinh cái gì mà nhân viên nghèo với tổng tài, đây là hiện thực nhá! Tìm người thích hợp là được,

Tiểu Lưu rất hợp với tôi. Tôi không cha không mẹ, cậu ấy cũng không phụ vô mẫu; tôi không có cơ sở kinh tế, cậu ấy có ít tiền tiết kiệm; cậu ấy thích tôi, tôi cũng cảm thấy cậu ấy không tồi. Cứ như vậy cả đời không hẳn là không được..."

La Thiên nhìn Đường Diễn, đột nhiên biểu tình trở nên nghiêm túc: "Sau này, chúng ta cũng không nên gặp nhau nữa. Đồ vật anh để lại trong nhà... tôi đều ném hết rồi. Đường Diễn, tôi muốn bắt đầu một cuộc sống mới."

Cô cười: "Về sau, chúng ta chính là hai đường thẳng song song, anh ở đầu kia, tôi tại đầu này. Không gặp không biết."

Đường Diễn yên lặng nhìn cô. Nhân viên nhanh chóng mang đồ ăn lên rồi lui ra. La Thiên lập tức cầm lấy chiếc đĩa, chuẩn bị ăn uống thỏa thích một trận, dù sao thì từ sau khi Đường Diễn đi cô đã rất lâu không từ bỏ ăn uống một bữa.

Đường Diễn bắt lấy tay cô, hỏi: "Cái gì gọi là không gặp?"

"Cuộc sống của chúng ta khác biệt quá lớn, gặp mặt trong lòng sẽ thấy không cân bằng." La Thiên nói.

"Nếu chúng ta ở bên nhau thì sao?" Đường Diễn hỏi.

La Thiên sững sốt, ngây ngốc nhìn hắn, cười khổ: "Nếu anh có tình cảm thì sẽ không một tháng trời không liên lạc với tôi. Khoảng cách giữa chúng ta quá lớn, không hợp."

"Sao lại không hợp?"

"Gia cảnh không hợp, tam quan không hợp, bằng cấp không hợp, cái gì cũng không hợp."

Đường Diễn chậm rãi buông tay cô, nói: "La Thiên, nếu em nguyện ý cùng người khác thử, người khác đó tại sao lại không thể là tôi? Cùng tôi đến Bắc Kinh đi!"

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Chia Tay Hằng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 132: Ngoại truyện 6: Nếu Đường Diễn ở thế giới hiện thực (8)

Edit: Linh Nguyệt

"Anh biết mình đang nói gì không?" La Thiên nhìn hắn hỏi.

Đường Diễn gật đầu: "Biết. Có thể tôi hơi chậm hiểu, nhưng một rõ ràng mình muốn cái gì, tôi sẽ không chần chừ."

"Tôi vẫn nhớ, hai tháng trước anh còn vì bạn gái cũ mà muốn chết muốn sống..."

Đường Diễn: "... Có dự cảm không tốt lắm..."

"Anh không phải vì chọc tức bạn gái cũ nên mới nói như vậy đấy chứ?" La Thiên cẩn thận hỏi.

Đường Diễn nhìn cô, cười lạnh: "La-Thiên, em thêm đồn à? Tôi sẽ không lấy loại chuyện này ra nói giỡn."

La Thiên chớp chớp hai mắt: "Cho nên, tôi dùng thời gian một tháng chờ đồ anh? Anh với bạn gái cũ kết giao bao lâu?"

Đường Diễn một chút cũng không muốn thừa nhận Đường Diễn gian nan đáp: "Ba năm."

La Thiên oa một tiếng, che mặt: "Tôi thật là lợi hại."

Đường Diễn nhìn cô, đột nhiên bật cười: "La Thiên, em không phải là có ý câu dẫn tôi đấy chứ?"

La Thiên bình tĩnh cầm đĩa gấp đồ ăn nói: "Cố ý là cố ý thế nào? Nếu hôm nay anh không tới, em sẽ nghiêm túc suy xét cùng Tiểu Lưu. Tuy rằng, ờm, động cơ đáng tin của em không thuần, nhưng em thật sự đã chuẩn bị tốt."

La Thiên ngẩng đầu nhìn Đường Diễn: "Em và anh không giống nhau. Em không thể chủ động tìm anh hỏi: 'Nè, anh cảm thấy em thế nào?' Em đây sẽ thành cái gì? Em chỉ muốn thử xem, có phải anh đối với em cũng có một chút cảm xúc hay không. Anh đi vô thanh vô tức, cũng không liên hệ. Em post ảnh chụp, nếu anh có thể tới sẽ tới, không thể tới... thì bắt đầu cuộc sống mới thôi, đó coi như là lời từ biệt."

Đường Diễn lạnh mặt nhìn cô: "Cho nên, nếu hôm nay anh không tới..."

"Ngày mai em chính là bạn gái người khác bạn gái! Ngày hôm qua Tiểu Lưu tặng hoa cho em, để em suy nghĩ hai ngày. Đêm đó em liền nghĩ phải dọn dẹp sạch sẽ quá khứ, cùng nó nói lời tạm biệt, sau đó nghiêm túc cùng Tiểu Lưu nỗ lực xây dựng gia đình. Em thực sự không dám chắc anh sẽ tới, dù sao người tự mình đa tình nhiều lắm, có lẽ em cũng nằm trong số đó. Anh có cho rằng anh tự mình đa tình, đúng không?" La Thiên chớp chớp mắt.

Đường Diễn: "Không." Anh đây ưu tú như thế cơ mà.

"A!" La Thiên bình tĩnh: "Vậy thôi, anh ăn đi! Em trở về!"

La Thiến cầm lấy túi định đứng dậy, Đường Diễn bắt lấy tay cô, gian nan nói: "Có."

La Thiến bỏ túi xuống, nói: "Nói thật luôn có phải tốt hơn không. Em nói trước nhé, đến Bắc Kinh, được. Nhưng con người em ấy, tim yếu lòng yếu, không biết thông cảm lẫn đầu tiên sai lầm tình cảm gì đó. Anh có bạn gái cũ, nhưng em không có. Lỡ sau này bạn gái cũ của anh trở lại thì sao, em trở về đây à?"

Đường Diễn: "Không, anh không phải loại người như vậy."

"Người uống say sẽ nhận mình đã say sao?" La Thiến chỉ chỉ Đường Diễn: "Em làm nhân viên phục vụ nhiều năm như vậy, chưa từng nghe qua. Anh xem, bạn gái cũ có bạn trai anh muốn chết muốn sống, nếu cô ấy trở lại thì anh sẽ xúc động đến mức nào? Em nói thẳng. Nếu cô ấy trở lại, nếu anh tìm cô ấy, em sẽ nghiêm túc rời đi, anh không cần tìm."

"Nếu anh bị oan thì làm sao?" Đường Diễn cảm thấy La Thiến thật sự có thể làm ra việc này.

La Thiến xua xua tay: "Không có khả năng, em chưa bao giờ vu oan cho ai."

Đường Diễn liền nói: "Mi gói trong ngăn tủ em không tìm thấy liền nói là cách vách trộm, kết quả là do em ăn rồi mà quên mất. Em còn nhớ không?"

La Thiến: "..."

Đường Diễn thấy cô duỗi tay lấy túi lập tức sửa lời: "Được rồi, em quả thật không vu oan ai, em còn có yêu cầu khác không?"

La Thiến: "Không cho phép thất liên(?), cái khác tùy ý."

"Được!" Đường Diễn nói.

Ba ngày sau khi thư ký Kiều đến sân bay đón boss nhà mình liền thấy bên cạnh boss có một cô gái mặc quần yếm cao bồi, khoác balo kéo một cái vali nhỏ, mà Đường tổng tự mình đẩy xe để hành lý của sân bay, bên trên là hai cái vali to.

"Đường, Đường tổng." Thư ký Kiều kinh ngạc.

"Ừ." Đường Diễn nhàn nhạt đáp, nhìn La Thiến rồi nói với thư ký Kiều: "Đây là bạn gái tôi, La Thiến. Đây là thư ký của anh, Kiều Lâm."

La Thiến vẫy vẫy tay: "Chào cô, tôi là La Thiến, bạn gái tân nhiệm của Đường Diễn."

Thư ký Kiều mặt không biểu cảm nhìn La Thiến, không hề phản ứng.

La Thiến: "...". Nghi hoặc nhìn về phía Đường Diễn, Đường Diễn cũng về mặt nghi hoặc nhìn thư ký Kiều.

Thư ký Kiều không thể tin tưởng hỏi: "Đường tổng, anh... có bạn gái?"

La Thiến: "Đường Diễn, anh xem anh có bạn gái mà người ta đều khiếp sợ thành như vậy."

Đường Diễn: "Câm miệng."

"A!" La Thiến ngoan ngoãn ngậm miệng, Đường Diễn nhìn về phía thư ký Kiều: "Gọi xe."

Thư ký Kiều máy móc xoay người gọi xe.

Bởi vì đột ngột rời đi, công việc chồng chất mấy ngày, Đường Diễn chỉ có thể mang La Thiến đến công ty trước.

Hành lý thư ký Kiều nhờ người đẩy, Đường Diễn mang theo La Thiến một đường vào công ty lên tầng cao nhất. Cô theo ở phía sau, riu rít nói: "Đường Diễn Đường Diễn Đường Diễn, anh so với em nghĩ còn nhiều tiền hơn!"

Đường Diễn: "Vinh hạnh."

Tới văn phòng, La Thiến đến phòng nghỉ nghỉ ngơi, Đường Diễn ở bên ngoài làm việc.

Mười hai giờ, La Thiến vội vã mở cửa bước ra: "Đường Diễn Đường Diễn, nên ăn trưa."

"Thư ký Kiều sẽ đưa cơm lên."

La Thiến lo lắng hỏi: "Cô ấy có quên mất em không?"

Đường Diễn cặn lời: "Sẽ không."

La Thiến ngồi xuống đối diện Đường Diễn, phe phẩy ghế bập bênh chờ cơm. Đường Diễn bị tiếng động cô gây ra tán lực chú ý, cuối cùng chịu không nổi: "Hay là em ra ngoài đi dạo đi?"

La Thiến dùng ánh mắt khiển trách nhìn hắn: "Đường Diễn, anh xem anh, chúng ta mới yêu đương hai ngày mà anh đã chê em phiền, sau này thì phải làm sao bây giờ? Tam quan bất hòa chính là không tốt."

Đường Diễn cá giận: "Liên quan quái gì đến tam quan, anh thuần túy là chê em phiền."

La Thiến cá giận: "Em chi lắc lắc ghê thôi mà! Anh bịt lỗ tai lại là được mà? Hơn nữa, đến thời gian nghỉ trưa rồi mà anh còn làm việc."

Đường Diễn: "A."

Lúc thư ký Kiều mang hai hộp cơm xa hoa tiến vào, La Thiến đang dùng sức xoay quanh, Đường Diễn về mặt lạnh nhạt nhìn cô.

Thư ký Kiều để hộp cơm lên bàn, nghi hoặc hỏi: "Đường tổng?"

Đường Diễn cười lạnh nhìn thư ký Kiều một cái, sau đó lại nhìn về phía La Thiến, lạnh lùng đáp: "Tôi đang xem cô ấy xoay bao nhiêu vòng thì ngã."

Kiều bí thư: "... " Há? Đây là tình thú gì vậy?

Một phút sau, La Thiến choáng váng kéo ghế đến bên cạnh bàn nói: "Không được, choáng quá. Ăn cơm!"

Đường Diễn cười lạnh: "Không tồi, được bảy, tám vòng."

La Thiến kinh ngạc: "Anh đếm?"

"Không thì sao?" Hai chúng ta giằng co thành như vậy, tôi còn làm việc kiểu gì?

Cứ như vậy, thư ký Kiều chứng kiến tình thú giữa hai người.

Xem nhiều quá hoá thành quen, cuối cùng thành chai sạn.

Đường Diễn đưa La Thiến đến chung cư của mình, hai người chính thức sống chung.

Đêm đó mẹ Đường liền biết chuyện Đường Diễn mang về một cô bạn gái nhỏ. Đây chính là chuyện lớn nha!

Dù sao thì Thẩm Bối Bối rồi đi lâu như vậy, Đường Diễn lại không chịu tìm bạn gái. Hai tháng biết Thẩm Bối Bối có bạn trai, Đường Diễn thậm chí trực tiếp vứt bỏ công ty rồi đi, mẹ Đường đang chuẩn bị phái người tìm thì tự hấn lại gửi tin về nói ở bên ngoài giải sầu.

Nhận được tin liền yên tâm hơn không ít, kết quả hấn vừa đi chính là hơn một tháng.

Mẹ Đường buổi tối liền sửa soạn một chút, đến tìm con trai. Người mở cửa là một cô gái vóc dáng nhỏ nhắn, cũng coi như cao gầy, diện mạo trung bình.

"Ngài là?"

"Tôi là mẹ Đường Diễn." Mẹ Đường một đường lạnh mặt tiến vào.

Truyện được đăng tại wattpad @dwlapz

La Thiến mở to mắt nhìn mẹ Đường, ngạc nhiên tưởng: Giống nhau giống nhau, oa!

"Đường Diễn đang tắm rửa." La Thiến nhanh chóng chạy đi rót nước.

Mẹ Đường dựa vào sô pha hỏi: "Cô chính là bạn gái Đường Diễn?"

La Thiến ngồi xuống đối diện gât đầu, mẹ Đường nhíu mày nói: "Cô là người ở đâu? Nhà chỗ nào? Trong nhà còn ai? Trước kia làm gì?"

La Thiến ngoan ngoãn đáp, sau đó cô thấy mẹ Đường lộ ra vẻ mặt lo lắng: "Cha mẹ cô đều đã qua đời sao? Lớn lên ở nông thôn?"

Mẹ Đường từ trong túi lấy ra một tờ chi phiếu, đưa cho La Thiến: "Đây là tiền tiêu vặt ta cho con, con cầm đi. Cùng Diễn Diễn ở chung cho tốt, không có việc gì thì tới chơi với ta."

Sau khi mẹ Đường mặt không biểu cảm quan tâm xong liền xác túi tờ đi.

Chờ Đường Diễn ra ngoài, phát hiện La Thiến còn đang cầm chi phiếu ngồi tại chỗ, Đường Diễn không hiểu lắm hỏi: "Em làm cái gì đấy?"

"Đường Diễn, em, em phát tài!"

Đường Diễn mặt đầy dấu hỏi, La Thiến nhảy dựng lên, vui vẻ hoan hô hai tiếng nói: "Đường Diễn, em phát tài rồi! Vừa rồi mẹ anh tới, không biết sao lại cho em một tờ chi phiếu 200 vạn!"

Đường Diễn: "... "

"A?" La Thiến sững sốt: "Đúng rồi, bà ấy tới làm gì?"

Đường Diễn: "... "

La Thiến lại nghĩ nghĩ: "Chi phiếu này, là chuẩn bị lấy ra làm gì?"

Đường Diễn: "... "

Không đợi La Thiến suy nghĩ cẩn thận vấn đề này, Đường Diễn đã tiến lên dúi đi lực chú ý của cô: "Thay quần áo, chúng ta ra ngoài ăn cơm."

"Ăn com? Được nha! Em biết một tiệm com siêu ngon ở Bắc Kinh."

Đường Diễn từ chối: "Không đến chỗ em đã từng đi làm!"

"Vì sao?" La Thiển không phục.

"Anh không hứng thú khoe ra trước mặt người khác." Đường Diễn cự tuyệt.

La Thiển táp tặc: "Anh suy nghĩ nhiều quá, không phải anh đi khoe mà là em muốn đem anh cảm đi khoe."

Đường Diễn: "Như nhau cả, từ chối."

"A!" La Thiển ngoan ngoãn gật đầu, sau đó đi thay quần áo rồi theo Đường Diễn ra ngoài.

Trong lúc đợi La Thiển, Đường Diễn mười phần lửa giận gửi tin nhắn cho mẹ Đường: "200 vạn là có ý gì? Mua con?"

Mẹ Đường: "Liên quan gì đến con?"

Đường Diễn: "..."

La Thiển chậm rãi thích ứng với cuộc sống ở Bắc Kinh. Nửa tháng sau khi ở chung, lương tâm La Thiển cuối cùng cũng "trỗi dậy", quyết định đưa com cho Đường tổng nhà mình.

Bởi vì trong nhà không có hộp com nên khi đi ngang qua cửa hàng gia dụng, La Thiển có ý đi vào chọn một cái.

"Quý khách, cô chọn hộp com cho người nhà sao sao?" Một cô gái đeo khăn quàng cổ bước tới hỏi.

La Thiển nghĩ nghĩ: "Đúng vậy! Loại nào bán chạy nhất vậy?"

Cô gái chỉ vào hộp hình mèo Kitty: "Loại này khá nhiều người mua, Doraemon cũng không tồi, cô có thể xem thử."

"Hai cái đều lấy cho tôi đi! Tính tiền ở chỗ nào vậy?" La Thiển bước theo cô gái kia.

Giờ nghỉ trưa, Đường Diễn nhìn vọt La Thiển, vừa đi vừa nói: "Diễn Diễn, em tới đưa com nè."

Sau đó, hần nhìn hộp com ba tầng hình I mèo Kitty trong La Thiển: "Sao lại là hồng nhạt?"

La Thiển cười xán lạn: "Không thành vấn đề, ngày mai đổi màu lam cho anh."

Vì thế, Đường Diễn im lặng.

Bánh răng vận mệnh chung quy vẫn quay về vị trí ban đầu. Có những người gặp gỡ là mệnh trung chú định, La Thiển vốn chính là kiếp số của Đường Diễn, cùng hần đi qua một đời dài dằng dặc.

-
-
-
-
-
-
-
-
-

Sau rất nhiều ngày thi cuối cùng 【Nữ phụ chia tay hàng ngày】cũng full rồi □□□

Hôm nay là Thất tịch nên tui đã post hết lên luôn.

Thực sự cảm ơn mọi người vì thời gian qua đã có thể kiên nhẫn chờ đợi và theo dõi truyện, cảm ơn những ngôi sao nhỏ xinh của mọi người, cảm ơn những comment góp ý cũng như bày tỏ cảm xúc, cũng thực sự xin lỗi vì những thiếu sót của truyện và sự chậm chạp như hơn ốc sên đến từ bạn editor...

Mong rằng một ngày nào đó chúng ta có thể gặp lại trong một bộ truyện nào đó □

Một lần nữa xin chân thành gửi lời cảm ơn đến tất cả mọi người ♥

From Linh Nguyệt with love ☐

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Chia Tay Hằng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.